จาเชอร์

บทที่ 1

1 และพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบของเรา ตามอย่างของเรา” และพระเจ้าก็ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบของพระองค์
2 และพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์จากดิน และทรงเป่าลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในจมูกของเขา และมนุษย์จึงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจและพูดได้
3 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ไม่เป็นการดีที่มนุษย์จะอยู่คนเดียว เราจะสร้างคู่ครองที่เหมาะสมให้แก่เขา”
4 และพระเจ้าทรงทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาก็หลับไป แล้วพระองค์ทรงเอาซี่โครงข้างหนึ่งของเขาออกมา และทรงสร้างเนื้อขึ้นมาใหม่บนซี่โครงนั้น แล้วทรงนำมาให้อาดัม และเมื่ออาดัมตื่นขึ้นจากหลับ เขาก็เห็นหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าเขา
5 และพระองค์ตรัสว่า “นี่คือกระดูกจากกระดูกของเรา และนางจะถูกเรียกว่าหญิง เพราะนางได้มาจากชาย และอาดัมได้ตั้งชื่อนางว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง”
6 และพระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาและทรงตั้งชื่อพวกเขาว่าอาดัมและเอวาในวันที่พระองค์ทรงสร้างพวกเขา และพระเจ้าตรัสว่า จงมีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นจนเต็มแผ่นดิน
7 และพระเจ้าทรงนำอาดัมและภรรยาของเขาไปไว้ในสวนเอเดนเพื่อให้พวกเขาดูแลและรักษาสวนนั้น และพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า “เจ้าจงกินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้ได้ แต่ห้ามกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว เพราะในวันที่เจ้ากินผลนั้น เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน”
8 และเมื่อพระเจ้าทรงอวยพรและบัญชาพวกเขาแล้ว พระองค์ก็เสด็จจากไป และอาดัมกับภรรยาของเขาก็อาศัยอยู่ในสวนตามคำบัญชาที่พระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา
9 และงูซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้กับพวกเขาในโลกนั้น ได้มาหาพวกเขาเพื่อยุยงให้พวกเขาฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าที่พระองค์ทรงบัญชาไว้แก่พวกเขา
10 และงูได้ล่อลวงและชักชวนหญิงนั้นให้กินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ และหญิงนั้นก็เชื่อฟังเสียงของงู และนางได้ละเมิดพระวจนะของพระเจ้า โดยไปเก็บผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่วมากิน และนางก็เก็บจากต้นนั้นมาให้สามีของนางกินด้วย และเขาก็กิน
11 และอาดัมกับภรรยาของเขาได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงบัญชาแก่พวกเขา และพระเจ้าทรงทราบเรื่องนั้น พระองค์ทรงพิโรธต่อพวกเขาและทรงสาปแช่งพวกเขา
12 และในวันนั้นพระเจ้าทรงขับไล่พวกเขาออกจากสวนเอเดนเพื่อให้พวกเขาไปทำไร่ไถนาในดินแดนที่พวกเขาถูกสร้างมา และพวกเขาก็ไปอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และอาดัมก็ร่วมหลับนอนกับเอวาภรรยาของเขา และนางก็ให้กำเนิดบุตรชายสองคนและบุตรหญิงสามคน
13 และนางตั้งชื่อบุตรคนแรกว่าคาอิน โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับบุตรชายจากพระเจ้า” และตั้งชื่อบุตรอีกคนหนึ่งว่าอาเบล โดยกล่าวว่า “เรามาเกิดในโลกนี้โดยเปล่าประโยชน์ และเราก็จะถูกรับขึ้นไปจากโลกนี้โดยเปล่าประโยชน์เช่นกัน”
14 และเมื่อเด็กชายทั้งสองเติบโตขึ้น บิดาของพวกเขาก็ได้มอบที่ดินส่วนหนึ่งให้แก่พวกเขา โดยคาอินเป็นผู้ไถนา และอาเบลเป็นผู้เลี้ยงแกะ
15 และเมื่อเวลาผ่านไปสองสามปี พวกเขานำเครื่องบูชามาถวายแด่พระเจ้า โดยคาอินนำผลจากพื้นดินมาถวาย และอาเบลนำลูกแกะตัวแรกของฝูงที่มีไขมันมาถวาย พระเจ้าทรงหันมาโปรดปรานเครื่องบูชาของอาเบล และไฟจากสวรรค์ก็ลงมาจากพระเจ้าและเผาผลาญเครื่องบูชานั้นเสีย
16 และพระเจ้าทรงไม่หันมาสนใจเครื่องบูชาของคาอิน และไม่ทรงโน้มเอียงรับ เพราะคาอินนำผลไม้ที่ด้อยคุณภาพมาถวายแด่พระเจ้า และคาอินก็อิจฉาอาเบลพี่ชายของตนด้วยเหตุนี้ จึงหาข้ออ้างจะฆ่าอาเบล
17 ต่อมาไม่นานนัก วันหนึ่งคาอินและอาเบลน้องชายของเขาได้ออกไปทำงานในทุ่งนา คาอินกำลังไถพรวนดิน ส่วนอาเบลกำลังเลี้ยงฝูงแกะ และฝูงแกะได้เดินผ่านบริเวณที่คาอินไถพรวนไว้ ทำให้คาอินเสียใจอย่างมาก
18 และคาอินก็เข้าไปหาอาเบลผู้เป็นพี่ชายด้วยความโกรธ แล้วกล่าวแก่เขาว่า “มีอะไรขัดแย้งกันระหว่างเรากับเจ้าหรือ เจ้าจึงมาอาศัยและนำฝูงแกะของเจ้ามาเลี้ยงในดินแดนของเรา?”
19 อาเบลจึงตอบคาอินผู้เป็นพี่ชายว่า “มีอะไรกันระหว่างเรากับเจ้าเล่า ที่เจ้าจะกินเนื้อฝูงแกะของเราและเอาขนแกะมาสวมเสื้อผ้า?”
20 ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดขนแกะของแกะของเราซึ่งเจ้าได้สวมใส่เป็นเครื่องนุ่งห่มออกเสีย และจงชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เราสำหรับผลและเนื้อของมันซึ่งเจ้าได้กินไป และเมื่อเจ้าได้ทำเช่นนั้นแล้ว เราก็จะจากแผ่นดินของเจ้าไปตามที่เจ้าได้กล่าวไว้
21 และคาอินกล่าวแก่อาเบลน้องชายของเขาว่า “ถ้าข้าฆ่าเจ้าในวันนี้ ใครเล่าจะเรียกร้องโลหิตของเจ้าจากข้าได้?”
22 อาเบลจึงตอบคาอินว่า “พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราในโลกนี้จะทรงแก้แค้นแทนข้าพเจ้า และพระองค์จะทรงเรียกร้องโลหิตจากท่านหากท่านฆ่าข้าพเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาและผู้ตัดสิน และพระองค์จะทรงตอบแทนมนุษย์ตามความชั่วที่เขากระทำ และคนชั่วจะได้รับโทษตามความชั่วที่เขากระทำในโลกนี้”
23 และบัดนี้ หากเจ้าคิดจะฆ่าข้า ณ ที่นี้ พระเจ้าทรงทราบแผนการอันลับๆ ของเจ้า และจะทรงพิพากษาเจ้าสำหรับความชั่วร้ายที่เจ้าได้วางแผนจะกระทำต่อข้าในวันนี้
24 และเมื่อคาอินได้ยินคำพูดที่อาเบลพี่ชายของเขาพูด คาอินก็โกรธพี่ชายของเขา อาเบล เพราะอาเบลพูดเรื่องนี้ออกมา
25 และคาอินก็รีบลุกขึ้นหยิบเหล็กที่เป็นด้ามไถนาของตน แล้วฟาดน้องชายของตนจนตาย คาอินจึงทำให้เลือดของอาเบลน้องชายของตนไหลนองบนพื้นดิน และเลือดของอาเบลก็ไหลลงมาบนพื้นดินต่อหน้าฝูงแกะ

26 หลังจากนั้นคาอินก็สำนึกผิดที่ได้ฆ่าน้องชายของตน เขาเสียใจอย่างสุดซึ้ง ร้องไห้คร่ำครวญถึงน้องชาย และความทุกข์ใจนั้นทำให้เขาทุกข์ใจอย่างยิ่ง
27 แล้วคาอินก็ลุกขึ้นขุดหลุมในทุ่งนา แล้วนำศพของพี่ชายไปฝังไว้ในหลุมนั้น จากนั้นก็กลบดินลงไป
28 และพระเจ้าทรงทราบถึงสิ่งที่คาอินได้กระทำต่อพี่ชายของตน และพระเจ้าทรงปรากฏแก่คาอินและตรัสกับเขาว่า “อาเบลพี่ชายของเจ้าที่อยู่กับเจ้าอยู่ที่ไหน?”
29 และคาอินก็โกหกและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลน้องชายของข้าพเจ้าหรือ?” และพระเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าทำอะไรลงไป? เสียงโลหิตของน้องชายเจ้ากำลังร้องมาถึงเราจากพื้นดินที่เจ้าฆ่าเขา”
30 เพราะเจ้าได้ฆ่าน้องชายของเจ้า และได้ปิดบังความจริงต่อหน้าเรา และคิดในใจว่าเราไม่เห็นเจ้า และไม่รู้การกระทำทั้งปวงของเจ้า
31 แต่เจ้าได้กระทำเช่นนั้น และได้ฆ่าน้องชายของเจ้าโดยไม่มีเหตุผล และเพราะเขาพูดถูกต้องกับเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ ขอให้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินที่อ้าปากรับโลหิตของน้องชายเจ้าจากมือของเจ้า และที่เจ้าฝังเขาไว้
32 และเมื่อเจ้าไถนา นานั้นจะไม่ให้ผลผลิตแก่เจ้าเหมือนแต่ก่อนอีกต่อไป เพราะดินจะเกิดหนามและวัชพืช และเจ้าจะต้องเร่ร่อนไปในแผ่นดินจนถึงวันตายของเจ้า
33 ในเวลานั้น คาอินก็ออกไปจากพระพักตร์ของพระเจ้า จากที่ที่เขาอยู่ และเขาก็ไปเร่ร่อนอยู่ในแผ่นดินทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน ทั้งตัวเขาและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
34 และในสมัยนั้น คาอินได้ร่วมหลับนอนกับภรรยาของเขา และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เอโนค และกล่าวว่า ในเวลานั้น พระเจ้าทรงเริ่มประทานความสงบสุขและพักผ่อนให้แก่เขาในแผ่นดินโลก
35 ในเวลานั้นคาอินก็เริ่มสร้างเมืองขึ้น และเขาสร้างเมืองนั้นและตั้งชื่อเมืองนั้นว่าเอโนค ตามชื่อของบุตรชายของเขา เพราะในสมัยนั้นพระเจ้าได้ทรงประทานความสงบสุขให้แก่เขาบนแผ่นดินโลก และเขาไม่ได้เดินทางไปมาเหมือนในตอนเริ่มต้น
36 และอิราดได้ให้กำเนิดแก่เอโนค และอิราดได้ให้กำเนิดเมชูยาเอล และเมชูยาเอลได้ให้กำเนิดเมธูซาเอล

บทที่ 2

1 และในปีที่หนึ่งร้อยสามสิบแห่งชีวิตของอาดัมบนโลก เขาได้ร่วมหลับนอนกับเอวาภรรยาของเขาอีกครั้ง และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายตามแบบอย่างของเขา และนางตั้งชื่อเขาว่าเซธ โดยกล่าวว่า “เพราะพระเจ้าทรงประทานเชื้อสายอีกองค์หนึ่งแก่ข้าพเจ้าแทนที่อาเบล เพราะคาอินได้ฆ่าเขา”
2 และเซธมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยห้าปี และเขามีบุตรชายคนหนึ่ง เซธตั้งชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนช เพราะในเวลานั้น บุตรของมนุษย์เริ่มทวีจำนวนขึ้น และทำให้จิตใจและวิญญาณของพวกเขาทุกข์ทรมานด้วยการล่วงละเมิดและกบฏต่อพระเจ้า
3 และในสมัยของเอโนชนั้นเอง บุตรมนุษย์ก็ยังคงกบฏและละเมิดพระเจ้าต่อไป ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าต่อบุตรมนุษย์เพิ่มมากขึ้น
4 และบรรดาบุตรมนุษย์ก็ไปนมัสการเทพเจ้าอื่น และลืมพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขาในโลก ในสมัยนั้นบรรดาบุตรมนุษย์ได้สร้างรูปเคารพด้วยทองเหลือง เหล็ก ไม้ และหิน แล้วกราบไหว้และปรนนิบัติรูปเคารพเหล่านั้น
5 และมนุษย์ทุกคนต่างสร้างพระเจ้าของตนขึ้นมาและกราบไหว้พระเจ้าเหล่านั้น และบุตรมนุษย์ทั้งหลายก็ละทิ้งพระเจ้าตลอดสมัยของเอโนชและลูกหลานของเขา และพระพิโรธของพระเจ้าก็พลุ่งพล่านขึ้นเนื่องจากการกระทำและความชั่วร้ายที่พวกเขากระทำในโลก
6 และพระเจ้าทรงบันดาลให้น้ำท่วมแม่น้ำกิโฮนจนท่วมพวกเขาและทรงทำลายล้างพวกเขา และทรงทำลายหนึ่งในสามของแผ่นดินโลก แต่ถึงกระนั้น บุตรมนุษย์ก็ยังไม่หันกลับจากทางชั่วของตน และมือของพวกเขายังคงยื่นออกไปทำชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า
7 ในสมัยนั้นไม่มีการหว่านหรือเก็บเกี่ยวในแผ่นดิน และไม่มีอาหารสำหรับบุตรมนุษย์ และความกันดารอาหารก็รุนแรงมากในสมัยนั้น
8 และเมล็ดพืชที่พวกเขาหว่านลงในดินในสมัยนั้นก็กลายเป็นหนาม วัชพืช และไม้มีหนาม เพราะนับตั้งแต่สมัยของอาดัมก็มีคำประกาศเกี่ยวกับแผ่นดินโลก คือคำสาปแช่งของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินโลกเนื่องจากบาปที่อาดัมได้กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
9 และเมื่อมนุษย์ยังคงกบฏและละเมิดต่อพระเจ้า และประพฤติชั่ว แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามไปด้วย
10 และเอโนชมีชีวิตอยู่เก้าสิบปี และให้กำเนิดไคนัน
11 และเมื่อไคนันเติบโตขึ้น อายุได้สี่สิบปี เขาก็ฉลาดและมีความรู้ความชำนาญในสติปัญญาทุกด้าน และเขาก็ปกครองเหนือบุตรมนุษย์ทั้งปวง และเขานำบุตรมนุษย์ไปสู่สติปัญญาและความรู้ เพราะไคนันเป็นคนฉลาดมากและมีความเข้าใจในสติปัญญาทุกด้าน และด้วยสติปัญญาของเขา เขาก็ปกครองเหนือวิญญาณและปีศาจ
12 และไคนันรู้ด้วยสติปัญญาของเขาว่าพระเจ้าจะทรงทำลายบุตรมนุษย์เพราะพวกเขาได้ทำบาปบนโลก และในวันสุดท้ายพระเจ้าจะทรงบันดาลให้เกิดอุทกภัยขึ้นกับพวกเขา
13 ในสมัยนั้น ไคนันได้บันทึกสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตลงบนแผ่นศิลา และเก็บไว้ในคลังสมบัติของตน
14 และไคนานได้ปกครองทั่วทั้งแผ่นดิน และเขาก็ได้ชักชวนบุตรบางคนของมนุษย์ให้รับใช้พระเจ้า
15 เมื่อไคนันอายุได้เจ็ดสิบปี เขาได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนและบุตรหญิงสองคน

16 และนี่คือชื่อของบุตรของไคนาน ชื่อของบุตรคนแรกคือมาห์ลาเลล คนที่สองคือเอนัน และคนที่สามคือเมเรด และน้องสาวของพวกเขาคืออาดะห์และซิลลาห์ นี่คือบุตรทั้งห้าคนของไคนานที่เกิดมา
17 และลาเมค บุตรชายของเมธูเซล ได้แต่งงานกับไคนัน และเขาได้เอาลูกสาวสองคนของไคนันมาเป็นภรรยา และอาดะห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายแก่ลาเมค และนางตั้งชื่อเขาว่ายาบาล
18 และนางก็ตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ตั้งชื่อว่ายูบาล ส่วนซิลลาห์น้องสาวของนางนั้นเป็นหมันและไม่มีบุตรในสมัยนั้น
19 เพราะในสมัยนั้น บุตรมนุษย์เริ่มล่วงละเมิดพระเจ้า และฝ่าฝืนพระบัญญัติที่พระองค์ทรงบัญชาแก่อาดัม เพื่อให้มีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นในโลก
20 และบุตรชายบางคนได้ให้ภรรยาของตนดื่มน้ำยาที่ทำให้เป็นหมัน เพื่อที่พวกนางจะได้คงรูปร่างและความงามของตนไว้ไม่เสื่อมคลาย
21 และเมื่อบรรดาบุตรชายชักชวนภรรยาบางคนของตนให้ดื่มสุรา ซิลลาห์ก็ดื่มสุรากับพวกเขาด้วย
22 และหญิงที่มีบุตรนั้นดูน่ารังเกียจในสายตาของสามีของพวกนาง เหมือนกับหญิงม่ายในขณะที่สามียังมีชีวิตอยู่ เพราะพวกนางจะไปผูกพันกับหญิงที่เป็นหมันเท่านั้น
23 และในวันสุดท้าย เมื่อซิลลาห์แก่ชราลง พระเจ้าทรงเปิดครรภ์ของนาง
24 และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางตั้งชื่อเขาว่า ทูบัลคาอิน โดยกล่าวว่า “หลังจากที่ข้าพเจ้าเหี่ยวแห้งไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้เขามาจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ”
25 และนางตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรสาว นางตั้งชื่อนางว่านามาห์ เพราะนางกล่าวว่า “หลังจากที่ข้าพเจ้าเหี่ยวแห้งไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มาซึ่งความสุขและความยินดี”
26 และลาเมคก็แก่ชรามากแล้ว สายตาพร่ามัวจนมองไม่เห็นอะไร ทูบาลคาอินบุตรชายของเขาเป็นคนจูงเขาไป วันหนึ่งลาเมคออกไปทุ่งนาพร้อมกับทูบาลคาอินบุตรชายของเขา และขณะที่พวกเขากำลังเดินอยู่ในทุ่งนา คาอินบุตรชายของอาดัมก็เดินเข้ามาหาพวกเขา เพราะลาเมคแก่มากแล้วสายตาพร่ามัว ส่วนทูบาลคาอินบุตรชายของเขายังเด็กมาก
27 และทูบาลคาอินบอกบิดาให้ดึงคันธนู แล้วใช้ลูกธนูยิงคาอินซึ่งยังอยู่ไกลออกไป จนตาย เพราะคาอินนั้นดูเหมือนสัตว์เดรัจฉานในสายตาของพวกเขา
28 และลูกธนูเหล่านั้นก็ทะลุร่างของคาอิน แม้ว่าเขาจะอยู่ห่างจากลูกธนูเหล่านั้นก็ตาม เขาจึงล้มลงกับพื้นและตายไป
29 และพระเจ้าทรงตอบแทนความชั่วของคาอินตามความชั่วที่เขาได้กระทำต่ออาเบลผู้เป็นพี่ชาย ตามพระวจนะของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้
30 และเมื่อคาอินตายแล้ว ลาเมคและทูบาลก็ไปดูสัตว์ที่พวกเขาล่า และดูเถิด คาอินปู่ของพวกเขาล้มลงตายอยู่บนพื้นดิน
31 และลาเมคเสียใจมากที่ได้กระทำเช่นนั้น จึงปรบมือและตีลูกชายของตนจนตาย
32 และบรรดาภรรยาของลาเมคได้ยินเรื่องที่ลาเมคทำ พวกนางจึงคิดจะฆ่าเขา
33 และบรรดาภรรยาของลาเมคก็เกลียดชังเขาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เพราะเขาได้ฆ่าคาอินและทูบาลคาอิน และบรรดาภรรยาของลาเมคก็แยกจากเขา และไม่ยอมฟังเขาในวันเหล่านั้น
34 แล้วลาเมคก็ไปหาภรรยาของเขา และคะยั้นคะยอให้พวกนางฟังเรื่องนี้
35 และเขากล่าวแก่ภรรยาของเขาคืออาดะห์และซิลลาห์ว่า “จงฟังเสียงของข้าพเจ้าเถิด โอภรรยาของลาเมคเอ๋ย จงตั้งใจฟังคำพูดของข้าพเจ้า เพราะบัดนี้พวกเจ้าคิดไปเองและกล่าวว่าข้าพเจ้าฆ่าคนด้วยบาดแผลของข้าพเจ้า และฆ่าเด็กด้วยรอยแผลของข้าพเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้ทำความรุนแรงใดๆ แต่จงรู้ไว้เถิดว่าข้าพเจ้าแก่ชราแล้ว ผมหงอกแล้ว และตาของข้าพเจ้าก็ล้าเพราะความชรา และข้าพเจ้าทำสิ่งนี้โดยไม่รู้ตัว”
36 และบรรดาภรรยาของลาเมคได้ฟังเขาในเรื่องนี้ และพวกนางก็กลับไปหาเขาพร้อมกับคำแนะนำของอาดัมผู้เป็นบิดา แต่พวกนางก็ไม่มีบุตรกับเขาตั้งแต่นั้นมา เพราะรู้ว่าพระพิโรธของพระเจ้ากำลังเพิ่มมากขึ้นในสมัยนั้นต่อมนุษย์ เพื่อจะทำลายพวกเขาด้วยน้ำท่วมใหญ่เนื่องจากการกระทำชั่วของพวกเขา
37 และมาห์ลาเลล บุตรของไคนัน มีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดยาเรด และยาเรดมีชีวิตอยู่ได้หกสิบสองปี และให้กำเนิดเอโนค

บทที่ 3

1 และเอโนคมีชีวิตอยู่หกสิบห้าปี และให้กำเนิดเมธูเซลาห์ และหลังจากให้กำเนิดเมธูเซลาห์แล้ว เอโนคก็ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเจ้า และรับใช้พระเจ้า และดูหมิ่นวิถีทางชั่วร้ายของมนุษย์
2 และจิตใจของเอโนคจดจ่ออยู่กับการสั่งสอนของพระเจ้า ทั้งความรู้และความเข้าใจ และเขาก็ปลีกตัวจากมนุษย์อย่างชาญฉลาด และหลบซ่อนตัวจากพวกเขาเป็นเวลาหลายวัน
3 และเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ขณะที่เขากำลังรับใช้พระเจ้าและอธิษฐานอยู่ต่อหน้าพระองค์ในบ้านของเขา ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาเรียกเขาจากสวรรค์ และเขากล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่”
4 และพระองค์ตรัสว่า “จงลุกขึ้น ออกไปจากบ้านของเจ้าและจากที่ที่เจ้าซ่อนตัวอยู่ และไปปรากฏตัวแก่บุตรของมนุษย์ เพื่อเจ้าจะได้สอนพวกเขาถึงทางที่พวกเขาควรไป และการงานที่พวกเขาต้องกระทำเพื่อจะเข้าสู่ทางของพระเจ้า”
5 และเอโนคก็ลุกขึ้นตามพระดำรัสของพระเจ้า และออกไปจากบ้านของเขา จากที่ของเขา และจากห้องที่เขาซ่อนตัวอยู่ และเขาไปหาบุตรมนุษย์และสอนพวกเขาถึงทางของพระเจ้า และในเวลานั้นเขาก็ได้รวบรวมบุตรมนุษย์และแจ้งให้พวกเขาทราบถึงคำสั่งสอนของพระเจ้า

6 และท่านได้สั่งให้ประกาศไปทั่วทุกแห่งที่มนุษย์อาศัยอยู่ว่า "ผู้ใดปรารถนาจะรู้จักทางของพระเจ้าและกิจการดี จงมาหาเอโนคเถิด"
7 และบรรดาบุตรมนุษย์ทั้งหลายก็มาชุมนุมกันต่อหน้าเขา เพราะทุกคนที่ปรารถนาสิ่งนี้ก็ไปหาเอโนค และเอโนคก็ปกครองบุตรมนุษย์ตามพระวจนะของพระเจ้า พวกเขามากราบไหว้เขา และฟังพระวจนะของเขา
8 และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเอโนค และเขาได้สอนปัญญาของพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์แก่คนทั้งหลายของเขา และบุตรของมนุษย์ก็รับใช้พระเจ้าตลอดรัชสมัยของเอโนค และพวกเขามาเพื่อฟังปัญญาของเขา
9 และบรรดากษัตริย์ทั้งหลายของมนุษย์ ทั้งกษัตริย์องค์แรกและองค์สุดท้าย พร้อมด้วยเจ้าชายและผู้พิพากษาของพวกเขาต่างมาหาเอโนคเมื่อได้ยินถึงพระปัญญาของเขา และพวกเขาก็กราบไหว้เขา และขอให้เอโนคทรงปกครองพวกเขา ซึ่งเอโนคก็ยินยอม
10 และพวกเขาทั้งหมดได้รวมตัวกันเป็นกษัตริย์และเจ้าชายหนึ่งร้อยสามสิบองค์ และแต่งตั้งเอโนคเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็อยู่ภายใต้อำนาจและการบัญชาการของเอโนค
11 และเอโนคได้สอนพวกเขาถึงสติปัญญา ความรู้ และวิถีทางของพระเจ้า และเขาทำให้เกิดสันติสุขในหมู่พวกเขา และสันติสุขก็แผ่ไปทั่วโลกตลอดช่วงชีวิตของเอโนค
12 และเอโนคได้ครองราชย์เหนือบุตรมนุษย์เป็นเวลาสองร้อยสี่สิบสามปี และเขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมต่อประชาชนของเขาทั้งปวง และเขาได้นำพวกเขาในทางของพระเจ้า
13 และนี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของเอโนค เมธูเซลาห์ เอลีชา และเอลีเมเลค บุตรชายสามคน และน้องสาวของพวกเขาคือเมลคาและนาห์มาห์ และเมธูเซลาห์มีชีวิตอยู่แปดสิบเจ็ดปี และเขามีบุตรชายชื่อลาเมค
14 และเมื่อลาเมคมีอายุได้ 56 ปี อาดัมก็เสียชีวิตลง ขณะนั้นเขามีอายุ 930 ปี และบุตรชายทั้งสองของเขา พร้อมด้วยเอโนคและเมธูเซลาห์บุตรชายของเขา ได้ฝังศพเขาอย่างสมเกียรติเหมือนกับการฝังศพของกษัตริย์ ในถ้ำซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกเขาไว้
15 และ ณ ที่นั้น มนุษย์ทั้งหลายได้โศกเศร้าและร้องไห้กันอย่างใหญ่หลวงเนื่องจากเหตุของอาดัม และได้กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในหมู่มนุษย์มาจนถึงทุกวันนี้
16 และอาดัมก็ตายเพราะกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ ทั้งเขาและลูกหลานของเขาก็จะตายตามไปด้วย ตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้
17 และในปีที่อาดัมสิ้นชีวิต ซึ่งเป็นปีที่สองร้อยสี่สิบสามแห่งรัชสมัยของเอโนค ในเวลานั้นเอโนคได้ตั้งใจที่จะแยกตัวออกจากบุตรมนุษย์และซ่อนตัวอยู่เงียบๆ เหมือนแต่ก่อน เพื่อรับใช้พระเจ้า
18 และเอโนคก็ทำเช่นนั้น แต่ไม่ได้หลบซ่อนตัวจากพวกเขาทั้งหมด แต่หลบซ่อนจากบุตรมนุษย์สามวัน แล้วจึงไปหาพวกเขาหนึ่งวัน
19 และในระหว่างสามวันที่พระองค์ประทับอยู่ในห้องบรรทมพระองค์ทรงอธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้าของพระองค์ และในวันที่พระองค์เสด็จไปปรากฏแก่เหล่าพสกนิกร พระองค์ทรงสอนพวกเขาถึงหนทางของพระเจ้า และทรงตอบทุกคำถามที่พวกเขาถามเกี่ยวกับพระเจ้า
20 และท่านได้กระทำเช่นนั้นอยู่หลายปี แล้วท่านก็ซ่อนตัวอยู่หกวัน และปรากฏตัวต่อประชาชนของท่านวันเว้นวัน หลังจากนั้นเดือนละครั้ง และปีละครั้ง จนกระทั่งบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และบุตรของมนุษย์ทั้งหลายต่างแสวงหาท่าน และปรารถนาจะเห็นพระพักตร์ของเอโนคและฟังพระวจนะของท่านอีก แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้ เพราะบุตรของมนุษย์ทั้งหลายต่างเกรงกลัวเอโนคอย่างมาก และเกรงที่จะเข้าใกล้ท่านเนื่องจากความน่าเกรงขามดุจพระเจ้าที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของท่าน ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้ามองท่าน เพราะเกรงว่าตนจะถูกลงโทษและตาย
21 และบรรดากษัตริย์และเจ้าชายทั้งหลายก็ลงมติที่จะรวบรวมบุตรชายของมนุษย์ และมาหาเอโนค โดยคิดว่าพวกเขาจะได้พูดคุยกับเขาในเวลาที่เขาจะออกมาท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาก็ได้ทำเช่นนั้น
22 และเมื่อถึงวันนั้น เอโนคก็ออกไป และพวกเขาทั้งหมดก็มาชุมนุมกันและมาหาเขา เอโนคจึงกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าแก่พวกเขา และสอนสติปัญญาและความรู้แก่พวกเขา พวกเขาจึงก้มลงกราบต่อหน้าเขาและกล่าวว่า "ขอให้พระราชาทรงพระเจริญ! ขอให้พระราชาทรงพระเจริญ!"
23 ต่อมา เมื่อบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และบุตรมนุษย์กำลังพูดคุยกับเอโนค และเอโนคกำลังสอนพวกเขาถึงหนทางของพระเจ้า ดูเถิด ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาเรียกเอโนคจากสวรรค์และประสงค์จะรับเขาขึ้นไปบนสวรรค์ เพื่อให้เขาปกครองบุตรของพระเจ้าที่นั่น เหมือนอย่างที่เขาเคยปกครองบุตรมนุษย์บนโลก
24 เมื่อเอโนคได้ยินเช่นนั้น เขาจึงไปเรียกชาวโลกทั้งปวงมาประชุม และสอนสติปัญญาและความรู้แก่พวกเขา พร้อมทั้งให้คำแนะนำอันศักดิ์สิทธิ์แก่พวกเขา แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า "เราได้รับเรียกให้ขึ้นไปบนสวรรค์ ดังนั้นเราไม่รู้ว่าวันใดที่เราจะจากไป"
25 และบัดนี้เราจะสอนสติปัญญาและความรู้แก่ท่าน และจะให้คำแนะนำแก่ท่านก่อนที่เราจะจากไป ว่าท่านควรประพฤติตนอย่างไรในโลกนี้ เพื่อท่านจะได้ดำรงชีวิตอยู่ได้ และพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้น
26 และพระองค์ทรงสอนสติปัญญาและความรู้แก่พวกเขา ทรงให้คำแนะนำแก่พวกเขา ทรงตักเตือนพวกเขา และทรงวางกฎเกณฑ์และคำวินิจฉัยให้พวกเขาปฏิบัติตามบนโลก ทรงทำให้เกิดสันติสุขท่ามกลางพวกเขา และทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับ

ชีวิตนิรันดร์ และทรงประทับอยู่กับพวกเขาชั่วระยะหนึ่งเพื่อสอนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่พวกเขา
27 ในเวลานั้น บุตรของมนุษย์อยู่กับเอโนค และเอโนคกำลังพูดกับพวกเขาอยู่ พวกเขาเงยหน้าขึ้นมอง และเห็นรูปม้าใหญ่ตัวหนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ ม้านั้นวิ่งเหยาะๆ อยู่ในอากาศ
28 พวกเขาจึงเล่าสิ่งที่ได้เห็นให้เอโนคฟัง และเอโนคจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า ม้าตัวนี้ลงมายังโลกเพราะเห็นแก่เรา เวลาที่เราจะต้องจากพวกท่านไปแล้ว และพวกท่านจะไม่เห็นเราอีกต่อไปนั้นมาถึงแล้ว
29 และในเวลานั้น ม้าตัวนั้นก็ลงมาและยืนอยู่ต่อหน้าเอโนค และบรรดาบุตรชายที่อยู่กับเอโนคก็เห็นมัน
30 แล้วเอโนคจึงสั่งให้ประกาศอีกครั้งว่า “ผู้ใดที่ปรารถนาจะรู้จักหนทางของพระเจ้าของตน จงมาหาเอโนคในวันนี้ ก่อนที่เขาจะพ้นจากเราไป”
31 และในวันนั้นบรรดาบุตรมนุษย์ทั้งหลายได้มาประชุมกันและมาหาเอโนค และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกพร้อมด้วยเจ้าชายและที่ปรึกษาของพวกเขาก็ได้อยู่กับเขาในวันนั้นด้วย แล้วเอโนคก็ได้สอนสติปัญญาและความรู้แก่บรรดาบุตรมนุษย์ และได้ให้คำแนะนำอันศักดิ์สิทธิ์แก่พวกเขา และเขาก็กำชับให้พวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าและดำเนินตามทางของพระองค์ตลอดชีวิตของพวกเขา และเขาก็ได้รักษาความสงบสุขท่ามกลางพวกเขา
32 หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นขี่ม้าออกไป และบรรดาบุตรมนุษย์ทั้งหลายก็ติดตามพระองค์ไปประมาณแปดแสนคน และพวกเขาเดินทางไปกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งวัน
33 และในวันที่สอง เอโนคกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงกลับไปที่พักของพวกเจ้าเถิด ทำไมพวกเจ้าจึงอยากไปเล่า บางทีพวกเจ้าอาจจะตาย” และบางคนก็ไปจากเขา ส่วนคนที่เหลืออยู่ก็เดินทางไปกับเขาเป็นเวลาหกวัน และเอโนคก็กล่าวแก่พวกเขาทุกวันว่า “จงกลับไปที่ที่พักของพวกเจ้าเถิด เกรงว่าพวกเจ้าจะตาย” แต่พวกเขาก็ไม่ยอมกลับ และเดินทางไปกับเขา
34 และในวันที่หกนั้น บางคนในพวกนั้นยังคงอยู่กับพระองค์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราจะไปกับพระองค์จนถึงที่ที่พระองค์จะไป ขอสาบานต่อพระชนม์ชีพขององค์พระผู้เป็นเจ้า มีแต่ความตายเท่านั้นที่จะแยกเราจากกันได้”
35 และพวกเขาคะยั้นคะยอขอจะไปกับพระองค์มากจนพระองค์ไม่ตรัสกับพวกเขาอีก และพวกเขาก็ติดตามพระองค์ไปและไม่ยอมกลับมา
36 เมื่อกษัตริย์ทั้งสองเสด็จกลับมา พวกเขาก็สั่งให้สำรวจประชากร เพื่อจะได้รู้จำนวนคนที่เหลืออยู่ซึ่งเดินทางไปกับเอโนค และในวันที่เจ็ด เอโนคก็เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ด้วยพายุหมุนพร้อมด้วยม้าและรถม้าเพลิง
37 และในวันที่แปด บรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่เคยอยู่กับเอโนคได้ส่งคนไปนำคนจำนวนเท่ากับที่เคยอยู่กับเอโนคกลับมายังสถานที่ซึ่งเขาได้ขึ้นสู่สวรรค์
38 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นก็ไปยังสถานที่นั้น และพบว่าที่นั่นมีหิมะปกคลุมอยู่ และมีก้อนหินหิมะขนาดใหญ่ตั้งอยู่บนหิมะนั้น กษัตริย์องค์หนึ่งจึงพูดกับอีกองค์หนึ่งว่า “มาเถิด ให้เราทุบหิมะเข้าไปดู บางทีคนเหล่านั้นที่อยู่กับเอโนคอาจตายไปแล้ว และถูกฝังอยู่ใต้ก้อนหินหิมะ” พวกเขาจึงค้นหาแต่ก็หาไม่พบ เพราะเขาได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว

บทที่ 4

1 และตลอดระยะเวลาที่เอโนคมีชีวิตอยู่บนโลกนั้น เป็นเวลาสามร้อยหกสิบห้าปี
2 และเมื่อเอโนคเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกก็ลุกขึ้นมาเลือกเมธูเซลาห์บุตรชายของตน และเจิมตั้งให้เขาครองราชย์แทนบิดาของเขา
3 และเมธูเซลาห์ประพฤติตนอย่างเที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังที่เอโนคบิดาของเขาได้สั่งสอนไว้ และตลอดชีวิตของเขา เขาก็สอนบุตรมนุษย์ให้มีสติปัญญา ความรู้ และความยำเกรงพระเจ้า และเขาไม่หันเหจากทางที่ดีไปทางขวาหรือทางซ้ายเลย
4 แต่ในสมัยสุดท้ายของเมธูเซลาห์ บุตรของมนุษย์ได้หันเหจากพระเจ้า พวกเขาทำลายแผ่นดินโลก พวกเขาปล้นสะดมซึ่งกันและกัน พวกเขากบฏต่อพระเจ้า พวกเขาละเมิด และพวกเขาประพฤติชั่ว และไม่ยอมฟังเสียงของเมธูเซลาห์ แต่กบฏต่อเขา
5 และพระเจ้าทรงพิโรธอย่างยิ่งต่อพวกเขา และพระเจ้าทรงทำลายเมล็ดพันธุ์อย่างต่อเนื่องในวันเหล่านั้น จนไม่มีการหว่านหรือเก็บเกี่ยวในแผ่นดินเลย
6 เพราะเมื่อพวกเขาหว่านเมล็ดพืชเพื่อจะได้มีอาหารเลี้ยงชีพ ปรากฏว่ากลับมีหนามและวัชพืชงอกขึ้นมา ซึ่งพวกเขาไม่ได้หว่านไว้
7 และบุตรมนุษย์ก็ยังไม่หันกลับจากทางชั่วของตน และมือของพวกเขายังคงยื่นออกไปเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า และพวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงพิโรธด้วยทางชั่วของพวกเขา และพระเจ้าทรงพิโรธอย่างยิ่ง และทรงเสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์
8 และพระองค์ทรงคิดที่จะทำลายล้างพวกเขา และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้น
9 ในสมัยนั้น เมื่อลาเมค บุตรของเมธูเซลาห์มีอายุได้หนึ่งร้อยหกสิบปี เซธ บุตรของอาดัมก็สิ้นชีวิตลง
10 และอายุขัยของเซธนั้นยาวนานถึงเก้าร้อยสิบสองปี แล้วเขาก็สิ้นชีวิต
11 และลาเมคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปีเมื่อเขาได้แต่งงานกับอัชมูอา บุตรสาวของเอลีชา บุตรชายของเอโนค ลุงของเขา และนางก็ตั้งครรภ์
12 ในเวลานั้น มนุษย์ได้หว่านเมล็ดพืชลงดิน และได้ผลผลิตเพียงเล็กน้อย แต่มนุษย์ก็ยังไม่หันกลับจากทางชั่วของตน และพวกเขายังล่วงละเมิดและกบฏต่อพระเจ้า
13 และภรรยาของลาเมคตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายในเวลานั้น ตามการเปลี่ยนแปลงของปี

14 และเมธูเซลาห์ตั้งชื่อเขาว่าโนอาห์ โดยกล่าวว่า ในสมัยของเขา แผ่นดินโลกสงบสุขและปราศจากความเสื่อมโทรม และลาเมคบิดาของเขาตั้งชื่อเขาว่าเมนาเค็ม โดยกล่าวว่า ผู้นี้จะปลอบโยนเราในงานและการเหน็ดเหนื่อยอันน่าสังเวชของเราในแผ่นดินโลก ซึ่งพระเจ้าทรงสาปแช่งไว้
15 และเมื่อเด็กนั้นเติบโตขึ้นและหย่านมแล้ว เขาก็ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของเมธูเซลาห์ผู้เป็นบิดา คือเป็นคนดีและซื่อตรงต่อพระเจ้า
16 และในสมัยนั้น บรรดาบุตรมนุษย์ทั้งหลายได้ละทิ้งทางของพระเจ้า เมื่อพวกเขาทวีจำนวนขึ้นบนพื้นโลกด้วยบุตรชายและบุตรหญิง และพวกเขาสอนกันและกันถึงการกระทำชั่วร้าย และพวกเขายังคงทำบาปต่อพระเจ้าต่อไป
17 และทุกคนต่างก็ตั้งพระเจ้าของตนเองขึ้นมา และปล้นสะดมเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของตน และทำให้แผ่นดินเสื่อมโทรมลง จนแผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง
18 และบรรดาผู้พิพากษาและผู้ปกครองของพวกเขาก็ไปหาธิดาของมนุษย์และแย่งชิงภรรยาของพวกนางมาจากสามีของพวกนางตามอำเภอใจ และในสมัยนั้นบรรดาบุตรของมนุษย์ก็เอาสัตว์เลี้ยงจากแผ่นดิน สัตว์ป่า และนกในอากาศมาผสมพันธุ์กันและสอนให้ผสมพันธุ์สัตว์ชนิดหนึ่งกับอีกชนิดหนึ่ง เพื่อจะยั่วยุพระเจ้า และพระเจ้าทรงเห็นแผ่นดินโลกทั้งสิ้นและเห็นว่ามันเสื่อมทราม เพราะสรรพสิ่งทั้งปวงได้ประพฤติชั่วไปจากวิถีทางของตนบนแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง
19 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะทำลายมนุษย์ที่เราสร้างขึ้นให้สิ้นไปจากพื้นโลก ทั้งมนุษย์และนกในอากาศ รวมทั้งสัตว์เลี้ยงและสัตว์ป่าทั้งหลาย เพราะเรารู้สึกเสียใจที่ได้สร้างพวกมันขึ้นมา
20 และบรรดาผู้ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าก็ตายไปในวันเหล่านั้น ก่อนที่พระเจ้าจะทรงนำภัยพิบัติมาสู่มนุษย์ตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ เพราะเหตุนั้นมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะไม่เห็นภัยพิบัติที่พระเจ้าได้ตรัสไว้เกี่ยวกับบุตรของมนุษย์
21 และโนอาห์ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงเลือกเขาและลูกหลานของเขา เพื่อให้มีเชื้อสายสืบต่อกันไปทั่วแผ่นดินโลก

บทที่ 5

1 และในปีที่แปดสิบสี่แห่งชีวิตของโนอาห์ เอโนค บุตรของเซธก็สิ้นชีวิตลง เขามีอายุเก้าร้อยห้าปีเมื่อเสียชีวิต
2 และในปีที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเก้าแห่งชีวิตของโนอาห์ ไคนัน บุตรของเอโนชก็สิ้นชีวิตลง และไคนันมีอายุทั้งหมดเก้าร้อยสิบปีจึงสิ้นชีวิต
3 และในปีที่สองร้อยสามสิบสี่แห่งชีวิตของโนอาห์ มะห์ลาเลลบุตรของไคนานก็สิ้นชีวิตลง และมะห์ลาเลลมีอายุแปดร้อยเก้าสิบห้าปีจึงสิ้นชีวิต
4 และยาเรด บุตรของมาห์ลาเลล ก็เสียชีวิตในสมัยนั้น ในปีที่สามร้อยสามสิบหกแห่งชีวิตของโนอาห์ และยาเรดมีอายุทั้งหมดเก้าร้อยหกสิบสองปีจึงเสียชีวิต
5 และบรรดาผู้ที่ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตายไปในวันเหล่านั้น ก่อนที่จะได้เห็นความชั่วร้ายที่พระเจ้าทรงประกาศว่าจะกระทำบนโลก
6 และหลังจากเวลาผ่านไปหลายปี ในปีที่สี่ร้อยแปดสิบแห่งชีวิตของโนอาห์ เมื่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าได้ตายจากหมู่มนุษย์ไปหมดแล้ว เหลือเพียงเมธูเซลาห์เพียงผู้เดียว พระเจ้าจึงตรัสกับโนอาห์และเมธูเซลาห์ว่า
7 จงกล่าวและประกาศแก่บุตรมนุษย์ว่า พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงกลับใจจากทางชั่วของพวกเจ้าและละทิ้งการกระทำชั่วของพวกเจ้า แล้วพระยาห์เวห์จะทรงกลับพระทัยจากความชั่วร้ายที่พระองค์ทรงขู่ว่าจะกระทำต่อพวกเจ้า เพื่อว่ามันจะไม่เกิดขึ้น
8 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราให้เวลาเจ้าหนึ่งร้อยยี่สิบปี ถ้าเจ้าหันกลับมาหาเราและละทิ้งทางชั่วของเจ้า เราก็จะหันเหจากความชั่วร้ายที่เราได้บอกเจ้าไว้ และมันจะไม่เกิดขึ้นอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเช่นนั้น
9 และโนอาห์กับเมธูเซลาห์ได้กล่าวถ้อยคำทั้งปวงของพระเจ้าแก่บุตรมนุษย์วันแล้ววันเล่า พูดกับพวกเขาอย่างต่อเนื่อง
10 แต่บุตรของมนุษย์เหล่านั้นไม่ยอมฟังพวกเขา และไม่เงี่ยหูฟังถ้อยคำของพวกเขา พวกเขาดื้อรั้น
11 และพระเจ้าทรงประทานเวลาให้พวกเขาหนึ่งร้อยยี่สิบปี โดยตรัสว่า ถ้าพวกเขากลับใจ พระเจ้าจะทรงเสียพระทัยในความชั่วร้ายนั้น เพื่อจะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลก
12 ในสมัยนั้น โนอาห์ บุตรของลาเมค งดเว้นจากการแต่งงานเพื่อจะมีบุตร เพราะเขากล่าวว่า “บัดนี้พระเจ้าจะทำลายแผ่นดินโลกอย่างแน่นอน แล้วข้าพเจ้าจะมีบุตรไปทำไมเล่า?”
13 และโนอาห์เป็นคนชอบธรรม เขาเป็นคนสมบูรณ์ในยุคของเขา และพระเจ้าทรงเลือกเขาให้สืบเชื้อสายมาจากเชื้อสายของเขาบนพื้นโลก
14 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า จงหาภรรยาและมีบุตรเถิด เพราะเราเห็นเจ้าเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของเราในยุคนี้
15 และเจ้าจะให้กำเนิดเชื้อสายและลูกหลานของเจ้าในท่ามกลางแผ่นดินโลก และโนอาห์ได้ไปเลือกภรรยาคนหนึ่ง คือนางนามาห์ บุตรสาวของเอโนค ซึ่งนางมีอายุห้าร้อยแปดสิบปี
16 และเมื่อโนอาห์มีอายุสี่ร้อยเก้าสิบแปดปี เขาก็ได้แต่งงานกับนาอามาห์
17 และนาอามาห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อว่ายาเฟท โดยกล่าวว่า “พระเจ้าทรงขยายวงศ์ตระกูลของข้าพเจ้าในแผ่นดิน” และนางก็ตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อว่าเชม โดยกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้เหลือรอด เพื่อให้สืบเชื้อสายขึ้นมาท่ามกลางแผ่นดิน”

18 และเมื่อนาอามาห์ให้กำเนิดเชม โนอาห์ก็มีอายุห้าร้อยสองปี และเด็กชายทั้งสองก็เติบโตขึ้นและดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า ในทุกสิ่งที่เมธูเซลาห์และโนอาห์ผู้เป็นบิดาได้สอนพวกเขา
19 และลาเมค บิดาของโนอาห์ ก็เสียชีวิตในสมัยนั้น แท้จริงแล้วเขาไม่ได้ดำเนินตามวิถีทางของบิดาด้วยใจจริง และเขาเสียชีวิตในปีที่ 195 แห่งชีวิตของโนอาห์
20 และลาเมคมีอายุยืนเจ็ดร้อยเจ็ดสิบปี แล้วเขาก็สิ้นชีวิต
21 และบรรดาบุตรชายของมนุษย์ที่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตายไปในปีนั้น ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำภัยพิบัติมาสู่พวกเขา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาตาย เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นภัยพิบัติที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำมาสู่พี่น้องและญาติพี่น้องของพวกเขา ตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้แล้ว
22 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโนอาห์และเมธูเซลาห์ว่า “จงออกไปประกาศถ้อยคำทั้งหลายที่เราได้พูดกับเจ้าในวันเหล่านั้นแก่บรรดาบุตรมนุษย์ เพื่อเขาจะได้หันกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะได้เสียใจในความชั่วร้ายนั้นและจะไม่นำมันมาอีก”
23 แล้วโนอาห์และเมธูเซลาห์ก็ออกมากล่าวต่อหน้าเหล่าบุตรมนุษย์ถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับพวกเขา
24 แต่บุตรของมนุษย์เหล่านั้นไม่ยอมฟัง และไม่ยอมเงี่ยหูฟังคำประกาศทั้งหลายของพวกเขาเลย
25 หลังจากนั้นพระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า “จุดจบของสรรพสิ่งทั้งปวงมาถึงแล้วต่อหน้าเรา เพราะการกระทำชั่วร้ายของพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายแผ่นดินโลก”
26 และจงนำไม้โกเฟอร์ไปที่สถานที่แห่งหนึ่ง แล้วสร้างหีบใหญ่และวางไว้ ณ ที่นั้น
27 และเจ้าจงสร้างมันดังนี้ ความยาวสามร้อยศอก ความกว้างห้าสิบศอก และความสูงสามสิบศอก
28 และเจ้าจงทำประตูบานหนึ่ง เปิดด้านข้าง และให้สูงขึ้นมาหนึ่งศอก แล้วทาด้วยน้ำมันดินทั้งภายในและภายนอก
29 และดูเถิด เราจะนำน้ำท่วมใหญ่มาสู่แผ่นดินโลก และสรรพสิ่งทั้งปวงจะถูกทำลาย จากใต้ฟ้าสวรรค์ สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลกทั้งหมดจะพินาศไป
30 และเจ้าและครอบครัวของเจ้าจงไปรวบรวมสัตว์มีชีวิตสองคู่ตัวผู้และตัวเมีย แล้วนำมาไว้ในเรือโนอาห์ เพื่อให้พวกมันแพร่พันธุ์บนแผ่นดินโลก
31 และจงรวบรวมอาหารทุกชนิดที่สัตว์ทั้งหลายกินได้ เพื่อจะมีอาหารสำหรับเจ้าและสำหรับพวกมันด้วย
32 และเจ้าจงเลือกหญิงสาวสามคนจากบรรดาบุตรหญิงของชายมาเป็นภรรยาของบุตรชายของเจ้า
33 และโนอาห์ก็ลุกขึ้นสร้างเรือโนอาห์ ณ ที่ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาเขา และโนอาห์ก็ได้ทำตามที่พระเจ้าทรงสั่ง
34 เมื่อโนอาห์มีอายุได้ 595 ปี เขาจึงเริ่มสร้างเรือโนอาห์ และเขาได้สร้างเรือนั้นเสร็จภายใน 5 ปี ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
35 แล้วโนอาห์ก็รับบุตรสาวทั้งสามของเอลียาคิม บุตรชายของเมธูเซลาห์ มาเป็นภรรยาให้แก่บุตรชายของตน ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ไว้
36 และในเวลานั้นเอง เมธูเซลาห์ บุตรชายของเอโนค ก็เสียชีวิตลง เมื่ออายุได้เก้าร้อยหกสิบปี

บทที่ 6

1 ในเวลานั้น หลังจากเมธูเซลาห์สิ้นชีวิตแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า “จงไปกับครอบครัวของเจ้าเข้าไปในเรือโนอาห์เถิด ดูเถิด เราจะรวบรวมสัตว์ทั้งหลายในโลก สัตว์ป่า และนกในอากาศมาอยู่รอบเรือโนอาห์ และพวกมันทั้งหมดจะมาอยู่ล้อมรอบเรือ”
2 และเจ้าจงไปนั่งอยู่หน้าประตูหีบพันธสัญญา และสัตว์ทั้งหลาย สัตว์เล็กสัตว์น้อย และนกทั้งหลายจะมารวมกันและอยู่ต่อหน้าเจ้า และสัตว์ใดที่มาหมอบลงต่อหน้าเจ้า เจ้าจงจับและมอบไว้ในมือของบุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งจะนำสัตว์เหล่านั้นไปยังหีบพันธสัญญา และสัตว์ใดที่ยืนอยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจงปล่อยไว้
3 และในวันรุ่งขึ้นพระเจ้าทรงบันดาลให้สิ่งนี้เกิดขึ้น สัตว์ต่างๆ สัตว์ป่า และนกนานาชนิดก็มากันเป็นจำนวนมากและล้อมรอบหีบพันธสัญญา
4 โนอาห์จึงไปนั่งที่ประตูเรือ และนำสัตว์ทั้งหลายที่หมอบอยู่ต่อหน้าเขาเข้าไปในเรือ ส่วนสัตว์ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขานั้น เขาได้ทิ้งไว้บนแผ่นดิน
5 และสิงโตตัวเมียตัวหนึ่งมาพร้อมกับลูกสองตัว ตัวผู้และตัวเมีย ทั้งสามตัวหมอบอยู่ต่อหน้าโนอาห์ และลูกสิงโตทั้งสองตัวก็ลุกขึ้นต่อสู้กับสิงโตตัวเมียและข่มเหงมัน ทำให้มันหนีไปจากที่ของมัน และมันกลับไปยังที่ของมัน และหมอบอยู่บนพื้นดินต่อหน้าโนอาห์
6 และสิงโตตัวเมียก็วิ่งหนีไป และยืนอยู่ในที่ของสิงโตตัวผู้
7 เมื่อโนอาห์เห็นเช่นนั้น ก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาจึงลุกขึ้นอุ้มลูกแมวทั้งสองตัวเข้าไปในเรือ
8 และโนอาห์ได้นำสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่บนโลกเข้าไปในเรือ จนไม่มีสิ่งมีชีวิตใดเหลืออยู่เลยนอกจากที่โนอาห์ได้นำเข้าไป
9 สัตว์สองตัวสองตัวก็เข้ามาในเรือโนอาห์ แต่เป็นสัตว์สะอาดและนกสะอาด โนอาห์นำมาเจ็ดคู่ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
10 และสัตว์ทั้งหลาย สัตว์ป่า และนกทั้งหลายก็ยังคงอยู่ที่นั่น และพวกมันล้อมรอบหีบพันธสัญญาไว้ทุกหนทุกแห่ง และฝนก็ไม่ตกจนกระทั่งเจ็ดวันต่อมา
11 ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์มืดมิด รากฐานของโลกสั่นคลอน แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ฟ้าแลบวาบ ฟ้าร้องดังกึกก้อง และน้ำพุทุกแห่งในแผ่นดินก็แตกกระจายอย่างที่ไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่นี้เพื่อทำให้มนุษย์หวาดกลัว เพื่อไม่ให้มีภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป

12 และบุตรมนุษย์เหล่านั้นก็ยังไม่กลับใจจากทางชั่วของตน และพวกเขายิ่งทำให้พระเจ้าทรงพิโรธมากขึ้นในเวลานั้น และพวกเขาก็ไม่แม้แต่จะหันใจไปใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้เลย
13 และเมื่อครบเจ็ดวัน ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ น้ำท่วมก็ท่วมแผ่นดิน
14 และน้ำพุทั้งหมดจากใต้ทะเลลึกก็แตกกระจาย และช่องแสงบนฟ้าก็เปิดออก และฝนตกลงมาบนโลกเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน
15 และโนอาห์และครอบครัวของเขา รวมทั้งสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับเขา ได้เข้าไปในเรือโนอาห์เพราะน้ำท่วม และพระเจ้าทรงปิดเรือให้เขาเข้าไป
16 และบรรดาบุตรมนุษย์ที่เหลืออยู่บนโลกก็อ่อนล้าลงเพราะฝนที่ตกหนัก น้ำท่วมโลกอย่างรุนแรงมากขึ้น และบรรดาสัตว์ร้ายก็ยังคงล้อมรอบหีบพันธสัญญาอยู่
17 และบรรดาบุตรชายของมนุษย์ ประมาณเจ็ดแสนคนทั้งชายและหญิง ได้มารวมตัวกันและมาหาโนอาห์ที่เรือ
18 พวกเขาจึงร้องทูลโนอาห์ว่า "โปรดเปิดประตูให้พวกเราด้วย เพื่อพวกเราจะได้เข้าไปในเรือโนอาห์ด้วยกัน แล้วทำไมพวกเราจึงต้องตาย?"
19 โนอาห์จึงกล่าวตอบพวกเขาด้วยเสียงดังจากในเรือว่า "พวกเจ้ามิได้กบฏต่อพระเจ้าและกล่าวว่าพระองค์ไม่มีอยู่จริงหรือ? ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงนำภัยพิบัตินี้มาสู่พวกเจ้า เพื่อทำลายและกำจัดพวกเจ้าให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลก"
20 นี่ไม่ใช่เรื่องที่ข้าพเจ้าได้พูดกับท่านเมื่อร้อยยี่สิบปีก่อนหรือ? และท่านก็ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า แล้วบัดนี้ท่านยังอยากจะดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกหรือ?
21 และพวกเขากล่าวแก่โนอาห์ว่า "พวกเราพร้อมที่จะกลับไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอเพียงแต่พระองค์จะทรงเปิดประตูให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย"
22 โนอาห์จึงตอบพวกเขาว่า "ดูเถิด บัดนี้เมื่อพวกท่านเห็นความทุกข์ยากในจิตใจของพวกท่านแล้ว พวกท่านจึงปรารถนาจะกลับมาหาพระเจ้า ทำไมพวกท่านจึงไม่กลับมาในช่วงหนึ่งร้อยยี่สิบปีซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่พวกท่านตามกำหนดเวลา?"
23 แต่บัดนี้ท่านมาบอกข้าพเจ้าเรื่องนี้เพราะความทุกข์ใจของท่าน บัดนี้พระเจ้าก็จะไม่ทรงฟังท่าน และจะไม่ทรงสดับฟังท่านในวันนี้ด้วย เพื่อว่าท่านจะไม่ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ท่านปรารถนา
24 และบรรดาบุตรมนุษย์ก็เข้ามาใกล้เพื่อจะเข้าไปในหีบพันธสัญญา เพราะฝนตกลงมาทำให้พวกเขาไม่สามารถทนต่อฝนได้
25 และพระเจ้าทรงส่งสัตว์ร้ายและสัตว์ทั้งหลายที่ยืนอยู่รอบหีบพันธสัญญามา และสัตว์ร้ายเหล่านั้นก็เข้าครอบงำพวกเขาและขับไล่พวกเขาออกจากที่นั่น แล้วทุกคนก็แยกย้ายกันไปตามทางของตนและกระจัดกระจายไปทั่วพื้นโลก
26 และฝนก็ยังคงตกหนักลงมายังโลก และตกต่อเนื่องกันสี่สิบวันสี่สิบคืน น้ำท่วมโลกอย่างหนัก และสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่บนโลกหรือในน้ำก็ตายหมด ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์ สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน หรือนกในอากาศ เหลือเพียงโนอาห์และผู้ที่อยู่กับเขาในเรือเท่านั้น
27 และน้ำท่วมก็ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมากบนแผ่นดิน และน้ำได้พัดพาหีบพันธสัญญาให้ลอยขึ้นจากพื้นดิน
28 และเรือโนอาห์ก็ลอยอยู่บนผิวน้ำ และถูกคลื่นซัดไปมาบนน้ำ จนสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่ภายในเรือนั้นพลิกไปมาเหมือนอาหารในหม้อต้ม
29 และสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่ในเรือโนอาห์ก็เกิดความวิตกกังวลอย่างมาก จนเรือโนอาห์เกือบจะแตก
30 และสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่ในเรือโนอาห์ก็หวาดกลัว สิงโตคำราม วัวร้องเสียงต่ำ หมาป่าหอน และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดในเรือโนอาห์ก็พูดและคร่ำครวญในภาษาของตน จนเสียงของพวกมันดังไปไกล โนอาห์และบุตรชายของเขาร้องไห้คร่ำครวญด้วยความทุกข์ยาก พวกเขากลัวมากว่าตนได้มาถึงประตูแห่งความตายแล้ว
31 โนอาห์จึงอธิษฐานต่อพระเจ้า และร้องขอต่อพระองค์เนื่องจากเรื่องนี้ว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยเราด้วย เพราะเราไม่มีกำลังที่จะทนต่อภัยร้ายที่ล้อมรอบเราได้ เพราะคลื่นน้ำได้ล้อมรอบเรา กระแสน้ำเชี่ยวกรากได้ทำให้เราหวาดกลัว กับดักแห่งความตายได้มาอยู่ตรงหน้าเรา โปรดตอบเราเถิด ข้าแต่พระเจ้า โปรดตอบเรา โปรดส่องแสงพระพักตร์ของพระองค์มายังเรา และโปรดเมตตาเรา โปรดไถ่เราและช่วยเราให้รอด"
32 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำทูลของโนอาห์ และพระเจ้าทรงระลึกถึงเขา
33 และลมพัดผ่านแผ่นดิน น้ำก็สงบลง และเรือโนอาห์ก็จอดนิ่ง
34 และน้ำพุจากห้วงลึกและช่องแสงแห่งฟ้าสวรรค์ก็หยุดไหล และฝนจากฟ้าสวรรค์ก็หยุดตก
35 และในวันเหล่านั้น น้ำก็ลดลง และเรือโนอาห์ก็จอดอยู่บนภูเขาอารารัต
36 แล้วโนอาห์ก็เปิดหน้าต่างของเรือ และในเวลานั้นโนอาห์ก็ยังคงร้องทูลต่อพระเจ้าอยู่ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ขอทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากที่คุมขังนี้ และจากคุกที่พระองค์ทรงขังข้าพเจ้าไว้เถิด เพราะข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเหลือเกินแล้ว"
37 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงของโนอาห์ และตรัสกับเขาว่า เมื่อเจ้าครบปีแล้ว เจ้าจึงจะออกไปได้
38 และเมื่อสิ้นปีครบหนึ่งปีนับจากที่โนอาห์อาศัยอยู่ในเรือ น้ำก็แห้งไปจากแผ่นดิน และโนอาห์ก็เปิดฝาเรือออก
39 ในเวลานั้น วันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินแห้งแล้ว แต่โนอาห์และบุตรชายของเขาและคนอื่นๆ ที่อยู่กับเขา ก็ไม่ได้ออกจากเรือจนกว่าพระเจ้าจะทรงบอกพวกเขา
40 และเมื่อถึงวันนั้น พระยาห์เวห์ทรงตรัสบอกให้พวกเขาออกไป พวกเขาทั้งหมดก็ออกไปจากหีบพันธสัญญา
41 และพวกเขาก็กลับไปตามทางของตนและไปยังที่ของตน โนอาห์และบุตรชายของเขาอาศัยอยู่ในดินแดนที่พระเจ้าทรงบอกแก่พวกเขา และพวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าตลอดชีวิตของพวก

เขา และพระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรชายของเขาเมื่อพวกเขาออกจากเรือโนอาห์
42 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า จงมีบุตรหลานและปกคลุมทั่วแผ่นดิน จงเข้มแข็งและทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมายในแผ่นดิน และทวีคูณขึ้นในนั้น

บทที่ 7

1 และนี่คือชื่อของบุตรชายของโนอาห์ คือ ยาเฟท ฮาม และเชม บุตรของพวกเขานั้นเกิดหลังจากน้ำท่วมโลก เพราะพวกเขาได้แต่งงานก่อนน้ำท่วมโลก
2 นี่คือบุตรชายของยาเฟท ได้แก่ โกเมอร์ มาโกก มาได ยาวัน ทูบาล เมเชค และทิรัส รวมเจ็ดคน
3 และบุตรชายของโกเมอร์คือ อัสกินาซ เรฟัท และเทการ์มาห์
4 และบุตรชายของมาโกกคือเอลีฮานาฟและลูบาล
5 และบุตรของมาไดคือ อาคอน ซีโล ชาโซนี และโลท
6 และบุตรชายของยาฟานคือ เอลีชา ทาร์ชิช คิตติม และดูโดนิม
7 และบุตรชายของทูบาลคือ อาริฟี เคเซด และทาอารี
8 และบุตรชายของเมเชคคือเดโดน ซารอน และเชบาชนี
9 และบุตรชายของทิรัสคือเบนิบ เกรา ลูพิริออน และกิลาค เหล่านี้เป็นบุตรชายของยาเฟทตามตระกูลของพวกเขา และในสมัยนั้นมีจำนวนประมาณสี่ร้อยหกสิบคน
10 และนี่คือบุตรชายของฮาม ได้แก่ คุช มิตซราอิม ฟุต และคานาอัน รวมสี่คน และบุตรชายของคุชคือ เซบา ฮาวิลลาห์ ซับตา รามา และซาเทคา และบุตรชายของรามาคือ เชบา และเดดาน
11 และบุตรชายของมิตซราอิมคือ ลุด อาโนม ปัทรอส ชาสโลท และชาฟทอร์
12 และบุตรชายของฟุตได้แก่ เกบูล ฮาดาน เบนาห์ และอาดาน
13 บุตรชายของคานาอันชื่อ ไซดอน เฮธ อาโมรี เกอร์กาชี ฮีวี อารคี เสนี อาโรดี ศิโมดี และคาโมธี
14 นี่คือบุตรชายของฮาม เรียงตามลำดับวงศ์ตระกูล และในสมัยนั้นมีจำนวนประมาณเจ็ดร้อยสามสิบคน
15 และนี่คือบุตรชายของเชม ได้แก่ เอลาม อัสซูร์ อาร์ปัคชาด ลุด และอาราม รวมห้าคน และบุตรชายของเอลามคือ ชูชัน มาคูล และฮาร์มอน
16 และบุตรชายของอาชาร์คือมิรุสและโมกิล และบุตรชายของอาร์ปัคชาดคือเชลาค อานาร์ และอัชโคล
17 และบุตรชายของลุดคือเปโธร์และบิซายอน และบุตรชายของอารามคืออุซ ชุล กัทเธอร์ และมาช
18 เหล่านี้คือบุตรชายของเชม ตามลำดับวงศ์ตระกูล และในสมัยนั้นพวกเขามีจำนวนประมาณสามร้อยคน
19 นี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของเชม เชมให้กำเนิดอาร์ปัคชาด และอาร์ปัคชาดให้กำเนิดเชลัค และเชลัคให้กำเนิดเอเบอร์ และเอเบอร์มีบุตรสองคน คนหนึ่งชื่อเปเลก เพราะในสมัยของเขาบุตรของมนุษย์ได้แตกแยกกัน และในสมัยต่อมา แผ่นดินโลกก็แตกแยกออกเป็นส่วนๆ
20 และชื่อของคนที่สองคือโยกทาน ซึ่งหมายความว่าในสมัยของเขา ชีวิตของมนุษย์นั้นลดน้อยลงและเสื่อมถอยลง
21 เหล่านี้คือบุตรชายของโยกทาน ได้แก่ อัลโมดัด เชลาฟ ชาซาร์โมเวธ เยราค ฮาดูรอม โอเซล ดิกลาห์ โอบาล อะบิมาเอล เชบา โอฟีร์ ฮาวิลลาห์ และโยบับ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของโยกทาน
22 และเปเลกน้องชายของเขามีบุตรชื่อเยน และเยนมีบุตรชื่อเซรุก และเซรุกมีบุตรชื่อนาโฮร์ และนาโฮร์มีบุตรชื่อเทราห์ และเทราห์มีอายุสามสิบแปดปี และมีบุตรชื่อฮารานและนาโฮร์
23 และคูช บุตรชายของฮาม บุตรชายของโนอาห์ ได้แต่งงานในวัยชรา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และพวกเขาตั้งชื่อเขาว่านิมโรด ในเวลานั้น บุตรของมนุษย์ได้เริ่มกบฏและละเมิดต่อพระเจ้าอีก และเมื่อเด็กนั้นเติบโตขึ้น บิดาของเขารักเขามากเพราะเขาเป็นบุตรชายคนสุดท้องของตน
24 และเสื้อผ้าที่ทำจากหนังสัตว์ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างให้แก่อาดัมและภรรยาของเขา เมื่อพวกเขาออกจากสวนนั้น ก็ได้มอบให้แก่คูช
25 เพราะหลังจากอาดัมและภรรยาของเขาเสียชีวิตแล้ว เสื้อผ้าเหล่านั้นก็ตกเป็นของเอโนค บุตรชายของยาเรด และเมื่อเอโนคถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว เขาก็ได้มอบเสื้อผ้าเหล่านั้นให้แก่เมธูเซลาห์ บุตรชายของเขา
26 เมื่อเมธูเซลาห์เสียชีวิต โนอาห์จึงรับพวกเขาไปไว้ในเรือ และพวกเขาก็อยู่กับโนอาห์จนกระทั่งเขาออกจากเรือ
27 และเมื่อพวกเขากำลังจะออกไป ฮามได้ขโมยเสื้อผ้าเหล่านั้นจากโนอาห์บิดาของเขา และนำไปซ่อนไว้ไม่ให้พี่น้องของเขาเห็น
28 และเมื่อฮามให้กำเนิดบุตรคนแรกคือคูช ฮามได้มอบเสื้อผ้าให้แก่คูชอย่างลับๆ และเสื้อผ้าเหล่านั้นก็อยู่กับคูชหลายวัน
29 และคูชก็ปกปิดเสื้อผ้าเหล่านั้นจากบุตรชายและพี่น้องของตน และเมื่อคูชให้กำเนิดนิมโรดแล้ว เขาก็มอบเสื้อผ้าเหล่านั้นให้แก่นิมโรดด้วยความรักที่มีต่อเขา และเมื่อนิมโรดเติบโตขึ้นและมีอายุยี่สิบปี เขาก็สวมเสื้อผ้าเหล่านั้น
30 และเมื่อนิมโรดสวมเสื้อผ้าแล้ว เขาก็แข็งแรงขึ้น พระเจ้าประทานกำลังและพละกำลังให้เขา และเขาก็เป็นนายพรานที่เก่งกาจในแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้น เขายังเป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งกาจในทุ่งนา เขาออกล่าสัตว์และสร้างแท่นบูชา และถวายสัตว์เหล่านั้นต่อหน้าพระเจ้า
31 และนิมโรดก็เสริมกำลังตนเองขึ้น และลุกขึ้นจากท่ามกลางพี่น้องของเขา และต่อสู้ในสงครามเพื่อพี่น้องของเขาต่อต้านศัตรูรอบข้างทั้งหมด
32 และพระเจ้าทรงมอบศัตรูทั้งหลายของพี่น้องของพระองค์ไว้ในมือของพระองค์ และพระเจ้าทรงอวยพรพระองค์ในสงครามเป็นระยะๆ และพระองค์ทรงครองราชย์บนโลก
33 ดังนั้นในสมัยนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า เมื่อผู้ใดนำทหารที่เขาฝึกฝนมาออกไปรบ เขาก็จะกล่าวแก่พวกเขาว่า “เหมือนอย่างที่

พระเจ้าทรงทำกับนิมโรด ผู้เป็นนายพรานผู้เก่งกาจในแผ่นดิน และประสบความสำเร็จในการรบกับพี่น้องของเขา โดยทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรู ฉะนั้นขอพระเจ้าทรงเสริมกำลังและช่วยเราให้พ้นจากภัยในวันนี้ด้วยเถิด”
34 และเมื่อนิมโรดอายุได้สี่สิบปี ก็เกิดสงครามระหว่างพี่น้องของเขากับลูกหลานของยาเฟท ทำให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้อำนาจของศัตรู
35 ในเวลานั้น นิมโรดจึงออกไปรวบรวมบุตรชายของคูชและครอบครัวของพวกเขาประมาณสี่ร้อยหกสิบคน และเขายังจ้างคนจากเพื่อนและคนรู้จักของเขาอีกประมาณแปดสิบคน และจ่ายค่าจ้างให้พวกเขา แล้วเขาก็ออกไปรบกับพวกเขา และเมื่อเขาอยู่บนถนน นิมโรดก็เสริมกำลังใจให้แก่ผู้คนที่ไปกับเขา
36 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า อย่ากลัวและอย่าตื่นตระหนกเลย เพราะศัตรูทั้งหมดของเราจะอยู่ในมือของเรา และพวกท่านจะทำกับพวกเขาอย่างไรก็ได้ตามใจชอบ
37 และคนทั้งหมดที่ไปนั้นมีประมาณห้าร้อยคน พวกเขาต่อสู้กับศัตรู ทำลายล้าง และปราบปรามศัตรูได้ และนิมโรดได้แต่งตั้งนายทหารประจำการปกครองพวกเขาในตำแหน่งต่างๆ
38 และเขาได้นำลูกหลานของพวกเขาบางคนไปเป็นหลักประกัน และพวกเขาทั้งหมดก็ได้เป็นคนรับใช้ของนิมโรดและพี่น้องของเขา และนิมโรดกับผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็เดินทางกลับบ้าน
39 และเมื่อนิมโรดกลับมาจากการรบด้วยความยินดี หลังจากเอาชนะศัตรูได้แล้ว บรรดาพี่น้องของเขาพร้อมด้วยบรรดาผู้ที่รู้จักเขามาก่อนก็มาประชุมกันเพื่อแต่งตั้งเขาเป็นกษัตริย์ และพวกเขาก็สวมมงกุฎให้เขา
40 และพระองค์ทรงแต่งตั้งเจ้าชาย ผู้พิพากษา และผู้ปกครองเหนือพสกนิกรและประชาชนของพระองค์ ตามธรรมเนียมของกษัตริย์
41 และพระองค์ทรงแต่งตั้งเทราห์ บุตรชายของนาโฮร์ ให้เป็นหัวหน้ากองทัพของพระองค์ และทรงยกย่องและเชิดชูเขาให้สูงกว่าบรรดาหัวหน้ากองทัพทั้งหลาย
42 และขณะที่พระองค์ทรงครองราชย์ตามพระประสงค์ หลังจากทรงปราบศัตรูรอบข้างทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงปรึกษากับที่ปรึกษาของพระองค์ให้สร้างเมืองสำหรับพระราชวัง และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองนั้นขึ้น
43 และพวกเขาพบหุบเขากว้างใหญ่ทางทิศตะวันออก และพวกเขาสร้างเมืองใหญ่โตโอ่อ่าขึ้น และนิมโรดตั้งชื่อเมืองที่เขาสร้างว่าชินาร์ เพราะพระเจ้าทรงเขย่าศัตรูของเขาอย่างรุนแรงและทำลายพวกเขา
44 และนิมโรดได้อาศัยอยู่ในชินาร์ และปกครองอย่างมั่นคง เขาได้ต่อสู้กับศัตรูและปราบปรามพวกเขา และเขาก็ประสบความสำเร็จในการรบทั้งหมด และอาณาจักรของเขาก็เจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก
45 และบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งหลายได้ยินถึงชื่อเสียงของพระองค์ และพวกเขาก็มารวมตัวกันอยู่กับพระองค์ พวกเขากราบไหว้พระองค์ และนำเครื่องบูชามาถวายพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเป็นเจ้าและกษัตริย์ของพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็อาศัยอยู่กับพระองค์ในเมืองชินาร์ และนิมโรดก็ปกครองแผ่นดินเหนือบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ และพวกเขาทั้งหมดก็อยู่ภายใต้อำนาจและคำแนะนำของเขา
46 และทั่วทั้งโลกก็พูดภาษาเดียวกันและถ้อยคำเป็นเอกภาพ แต่เนมโรดไม่ได้ดำเนินตามทางของพระเจ้า และเขาก็ชั่วร้ายยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนหน้าเขา ตั้งแต่สมัยน้ำท่วมโลกจนถึงสมัยนั้น
47 และเขาได้สร้างรูปเคารพจากไม้และหิน แล้วกราบไหว้รูปเคารพเหล่านั้น และกบฏต่อพระเจ้า และสอนวิถีทางชั่วร้ายของตนแก่บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาและประชาชนทั่วโลก และมาร์ดอนบุตรชายของเขาก็ชั่วร้ายยิ่งกว่าบิดาของเขาเสียอีก
48 และทุกคนที่ได้ยินเรื่องการกระทำของมาร์โดน บุตรของนิมโรด ก็จะกล่าวถึงเขาว่า “จากคนชั่วก็เกิดความชั่ว” ฉะนั้น คำกล่าวนี้จึงกลายเป็นสุภาษิตไปทั่วโลกว่า “จากคนชั่วก็เกิดความชั่ว” และเป็นที่แพร่หลายในหมู่ผู้คนตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน
49 และเทราห์ บุตรของนาโฮร์ เจ้าชายแห่งกองทัพของนิมโรดในสมัยนั้น มีบทบาทสำคัญมากในสายพระเนตรของกษัตริย์และเหล่าข้าราชบริพาร กษัตริย์และเหล่าเจ้าชายทรงรักเขา และทรงยกย่องเขาให้สูงส่งยิ่ง
50 และเทราห์ได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่ออัมเทโล บุตรสาวของโครเนโบ และภรรยาของเทราห์ได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้เขาในวันเหล่านั้น
51 เทราห์มีอายุเจ็ดสิบปีเมื่อให้กำเนิดบุตรชาย และเทราห์ตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดมาว่าอับราม เพราะกษัตริย์ทรงเลี้ยงดูเขาและยกย่องเขาให้สูงกว่าบรรดาเจ้าชายทั้งหลายที่อยู่กับพระองค์ในสมัยนั้น

บทที่ 8

1 ในคืนที่อับรามประสูติ บรรดาข้าราชบริพารของเทราห์ บรรดาปราชญ์ของนิมโรด และบรรดาหมอดูของเขา ได้มากินและดื่มในบ้านของเทราห์ และพวกเขาร่วมยินดีกับอับรามในคืนนั้น
2 และเมื่อบรรดาปราชญ์และหมอดูทั้งหลายออกไปจากบ้านของเทราห์แล้ว ในคืนนั้นพวกเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดูดวงดาว และพวกเขาได้เห็นดาวดวงใหญ่มากดวงหนึ่งมาจากทิศตะวันออกและพุ่งขึ้นไปบนฟ้า และดาวดวงนั้นได้กลืนกินดาวสี่ดวงจากทั้งสี่ทิศของฟ้า
3 และบรรดาปราชญ์ของกษัตริย์และหมอดูทั้งหลายต่างประหลาดใจเมื่อเห็นเช่นนั้น และบรรดาปราชญ์ก็เข้าใจเรื่องนี้และรู้ถึงความหมายของมัน
4 และพวกเขากล่าวแก่กันและกันว่า “สิ่งนี้เป็นเพียงเครื่องหมายแสดงถึงบุตรที่เทราห์ได้เกิดในคืนนี้ ผู้นั้นจะเติบโตขึ้นและมีบุตรหลานทวีจำนวนขึ้น และจะครอบครองแผ่นดินโลกทั้งสิ้นทั้งเขาและลูกหลานของเขาตลอดไป และเขาและเชื้อสายของเขาจะสังหารกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และรับมรดกแผ่นดินของพวกเขา”

5 และในคืนนั้นบรรดาปราชญ์และหมอผีก็กลับบ้าน และในเช้าวันรุ่งขึ้นบรรดาปราชญ์และหมอผีเหล่านั้นก็ตื่นแต่เช้าและไปรวมตัวกันในบ้านที่กำหนดไว้
6 แล้วพวกเขาก็พูดคุยกันว่า "สิ่งที่พวกเราเห็นเมื่อคืนนี้ถูกปิดบังไว้จากพระราชา พระองค์ยังไม่ทรงทราบ"
7 และหากเรื่องนี้เป็นที่รู้แก่กษัตริย์ในสมัยหลัง พระองค์จะตรัสกับเราว่า "เหตุใดพวกเจ้าจึงปิดบังเรื่องนี้จากเรา" แล้วเราทุกคนก็จะต้องตาย ฉะนั้นบัดนี้จงไปบอกกษัตริย์ถึงสิ่งที่พวกเราได้เห็น และคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วพวกเราก็จะพ้นผิด
8 และพวกเขาก็ทำตามนั้น พวกเขาทั้งหมดเข้าไปหาพระราชาและกราบลงกับพื้น แล้วกล่าวว่า "ขอพระราชาทรงพระเจริญ ขอพระราชาทรงพระเจริญ"
9 เราได้ยินมาว่าเทราห์ บุตรของนาโฮร์ เจ้าเมืองของท่าน ได้มีบุตรชายคนหนึ่ง และเมื่อคืนที่ผ่านมาเราได้ไปที่บ้านของเขา และเราได้กินดื่มและร่วมยินดีกับเขาในคืนนั้น
10 และเมื่อบรรดาข้าราชบริพารของท่านออกไปจากบ้านของเทราห์ เพื่อจะกลับไปยังบ้านของพวกเราเพื่อพักค้างคืนนั้น พวกเราเงยหน้าขึ้นมองฟ้า และเห็นดาวใหญ่ดวงหนึ่งมาจากทิศตะวันออก และดาวดวงนั้นเคลื่อนที่มาด้วยความเร็วสูง และกลืนกินดาวใหญ่สี่ดวงจากสี่ทิศของฟ้าสวรรค์
11 และบรรดาข้าราชบริพารของท่านต่างตกตะลึงในสิ่งที่เราได้เห็น และหวาดกลัวอย่างยิ่ง เราจึงได้พิจารณาถึงสิ่งที่ได้เห็น และด้วยสติปัญญาของเรา เราก็รู้ถึงความหมายที่ถูกต้องว่า สิ่งนี้ใช้ได้กับบุตรที่จะเกิดมาแก่เทราห์ ผู้ซึ่งจะเติบโตขึ้นและทวีจำนวนขึ้นอย่างมาก และจะมีอำนาจ และจะฆ่ากษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลก และจะได้รับแผ่นดินของพวกเขาทั้งหมดเป็นมรดก ทั้งตัวเขาและเชื้อสายของเขาตลอดไป
12 และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าและพระราชาของเรา ขอทรงทราบเถิดว่า พวกเราได้รายงานสิ่งที่ได้เห็นเกี่ยวกับเด็กผู้นี้ให้พระองค์ทราบแล้ว
13 ถ้ากษัตริย์เห็นสมควรที่จะให้ค่าตัวแก่บิดาของเขาเพื่อแลกกับบุตรนี้ เราจะฆ่าเขาเสียก่อนที่เขาจะเติบโตและแพร่พันธุ์ในแผ่นดิน และความชั่วร้ายของเขาจะทวีความรุนแรงขึ้นต่อเราจนเราและลูกหลานของเราจะพินาศไปเพราะความชั่วร้ายของเขา
14 และกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของพวกเขาและทรงพอพระทัย พระองค์จึงทรงส่งคนไปเรียกเทราห์มา และเทราห์ก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์
15 และกษัตริย์ตรัสกับเทราห์ว่า "เราได้รับแจ้งว่าเมื่อคืนนี้เจ้าได้มีบุตรชาย และในวันประสูติของพระองค์นั้น มีคนเห็นเหตุการณ์เช่นนี้บนท้องฟ้า"
16 ฉะนั้นบัดนี้จงมอบเด็กนั้นให้แก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสียก่อนที่ความชั่วร้ายจะเกิดขึ้นกับเรา และเราจะถวายบ้านของท่านซึ่งเต็มไปด้วยเงินและทองคำเป็นค่าชดเชยให้แก่ท่าน
17 และเทราห์ทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ยินพระดำรัสของพระองค์แล้ว และข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์จะทำทุกสิ่งที่กษัตริย์ปรารถนา"
18 แต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเมื่อคืนนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดูว่าพระราชาจะทรงให้คำแนะนำอะไรแก่ข้าราชบริพารของพระองค์ แล้วข้าพเจ้าจะตอบพระราชาเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสไป และพระราชาตรัสว่าจงตรัสมาเถิด
19 และเทราห์ทูลกษัตริย์ว่า "เมื่อคืนนี้ อายอน บุตรของโมเรดมาหาข้าพเจ้าและกล่าวว่า..."
20 จงมอบม้าตัวใหญ่และสวยงามที่กษัตริย์มอบให้เจ้าแก่เรา แล้วเราจะให้เงินและทองคำ ฟาง และอาหารสัตว์แก่เจ้าเป็นค่าตอบแทน และเราได้กล่าวแก่เขาว่า จงรอจนกว่าเราจะได้พบกษัตริย์เกี่ยวกับคำพูดของเจ้า และดูเถิด สิ่งใดที่กษัตริย์ตรัสเราก็จะทำตามนั้น
21 และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระราชา ข้าพเจ้าได้แจ้งเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว และข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำแนะนำที่พระราชาของข้าพเจ้าจะทรงมอบให้แก่ข้าราชบริพารของพระองค์
22 และกษัตริย์ได้ยินคำพูดของเทราห์ พระองค์ก็พิโรธและทรงมองเทราห์ว่าเป็นคนโง่
23 และกษัตริย์ตรัสตอบเทราห์ว่า "เจ้าโง่เขลา ไร้ความรู้ หรือขาดความเข้าใจถึงขนาดทำเช่นนั้นหรือ? เจ้าจะขายม้าที่สวยงามของเจ้าเพื่อแลกกับเงินทอง หรือแม้แต่ฟางและอาหารสัตว์?"
24 เจ้าขาดแคลนเงินทองถึงเพียงนั้นหรือ? ถึงต้องทำเช่นนี้เพราะหาฟางและอาหารมาเลี้ยงม้าไม่ได้? เงินทองหรือฟางและอาหารจะมีค่าอะไรแก่เจ้าเล่า? เจ้าจะต้องสละม้าชั้นดีที่ข้าให้เจ้าไปเสียอย่างนั้นหรือ? ซึ่งไม่มีม้าแบบนี้หาได้อีกแล้วในโลกนี้?
25 แล้วกษัตริย์ก็หยุดพูด และเทราห์ก็ทูลกษัตริย์ว่า "กษัตริย์เคยตรัสกับข้าราชบริพารของพระองค์เช่นนี้"
26 ข้าพขอวิงวอนพระองค์ พระเจ้าของข้าพ พระองค์ทรงตรัสกับข้าพว่า "จงมอบบุตรชายของท่านให้เราฆ่าเสีย แล้วข้าพจะถวายเงินและทองคำเป็นค่าชดเชย" นั้น ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรกับเงินและทองคำเหล่านั้นหลังจากบุตรชายของข้าพเจ้าตายไปแล้ว ใครจะได้สืบทอดมรดกของข้าพเจ้า? แท้จริงแล้ว เมื่อข้าพเจ้าตายไป เงินและทองคำเหล่านั้นก็จะกลับคืนสู่พระราชาผู้ทรงมอบให้ข้าพเจ้า
27 เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำของเทราห์และคำอุปมาที่เขาเล่าเกี่ยวกับกษัตริย์ พระองค์ก็เสียพระทัยอย่างมากและไม่พอพระทัยในเรื่องนี้ ความโกรธของพระองค์ก็พลุ่งพล่านอยู่ในพระหัตถ์
28 และเทราห์เห็นว่ากษัตริย์ทรงพิโรธต่อเขา จึงทูลกษัตริย์ว่า "ทรัพย์สินทั้งหมดของข้าพเจ้าอยู่ในอำนาจของกษัตริย์ สิ่งใดที่กษัตริย์ประสงค์จะทำกับข้าราชบริพารของพระองค์ ก็ให้พระองค์ทรงทำเถิด แม้แต่บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่ในอำนาจ

ของกษัตริย์ โดยไม่มีค่าแลกเปลี่ยนใดๆ ทั้งเขาและพี่ชายอีกสองคนที่แก่กว่าเขา”

29 และกษัตริย์ตรัสกับเทราห์ว่า “ไม่ แต่เราจะซื้อบุตรชายคนเล็กของเจ้าด้วยราคาหนึ่ง”

30 และเทราห์ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ขอวิงวอนพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดให้ข้าพระองค์ได้ทูลทูลพระองค์สักคำหนึ่งต่อหน้าพระองค์ และให้กษัตริย์ได้ฟังคำทูลของข้าพระองค์” และเทราห์กล่าวว่า “ขอกษัตริย์ให้ข้าพระองค์มีเวลาสามวันเพื่อข้าพระองค์จะได้พิจารณาเรื่องนี้ด้วยตนเอง และปรึกษาหารือกับครอบครัวของข้าพระองค์เกี่ยวกับพระดำรัสของกษัตริย์” และเขาก็ได้คะยั้นคะยอกษัตริย์อย่างมากให้ทรงเห็นชอบด้วย

31 และกษัตริย์ทรงสดับฟังคำทูลของเทราห์ และทรงให้เวลาเขา 3 วัน เทราห์จึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ และกลับบ้านไปหาครอบครัวของเขา และเล่าพระดำรัสของกษัตริย์ให้พวกเขาฟัง ประชาชนต่างหวาดกลัวอย่างยิ่ง

32 และในวันที่สาม กษัตริย์ทรงส่งคนไปทูลเทราห์ว่า “จงส่งบุตรชายของเจ้ามาให้ข้า ตามที่ข้าได้บอกเจ้าไว้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ทำตามที่ข้าบอก ข้าจะส่งคนไปฆ่าคนในบ้านของเจ้าทั้งหมด จนเจ้าจะไม่มีแม้แต่สุนัขเหลืออยู่”

33 และเทราห์รีบไป (เพราะเป็นเรื่องเร่งด่วนจากพระราชา) และเขารับเด็กคนหนึ่งจากหญิงรับใช้คนหนึ่งของเขา ซึ่งหญิงรับใช้คนนั้นได้คลอดให้แก่เขาในวันนั้น และเทราห์นำเด็กนั้นไปถวายพระราชาและได้รับค่าตอบแทนสำหรับเด็กนั้น

34 และพระเจ้าทรงอยู่กับเทราห์ในเรื่องนี้ เพื่อนิมโรดจะไม่ทำให้อับรามถึงแก่ความตาย และกษัตริย์ทรงรับเด็กจากเทราห์แล้วทรงเอาหัวของเด็กฟาดลงกับพื้นอย่างสุดกำลัง เพราะทรงคิดว่าเป็นอับราม และเรื่องนี้ก็ถูกปกปิดไว้ตั้งแต่วันนั้น และกษัตริย์ก็ทรงลืมไป เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะไม่ให้อับรามถึงแก่ความตาย

35 และเทราห์ได้พาอับรามบุตรชายของเขาไปซ่อนไว้ในถ้ำอย่างลับๆ พร้อมกับมารดาและนางพยาบาล และนำเสบียงอาหารมาให้พวกเขาทุกเดือน

36 และพระเจ้าทรงอยู่กับอับรามในถ้ำ และอับรามก็เติบโตขึ้น และอับรามอยู่ในถ้ำสิบปี กษัตริย์และบรรดาเจ้านาย โหร และปราชญ์ต่างคิดว่ากษัตริย์ได้ฆ่าอับรามเสียแล้ว

บทที่ 9

1 และฮาราน บุตรชายของเทราห์ พี่ชายคนโตของอับราม ได้แต่งงานในสมัยนั้น

2 ฮารานมีอายุสามสิบเก้าปีเมื่อเขาได้แต่งงานกับนาง และภรรยาของฮารานตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งเขาได้ตั้งชื่อว่าโลท

3 และนางตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง นางตั้งชื่อว่ามิลคา และต่อมานางตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง นางตั้งชื่อว่าซาราย

4 ฮารานมีอายุสี่สิบสองปีเมื่อให้กำเนิดซาราย ซึ่งตรงกับปีที่สิบของชีวิตอับราม และในวันเหล่านั้น อับราม มารดา และนางพยาบาลของเขาได้ออกจากถ้ำไป เพราะกษัตริย์และเหล่าข้าราชบริพารของพระองค์ได้ลืมเรื่องราวของอับรามไปแล้ว

5 และเมื่ออับรามออกมาจากถ้ำแล้ว เขาก็ไปหาโนอาห์และเชมบุตรชายของเขา และเขาก็อยู่กับพวกเขาเพื่อเรียนรู้คำสั่งสอนของพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์ และไม่มีใครรู้ว่าอับรามอยู่ที่ไหน และอับรามก็ปรนนิบัติโนอาห์และเชมบุตรชายของเขาเป็นเวลานาน

6 และอับรามอาศัยอยู่ในบ้านของโนอาห์เป็นเวลาสามสิบเก้าปี และอับรามรู้จักพระเจ้าตั้งแต่อายุสามขวบ และเขาดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าจนถึงวันตายของเขา ตามที่โนอาห์และเชมบุตรชายของเขาได้สอนเขา และบรรดาบุตรแห่งแผ่นดินโลกในสมัยนั้นได้ละเมิดพระเจ้าอย่างร้ายแรง พวกเขากบฏต่อพระองค์และไปนมัสการเทพเจ้าอื่น ๆ และลืมพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขาในแผ่นดินโลก และในเวลานั้นชาวโลกต่างก็ตั้งเทพเจ้าของตนเองขึ้นมา เป็นเทพเจ้าที่ทำจากไม้และหิน ซึ่งพูดไม่ได้ ฟังไม่ได้และช่วยอะไรไม่ได้ และบรรดาบุตรของมนุษย์ก็นมัสการเทพเจ้าเหล่านั้น และเทพเจ้าเหล่านั้นก็กลายเป็นเทพเจ้าของพวกเขา

7 และกษัตริย์และบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ รวมทั้งเทราห์และครอบครัวของเขาทั้งหมด เป็นกลุ่มแรกๆ ที่บูชาเทพเจ้าที่ทำจากไม้และหิน

8 และเทราห์มีเทพเจ้าสิบสององค์ขนาดใหญ่ สร้างจากไม้และหิน ตามชื่อเดือนทั้งสิบสองของปี และเขาปรนนิบัติเทพเจ้าแต่ละองค์ทุกเดือน และทุกเดือนเทราห์จะนำเครื่องบูชาเนื้อและเครื่องบูชาน้ำมาถวายเทพเจ้าของเขา เทราห์ทำเช่นนี้ตลอดทุกวัน

9 และคนทั้งยุคนั้นล้วนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาต่างตั้งพระเจ้าของตนเองเป็นพระเจ้า แต่ละทิ้งพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขา

10 ในสมัยนั้น ไม่มีผู้ใดบนโลกที่รู้จักพระเจ้า (เพราะแต่ละคนต่างก็บูชาพระเจ้าของตน) นอกจากโนอาห์และครอบครัวของเขา และบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของโนอาห์ก็รู้จักพระเจ้าในสมัยนั้น

11 และอับรามบุตรของเทราห์ก็เจริญรุ่งเรืองในสมัยนั้นในบ้านของโนอาห์ โดยไม่มีใครรู้ และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา

12 และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาแก่อับราม และเขารู้ว่าการกระทำทั้งปวงของคนในยุคนั้นไร้ประโยชน์ และเทพเจ้าทั้งหลายของพวกเขาก็ไร้ประโยชน์และไม่มีประโยชน์อะไรเลย

13 และอับรามเห็นดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังโลก และอับรามก็คิดในใจว่า “ดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงมายังโลกนี้คือพระเจ้าแน่และข้าพเจ้าจะรับใช้พระองค์”

14 ในวันนั้น อับรามเฝ้ามองดวงอาทิตย์และอธิษฐานต่อมัน และเมื่อถึงเวลาเย็น ดวงอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าตามปกติ อับรามจึงคิดในใจว่า “นี่คงไม่ใช่พระเจ้าแน่”
15 และอับรามก็ยังคงครุ่นคิดอยู่ในใจว่า ใครกันที่สร้างฟ้าและแผ่นดิน? ใครกันที่สร้างสิ่งต่างๆ บนแผ่นดิน? เขาอยู่ที่ไหน?
16 และความมืดก็ปกคลุมพระองค์ พระองค์จึงเงยพระเนตรมองไปทางทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และทรงเห็นว่าดวงอาทิตย์ลับหายไปจากโลก และกลางวันก็มืดลง
17 และอับรามเห็นดวงดาวและดวงจันทร์อยู่ตรงหน้า เขาจึงกล่าวว่า “แท้จริงแล้ว นี่คือพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกทั้งปวง รวมทั้งมนุษย์ด้วย และดูเถิด บรรดาข้าราชบริพารของพระองค์เหล่านี้เป็นพระเจ้าอยู่รอบพระองค์” แล้วอับรามก็ปรนนิบัติดวงจันทร์และอธิษฐานต่อดวงจันทร์ตลอดทั้งคืน
18 และในเช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อฟ้าสว่างและดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังโลกตามปกติ อับรามก็ได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างบนโลก
19 และอับรามกล่าวแก่ตนเองว่า “สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เทพเจ้าที่สร้างโลกและมนุษย์ทั้งปวง แต่เป็นบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า” อับรามจึงอาศัยอยู่ในบ้านของโนอาห์ และที่นั่นเขารู้จักพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์ และเขาปรนนิบัติพระเจ้าตลอดชีวิตของเขา แต่คนในยุคนั้นทั้งหมดลืมพระเจ้า และไปบูชาเทพเจ้าอื่นที่ทำจากไม้และหิน และกบฏต่อพระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา
20 และกษัตริย์นิมโรดทรงครองราชย์อย่างมั่นคง และทั่วทั้งโลกอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ และทั่วทั้งโลกก็มีภาษาเดียวกันและถ้อยคำเป็นเอกภาพ
21 และบรรดาเจ้านายของนิมโรดและขุนนางใหญ่ของเขาได้ปรึกษาหารือกัน ทั้งฟุต มิตซราอิม คูช และคานาอัน พร้อมด้วยครอบครัวของพวกเขา และพวกเขากล่าวแก่กันและกันว่า “มาเถิด ให้เราสร้างเมืองและหอคอยที่แข็งแกร่งในเมืองนั้น โดยให้ยอดหอคอยสูงเสียดฟ้า แล้วเราจะสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง เพื่อเราจะได้ปกครองทั่วโลก เพื่อภัยร้ายของศัตรูจะได้หมดไปจากเรา เพื่อเราจะได้ปกครองพวกเขาอย่างยิ่งใหญ่ และเพื่อเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วโลกเพราะสงครามของพวกเขา”
22 และพวกเขาทั้งหมดก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ และเล่าเรื่องเหล่านี้ให้กษัตริย์ฟัง และกษัตริย์ก็ทรงเห็นชอบกับพวกเขาในเรื่องนี้ และทรงทำตามที่กษัตริย์สั่ง
23 และบรรดาครอบครัวทั้งหลายซึ่งมีจำนวนราวหกแสนคนได้รวมตัวกัน และพวกเขาก็ออกไปหาที่ดินผืนใหญ่เพื่อสร้างเมืองและหอคอย พวกเขาค้นหาไปทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ก็ไม่พบที่ใดเหมือนหุบเขาแห่งหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองชีนาร์ ซึ่งใช้เวลาเดินประมาณสองวัน พวกเขาจึงเดินทางไปที่นั่นและอาศัยอยู่ที่นั่น
24 และพวกเขาก็เริ่มก่ออิฐและก่อไฟเพื่อสร้างเมืองและหอคอยตามที่พวกเขาตั้งใจจะสร้างให้เสร็จสมบูรณ์
25 และการสร้างหอคอยนั้นเป็นการล่วงละเมิดและเป็นบาปสำหรับพวกเขา และพวกเขาเริ่มสร้างมัน และในขณะที่พวกเขากำลังสร้างต่อต้านพระเจ้าแห่งสวรรค์ พวกเขาก็คิดในใจที่จะทำสงครามกับพระองค์และขึ้นไปบนสวรรค์
26 และคนเหล่านั้นและทุกครอบครัวก็แบ่งกันออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกกล่าวว่า “เราจะขึ้นไปบนฟ้าและต่อสู้กับเขา” ส่วนที่สองกล่าวว่า “เราจะขึ้นไปบนฟ้าและตั้งพระเจ้าของเราไว้ที่นั่นและปรนนิบัติพระเจ้าเหล่านั้น” และส่วนที่สามกล่าวว่า “เราจะขึ้นไปบนฟ้าและใช้ธนูและหอกยิงเขา” และพระเจ้าทรงทราบการกระทำทั้งหมดและความคิดชั่วร้ายทั้งหมดของพวกเขา และพระองค์ทรงเห็นเมืองและหอคอยที่พวกเขากำลังสร้างอยู่
27 และเมื่อพวกเขาทำการก่อสร้าง พวกเขาก็ได้สร้างเมืองใหญ่และหอคอยที่สูงและแข็งแรงมากแห่งหนึ่ง และเนื่องจากความสูงของหอคอยนั้น ปูนและอิฐจึงไปไม่ถึงคนงานก่อสร้างขณะที่พวกเขาขึ้นไป จนกระทั่งผู้ที่ขึ้นไปนั้นครบหนึ่งปีแล้ว จึงจะไปถึงคนงานก่อสร้างและมอบปูนและอิฐให้ และเป็นเช่นนี้ทุกวัน
28 และดูเถิด ตลอดทั้งวัน บางคนก็ขึ้นไป บางคนก็ลงมา ถ้าก้อนอิฐก้อนหนึ่งหล่นจากมือพวกเขาและแตกหัก พวกเขาทั้งหมดก็จะร้องไห้คร่ำครวญ และถ้ามีคนล้มลงและตายไป ก็ไม่มีใครแม้แต่จะมองดูเขา
29 และพระเจ้าทรงทราบความคิดของพวกเขา และเมื่อพวกเขากำลังก่อสร้างอยู่นั้น พวกเขาก็ยิงธนูขึ้นไปบนฟ้า และธนูทั้งหมดก็ตกลงมาบนพวกเขาซึ่งเต็มไปด้วยเลือด และเมื่อพวกเขาเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็พูดกันว่า “แน่ล่ะ เราได้ฆ่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในฟ้าทั้งหมดแล้ว”
30 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงประสงค์จะให้พวกเขาหลงผิด และเพื่อทำลายพวกเขาให้สิ้นซากไปจากพื้นโลก
31 และพวกเขาสร้างหอคอยและเมืองนั้น และพวกเขาทำเช่นนี้ทุกวันจนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายวันและหลายปี
32 และพระเจ้าตรัสกับทูตสวรรค์เจ็ดสิบองค์ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าพระองค์ แก่บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้พระองค์ว่า “ให้เราลงไปทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน เพื่อคนหนึ่งจะไม่เข้าใจภาษาของเพื่อนบ้านของตน” และพวกเขาก็ได้ทำเช่นนั้นแก่พวกเขา
33 และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป พวกเขาก็ลืมภาษาของเพื่อนบ้านแต่ละคน และไม่สามารถเข้าใจที่จะพูดภาษาเดียวกันได้ และเมื่อช่างก่อสร้างหยิบปูนขาวหรือหินจากมือของเพื่อนบ้านที่ตนไม่ได้สั่ง ช่างก่อสร้างก็จะโยนมันทิ้งไปใส่เพื่อนบ้านของตนจนเขาต้องตาย
34 และพวกเขากระทำเช่นนั้นหลายวัน และฆ่าคนจำนวนมากด้วยวิธีนี้
35 และพระเจ้าทรงลงโทษกลุ่มทั้งสามที่อยู่ที่นั่น และทรงลงโทษพวกเขาตามการกระทำและแผนการของพวกเขา กลุ่มที่กล่าวว่า “เราจะขึ้นไปบนสวรรค์และปรนนิบัติพระเจ้าของเรา” ก็กลายเป็นเหมือนลิงและช้าง กลุ่มที่กล่าวว่า “เราจะยิงธนูใส่ฟ้า” พระเจ้าทรงฆ่าพวกเขาเสียคนหนึ่งโดยฝีมือของเพื่อนบ้าน และกลุ่มที่สามที่กล่าวว่า “เราจะขึ้นไปบนสวรรค์และต่อสู้กับพระองค์” พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาแตกกระจัดกระจายไปทั่วโลก

36 และบรรดาผู้ที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกเขา เมื่อพวกเขารู้และเข้าใจถึงภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาก็ละทิ้งอาคารนั้น และกระจัดกระจายไปทั่วพื้นโลก
37 และพวกเขาก็หยุดสร้างเมืองและหอคอยนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเรียกสถานที่นั้นว่าบาเบล เพราะที่นั่นพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของคนทั้งโลกสับสนวุ่นวาย ดูเถิด สถานที่นั้นอยู่ทางทิศตะวันออกของแผ่นดินชินาร์
38 ส่วนหอคอยที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้น แผ่นดินได้อ้าปากกลืนกินไปหนึ่งในสามส่วน และไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญอีกหนึ่งในสามส่วน ส่วนที่เหลืออีกหนึ่งในสามส่วนนั้นยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ และเป็นส่วนที่อยู่สูงขึ้นไป มีความยาวรอบหอคอยประมาณสามวันเดินได้
39 และบุตรชายของมนุษย์จำนวนมากได้ตายในหอคอยนั้นเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน

บทที่ 10

1 และเปเลกบุตรของเอเบอร์ก็เสียชีวิตในสมัยนั้น ในปีที่สี่สิบแปดแห่งชีวิตของอับรามบุตรของเทราห์ และเปเลกมีอายุยืนยาวถึงสองร้อยสามสิบเก้าปี
2 และเมื่อพระเจ้าทรงกระจัดกระจายบุตรมนุษย์ไปเพราะความบาปของพวกเขาที่หอคอยนั้น ดูเถิด พวกเขาก็แตกกระจัดกระจายออกไปเป็นหลายกลุ่ม และบุตรมนุษย์ทั้งหลายก็กระจัดกระจายไปทั่วสี่มุมโลก
3 และทุกครอบครัวก็แยกย้ายกันไปตามภาษา ดินแดน หรือเมืองของตน
4 และบรรดาบุตรของมนุษย์ได้สร้างเมืองต่างๆ มากมายตามตระกูลของพวกเขา ในทุกสถานที่ที่พวกเขาไป และทั่วทั้งแผ่นดินโลกที่พระเจ้าทรงกระจายพวกเขาไป
5 และบางคนในพวกเขาสร้างเมืองขึ้นในสถานที่ซึ่งต่อมาพวกเขาถูกกวาดล้างไป และพวกเขาตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนเอง หรือตามชื่อของลูกหลานของพวกเขา หรือตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองเหล่านั้น
6 และบรรดาบุตรชายของยาเฟท บุตรชายของโนอาห์ ก็ได้ไปสร้างเมืองต่างๆ ในสถานที่ที่พวกเขาได้กระจัดกระจายไป และพวกเขาได้ตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตน และบรรดาบุตรชายของยาเฟทก็แตกแยกกันไปทั่วแผ่นดินเป็นหลายกลุ่มและหลายภาษา
7 และนี่คือบุตรชายของยาเฟทตามลำดับวงศ์ตระกูล ได้แก่ โกเมอร์ มาโกก เมได ยาวัน ทูบาล เมเชค และทิรัส นี่คือลูกหลานของยาเฟทตามลำดับรุ่น
8 และลูกหลานของโกเมอร์ ตามเมืองต่างๆ ของพวกเขา ก็คือชาวฟรานคัม ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนฟรานซา ริมแม่น้ำฟรานซา ริมแม่น้ำเซนาห์
9 และลูกหลานของเรฟัทคือชาวบาร์โทนิม ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนบาร์โทเนียริมแม่น้ำเลดาห์ ซึ่งไหลลงสู่ทะเลใหญ่กีโฮน คือมหาสมุทร
10 และลูกหลานของทูการ์มามีสิบตระกูล และชื่อของพวกเขามีดังนี้ บูซาร์ ปาร์ซูนัค บัลการ์ เอลิคานุม แร็กบิบ ทาร์กี บิด เซบูคอองกัล และทิลมาซ ทั้งหมดนี้ได้แพร่กระจายและตั้งถิ่นฐานอยู่ในทางเหนือ และสร้างเมืองขึ้น
11 และพวกเขาตั้งชื่อเมืองของตนตามชื่อของตนเอง คือเมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำฮิธละห์และอิตาลักจนถึงทุกวันนี้
12 แต่ตระกูลอังโกลี บัลการ์ และปาร์ซูนัค อาศัยอยู่ริมแม่น้ำดุบเนอันยิ่งใหญ่ และชื่อเมืองของพวกเขาก็เป็นไปตามชื่อของพวกเขาเอง
13 และลูกหลานของยาวานคือชาวยาวานิมที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินมักโดเนีย และลูกหลานของเมดายาเรคือชาวโอเรลุมที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินเคอร์ซอน และลูกหลานของทูบาลคือผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินทัสคานาห์ริมแม่น้ำปาชีอาห์
14 และลูกหลานของเมเชคก็คือชาวชิบาชนี และลูกหลานของทิรัสก็คือชาวรุชาช ชาวคุชนี และชาวองโกลิส พวกเขาทั้งหมดได้ไปสร้างเมืองขึ้น เมืองเหล่านั้นตั้งอยู่ริมทะเลจาบุส ริมแม่น้ำคูราซึ่งไหลลงสู่แม่น้ำทรากัน
15 และลูกหลานของเอลีชาห์คือชาวอัลมานิม พวกเขาได้ไปสร้างเมืองต่างๆ ขึ้น เมืองเหล่านั้นตั้งอยู่ระหว่างภูเขาโยบและภูเขาชิบาธโม และในจำนวนนั้นมีชาวลุมบาร์ดีซึ่งอาศัยอยู่ตรงข้ามภูเขาโยบและภูเขาชิบาธโม พวกเขาได้พิชิตดินแดนอิตาลีและตั้งรกรากอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
16 และลูกหลานของคิตติมก็คือชาวโรมิมซึ่งอาศัยอยู่ในหุบเขาคาโนเปียริมแม่น้ำทิเบรอ
17 และลูกหลานของดูโดนิมคือผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองริมทะเลกีโฮน ในแผ่นดินบอร์ดนา
18 นี่คือตระกูลของลูกหลานยาเฟทตามเมืองและภาษาของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้กระจัดกระจายไปหลังจากสร้างหอคอย และพวกเขาได้ตั้งชื่อเมืองต่างๆ ตามชื่อและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และนี่คือชื่อเมืองทั้งหมดของพวกเขาตามตระกูลต่างๆ ซึ่งพวกเขาได้สร้างขึ้นในสมัยนั้นหลังจากสร้างหอคอย
19 และลูกหลานของฮามนั้นได้แก่ คูช มิตซราอิม ฟุต และคานาอัน ตามลำดับรุ่นและเมือง
20 พวกเขาทั้งหมดจึงไปสร้างเมืองขึ้นในสถานที่ที่เหมาะสม และตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของบรรพบุรุษของตน คือ คูช มิตซราอิม ฟุต และคานาอัน
21 และลูกหลานของมิตซราอิม ได้แก่ ลูดิม อานามิม เลฮาบิม นัฟทูคิม ปัทรุซิม คาสลูคิม และคัฟทูริม รวมเจ็ดตระกูล
22 คนเหล่านี้ทั้งหมดอาศัยอยู่ริมแม่น้ำสิโฮร์ ซึ่งเป็นลำธารของอียิปต์ และพวกเขาสร้างเมืองขึ้นและตั้งชื่อเมืองตามชื่อของตนเอง
23 และลูกหลานของปัทรอสและคาสโลคได้แต่งงานกัน และจากพวกเขาก็ได้กำเนิดตระกูลเพลิชติม อะซาธิม เกราริม กิธิม

และเอโครนิม รวมทั้งหมดห้าตระกูล พวกเขาสร้างเมืองขึ้น และตั้งชื่อเมืองของตนตามชื่อบรรพบุรุษจนถึงทุกวันนี้
24 และชาวคานาอันก็สร้างเมืองขึ้น และตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตน มีเมืองสิบเอ็ดเมืองและเมืองอื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน
25 และชายสี่คนจากตระกูลฮามได้เดินทางไปยังดินแดนที่ราบ ชื่อของชายทั้งสี่นั้นได้แก่ โสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ และเซโบยิม
26 และคนเหล่านั้นได้สร้างเมืองขึ้นสี่เมืองในที่ราบ และตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนเอง
27 และพวกเขากับลูกหลานของพวกเขา รวมทั้งคนในครอบครัวของพวกเขาทั้งหมด อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น พวกเขามีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นอย่างมาก และอยู่อย่างสงบสุข
28 และเสอีร์ บุตรของฮูร์ บุตรของฮิวี บุตรของคานาอัน ได้ไปพบหุบเขาแห่งหนึ่งตรงข้ามกับภูเขาปาราน และเขาได้สร้างเมืองขึ้นที่นั่น และเขากับบุตรชายทั้งเจ็ดคนและครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ที่นั่น และเขาได้ตั้งชื่อเมืองที่เขาสร้างขึ้นว่าเสอีร์ ตามชื่อของเขา นั่นคือแผ่นดินเสอีร์จนถึงทุกวันนี้
29 นี่คือวงศ์ตระกูลของลูกหลานของฮาม ตามภาษาและเมืองของพวกเขา เมื่อพวกเขาแยกย้ายกันกลับไปยังประเทศของตนหลังจากเหตุการณ์ที่หอคอย
30 และบางคนในบุตรของเชม บุตรของโนอาห์ บิดาของบุตรทั้งหมดของเอเบอร์ ก็ได้ไปสร้างเมืองขึ้นในสถานที่ที่พวกเขาได้กระจัดกระจายไป และพวกเขาตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตน
31 และบุตรชายของเชมก็คือ เอลาม อัสซูร์ อาร์ปัคชาด ลุด และอาราม พวกเขาสร้างเมืองต่างๆ ขึ้น และตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตน
32 และในเวลานั้น อัสซูร์ บุตรของเชม พร้อมด้วยลูกหลานและครอบครัวของเขา ได้ออกเดินทางไปยังดินแดนห่างไกลแห่งหนึ่ง ซึ่งพวกเขาได้พบ และได้พบกับหุบเขากว้างใหญ่ในดินแดนที่พวกเขาไป และพวกเขาได้สร้างเมืองขึ้นสี่เมือง และตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
33 และนี่คือชื่อเมืองต่างๆ ที่ลูกหลานของอัสซูร์สร้างขึ้น คือ นีเนเวห์ เรเสน คาลาค และเรโหโบเธอร์ และลูกหลานของอัสซูร์ก็อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นจนถึงทุกวันนี้
34 และลูกหลานของอารามก็ไปสร้างเมืองขึ้น และตั้งชื่อเมืองนั้นว่าอุซ ตามชื่อพี่ชายคนโตของพวกเขา และพวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองนั้น เมืองนั้นคือเมืองอุซจนถึงทุกวันนี้
35 และในปีที่สองหลังจากสร้างหอคอยนั้น ชายคนหนึ่งจากวงศ์ตระกูลอัสซูร์ ชื่อเบลา ได้เดินทางจากเมืองนีเนเวห์ไปอาศัยอยู่กับครอบครัวของเขาในที่ที่เขาหาที่พักได้ และพวกเขามาถึงตรงข้ามเมืองต่างๆ ในที่ราบซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเมืองโสโดม และพวกเขาได้อาศัยอยู่ที่นั่น
36 และชายผู้นั้นได้ลุกขึ้นสร้างเมืองเล็กๆ ขึ้นที่นั่น และตั้งชื่อเมืองนั้นว่า เบลา ตามชื่อของเขา ซึ่งเมืองนั้นก็คือเมืองโซอาร์จนถึงทุกวันนี้
37 และนี่คือวงศ์ตระกูลของลูกหลานของเชม ตามภาษาและเมืองต่างๆ หลังจากที่พวกเขาได้กระจัดกระจายไปทั่วโลกหลังจากเหตุการณ์ที่หอคอย
38 และหลังจากนั้นทุกอาณาจักร เมือง และตระกูลของลูกหลานของโนอาห์ก็ได้สร้างเมืองขึ้นมากมาย
39 และพวกเขาได้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นในเมืองต่างๆ ของตน เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของรัฐบาลเหล่านั้น และตระกูลต่างๆ ของลูกหลานโนอาห์ก็เป็นเช่นนั้นตลอดไป

บทที่ 11

1 และนิมโรด บุตรของคูช ยังคงอยู่ในแผ่นดินชินาร์ และเขาปกครองและพำนักอยู่ที่นั่น และเขาสร้างเมืองต่างๆ ในแผ่นดินชินาร์
2 และนี่คือชื่อของเมืองทั้งสี่ที่พระองค์ทรงสร้าง และพระองค์ทรงตั้งชื่อเมืองเหล่านั้นตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองเหล่านั้นระหว่างการสร้างหอคอย
3 และพระองค์ทรงเรียกเมืองแรกว่าบาเบล เพราะที่นั่นพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของคนทั้งโลกสับสน และพระองค์ทรงเรียกเมืองที่สองว่าเอเรค เพราะจากที่นั่นพระเจ้าทรงกระจายพวกเขาไป
4 และเมืองที่สามที่เขาเรียกคือเมืองเอเคด โดยกล่าวว่ามีการสู้รบครั้งใหญ่ ณ ที่นั้น และเมืองที่สี่ที่เขาเรียกคือเมืองคาลนาห์ เพราะบรรดาเจ้าชายและขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ของเมืองนั้นถูกทำลายไปที่นั่น และพวกเขาก่อความขุ่นเคืองต่อพระเจ้า พวกเขากบฏและละเมิดพระองค์
5 และเมื่อนิมโรดสร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นในแผ่นดินชีนาร์แล้ว เขาก็ให้ผู้คนส่วนที่เหลือของเขา คือเจ้าชายและนักรบผู้เก่งกาจที่เหลืออยู่ในอาณาจักรของเขาไปอยู่ในเมืองเหล่านั้น
6 และนิมโรดได้ไปอาศัยอยู่ในบาเบล และที่นั่นเขาได้กลับมาครองราชย์เหนือประชากรที่เหลืออยู่ของเขาอีกครั้ง และเขาก็ครองราชย์อย่างมั่นคง และบรรดาประชากรและเจ้าชายของนิมโรดได้เรียกชื่อเขาว่า อัมราเฟล โดยกล่าวว่า ณ หอคอยนั้นเจ้าชายและคนของเขาได้ล้มตายลงด้วยฝีมือของเขา
7 ถึงกระนั้น นิมโรดก็ยังไม่กลับใจมาหาพระเจ้า และเขายังคงอยู่ในความชั่วร้ายและสอนความชั่วร้ายแก่มนุษย์ และมาร์ดอนบุตรชายของเขาก็เลวร้ายยิ่งกว่าบิดา และยังคงเพิ่มความชั่วร้ายต่างๆ ของบิดาต่อไป
8 และพระองค์ทรงทำให้บุตรมนุษย์กระทำบาป ดังนั้นจึงมีคำกล่าวว่า จากคนชั่วจึงเกิดความชั่วขึ้น
9 ในเวลานั้นเกิดสงครามระหว่างตระกูลของลูกหลานของฮามซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ที่พวกเขาสร้างขึ้น
10 และเคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์แห่งเอลาม ได้ออกไปจากตระกูลของลูกหลานของฮาม และได้ต่อสู้กับพวกเขาและปราบปรามพวกเขา และได้ไปยังเมืองทั้งห้าในที่ราบ และได้ต่อสู้กับ

พวกเขาและปราบปรามพวกเขา และพวกเขาก็อยู่ภายใต้การปกครองของเขา
11 และพวกเขารับใช้พระองค์เป็นเวลาสิบสองปี และจ่ายภาษีให้พระองค์ทุกปี
12 ในเวลานั้น นาโฮร์ บุตรของเซรุก ก็เสียชีวิตในปีที่สี่สิบเก้าแห่งชีวิตของอับราม บุตรของเทราห์
13 และในปีที่ห้าสิบแห่งชีวิตของอับราม บุตรของเทราห์ อับรามได้ออกจากบ้านของโนอาห์ และกลับไปยังบ้านของบิดาของเขา
14 และอับรามรู้จักพระเจ้า และเขาดำเนินตามทางและคำสั่งสอนของพระองค์ และพระเจ้าของเขาทรงอยู่กับเขา
15 และในสมัยนั้น เทราห์บิดาของเขายังคงเป็นแม่ทัพของกษัตริย์นิมโรด และเขายังคงนับถือเทพเจ้าแปลกๆ อยู่
16 และอับรามกลับมาถึงบ้านของบิดา และเห็นรูปเคารพสิบสององค์ตั้งอยู่ในวิหารของพวกมัน อับรามจึงโกรธมากเมื่อเห็นรูปเคารพเหล่านั้นในบ้านของบิดา
17 และอับรามกล่าวว่า “ตราบใดที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ รูปเคารพเหล่านี้จะไม่คงอยู่ในบ้านของบิดาข้าพเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้าจะทรงลงโทษข้าพเจ้าหากข้าพเจ้าไม่ทำลายพวกมันทั้งหมดภายในสามวัน”
18 และอับรามก็เดินจากไป ความโกรธพลุ่งพล่านอยู่ในใจเขา อับรามรีบออกจากห้องไปยังลานบ้านของบิดา และพบบิดานั่งอยู่ในลานบ้านพร้อมกับบรรดาข้าราชบริพาร อับรามจึงเข้าไปนั่งต่อหน้าบิดา
19 อับรามถามบิดาของตนว่า “บิดาเอ๋ย โปรดบอกข้าพเจ้าเถิดว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และบุตรทั้งหลายทั้งหลายบนโลกนี้ และผู้ทรงสร้างท่านและข้าพเจ้านั้นอยู่ที่ไหน” เทราห์จึงตอบอับรามบุตรชายของตนว่า “ดูเถิด ผู้ทรงสร้างเราทั้งหลายนั้นอยู่กับเราในบ้านนี้แล้ว”
20 และอับรามกล่าวแก่บิดาของตนว่า “นายท่าน โปรดแสดงสิ่งเหล่านั้นให้ข้าพระองค์ดูด้วยเถิด” แล้วเทราห์ก็พาอับรามเข้าไปในห้องชั้นในของลานบ้าน และอับรามก็ได้เห็น และดูเถิด ห้องทั้งห้องเต็มไปด้วยรูปเคารพที่ทำจากไม้และหิน มีรูปปั้นใหญ่สิบสองรูป และรูปปั้นอื่นๆ ที่เล็กกว่านั้นอีกนับไม่ถ้วน
21 และเทราห์กล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า “ดูเถิด สิ่งเหล่านี้แหละคือสิ่งที่สร้างทุกสิ่งที่เจ้าเห็นบนโลก และคือสิ่งที่สร้างเราและเจ้า รวมทั้งมนุษย์ทั้งปวงด้วย”
22 เทราห์จึงกราบไหว้พระเจ้าของตน แล้วจึงจากไป และอับรามบุตรชายของเขาก็ไปกับเทราห์ด้วย
23 เมื่ออับรามจากพวกเขาไปแล้ว เขาก็ไปหาแม่ของเขาและนั่งอยู่ต่อหน้าแม่ แล้วพูดกับแม่ว่า “ดูเถิด บิดาของข้าพเจ้าได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นถึงผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและบุตรทั้งหลายของมนุษย์”
24 ฉะนั้น จงรีบไปเอาลูกแพะจากฝูงมาตัวหนึ่ง แล้วปรุงเนื้อให้เป็นอาหารรสเลิศ เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำไปถวายแด่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า เป็นเครื่องบูชาให้ท่านทั้งหลายได้กิน บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้รับการยอมรับจากท่านเหล่านั้นก็ได้
25 และมารดาของเขาก็ทำตามนั้น คือไปจับลูกแพะมาตัวหนึ่งแล้วนำมาปรุงอาหารรสเลิศให้แก่อับราม และอับรามก็รับอาหารรสเลิศนั้นจากมารดา แล้วนำไปถวายแด่พระเจ้าของบิดา และเข้าไปใกล้พระเจ้าเหล่านั้นเพื่อจะกินด้วยกัน ส่วนเทราห์บิดาของเขานั้น ไม่รู้เรื่องนี้เลย
26 และในวันที่อับรามนั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา เขาก็เห็นว่าพวกเขาไม่มีเสียง ไม่มีหู ไม่มีแรงขยับ และไม่มีใครสามารถยื่นมือออกไปกินได้เลย
27 และอับรามก็เยาะเย้ยพวกเขาและกล่าวว่า “เนื้ออร่อยที่ข้าพเจ้าเตรียมไว้คงไม่เป็นที่พอใจพวกเขา หรือบางทีอาจมีน้อยเกินไปสำหรับพวกเขา และด้วยเหตุนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมกิน ฉะนั้นพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเตรียมเนื้ออร่อยสดใหม่ที่ดีกว่าและอุดมสมบูรณ์กว่านี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เห็นผลลัพธ์”
28 และในวันรุ่งขึ้น อับรามก็สั่งอาหารรสเลิศแก่แม่ของเขา และแม่ของเขาก็ลุกขึ้นไปเอาลูกแพะสามตัวที่ดีจากฝูงมาทำอาหารรสเลิศอย่างที่ลูกชายของนางชอบ และนางก็ให้แก่อับรามบุตรชายของนางกิน โดยที่เทราห์บิดาของเขาไม่รู้เรื่องนี้
29 และอับรามก็หยิบเนื้อรสอร่อยจากมารดาของเขา และนำไปวางไว้ต่อหน้าพระของบิดาในห้อง แล้วเขาก็เข้าไปใกล้พระเหล่านั้นเพื่อให้พวกเขากิน และเขาก็วางอาหารไว้ตรงหน้าพวกเขา และอับรามก็นั่งอยู่ต่อหน้าพวกเขาตลอดทั้งวัน คิดว่าบางทีพวกเขาอาจจะกิน
30 และอับรามมองดูพวกเขา และดูเถิด พวกเขาทั้งไม่มีเสียงและไม่มีหู และไม่มีใครยื่นมือไปหยิบอาหารกินเลย
31 และในเย็นวันนั้น ณ บ้านหลังนั้น อับรามได้รับการสวมใส่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า
32 และท่านร้องออกมาว่า “วิบัติแก่บิดาของข้าพเจ้าและคนชั่วช้าในยุคนี้ ซึ่งใจของพวกเขามุ่งไปสู่สิ่งไร้สาระทั้งหลาย ที่บูชารูปเคารพที่ทำจากไม้และหิน ซึ่งกินไม่ได้ ดมกลิ่นไม่ได้ ได้ยินไม่ได้และพูดไม่ได้ มีปากที่พูดไม่ได้ มีตาที่มองเห็นไม่ได้ มีหูที่ได้ยินไม่ได้ มีมือที่รู้สึกไม่ได้ และมีขาที่ขยับไม่ได้ เช่นเดียวกับพวกที่สร้างรูปเคารพเหล่านั้นและวางใจในรูปเคารพเหล่านั้น”
33 เมื่ออับรามเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เขาก็โกรธบิดาของตนมากจึงรีบไปหยิบขวานแล้วเข้าไปในห้องของเทพเจ้า และทำลายรูปเคารพของบิดาทั้งหมด
34 เมื่อเขาทำลายรูปเคารพเสร็จแล้ว เขาก็วางขวานไว้ในมือของเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าพวกเขา แล้วเขาก็ออกไป และเทราห์บิดาของเขาก็กลับมาบ้าน เพราะได้ยินเสียงขวานกระทบประตู เทราห์จึงเข้าไปในบ้านเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น
35 และเทราห์ได้ยินเสียงขวานในห้องรูปปั้น จึงวิ่งไปยังห้องรูปปั้น และพบอับรามกำลังออกมา
36 และเทราห์เข้าไปในห้องและพบว่ารูปเคารพทั้งหมดล้มลงและแตกหัก ส่วนขวานในมือของชายที่ใหญ่ที่สุดนั้นไม่แตกหักและอาหารรสเลิศที่อับรามบุตรชายของเขาทำไว้ก็ยังคงอยู่ตรงหน้าพวกเขา

37 เมื่อเทราห์เห็นเช่นนั้น เขาก็โกรธมาก และรีบออกจากห้องไป หาอับราม
38 และพระองค์ทรงพบอับรามบุตรชายของพระองค์ยังคงนั่งอยู่ในบ้าน และตรัสถามเขาว่า “เจ้าได้ทำอะไรต่อพระเจ้าของเราเช่นนี้?”
39 อับรามจึงตอบเทราห์บิดาของเขาว่า “ไม่เป็นเช่นนั้นหรอกนายท่าน เพราะข้าพเจ้าได้นำอาหารรสเลิศมาให้พวกเขากิน และเมื่อข้าพเจ้าเข้าไปใกล้พวกเขาพร้อมกับอาหารนั้น พวกเขาก็พากันยื่นมือออกไปกินทันที ก่อนที่ผู้ยิ่งใหญ่จะยื่นมือออกไปกินเสียอีก”
40 และเมื่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เห็นการกระทำของพวกเขาต่อหน้าพระองค์ พระองค์ก็ทรงพิโรธอย่างรุนแรง พระองค์จึงเสด็จไปหยิบขวานที่อยู่ในบ้านนั้น แล้วเสด็จมาทำร้ายพวกเขาจนตายทั้งหมด และดูเถิด ขวานนั้นยังอยู่ในมือของพระองค์ดังที่ท่านเห็น
41 และเทราห์ก็โกรธอับรามบุตรชายของตน เมื่อเทราห์พูดเช่นนั้น เทราห์จึงกล่าวแก่อับรามบุตรชายของตนด้วยความโกรธว่า “เรื่องโกหกที่เจ้าเล่ามานั้นคืออะไร? เจ้าพูดโกหกแก่เรา”
42 เทพเจ้าเหล่านี้มีวิญญาณ จิตวิญญาณ หรือพลังที่จะทำทุกสิ่งที่เจ้าบอกข้าหรือ? พวกมันไม่ใช่ไม้และหินหรือ? และข้าเองก็สร้างพวกมันขึ้นมาไม่ใช่หรือ? แล้วเจ้าจะพูดโกหกเช่นนั้นได้อย่างไร โดยกล่าวว่าเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่อยู่กับพวกมันได้ฟาดฟันพวกมัน? เจ้าต่างหากที่วางขวานไว้ในมือของเขา แล้วยังบอกว่าเขาฟาดฟันพวกมันทั้งหมดอีกหรือ?
43 อับรามจึงตอบบิดาว่า “แล้วท่านจะปรนนิบัติรูปเคารพเหล่านั้นได้อย่างไร ในเมื่อมันไม่มีอำนาจอะไรที่จะทำได้เลย รูปเคารพที่ท่านวางใจนั้นจะช่วยท่านให้รอดได้หรือ? มันจะฟังคำอธิษฐานของท่านเมื่อท่านเรียกหาพวกมันได้หรือ? มันจะช่วยท่านให้รอดพ้นจากมือของศัตรูได้หรือ? หรือมันจะต่อสู้แทนท่านในการรบกับศัตรูของท่านได้? ท่านจะต้องปรนนิบัติไม้และหินซึ่งพูดไม่ได้และฟังไม่ได้หรือ?”
44 และบัดนี้ การกระทำเช่นนี้ย่อมไม่ดีสำหรับเจ้าและสำหรับบุตรมนุษย์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเจ้าด้วย เจ้าโง่เขลา งี่เง่าหรือขาดความเข้าใจถึงขนาดที่จะรับใช้ไม้และหิน และกระทำเช่นนี้หรือ?
45 และพวกท่านลืมพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน และผู้ทรงสร้างพวกท่านในแผ่นดิน แล้วจึงนำความชั่วร้ายใหญ่หลวงมาสู่จิตวิญญาณของพวกท่านในเรื่องนี้ โดยการบูชาหินและไม้หรือ?
46 บรรพบุรุษของเราในสมัยก่อนไม่ได้ทำบาปในเรื่องนี้หรือและพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลได้ทรงบันดาลให้เกิดอุทกภัยและทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น?
47 แล้วท่านจะยังทำเช่นนี้ต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อท่านยังคงปรนนิบัติเทพเจ้าที่ทำจากไม้และหิน ซึ่งไม่สามารถได้ยิน พูดหรือช่วยท่านให้พ้นจากการกดขี่ได้ และนั่นจะทำให้พระเจ้าแห่งจักรวาลพิโรธลงมาเหนือท่าน?
48 ฉะนั้นบิดาของข้าพเจ้า โปรดงดเว้นจากสิ่งนี้ และอย่านำความชั่วร้ายมาสู่จิตวิญญาณของท่านและจิตวิญญาณของคนในครอบครัวของท่านเลย
49 แล้วอับรามก็รีบวิ่งออกไปจากหน้าบิดาของเขา และหยิบขวานจากรูปเคารพที่ใหญ่ที่สุดของบิดาของเขา แล้วใช้ขวานนั้นทุบรูปเคารพนั้นจนแตก แล้ววิ่งหนีไป
50 และเมื่อเทราห์เห็นสิ่งที่อับรามได้ทำทั้งหมดแล้ว ก็รีบออกจากบ้านไปหาพระราชา และไปเข้าเฝ้าพระนิมโรด แล้วยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์และกราบลงต่อพระราชา พระราชาจึงตรัสถามว่า “เจ้าต้องการอะไร?”
51 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนพระองค์เจ้าของข้าพเจ้าโปรดฟังคำวิงวอนของข้าพเจ้าด้วย บัดนี้เมื่อห้าสิบปีก่อนมีบุตรคนหนึ่งเกิดมาแก่ข้าพเจ้า และเขาได้กระทำเช่นนี้ต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า และได้พูดเช่นนี้ ฉะนั้นบัดนี้ พระองค์เจ้าของข้าพเจ้าและกษัตริย์ โปรดส่งคนไปตามเขามาเพื่อเขาจะได้มาอยู่ต่อหน้าพระองค์ และศาลจะพิพากษาเขาตามกฎหมาย เพื่อเราจะได้พ้นจากความชั่วร้ายของเขา”
52 และกษัตริย์ทรงส่งข้าราชบริพารสามคนไป และพาอับรามมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ในวันนั้นนิมโรดและบรรดาเจ้านายและข้าราชบริพารของเขานั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์ และเทราห์ก็นั่งอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วย
53 กษัตริย์ตรัสถามอับรามว่า “เจ้าทำอะไรกับบิดาของเจ้าและเทพเจ้าของเขา?” อับรามจึงตอบกษัตริย์ด้วยถ้อยคำเดียวกับที่พูดกับบิดาของตนว่า “เทพเจ้าใหญ่ที่อยู่ในบ้านนั้นได้กระทำกับพวกเขาตามที่พระองค์ได้ยินมา”
54 และกษัตริย์ตรัสกับอับรามว่า “พวกเขามีอำนาจที่จะพูด กินและทำตามที่เจ้าได้สั่งหรือ?” อับรามจึงทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าหากพวกเขาไม่มีอำนาจ เหตุใดพระองค์จึงทรงปรนนิบัติพวกเขาและทรงทำให้มนุษย์หลงผิดเพราะความโง่เขลาของพระองค์?”
55 เจ้าคิดหรือว่าพวกเขาสามารถช่วยเจ้าได้ หรือทำสิ่งใดเล็กน้อยหรือยิ่งใหญ่ จนเจ้าต้องรับใช้พวกเขา? และเหตุใดเจ้าจึงไม่รู้สึกถึงพระเจ้าแห่งจักรวาลทั้งปวง ผู้ทรงสร้างเจ้า และทรงมีอำนาจที่จะฆ่าและให้ชีวิต?
56 0 กษัตริย์ผู้โง่เขลา ซื่อบื้อ และไร้ความรู้ วิบัติแก่เจ้าตลอดไป
57 ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะสอนบรรดาผู้รับใช้ของท่านให้ดำเนินตามทางที่ถูกต้อง แต่ท่านไม่ได้ทำเช่นนั้น แต่กลับทำให้ทั่วทั้งโลกเต็มไปด้วยบาปของท่านและบาปของประชาชนของท่านที่ได้ดำเนินตามทางของท่าน
58 เจ้าไม่รู้หรือไม่เคยได้ยินหรือว่าความชั่วร้ายที่เจ้ากระทำอยู่นั้น บรรพบุรุษของเราก็เคยทำบาปเช่นนั้นในสมัยโบราณ และพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์ได้ทรงบันดาลให้เกิดอุทกภัยขึ้นและทำลายพวกเขาทั้งหมด และยังทรงทำลายแผ่นดินโลกทั้งใบเพราะพวกเขาด้วย? แล้วเจ้าและประชาชนของเจ้าจะลุกขึ้นกระทำเช่นเดียวกันนี้อีกหรือ เพื่อให้พระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลและเพื่อนำความชั่วร้ายมาสู่เจ้าและแผ่นดินโลกทั้งใบ?

59 ฉะนั้นจงละทิ้งการกระทำชั่วร้ายนั้นเสีย และจงรับใช้พระเจ้าแห่งจักรวาล เพราะชีวิตของเจ้าอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วเจ้าจะได้รับความดี
60 และถ้าใจชั่วร้ายของเจ้าไม่ยอมฟังคำของข้า เพื่อให้เจ้าละทิ้งทางชั่วของเจ้า และหันมาปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์แล้ว เจ้าจะต้องตายด้วยความอับอายในวันสุดท้าย ทั้งตัวเจ้าเอง ประชาชนของเจ้า และทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเจ้า ที่ได้ยินคำของเจ้าหรือดำเนินตามทางชั่วของเจ้า
61 เมื่ออับรามพูดจบต่อหน้ากษัตริย์และบรรดาผู้มีอำนาจแล้ว อับรามก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์และกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเห็นคนชั่วทั้งปวง และพระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขา”

บทที่ 12

1 และเมื่อกษัตริย์ได้ยินคำพูดของอับราม พระองค์จึงสั่งให้จับอับรามไปคุมขัง และอับรามถูกคุมขังอยู่สิบวัน
2 และเมื่อครบกำหนดวันเหล่านั้นแล้ว กษัตริย์ทรงมีพระราชดำรัสให้บรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และผู้ว่าราชการจังหวัดต่างๆ รวมทั้งปราชญ์ทั้งหลายมาเข้าเฝ้าพระองค์ และพวกเขาก็นั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์ ส่วนอับรามยังคงอยู่ในโรงพยาบาลที่กักขังอยู่
3 และกษัตริย์ตรัสกับบรรดาเจ้าชายและปราชญ์ว่า “พวกท่านได้ยินเรื่องที่อับราม บุตรของเทราห์ ทำกับบิดาของเขาหรือไม่? เขาได้กระทำเช่นนี้ และเราได้สั่งให้พาเขามาเข้าเฝ้าเรา และเขาก็ได้พูดเช่นนี้ ใจของเขาไม่ได้สำนึกผิด และเขาก็ไม่ได้ขยับเขยื้อนต่อหน้าเรา และดูเถิด บัดนี้เขาถูกคุมขังอยู่ในคุก”
4 ฉะนั้นจงตัดสินเถิดว่าควรลงโทษชายผู้นี้อย่างไร เขาได้กล่าวร้ายกษัตริย์ และได้พูดและกระทำสิ่งต่างๆ ที่พวกท่านได้ยินมา
5 และพวกเขาทั้งหมดทูลกษัตริย์ว่า “ผู้ใดที่กล่าวร้ายกษัตริย์สมควรถูกแขวนคอไว้บนต้นไม้ แต่เนื่องจากเขาได้กระทำสิ่งต่างๆ ที่เขากล่าวไว้ และได้ดูหมิ่นพระเจ้าของเรา เขาจึงต้องถูกเผาทั้งเป็น เพราะนี่เป็นกฎหมายในเรื่องนี้”
6 ถ้าพระราชาพอพระทัยจะกระทำเช่นนั้น ขอพระองค์ทรงสั่งให้ข้าราชบริพารจุดไฟในเตาอิฐของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน แล้วเราจะโยนชายผู้นี้เข้าไปในนั้น และพระราชาทรงทำตามนั้น พระองค์ทรงบัญชาข้าราชบริพารให้จุดไฟในเตาของพระองค์ที่เมืองคัสดีมเป็นเวลาสามวันสามคืน และพระราชาทรงสั่งให้นำอับรามออกจากคุกมาเผา
7 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ เจ้าชาย ขุนนาง ผู้ว่าราชการ และผู้พิพากษา รวมทั้งชาวเมืองทั้งหมดประมาณเก้าแสนคน ยืนอยู่ตรงข้ามเตาไฟเพื่อดูอับราม
8 และบรรดาหญิงและเด็กเล็กๆ ต่างพากันขึ้นไปบนหลังคาและหอคอยเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับอับราม พวกเขาทั้งหมดต่างยืนรวมกันอยู่ห่างๆ และไม่มีชายใดเหลืออยู่เลยที่ไม่ได้มาดูเหตุการณ์ในวันนั้น
9 เมื่ออับรามมาถึง พวกหมอดูของกษัตริย์และพวกปราชญ์ก็เห็นอับราม และพวกเขาก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ นี่คือชายผู้ที่เราทราบว่าเป็นบุตรที่เมื่อแรกเกิด ดาวใหญ่ได้กลืนกินดาวทั้งสี่ดวง ซึ่งเราได้ประกาศแก่กษัตริย์เมื่อห้าสิบปีก่อนแล้ว”
10 และดูเถิด บัดนี้บิดาของเขาก็ได้ฝ่าฝืนคำบัญชาของท่าน และเยาะเย้ยท่านโดยนำบุตรอีกคนหนึ่งมาให้ท่าน ซึ่งท่านได้ฆ่าเขาเสีย
11 เมื่อกษัตริย์ได้ยินคำพูดของพวกเขา พระองค์ก็พิโรธอย่างยิ่ง และทรงสั่งให้พาเทราห์มาเข้าเฝ้าพระองค์
12 และกษัตริย์ตรัสว่า “เจ้าได้ยินสิ่งที่พวกหมอดูพูดหรือเปล่า? จงบอกความจริงแก่เราเถิด ว่าเจ้าได้ยินอย่างไร ถ้าเจ้าพูดความจริง เจ้าก็จะพ้นผิด”
13 และเมื่อเห็นว่าพระราชาทรงพิโรธมาก เทราห์จึงทูลพระราชาว่า “ข้าแต่พระเจ้าข้า พระองค์ทรงได้ยินความจริงแล้ว และสิ่งที่ปราชญ์ได้กล่าวไว้นั้นถูกต้อง” พระราชาตรัสว่า “เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร ฝ่าฝืนคำสั่งของข้า และให้กำเนิดบุตรที่เจ้าไม่ได้เป็นผู้ให้กำเนิดแก่ข้า แล้วยังเรียกค่าไถ่บุตรนั้นอีก?”
14 และเทราห์ทูลกษัตริย์ว่า “เพราะในเวลานั้นข้าพเจ้ามีความรู้สึกรักใคร่ต่อบุตรชายของข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าจึงพาบุตรชายของหญิงรับใช้คนหนึ่งมาเข้าเฝ้ากษัตริย์”
15 และกษัตริย์ตรัสว่า “ใครชักชวนเจ้าให้ทำเช่นนั้น? บอกข้ามาอย่าปิดบังอะไรจากข้าเลย แล้วเจ้าจะไม่ตาย”
16 และเทราห์ก็หวาดกลัวอย่างยิ่งต่อหน้ากษัตริย์ และเขาทูลกษัตริย์ว่า “ฮารานบุตรชายคนโตของข้าพเจ้าเป็นผู้แนะนำข้าพเจ้าให้ทำเช่นนี้ และในสมัยที่อับรามประสูติ ฮารานมีอายุสามสิบสองปี”
17 แต่ฮารานไม่ได้แนะนำบิดาของตนให้ทำสิ่งใดเลย เพราะเทราห์ได้ทูลกษัตริย์เพื่อช่วยชีวิตของตนให้รอดพ้นจากโทษประหาร เนื่องจากเขากลัวมาก และกษัตริย์ตรัสกับเทราห์ว่า “ฮาราน บุตรชายของเจ้า ผู้แนะนำเจ้าให้ทำเช่นนี้ จะต้องตายด้วยไฟพร้อมกับอับราม เพราะโทษประหารชีวิตได้มาถึงเขาแล้ว เนื่องจากเขาได้ขัดขืนพระประสงค์ของกษัตริย์ในการกระทำเช่นนี้”
18 ในเวลานั้น ฮารานรู้สึกอยากจะดำเนินตามแบบอย่างของอับราม แต่เขาเก็บความรู้สึกนั้นไว้ในใจ
19 และฮารานคิดในใจว่า “ดูเถิด บัดนี้กษัตริย์ได้จับอับรามเพราะเรื่องที่อับรามได้กระทำ และถ้าอับรามชนะกษัตริย์ ข้าพเจ้าจะติดตามอับรามไป แต่ถ้ากษัตริย์ชนะ ข้าพเจ้าจะตามกษัตริย์ไป”
20 เมื่อเทราห์ได้ทูลกษัตริย์เกี่ยวกับฮารานบุตรชายของเขาแล้ว กษัตริย์จึงทรงมีพระราชดำรัสให้จับกุมฮารานพร้อมกับอับราม
21 และพวกเขานำอับรามและฮารานน้องชายของเขาไปโยนลงในกองไฟ และชาวเมืองทั้งหมด บรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ บรรดาเจ้าชาย และบรรดาหญิงและเด็กเล็กๆ ก็อยู่ที่นั่นยืนดูพวกเขาในวันนั้น
22 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ได้จับอับรามและน้องชายของเขาไป และถอดเสื้อผ้าของพวกเขาทั้งหมดออก เหลือไว้เพียงกางเกงในที่พวกเขายังสวมอยู่

23 แล้วพวกเขาก็มัดมือมัดเท้าของทั้งสองด้วยเชือกลินิน จากนั้นบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็ยกทั้งสองขึ้นและโยนลงไปในเตาไฟ
24 และพระเจ้าทรงรักอับรามและทรงสงสารเขา พระองค์จึงเสด็จลงมาช่วยอับรามให้พ้นจากไฟ และเขาจึงไม่ถูกเผาไหม้
25 แต่เชือกทั้งหมดที่พวกเขาใช้มัดอับรามนั้นก็ลุกไหม้ไปหมด ในขณะที่อับรามยังคงเดินไปมาท่ามกลางเปลวไฟ
26 และฮารานก็ตายเมื่อพวกเขาโยนเขาลงไปในกองไฟ และเขาก็ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน เพราะใจของเขาไม่เที่ยงแท้ต่อพระเจ้า และพวกคนที่โยนเขาลงไปในกองไฟนั้น เปลวไฟก็ลามไปถึงพวกเขา และพวกเขาก็ถูกเผาไหม้ และมีชายสิบสองคนในจำนวนนั้นตาย
27 และอับรามเดินอยู่ท่ามกลางไฟสามวันสามคืน บรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์เห็นเขาเดินอยู่ในไฟ จึงมาทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด เราเห็นอับรามเดินอยู่ท่ามกลางไฟ แม้แต่เสื้อผ้าชั้นในที่เขาสวมอยู่ก็ไม่ไหม้ แต่เชือกที่มัดเขาไว้กลับไหม้”
28 เมื่อกษัตริย์ได้ยินคำพูดของพวกเขา พระองค์ก็ทรงเป็นลมและไม่เชื่อพวกเขา พระองค์จึงทรงส่งเจ้าชายผู้ซื่อสัตย์คนอื่นๆ ไปดูเรื่องนี้ และพวกเขาก็ไปเห็นและเล่าให้กษัตริย์ฟัง กษัตริย์จึงทรงลุกขึ้นไปดู และทรงเห็นอับรามเดินไปมาอยู่ท่ามกลางไฟ และทรงเห็นร่างของฮารานถูกเผาไหม้ กษัตริย์ทรงประหลาดใจอย่างยิ่ง
29 และกษัตริย์ทรงสั่งให้นำอับรามออกมาจากไฟ และบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ก็เข้าไปช่วยเขา แต่ก็ช่วยไม่ได้ เพราะไฟล้อมรอบอยู่ และเปลวไฟก็ลุกโชนขึ้นมาจากเตาเผาหามพวกเขา
30 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็หนีไปจากไฟนั้น กษัตริย์จึงตำหนิพวกเขาว่า จงรีบไปช่วยอับรามออกมาจากไฟนั้น เพื่อพวกเจ้าจะไม่ตาย
31 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็เข้าไปหาอับรามอีกครั้งหนึ่ง แล้วเปลวไฟก็ลุกขึ้นมาเผาใบหน้าของพวกเขา ทำให้แปดคนในนั้นตาย
32 และเมื่อกษัตริย์ทรงเห็นว่าบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ไม่กล้าเข้าใกล้ไฟเพราะกลัวจะถูกเผา กษัตริย์จึงทรงเรียกอับรามว่า “โอ ข้าราชบริพารของพระเจ้าผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จงออกมาจากท่ามกลางไฟและมาเข้าเฝ้าเราเถิด” และอับรามก็เชื่อฟังพระสุรเสียงของกษัตริย์ แล้วเขาก็ออกมาจากไฟและมาเข้าเฝ้ากษัตริย์
33 เมื่ออับรามออกมา กษัตริย์และบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ก็เห็นอับรามเดินมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ โดยสวมเพียงเสื้อชั้นในอยู่ เพราะเสื้อชั้นในของเขาไม่ถูกเผา แต่เชือกที่มัดเขาไว้นั้นถูกเผา
34 และกษัตริย์ตรัสกับอับรามว่า “เหตุใดเจ้าจึงไม่ถูกไฟไหม้?”
35 อับรามทูลกษัตริย์ว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าและดิน ผู้ที่ข้าพเจ้าไว้วางใจและทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากไฟที่พระองค์ทรงโยนข้าพเจ้าลงไป”
36 และฮารานน้องชายของอับรามถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน และพวกเขาค้นหาร่างของเขา แต่ก็พบว่ามันถูกเผาไหม้จนหมดสิ้น
37 และฮารานเสียชีวิตในกองไฟที่เมืองคัสดีมเมื่ออายุได้แปดสิบสองปี และบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และชาวเมืองทั้งหลาย เมื่อเห็นว่าอับรามรอดพ้นจากไฟ ก็มาและกราบไหว้อับราม
38 อับรามจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากราบไหว้เรา แต่จงกราบไหว้พระเจ้าแห่งโลกผู้ทรงสร้างท่านทั้งหลาย และจงรับใช้พระองค์ และจงดำเนินตามทางของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากไฟนี้ และพระองค์ทรงสร้างจิตวิญญาณและวิญญาณของมนุษย์ทั้งปวง และทรงปั้นมนุษย์ในครรภ์มารดา และทรงนำเขาออกมาในโลก และพระองค์จะทรงช่วยผู้ที่วางใจในพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง”
39 และเหตุการณ์นี้ดูน่าอัศจรรย์ยิ่งนักในสายพระเนตรของกษัตริย์และเหล่าขุนนาง คืออับรามรอดพ้นจากไฟ และเมืองฮารานถูกเผา กษัตริย์จึงพระราชทานของขวัญมากมายแก่อับราม และทรงมอบข้าราชบริพารคนสำคัญสองคนจากราชสำนักให้แก่อับราม คนหนึ่งชื่อโอนี และอีกคนหนึ่งชื่อเอลีเอเซอร์
40 และบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และข้าราชบริพารต่างมอบของขวัญมากมายให้แก่อับราม ทั้งเงิน ทอง และไข่มุก แล้วกษัตริย์และเจ้าชายก็ส่งเขาไป และเขาก็ไปอย่างสงบสุข
41 และอับรามก็ออกไปจากพระราชวังด้วยความสงบสุข และข้าราชบริพารของกษัตริย์หลายคนก็ติดตามเขาไป และมีคนประมาณสามร้อยคนเข้าร่วมกับเขา
42 ในวันนั้น อับรามจึงกลับไปยังบ้านของบิดา พร้อมกับพวกที่ติดตามเขา และอับรามรับใช้พระเจ้าของเขาตลอดชีวิต และดำเนินชีวิตตามทางของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์
43 และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อับรามได้ชักจูงจิตใจของมนุษย์ให้รับใช้พระเจ้า
44 ในเวลานั้น นาโฮร์และอับรามได้เลือกภรรยาจากบุตรสาวของฮารานผู้เป็นพี่ชายของตน ภรรยาของนาโฮร์ชื่อมิลกาห์ และภรรยาของอับรามชื่อซาราย และซารายภรรยาของอับรามเป็นหมัน ไม่มีบุตรในเวลานั้น
45 และเมื่อครบสองปีนับจากวันที่อับรามออกมาจากไฟ คือเมื่ออายุได้ 52 ปี กษัตริย์นิมโรดประทับบนบัลลังก์ในบาเบล และกษัตริย์ทรงหลับไปและทรงฝันว่าทรงยืนอยู่กับกองทัพและกองกำลังของพระองค์ในหุบเขาตรงข้ามกับเตาไฟของพระองค์
46 และพระองค์ทรงเงยพระเนตรขึ้นเห็นชายคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนอับรามออกมาจากเตาไฟ และมายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์พร้อมดาบที่ชักออกมาแล้ว จากนั้นก็กระโจนเข้าใส่กษัตริย์ด้วยดาบของตน เมื่อกษัตริย์ทรงหนีจากชายผู้นั้นเพราะทรงหวาดกลัว ขณะที่พระองค์ทรงหนี ชายผู้นั้นก็ขว้างไข่ใส่พระเศียรของกษัตริย์ และไข่นั้นก็กลายเป็นแม่น้ำใหญ่
47 และกษัตริย์ทรงฝันว่าทหารทั้งหมดของพระองค์จมลงในแม่น้ำนั้นและตายไป กษัตริย์จึงทรงหนีไปพร้อมกับคนสามคนที่อยู่ข้างหน้าพระองค์ และทรงรอดพ้นไปได้

48 และกษัตริย์ทอดพระเนตรดูคนเหล่านั้น พวกเขาแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายของกษัตริย์ และมีรูปลักษณ์และความสง่างามดุจกษัตริย์
49 ขณะที่พวกเขากำลังวิ่งอยู่นั้น แม่น้ำก็กลับกลายเป็นไข่ต่อหน้ากษัตริย์ และจากไข่นั้นก็มีนกน้อยตัวหนึ่งออกมา บินมาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ บินเข้าที่พระเศียรของพระองค์ และจิกตาของกษัตริย์ออกไป
50 และเมื่อเห็นเช่นนั้น กษัตริย์ก็ทรงเสียพระทัย ทรงตื่นจากบรรทม และพระทัยก็กระสับกระส่าย ทรงรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง
51 และในเช้าวันรุ่งขึ้น กษัตริย์ก็ทรงลุกจากพระที่นั่งด้วยความหวาดกลัว และทรงสั่งให้บรรดาปราชญ์และหมอดูทั้งหลายเข้าเฝ้าพระองค์ เมื่อกษัตริย์ทรงเล่าความฝันให้พวกเขาฟัง
52 และข้าราชบริพารผู้ฉลาดของกษัตริย์นามว่าอนุกิ ได้ทูลกษัตริย์ว่า “นี่ไม่ใช่สิ่งอื่นใดเลย นอกจากความชั่วร้ายของอับรามและเชื้อสายของเขาที่จะลุกขึ้นต่อต้านพระเจ้าและกษัตริย์ของข้าพระองค์ในวันสุดท้าย”
53 และดูเถิด วันนั้นจะเกิดขึ้น เมื่ออับรามและเชื้อสายของเขาและลูกหลานในครอบครัวของเขาจะทำสงครามกับกษัตริย์ของข้าพเจ้า และพวกเขาจะทำลายกองทัพและทหารทั้งหมดของกษัตริย์นั้น
54 และในส่วนที่เจ้าได้กล่าวถึงชายสามคนซึ่งเจ้าเห็นว่ามีหน้าตาเหมือนเจ้า และได้รอดพ้นไปนั้น หมายความว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จะรอดพ้นไปพร้อมกับกษัตริย์สามองค์จากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะร่วมรบกับเจ้าในสงคราม
55 และสิ่งที่เจ้าเห็นจากแม่น้ำที่กลายเป็นไข่ในตอนแรก และนกน้อยจิกตาของเจ้า สิ่งนี้หมายถึงสิ่งอื่นใดไม่นอกจากเชื้อสายของอับรามซึ่งจะสังหารกษัตริย์ในวันสุดท้าย
56 นี่คือความฝันของกษัตริย์ของข้าพเจ้า และนี่คือคำอธิบายความฝันนั้น และความฝันนั้นเป็นความจริง และคำอธิบายที่ข้าราชบริพารของท่านได้บอกแก่ท่านนั้นถูกต้องแล้ว
57 ฉะนั้น บัดนี้ กษัตริย์ของข้าพเจ้า พระองค์ทรงทราบดีอยู่แล้วว่า นับตั้งแต่ปราชญ์ของพระองค์ได้เห็นสิ่งนี้เมื่อครั้งที่อับรามประสูติ ก็เป็นเวลาห้าสิบสองปีแล้ว และหากกษัตริย์ของข้าพเจ้าทรงปล่อยให้อับรามมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ก็จะเป็นความเสียหายแก่พระเจ้าและกษัตริย์ของข้าพเจ้า เพราะตลอดชีวิตของอับรามนั้น ทั้งพระองค์และราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่มั่นคง เพราะเรื่องนี้เป็นที่รู้กันมาตั้งแต่ตอนที่เขาประสูติแล้ว ทำไมกษัตริย์ของข้าพเจ้าจึงไม่ทรงประหารเขาเสีย เพื่อว่าความชั่วร้ายของเขาจะได้ไม่มาถึงพระองค์ในภายหลัง?
58 และนิมโรดก็ฟังเสียงของอนูกิ แล้วเขาก็ส่งคนรับใช้ไปแอบจับอับรามมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อรับโทษประหารชีวิต
59 และในเวลานั้น เอลีเอเซอร์ ผู้รับใช้ของอับรามซึ่งกษัตริย์ได้มอบให้แก่เขา อยู่ในที่ประทับของกษัตริย์ และเขาได้ยินสิ่งที่อานูกิได้แนะนำกษัตริย์ และสิ่งที่กษัตริย์ตรัสเพื่อจะทำให้อับรามถึงแก่ความตาย
60 และเอลีเอเซอร์กล่าวแก่อับรามว่า “จงรีบลุกขึ้นและช่วยชีวิตของเจ้าเถิด เพื่อเจ้าจะไม่ตายด้วยน้ำมือของกษัตริย์ เพราะกษัตริย์ได้เห็นความฝันเกี่ยวกับเจ้าเช่นนี้ และอนูกิได้แปลความฝันนั้น และอนูกิก็ได้แนะนำกษัตริย์เกี่ยวกับเจ้าเช่นนี้ด้วย”
61 และอับรามก็ฟังเสียงของเอลีเอเซอร์ แล้วอับรามก็รีบวิ่งไปหาที่ปลอดภัยที่บ้านของโนอาห์และเชมบุตรชายของเขา และเขาซ่อนตัวอยู่ที่นั่นและพบที่ปลอดภัย และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็มาที่บ้านของอับรามเพื่อตามหาเขา แต่พวกเขาก็หาเขาไม่พบ และพวกเขาค้นหาไปทั่วทั้งแผ่นดินก็ไม่พบเขา และพวกเขาไปค้นหาในทุกทิศทางก็ไม่พบเขา
62 และเมื่อบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์หาอับรามไม่พบ พวกเขาก็กลับไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ แต่ความโกรธของกษัตริย์ที่มีต่ออับรามก็สงบลง เพราะพวกเขาหาอับรามไม่พบ และกษัตริย์ก็ทรงลืมเรื่องของอับรามไป
63 และอับรามถูกซ่อนตัวอยู่ในบ้านของโนอาห์เป็นเวลาหนึ่งเดือน จนกระทั่งกษัตริย์ทรงลืมเรื่องนี้ไปแล้ว แต่อับรามยังคงเกรงกลัวกษัตริย์อยู่ และเทราห์ได้มาเยี่ยมอับรามบุตรชายของตนอย่างลับๆ ในบ้านของโนอาห์ และเทราห์ก็เป็นที่นับถืออย่างมากในสายพระเนตรของกษัตริย์
64 อับรามจึงทูลบิดาว่า “ท่านไม่รู้หรือว่ากษัตริย์คิดจะฆ่าข้าพเจ้า และจะทำลายชื่อของข้าพเจ้าให้สิ้นซากไปจากแผ่นดินโลกด้วยคำแนะนำของที่ปรึกษาชั่วร้ายของพระองค์?”
65 เจ้ามีใครอยู่ที่นี่ และเจ้ามีอะไรอยู่ในแผ่นดินนี้บ้าง? จงลุกขึ้นไปแผ่นดินคานาอันด้วยกันเถิด เพื่อเราจะได้พ้นจากเงื้อมมือของเขา เกรงว่าเจ้าจะพินาศไปกับเขาในวันสุดท้ายด้วย
66 เจ้าไม่รู้หรือไม่เคยได้ยินหรือว่า นิมรอดไม่ได้ให้เกียรติเจ้ามากมายขนาดนี้เพราะความรัก แต่เป็นเพราะเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองเท่านั้นที่เขาประทานสิ่งดี ๆ เหล่านี้แก่เจ้า?
67 และถ้าหากเขาทำสิ่งที่ดียิ่งกว่านี้แก่เจ้า สิ่งเหล่านั้นก็เป็นเพียงสิ่งไร้สาระในโลกนี้เท่านั้น เพราะทรัพย์สมบัติและเงินทองไม่อาจช่วยอะไรได้ในวันแห่งความพิโรธและความโกรธ
68 ฉะนั้นจงฟังเสียงของข้าพเจ้า และให้เราลุกขึ้นไปสู่แผ่นดินคานาอัน เพื่อพ้นจากภัยอันตรายของนิมโรด และจงรับใช้พระเจ้าผู้ทรงสร้างเจ้าในแผ่นดินโลก แล้วเจ้าจะได้รับความสุข และจงละทิ้งสิ่งไร้สาระทั้งหลายที่เจ้าแสวงหาเสีย
69 เมื่อโนอาห์และเชมบุตรชายของเขาตอบเทราห์ว่า “คำพูดที่อับรามกล่าวแก่เจ้านั้นเป็นความจริง” อับรามจึงหยุดพูด
70 และเทราห์ก็เชื่อฟังคำของอับรามบุตรชายของตน และเทราห์ก็ทำตามที่อับรามสั่งทุกอย่าง เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้กษัตริย์ไม่ทำให้อับรามต้องตาย

บทที่ 13

1 และเทราห์ได้พาอับรามบุตรชายของตนและโลทหลานชายของตนซึ่งเป็นบุตรของฮาราน และซารายสะใภ้ของเขาซึ่งเป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา และคนในครอบครัวทั้งหมด

ของเขาเดินทางจากอูร์คัสดีมไปยังแผ่นดินคานาอัน และเมื่อพวกเขามาถึงแผ่นดินฮาราน พวกเขาก็อยู่ที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์สำหรับเลี้ยงสัตว์ และมีพื้นที่กว้างขวางเพียงพอสำหรับผู้ที่เดินทางมากับพวกเขา
2 และชาวเมืองฮารานเห็นว่าอับรามเป็นคนดีและซื่อตรงต่อพระเจ้าและมนุษย์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงอยู่กับเขา และบางคนจากชาวเมืองฮารานก็มาเข้าร่วมกับอับราม และอับรามได้สอนคำสั่งสอนของพระเยโฮวาห์และวิถีทางของพระองค์แก่พวกเขา และคนเหล่านั้นก็อยู่กับอับรามในบ้านของเขาและยึดมั่นในอับราม
3 และอับรามพำนักอยู่ในแผ่นดินนั้นสามปี และเมื่อครบสามปีแล้ว พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสกับเขาว่า "เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงนำเจ้าออกมาจากเมืองอูร์คัสดีม และทรงช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งปวงของเจ้า"
4 ฉะนั้น ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงของเรา และปฏิบัติตามบัญญัติกฎเกณฑ์ และธรรมบัญญัติของเรา เราจะทำให้ศัตรูของเจ้าพ่ายแพ้ต่อหน้าเจ้า และเราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้ทวีคูณเหมือนดวงดาวในฟ้าสวรรค์ และเราจะส่งพรของเรามายังสิ่งต่างๆ ที่มือของเจ้าทำ และเจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเลย
5 จงลุกขึ้นเถิด พาภรรยาของเจ้าและทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และอยู่ที่นั่นเถิด ที่นั่นเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเราจะอวยพรเจ้า และอับรามก็ลุกขึ้นและพาภรรยาและทรัพย์สินทั้งหมดของเขาไปยังแผ่นดินคานาอันตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขา และอับรามมีอายุห้าสิบปีเมื่อเขาออกจากฮาราน
6 และอับรามได้มาถึงแผ่นดินคานาอันและอาศัยอยู่ในใจกลางเมืองนั้น และเขาได้ตั้งเต็นท์ท่ามกลางชาวคานาอันซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินนั้น
7 เมื่ออับรามมาถึงแผ่นดินคานาอัน พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและตรัสกับเขาว่า "แผ่นดินนี้เราได้มอบให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิจ และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าเจริญรุ่งเรืองเหมือนดวงดาวในฟ้า และเราจะมอบแผ่นดินทั้งปวงที่เจ้าเห็นเป็นมรดกแก่เชื้อสายของเจ้า"
8 และอับรามได้สร้างแท่นบูชาขึ้น ณ สถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับเขา และที่นั่นอับรามได้ทูลทูลพระนามของพระเจ้า
9 ในเวลานั้น เมื่ออับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันครบสามปีในปีนั้นโนอาห์ก็เสียชีวิต ซึ่งเป็นปีที่ห้าสิบแปดแห่งชีวิตของอับราม และโนอาห์มีอายุยืนยาวถึงเก้าร้อยห้าสิบปีจึงเสียชีวิต
10 และอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน เขา ภรรยาของเขาและบรรดาญาติพี่น้องของเขา รวมทั้งบรรดาผู้ที่ติดตามเขามาด้วย และบรรดาผู้ที่มาร่วมกับเขาจากชาวแผ่นดินนั้น แต่นาโฮร์น้องชายของอับราม และเทราห์ บิดาของเขา และโลท บุตรของฮาราน และบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขาอาศัยอยู่ในฮาราน
11 ในปีที่ห้าที่อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์และเมืองทั้งหลายในที่ราบได้ก่อกบฏต่ออำนาจของเคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์แห่งเอลาม เพราะกษัตริย์ทั้งหลายของเมืองต่างๆ ในที่ราบได้ปรนนิบัติเคโดร์ลาโอเมอร์เป็นเวลาสิบสองปีและจ่ายภาษีให้เขาเป็นประจำทุกปี แต่ในปีที่สิบสามนั้น พวกเขาก่อกบฏต่อเขา
12 และในปีที่สิบแห่งการที่อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้น ได้เกิดสงครามระหว่างนิมโรดกษัตริย์แห่งชินาร์กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเอลาม และนิมโรดได้ยกทัพมาต่อสู้กับเคโดร์ลาโอเมอร์และปราบเขา
13 ในเวลานั้น เชโดร์ลาโอเมอร์เป็นหนึ่งในบรรดาเจ้าชายแห่งกองทัพของนิมโรด และเมื่อผู้คนทั้งหมดในหอคอยกระจัดกระจายไป และผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไปทั่วพื้นโลก เชโดร์ลาโอเมอร์ก็ไปยังดินแดนเอลามและปกครองที่นั่น และก่อกบฏต่อเจ้านายของตน
14 และในวันเหล่านั้น เมื่อนิมโรดเห็นว่าเมืองต่างๆ ในที่ราบได้ก่อกบฏ เขาก็ยกทัพมาด้วยความเย่อหยิ่งและโกรธแค้นเพื่อทำสงครามกับเคโดร์ลาโอเมอร์ นิมโรดรวบรวมบรรดาเจ้าชายและข้าราชบริพารของเขาประมาณเจ็ดแสนคน และยกทัพไปต่อสู้กับเคโดร์ลาโอเมอร์ ส่วนเคโดร์ลาโอเมอร์ก็ยกทัพไปตอบโต้ด้วยทหารห้าพันคน และทั้งสองเตรียมพร้อมรบในหุบเขาบาเบล ซึ่งอยู่ระหว่างเอลามและชินาร์
15 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นได้ต่อสู้กันที่นั่น และนิมโรดกับผู้คนของเขาก็พ่ายแพ้ต่อหน้าผู้คนแห่งเคโดร์ลาโอเมอร์ และคนของนิมโรดก็ล้มตายไปประมาณหกแสนคน และมาร์ดอนโอรสของกษัตริย์ก็เสียชีวิตในหมู่พวกเขาด้วย
16 และนิมโรดก็หนีไปและกลับไปยังดินแดนของตนด้วยความอับอายขายหน้า และเขาตกอยู่ภายใต้การปกครองของเคโดร์ลาโอเมอร์เป็นเวลานาน และเคโดร์ลาโอเมอร์ก็กลับไปยังดินแดนของตนและส่งเจ้าชายแห่งกองทัพของตนไปยังกษัตริย์ที่อาศัยอยู่รอบข้าง คืออาริโอคกษัตริย์แห่งเอลาซาร์ และทิดัลกษัตริย์แห่งโกยิม และทำพันธสัญญากับพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็เชื่อฟังคำสั่งของเขา
17 และในปีที่สิบห้าแห่งการที่อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งก็คือปีที่เจ็ดสิบแห่งชีวิตของอับรามนั้น พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับรามในปีนั้น และตรัสกับเขาว่า "เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงนำเจ้าออกมาจากเมืองอูร์คัสดีม เพื่อจะประทานแผ่นดินนี้ให้แก่เจ้าเป็นมรดก"
18 ฉะนั้นจงดำเนินชีวิตต่อหน้าเราและประพฤติตนให้สมบูรณ์และรักษาบัญญัติของเรา เพราะเราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นมรดก ตั้งแต่แม่น้ำมิซราอิมจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส
19 และเจ้าจะได้กลับไปหาบรรพบุรุษของเจ้าด้วยความสงบสุขและในวัยหนุ่มสาว และคนรุ่นที่สี่จะกลับมายังแผ่นดินนี้และจะได้รับมรดกเป็นนิจนิรันดร์ และอับรามได้สร้างแท่นบูชาขึ้น และเขาได้อธิษฐานต่อพระนามของพระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่เขา และเขานำเครื่องบูชามาถวายบนแท่นบูชาแด่พระเจ้า
20 ในเวลานั้น อับรามกลับไปหาบิดามารดาและครอบครัวของบิดาที่เมืองฮาราน และอับรามกับภรรยาและทรัพย์สินทั้งหมด

ของเขาก็กลับไปอยู่ที่ฮาราน และอับรามอาศัยอยู่ที่ฮารานเป็นเวลาห้าปี
21 และชาวเมืองฮารานจำนวนมาก ประมาณเจ็ดสิบสองคน ได้ติดตามอับราม และอับรามได้สอนคำสั่งสอนของพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์แก่พวกเขา และสอนให้พวกเขารู้จักพระเจ้า
22 ในสมัยนั้น พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับรามที่เมืองฮาราน และตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราได้พูดกับเจ้าเมื่อยี่สิบปีก่อนแล้วว่า...”
23 จงออกไปจากแผ่นดินของเจ้า จากบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า และจากบ้านของบิดาเจ้า ไปยังแผ่นดินซึ่งเราได้แสดงให้เจ้าเห็น เพื่อจะมอบให้แก่เจ้าและลูกหลานของเจ้า เพราะในแผ่นดินนั้น เราจะอวยพรเจ้า และจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าโด่งดัง และโดยเจ้า ครอบครัวต่างๆ ในโลกจะได้รับพร
24 ฉะนั้นจงลุกขึ้นไปจากที่นี่เถิด ทั้งตัวเจ้า ภรรยาของเจ้า และบรรดาสิ่งของที่เป็นของเจ้า รวมทั้งบุตรธิดาทุกคนที่เกิดในบ้านของเจ้า และบุตรธิดาทั้งหลายที่เจ้ามีในเมืองฮาราน จงพาพวกเขาออกไปจากที่นี่ด้วย และจงกลับไปยังแผ่นดินคานาอัน
25 และอับรามก็ลุกขึ้นพาซารายภรรยาของเขาและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งบุตรธิดาที่เกิดในบ้านของเขาและบุตรธิดาที่พวกเขาได้มีในเมืองฮาราน ออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอัน
26 และอับรามก็เดินทางกลับไปยังแผ่นดินคานาอันตามพระดำรัสของพระเจ้า และโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นพี่ชายของเขาก็เดินทางไปด้วย อับรามมีอายุเจ็ดสิบห้าปีเมื่อเขาเดินทางออกจากฮารานกลับไปยังแผ่นดินคานาอัน
27 และอับรามได้เดินทางมายังแผ่นดินคานาอันตามพระดำรัสของพระเจ้าที่ทรงตรัสกับอับราม และได้ตั้งเต็นท์อาศัยอยู่ในที่ราบมามเร โดยมีโลท บุตรชายของอับราม และทรัพย์สินทั้งหมดของโลทอยู่ด้วย
28 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับรามอีกครั้งหนึ่ง และตรัสว่า “เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า” และอับรามได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่เขา ณ ที่แห่งนั้น ซึ่งยังคงตั้งอยู่ในที่ราบมัมเรจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 14

1 ในสมัยนั้น ณ แผ่นดินชินาร์ มีชายผู้ฉลาดคนหนึ่งซึ่งมีความเข้าใจในปัญญาทุกแขนงและมีรูปร่างหน้าตาดี แต่เขาเป็นคนยากจนและขัดสน ชื่อของเขาคือริคายอน และเขาลำบากในการหาเลี้ยงชีพ
2 และเขาตั้งใจจะไปอียิปต์ ไปหาโอสวีริส บุตรชายของอาโนมกษัตริย์แห่งอียิปต์ เพื่อจะแสดงให้กษัตริย์เห็นถึงพระปัญญาของตน บางทีเขาอาจได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ เพื่อให้กษัตริย์ทรงยกฐานะและเลี้ยงดูเขา และริคายอนก็ได้ทำเช่นนั้น
3 เมื่อริคายอนมาถึงอียิปต์ เขาจึงถามชาวอียิปต์เกี่ยวกับกษัตริย์ และชาวอียิปต์ก็บอกเขาถึงธรรมเนียมของกษัตริย์แห่งอียิปต์ เพราะในสมัยนั้นเป็นธรรมเนียมของกษัตริย์แห่งอียิปต์ที่พระองค์จะเสด็จออกจากพระราชวังและปรากฏพระองค์ให้คนเห็นเพียงวันเดียวในหนึ่งปี หลังจากนั้นกษัตริย์ก็จะเสด็จกลับเข้าพระราชวังเพื่อประทับอยู่
4 และในวันที่กษัตริย์เสด็จออกไป พระองค์ทรงพิพากษาคดีในแผ่นดิน และทุกคนที่มีเรื่องจะฟ้องก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ในวันนั้นเพื่อขอให้ศาลพิจารณาตามที่ตนร้องขอ
5 และเมื่อริคายอนได้ยินเรื่องธรรมเนียมในอียิปต์และรู้ว่าตนไม่สามารถเข้าเฝ้ากษัตริย์ได้ เขาก็โศกเศร้าอย่างมาก
6 และในตอนเย็น ริคายอนก็ออกไปและพบบ้านหลังหนึ่งที่พังทลาย ซึ่งเดิมเป็นโรงอบขนมปังในอียิปต์ เขาจึงพักอยู่ที่นั่นตลอดทั้งคืนด้วยความขมขื่นในจิตใจและหิวโหยจนนอนไม่หลับ
7 และริคายอนครุ่นคิดอยู่ในใจว่าจะทำอย่างไรในเมืองนั้นจนกว่ากษัตริย์จะเสด็จมา และจะดำรงชีพอยู่ในเมืองนั้นได้อย่างไร
8 และในเช้าวันรุ่งขึ้น พระองค์ทรงลุกขึ้นเสด็จไปเสด็จ และในระหว่างทาง พระองค์ทรงพบกับบรรดาผู้ขายผักและเมล็ดพันธุ์ต่างๆ ซึ่งเป็นสินค้าที่ใช้จำหน่ายแก่ชาวเมือง
9 และริคายอนก็ปรารถนาจะทำเช่นเดียวกันเพื่อจะได้ค่าครองชีพในเมืองนั้น แต่เขาไม่คุ้นเคยกับธรรมเนียมของชาวเมือง และเขาก็เหมือนคนตาบอดท่ามกลางพวกเขา
10 แล้วเขาก็ไปซื้อผักมาขายเพื่อหาเลี้ยงชีพ แต่พวกคนชั่วก็มารุมล้อมเขาและเยาะเย้ยเขา แย่งเอาผักของเขาไปจนไม่เหลืออะไรให้เขาเลย
11 แล้วท่านก็ลุกขึ้นจากที่นั่นด้วยความขมขื่นในใจ และเดินถอนหายใจไปยังโรงอบขนมที่ท่านพักอยู่ตลอดทั้งคืนก่อนหน้านั้น และท่านก็เข้านอนที่นั่นในคืนที่สอง
12 และในคืนนั้นเอง เขาก็คิดทบทวนอีกครั้งว่าจะทำอย่างไรจึงจะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความอดอยาก และเขาก็วางแผนการว่าจะทำอย่างไร
13 และในเช้าวันรุ่งขึ้น เขาก็ลุกขึ้นและคิดแผนการอันชาญฉลาด ไปจ้างชายฉกรรจ์สามสิบคนจากพวกโจร ถืออาวุธในมือ และนำพวกเขาไปยังยอดสุสานของชาวอียิปต์ แล้ววางพวกเขาไว้ที่นั่น
14 และพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า “กษัตริย์ตรัสว่า จงเสริมกำลังตนเองและจงเป็นคนกล้าหาญ อย่าให้ใครถูกฝังที่นี่จนกว่าจะได้รับเงินสองร้อยเหรียญ แล้วจึงจะฝังศพได้” และพวกเขาก็ปฏิบัติตามคำสั่งของริคาโยนที่สั่งไว้แก่ชาวอียิปต์ตลอดทั้งปีนั้น
15 และในเวลาแปดเดือน ริคายอนและคนของเขาได้รวบรวมทรัพย์สมบัติมากมายเป็นเงินและทองคำ และริคายอนได้นำม้าและสัตว์อื่นๆ จำนวนมากมาด้วย และเขาก็จ้างคนเพิ่ม และให้ม้าแก่พวกเขา และพวกเขาก็อยู่กับเขา
16 และเมื่อถึงสิ้นปี ในเวลาที่กษัตริย์เสด็จเข้าเมือง บรรดาชาวเมืองอียิปต์ทั้งหลายก็มาประชุมกันเพื่อทูลพระองค์เกี่ยวกับกิจการของรีคายอนและคนของเขา
17 และในวันนัดนั้น กษัตริย์เสด็จออกไป และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็มาเข้าเฝ้าพระองค์และร้องทูลพระองค์ว่า

18 ขอให้พระราชาทรงพระชนม์ยืนยาว นี่มันอะไรกันที่พระองค์ทรงกระทำในเมืองนี้ต่อบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ ไม่ยอมให้ฝังศพจนกว่าจะได้รับเงินและทองจำนวนมาก? เคยมีการกระทำเช่นนี้มาก่อนในโลกนี้หรือไม่ ตั้งแต่สมัยกษัตริย์องค์ก่อนๆ แม้กระทั่งตั้งแต่สมัยอาดัมจนถึงทุกวันนี้ ที่ไม่ยอมให้ฝังศพจนกว่าจะได้รับเงินตามจำนวนที่กำหนด?
19 เรารู้ว่าเป็นธรรมเนียมของกษัตริย์ที่จะเก็บภาษีประจำปีจากคนเป็น แต่ท่านไม่เพียงทำเช่นนั้นเท่านั้น แต่ยังเก็บภาษีจากคนตายทุกวันอีกด้วย
20 บัดนี้ ข้าแต่พระราชา เราไม่อาจทนอยู่เช่นนี้ได้อีกต่อไปแล้ว เพราะเมืองทั้งเมืองพังพินาศเพราะเหตุนี้ และพระองค์ไม่ทรงทราบหรือ?
21 เมื่อกษัตริย์ได้ยินเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาพูด พระองค์ก็ทรงพิโรธมาก และความโกรธของพระองค์ก็พลุ่งพล่านอยู่ในพระทัย เพราะพระองค์ไม่ทรงทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย
22 และกษัตริย์ตรัสว่า “ใครและอยู่ที่ไหนที่กล้าทำสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้ในแผ่นดินของเราโดยไม่ได้รับคำสั่งจากเรา? เจ้าจงบอกเราเถิด”
23 และพวกเขาได้เล่าเรื่องการกระทำทั้งหมดของริคาโยนและคนของเขาให้กษัตริย์ฟัง และกษัตริย์ก็พิโรธ จึงสั่งให้นำริคาโยนและคนของเขามาเข้าเฝ้าพระองค์
24 และริคายอนได้นำเด็กประมาณหนึ่งพันคน ทั้งบุตรชายและบุตรหญิง มาแต่งกายด้วยผ้าไหมและงานปัก แล้วให้เขานั่งบนหลังม้าและส่งไปเข้าเฝ้ากษัตริย์โดยผ่านทางคนของเขา และเขายังได้นำเงินและทองคำจำนวนมาก อัญมณี และม้าที่แข็งแรงและสวยงามตัวหนึ่ง มาเป็นของขวัญสำหรับกษัตริย์ แล้วเขาก็ขี่ม้าตัวนั้นเข้าเฝ้ากษัตริย์และก้มลงกราบแทบพื้นดินต่อหน้าพระองค์ กษัตริย์ ข้าราชบริพาร และชาวเมืองอียิปต์ทั้งปวงต่างประหลาดใจในกิจการของริคายอน และพวกเขาได้เห็นทรัพย์สมบัติและของขวัญที่เขานำมาถวายกษัตริย์
25 และพระราชาทรงพอพระทัยอย่างยิ่งและทรงประหลาดใจในเรื่องนี้ เมื่อริคายอนเข้าเฝ้าพระองค์ พระราชาจึงทรงถามเขาถึงกิจการทั้งหลายของเขา และริคายอนก็กล่าวถ้อยคำทั้งหลายอย่างชาญฉลาดต่อหน้าพระราชา ข้าราชบริพาร และชาวอียิปต์ทั้งปวง
26 และเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของริคายอนและสติปัญญาของเขา ริคายอนก็ได้รับความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และเขาก็ได้รับความรักและความเมตตาจากบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์และจากชาวเมืองอียิปต์ทั้งปวง เนื่องด้วยสติปัญญาและคำพูดอันยอดเยี่ยมของเขา และตั้งแต่นั้นมาพวกเขาก็รักเขาอย่างยิ่ง
27 และกษัตริย์ตรัสตอบริคายอนว่า “ต่อไปนี้เจ้าจะไม่ใช่ริคายอนอีกแล้ว แต่ชื่อของเจ้าจะเป็นฟาโรห์ เพราะเจ้าได้เก็บภาษีจากคนตาย” และพระองค์ทรงตั้งชื่อของตนว่าฟาโรห์
28 และกษัตริย์และเหล่าข้าราชบริพารทรงรักริคายอนเพราะความฉลาดของเขา และพวกเขาจึงปรึกษาหารือกับชาวเมืองอียิปต์ทั้งปวงเพื่อแต่งตั้งเขาเป็นข้าราชบริพารภายใต้กษัตริย์
29 และชาวอียิปต์ทั้งหมดและบรรดาปราชญ์ของเมืองนั้นก็ปฏิบัติตาม และได้มีการบัญญัติเป็นกฎหมายในอียิปต์
30 และพวกเขาได้แต่งตั้งริคายอนเป็นฟาโรห์ผู้ปกครองภายใต้กษัตริย์ออสวีริสแห่งอียิปต์ และริคายอนเป็นฟาโรห์ปกครองอียิปต์ ทรงพิพากษาคดีความทั่วทั้งเมืองทุกวัน แต่กษัตริย์ออสวีริสจะทรงพิพากษาประชาชนในแผ่นดินวันใดวันหนึ่งของปีเมื่อพระองค์เสด็จออกไปปรากฏพระองค์
31 และฟาโรห์ริคายอนได้ยึดอำนาจการปกครองอียิปต์อย่างอุกอาจ และเรียกเก็บภาษีจากชาวอียิปต์ทั้งปวง
32 และชาวอียิปต์ทั้งปวงต่างรักฟาโรห์ริคายอนอย่างยิ่ง และพวกเขาได้ออกพระราชกฤษฎีกาเรียกกษัตริย์ทุกพระองค์ที่จะครองราชย์เหนือพวกเขาและเชื้อสายของพวกเขาในอียิปต์ว่าฟาโรห์
33 ฉะนั้นกษัตริย์ทุกพระองค์ที่ครองราชย์ในอียิปต์นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จึงถูกเรียกว่าฟาโรห์จนถึงทุกวันนี้

บทที่ 15

1 และในปีนั้นเกิดภัยแล้งอย่างหนักทั่วแผ่นดินคานาอัน และชาวเมืองก็ไม่อาจอาศัยอยู่ได้เนื่องจากภัยแล้งนั้นร้ายแรงมาก
2 และอับรามพร้อมด้วยบรรดาผู้ที่อยู่ในวงศ์ตระกูลของเขาจึงลุกขึ้นเดินทางไปยังอียิปต์เนื่องจากเกิดความกันดารอาหาร และเมื่อพวกเขามาถึงลำธารมิตซราอิม พวกเขาก็พักอยู่ที่นั่นสักครู่เพื่อพักผ่อนจากความเหน็ดเหนื่อยระหว่างทาง
3 และอับรามและซารายกำลังเดินอยู่ริมลำธารมิตซราอิม อับรามได้เห็นซารายภรรยาของเขาและพบว่านางสวยงามมาก
4 อับรามกล่าวแก่ซารายภรรยาของเขาว่า “เพราะพระเจ้าทรงสร้างเจ้าให้มีใบหน้าที่งดงามเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงกลัวชาวอียิปต์ว่าพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าและพาเจ้าไป เพราะที่นี่ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า”
5 ฉะนั้นเจ้าจงทำเช่นนี้เถิด จงบอกแก่ทุกคนที่ถามเจ้าว่าเจ้าเป็นน้องสาวของฉัน เพื่อว่าฉันจะได้อยู่ดีมีสุข และเราจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ต้องถูกประหารชีวิต
6 และอับรามได้สั่งเช่นเดียวกันแก่บรรดาผู้ที่เดินทางมากับเขาไปยังอียิปต์เนื่องจากเกิดความกันดารอาหาร และเขายังได้สั่งแก่โลทหลานชายของเขาด้วยว่า ถ้าชาวอียิปต์ถามเจ้าเกี่ยวกับซาราย จงบอกว่านางเป็นน้องสาวของอับราม
7 ถึงแม้จะมีคำสั่งเหล่านั้นทั้งหมด อับรามก็ยังไม่วางใจ แต่เขาพาซารายไปใส่หีบและซ่อนไว้ท่ามกลางภาชนะของพวกเขา เพราะอับรามเป็นห่วงซารายมากเนื่องจากความชั่วร้ายของชาวอียิปต์
8 และอับรามกับคนทั้งหลายที่อยู่ในวงศ์ของเขาได้ลุกขึ้นจากลำธารมิตซราอิมและมายังอียิปต์ และเมื่อพวกเขาเข้าไปในประตู

เมืองได้ไม่นาน ยามก็ลุกขึ้นมาพูดกับพวกเขาว่า จงถวายส่วนสิบแก่กษัตริย์จากสิ่งที่พวกเจ้ามี แล้วพวกเจ้าจึงจะเข้าไปในเมืองได้ และอับรามกับคนเหล่านั้นก็ทำตาม
9 และอับรามกับผู้คนที่อยู่กับเขาได้มาถึงอียิปต์ และเมื่อพวกเขามาถึง พวกเขานำหีบที่ซ่อนพระนางซารายไว้มาด้วย และชาวอียิปต์ได้เห็นหีบนั้น
10 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็เข้าไปหาอับรามแล้วทูลว่า “ในหีบนี้มีอะไรที่เราไม่เคยเห็นบ้าง? จงเปิดหีบแล้วถวายส่วนสิบแก่กษัตริย์จากสิ่งของทั้งหมดที่อยู่ในหีบนั้น”
11 อับรามกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่เปิดหีบนี้ แต่ข้าพระองค์จะให้สิ่งใดก็ตามที่ท่านเรียกร้องจากหีบนี้” และบรรดาข้าราชการของฟาโรห์ตอบอับรามว่า “หีบนี้บรรจุอัญมณีล้ำค่า จงให้เราหนึ่งในสิบของอัญมณีเหล่านั้นเถิด”
12 อับรามกล่าวว่า “สิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา เราจะให้ แต่ท่านอย่าเปิดหีบ”
13 และเหล่าข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าจับกุมอับราม และพวกเขาก็ไปถึงหีบและเปิดมันออกด้วยกำลัง และพวกเขาได้เห็นหญิงงามคนหนึ่งอยู่ในหีบนั้น
14 และเมื่อเหล่าข้าราชการของกษัตริย์เห็นซาราย พวกเขาก็ต่างประหลาดใจในความงามของนาง และบรรดาเจ้าชายและข้าราชบริพารของฟาโรห์ก็มารวมตัวกันเพื่อดูซาราย เพราะนางสวยงามมาก และเหล่าข้าราชการของกษัตริย์ก็วิ่งไปบอกฟาโรห์ถึงสิ่งที่พวกเขาเห็นทั้งหมด และพวกเขาสรรเสริญซารายต่อกษัตริย์ และฟาโรห์ก็สั่งให้พานางมา และหญิงนั้นก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์
15 และฟาโรห์ทรงทอดพระเนตรซารายและทรงพอพระทัยนางเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ทรงหลงใหลในความงามของนาง และพระองค์ทรงยินดีอย่างมากเพราะนาง และทรงมอบของขวัญแก่ผู้ที่นำข่าวเกี่ยวกับนางมาบอกพระองค์
16 แล้วหญิงนั้นก็ถูกนำตัวไปยังบ้านของฟาโรห์ อับรามเศร้าโศกเสียใจเพราะภรรยาของตน และอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยนางให้พ้นจากเงื้อมมือของฟาโรห์
17 และในเวลานั้นซารายก็อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงตรัสกับอับรามสามีของข้าพเจ้า ให้ไปจากแผ่นดินของเขาและจากบ้านของบิดาไปยังแผ่นดินคานาอัน และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงประทานความดีแก่เขาหากเขาปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ บัดนี้ดูเถิด เราได้ทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาแล้ว เราได้ละทิ้งแผ่นดินและครอบครัวของเรา และไปสู่แผ่นดินต่างแดนและชนชาติที่เราไม่รู้จักมาก่อน”
18 และพวกเราได้มายังดินแดนนี้เพื่อหลีกเลี่ยงความอดอยาก แต่เหตุการณ์ร้ายนี้กลับเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยเราให้พ้นจากเงื้อมมือของผู้กดขี่นี้ และขอทรงเมตตาต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด
19 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของซาราย และทรงส่งทูตสวรรค์มาช่วยซารายให้พ้นจากอำนาจของฟาโรห์
20 และกษัตริย์เสด็จมาประทับนั่งอยู่เบื้องหน้าซาราย และดูเถิด ทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาปรากฏแก่พวกเขา และตรัสกับซารายว่า อย่ากลัวเลย เพราะพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว
21 แล้วกษัตริย์เสด็จเข้าไปใกล้ซารายและตรัสถามนางว่า ชายผู้นั้นที่พาเจ้ามาที่นี่เป็นใครเล่า? นางตอบว่า เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า
22 และกษัตริย์ตรัสว่า “เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องทำให้เขาเจริญรุ่งเรือง ยกย่องเขา และกระทำการดีทุกอย่างตามที่พระองค์ทรงบัญชาแก่เรา” และในเวลานั้น กษัตริย์ได้ส่งเงินทอง และอัญมณีล้ำค่ามากมายมาให้แก่อับราม พร้อมทั้งปศุสัตว์ คนรับใช้ชายและคนรับใช้หญิง และกษัตริย์ทรงสั่งให้นำอับรามมาประทับในลานพระราชวัง และในคืนนั้น กษัตริย์ทรงยกย่องอับรามอย่างสูงส่ง
23 และกษัตริย์เสด็จเข้าไปใกล้เพื่อจะเข้าเฝ้าซาราย และทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปจะแตะต้องนาง แต่ทูตสวรรค์ได้ตีพระองค์อย่างแรง ทำให้พระองค์ตกใจกลัวและทรงยับยั้งตนเองไม่ให้แตะต้องนาง
24 และเมื่อกษัตริย์เสด็จมาใกล้เมืองซาราย ทูตสวรรค์ก็ทรงตีพระองค์ลงกับพื้น และทรงกระทำเช่นนั้นตลอดทั้งคืน กษัตริย์ทรงหวาดกลัวยิ่งนัก
25 และในคืนนั้นทูตสวรรค์ได้ลงโทษบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์และคนในบ้านของพระองค์อย่างหนัก เนื่องด้วยเหตุของซาราย และในคืนนั้นก็เกิดความโศกเศร้าอย่างมากในหมู่ประชาชนในราชสำนักของฟาโรห์
26 และฟาโรห์ทรงเห็นความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นกับพระองค์ จึงตรัสว่า “แน่แท้ เรื่องนี้เกิดขึ้นกับข้าพระองค์เพราะหญิงผู้นี้แหละ” แล้วพระองค์ก็เสด็จออกไปไกลจากนาง และตรัสถ้อยคำที่ไพเราะกับนาง
27 กษัตริย์ตรัสกับซารายว่า “ขอทรงบอกข้าเกี่ยวกับชายที่เจ้ามาด้วยหน่อยเถิด” ซารายจึงตอบว่า “ชายผู้นี้เป็นสามีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกพระองค์ว่าเขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ากลัวว่าพระองค์จะทรงฆ่าเขาด้วยความชั่วร้าย”
28 และกษัตริย์ทรงหลีกเลี่ยงซาราย และภัยพิบัติจากทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ยุติลงจากพระองค์และครอบครัวของพระองค์ และฟาโรห์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงถูกลงโทษเพราะซาราย และกษัตริย์ทรงประหลาดใจอย่างยิ่งในเรื่องนี้
29 และในเช้าวันรุ่งขึ้น กษัตริย์ทรงเรียกอับรามมาเข้าเฝ้าและตรัสกับเขาว่า “เจ้าทำอะไรกับเราเช่นนี้? ทำไมเจ้าจึงกล่าวว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรับนางมาเป็นภรรยา’ แล้วโรคระบาดร้ายแรงเช่นนี้จึงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า”
30 ฉะนั้น นี่คือภรรยาของท่าน จงรับนางไปจากแผ่นดินของเราเถิด เกรงว่าเราทุกคนจะตายเพราะนาง และฟาโรห์ทรงรับฝูงวัวควาย คนรับใช้ชายและหญิง เงินและทองคำมามอบให้แก่อับราม และอับรามก็คืนซารายภรรยาของเขาให้แก่อับราม

31 และกษัตริย์ทรงรับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรของพระองค์กับนางสนมทั้งหลาย และทรงยกนางนั้นให้แก่ซารายเพื่อเป็นนางกำนัล
32 และกษัตริย์ตรัสกับธิดาของพระองค์ว่า “ลูกสาวของเรา การที่เจ้าเป็นหญิงรับใช้ในบ้านของชายผู้นี้ยังดีกว่าการเป็นนายหญิงในบ้านของเรา หลังจากที่เราได้เห็นความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นกับเราเพราะหญิงผู้นี้แล้ว”
33 และอับรามก็ลุกขึ้น และเขากับบรรดาคนที่เป็นของเขาจึงออกจากอียิปต์ไป และฟาโรห์ทรงสั่งให้คนของพระองค์บางคนติดตามเขาและคนทั้งหมดที่ไปกับเขาไปด้วย
34 และอับรามก็กลับไปยังแผ่นดินคานาอัน ณ สถานที่ที่เขาได้สร้างแท่นบูชา และที่ซึ่งเขาได้ตั้งเต็นท์อยู่แต่แรก
35 และโลท บุตรของฮาราน น้องชายของอับราม มีฝูงวัว แกะ ฝูงแกะ และเต็นท์จำนวนมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานพรแก่พวกเขาเนื่องจากอับราม
36 และเมื่ออับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น คนเลี้ยงสัตว์ของโลทก็ทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอับราม เพราะทรัพย์สินของพวกเขามีมากเกินไปจนไม่สามารถอยู่ร่วมกันในแผ่นดินนั้นได้ และแผ่นดินก็ไม่สามารถรองรับพวกเขาได้เนื่องจากฝูงสัตว์ของพวกเขา
37 และเมื่อคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามไปเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขา พวกมันก็ไม่ยอมเข้าไปในทุ่งนาของชาวเมือง แต่ฝูงสัตว์ของคนเลี้ยงสัตว์ของโลทกลับทำตรงกันข้าม เพราะพวกมันได้รับอนุญาตให้กินหญ้าในทุ่งนาของชาวเมืองได้
38 และชาวเมืองเห็นเหตุการณ์นี้ทุกวัน พวกเขาจึงมาหาอับรามและทะเลาะกับเขาเพราะเรื่องคนเลี้ยงสัตว์ของโลท
39 อับรามจึงกล่าวแก่โลทว่า “เจ้าทำอะไรกับข้าพเจ้าเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเป็นที่รังเกียจของชาวเมืองนี้หรือ ถึงกับสั่งให้คนเลี้ยงสัตว์นำวัวของเจ้าไปเลี้ยงในทุ่งนาของคนอื่น? เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าพเจ้าเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินนี้ ท่ามกลางชาวคานาอัน และทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้กับข้าพเจ้า?”
40 และอับรามก็ทะเลาะกับโลททุกวันเพราะเรื่องนี้ แต่โลทไม่ยอมฟังอับราม และเขาก็ยังคงทำเช่นนั้นต่อไป จนกระทั่งชาวเมืองมาบอกอับราม
41 อับรามกล่าวแก่โลทว่า “เจ้าจะเป็นอุปสรรคต่อข้าพเจ้าในหมู่ชาวเมืองอีกนานเท่าใด? บัดนี้ข้าพเจ้าขอร้องเจ้าว่าอย่าทะเลาะวิวาทกันอีกเลย เพราะเราเป็นญาติกัน”
42 แต่ขอวิงวอนให้ท่านแยกตัวไปจากเรา ไปเลือกสถานที่ที่จะอาศัยอยู่กับฝูงสัตว์และทรัพย์สินทั้งหมดของท่าน แต่ขอให้ท่านและครอบครัวของท่านอยู่ห่างจากเราด้วย
43 และอย่ากลัวที่จะจากเราไป เพราะถ้าผู้ใดทำร้ายเจ้า จงบอกเรา และเราจะแก้แค้นให้เจ้า เพียงแต่เจ้าจงจากเราไป
44 เมื่ออับรามพูดถ้อยคำเหล่านั้นกับโลทเสร็จแล้ว โลทก็ลุกขึ้นเงยหน้ามองไปยังที่ราบจอร์แดน
45 และพระองค์ทรงเห็นว่าบริเวณนี้มีน้ำอุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับมนุษย์และยังเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์อีกด้วย
46 และโลทก็ไปจากอับรามไปยังที่นั่น และเขาได้ตั้งเต็นท์และอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม และทั้งสองก็แยกจากกัน
47 และอับรามอาศัยอยู่ในที่ราบมามเร ซึ่งอยู่ในเมืองเฮบรอน เขาตั้งเต็นท์อยู่ที่นั่น และอับรามพำนักอยู่ในที่นั้นหลายปี

บทที่ 16

1 ในเวลานั้น เชโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์แห่งเอลาม ได้ส่งคนไปหาบรรดากษัตริย์ที่อยู่ใกล้เคียง คือ นิมโรด กษัตริย์แห่งชินาร์ ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ในขณะนั้น และทิดัล กษัตริย์แห่งโกยิม และอาริโอค กษัตริย์แห่งเอลาสาร์ ซึ่งพระองค์ได้ทำพันธสัญญากับพวกเขาว่า “จงมาช่วยเรา เพื่อเราจะได้ทำลายเมืองโสโดมทั้งหมดและชาวเมืองนั้น เพราะพวกเขาได้กบฏต่อเรามาเป็นเวลาสิบสามปีแล้ว”
2 และกษัตริย์ทั้งสี่พระองค์นั้นได้ยกทัพพร้อมค่ายทหารราวแปดแสนคนไป และได้สังหารทุกคนที่พบเจอระหว่างทาง
3 และกษัตริย์ทั้งห้าแห่งเมืองโซดอมและโกโมราห์ คือ ชินาบ กษัตริย์แห่งอัดมาห์ เชเมเบอร์ กษัตริย์แห่งเซโบยิม เบรา กษัตริย์แห่งโซดอม เบอร์ชา กษัตริย์แห่งโกโมราห์ และเบลา กษัตริย์แห่งโซอาร์ ได้ออกไปพบพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดได้รวมตัวกันในหุบเขาสิดดิม
4 และกษัตริย์ทั้งเก้าองค์นี้ได้ทำสงครามกันในหุบเขาสิดดิม และกษัตริย์แห่งเมืองโซดอมและโกโมราห์ก็พ่ายแพ้ต่อหน้ากษัตริย์แห่งเอลาม
5 และหุบเขาสิดดิมเต็มไปด้วยบ่อปูนขาว และกษัตริย์แห่งเอลามได้ไล่ตามกษัตริย์แห่งโสโดม และกษัตริย์แห่งโสโดมพร้อมค่ายของพวกเขาก็หนีไปและตกลงไปในบ่อปูนขาว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปบนภูเขาเพื่อความปลอดภัย และกษัตริย์ทั้งห้าแห่งเอลามก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงประตูเมืองโสโดม และพวกเขายึดเอาทุกสิ่งที่มีอยู่ในโสโดม
6 และพวกเขาได้ปล้นสะดมเมืองโสโดมและโกโมราห์ทั้งหมด และยังจับโลท บุตรชายของอับราม และทรัพย์สินของเขาไปด้วย พวกเขายึดทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองโสโดม แล้วก็จากไป และอูนิค คนรับใช้ของอับราม ซึ่งอยู่ในสงครามนั้น เห็นเหตุการณ์นี้ จึงเล่าให้อับรามฟังถึงสิ่งที่กษัตริย์เหล่านั้นได้กระทำต่อเมืองโสโดม และเรื่องที่โลทถูกจับเป็นเชลย
7 และอับรามได้ยินเรื่องนี้ เขาจึงลุกขึ้นพร้อมกับคนประมาณสามร้อยสิบแปดคนที่อยู่กับเขา และในคืนนั้นเขาก็ไล่ตามกษัตริย์เหล่านั้นไปและสังหารพวกเขา พวกเขาทั้งหมดล้มลงต่อหน้าอับรามและคนของเขา และไม่มีใครเหลือรอดอยู่เลยนอกจากกษัตริย์ทั้งสี่ที่หนีไป และแต่ละคนก็แยกย้ายกันไปตามทางของตนเอง
8 และอับรามได้กู้คืนทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองโสโดม และเขายังได้กู้คืนโลทและทรัพย์สินของเขา รวมถึงภรรยาและลูก ๆ และสิ่งของทั้งหมดที่เป็นของเขาด้วย ทำให้โลทไม่ขาดสิ่งใดเลย

9 และเมื่อเขาเดินทางกลับจากการปราบกษัตริย์เหล่านั้นแล้ว เขาและคนของเขาก็ผ่านหุบเขาซิดดิม ซึ่งเป็นสถานที่ที่กษัตริย์เหล่านั้นเคยทำสงครามกัน
10 และเบรา กษัตริย์แห่งเมืองโสโดม และคนอื่นๆ ที่อยู่กับเขา ได้ออกมาจากบ่อปูนขาวที่พวกเขาตกลงไป เพื่อไปพบกับอับราม และคนของเขา
11 และอาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม ซึ่งก็คือเชม ได้เสด็จออกไปพร้อมกับคนของพระองค์เพื่อไปพบอับรามและประชาชนของเขา พร้อมด้วยขนมปังและเหล้าองุ่น และพวกเขาได้พักอยู่ด้วยกันในหุบเขาเมเลค
12 และอาโดนิเซเดกได้อวยพรแก่อับราม และอับรามได้ถวายส่วนสิบจากทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาได้มาจากการปล้นศัตรูแก่อาโดนิเซเดก เพราะอาโดนิเซเดกเป็นปุโรหิตต่อหน้าพระเจ้า
13 และบรรดากษัตริย์แห่งเมืองโสโดมและโกโมราห์ที่อยู่ที่นั่น พร้อมด้วยบรรดาข้าราชบริพารของพวกเขาก็เข้ามาหาอับราม และขอร้องให้เขาส่งตัวข้าราชบริพารที่เขาจับไปเป็นเชลยคืนให้แก่พวกเขา และให้เขายึดทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของตนเอง
14 และอับรามตอบกษัตริย์แห่งเมืองโสโดมว่า “ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน และผู้ทรงไถ่ชีวิตข้าพเจ้าจากความทุกข์ยากทั้งปวง และผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูในวันนี้ และทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดที่เป็นของท่าน เพื่อท่านจะได้ไม่โอ้อวดในวันพรุ่งนี้ว่า อับรามร่ำรวยจากทรัพย์สินของเราที่เขาช่วยรักษาไว้”
15 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าวางใจตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เพราะเราจะอวยพรเจ้าในกิจการทั้งสิ้นที่เจ้าทำด้วยมือของเจ้า”
16 ฉะนั้นบัดนี้จงดูเถิด นี่คือสิ่งของทั้งหมดที่เป็นของเจ้า จงรับไปเถิด ตราบใดที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ เราจะไม่เอาสิ่งใดจากเจ้าเลย ไม่ว่าจะเป็นชีวิตหรือสิ่งใดๆ เว้นแต่ค่าอาหารของบรรดาผู้ที่ออกไปรบกับข้าพเจ้า รวมทั้งส่วนแบ่งของคนเหล่านั้นที่ไปรบกับข้าพเจ้า คือ อานาร์ อัชโคล และมัมเร ทั้งพวกเขาและคนของพวกเขา รวมทั้งผู้ที่เฝ้ารักษาสัมภาระ พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งของของที่ยึดมาได้
17 และบรรดากษัตริย์แห่งเมืองโสโดมก็มอบอับรามให้แก่เขาตามที่เขาได้กล่าวไว้ทุกประการ และพวกเขาก็คะยั้นคะยอให้เขาเลือกเอาสิ่งใดก็ได้ตามที่เขาต้องการ แต่เขาปฏิเสธ
18 และพระองค์ทรงส่งบรรดากษัตริย์แห่งเมืองโสโดมและผู้คนที่เหลืออยู่ของพวกเขาไป และทรงสั่งการเกี่ยวกับโลท แล้วพวกเขาก็กลับไปยังที่ของตน
19 และโลท บุตรชายของพี่ชายของเขา อับรามก็ได้ส่งเขาไปพร้อมกับทรัพย์สินของเขา และโลทก็เดินทางไปกับพวกเขาด้วย โลทกลับไปยังบ้านของเขาที่เมืองโซดอม ส่วนอับรามและผู้คนของเขาก็กลับไปยังบ้านของพวกเขาที่ที่ราบมามเร ซึ่งอยู่ในเมืองเฮบรอน
20 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับรามอีกครั้งที่เมืองเฮบรอน และตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย รางวัลของเจ้าใหญ่หลวงนักในสายพระเนตรของเรา เพราะเราจะไม่ละทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะทำให้เจ้าทวีคูณขึ้น และอวยพรเจ้า และทำให้เชื้อสายของเจ้ามากมายเหมือนดวงดาวในฟ้าสวรรค์ ซึ่งวัดหรือนับไม่ได้”
21 และเราจะมอบดินแดนเหล่านี้ทั้งหมดที่เจ้าเห็นด้วยตาของเจ้าให้แก่ลูกหลานของเจ้าเป็นมรดกตลอดไป ขอเพียงแต่เจ้าเข้มแข็งและอย่ากลัว จงดำเนินชีวิตต่อหน้าเราและประพฤติตนให้สมบูรณ์
22 และในปีที่เจ็ดสิบแปดแห่งชีวิตของอับราม ในปีนั้นเรอู บุตรของเปเลก ก็สิ้นชีวิตลง และเรอูมีอายุยืนยาวสองร้อยสามสิบเก้าปี
23 และซาราย บุตรสาวของฮาราน ภรรยาของอับราม ยังคงเป็นหมันในสมัยนั้น นางไม่ได้ให้กำเนิดบุตรชายหรือบุตรหญิงแก่อับราม
24 และเมื่อนางเห็นว่าตนเองไม่มีบุตร นางจึงเอาฮาการ์สาวใช้ซึ่งฟาโรห์ได้ยกให้แก่นาง มาให้แก่อับรามสามีของนางเป็นภรรยา
25 เพราะฮาการ์ได้เรียนรู้วิถีทางทั้งปวงของซารายตามที่ซารายสอนนาง นางจึงไม่บกพร่องในการปฏิบัติตามวิถีทางที่ดีของซารายเลย
26 และซารายกล่าวแก่อับรามว่า “ดูเถิด นี่คือฮาการ์สาวใช้ของฉัน จงไปหาเธอเพื่อให้เธอคลอดบุตรบนตักของฉัน เพื่อฉันจะได้มีบุตรโดยทางเธอด้วย”
27 และเมื่ออับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันครบสิบปี ซึ่งก็คือปีที่แปดสิบห้าแห่งชีวิตของอับราม ซารายจึงยกฮาการ์ให้แก่เขา
28 และอับรามได้ยินเสียงของซารายภรรยาของเขา จึงพาฮาการ์สาวใช้ของเขาไปหาเธอ และเธอก็ตั้งครรภ์
29 เมื่อฮาการ์เห็นว่าตนตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดีใจอย่างยิ่ง และนายหญิงของนางก็ดูหมิ่นนายหญิงนั้น นางจึงคิดในใจว่า “นี่คงเป็นเพราะข้าพเจ้าดีกว่าซารายนายหญิงของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะตลอดเวลาที่นายหญิงของข้าพเจ้าอยู่กับสามี นางก็ไม่ตั้งครรภ์ แต่พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าตั้งครรภ์ได้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้”
30 เมื่อซารายเห็นว่าฮาการ์ตั้งครรภ์กับอับราม ซารายก็เกิดความหึงหวงนางรับใช้ของตน และซารายคิดในใจว่า “นี่คงไม่ใช่เรื่องอื่นใดนอกจากว่านางจะต้องดีกว่าฉัน”
31 และซารายกล่าวแก่อับรามว่า “ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่าน เพราะในเวลาที่ท่านอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอบุตร ทำไมท่านจึงไม่อธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อพระเจ้าจะประทานเชื้อสายจากท่านแก่ข้าพเจ้า”
32 และเมื่อข้าพเจ้าพูดกับฮาการ์ต่อหน้าท่าน นางก็ดูหมิ่นคำพูดของข้าพเจ้า เพราะนางตั้งครรภ์ และท่านก็ไม่พูดอะไรกับนางเลย ขอพระเจ้าทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่านในสิ่งที่ท่านได้กระทำต่อข้าพเจ้า

33 อับรามจึงกล่าวแก่ซารายว่า “ดูเถิด นางรับใช้ของท่านอยู่ใน
มือของท่าน จงทำกับนางตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด” แล้วซา
รายก็ทำร้ายนาง และฮาการ์ก็หนีจากนางไปยังถิ่นทุรกันดาร
34 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พบเธอ ณ ที่ซึ่งเธอหนีไปอยู่ ณ
ริมบ่อน้ำ และกล่าวแก่เธอว่า อย่ากลัวเลย เพราะเราจะเพิ่มพูน
เชื้อสายของเจ้า เจ้าจะมีบุตรชาย และเจ้าจะตั้งชื่อเขาว่าอิชมาเอ
ล ฉะนั้นจงกลับไปหาซารายนายหญิงของเจ้า และจงยอมอยู่ใต้
อำนาจของนางเถิด
35 และฮาการ์เรียกสถานที่ที่มีบ่อน้ำนั้นว่า บีร์-ลาไฮ-โรย ซึ่งตั้ง
อยู่ระหว่างคาเดชและถิ่นทุรกันดารเบเรด
36 ในเวลานั้น ฮาการ์จึงกลับไปบ้านของเจ้านายของนาง และใน
ที่สุด ฮาการ์ก็คลอดบุตรชายแก่อับราม และอับรามตั้งชื่อบุตร
นั้นว่าอิชมาเอล โดยอับรามมีอายุแปดสิบหกปีเมื่อให้กำเนิดบุตร
นั้น

บทที่ 17

1 และในวันเหล่านั้น ในปีที่เก้าสิบเอ็ดแห่งชีวิตของอับราม ลูก
หลานของคิตติมได้ทำสงครามกับลูกหลานของทูบาล เพราะเมื่อ
พระเจ้าทรงกระจัดกระจายบุตรมนุษย์ไปทั่วพื้นโลก ลูกหลาน
ของคิตติมได้ไปตั้งรกรากอยู่ในที่ราบคาโนเปีย และพวกเขาได้
สร้างเมืองขึ้นที่นั่นและอาศัยอยู่ริมแม่น้ำทิเบรอ
2 และลูกหลานของทูบาลอาศัยอยู่ในทัสคานาห์ และอาณาเขต
ของพวกเขาทอดไปถึงแม่น้ำทิเบรอ และลูกหลานของทูบาลได้
สร้างเมืองขึ้นในทัสคานาห์ และพวกเขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าซาบินา
ห์ ตามชื่อของซาบินาห์ บุตรชายของทูบาล บิดาของพวกเขา
และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
3 และในเวลานั้นเอง ลูกหลานของคิตติมได้ทำสงครามกับลูก
หลานของทูบาล และลูกหลานของทูบาลก็พ่ายแพ้ต่อลูกหลาน
ของคิตติม และลูกหลานของคิตติมได้ทำให้คนของลูกหลานทู
บาลเสียชีวิตไปสามร้อยเจ็ดสิบคน
4 และในเวลานั้น ลูกหลานของทูบาลได้สาบานต่อลูกหลานของ
คิตติมว่า “พวกเจ้าอย่าแต่งงานกับพวกเรา และอย่าให้ชายใด
มอบลูกสาวของตนให้แก่บุตรชายคนใดของคิตติม”
5 ในสมัยนั้นบรรดาธิดาของทูบาลล้วนงดงาม ไม่มีหญิงใดใน
โลกงดงามเท่าธิดาของทูบาลเลย
6 และบรรดาผู้ที่ชื่นชมความงามของหญิงทั้งหลายก็ไปหาธิดา
ของทูบาลและเลือกพวกนางมาเป็นภรรยา และบรรดาบุตรชาย
ของมนุษย์ กษัตริย์และเจ้าชายผู้ซึ่งชื่นชมความงามของหญิง
อย่างมาก ก็ได้เลือกธิดาของทูบาลมาเป็นภรรยาในสมัยนั้น
7 และเมื่อเวลาผ่านไปสามปีหลังจากที่ลูกหลานของทูบาลได้
สาบานต่อลูกหลานของชิตติมว่าจะไม่ยกบุตรสาวของตนให้เป็น
ภรรยาแก่พวกเขา ชายประมาณยี่สิบคนจากลูกหลานของชิตติ
มได้ไปรับบุตรสาวของทูบาล แต่ก็ไม่พบใครเลย
8 เพราะลูกหลานของทูบาลได้รักษาคำสาบานว่าจะไม่แต่งงาน
กับพวกเขา และพวกเขาจะไม่ละเมิดคำสาบานนั้น
9 และในฤดูเก็บเกี่ยว ลูกหลานของทูบาลก็ออกไปที่ทุ่งนาเพื่อ
เก็บเกี่ยวผลผลิต เมื่อบรรดาชายหนุ่มของคิตติมรวมตัวกันและ
ไปที่เมืองซาบินาห์ ชายแต่ละคนได้เลือกหญิงสาวคนหนึ่งจาก
บรรดาธิดาของทูบาล และพวกเขาก็กลับไปยังเมืองของตน
10 และลูกหลานของทูบาลได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจึงยกทัพไปทำ
สงครามกับพวกนั้น แต่ก็เอาชนะไม่ได้ เพราะภูเขานั้นสูงมาก
เมื่อพวกเขาเห็นว่าเอาชนะไม่ได้ จึงกลับไปยังดินแดนของตน
11 และเมื่อถึงปีใหม่ ลูกหลานของทูบาลก็ไปเกณฑ์คนประมาณ
หนึ่งหมื่นคนจากเมืองใกล้เคียง และทำสงครามกับลูกหลาน
ของคิตติม
12 และลูกหลานของทูบาลได้ยกทัพไปทำสงครามกับลูกหลาน
ของคิตติม เพื่อทำลายแผ่นดินของพวกเขาและทำให้พวกเขา
เดือดร้อน และในการรบครั้งนี้ ลูกหลานของทูบาลได้มีชัยเหนือ
ลูกหลานของคิตติม และลูกหลานของคิตติมเห็นว่าพวกเขา
กำลังเดือดร้อนอย่างมาก จึงได้อุ้มบุตรที่ตนมีกับธิดาของทูบาล
ขึ้นไปบนกำแพงที่สร้างขึ้น เพื่อให้ลูกหลานของทูบาลได้เห็น
13 และลูกหลานของคิตติมก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านมาเพื่อ
ทำสงครามกับบุตรชายและบุตรหญิงของท่านเองหรือ และพวก
เรามิได้ถูกนับว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านตั้งแต่บัดนี้จนถึง
บัดนี้หรือ?”
14 เมื่อลูกหลานของทูบาลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เลิกทำ
สงครามกับลูกหลานของคิตติม และพวกเขาก็จากไป
15 และพวกเขาก็กลับไปยังเมืองของตน และในเวลานั้นลูก
หลานของตระกูลคิตติมได้รวมตัวกันและสร้างเมืองสองเมือง
ริมทะเล และตั้งชื่อเมืองหนึ่งว่าปูร์ตู และอีกเมืองหนึ่งว่าอาริซา
16 และตอนนั้นอับรามบุตรของเทราห์มีอายุเก้าสิบเก้าปีแล้ว
17 ในเวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขา และตรัสกับ
เขาว่า “เราจะทำพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเราจะทำให้เชื้อ
สายของเจ้าทวีทวีทวีอย่างมากมาย และนี่คือพันธสัญญาที่เรา
ทำกับเจ้า คือว่า เด็กชายทุกคนจะต้องเข้าสุหนัต ทั้งเจ้าและเชื้อ
สายของเจ้าต่อไป”
18 เมื่ออายุได้แปดวันก็ให้เข้าสุหนัต และพันธสัญญานี้จะอยู่ใน
เนื้อหนังของเจ้าเป็นพันธสัญญาชั่วนิรันดร์
19 ฉะนั้นบัดนี้ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่าอับรามอีกต่อไป แต่จะ
เรียกว่าอับราฮัม และภรรยาของเจ้าจะไม่เรียกว่าซารายอีกต่อไป
แต่จะเรียกว่าซาราห์
20 เพราะเราจะอวยพรเจ้าทั้งสอง และเราจะทวีคูณเชื้อสายของ
เจ้าให้มากขึ้น เพื่อเจ้าจะเป็นชนชาติใหญ่ และจะมีกษัตริย์สืบเชื้อ
สายมาจากเจ้า

บทที่ 18

1 และอับราฮัมก็ลุกขึ้นและทำทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา และ
เขาก็นำคนในบ้านของเขาและคนเหล่านั้นที่เขาซื้อมาด้วยเงิน
ของเขาไปทำพิธีสุหนัตให้พวกเขาตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา

2 และไม่มีผู้ใดเหลืออยู่ที่พระองค์ไม่ได้ทรงขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ และอับราฮัมกับอิชมาเอลบุตรชายของเขาก็ได้รับการขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ อิชมาเอลมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาได้รับการขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ
3 และในวันที่สาม อับราฮัมก็ออกจากเต็นท์ของเขาไปนั่งที่ประตูเพื่อรับแสงแดดอุ่นๆ ในขณะที่ร่างกายของเขากำลังเจ็บปวด
4 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาในที่ราบมามเร และทรงส่งทูตสวรรค์สามองค์มาเยี่ยมเขา ขณะที่เขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ เขาเงยหน้าขึ้นมอง และเห็นชายสามคนกำลังเดินมาจากที่ไกล เขาจึงลุกขึ้นวิ่งไปต้อนรับพวกเขา และกราบลงต่อหน้าพวกเขาแล้วจึงพาพวกเขาเข้าไปในบ้านของเขา
5 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าหากบัดนี้เราได้รับความโปรดปรานในสายตาของพวกท่านแล้ว จงเข้ามาทานอาหารสักเล็กน้อยเถิด” แล้วพระองค์ก็ทรงเบียดเสียดพวกเขา และพวกเขาก็เข้ามา พระองค์ทรงให้พวกเขาดื่มน้ำและล้างเท้า แล้วทรงให้พวกเขาพักอยู่ใต้ต้นไม้ที่ประตูเต็นท์
6 อับราฮัมจึงวิ่งไปจับลูกวัวตัวหนึ่งที่อ่อนนุ่มและดี แล้วรีบฆ่ามันและมอบให้เอลีเอเซอร์ผู้รับใช้ของเขาชำแหละ
7 แล้วอับราฮัมก็เข้าไปในเต็นท์หาซาราห์ และพูดกับนางว่า “จงเตรียมแป้งอย่างดีสามมาตร นวดแล้วทำเป็นแผ่นกลมๆ เพื่อปิดหม้อที่ใส่เนื้อไว้” และนางก็ทำตามนั้น
8 และอับราฮัมรีบนำเนยและนม เนื้อวัวและเนื้อแกะมาให้พวกเขากิน และให้พวกเขากินก่อนที่เนื้อลูกวัวจะสุกได้ที่ และพวกเขาก็ได้กิน
9 เมื่อพวกเขารับประทานอาหารเสร็จแล้ว คนหนึ่งในนั้นก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพระองค์ตามกำหนดเวลา และซาราห์ภรรยาของพระองค์จะมีบุตรชาย”
10 แล้วพวกเขาก็แยกย้ายกันไปตามทางที่ได้รับมอบหมาย
11 ในวันเหล่านั้น ประชาชนทั้งหมดของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ รวมทั้งเมืองทั้งห้าเมืองนั้น ล้วนประพฤติชั่วและบาปอย่างยิ่งต่อพระเจ้า พวกเขาได้ยั่วยุพระเจ้าด้วยสิ่งน่ารังเกียจต่างๆ และพวกเขาก็ยิ่งทวีความชั่วร้ายและน่าดูหมิ่นพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และความชั่วร้ายและความผิดบาปของพวกเขาในวันเหล่านั้นก็มากมายนักต่อหน้าพระเจ้า
12 และในดินแดนของพวกเขามีหุบเขาที่กว้างขวางมาก ยาวประมาณครึ่งวันเดิน และในหุบเขานั้นมีน้ำพุและพืชพรรณมากมายอยู่รอบๆ น้ำพุ
13 และชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์ทั้งหมดก็ไปที่นั่นปีละสี่ครั้งพร้อมด้วยภรรยาและลูกๆ และทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขา และพวกเขาก็เฉลิมฉลองที่นั่นด้วยกลองและการเต้นรำ
14 และในเวลาแห่งความยินดีนั้น พวกเขาทั้งหมดจะลุกขึ้นและจับภรรยาของเพื่อนบ้าน และบางคนก็จับลูกสาวพรหมจรรย์ของเพื่อนบ้านด้วย และพวกเขาก็ได้ร่วมหลับนอนกับพวกนาง และแต่ละคนเห็นภรรยาและลูกสาวของตนอยู่ในมือของเพื่อนบ้านก็ไม่ได้พูดอะไรสักคำ
15 และพวกเขากระทำเช่นนั้นตั้งแต่เช้าจรดค่ำ แล้วพวกเขาก็กลับบ้านกันคนละหลัง ต่างคนต่างกลับไปยังกระโจมของตน พวกเขากระทำเช่นนั้นปีละสี่ครั้ง
16 และเมื่อคนต่างชาติเข้ามาในเมืองของพวกเขาและนำสินค้าที่เขาซื้อมาเพื่อจะขายในเมืองนั้นมาด้วย ประชาชนในเมืองเหล่านั้นก็จะรวมตัวกันทั้งชาย หญิง เด็ก และคนชรา เข้าไปหาคนนั้นและแย่งชิงสินค้าของเขาไปโดยใช้กำลัง โดยแบ่งให้คนละเล็กน้อยจนกว่าสินค้าทั้งหมดของเจ้าของซึ่งเขานำเข้ามาในเมืองนั้นจะหมดไป
17 และถ้าเจ้าของของนั้นโต้เถียงกับพวกเขา โดยกล่าวว่า “พวกเจ้าทำอะไรกับข้าอย่างนั้นหรือ” พวกเขาก็จะเข้าไปหาเขาทีละคน และแต่ละคนก็จะเอาของเล็กน้อยที่ตนเอาไปมาให้ดู แล้วเยาะเย้ยเขาว่า “ข้าเอาไปเพียงเล็กน้อยที่ท่านให้ข้ามาเท่านั้น” และเมื่อเขาได้ยินเช่นนั้นจากพวกเขาทั้งหมด เขาก็จะลุกขึ้นจากพวกเขาไปด้วยความเศร้าโศกและความขมขื่นในใจ แล้วพวกเขาทั้งหมดก็จะลุกขึ้นตามเขาไป และขับไล่เขาออกจากเมืองด้วยเสียงดังและโกลาหล
18 มีชายคนหนึ่งจากแคว้นเอลามกำลังเดินทางอย่างสบายๆ อยู่บนถนน โดยนั่งอยู่บนลาซึ่งบรรทุกเสื้อคลุมเนื้อดีหลากสี และเสื้อคลุมนั้นถูกผูกไว้กับลาด้วยเชือก
19 และเมื่อดวงอาทิตย์ตกดินในตอนเย็น ชายผู้นั้นก็เดินทางไปตามถนนในเมืองโสโดม และเขาก็พักอยู่ที่นั่นตลอดคืน แต่ไม่มีใครยอมให้เขาเข้าไปในบ้านของตน และในเวลานั้น ในเมืองโสโดมมีชายชั่วร้ายและเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง มีความเชี่ยวชาญในการทำชั่ว และชื่อของเขาคือเฮดัด
20 แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมองเห็นคนเดินทางอยู่บนถนนในเมือง จึงเข้าไปหาเขาและถามว่า “ท่านมาจากไหนและจะไปที่ไหน?”
21 ชายผู้นั้นจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้าพเจ้ากำลังเดินทางจากเฮบรอนไปยังเอลามซึ่งเป็นบ้านเกิดของข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าเดินทางผ่านไป ดวงอาทิตย์ก็ตกดิน และไม่มีใครยอมให้ข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านของเขาเลย แม้ว่าข้าพเจ้าจะมีขนมปัง น้ำฟาง และอาหารสำหรับลาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ขาดสิ่งใดเลย”
22 และเฮดัดตอบเขาว่า “สิ่งใดก็ตามที่เจ้าต้องการ เราจะจัดหาให้ แต่เจ้าอย่าพักค้างคืนในถนน”
23 และเฮดัดได้พาเขาไปยังบ้านของตน และเขาได้ถอดเสื้อคลุมจากลาด้วยเชือก แล้วพาพวกเขาไปยังบ้านของตน และเขาได้ให้ฟางและอาหารแก่ลา ในขณะที่ผู้เดินทางกินและดื่มอยู่ในบ้านของเฮดัด และเขาได้พักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น
24 และในเช้าวันรุ่งขึ้น นักเดินทางก็ลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อจะเดินทางต่อ เมื่อเฮดัดกล่าวแก่เขาว่า “จงรอสักครู่ จงปลอบประโลมใจด้วยขนมปังสักชิ้น แล้วจึงไป” ชายผู้นั้นก็ทำตาม และเฮดัดก็อยู่กับเขา ทั้งสองกินและดื่มด้วยกันตลอดทั้งวัน จนกระทั่งชายผู้นั้นลุกขึ้นเพื่อจะเดินทางต่อ
25 และเฮดาดกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด บัดนี้วันก็ใกล้จะหมดแล้ว เจ้าควรอยู่ต่ออีกคืนเพื่อจะได้สบายใจ” และเฮดาดก็คะยั้นคะยอ

ให้เขาอยู่ต่ออีกคืน และในวันรุ่งขึ้นเขาก็ลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อจะกลับ แต่เฮดาดก็คะยั้นคะยออีกว่า "จงรับประทานอาหารสักเล็กน้อยเพื่อปลอบประโลมใจ แล้วจึงไป" เขาจึงอยู่ต่อและรับประทานอาหารกับเฮดาดในวันที่สองด้วย แล้วชายผู้นั้นก็ลุกขึ้นเพื่อเดินทางต่อไป
26 และเฮดัดกล่าวแก่เขาว่า "ดูเถิด บัดนี้เวลาก็ใกล้ค่ำแล้ว จงอยู่กับเราเพื่อปลอบโยนจิตใจของเจ้า และในเช้าวันรุ่งขึ้นจงลุกขึ้นแต่เช้าแล้วไปตามทางของเจ้าเถิด"
27 ชายผู้นั้นไม่ยอมอยู่ต่อ จึงลุกขึ้นไปผูกอานลา และขณะที่เขากำลังผูกอานลาอยู่นั้น ภรรยาของเฮดาดก็พูดกับสามีว่า "ดูเถิด ชายผู้นี้อยู่กับเรามาสองวันแล้ว กินดื่มอยู่ แต่ไม่ได้ให้อะไรเราเลยสักอย่าง แล้วเขาจะจากเราไปโดยไม่ให้อะไรสักอย่างหรือ?" เฮดาดจึงพูดกับนางว่า "เงียบเสียเถอะ"
28 ชายผู้นั้นจึงผูกอานลาเพื่อจะไป และขอให้เฮดัดประทานเชือกและผ้าคลุมให้เขาเพื่อผูกลา
29 และเฮดัดถามเขาว่า "เจ้าว่าอย่างไร?" เขาตอบว่า "ขอท่านเจ้านายของข้าพเจ้า โปรดมอบเชือกและเสื้อคลุมหลากสีที่ท่านซ่อนไว้ในบ้านของท่านเพื่อดูแลรักษาให้แก่ข้าพเจ้า"
30 และเฮดัดตอบชายผู้นั้นว่า "นี่คือคำทำนายความฝันของเจ้า เชือกที่เจ้าเห็นนั้นหมายความว่าชีวิตของเจ้าจะยืนยาวเหมือนเชือก และการที่เห็นเสื้อคลุมหลากสีนั้นหมายความว่าเจ้าจะมีสวนองุ่นซึ่งเจ้าจะปลูกต้นไม้ผลนานาชนิด"
31 และนักเดินทางตอบว่า "ไม่เลย นายท่าน เพราะข้าพเจ้าตื่นอยู่เมื่อข้าพเจ้าให้เชือกและเสื้อคลุมทอสีต่าง ๆ แก่ท่าน ซึ่งท่านได้เอามาจากลาเพื่อเก็บไว้ให้ข้าพเจ้า" และเฮดัดตอบว่า "แน่นอน เราได้บอกความหมายของความฝันแก่เจ้าแล้ว และมันเป็นความฝันที่ดี และนี่คือความหมายของความฝันนั้น"
32 บัดนี้ บุตรของมนุษย์ทั้งหลายได้มอบเงินสี่เหรียญให้แก่ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นค่าจ้างสำหรับการตีความความฝัน และจากท่านแต่เพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าต้องการเงินสามเหรียญ
33 และชายผู้นั้นก็โกรธเคืองต่อคำพูดของเฮดัด เขาจึงร้องไห้อย่างขมขื่น และพาเฮดัดไปหาเซรัค ผู้พิพากษาแห่งเมืองโสโดม
34 ชายผู้นั้นจึงนำเรื่องของตนไปฟ้องเซรัคผู้พิพากษา เมื่อเฮดัดตอบว่า "ไม่เป็นเช่นนั้น เรื่องเป็นเช่นนี้" ผู้พิพากษาจึงกล่าวแก่ผู้เดินทางว่า "เฮดัดผู้นี้พูดความจริงแก่เจ้า เพราะเขามีชื่อเสียงในเมืองต่างๆ ในเรื่องการทำนายความฝันได้อย่างแม่นยำ"
35 และชายผู้นั้นร้องอุทานเมื่อได้ยินคำพูดของผู้พิพากษา แล้วกล่าวว่า "ไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะในวันที่ข้าพเจ้าได้ให้เชือกและเสื้อคลุมที่อยู่บนหลังลาแก่เขา เพื่อจะเก็บไว้ในบ้านของเขา" แล้วทั้งสองก็โต้เถียงกันต่อหน้าผู้พิพากษา คนหนึ่งกล่าวว่าเรื่องเป็นเช่นนี้ ส่วนอีกคนหนึ่งกล่าวว่าไม่ใช่เช่นนั้น
36 และเฮดัดกล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า "จงให้เงินสี่เหรียญแก่ข้า ซึ่งเป็นค่าบริการที่ข้าเรียกเก็บสำหรับการทำนายความฝัน ข้าจะไม่ลดหย่อนใดๆ และจงจ่ายค่าอาหารสี่มื้อที่เจ้าได้กินในบ้านของข้าด้วย"
37 ชายผู้นั้นกล่าวแก่เฮดัดว่า "ข้าพเจ้าจะจ่ายค่าอาหารที่ข้าพเจ้ากินในบ้านของท่านให้ท่านตามจริง ขอเพียงแต่คืนเชือกและเสื้อคลุมที่ท่านซ่อนไว้ในบ้านของท่านให้ข้าพเจ้าด้วย"
38 และเฮดัดตอบต่อหน้าผู้พิพากษาว่า "ข้าพเจ้าได้บอกความหมายของความฝันแก่ท่านแล้วมิใช่หรือ? เชือกนั้นหมายความว่าวันเวลาของท่านจะมีอายุยืนยาวเหมือนเชือก และเสื้อคลุมนั้นหมายความว่าท่านจะมีสวนองุ่นซึ่งท่านจะปลูกต้นไม้ผลนานาชนิด"
39 นี่คือการตีความความฝันของเจ้าอย่างถูกต้องแล้ว บัดนี้จงมอบเงินสี่เหรียญที่ข้าต้องการเป็นค่าชดเชยให้ข้าเถิด เพราะข้าจะไม่ให้ส่วนลดใดๆ แก่เจ้าเลย
40 และชายผู้นั้นก็ร้องไห้เมื่อได้ยินคำพูดของเฮดัด และทั้งสองก็ทะเลาะกันต่อหน้าผู้พิพากษา ผู้พิพากษาจึงสั่งให้คนรับใช้ของตนขับไล่ทั้งสองออกจากบ้านไปอย่างไม่ยั้งคิด
41 และพวกเขาก็จากไปพร้อมกับทะเลาะวิวาทกันขณะไล่ผู้พิพากษา เมื่อชาวเมืองโสโดมได้ยินเข้า พวกเขาก็รวมตัวกันและกล่าวร้ายชาวต่างชาติผู้นั้น แล้วขับไล่เขาออกจากเมืองอย่างไม่ยั้งคิด
42 และชายผู้นั้นก็เดินทางต่อไปบนหลังลาของตนด้วยความขมขื่นในใจ คร่ำครวญและร้องไห้
43 และขณะที่เขากำลังเดินทางไป เขาก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาในเมืองโสโดมอันเสื่อมทราม

บทที่ 19

1 และเมืองโสโดมมีผู้พิพากษา 4 คนประจำ 4 เมือง ชื่อของพวกเขาคือ เซรัคในเมืองโสโดม ชาร์คาดในเมืองโกโมราห์ ซาบนัคในเมืองอัดมาห์ และเมนอนในเมืองเซโบยิม
2 และเอลีเอเซอร์ผู้รับใช้ของอับราฮัมได้ตั้งชื่อใหม่ให้แก่พวกเขา โดยเปลี่ยนชื่อเซรักเป็นชากรา ชาร์คาดเป็นชาครูรา เซบนัคเป็นเคโซบิม และเมนอนเป็นมัตซ์โลดิน
3 และตามความประสงค์ของผู้พิพากษาทั้งสี่ของพวกเขา ชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์จึงได้สร้างเตียงนอนขึ้นในถนนของเมืองเหล่านั้น และหากมีผู้ใดมายังสถานที่เหล่านี้ พวกเขาก็จะจับตัวเขาและนำเขาไปยังเตียงนอนของพวกเขา และบังคับให้เขานอนลงบนเตียงเหล่านั้น
4 และเมื่อเขานอนลง ชายสามคนจะยืนอยู่ที่ศีรษะของเขาและสามคนที่เท้าของเขา และวัดความยาวของเขาตามความยาวของเตียง และถ้าชายผู้นั้นสั้นกว่าเตียง ชายทั้งหกคนนั้นก็จะดึงเขาให้ยืดออกที่ปลายทั้งสองข้าง และเมื่อเขาร้องเรียกพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ตอบเขา
5 และถ้าหากเขาตัวยาวกว่าเตียง พวกเขาก็จะดึงด้านข้างของเตียงทั้งสองข้างเข้าหากัน จนกระทั่งชายผู้นั้นไปถึงประตูแห่งความตาย

6 และถ้าเขายังคงร้องขอต่อพวกเขา พวกเขาก็จะตอบเขาว่า “เช่นนั้นแหละ ผู้ที่เข้ามาในแผ่นดินของเราก็จะได้รับการกระทำเช่นนี้”
7 และเมื่อผู้คนได้ยินเรื่องราวทั้งหมดที่ชาวเมืองโสโดมได้กระทำ พวกเขาก็เลยไม่ไปที่นั่น
8 และเมื่อคนยากจนมาถึงเมืองของพวกเขา พวกเขาก็จะให้เงินและทองแก่เขา และประกาศไปทั่วเมืองว่าอย่าให้แม้แต่เศษขนมปังแก่เขา และถ้าคนแปลกหน้านั้นอยู่ที่นั่นหลายวันแล้วตาย เพราะความหิวโหยโดยไม่ได้รับแม้แต่เศษขนมปัง เมื่อเขาตายแล้ว ชาวเมืองทั้งหมดก็จะมาเอาเงินและทองที่พวกเขาเคยให้แก่เขาคืน
9 และบรรดาผู้ที่จำได้ว่าเงินหรือทองคำใดที่พวกเขามอบให้พระองค์นั้นมีค่า ก็เอาคืนมา และเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ พวกเขาก็ถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก และแย่งชิงเสื้อผ้าเหล่านั้นกัน ผู้ที่ชนะเพื่อนบ้านของตนก็ได้เอาเสื้อผ้าเหล่านั้นไป
10 หลังจากนั้น พวกเขาจะแบกศพเขาไปฝังไว้ใต้พุ่มไม้ในทะเลทราย และทำเช่นนั้นทุกวันกับทุกคนที่มาหาพวกเขาและตายในดินแดนของพวกเขา
11 ต่อมาซาราห์ได้ส่งเอลีเอเซอร์ไปยังเมืองโซดอม เพื่อไปพบโลทและสอบถามความเป็นอยู่ของเขา
12 และเอลีเอเซอร์ได้ไปยังเมืองโสโดม และได้พบชายชาวโสโดมคนหนึ่งกำลังทะเลาะวิวาทกับคนต่างชาติ ชายชาวโสโดมผู้นั้นได้ปล้นเสื้อผ้าของชายยากจนผู้นั้นจนหมด แล้วก็จากไป
13 และชายผู้น่าสงสารคนนั้นได้ร้องขอต่อเอลีเอเซอร์และวิงวอนขอความเมตตาจากเขาเนื่องจากสิ่งที่ชายชาวเมืองโซดอมได้กระทำต่อเขา
14 แล้วท่านก็กล่าวแก่เขาว่า “เหตุใดเจ้าจึงกระทำเช่นนี้ต่อคนยากจนที่มายังดินแดนของเจ้า?”
15 ชายชาวเมืองโซดอมจึงตอบเอลีเอเซอร์ว่า “ชายผู้นี้เป็นพี่น้องของท่านหรือ หรือว่าชาวเมืองโซดอมแต่งตั้งท่านเป็นผู้พิพากษาในวันนี้ ท่านจึงกล่าวถึงชายผู้นี้?”
16 และเอลีเอเซอร์ได้ทะเลาะวิวาทกับชายชาวเมืองโซดอมเพราะเห็นแก่คนยากจนนั้น และเมื่อเอลีเอเซอร์เข้าไปใกล้เพื่อจะรับเสื้อผ้าของคนยากจนนั้นคืนจากชายชาวเมืองโซดอม ชายชาวเมืองโซดอมก็รีบเข้ามาและใช้ก้อนหินขว้างใส่หน้าผากของเอลีเอเซอร์
17 และเลือดก็ไหลออกมาอย่างมากมายจากหน้าผากของเอลีเอเซอร์ เมื่อชายผู้นั้นเห็นเลือด เขาก็จับเอลีเอเซอร์ไว้พลางกล่าวว่า “จงจ่ายค่าจ้างให้ข้าเถิด ที่ข้าได้ช่วยกำจัดเลือดเสียที่หน้าผากของเจ้าออกไป เพราะนี่เป็นธรรมเนียมและกฎหมายในแผ่นดินของเรา”
18 และเอลีเอเซอร์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านทำร้ายข้าพเจ้าและยังเรียกร้องให้ข้าพเจ้าจ่ายค่าจ้างให้ท่านอีก” และเอลีเอเซอร์ก็ไม่ยอมฟังคำพูดของชาวเมืองโซดอมผู้นั้น
19 และชายผู้นั้นได้จับเอลีเอเซอร์และนำตัวเขาไปให้ชากราผู้พิพากษาแห่งเมืองโสโดมเพื่อรับโทษ
20 ชายผู้นั้นจึงทูลผู้พิพากษาว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านผู้พิพากษา ข้าพเจ้าได้กระทำเช่นนี้ คือข้าพเจ้าได้ใช้ก้อนหินตีเขาจนเลือดไหลออกจากหน้าผากของเขา และเขายังไม่ยอมจ่ายค่าจ้างให้ข้าพเจ้า”
21 และผู้พิพากษากล่าวแก่เอลีเอเซอร์ว่า “ชายผู้นี้พูดความจริงแก่ท่าน จงจ่ายค่าจ้างให้เขาเถิด เพราะนี่เป็นธรรมเนียมในแผ่นดินของเรา” และเอลีเอเซอร์ได้ยินคำพูดของผู้พิพากษา จึงยกก้อนหินขึ้นขว้างใส่ผู้พิพากษา ก้อนหินกระทบหน้าผากของเขาเลือดไหลออกมาอย่างมากมายจากหน้าผากของผู้พิพากษาและเอลีเอเซอร์กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น นี่เป็นธรรมเนียมในแผ่นดินของท่าน จงจ่ายค่าจ้างให้แก่ชายผู้นี้ตามที่ข้าพเจ้าควรจะจ่ายให้แก่เขาเถิด เพราะนี่เป็นคำตัดสินของท่าน ท่านได้ออกคำสั่งไว้แล้ว”
22 และเอลีเอเซอร์ได้ฝากชายชาวเมืองโซดอมไว้กับผู้พิพากษาแล้วเขาก็จากไป
23 และเมื่อกษัตริย์แห่งเอลามทำสงครามกับกษัตริย์แห่งโสโดม กษัตริย์แห่งเอลามก็ยึดทรัพย์สินทั้งหมดของโสโดม และจับโลทพร้อมทรัพย์สินของเขาเป็นเชลย เมื่อเรื่องนี้ไปถึงอับราฮัม อับราฮัมจึงไปทำสงครามกับกษัตริย์แห่งเอลาม และได้กู้คืนทรัพย์สินทั้งหมดของโลทและทรัพย์สินของโสโดมคืนมาจากมือของกษัตริย์เหล่านั้น
24 ในเวลานั้น ภรรยาของโลทได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง และโลทตั้งชื่อนางว่าพัลทิท โดยกล่าวว่า เพราะพระเจ้าทรงช่วยเขาและครอบครัวของเขาให้พ้นจากกษัตริย์แห่งเอลาม และพัลทิทบุตรสาวของโลทก็เติบโตขึ้น และชายคนหนึ่งในเมืองโสโดมได้แต่งงานกับนาง
25 และชายยากจนคนหนึ่งได้เข้ามาในเมืองเพื่อขออาหาร และเขาอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ชาวเมืองโสโดมทั้งหมดจึงประกาศตามธรรมเนียมของพวกเขาว่าจะไม่ให้อาหารแก่ชายผู้นี้แม้แต่คำเดียว จนกว่าเขาจะตายลง และพวกเขาก็ทำตามนั้น
26 และปาลทิท บุตรสาวของโลท เห็นชายคนนั้นนอนอยู่ตามท้องถนน อดอาหารจนผอมโซ ไม่มีใครยอมให้เขากินอะไรเพื่อประทังชีวิต และเขากำลังจะตายอยู่แล้ว
27 และจิตใจของนางก็เต็มไปด้วยความสงสารชายผู้นั้น นางจึงแอบให้อาหารเขาด้วยขนมปังเป็นเวลาหลายวัน และจิตใจของชายผู้นั้นก็ฟื้นคืนมา
28 เมื่อนางออกไปตักน้ำ นางก็จะใส่ขนมปังลงในเหยือกน้ำ และเมื่อนางมาถึงที่ที่คนยากจนอยู่ นางก็หยิบขนมปังจากเหยือกน้ำมาให้เขากิน นางทำเช่นนั้นหลายวัน
29 และชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์ทั้งหมดต่างสงสัยว่าชายผู้นี้จะทนอดอาหารได้นานหลายวันได้อย่างไร
30 พวกเขาจึงพูดกันว่า “คงเป็นไปได้ว่าเขากินและดื่ม เพราะไม่มีใครทนอดอาหารได้หลายวันหรือมีชีวิตอยู่ได้เหมือนชายผู้นี้โดยที่สีหน้าของเขาไม่เปลี่ยนไปเลย” แล้วมีชายสามคนแอบซ่อนตัวอยู่ในที่ที่ชายยากจนนั้นอยู่ เพื่อจะดูว่าใครเป็นคนนำอาหารมาให้เขากิน

31 ในวันนั้น ปาลทิธ บุตรสาวของโลท ออกไปตักน้ำ และนางใส่
ขนมปังลงในเหยือกน้ำ แล้วนางก็ไปตักน้ำที่บ้านคนยากจน และ
นางก็เอาขนมปังออกจากเหยือกแล้วนำไปให้คนยากจน และเขา
ก็กิน
32 และชายทั้งสามคนเห็นสิ่งที่พัลทิททำแก่คนยากจนนั้น พวก
เขาจึงกล่าวแก่เธอว่า "ที่จริงแล้วเจ้าเป็นผู้ที่เลี้ยงดูเขา ดังนั้น
เขาจึงไม่อดตาย ไม่เปลี่ยนแปลงรูปร่าง และไม่ตายเหมือนคน
อื่นๆ"
33 และชายทั้งสามคนก็ออกจากที่ซ่อนตัวอยู่ และยึดตัวปัลทิท
และขนมปังที่อยู่ในมือของคนยากจนนั้น
34 และพวกเขานำปาลทิทมาอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา แล้วกล่าว
แก่ผู้พิพากษาว่า "นางได้กระทำเช่นนั้น และเป็นนางนี่เองที่จัด
หาอาหารให้แก่คนยากจนผู้นั้น ฉะนั้นเขาจึงไม่ตายในเวลานี้
ฉะนั้นจงตัดสินลงโทษหญิงผู้นี้ตามสมควรเถิด เพราะนางได้
ละเมิดกฎหมายของเรา"
35 และชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์ได้รวมตัวกันและจุดไฟขึ้น
ในถนนของเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็จับหญิงนั้นโยนเข้าไปในกอง
ไฟ และนางก็ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน
36 และในเมืองอัดมะห์ มีหญิงคนหนึ่งที่พวกเขาได้กระทำเช่น
เดียวกันกับเธอ
37 มีนักเดินทางคนหนึ่งเข้ามาในเมืองอัดมะห์ และตั้งใจจะพัก
ค้างคืนที่นั่นเพื่อจะกลับบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้น เขาจึงนั่งตรงข้าม
ประตูบ้านของบิดาหญิงสาว และจะพักอยู่ที่นั่นจนกระทั่งดวง
อาทิตย์ตกเมื่อเขามาถึงที่นั่น หญิงสาวเห็นเขานั่งอยู่ข้างประตู
บ้าน
38 และเขาขอให้นางให้น้ำดื่มแก่นาง นางจึงถามเขาว่า "ท่าน
เป็นใคร?" เขาจึงตอบว่า "วันนี้เราเดินทางมาตามทาง และมาถึง
ที่นี่เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เราจะพักอยู่ที่นี่ตลอดคืน และในเช้า
วันรุ่งขึ้นเราจะตื่นแต่เช้าเพื่อเดินทางต่อไป"
39 แล้วหญิงสาวก็เข้าไปในบ้านและนำขนมปังและน้ำมาให้ชาย
คนนั้นกินและดื่ม
40 และเรื่องนี้ก็เป็นที่รู้กันแก่ชาวเมืองอัดมะห์ พวกเขาจึงรวม
ตัวกันและนำหญิงสาวผู้นั้นมาต่อหน้าผู้พิพากษา เพื่อให้พวกเขา
ตัดสินลงโทษเธอในความผิดนี้
41 และผู้พิพากษากล่าวว่า "คำพิพากษาประหารชีวิตต้องตกอยู่
กับหญิงผู้นี้ เพราะนางได้ละเมิดกฎหมายของเรา และนี่คือคำ
ตัดสินเกี่ยวกับนาง"
42 และชาวเมืองเหล่านั้นก็ชุมนุมกันมาและนำหญิงสาวออกมา
แล้วชโลมเธอด้วยน้ำผึ้งตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าตามที่ผู้พิพากษาได้
สั่งไว้ แล้วพวกเขาก็วางเธอไว้ต่อหน้าฝูงผึ้งซึ่งอยู่ในรังของพวก
มัน และผึ้งเหล่านั้นก็บินมาต่อยเธอจนตัวเธอบวมไปทั้งตัว
43 หญิงสาวร้องตะโกนเพราะกลัวผึ้ง แต่ไม่มีใครสนใจหรือ
สงสารเธอเลย และเสียงร้องของเธอก็ดังไปถึงสวรรค์
44 และพระเจ้าทรงพิโรธต่อเรื่องนี้และต่อการกระทำทั้งปวง
ของเมืองโสโดม เพราะพวกเขามีอาหารอุดมสมบูรณ์และมีความ
สงบสุขในหมู่พวกเขา แต่กลับไม่ช่วยเหลือคนยากจนและคนขัด
สน และในวันเหล่านั้น การกระทำชั่วและบาปของพวกเขาก็เพิ่ม
มากขึ้นในสายพระเนตรของพระเจ้า
45 และพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์สององค์ที่เคยมายังบ้านของ
อับราฮัมมาทำลายเมืองโสโดมและเมืองต่างๆ ของเมืองนั้น
46 และเหล่าทูตสวรรค์ก็ขึ้นไปจากประตูเต็นท์ของอับราฮัมหลัง
จากที่พวกเขากินและดื่มเสร็จแล้ว และพวกเขาก็ไปถึงเมืองโส
โดมในตอนเย็น และโลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อเขา
เห็นพวกเขา เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับพวกเขาและก้มลงกราบแทบ
เท้า
47 และท่านได้เชิญพวกเขาอย่างยิ่งและพาพวกเขาเข้าไปในบ้าน
ของท่าน และให้พวกเขากินอาหารซึ่งพวกเขากิน และพวกเขาก็
พักค้างคืนในบ้านของท่าน
48 และเหล่าทูตสวรรค์กล่าวแก่โลทว่า "จงลุกขึ้น ออกไปจากที่
นี่เถิด ทั้งตัวเจ้าและทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้า เกรงว่าเจ้าจะถูก
ทำลายไปพร้อมกับความชั่วร้ายของเมืองนี้ เพราะองค์พระผู้
เป็นเจ้าจะทรงทำลายเมืองนี้"
49 และเหล่าทูตสวรรค์ได้จับมือของโลท มือของภรรยาของเขา
มือของลูกๆ ของเขา และทรัพย์สินทั้งปวงของเขา แล้วพาเขา
ออกมาตั้งไว้ข้างนอกเมือง
50 และพวกเขากล่าวแก่โลทว่า จงหนีเอาชีวิตรอดเถิด แล้วโลท
ก็หนีไปพร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
51 แล้วพระเจ้าทรงบันดาลให้ฝนกำมะถันและไฟจากฟ้าสวรรค์
ตกลงมาใส่เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองอื่นๆ เหล่านั้น
52 และพระองค์ทรงทำลายเมืองเหล่านั้นทั้งหมด ทั้งที่ราบและ
ชาวเมืองทั้งหมด รวมทั้งสิ่งที่งอกขึ้นบนพื้นดินด้วย และอาโด
ภรรยาของโลท หันกลับไปมองดูการทำลายล้างเมืองเหล่านั้น
เพราะความสงสารนางเกิดขึ้นเนื่องจากลูกสาวของนางที่ยังคง
อยู่ในเมืองโสโดม เพราะพวกนางไม่ได้ไปกับนาง
53 และเมื่อนางหันกลับไปมอง นางก็กลายเป็นเสาเกลือ และ
เสาเกลือนั้นก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
54 และวัวที่ยืนอยู่ ณ ที่นั้นทุกวันจะเลียเกลือจนถึงปลายเท้า
และในตอนเช้าเกลือก็จะผุดขึ้นมาใหม่ และพวกมันก็จะเลียเกลือ
อีกจนถึงทุกวันนี้
55 และโลทกับลูกสาวสองคนของเขาที่อยู่กับเขาหนีไปซ่อนตัว
ในถ้ำอดุลลัม และพวกเขาอยู่ที่นั่นชั่วระยะหนึ่ง
56 และอับราฮัมก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเมือง
โสโดม และเขามองเห็นควันจากเมืองเหล่านั้นลอยขึ้นเหมือน
ควันจากเตาหลอม
57 และโลทกับลูกสาวทั้งสองของเขาก็อยู่ในถ้ำนั้น พวกนางให้
บิดาดื่มเหล้าองุ่น และพวกนางก็ร่วมหลับนอนกับเขา เพราะ
พวกนางกล่าวว่าไม่มีชายใดในโลกที่จะสามารถมีบุตรได้จากพวก
นาง เพราะพวกนางคิดว่าทั้งโลกได้ถูกทำลายไปแล้ว
58 และทั้งสองได้ร่วมหลับนอนกับบิดาของตน และตั้งครรภ์
และคลอดบุตรชาย และบุตรคนโตได้ตั้งชื่อบุตรของตนว่าโมอับ
โดยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าตั้งครรภ์เขาจากบิดาของข้าพเจ้า เขาเป็น
บิดาของชาวโมอับจนถึงทุกวันนี้"

59 และบุตรชายคนเล็กของนางก็เรียกเขาว่าเบนามิ เขาเป็นบิดาของลูกหลานของอัมโมนจนถึงทุกวันนี้
60 หลังจากนั้นโลทและลูกสาวทั้งสองของเขาก็จากไป และโลทก็ไปอาศัยอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนกับลูกสาวทั้งสอง และลูกชายของพวกเธอ และลูกชายของโลทก็เติบโตขึ้น พวกเขาไปแต่งงานกับหญิงชาวแผ่นดินคานาอัน และมีบุตรธิดา บุตรธิดาเหล่านั้นก็ทวีจำนวนขึ้น

บทที่ 20

1 ในเวลานั้น อับราฮัมเดินทางจากที่ราบมามเรไปยังดินแดนของชาวฟิลิสเตีย และพำนักอยู่ที่เมืองเกราร์ ในปีที่ยี่สิบห้าแห่งการพำนักของอับราฮัมในดินแดนคานาอัน และปีที่ร้อยแห่งชีวิตของอับราฮัม เขาได้มาถึงเมืองเกราร์ในดินแดนของชาวฟิลิสเตีย
2 เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กล่าวแก่ซาราห์ภรรยาของเขาว่า จงบอกใครก็ตามที่ถามเจ้าว่าเจ้าเป็นน้องสาวของฉัน เพื่อเราจะได้รอดพ้นจากความชั่วร้ายของชาวเมืองนั้น
3 ขณะที่อับราฮัมอาศัยอยู่ในดินแดนของชาวฟิลิสทีน บรรดาข้าราชบริพารของอาบิเมเลค กษัตริย์แห่งชาวฟิลิสทีน เห็นว่าซาราห์สวยงามยิ่งนัก จึงถามอับราฮัมเกี่ยวกับนาง และอับราฮัมก็กล่าวว่า “นางเป็นน้องสาวของฉัน”
4 และบรรดาคนรับใช้ของอาบิเมเลคก็ไปหาอาบิเมเลคแล้วบอกว่า ชายคนหนึ่งจากแผ่นดินคานาอันมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ และเขามีน้องสาวคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างหน้าตางดงามยิ่งนัก
5 และอาบิเมเลคได้ยินคำพูดของบรรดาข้าราชบริพารที่กล่าวชมซาราห์ให้เขาฟัง อาบิเมเลคจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปพาซาราห์มาเข้าเฝ้ากษัตริย์
6 และซาราห์ได้มาที่บ้านของอาบิเมเลค และกษัตริย์ทรงเห็นว่าซาราห์สวยงาม และทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง
7 แล้วเขาก็เข้าไปหาเธอและถามเธอว่า ชายคนนั้นเป็นใครกับเจ้าที่เดินทางมายังดินแดนของเรา? ซาร่าห์ตอบว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน และเรามาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อมาอาศัยอยู่ในที่ใดก็ตามที่เราจะหาที่ได้
8 และอาบิเมเลคกล่าวแก่ซาราห์ว่า “ดูเถิด แผ่นดินของข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าท่าน จงให้พี่ชายของท่านไปอยู่ที่ใดก็ได้ในแผ่นดินนี้ตามที่ท่านพอใจ และเป็นหน้าที่ของเราที่จะยกย่องและเชิดชูเขาให้สูงกว่าคนทั้งปวงในแผ่นดินนั้น เพราะเขาเป็นพี่ชายของท่าน”
9 และอาบิเมเลคได้ส่งคนไปตามอับราฮัม และอับราฮัมก็มาหาอาบิเมเลค
10 และอาบิเมเลคกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ดูเถิด เราได้ออกคำสั่งให้เจ้าได้รับเกียรติตามที่เจ้าปรารถนาเพราะซาราห์น้องสาวของเจ้า”
11 และอับราฮัมก็ออกไปจากพระราชวัง และข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็ติดตามเขาไป
12 ในตอนเย็น ก่อนที่คนทั้งหลายจะเข้านอน กษัตริย์ประทับอยู่บนบัลลังก์ และทรงหลับสนิท ทรงนอนบนบัลลังก์และทรงหลับไปจนถึงเช้า
13 และพระองค์ทรงฝันว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาพระองค์พร้อมดาบในมือ และทูตสวรรค์นั้นยืนอยู่เหนืออาบิเมเลคและต้องการจะฆ่าพระองค์ด้วยดาบนั้น กษัตริย์ทรงหวาดกลัวในความฝันและตรัสกับทูตสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปอะไรต่อท่านหรือ ท่านจึงมาฆ่าข้าพระองค์ด้วยดาบของท่าน?”
14 ทูตสวรรค์จึงตอบอาบิเมเลคว่า “ดูเถิด เจ้าจะต้องตายเพราะหญิงที่เจ้าพามาที่บ้านเมื่อคืนนี้ เพราะนางเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว เป็นภรรยาของอับราฮัมผู้ซึ่งมาที่บ้านของเจ้า ฉะนั้นจงคืนภรรยาของชายผู้นั้นไปเถิด เพราะนางเป็นภรรยาของเขา และถ้าเจ้าไม่คืนนางไป จงรู้ไว้เถิดว่าเจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน ทั้งเจ้าและทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้า”
15 ในคืนนั้นเกิดเสียงร้องโหยหวนดังลั่นไปทั่วแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย และชาวเมืองเห็นชายคนหนึ่งยืนถือดาบที่ชักออกมาอยู่ในมือ และเขาก็ฟาดฟันชาวเมืองด้วยดาบนั้น และเขาก็ฟาดฟันพวกเขาต่อไปเรื่อยๆ
16 และในคืนนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ลงโทษทั่วทั้งแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย และเกิดความวุ่นวายอย่างมากในคืนนั้นและในเช้าวันรุ่งขึ้น
17 และครรภ์ทุกครรภ์ก็ปิดสนิท และทารกในครรภ์ทั้งหมดก็คลอดออกมา และพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงอยู่เหนือพวกเขาทั้งหมดเนื่องจากซาราห์ ภรรยาของอับราฮัม ซึ่งอาบิเมเลคได้ลักพาตัวไป
18 และในเช้าวันรุ่งขึ้น อับบีเมเลคก็ลุกขึ้นด้วยความหวาดกลัวและสับสน และด้วยความสยดสยองอย่างยิ่ง เขาจึงส่งคนไปเรียกคนรับใช้มา และเล่าความฝันของเขาให้พวกเขาฟัง และประชาชนก็หวาดกลัวอย่างมาก
19 และมีชายคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจ โปรดคืนหญิงนี้ให้แก่สามีของนางเถิด เพราะเขาเป็นสามีของนาง และเหตุการณ์เช่นนี้เคยเกิดขึ้นกับกษัตริย์แห่งอียิปต์เมื่อชายคนนี้มาถึงอียิปต์”
20 และเขากล่าวถึงภรรยาของเขาว่า “นางเป็นน้องสาวของฉัน เพราะนี่คือพฤติกรรมของเขาเมื่อเขามาอาศัยอยู่ในดินแดนที่เขาเป็นคนต่างถิ่น”
21 และฟาโรห์ได้ส่งคนไปรับหญิงผู้นั้นมาเป็นภรรยา แต่พระเจ้าทรงลงโทษฟาโรห์ด้วยภัยพิบัติร้ายแรง จนกระทั่งฟาโรห์ยอมส่งหญิงผู้นั้นกลับคืนสู่สามีของนาง
22 ฉะนั้น ข้าแต่พระมหากษัตริย์ โปรดทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะเกิดความโกลาหล ความทุกข์ระทม และความโศกเศร้าอย่างใหญ่หลวง และเรารู้ว่าเหตุการณ์นั้นเป็นเพราะหญิงที่ท่านได้ร่วมหลับนอนด้วย
23 ฉะนั้น จงคืนหญิงนี้ให้แก่สามีของนางเถิด เพื่อไม่ให้เหตุการณ์เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์

และเหล่าข้าราชบริพารของพระองค์เกิดขึ้นกับเรา และเพื่อเราจะได้ไม่ตาย และอาบิเมเลคก็รีบไปเรียกคนมาเรียกซาราห์ และนางก็มาพบเขา แล้วเขาก็เรียกอับราฮัมมาพบเขาด้วย
24 และอาบิเมเลคกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรกันเล่าในเมื่อพวกเจ้าบอกว่าเป็นพี่น้องกัน และข้าได้แต่งงานกับหญิงคนนี้?”
25 และอับราฮัมกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะต้องตายเพราะภรรยาของข้าพเจ้า” และอาบิเมเลคจึงนำฝูงแกะและฝูงวัว รวมทั้งคนรับใช้ชายและหญิง และเงินหนึ่งพันเหรียญมามอบให้แก่อับราฮัม และอับราฮัมก็คืนซาราห์ให้แก่เขา
26 และอาบิเมเลคกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ดูเถิด แผ่นดินทั้งปวงอยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ในที่ใดก็ได้ตามที่เจ้าเลือก”
27 และอับราฮัมกับซาราห์ภรรยาของเขาได้ออกจากพระพักตร์กษัตริย์ด้วยเกียรติและความเคารพ และไปอาศัยอยู่ในเมืองเการ์
28 และบรรดาชาวเมืองฟิลิสเตียและบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ต่างก็ยังคงเจ็บปวดอยู่เนื่องจากโรคระบาดที่ทูตสวรรค์ได้บันดาลให้พวกเขาประสบตลอดทั้งคืนเพราะเหตุของซาราห์
29 แล้วอาบิเมเลคก็ส่งคนไปตามอับราฮัมมากล่าวว่า “ขอท่านช่วยอธิษฐานต่อพระเจ้าของท่านเพื่อบรรดาผู้รับใช้ของท่านด้วยเถิด เพื่อพระองค์จะทรงขจัดความตายนี้ไปจากพวกเรา”
30 และอับราฮัมได้อธิษฐานเพื่ออาบิเมเลคและบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา และพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของอับราฮัม และทรงรักษาอาบิเมเลคและบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาให้หาย

บทที่ 21

1 และเมื่ออับราฮัมอาศัยอยู่ในดินแดนของชาวฟิลิสเตียที่เมืองเการ์ได้ครบหนึ่งปีสี่เดือนแล้ว พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมซาราห์และทรงระลึกถึงนาง นางจึงตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่อับราฮัม
2 และอับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่ซาราห์ให้กำเนิดแก่เขาว่า อิสอัค
3 และอับราฮัมได้ให้อิสอัคบุตรชายของตนเข้าสุหนัตเมื่ออายุได้แปดวัน ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาให้อับราฮัมกระทำแก่เชื้อสายของตนต่อไป และเมื่ออิสอัคเกิดมา อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีและซาราห์มีอายุเก้าสิบปี
4 และเมื่อเด็กนั้นโตขึ้นและหย่านมแล้ว อับราฮัมจึงจัดงานเลี้ยงใหญ่ในวันที่อิสอัคหย่านม
5 และเชมกับเอเบอร์และบรรดาผู้มีอำนาจในแผ่นดินนั้น รวมทั้งอาบิเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียและบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ และฟิโคลผู้บัญชาการกองทัพของพระองค์ ได้มากินดื่มและร่วมยินดีในงานเลี้ยงที่อับราฮัมจัดขึ้นเนื่องในวันฉลองที่อิสอัคบุตรชายของเขาหย่านม
6 เทราห์ บิดาของอับราฮัม และนาโฮร์ น้องชายของเขา ก็ได้เดินทางมาจากฮาราน พร้อมด้วยบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขา เพราะพวกเขายินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยินว่าซาราห์ได้มีบุตรชาย
7 และพวกเขาก็มาหาอับราฮัม และร่วมรับประทานอาหารและดื่มในงานเลี้ยงที่อับราฮัมจัดขึ้นเนื่องในวันฉลองที่อิสอัคหย่านม
8 และเทราห์กับนาโฮร์ก็ยินดีกับอับราฮัม และพวกเขาอยู่กับเขาหลายวันในดินแดนของชาวฟิลิสเตีย
9 ในเวลานั้น เซรุก บุตรของเรอู ก็เสียชีวิตในปีแรกที่อิสอัคบุตรของอับราฮัมถือกำเนิด
10 และเซรุกมีอายุยืนสองร้อยสามสิบเก้าปี แล้วเขาก็สิ้นชีวิต
11 และอิชมาเอลบุตรชายของอับราฮัมก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในสมัยนั้น เขาอายุสิบสี่ปีเมื่อซาราห์ให้กำเนิดอิสอัคแก่อับราฮัม
12 และพระเจ้าทรงอยู่กับอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม และเขาเติบโตขึ้น เขาเรียนรู้ที่จะใช้ธนูและกลายเป็นนักยิงธนู
13 และเมื่ออิสอัคอายุได้ห้าขวบ เขาก็นั่งอยู่กับอิชมาเอลที่ประตูเต็นท์
14 อิชมาเอลจึงมาหาอิสอัคและนั่งลงตรงข้ามเขา แล้วหยิบธนูขึ้นมาง้างคันธนูและใส่ลูกธนูเข้าไป แล้วตั้งใจจะยิงอิสอัค
15 และซาราห์เห็นสิ่งที่อิชมาเอลคิดจะทำกับอิสอัคบุตรชายของนาง และนางเสียใจอย่างมากเพราะบุตรชายของนาง นางจึงส่งคนไปตามอับราฮัมและกล่าวแก่เขาว่า “จงขับไล่หญิงทาสคนนี้และบุตรชายของนางออกไป เพราะบุตรชายของนางจะไม่ได้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะอิชมาเอลคิดจะทำเช่นนั้นกับบุตรชายของข้าพเจ้าในวันนี้”
16 และอับราฮัมฟังเสียงของซาราห์ เขาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำขนมปังสิบสองก้อนและน้ำหนึ่งขวดไปให้ฮาการ์ แล้วส่งนางไปพร้อมกับบุตรชายของนาง และฮาการ์ก็ไปกับบุตรชายของนางในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารปารานกับชาวถิ่นทุรกันดารคนอื่นๆ และอิชมาเอลเป็นนักธนู เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานาน
17 ต่อมาเขาและมารดาได้เดินทางไปยังแผ่นดินอียิปต์ และอาศัยอยู่ที่นั่น และฮาการ์ได้หาภรรยาให้แก่บุตรชายของตนจากอียิปต์ และนางมีชื่อว่าเมริบาห์
18 และภรรยาของอิชมาเอลตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายสี่คนและบุตรหญิงสองคน ต่อมาอิชมาเอลและมารดาและภรรยาและลูก ๆ ของเขาได้เดินทางกลับไปยังถิ่นทุรกันดาร
19 พวกเขาตั้งเต็นท์ในถิ่นทุรกันดารและอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาเดินทางต่อไปและพักผ่อนทุกเดือนและทุกปี
20 และพระเจ้าประทานฝูงแกะ ฝูงวัว และกระโจมให้แก่อิชมาเอล เนื่องในโอกาสที่อับราฮัมบิดาของเขาได้มีปศุสัตว์เพิ่มมากขึ้น
21 อิชมาเอลอาศัยอยู่ในทะเลทรายและในเต็นท์ เดินทางและพักผ่อนเป็นเวลานาน และเขาไม่ได้เห็นหน้าบิดาของเขาอีกเลย
22 ต่อมาไม่นาน อับราฮัมก็กล่าวแก่ซาราห์ภรรยาของเขาว่า “เราจะไปเยี่ยมอิชมาเอลบุตรชายของเรา เพราะเราปรารถนาจะพบเขา เนื่องจากเราไม่ได้พบเขามานานแล้ว”

23 และอับราฮัมได้ขี่อูฐตัวหนึ่งไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อตามหาอิชมาเอลบุตรชายของเขา เพราะเขาได้ยินว่าอิชมาเอลอาศัยอยู่ในเต็นท์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
24 และอับราฮัมได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเมื่อถึงเวลาเที่ยง เขาก็ไปถึงเต็นท์ของอิชมาเอล และถามหาอิชมาเอล ก็พบภรรยาของอิชมาเอลนั่งอยู่ในเต็นท์กับลูกๆ ของนาง ส่วนอิชมาเอลสามีของนางและมารดาของเขาไม่ได้อยู่กับพวกเขา
25 อับราฮัมจึงถามภรรยาของอิชมาเอลว่า “อิชมาเอลไปไหนแล้ว” นางตอบว่า “เขาไปล่าสัตว์ที่ทุ่งนา ส่วนอับราฮัมยังคงขี่อูฐอยู่ เพราะเขาไม่ยอมลงจากอูฐตามที่ได้สาบานไว้กับซาราห์ภรรยาของเขาว่าจะไม่ลงจากอูฐ”
26 อับราฮัมกล่าวแก่ภรรยาของอิชมาเอลว่า “ลูกสาวเอ๋ย ขอน้ำสักเล็กน้อยให้ข้าดื่มเถิด เพราะข้าเหนื่อยล้าจากการเดินทาง”
27 และภรรยาของอิชมาเอลก็ตอบอับราฮัมว่า “เราไม่มีทั้งน้ำและอาหาร” แล้วนางก็ยังคงนั่งอยู่ในเต็นท์โดยไม่สนใจอับราฮัมและไม่ได้ถามเขาว่าเขาเป็นใคร
28 แต่ในเต็นท์นั้น นางกำลังตีลูกๆ ของนาง และด่าทอพวกเขารวมทั้งด่าทอและตำหนิอิสมาเอลสามีของนางด้วย และอับราฮัมได้ยินคำพูดของภรรยาของอิสมาเอลต่อลูกๆ ของนาง และเขาก็โกรธและไม่พอใจมาก
29 และอับราฮัมเรียกหญิงนั้นให้ออกมาจากเต็นท์มาหาเขา และหญิงนั้นก็มาและยืนอยู่ตรงข้ามอับราฮัม เพราะอับราฮัมยังคงขี่อูฐอยู่
30 และอับราฮัมกล่าวแก่ภรรยาของอิชมาเอลว่า เมื่ออิชมาเอลสามีของเจ้ากลับบ้าน จงบอกคำเหล่านี้แก่เขา
31 ชายชราคนหนึ่งจากดินแดนของชาวฟีลิสเตียมาที่นี่เพื่อตามหาท่าน และรูปร่างหน้าตาของเขาเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ถามเขาว่าเป็นใคร และเมื่อเห็นว่าท่านไม่อยู่ที่นี่ เขาจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า “เมื่ออิชมาเอลสามีของท่านกลับมา จงบอกเขาว่าเมื่อท่านกลับมาบ้าน จงเอาตะปูที่ยึดเต็นท์นี้ออก แล้วเอาตะปูอีกตัวมาตอกแทน”
32 เมื่ออับราฮัมสั่งสอนหญิงนั้นเสร็จแล้ว เขาก็หันหลังและขี่อูฐกลับบ้านไป
33 หลังจากนั้น อิชมาเอลและมารดาของเขากลับมาจากการล่าสัตว์และกลับมายังกระโจม และภรรยาของเขาก็กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่เขาว่า
34 ชายชราคนหนึ่งจากดินแดนของชาวฟีลิสเตียมาตามหาท่าน รูปร่างหน้าตาของเขาเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ถามเขาว่าเป็นใคร และเมื่อเห็นว่าท่านไม่อยู่บ้าน เขาจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า “เมื่อสามีของท่านกลับมา จงบอกเขาว่า จงเอาตะปูที่ยึดเต็นท์ที่ท่านปักไว้ตรงนี้ออก แล้วปักตะปูอันใหม่แทนที่”
35 อิชมาเอลได้ยินคำพูดของภรรยา และเขารู้ว่านั่นเป็นคำพูดของบิดา และภรรยาของเขาไม่ให้เกียรติบิดา
36 และอิชมาเอลเข้าใจคำพูดของบิดาที่ได้พูดกับภรรยาของตน และอิชมาเอลก็เชื่อฟังบิดาของตน และอิชมาเอลก็ขับไล่หญิงนั้นออกไป และนางก็จากไป
37 ต่อมาอิชมาเอลได้ไปยังแผ่นดินคานาอัน และได้แต่งงานกับภรรยาอีกคนหนึ่ง แล้วพาเธอมายังกระโจมของเขา ณ ที่ที่เขาอาศัยอยู่
38 และเมื่อเวลาผ่านไปสามปี อับราฮัมก็กล่าวว่า “เราจะกลับไปพบอิชมาเอลบุตรชายของเราอีก เพราะเราไม่ได้พบเขามานานแล้ว”
39 แล้วท่านก็ขี่อูฐไปยังถิ่นทุรกันดาร และไปถึงเต็นท์ของอิชมาเอลประมาณเที่ยงวัน
40 และอับราฮัมถามถึงอิชมาเอล ภรรยาของเขาก็ออกมาจากเต็นท์และกล่าวว่า “เขาไม่อยู่ที่นี่ค่ะ นายท่าน เพราะเขาออกไปล่าสัตว์ในทุ่งนาเพื่อเลี้ยงอูฐ” และหญิงนั้นก็กล่าวแก่อับราฮัมว่า “เชิญเข้ามาในเต็นท์เถิด นายท่าน และรับประทานอาหารสักเล็กน้อยเถิด เพราะจิตใจของท่านคงเหนื่อยล้าจากการเดินทาง”
41 อับราฮัมจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เราจะไม่หยุด เพราะเรากำลังรีบเดินทางต่อไป แต่ขอให้น้ำสักเล็กน้อยแก่เราดื่มเถิด เพราะเรากระหายน้ำ” หญิงนั้นจึงรีบวิ่งเข้าไปในเต็นท์ แล้วนำน้ำและขนมปังออกมาให้อับราฮัมวางไว้ตรงหน้าเขา และคะยั้นคะยอให้เขากิน เขาจึงกินและดื่ม แล้วจิตใจของเขาก็สงบลง และเขาก็อวยพรแก่อิชมาเอลบุตรชายของเขา
42 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว เขาก็สรรเสริญพระเจ้า และกล่าวแก่ภรรยาของอิชมาเอลว่า เมื่ออิชมาเอลกลับบ้าน จงบอกคำเหล่านี้แก่เขา
43 ชายชราคนหนึ่งจากดินแดนของชาวฟีลิสเตียมาที่นี่และถามหาท่าน แต่ท่านไม่อยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจึงนำขนมปังและน้ำมาให้เขากินและดื่ม จนจิตใจของเขาสงบลง
44 และท่านได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่ข้าพเจ้าว่า “เมื่ออิชมาเอลสามีของท่านกลับมาบ้าน จงบอกเขาว่า ตะปูที่ใช้ยึดเต็นท์ของท่านนั้นดีมาก อย่าถอดมันออกจากเต็นท์เลย”
45 เมื่ออับราฮัมสั่งอาหารกับหญิงนั้นเสร็จแล้ว เขาก็ขี่ม้ากลับบ้านไปยังดินแดนของชาวฟีลิสเตีย และเมื่ออิชมาเอลมาถึงเต็นท์ของเขา ภรรยาของเขาก็ออกไปต้อนรับเขาด้วยความยินดีและร่าเริง
46 นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “มีชายชราคนหนึ่งมาจากดินแดนของชาวฟีลิสเตีย หน้าตาของเขาเป็นเช่นนี้ เขาถามหาท่าน แต่ท่านไม่อยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจึงนำขนมปังและน้ำมาให้เขากินและดื่ม และจิตใจของเขาก็สงบลง”
47 และท่านได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่ข้าพเจ้าว่า เมื่ออิชมาเอลสามีของท่านกลับมาบ้าน จงบอกเขาว่า ตะปูที่ใช้ยึดเต็นท์ของท่านนั้นดีมาก อย่าถอดมันออกจากเต็นท์เลย
48 และอิชมาเอลรู้ว่านั่นคือบิดาของเขา และภรรยาของเขาก็ได้ให้เกียรติบิดา และพระเจ้าทรงอวยพรอิชมาเอล

บทที่ 22

1 แล้วอิชมาเอลก็ลุกขึ้นพาภรรยาและลูกๆ รวมทั้งฝูงสัตว์และทรัพย์สินทั้งหมดของตนไปหาบิดาของตนในดินแดนของชาวฟิลิสเตีย
2 และอับราฮัมเล่าให้อิชมาเอลบุตรชายของเขาฟังถึงเรื่องที่อิชมาเอลได้แต่งงานกับภรรยาคนแรก ตามที่นางได้กระทำ
3 และอิชมาเอลกับลูกหลานของเขาอาศัยอยู่กับอับราฮัมในดินแดนนั้นเป็นเวลาหลายปี และอับราฮัมก็อาศัยอยู่ในดินแดนของชาวฟิลิสเตียเป็นเวลานาน
4 และวันเวลาผ่านไปจนครบยี่สิบหกปี หลังจากนั้นอับราฮัมพร้อมด้วยบรรดาข้ารับใช้และทรัพย์สินทั้งหมดของเขาได้ออกจากดินแดนของชาวฟิลิสเตียและย้ายไปไกลมาก และพวกเขามาใกล้เมืองเฮบรอน และพวกเขาได้อยู่ที่นั่น ข้ารับใช้ของอับราฮัมได้ขุดบ่อน้ำ และอับราฮัมพร้อมด้วยทรัพย์สินทั้งหมดของเขาได้อาศัยอยู่ริมน้ำ และข้ารับใช้ของอาบิเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียได้ยินข่าวว่าข้ารับใช้ของอับราฮัมได้ขุดบ่อน้ำในเขตแดนของดินแดนนั้น
5 และพวกเขาก็มาและทะเลาะวิวาทกับคนรับใช้ของอับราฮัมและปล้นเอาบ่อน้ำใหญ่ที่พวกเขาขุดไว้ไป
6 และอาบิเมเลค กษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตีย ได้ยินเรื่องนี้ จึงพาฟีโคล ผู้บัญชาการกองทัพ และคนอีกยี่สิบคนมาหาอับราฮัม อาบิเมเลคจึงพูดกับอับราฮัมเกี่ยวกับบรรดาคนรับใช้ของเขา และอับราฮัมก็ตำหนิอาบิเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่คนรับใช้ของเขาได้ขโมยไป
7 และอาบิเมเลคกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกทั้งปวงว่า ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินเรื่องที่บรรดาคนรับใช้ของข้าพเจ้ากระทำต่อคนรับใช้ของท่านจนกระทั่งถึงวันนี้”
8 และอับราฮัมได้นำลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวไปมอบให้แก่อาบิเมเลคพลางกล่าวว่า “ขอโปรดรับลูกแกะเหล่านี้ไปจากมือของข้าพเจ้าเถิด เพื่อเป็นพยานแก่ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าได้ขุดบ่อน้ำนี้”
9 และอาบิเมเลคได้นำลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่อับราฮัมได้มอบให้แก่เขา เพราะอาบิเมเลคได้มอบวัวและฝูงสัตว์จำนวนมากให้แก่อับราฮัมด้วย และอาบิเมเลคได้สาบานต่ออับราฮัมเกี่ยวกับบ่อน้ำนั้น ดังนั้นเขาจึงเรียกบ่อน้ำนั้นว่าเบเออร์เชบา เพราะทั้งสองได้สาบานต่อกันที่นั่น
10 และทั้งสองได้ทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เชบา และอาบิเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพของเขาและคนของเขาทั้งหมด แล้วพวกเขาก็กลับไปยังดินแดนของชาวฟิลิสเตีย และอับราฮัมกับคนทั้งปวงที่เป็นของเขาอาศัยอยู่ในเบเออร์เชบา และเขาอยู่ในดินแดนนั้นเป็นเวลานาน
11 และอับราฮัมได้ปลูกสวนใหญ่แห่งหนึ่งในเบเออร์เชบา และเขาสร้างประตูสี่บานหันหน้าไปทางทิศทั้งสี่ของโลก และเขาปลูกสวนองุ่นไว้ในนั้น เพื่อว่าถ้ามีนักเดินทางมาหาอับราฮัม เขาจะสามารถเข้าไปทางประตูใดก็ได้ที่อยู่ตามทางของเขา และพักอยู่ที่นั่น กินดื่มจนอิ่มหนำสำราญ แล้วจึงจากไป
12 เพราะบ้านของอับราฮัมเปิดต้อนรับบุตรของมนุษย์ที่สัญจรผ่านไปมาอยู่เสมอ พวกเขามาทานอาหารและดื่มเครื่องดื่มในบ้านของอับราฮัมทุกวัน
13 และผู้ใดที่หิวโหยและมาที่บ้านของอับราฮัม อับราฮัมก็จะให้ขนมปังแก่เขาเพื่อให้เขากินและดื่มจนอิ่ม และผู้ใดที่มาที่บ้านของเขาโดยไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ อับราฮัมก็จะให้เสื้อผ้าแก่เขาตามที่เขาต้องการ และจะให้เงินและทองแก่เขา และให้เขารู้จักพระเจ้าผู้ทรงสร้างเขาในโลกนี้ อับราฮัมได้ทำเช่นนี้ตลอดชีวิตของเขา
14 และอับราฮัมกับลูกหลานของเขาและบรรดาผู้ที่เป็นญาติของเขาอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เชบา และเขาตั้งเต็นท์ของเขาไกลถึงเมืองเฮบรอน
15 และนาโฮร์น้องชายของอับราฮัมและบิดาของเขาและบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน เพราะพวกเขาไม่ได้เดินทางมากับอับราฮัมยังแผ่นดินคานาอัน
16 และนาโฮร์มีบุตรด้วยกันหลายคน ซึ่งมิลกา บุตรสาวของฮาราน และน้องสาวของซาราห์ ภรรยาของอับราฮัม ได้ให้กำเนิดแก่เขา
17 และนี่คือชื่อของบุตรชายทั้งแปดคนของเขา ได้แก่ อุซ บูซ เคมูเอล เคเซด ชาโซ พิลดาช ทิดลาฟ และเบธูเอล เหล่านี้เป็นบุตรของมิลกาซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม
18 และนาโฮร์มีนางสนมคนหนึ่งชื่อเรอูมาห์ และนางสนมนั้นได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่นาโฮร์สี่คน ได้แก่ เซบัค กาชาซ ทาชาซ และมาอาคาห์
19 และบุตรที่นาโฮร์เกิดมานั้น มีบุตรชายสิบสองคน นอกเหนือจากบุตรสาวของเขา และพวกเขาก็มีบุตรด้วยกันอีกที่เมืองฮาราน
20 และบุตรของอุซ บุตรคนแรกของนาโฮร์ คือ อาบี เชเรฟ กาดิน เมลุส และเดโบราห์ น้องสาวของพวกเขา
21 และบุตรชายของบูซคือ เบราเคล นาอามัท เชวา และมาโดนู
22 และบุตรชายของเคมูเอลคืออารามและเรโคบ
23 และบุตรชายของเคเซดคืออนัมเลค เมชัย เบนอน และยิฟีและบุตรชายของชาโซคือพิลดาช เมคี และโอเฟอร์
24 และบุตรชายของปิลดาชคือ อารุด ชามัม เมเรด และโมลอค
25 และบุตรชายของทิดลาฟคือ มูชัน คูชัน และมุตซี
26 และบุตรของเบธูเอลคือเซคาร์ ลาบัน และเรเบคก้า น้องสาวของพวกเขา
27 นี่คือครอบครัวของบุตรของนาโฮร์ ซึ่งเกิดในเมืองฮารานและอารามบุตรของเคมูเอลและเรโคบน้องชายของเขาได้ออกจากเมืองฮารานไป และได้พบหุบเขาแห่งหนึ่งในแผ่นดินริมแม่น้ำยูเฟรติส
28 และพวกเขาสร้างเมืองขึ้นที่นั่น และตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อของเปโธร์ บุตรชายของอาราม ซึ่งก็คืออารามนาเฮรายิมจนถึงทุกวันนี้

29 และลูกหลานของเคเซดก็ไปอาศัยอยู่ในที่ที่พวกเขาสามารถหาได้ และพวกเขาก็ไปพบหุบเขาแห่งหนึ่งตรงข้ามกับแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
30 และพวกเขาสร้างเมืองขึ้นที่นั่น และตั้งชื่อเมืองนั้นว่า เคเซด ตามชื่อของบิดาของพวกเขา ซึ่งก็คือแผ่นดินคัสดิมจนถึงทุกวันนี้ และชาวคัสดิมอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น พวกเขามีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย
31 และเทราห์ บิดาของนาโฮร์และอับราฮัม ได้ไปแต่งงานกับภรรยาอีกคนหนึ่งเมื่ออายุมากแล้ว ชื่อเปลิลาห์ และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เทราห์ตั้งชื่อบุตรนั้นว่าโซบา
32 และเทราห์มีชีวิตอยู่ต่ออีกยี่สิบห้าปีหลังจากให้กำเนิดโซบา
33 และเทราห์ก็เสียชีวิตในปีนั้น คือในปีที่สามสิบห้าแห่งการประสูติของอิสอัค บุตรของอับราฮัม
34 และเทราห์มีชีวิตอยู่สองร้อยห้าปี และเขาถูกฝังไว้ที่ฮาราน
35 และโซบา บุตรชายของเทราห์ มีชีวิตอยู่ได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายสามคน คือ อาราม อัคลิส และเมริก
36 และอาราม บุตรของโซบา บุตรของเทราห์ มีภรรยาสามคน และให้กำเนิดบุตรชายสิบสองคนและบุตรหญิงสามคน และพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและทรัพย์สินมากมายแก่อาราม บุตรของโซบา และเขาก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างมาก
37 และอารามบุตรของโซบาและน้องชายของเขาพร้อมด้วยครอบครัวทั้งหมดได้เดินทางจากฮารานไปยังที่ที่พวกเขาจะหาที่อยู่อาศัยได้ เพราะทรัพย์สินของพวกเขามีมากเกินกว่าจะอยู่ในฮารานต่อไปได้ และพวกเขาไม่สามารถพักอยู่ในฮารานร่วมกับพี่น้องของพวกเขาคือบุตรของนาโฮร์ได้
38 และอารามบุตรของโซบาได้ไปกับพี่น้องของเขา และพวกเขาก็พบหุบเขาแห่งหนึ่งอยู่ไกลออกไปทางทิศตะวันออก และพวกเขาได้อาศัยอยู่ที่นั่น
39 และพวกเขาสร้างเมืองขึ้นที่นั่น และตั้งชื่อเมืองนั้นว่า อาราม ตามชื่อของพี่ชายคนโตของพวกเขา ซึ่งก็คืออารามโซบาจนถึงทุกวันนี้
40 ในสมัยนั้นอิสอัคบุตรชายของอับราฮัมกำลังเติบโตขึ้น และอับราฮัมบิดาของเขาสอนเขาถึงทางของพระเจ้าเพื่อให้รู้จักพระเจ้า และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา
41 และเมื่ออิสอัคอายุได้สามสิบเจ็ดปี อิชมาเอลน้องชายของเขาก็ได้เดินทางไปกับเขาในเต็นท์
42 อิชมาเอลจึงโอ้อวดตนเองต่ออิสอัคว่า “ตอนที่ข้าพเจ้าอายุสิบสามปี พระเจ้าได้ตรัสกับบิดาให้พวกเราเข้าสุหนัต และข้าพเจ้าก็ได้ทำตามพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสกับบิดา และข้าพเจ้าได้มอบชีวิตของตนแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ได้ฝ่าฝืนพระวจนะของพระองค์ที่ทรงบัญชาแก่บิดา”
43 อิสอัคจึงตอบอิชมาเอลว่า “เจ้าโอ้อวดเรื่องนี้แก่เราทำไม เรื่องนี้เป็นเพียงเนื้อเล็กน้อยที่เจ้าเอามาจากร่างกายของเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้แล้ว?”
44 ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของข้าพเจ้า หากพระเจ้าตรัสกับบิดาของข้าพเจ้าว่า “จงพาอิสอัคบุตรชายของท่านมาถวายเครื่องบูชาต่อหน้าเรา” ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธ แต่จะยินดีทำตามด้วยความยินดียิ่ง
45 และพระเจ้าทรงได้ยินคำที่อิสอัคกล่าวแก่อิชมาเอล และทรงเห็นว่าเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ จึงทรงคิดจะทดสอบอับราฮัมในเรื่องนี้
46 และวันนั้นก็มาถึง เมื่อบรรดาบุตรของพระเจ้าได้มาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า และซาตานก็มาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับบรรดาบุตรของพระเจ้าด้วย
47 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานจึงทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าพเจ้าไปมาทั่วแผ่นดิน และเดินไปเดินไปมาในแผ่นดินนั้น”
48 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซาตานว่า “เจ้าจะมีคำใดแก่เราเกี่ยวกับลูกหลานทั้งหลายของโลก?” ซาตานตอบองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นลูกหลานทั้งหลายของโลกที่รับใช้พระองค์และระลึกถึงพระองค์เมื่อพวกเขาต้องการสิ่งใดจากพระองค์แล้ว”
49 และเมื่อท่านประทานสิ่งที่เขาต้องการแก่เขาแล้ว เขาก็นั่งอย่างสบายใจ ละทิ้งท่าน และไม่ระลึกถึงท่านอีกเลย
50 เจ้าเห็นอับราฮัมบุตรของเทราห์หรือไม่ ผู้ซึ่งในตอนแรกไม่มีบุตร แต่เขารับใช้พระองค์และสร้างแท่นบูชาถวายพระองค์ทุกแห่งที่เขาไป และเขานำเครื่องบูชามาถวายบนแท่นบูชาเหล่านั้น และเขาประกาศพระนามของพระองค์อย่างต่อเนื่องแก่บรรดาบุตรของโลก
51 และเมื่ออิสอัคบุตรชายของเขาเกิดมาแล้ว เขาก็ละทิ้งเจ้า เขาจัดงานเลี้ยงใหญ่โตสำหรับชาวเมืองทั้งปวง และลืมพระเจ้าเสีย
52 เพราะท่ามกลางการกระทำทั้งหลายที่เขาได้ทำนั้น เขาไม่ได้นำเครื่องบูชาใด ๆ มาถวายแก่ท่านเลย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบูชาเผาหรือเครื่องบูชาสันติสุข ไม่ว่าจะเป็นวัว แกะ หรือแพะ ที่เขาฆ่าในวันที่ลูกชายของเขาหย่านม
53 นับตั้งแต่ที่บุตรชายของเขาเกิดจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นเวลาสามสิบเจ็ดปีแล้ว เขาก็ไม่ได้สร้างแท่นบูชาต่อหน้าพระองค์ หรือนำเครื่องบูชาใดๆ มาถวายพระองค์เลย เพราะเขาเห็นว่าพระองค์ได้ถวายสิ่งที่เขาขอต่อหน้าพระองค์แล้ว เขาจึงละทิ้งพระองค์ไป
54 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอับราฮัมผู้รับใช้ของเราแล้วหรือ? เพราะไม่มีผู้ใดเหมือนเขาในโลกนี้ เขาเป็นคนดีพร้อมและซื่อตรงต่อหน้าเรา เป็นคนยำเกรงพระเจ้าและหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย เราขอสาบานว่า หากเราบอกเขาว่า จงนำอิสอัคบุตรชายของเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเรา เขาจะไม่หวงอิสอัคไว้ และยิ่งกว่านั้น หากเราบอกเขาให้นำเครื่องบูชาเผาจากฝูงแกะหรือฝูงวัวของเขามาถวายต่อหน้าเรา”
55 และซาตานตอบองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ฉะนั้นจงพูดกับอับราฮัมอย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้เถิด แล้วพระองค์จะทรงดูว่าในวันนี้เขาจะไม่ฝ่าฝืนและละทิ้งคำพูดของพระองค์หรือไม่”

บทที่ 23

1 ในเวลานั้น พระวจนะของพระเจ้ามาถึงอับราฮัม และพระองค์
ตรัสกับเขาว่า “อับราฮัม” และเขาตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่”
2 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงพาบุตรชายของเจ้า บุตรชาย
คนเดียวที่เจ้ารัก คืออิสอัค ไปยังแผ่นดินโมริอาห์ และถวายเขา
เป็นเครื่องบูชาเผาบนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งจะปรากฏแก่เจ้า เพราะที่
นั่นเจ้าจะได้เห็นเมฆและพระสิริของพระเจ้า”
3 และอับราฮัมคิดในใจว่า “เราจะแยกอิสอัคบุตรชายของเราจาก
ซาราห์มารดาของเขาได้อย่างไร เพื่อจะนำเขาไปถวายเป็นเครื่อง
บูชาเผาต่อหน้าพระเจ้า?”
4 และอับราฮัมก็เข้าไปในเต็นท์ แล้วนั่งลงต่อหน้าซาราห์ภรรยา
ของเขา และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่เธอ
5 อิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และเขาไม่ได้
ศึกษาการรับใช้พระเจ้าของเขามาระยะหนึ่งแล้ว พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะ
ไปรับเขามาหาเชมและเอเบอร์บุตรชายของเขา และที่นั่นเขาจะได้
เรียนรู้หนทางของพระเจ้า เพราะพวกเขาจะสอนเขาให้รู้จักพระ
เจ้า และรู้ว่าเมื่อเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง พระองค์
จะทรงตอบเขา ดังนั้นที่นั่นเขาจะรู้จักหนทางแห่งการรับใช้พระ
เจ้าของเขา
6 และซาราห์กล่าวว่า “ท่านพูดดีแล้ว ขอท่านไปเถิด นายท่าน
ของข้าพเจ้า และจงทำกับเขาอย่างที่ท่านได้กล่าวไว้ แต่ขออย่า
ให้เขาไปไกลจากข้าพเจ้ามากนัก และอย่าให้เขาอยู่ที่นั่นนานเกิน
ไป เพราะจิตใจของข้าพเจ้าผูกพันอยู่กับจิตใจของเขา”
7 และอับราฮัมกล่าวแก่ซาราห์ว่า “ลูกสาวของข้าเอ๋ย ให้เรา
อธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา เพื่อพระองค์จะทรงทำดีต่อเรา”
8 และซาราห์ก็พาอิสอัคบุตรชายของนางไปอยู่กับนางตลอดทั้ง
คืน ซาราห์จูบและกอดเขา และอบรมสั่งสอนเขาจนถึงเช้า
9 และนางกล่าวแก่เขาว่า “โอ ลูกเอ๋ย จิตใจของเราจะแยกจาก
เจ้าไปได้อย่างไร” แล้วนางก็ยังคงจูบและกอดเขา และให้คำแนะ
นำแก่อับราฮัมเกี่ยวกับตัวเขา
10 และซาราห์กล่าวแก่อับราฮัมว่า “ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดเอาใจใส่ดูแลบุตรชายของท่าน และ
โปรดจับตาดูเขาด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่มีบุตรชายหรือบุตรหญิง
คนอื่นใดนอกจากเขา”
11 โอ อย่าทอดทิ้งเขาเลย ถ้าเขาหิวจงให้เขากิน และถ้าเขา
กระหายจงให้เขาดื่มน้ำ อย่าให้เขาเดินเท้า และอย่าให้เขานั่งตาก
แดด
12 อย่าปล่อยให้เขาไปตามลำพังบนถนน และอย่าบังคับเขาให้
ทำในสิ่งที่เขาปรารถนา แต่จงทำกับเขาตามที่เขาพูดกับเจ้า
13 และซาราห์ร้องไห้อย่างขมขื่นตลอดทั้งคืนเพราะอิสอัค และ
นางก็สั่งสอนเขาจนถึงเช้า
14 และในเช้าวันรุ่งขึ้น ซาราห์ได้เลือกเสื้อผ้าที่สวยงามและ
ประณีตมากชิ้นหนึ่งจากบรรดาเสื้อผ้าที่เธอมีอยู่ในบ้าน ซึ่งอาบิ
เมเลคได้มอบให้เธอ
15 นางจึงแต่งตัวให้อิสอัคบุตรชายของนางด้วยเสื้อผ้าเหล่านั้น
และเอาผ้าโพกศีรษะให้เขา และติดอัญมณีล้ำค่าไว้ที่ส่วนบนของ
ผ้าโพกศีรษะนั้น และจัดหาเสบียงสำหรับเดินทางให้พวกเขา
แล้วพวกเขาก็ออกเดินทาง อิสอัคไปกับอับราฮัมบิดาของเขา
และมีคนรับใช้บางคนติดตามพวกเขาไปส่งที่ปลายทาง
16 และซาราห์ก็ออกไปกับพวกเขา และเดินไปส่งพวกเขาตาม
ทาง และพวกเขากล่าวกับเธอว่า “กลับไปที่เต็นท์เถิด”
17 เมื่อซาราห์ได้ยินคำพูดของอิสอัคบุตรชายของนาง นางก็
ร้องไห้อย่างขมขื่น และอับราฮัมสามีของนางก็ร้องไห้กับนาง
ด้วย และอิสอัคบุตรชายของพวกเขาก็ร้องไห้อย่างหนักเช่นกัน
บรรดาผู้ที่ไปกับพวกเขาก็ร้องไห้อย่างมากด้วย
18 ซาร่าห์จึงอุ้มอิสอัคบุตรชายของนางไว้ในอ้อมแขน และกอด
เขาไว้พลางร้องไห้อยู่กับเขา ซาร่าห์กล่าวว่า “ใครจะรู้ว่าหลังจาก
วันนี้แล้วเราจะได้พบเจ้าอีกหรือไม่”
19 และพวกเขายังคงร้องไห้ด้วยกัน อับราฮัม ซาราห์ และอิสอัค
รวมทั้งบรรดาผู้ที่ร่วมเดินทางไปกับพวกเขาก็ร้องไห้ด้วย และ
ซาราห์ก็หันหลังให้กับบุตรชายของตน ร้องไห้อย่างขมขื่น และ
บรรดาคนรับใช้ชายและหญิงของเธอก็กลับไปยังเต็นท์กับเธอ
20 และอับราฮัมได้พาอิสอัคบุตรชายของตนไปถวายเป็นเครื่อง
บูชาต่อพระเจ้าตามที่พระองค์ทรงบัญชาไว้
21 และอับราฮัมได้พาชายหนุ่มสองคนไปด้วย คืออิชมาเอลบุตร
ของฮาการ์และเอลีเอเซอร์คนรับใช้ของเขา และพวกเขาก็เดิน
ทางไปด้วยกัน ขณะที่พวกเขากำลังเดินอยู่ตามทาง ชายหนุ่มทั้ง
สองก็พูดถ้อยคำเหล่านี้กับตนเองว่า
22 อิชมาเอลจึงกล่าวแก่เอลีเอเซอร์ว่า “บัดนี้ อับราฮัมบิดาของ
ข้าพเจ้ากำลังจะพาอิสอัคไปถวายเป็นเครื่องบูชาเผาแด่พระเจ้า
ตามที่พระองค์ทรงบัญชาไว้”
23 เมื่อเขาเสด็จกลับมา เขาจะมอบทรัพย์สินทั้งหมดที่เขามีอยู่
ให้แก่เรา เพื่อเป็นมรดกต่อจากเขา เพราะเราเป็นบุตรหัวปีของ
เขา
24 เอลีเอเซอร์จึงตอบอิชมาเอลว่า “แท้จริงแล้ว อับราฮัมได้
ทอดทิ้งเจ้าและมารดาของเจ้า และสาบานว่าจะไม่ให้เจ้าได้รับ
มรดกใดๆ จากทรัพย์สินทั้งหมดของเขา และเขาจะมอบ
ทรัพย์สินทั้งหมดของเขารวมถึงทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้แก่ใคร
เล่า นอกจากข้าพเจ้าผู้รับใช้ของเขา ผู้ซึ่งซื่อสัตย์ในบ้านของเขา
ผู้ซึ่งรับใช้เขาตลอดกลางวันและกลางคืน และได้ทำทุกสิ่งที่เขา
ปรารถนาแก่ข้าพเจ้า? เมื่อเขาตาย เขาจะมอบทรัพย์สินทั้งหมด
ของเขาให้แก่ข้าพเจ้า”
25 ขณะที่อับราฮัมกำลังเดินทางไปกับอิสอัคบุตรชายของเขา
ตามทางนั้น ซาตานได้มาปรากฏตัวต่ออับราฮัมในรูปของชาย
ชราผู้หนึ่ง มีลักษณะอ่อนน้อมถ่อมตนและสำนึกผิด มันเข้ามา
หาอับราฮัมและกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าโง่เขลาหรือป่าเถื่อนหรือ
อย่างไร ที่เจ้าจะไปทำเช่นนี้กับบุตรชายคนเดียวของเจ้าในวันนี้?”
26 เพราะพระเจ้าทรงประทานบุตรชายให้แก่เจ้าในบั้นปลายชีวิต
ในวัยชราของเจ้า และเจ้าจะไปฆ่าเขาในวันนี้เพราะเขาไม่ได้กระทำ

ความรุนแรงใดๆ หรือ และเจ้าจะทำให้วิญญาณของบุตรชายคนเดียวของเจ้าต้องพินาศไปจากแผ่นดินหรือ?
27 เจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจหรือว่าสิ่งนี้ย่อมไม่ใช่มาจากพระเจ้า? เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ต่อมนุษย์บนโลก โดยตรัสกับเขาว่า จงไปฆ่าลูกของเจ้าเถิด
28 และอับราฮัมได้ยินเช่นนั้นและรู้ว่านั่นเป็นคำพูดของซาตานที่พยายามล่อลวงเขาให้หันเหไปจากทางของพระเจ้า แต่อับราฮัมไม่ยอมฟังเสียงของซาตาน และอับราฮัมได้ตำหนิมันจนมันจากไป
29 และซาตานได้กลับมาหาอิสอัคอีก และมันได้ปรากฏตัวต่ออิสอัคในรูปของชายหนุ่มรูปงามและน่ามอง
30 แล้วท่านก็เข้าไปหาอิสอัคและกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจหรือว่าบิดาแก่ๆ ที่โง่เขลาของเจ้ากำลังพาเจ้าไปสู่ความตายในวันนี้โดยเปล่าประโยชน์?”
31 ฉะนั้น ลูกเอ๋ย อย่าไปฟังหรือใส่ใจเขาเลย เพราะเขาเป็นคนแก่ที่โง่เขลา อย่าให้จิตวิญญาณอันล้ำค่าและรูปร่างอันงดงามของเจ้าสูญหายไปจากโลกนี้เลย
32 และอิสอัคได้ยินเช่นนั้น จึงกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ท่านพ่อได้ยินสิ่งที่ชายผู้นี้พูดหรือไม่? เขาพูดอย่างนั้นจริงๆ”
33 อับราฮัมจึงตอบอิสอัคบุตรชายของตนว่า “จงระวังเขา อย่าฟังคำพูดของเขา หรือใส่ใจเขาเลย เพราะเขาคือซาตาน พยายามล่อลวงเราให้หันเหออกไปจากพระบัญญัติของพระเจ้าในวันนี้”
34 และอับราฮัมยังคงต่อว่าซาตาน และซาตานก็จากไป และเมื่อเห็นว่ามันไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้ มันจึงซ่อนตัวจากพวกเขา และมันก็ไปเดินผ่านหน้าพวกเขาไปตามทาง และมันแปลงกายเป็นลำธารน้ำขนาดใหญ่บนถนน และอับราฮัมกับอิสอัคและคนหนุ่มสองคนของเขาก็มาถึงที่นั่น และพวกเขาก็เห็นลำธารนั้นใหญ่และทรงพลังเหมือนน้ำที่ไหลเชี่ยว
35 และพวกเขาก็เข้าไปในลำธารและเดินลุยไป ในตอนแรกน้ำสูงถึงแค่ขาของพวกเขา
36 และพวกเขาก็เดินลึกเข้าไปในลำธาร น้ำก็ท่วมถึงคอพวกเขา พวกเขาทั้งหมดต่างหวาดกลัวเพราะน้ำ และขณะที่พวกเขากำลังข้ามลำธารนั้น อับราฮัมก็จำสถานที่นั้นได้ และเขารู้ว่าก่อนหน้านี้ไม่มีน้ำอยู่ที่นั่น
37 อับราฮัมกล่าวแก่อิสอัคบุตรชายของเขาว่า “เรารู้จักสถานที่นี้ ซึ่งไม่มีลำธารหรือน้ำเลย เพราะฉะนั้นซาตานนี่แหละที่กระทำการทั้งปวงนี้แก่เรา เพื่อล่อลวงเราให้หันเหออกไปจากพระบัญญัติของพระเจ้าในวันนี้”
38 และอับราฮัมจึงตำหนิเขาและกล่าวแก่เขาว่า “ขอพระเจ้าทรงตำหนิเจ้าเถิด ซาตานเอ๋ย จงไปเสียจากเรา เพราะเราดำเนินตามพระบัญชาของพระเจ้า”
39 และซาตานก็หวาดกลัวเมื่อได้ยินเสียงของอับราฮัม และมันก็จากไปจากพวกเขา และที่นั่นก็กลับกลายเป็นแผ่นดินแห้งเหมือนเดิม
40 และอับราฮัมก็ไปกับอิสอัคไปยังสถานที่ที่พระเจ้าทรงบอกเขาไว้
41 และในวันที่สาม อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองและเห็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกเขาไว้แต่ไกล
42 และมีเสาไฟปรากฏแก่เขา ซึ่งทอดยาวจากแผ่นดินขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และมีเมฆแห่งรัศมีปรากฏบนภูเขา และพระสิริของพระเจ้าก็ปรากฏในเมฆนั้น
43 อับราฮัมจึงกล่าวแก่อิสอัคว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าเห็นบนภูเขานั้นซึ่งเรามองเห็นอยู่ไกลๆ เหมือนอย่างที่ข้าเห็นอยู่บนนั้นหรือไม่”
44 อิสอัคจึงตอบบิดาของตนว่า “ข้าพเจ้าเห็นเสาไฟและเมฆและพระสิริของพระเจ้าปรากฏอยู่บนเมฆนั้น”
45 และอับราฮัมรู้ว่าอิสอัคบุตรชายของเขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องบูชาเผา
46 อับราฮัมจึงกล่าวแก่เอลีเอเซอร์และอิชมาเอลบุตรชายของเขาว่า “พวกท่านเห็นสิ่งที่เราเห็นบนภูเขาซึ่งอยู่ไกลออกไปนั้นด้วยหรือ?”
47 พวกเขาตอบว่า “เรามองไม่เห็นอะไรแตกต่างไปจากภูเขาอื่นๆ บนโลกนี้เลย” และอับราฮัมรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงรับพวกเขาไปกับเขา อับราฮัมจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงอยู่ที่นี่กับลาเถิด ส่วนเรากับอิสอัคบุตรชายของเราจะไปที่ภูเขาเบื้องบนเพื่อไปนมัสการพระเจ้าที่นั่น แล้วเราจะกลับมาหาพวกท่าน”
48 และเอลีเอเซอร์กับอิชมาเอลก็พำนักอยู่ที่นั่นตามที่อับราฮัมได้สั่งไว้
49 และอับราฮัมได้นำฟืนมาสำหรับเครื่องบูชาเผา และวางไว้บนอิสอัคบุตรชายของเขา แล้วเขาก็นำไฟและมีด และทั้งสองก็ไปยังสถานที่นั้น
50 และเมื่อพวกเขาเดินทางไปด้วยกัน อิสอัคก็กล่าวแก่บิดาว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นไฟและฟืนอยู่ที่นี่ แล้วลูกแกะที่จะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ไหน?”
51 อับราฮัมจึงตอบอิสอัคบุตรชายของตนว่า “พระเจ้าทรงเลือกเจ้า บุตรชายของข้าพเจ้า ให้เป็นเครื่องบูชาเผาที่สมบูรณ์แบบแทนลูกแกะ”
52 และอิสอัคกล่าวแก่บิดาของเขาว่า “ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับท่านด้วยความยินดีและเบิกบานใจ”
53 อับราฮัมจึงกล่าวแก่อิสอัคบุตรชายของตนอีกว่า “ในใจของเจ้ามีความคิดหรือแผนการใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ไม่เหมาะสมหรือ? บอกข้าเถิดลูกชายของข้า อย่าปิดบังเรื่องนี้จากข้าเลย”
54 อิสอัคจึงตอบอับราฮัมบิดาของเขาว่า “โอ พ่อของข้าพเจ้า ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และต่อชีวิตของท่าน ไม่มีสิ่งใดในใจของข้าพเจ้าที่จะทำให้ข้าพเจ้าหันเหไปทางขวาหรือทางซ้ายจากพระวจนะที่พระองค์ได้ตรัสกับท่าน”
55 ทั้งแขนขาและกล้ามเนื้อของฉันไม่ขยับหรือเคลื่อนไหวเลย และในใจของฉันก็ไม่มีความคิดหรือแผนการชั่วร้ายใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้
56 แต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีและเบิกบานใจ และข้าพเจ้ากล่าวว่า ขอสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเลือกข้าพเจ้าให้เป็นเครื่องบูชาเผาถวายต่อพระองค์ในวันนี้

57 และอับราฮัมก็ยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดของอิสอัค แล้วพวกเขาก็เดินทางต่อไปยังสถานที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้
58 และอับราฮัมก็เข้าไปสร้างแท่นบูชา ณ ที่นั้น อับราฮัมร้องไห้ และอิสอัคก็เอาหินและปูนมาจนกระทั่งสร้างแท่นบูชาเสร็จ
59 และอับราฮัมก็หยิบไม้มาจัดเรียงไว้บนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างไว้
60 และเขาได้จับอิสอัคบุตรชายของตนมามัด เพื่อจะนำไปวางบนฟืนที่อยู่บนแท่นบูชา แล้วฆ่าเขาเป็นเครื่องบูชาเผาถวายแด่พระเจ้า
61 อิสอัคจึงทูลบิดาว่า “ขอทรงมัดข้าพระองค์ให้แน่น แล้วทรงวางข้าพระองค์ไว้บนแท่นบูชา เกรงว่าข้าพระองค์จะดิ้นหนีและหลุดพ้นจากคมมีดที่กรีดลงบนเนื้อของข้าพระองค์ และทำให้เครื่องบูชาที่เผาเป็นมลทิน” และอับราฮัมก็ทำตามนั้น
62 และอิสอัคก็กล่าวแก่บิดาของตนว่า “โอบิดาของข้าพเจ้า เมื่อท่านได้ฆ่าข้าพเจ้าและเผาข้าพเจ้าเป็นเครื่องบูชาแล้ว โปรดนำเถ้าถ่านที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้าไปให้แก่ซาราห์มารดาของข้าพเจ้า และบอกนางว่า นี่คือกลิ่นหอมของอิสอัค แต่จงอย่าบอกนางหากนางนั่งอยู่ใกล้บ่อน้ำหรือบนที่สูง เพราะเกรงว่านางจะคิดฆ่าตัวตายตามข้าพเจ้า”
63 และอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของอิสอัค และเขาก็ร้องไห้เสียงดังเมื่ออิสอัคพูดเช่นนั้น น้ำตาของอับราฮัมก็ไหลรินลงมาบนอิสอัคบุตรชายของเขา และอิสอัคก็ร้องไห้อย่างขมขื่น และกล่าวแก่บิดาของเขาว่า “โอ้บิดาของข้าพเจ้า โปรดรีบทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าของเราตามที่พระองค์ทรงบัญชาแก่ท่านเถิด”
64 และจิตใจของอับราฮัมและอิสอัคก็ยินดีในสิ่งนั้นซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาแก่พวกเขา แต่ดวงตากลับร้องไห้อย่างขมขื่นในขณะที่จิตใจยินดี
65 อับราฮัมจึงมัดอิสอัคบุตรชายของตน แล้ววางเขาไว้บนแท่นบูชาบนแผ่นไม้ อิสอัคยื่นคอของตนออกไปบนแท่นบูชาต่อหน้าบิดา และอับราฮัมยื่นมือออกไปหยิบมีดเพื่อจะฆ่าบุตรชายของตนเป็นเครื่องบูชาเผาถวายแด่พระเจ้า
66 ในเวลานั้น เหล่าทูตสวรรค์แห่งความเมตตาได้มาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า และทูลพระองค์เกี่ยวกับอิสอัคว่า
67 0 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงเมตตาและสงสารเหนือสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก และพระองค์ทรงค้ำจุนสรรพสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ขอทรงโปรดประทานค่าไถ่และการช่วยกู้แทนอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสงสารและเห็นใจอับราฮัมและอิสอัคบุตรชายของเขา ผู้ซึ่งกำลังปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ในวันนี้
68 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเห็นหรือไม่ว่าอิสอัค บุตรของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ ถูกมัดไว้เพื่อฆ่าเหมือนสัตว์? ฉะนั้นขอพระองค์ทรงเมตตาเขาด้วยเถิด ข้าแต่พระเจ้า
69 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมและทรงเรียกเขาจากสวรรค์ตรัสกับเขาว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้น และอย่าทำสิ่งใดแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้าในการกระทำเช่นนี้ และในการไม่หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”
70 และอับราฮัมเงยหน้าขึ้นมอง และดูเถิด มีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งติดอยู่ในพุ่มไม้ด้วยเขาของมัน นั่นคือแกะตัวผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นในโลกในวันที่พระองค์ทรงสร้างโลกและฟ้าสวรรค์
71 เพราะพระเจ้าทรงเตรียมแกะตัวนี้ไว้ตั้งแต่วันนั้น เพื่อจะเป็นเครื่องบูชาเผาแทนอิสอัค
72 และแกะตัวผู้ตัวนั้นกำลังจะเข้ามาหาอับราฮัม แต่ซาตานก็จับมันไว้และพันเขาของมันไว้ในพุ่มไม้ เพื่อไม่ให้มันเข้ามาหาอับราฮัมได้ เพื่ออับราฮัมจะได้ฆ่าบุตรชายของตน
73 และอับราฮัมเห็นแกะตัวผู้กำลังเข้ามาหาเขา และซาตานกำลังยับยั้งมันอยู่ เขาจึงไปนำมันมาวางไว้หน้าแท่นบูชา แล้วเขาก็แก้เชือกที่มัดอิสอัคบุตรชายของเขาออก และเอาแกะตัวผู้มาแทนที่ แล้วอับราฮัมก็ฆ่าแกะตัวผู้บนแท่นบูชา และนำมันขึ้นไปเป็นเครื่องบูชาแทนที่อิสอัคบุตรชายของเขา
74 และอับราฮัมได้พรมเลือดของแกะตัวผู้ลงบนแท่นบูชา แล้วเขาก็อุทานว่า “นี่คือที่สำหรับบุตรชายของข้าพเจ้า และขอให้สิ่งนี้ถือได้ว่าเป็นเลือดของบุตรชายของข้าพเจ้าต่อหน้าพระเจ้าในวันนี้”
75 และทุกสิ่งที่อับราฮัมกระทำในโอกาสนั้น ณ แท่นบูชา เขาจะอุทานและกล่าวว่า “นี่เป็นการกระทำแทนบุตรชายของข้าพเจ้า และขอให้ในวันนี้พระเจ้าทรงพิจารณาการกระทำนี้แทนบุตรชายของข้าพเจ้า” และอับราฮัมได้กระทำพิธีทั้งหมด ณ แท่นบูชาจนเสร็จสิ้น และพิธีนั้นก็เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และถูกนับว่าเป็นการกระทำของอิสอัค และพระเจ้าทรงอวยพรแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาในวันนั้น
76 และซาตานได้ไปหาซาราห์ และปรากฏตัวให้เธอเห็นในรูปของชายชราผู้อ่อนน้อมถ่อมตนยิ่งนัก และอับราฮัมกำลังทำเครื่องบูชาเผาถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่
77 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าอับราฮัมได้กระทำการทิ้งปวงกับบุตรชายคนเดียวของเจ้าในวันนี้? เพราะอับราฮัมได้เอาอิสอัคไปสร้างแท่นบูชา แล้วฆ่าอิสอัค และนำศพอิสอัคขึ้นไปถวายเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชานั้น อิสอัคร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าบิดา แต่บิดาไม่มองเขา และไม่สงสารเขาเลย”
78 และซาตานก็กล่าวถ้อยคำเหล่านั้นซ้ำอีก แล้วก็จากไป และซาราห์ได้ยินถ้อยคำทั้งหมดของซาตาน และนางก็คิดว่าเขาเป็นชายชราคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของนาง ซึ่งเคยอยู่กับบุตรชายของนาง และได้มาบอกเรื่องเหล่านี้แก่นาง
79 และซาราห์ก็ร้องไห้คร่ำครวญอย่างหนักเพราะบุตรชายของนาง นางจึงทิ้งตัวลงบนพื้นและโรยฝุ่นลงบนศีรษะ แล้วกล่าวว่า “โอ ลูกชายของข้า อิสอัค ลูกชายของข้า โอ ถ้าข้าตายแทนเจ้าในวันนี้ได้เสียก็ดี” และนางก็ยังคงร้องไห้ต่อไปว่า “ข้าเสียใจเหลือเกินเพราะเจ้า โอ ลูกชายของข้า อิสอัค ลูกชายของข้า โอ ถ้าข้าตายแทนเจ้าในวันนี้ได้เสียก็ดี”

80 และนางก็ยังคงร้องไห้ต่อไป และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกินที่ได้เลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนเจ้ามา บัดนี้ความสุขของข้าพเจ้ากลับกลายเป็นความโศกเศร้าเพราะเจ้า ข้าพเจ้าผู้ซึ่งปรารถนาเจ้าและร้องไห้อธิษฐานต่อพระเจ้าจนกระทั่งให้กำเนิดเจ้าเมื่ออายุเก้าสิบปี และบัดนี้เจ้าต้องถูกเผาและถูกไฟเพื่อเป็นเครื่องบูชาในวันนี้”
81 แต่ข้าพเจ้าปลอบใจตนเองกับเจ้า ลูกเอ๋ย เพราะพระวจนะนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า เพราะเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าของเจ้าแล้ว เพราะใครเล่าจะฝ่าฝืนพระวจนะของพระเจ้าของเราได้ ในพระหัตถ์ของพระองค์นั้นทรงดูแลชีวิตของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง?
82 ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระองค์ทรงเที่ยงธรรม เพราะพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ล้วนดีและชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ก็ยินดีในพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชา และแม้ดวงตาของข้าพระองค์จะร่ำไห้อย่างขมขื่น ใจของข้าพระองค์ก็ชื่นบาน
83 และซาราห์ก็วางศีรษะลงบนอกของหญิงรับใช้คนหนึ่งของนาง และนางก็สงบนิ่งราวกับก้อนหิน
84 ต่อมานางจึงลุกขึ้นและเดินทางไปสอบถามผู้คนจนกระทั่งถึงเมืองเฮบรอน นางสอบถามทุกคนที่นางพบขณะเดินอยู่บนถนน แต่ไม่มีใครบอกนางได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกชายของนาง
85 และนางได้มาถึงคิเรอัทอาร์บา ซึ่งก็คือเฮบรอน พร้อมกับบรรดาหญิงรับใช้และชายรับใช้ของนาง และนางได้สอบถามถึงบุตรชายของนาง และนางก็อยู่ที่นั่น ขณะที่นางได้ส่งคนรับใช้บางคนไปตามหาว่าอับราฮัมกับอิสอัคไปที่ไหน พวกเขาไปตามหาเขาในบ้านของเชมและเอเบอร์ แต่ก็หาไม่พบ และพวกเขาตามหาไปทั่วแผ่นดิน แต่ก็ไม่พบเขาเช่นกัน
86 และดูเถิด ซาตานมาหาซาราห์ในรูปของชายชราคนหนึ่ง และมันมายืนอยู่ต่อหน้าเธอ แล้วกล่าวแก่เธอว่า “เราพูดเท็จแก่เจ้า เพราะอับราฮัมไม่ได้ฆ่าบุตรชายของเขา และเขาก็ไม่ได้ตาย” และเมื่อเธอได้ยินคำนั้น ความยินดีของเธอก็รุนแรงอย่างที่สุด เพราะบุตรชายของเธอ จนวิญญาณของเธอออกไปสู่สวรรค์ด้วยความยินดี และเธอก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเธอ
87 เมื่ออับราฮัมเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว เขาก็กลับไปหาคนหนุ่มพร้อมกับอิสอัคบุตรชายของเขา และพวกเขาก็ลุกขึ้นไปที่เบเออร์เชบาด้วยกัน แล้วก็กลับบ้าน
88 และอับราฮัมได้ตามหาซาราห์ แต่หาไม่พบ เขาจึงสอบถามถึงนาง และพวกเขาก็บอกเขาว่า นางได้ไปไกลถึงเมืองเฮบรอนเพื่อตามหาท่านทั้งสองที่ท่านไป เพราะนางได้รับแจ้งมาเช่นนั้น
89 และอับราฮัมกับอิสอัคจึงไปหาเธอที่เฮบรอน และเมื่อพวกเขาพบว่าเธอเสียชีวิตแล้ว พวกเขาก็ร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่น อิสอัคก้มลงกราบแม่ของเขาและร้องไห้คร่ำครวญว่า “โอ้ แม่ของข้าพเจ้า แม่ของข้าพเจ้า ท่านทิ้งข้าพเจ้าไปได้อย่างไร และท่านไปอยู่ที่ไหน โอ้ ท่านทิ้งข้าพเจ้าไปได้อย่างไร!”
90 และอับราฮัมกับอิสอัคก็ร้องไห้อย่างหนัก และบรรดาข้าราชบริพารของพวกเขาก็ร้องไห้ไปกับพวกเขาด้วย เพราะเหตุของซาราห์ และพวกเขาโศกเศร้าเสียใจอย่างมาก

บทที่ 24

1 และซาราห์มีอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี แล้วซาราห์ก็ตาย และอับราฮัมก็ลุกขึ้นจากหน้าศพของนางเพื่อหาที่ฝังศพภรรยาของเขา ซาราห์ และเขาไปพูดกับลูกหลานของเฮท ผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นว่า
2 ข้าพเจ้าเป็นคนต่างถิ่นและพำนักอยู่ในแผ่นดินของท่าน ขอโปรดประทานที่ดินสำหรับฝังศพในแผ่นดินของท่านแก่ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังศพผู้ตายของข้าพเจ้าไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า
3 และลูกหลานของเฮทกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ดูเถิด แผ่นดินอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว จงฝังศพผู้ตายของเจ้าในที่ฝังศพที่เราเลือกเถิด เพราะไม่มีใครจะขัดขวางเจ้าจากการฝังศพผู้ตายของเจ้าได้”
4 อับราฮัมจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านเห็นชอบ จงไปขอร้องเอฟรอน บุตรของโซคาร์ ให้ถ้ำมัคเพลาห์ ซึ่งอยู่สุดทุ่งนาของเขา ให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะซื้อถ้ำนั้นจากเขาในราคาใดก็ได้ที่เขาต้องการ”
5 และเอฟรอนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท พวกเขาจึงไปเรียกเขา และเขาก็มาเข้าเฝ้าอับราฮัม เอฟรอนกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งที่ท่านต้องการ” และอับราฮัมกล่าวว่า “ไม่ แต่ข้าพเจ้าจะซื้อถ้ำและที่ดินที่ท่านมีอยู่ด้วยราคาที่เหมาะสม เพื่อจะเป็นที่ฝังศพตลอดไป”
6 และเอฟรอนตอบว่า “ดูเถิด ทุ่งนาและถ้ำอยู่ตรงหน้าท่าน จงถวายสิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา” และอับราฮัมกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะซื้อจากมือของท่านและจากมือของผู้ที่เข้าไปในเมืองของท่าน และจากมือของลูกหลานของท่านตลอดไปก็ต่อเมื่อท่านจ่ายในราคาเต็มเท่านั้น”
7 และเอฟรอนและพี่น้องของเขาทั้งหมดได้ยินเรื่องนี้ อับราฮัมจึงชั่งเงินสี่ร้อยเชเกลให้เอฟรอนและพี่น้องของเขาทั้งหมด แล้วอับราฮัมก็บันทึกเรื่องนี้เป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งมีพยานสี่คนเป็นพยานยืนยัน
8 และนี่คือชื่อของพยานทั้งสี่ ได้แก่ อามิกัล บุตรของอาบิชนาชาวฮิตไทต์ อาดิโครอม บุตรของอาชูนัคชาวฮิวิต อับดอน บุตรของอาคิรัมชาวโกเมอไรต์ และบักดิล บุตรของอาบูดิชชาวไซโดนิต
9 และอับราฮัมได้นำหนังสือสัญญาซื้อขายไปเก็บไว้ในคลังสมบัติของเขา และนี่คือถ้อยคำที่อับราฮัมเขียนไว้ในหนังสือนั้น คือ:
10 ถ้ำและทุ่งนาที่อับราฮัมซื้อจากเอฟรอนชาวฮิตไทต์และจากเชื้อสายของเขา และจากผู้ที่ออกไปจากเมืองของเขา และจากเชื้อสายของพวกเขาตลอดไปนั้น เป็นกรรมสิทธิ์ของอับราฮัมและเชื้อสายของเขา และแก่ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากเขา เพื่อเป็นที่ดินสำหรับฝังศพตลอดไป และเขาได้ประทับตราและเป็นพยานยืนยัน
11 และทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ในนั้นและสถานที่ทั้งหมดนั้นได้ถูกกำหนดไว้ให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาสืบต่อมา คือจากลูก

หลานของเฮท ดูเถิด สถานที่นั้นอยู่หน้าเมืองมามเรในเฮบรอน
ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน
12 หลังจากนั้นอับราฮัมก็ฝังศพซาราห์ภรรยาของเขาที่นั่น และ
สถานที่นั้นและบริเวณโดยรอบทั้งหมดก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ
อับราฮัมและเชื้อสายของเขาในฐานะสถานที่ฝังศพ
13 และอับราฮัมได้ฝังศพซาราห์อย่างสมเกียรติเช่นเดียวกับ
การฝังศพของกษัตริย์ และนางถูกฝังในเสื้อผ้าที่สวยงามและ
ประณีตยิ่งนัก
14 และที่โลงศพของนางนั้นมีเชม บุตรชายของเขาคือเอเบอร์
และอาบิเมเลค พร้อมด้วยอนาร์ อัชโคล และมัมเร และบรรดา
ขุนนางผู้มีอำนาจในแผ่นดินต่างก็ติดตามโลงศพของนางมา
ด้วย
15 และเมื่อซาราห์มีอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี นางก็เสียชีวิต
และอับราฮัมก็โศกเศร้าอย่างมาก และได้ปฏิบัติตามพิธีไว้ทุกข์
เป็นเวลาเจ็ดวัน
16 และชาวเมืองทั้งหลายก็ปลอบโยนอับราฮัมและอิสอัคบุตร
ชายของเขาเพราะเหตุของซาราห์
17 เมื่อพ้นช่วงเวลาแห่งการไว้ทุกข์ไปแล้ว อับราฮัมจึงส่งอิสอัค
บุตรชายของตนไปอยู่ที่บ้านของเชมและเอเบอร์ เพื่อเรียนรู้หน
ทางและคำสั่งสอนของพระเจ้า และอับราฮัมอยู่ที่นั่นสามปี
18 ในเวลานั้น อับราฮัมจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาข้ารับใช้ของ
เขา และพวกเขาก็เดินทางกลับบ้านไปยังเบเออร์เชบา และอับรา
ฮัมกับบรรดาข้ารับใช้ของเขาก็อยู่ที่เบเออร์เชบา
19 และในปีนั้นเอง กษัตริย์อาบิเมเลคแห่งชาวฟิลิสเตียก็สิ้น
พระชนม์เมื่อพระชนมายุ 193 ปี และอับราฮัมได้เสด็จไปยังดิน
แดนของชาวฟิลิสเตียพร้อมกับผู้คนของพระองค์ และพวกเขา
ก็ได้ปลอบโยนคนในบ้านและบรรดาข้าราชบริพารของอับราฮัม
จากนั้นอับราฮัมก็เสด็จกลับบ้าน
20 และหลังจากที่อาบิเมเลคเสียชีวิตแล้ว ชาวเมืองเกราร์ก็ได้
นำเบนมาลิชบุตรชายของเขา ซึ่งมีอายุเพียงสิบสองปี ไปฝังไว้
ในที่ฝังศพของบิดา
21 และพวกเขาตั้งชื่อเขาว่าอาบิเมเลคตามชื่อของบิดาของเขา
เพราะเป็นธรรมเนียมของพวกเขาในเมืองเกราร์ และอาบิเมเล
คได้ครองราชย์แทนอาบิเมเลคบิดาของเขา และเขานั่งบน
บัลลังก์ของเขา
22 และโลท บุตรของฮาราน ก็เสียชีวิตในสมัยนั้นด้วย ในปีที่
สามสิบเก้าแห่งชีวิตของอิสอัค และโลทมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยสี่
สิบปีจึงเสียชีวิต
23 และนี่คือบุตรของโลท ที่เกิดจากธิดาของเขา บุตรคนแรก
ชื่อโมอับ และบุตรคนที่สองชื่อเบนามิ
24 และบุตรชายทั้งสองของโลทได้ไปแต่งงานกับหญิงชาวแผ่น
ดินคานาอัน และพวกนางได้ให้กำเนิดบุตรแก่ชาวโมอับ มีชื่อว่า
เอ็ด มายอน ทาร์ซัส และคานวิล รวมสี่คน บุตรชายเหล่านี้เป็น
บิดาของลูกหลานโมอับจนถึงทุกวันนี้
25 และครอบครัวทั้งหมดของลูกหลานของโลทก็ไปอาศัยอยู่
ตามที่ต่างๆ ที่พวกเขาพบเจอ เพราะพวกเขามีบุตรหลานและทวี
จำนวนขึ้นอย่างมากมาย
26 และพวกเขาก็ไปสร้างเมืองขึ้นในดินแดนที่พวกเขาอาศัยอยู่
และตั้งชื่อเมืองที่พวกเขาสร้างขึ้นตามชื่อของตนเอง
27 และนาโฮร์ บุตรของเทราห์ น้องชายของอับราฮัม เสียชีวิต
ในสมัยนั้น ในปีที่สี่สิบแห่งชีวิตของอิสอัค และนาโฮร์มีอายุยืน
ยาวถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองปี เขาเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่ฮาราน
28 เมื่ออับราฮัมได้ยินว่าน้องชายของตนตายแล้ว เขาก็เศร้า
โศกเสียใจอย่างมาก และไว้ทุกข์ให้น้องชายอยู่หลายวัน
29 และอับราฮัมเรียกเอลีเอเซอร์หัวหน้าคนรับใช้ของเขามาเพื่อ
สั่งสอนเรื่องในบ้านของเขา และเอลีเอเซอร์ก็มาและยืนอยู่ต่อ
หน้าอับราฮัม
30 อับราฮัมจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าแก่แล้ว ข้าพเจ้าไม่
รู้ว่าวันตายของข้าพเจ้าจะมาถึงเมื่อใด เพราะข้าพเจ้ามีอายุมาก
แล้ว ฉะนั้นจงลุกขึ้นไปเถิด อย่าไปหาภรรยาให้แก่บุตรชายของ
ข้าพเจ้าจากที่นี่และจากแผ่นดินนี้ จากบรรดาธิดาของชาวคานา
อันซึ่งเราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย”
31 แต่จงไปที่แผ่นดินของข้าพเจ้าและบ้านเกิดของข้าพเจ้า และ
ไปหาภรรยาให้แก่บุตรชายของข้าพเจ้าจากที่นั่น และพระเจ้า
ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาจากบ้านของบิดาของข้าพเจ้าและนำข้าพเจ้า
มายังที่แห่งนี้ และตรัสกับข้าพเจ้าว่า เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่
เชื้อสายของเจ้าเป็นมรดกตลอดไป พระองค์จะทรงส่งทูต
สวรรค์ของพระองค์นำหน้าเจ้าและทรงทำให้ทางของเจ้าเจริญ
รุ่งเรือง เพื่อเจ้าจะได้หาภรรยาให้แก่บุตรชายของข้าพเจ้าจาก
วงศ์ตระกูลของข้าพเจ้าและจากบ้านของบิดาของข้าพเจ้า
32 และคนรับใช้ก็ตอบนายของเขา อับราฮัม ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้า
จะไปที่บ้านเกิดของท่านและบ้านของบิดาท่าน เพื่อไปหาภรรยา
ให้แก่บุตรชายของท่านจากที่นั่น แต่ถ้าหญิงนั้นไม่ยอมติดตาม
ข้าพเจ้ามายังดินแดนนี้ ข้าพเจ้าจะพาบุตรชายของท่านกลับไป
ยังบ้านเกิดของท่านได้หรือไม่?”
33 อับราฮัมจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงระวังอย่าพาบุตรชายของ
ข้าพเจ้ากลับมาที่นี่อีก เพราะพระเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิต
ตามนั้น จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์นำหน้าเจ้า และจะทรง
ทำให้ทางของเจ้าเจริญรุ่งเรือง”
34 และเอลีเอเซอร์ก็ได้ทำตามที่อับราฮัมสั่ง และเอลีเอเซอร์ได้
สาบานต่ออับราฮัมเจ้านายของเขาในเรื่องนี้ แล้วเอลีเอเซอร์ก็
ลุกขึ้นไปเอาอูฐสิบตัวของเจ้านายของเขา และคนรับใช้สิบคน
ของเจ้านายของเขาไปด้วย พวกเขาจึงลุกขึ้นไปที่ฮาราน เมือง
ของอับราฮัมและนาโฮร์ เพื่อไปหาภรรยาให้แก่อิสอัค บุตรชาย
ของอับราฮัม และขณะที่พวกเขาไป อับราฮัมก็ส่งคนไปที่บ้าน
ของเชมและเอเบอร์ และพวกเขาก็นำอิสอัค บุตรชายของอับรา
ฮัมมาจากที่นั่น
35 และอิสอัคก็กลับบ้านไปอยู่ที่เมืองเบียร์เชบาซึ่งเป็นบ้านของ
บิดา ส่วนเอลีเอเซอร์กับคนของเขาก็มาถึงเมืองฮาราน พวกเขา

หยุดพักที่เมืองนั้น ณ บ่อน้ำแห่งหนึ่ง และอิสอัคก็ให้ฝูงอูฐของเขานั่งลงที่ริมน้ำ แล้วพวกเขาก็อยู่ที่นั่น
36 และเอลีเอเซอร์ ผู้รับใช้ของอับราฮัม ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพเจ้า ขอทรงโปรดประทานความรวดเร็วแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ และขอทรงเมตตาต่อนายของข้าพเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งภรรยาให้แก่บุตรชายของนายของข้าพเจ้าจากวงศ์ตระกูลของเขาในวันนี้”
37 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำวิงวอนของเอลีเอเซอร์เพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คืออับราฮัม และเขาได้พบกับธิดาของเบธูเอล บุตรชายของมิลคาห์ ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม และเอลีเอเซอร์จึงเข้าไปในบ้านของนาง
38 และเอลีเอเซอร์ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเขาให้พวกเขาฟัง และบอกว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของอับราฮัม พวกเขาจึงยินดีกับเขาเป็นอย่างยิ่ง
39 และพวกเขาทั้งหมดก็สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงบันดาลสิ่งนี้ให้เกิดขึ้น และยกเรเบคกา บุตรสาวของเบธูเอล ให้เป็นภรรยาของอิสอัค
40 และหญิงสาวผู้นั้นมีรูปร่างหน้าตางดงามมาก เธอเป็นหญิงพรหมจรรย์ และในสมัยนั้นเรเบคก้ามีอายุสิบขวบ
41 ในคืนนั้น เบธูเอลและลาบันกับลูกหลานของเขาได้จัดงานเลี้ยง และเอลีเอเซอร์กับคนของเขาก็มากินดื่มและชื่นชมยินดีที่นั่นในคืนนั้น
42 เช้าวันรุ่งขึ้น เอลีเอเซอร์และพวกคนที่อยู่กับเขาจึงลุกขึ้นและเรียกคนในบ้านของเบธูเอลทั้งหมดมาทูลว่า “ขอส่งข้าพเจ้าไปหาเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด” แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นและส่งเรเบคาห์กับเดโบราห์ บุตรสาวของอุส ซึ่งเป็นนางพยาบาลของนาง ไปหาเรเบคาห์ พร้อมทั้งมอบเงินและทองคำ คนรับใช้ชายและหญิง และอวยพรเรเบคาห์
43 และพวกเขาจึงส่งเอลีเอเซอร์ไปพร้อมกับคนของเขา และคนรับใช้ก็พาเรเบคก้ากลับไปหาเจ้านายของเขาที่แผ่นดินคานาอัน
44 และอิสอัคได้แต่งงานกับรีเบคก้า และพาเธอเข้าไปในเต็นท์
45 และอิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อเขาได้แต่งงานกับรีเบคกา บุตรสาวของเบธูเอลผู้เป็นลุงของเขา

บทที่ 25

1 และในเวลานั้นเอง เมื่ออับราฮัมมีอายุมากแล้วจึงได้แต่งงานใหม่กับหญิงคนหนึ่ง ชื่อเคทูราห์ มาจากแผ่นดินคานาอัน
2 และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายหกคนแก่เขา ได้แก่ ซิมราน โยคชัน เมดัน มิเดียน อิชบัก และชูอาค และบุตรของซิมรานคือ อาบิเฮน โมลิช และนาริม
3 และบุตรชายของโยคชันคือเชบาและเดดาน และบุตรชายของเมดานคืออามิดา โยอาบ โกคี เอลีชา และโนทัค และบุตรชายของมิเดียนคือเอฟาห์ เอเฟอร์ ชาโนค อาบิดา และเอลดาอาห์
4 และบุตรชายของอิชบัคคือ มาคิโร เบโยดัว และทาเตอร์
5 และบุตรชายของชูอาคคือ บิลดัด มัมดัด มูนัน และเมบัน ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลของบุตรของเคทูราห์ หญิงชาวคานาอัน ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่อับราฮัมชาวฮีบรู
6 และอับราฮัมได้ส่งคนเหล่านั้นไปทั้งหมด และให้ของขวัญแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จากไปจากอิสอัคบุตรชายของเขา ไปอาศัยอยู่ในที่ใดก็ตามที่พวกเขาจะหาที่อยู่ได้
7 และคนเหล่านั้นทั้งหมดได้ไปยังภูเขาทางทิศตะวันออก และสร้างเมืองขึ้นหกเมือง ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่จนถึงทุกวันนี้
8 แต่ลูกหลานของเชบาและเดดาน ลูกหลานของโยคชัน พร้อมด้วยลูกหลานของพวกเขานั้น ไม่ได้อาศัยอยู่กับพี่น้องของพวกเขาในเมืองต่างๆ และพวกเขาได้เดินทางและตั้งค่ายในดินแดนและถิ่นทุรกันดารจนถึงทุกวันนี้
9 และชาวมีเดียน บุตรของอับราฮัม ได้เดินทางไปยังทิศตะวันออกของแผ่นดินคูช และที่นั่นพวกเขาได้พบหุบเขากว้างใหญ่แห่งหนึ่งในดินแดนทางทิศตะวันออก พวกเขาจึงตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นและสร้างเมืองขึ้น และพวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองนั้น ซึ่งก็คือแผ่นดินมีเดียนจนถึงทุกวันนี้
10 และชาวมีเดียนอาศัยอยู่ในเมืองที่เขาสร้างขึ้น เขาและบุตรชายทั้งห้าคนและทรัพย์สินทั้งหมดของเขาอาศัยอยู่ด้วย
11 และนี่คือชื่อของบุตรชายชาวมีเดียนตามชื่อเมืองของพวกเขา คือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิดา และเอลดาห์
12 และบุตรชายของเอฟาห์คือเมทัค เมชาร์ อาวี และซานูอา และบุตรชายของเอเฟอร์คือเอฟรอน ซูร์ อาลีรุน และเมดิน และบุตรชายของฮาโนคคือเรอูเอล เรเค็ม อาซี อาลีโอชูบ และอาลาด
13 และบุตรชายของอาบิดาคือ ชูร์ เมลุด เครูรี และโมลคี และบุตรชายของเอลดาอาห์คือ มิเคอร์ เรบา มัลคียาห์ และกาโบล นี่คือชื่อของชาวมีเดียนตามตระกูลของพวกเขา และต่อมาตระกูลของชาวมีเดียนก็แพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินมีเดียน
14 และนี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งฮาการ์ นางรับใช้ของซาราห์ ได้ให้กำเนิดแก่อับราฮัม
15 และอิสมาเอลได้แต่งงานกับหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่ง ชื่อว่าริบาห์ ซึ่งก็คือเมริบาห์นั่นเอง
16 และริบาห์ได้ให้กำเนิดบุตรแก่อิชมาเอล ได้แก่ เนบายอท เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม และบอสมาท น้องสาวของพวกเขา
17 อิชมาเอลจึงทิ้งริบาห์ภรรยาของเขา และนางก็จากเขาไปกลับไปยังอียิปต์ ไปอยู่กับบิดาของนาง และนางก็อาศัยอยู่ที่นั่นเพราะนางประพฤติตัวไม่ดีในสายตาของอิชมาเอลและในสายตาของอับราฮัมบิดาของเขา
18 ต่อมาอิชมาเอลได้แต่งงานกับหญิงชาวแผ่นดินคานาอันคนหนึ่ง ชื่อว่ามัลคุธ และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา ได้แก่ นิชมาห์ ดูมาห์ มาสา ชาดัด เทมา เยตูร์ นาฟิช และเคดมา
19 นี่คือบุตรชายของอิชมาเอล และนี่คือชื่อของพวกเขา คือเจ้าชายสิบสององค์ตามชาติพันธุ์ของพวกเขา และต่อมาตระกูลของอิชมาเอลก็แตกกระจายออกไป อิชมาเอลได้พาบุตรหลานและทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาหามาได้ พร้อมทั้งชีวิตครอบครัวและ

สิ่งของทั้งหมดที่เป็นของเขา ไปอาศัยอยู่ในที่ที่พวกเขาจะหาที่อยู่ได้
20 และพวกเขาได้ไปอาศัยอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดารปาราน และที่อยู่อาศัยของพวกเขาอยู่ตั้งแต่ฮาวิลลาห์ไปจนถึงชูร์ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอียิปต์เมื่อท่านเดินทางมายังอัสซีเรีย
21 และอิชมาเอลกับบุตรชายของเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น พวกเขามีบุตรด้วยกันและทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย
22 และนี่คือชื่อของบุตรชายของเนบายอท บุตรคนแรกของอิชมาเอล คือ เมนด์ เซนด์ และมายอน และบุตรชายของเคดาร์ คือ อาลีออน เคเซม ชามัด และเอลี
23 และบุตรชายของอัดบีเอลคือชามัดและยาบิน และบุตรชายของมิบซัมคือโอบาดีห์ เอเบดเมเลค และเยอุช เหล่านี้คือตระกูลของบุตรของริบาห์ ภรรยาของอิชมาเอล
24 และบุตรชายของมิชมา บุตรของอิชมาเอล คือ ชามัว เซคาริออน และโอเบด และบุตรชายของดูมาห์ คือ เคเซด เอลี มัคมัด และอาเมด
25 และบุตรชายของมาสาคือ เมลอน มูลา และเอบิดาดอน และบุตรชายของชาดัดคือ อะซูร์ มินซาร์ และเอเบดเมเลค และบุตรชายของเทมาคือ เซอีร์ ซาดอน และยาโคล
26 และบุตรชายของเยทูร์คือ เมริธ ยาอิช อาลโย และปาโคท และบุตรชายของนาฟิชคือ เอเบด-ทาเมด อะบิยาซาฟ และมีร์ และบุตรชายของเคดมาคือ คาลิป ทัคติ และโอมีร์ เหล่านี้คือบุตรของมัลคุท ภรรยาของอิชมาเอล ตามลำดับวงศ์ตระกูลของพวกเขา
27 ตระกูลเหล่านี้ทั้งหมดเป็นตระกูลของอิชมาเอลตามลำดับวงศ์ตระกูล และพวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้สร้างเมืองขึ้นจนถึงทุกวันนี้
28 และในสมัยนั้นเรเบคาห์ บุตรสาวของเบธูเอล ภรรยาของอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม เป็นหมัน ไม่มีบุตร และอิสอัคอาศัยอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน และพระเจ้าทรงอยู่กับอิสอัค และในสมัยนั้นอาร์ปัคชาด บุตรของเชม บุตรของโนอาห์ ก็เสียชีวิตในปีที่สี่สิบแปดของชีวิตอิสอัค และอาร์ปัคชาดมีชีวิตอยู่ทั้งหมดสี่ร้อยสามสิบแปดปี แล้วเขาก็เสียชีวิต

บทที่ 26

1 และในปีที่ห้าสิบเก้าแห่งชีวิตของอิสอัค บุตรของอับราฮัม เรเบคกาภรรยาของเขายังคงเป็นหมันอยู่
2 และเรเบคาห์กล่าวแก่อิสอัคว่า “ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า ซาราห์มารดาของท่านเป็นหมันในสมัยของนาง จนกระทั่งอับราฮัมบิดาของท่านได้อธิษฐานขอให้นางมีบุตร และนางก็ตั้งครรภ์”
3 ฉะนั้นจงลุกขึ้นอธิษฐานต่อพระเจ้าเถิด แล้วพระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานของท่าน และทรงระลึกถึงเราด้วยพระเมตตาของพระองค์
4 อิสอัคจึงตอบเรเบคก้าภรรยาของเขาว่า “อับราฮัมได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงทวีจำนวนบุตรให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว ฉะนั้นความไม่สามารถมีบุตรนี้จึงมาจากท่าน”
5 และเรเบคาห์กล่าวแก่เขาว่า “แต่จงลุกขึ้นอธิษฐานเถิด เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของท่านและประทานบุตรแก่ข้าพเจ้า” อิสอัคจึงฟังคำของภรรยา และอิสอัคกับภรรยาจึงลุกขึ้นไปยังดินแดนโมริอาห์เพื่ออธิษฐานและแสวงหาพระเจ้าที่นั่น และเมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่น อิสอัคก็ยืนขึ้นอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อภรรยาของเขา เพราะนางเป็นหมัน
6 อิสอัคจึงกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าและดิน ผู้ซึ่งความดีและความเมตตาของพระองค์เต็มแผ่นดิน พระองค์ผู้ทรงนำบิดาของข้าพเจ้าจากบ้านของบิดาและจากที่ประสูติของเขามายังแผ่นดินนี้ และตรัสกับเขาว่า ‘เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า’ และพระองค์ทรงสัญญาและทรงประกาศแก่เขาว่า ‘เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้ทวีคูณเหมือนดวงดาวในฟ้าและเหมือนทรายในทะเล’ ขอให้พระวจนะของพระองค์ที่ตรัสกับบิดาของข้าพเจ้านั้นเป็นจริงเถิด”
7 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดวงตาของเราจ้องมองไปยังพระองค์เพื่อจะประทานเชื้อสายมนุษย์แก่เราตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และดวงตาของเราจ้องมองไปยังพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
8 และพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของอิสอัค บุตรของอับราฮัม และพระเจ้าทรงตอบรับคำวิงวอนของเขา และเรเบคาห์ภรรยาของเขาก็ตั้งครรภ์
9 และหลังจากนั้นประมาณเจ็ดเดือน เด็กทั้งสองก็ดิ้นรนอยู่ในครรภ์ของนาง และนางก็เจ็บปวดอย่างมากเพราะความเหนื่อยล้าจากการคลอดบุตรเหล่านั้น นางจึงกล่าวแก่บรรดาหญิงทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินนั้นว่า “เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นกับพวกท่านบ้างไหม เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับดิฉัน?” และพวกนางก็ตอบว่า “ไม่”
10 และนางกล่าวแก่พวกเขาว่า “เหตุใดข้าพเจ้าจึงเป็นรายเดียวในเรื่องนี้ท่ามกลางหญิงทั้งหลายที่อยู่บนโลก?” แล้วนางก็ไปยังดินแดนโมริอาห์เพื่อทูลขอต่อพระเจ้าในเรื่องนี้ และนางก็ไปหาเชมและเอเบอร์บุตรชายของเขาเพื่อสอบถามพวกเขาในเรื่องนี้ และขอให้พวกเขาทูลขอต่อพระเจ้าในเรื่องนี้เกี่ยวกับนางด้วย
11 และนางยังขอให้อับราฮัมไปทูลถามพระเจ้าถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับนางด้วย
12 และพวกเขาทั้งหมดได้ทูลถามพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ และพวกเขาได้นำพระวจนะจากพระเจ้ามาบอกนางว่า “ในครรภ์ของเจ้ามีบุตรสองคน และจะมีสองชนชาติเกิดขึ้นจากบุตรทั้งสองนั้น ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และชนชาติที่แข็งแกร่งกว่าจะรับใช้ชนชาติที่อ่อนแอกว่า”
13 และเมื่อถึงกำหนดคลอด นางก็คุกเข่าลง และดูเถิด ในครรภ์ของนางมีบุตรแฝดตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับนางไว้

14 และบุตรคนแรกนั้นคลอดออกมาตัวแดงทั้งตัวเหมือนเสื้อผ้าที่มีขน และคนทั้งปวงในแผ่นดินนั้นเรียกชื่อเขาว่าเอซาว โดยกล่าวว่า ผู้นี้เกิดมาสมบูรณ์ตั้งแต่ในครรภ์
15 หลังจากนั้นพี่ชายของเขาก็เข้ามาจับส้นเท้าของเอซาว จึงได้ตั้งชื่อเขาว่ายาโคบ
16 และอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม มีอายุหกสิบปีเมื่อให้กำเนิดพวกเขา
17 และเด็กชายทั้งสองเติบโตจนถึงอายุสิบห้าปี พวกเขาก็ได้เข้าไปอยู่ในสังคมของชายชรา เอซาวเป็นคนเจ้าเล่ห์และหลอกลวง และเป็นนักล่าที่เก่งกาจในทุ่งนา ส่วนยาโคบเป็นคนสมบูรณ์และฉลาด อาศัยอยู่ในกระโจม เลี้ยงฝูงสัตว์ และเรียนรู้คำสั่งสอนของพระเจ้าและบัญญัติของบิดามารดา
18 และอิสอัคกับลูกหลานของเขาอาศัยอยู่กับอับราฮัมผู้เป็นบิดาในแผ่นดินคานาอันตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
19 และอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ได้พาบุตรหลานและทรัพย์สินทั้งหมดของเขากลับไปยังแผ่นดินฮาวิลลาห์ และอาศัยอยู่ที่นั่น
20 และบรรดาบุตรของนางสนมของอับราฮัมทั้งหลายก็ไปอาศัยอยู่ในดินแดนทางทิศตะวันออก เพราะอับราฮัมได้ส่งพวกนางไปจากบุตรชายของเขา และได้ให้ของขวัญแก่พวกนาง แล้วพวกนางก็จากไป
21 และอับราฮัมได้มอบทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ให้แก่อิสอัคบุตรชายของเขา และเขายังได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของตนให้แก่อิสอัคด้วย
22 และพระองค์ทรงบัญชาเขาว่า “เจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจหรือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์และในแผ่นดิน และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์?”
23 และพระองค์ทรงพาข้าพเจ้าออกจากบ้านของบิดาและจากที่ประสูติของข้าพเจ้า และประทานความสุขทั้งปวงในโลกนี้แก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากแผนการของคนชั่วเพราะข้าพเจ้าวางใจในพระองค์
24 และท่านได้พาข้าพเจ้ามายังที่แห่งนี้ และช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเมืองอูร์คัสดีม และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เราจะมอบดินแดนทั้งหมดนี้ให้แก่ลูกหลานของเจ้า และพวกเขาจะได้รับมรดกเมื่อพวกเขาปฏิบัติตามบัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และคำพิพากษาของเราที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และที่เราจะบัญชาพวกเขาต่อไป”
25 ฉะนั้นลูกเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา และจงรักษาบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ อย่าหันเหจากทางที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะไปทางขวาหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าและลูกหลานของเจ้าจะได้มีความสุขตลอดไป
26 และจงระลึกถึงการอัศจรรย์ของพระเจ้า และความเมตตาที่พระองค์ทรงแสดงต่อเรา ในการที่พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรู และพระเจ้าของเราทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในมือของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงรักษาทุกสิ่งที่เราได้บัญชาไว้แก่เจ้า และอย่าหันเหจากพระบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และอย่าปรนนิบัติผู้ใดนอกจากพระองค์ เพื่อว่าเจ้าและลูกหลานของเจ้าจะได้มีความสุข
27 จงสอนบุตรหลานและเชื้อสายของเจ้าให้รู้จักคำสั่งสอนและพระบัญญัติของพระเจ้า และสอนพวกเขาให้ดำเนินในทางที่ถูกต้อง เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขตลอดไป
28 อิสอัคจึงตอบบิดาของตนว่า “ข้าพเจ้าจะทำตามพระบัญชาของพระเจ้าของข้าพเจ้า และจะไม่ละทิ้งพระบัญชาของพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้” และอับราฮัมก็อวยพรแก่อิสอัคบุตรชายของตน และแก่บรรดาบุตรของตนด้วย และอับราฮัมได้สอนยาโคบถึงคำสั่งสอนของพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์
29 และในเวลานั้นเอง อับราฮัมก็สิ้นชีวิตในปีที่สิบห้าแห่งชีวิตของยาโคบและเอซาว บุตรชายของอิสอัค และอายุของอับราฮัมทั้งหมดคือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี และเขาสิ้นชีวิตและถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาในวัยชราที่แข็งแรง มีชีวิตที่สุขสบาย และอิสอัคและอิชมาเอลบุตรชายของเขาได้ฝังศพเขา
30 และเมื่อชาวเมืองคานาอันได้ยินว่าอับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาทั้งหมดจึงพาบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และคนของตนมาเพื่อฝังศพอับราฮัม
31 และบรรดาชาวเมืองฮารานทั้งหมด และบรรดาครอบครัวของวงศ์ตระกูลอับราฮัม และบรรดาเจ้าชายและขุนนางชั้นสูงและบรรดาบุตรชายของอับราฮัมจากบรรดาภรรยาน้อย ต่างก็มาเมื่อได้ยินข่าวการตายของอับราฮัม และพวกเขาก็ได้ตอบแทนความดีของอับราฮัม และปลอบโยนอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม แล้วพวกเขาก็ได้ฝังศพอับราฮัมในถ้ำที่อับราฮัมซื้อมาจากเอฟรอนชาวฮิตไทต์และลูกหลานของเขา เพื่อเป็นสุสาน
32 และชาวเมืองคานาอันทั้งหมด รวมทั้งบรรดาผู้ที่รู้จักอับราฮัม ต่างร่ำไห้เพื่ออับราฮัมตลอดทั้งปี และชายหญิงต่างโศกเศร้าเสียใจต่อเขา
33 และเด็กเล็กทั้งหลายและชาวเมืองทั้งปวงต่างร้องไห้เพราะเห็นแก่อับราฮัม เพราะอับราฮัมได้ทำดีต่อพวกเขาทั้งหมด และเพราะเขาเป็นคนซื่อตรงต่อพระเจ้าและมนุษย์
34 และไม่มีผู้ใดที่เกรงกลัวพระเจ้าเหมือนอับราฮัม เพราะอับราฮัมเกรงกลัวพระเจ้าของเขาตั้งแต่ยังเยาว์วัย และรับใช้พระเจ้าและดำเนินชีวิตตามทางของพระองค์ตลอดชีวิต ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวันตายของเขา
35 และพระเจ้าทรงอยู่กับเขาและทรงช่วยเขาให้พ้นจากแผนการของนิมโรดและผู้คนของเขา และเมื่อเขาทำสงครามกับกษัตริย์ทั้งสี่แห่งเอลาม เขาก็เอาชนะพวกเขาได้
36 และเขาได้นำชนชาติทั้งปวงบนโลกมาปรนนิบัติพระเจ้า และสอนพวกเขาถึงหนทางของพระเจ้า และทำให้พวกเขารู้จักพระเจ้า
37 และเขาได้จัดสวนป่าและปลูกสวนองุ่นไว้ในนั้น และเขาก็ได้จัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มไว้ในเต็นท์ของเขาสำหรับผู้ที่ผ่านไปมาในแผ่นดินนั้น เพื่อให้พวกเขาได้อิ่มหนำสำราญในบ้านของเขา

38 และพระเจ้าทรงช่วยโลกทั้งปวงให้รอดพ้นเพราะเห็นแก่
Abraham
39 และหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าก็ทรงอวยพรแก่
อิสอัคบุตรชายของอับราฮัมและลูกหลานของเขา และพระเจ้า
ทรงอยู่กับอิสอัคเช่นเดียวกับที่ทรงอยู่กับอับราฮัมบิดาของเขา
เพราะอิสอัคได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้าตามที่
อับราฮัมบิดาของเขาได้สั่งสอนไว้ เขาไม่ได้หันเหไปทางขวาหรือ
ทางซ้ายจากทางที่ถูกต้องซึ่งบิดาของเขาได้สั่งสอนไว้

บทที่ 27

1 และในเวลานั้น หลังจากที่อับราฮัมเสียชีวิตแล้ว เอซาวมักออก
ไปล่าสัตว์ในทุ่งนาเป็นประจำ
2 และนิมโรด กษัตริย์แห่งบาเบล ผู้ซึ่งมีพระนามเดียวกันกับอัม
ราเฟล ก็มักจะเสด็จพร้อมเหล่าทหารองครักษ์ไปล่าสัตว์ในทุ่ง
และเสด็จไปเดินเล่นกับเหล่าทหารในเวลาเย็นอยู่บ่อยครั้ง
3 และนิมโรดเฝ้าสังเกตเอซาวอยู่ตลอดวัน เพราะความอิจฉา
ริษยาเกิดขึ้นในใจของนิมโรดต่อเอซาวอยู่ตลอดวัน
4 และในวันหนึ่ง เอซาวออกไปล่าสัตว์ในทุ่งนา และพบนิมโร
ดกำลังเดินอยู่ในถิ่นทุรกันดารกับคนของเขาสองคน
5 และบรรดานักรบผู้เก่งกาจและประชาชนของเขาก็อยู่กับเขาใน
ถิ่นทุรกันดาร แต่พวกเขาแยกย้ายกันออกไปไกลจากเขา และไป
ล่าสัตว์ในทิศต่างๆ ส่วนเอซาวซ่อนตัวเพื่อดักรอเนมโรด และ
เนมโรดก็ซุ่มรอเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
6 และนิมโรดและคนของเขาที่อยู่กับเขาไม่รู้จักเขา และนิมโร
ดและคนของเขามักจะเดินตรวจตราในทุ่งนาในเวลาเย็น เพื่อจะ
ได้รู้ว่าคนของเขากำลังล่าสัตว์อยู่ที่ใดในทุ่งนา
7 และเมื่อนิมโรดกับคนของเขาอีกสองคนมาถึงที่ที่พวกเขาอยู่
เอซาวก็สะดุ้งตื่นจากที่ซ่อนตัว ชักดาบออกมา และรีบวิ่งไปหานิ
มโรดแล้วตัดหัวเขา
8 และเอซาวได้ต่อสู้กับชายสองคนที่อยู่กับนิมโรดอย่างดุเดือด
เมื่อพวกเขาร้องเรียกเอซาว เอซาวก็หันไปและฟันพวกเขาทั้ง
สองตายด้วยดาบของตน
9 และบรรดาขุนนางผู้กล้าหาญของนิมโรดที่ละทิ้งเขาไปในถิ่น
ทุรกันดารได้ยินเสียงร้องจากระยะไกล และพวกเขารู้จักเสียง
ของชายสองคนนั้น จึงรีบวิ่งไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อพวกเขาพบ
กษัตริย์ของพวกเขาและชายสองคนที่อยู่กับพระองค์นอน
ตายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
10 เมื่อเอซาวเห็นกองทัพของนิมโรดกำลังมาแต่ไกล เขาก็หนี
ไป และเอซาวก็เอาเสื้อผ้าอันมีค่าของนิมโรด ซึ่งบิดาของนิมโร
ดได้ยกให้เป็นมรดกแก่นิมโรด และซึ่งนิมโรดใช้ปกครองทั่วทั้ง
แผ่นดินนั้น ไปซ่อนไว้ในบ้านของตน
11 และเอซาวก็เอาเสื้อผ้าเหล่านั้นวิ่งเข้าไปในเมืองเพราะคนของ
นิมโรด และเมื่อมาถึงบ้านของบิดา เขาก็เหนื่อยล้าและหมดแรง
จากการต่อสู้ และกำลังจะตายด้วยความเศร้าโศกเมื่อเขาเข้าไป
หาพี่ชายของเขา ยาโคบ และนั่งลงต่อหน้าเขา
12 และเอซาวกล่าวแก่ยาโคบผู้เป็นพี่ชายว่า “ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้า
จะตายแล้ว เหตุใดข้าพเจ้าจึงจะขาดสิทธิในการเป็นบุตรหัวปี
เล่า?” ยาโคบจึงกระทำการอย่างชาญฉลาดกับเอซาวในเรื่องนี้
และเอซาวก็ขายสิทธิในการเป็นบุตรหัวปีให้แก่ยาโคบ เพราะพระ
เจ้าทรงบันดาลให้เป็นเช่นนั้น
13 และส่วนของเอซาวในถ้ำแห่งทุ่งนามาคเพลาห์ ซึ่งอับราฮัม
ซื้อจากลูกหลานของเฮทเพื่อใช้เป็นสุสาน เอซาวก็ขายให้แก่ยา
โคบ และยาโคบก็ซื้อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจากเอซาวผู้เป็นพี่ชายโดย
จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว
14 และยาโคบได้บันทึกเรื่องราวทั้งหมดนี้ลงในหนังสือเล่มหนึ่ง
และเขาได้เป็นพยานยืนยันเรื่องนั้นต่อหน้าพยานหลายคน แล้ว
เขาก็ได้ประทับตราหนังสือเล่มนั้น และหนังสือเล่มนั้นก็อยู่ในมือ
ของยาโคบ
15 เมื่อนิมโรด บุตรชายของคูชเสียชีวิต คนของเขาก็นำศพไป
ฝังในเมืองของเขาด้วยความตกใจ และนิมโรดมีชีวิตอยู่สอง
ร้อยสิบห้าปีจึงเสียชีวิต
16 และนิมโรดครองราชย์เหนือประชาชนในแผ่นดินนั้นเป็นเวลา
หนึ่งร้อยแปดสิบห้าปี และนิมโรดก็ตายด้วยคมดาบของเอซาว
ด้วยความอับอายและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และเชื้อสายของ
อับราฮัมเป็นผู้ทำให้เขาตายตามที่เขาได้เห็นในความฝัน
17 และเมื่อนิมโรดสิ้นพระชนม์ อาณาจักรของเขาก็ถูกแบ่งออก
เป็นหลายส่วน และส่วนต่างๆ ที่นิมโรดเคยปกครองนั้นก็ถูกคืน
ให้แก่กษัตริย์แต่ละองค์ในแผ่นดินนั้น ซึ่งได้ปกครองต่อจากนิ
มโรดหลังจากที่นิมโรดสิ้นพระชนม์ และประชาชนในราชวงศ์
ของนิมโรดก็ตกเป็นทาสของกษัตริย์องค์อื่นๆ ในแผ่นดินนั้น
เป็นเวลานาน

บทที่ 28

1 และในวันเหล่านั้น หลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิต ในปีนั้นพระเจ้า
ทรงบันดาลให้เกิดความกันดารอาหารอย่างหนักในแผ่นดิน และ
ขณะที่ความกันดารอาหารกำลังระบาดในแผ่นดินคานาอัน อิส
อัคก็ลุกขึ้นไปอียิปต์เพราะความกันดารอาหารนั้น เช่นเดียวกับที่
อับราฮัมบิดาของเขาเคยทำ
2 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่อิสอัคและตรัสกับเขาว่า อย่า
ลงไปอียิปต์ แต่จงลุกขึ้นไปที่เกรารํ ไปหาอาบิเมเลค กษัตริย์
แห่งชาวฟิลิสเตีย และอยู่ที่นั่นจนกว่าความกันดารจะสิ้นสุดลง
3 และอิสอัคก็ลุกขึ้นไปที่เกรารํตามที่พระเจ้าทรงบัญชา และเขา
อยู่ที่นั่นครบหนึ่งปี
4 เมื่ออิสอัคมาถึงเมืองเกรารํ ชาวเมืองเห็นว่าเรเบคาห์ภรรยา
ของเขามีรูปร่างหน้าตางดงาม ชาวเมืองเกรารํจึงถามอิสอัค
เกี่ยวกับภรรยาของเขา และเขาตอบว่า “นางเป็นน้องสาวของ
ฉัน” เพราะเขากลัวที่จะบอกว่านางเป็นภรรยาของเขา เกรงว่า
ชาวเมืองจะฆ่าเขาเพราะนาง

5 และบรรดาเจ้านายของอาบิเมเลคก็ไปสรรเสริญหญิงนั้นต่อหน้ากษัตริย์ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบพวกเขา และไม่ทรงใส่ใจคำพูดของพวกเขาเลย
6 แต่พระองค์ทรงได้ยินพวกเขากล่าวว่าอิสอัคได้ประกาศว่านางเป็นน้องสาวของตน กษัตริย์จึงทรงเก็บเรื่องนี้ไว้ในพระทัย
7 เมื่ออิสอัคอยู่ในเมืองนั้นได้สามเดือน อาบิเมเลคก็มองออกไปที่หน้าต่าง และเห็นอิสอัคกำลังเล่นสนุกกับเรเบคกาภรรยาของเขา เพราะอิสอัคอาศัยอยู่ในบ้านหลังนอกของกษัตริย์ ดังนั้นบ้านของอิสอัคจึงอยู่ตรงข้ามกับบ้านของกษัตริย์
8 และกษัตริย์ตรัสกับอิสอัคว่า “เจ้าทำอะไรกับเราเช่นนี้ ในเมื่อเจ้ากล่าวถึงภรรยาของเจ้าว่า ‘นางเป็นน้องสาวของเรา’ แม้แต่คนสำคัญในเมืองสักคนก็มานอนกับนางได้ง่ายๆ แล้วเจ้าก็จะทำให้เราต้องรับโทษด้วย”
9 อิสอัคจึงกล่าวแก่อาบิเมเลคว่า “เพราะข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะตายเพราะภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า”
10 ในเวลานั้น อาบิเมเลคได้ออกคำสั่งแก่บรรดาเจ้านายและขุนนางผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ให้พาอิสอัคและเรเบคกาภรรยาของเขามาเข้าเฝ้ากษัตริย์
11 และกษัตริย์ทรงบัญชาให้แต่งกายหญิงทั้งสองด้วยเครื่องทรงของเจ้าชาย แล้วให้พวกเขาขี่ม้าไปตามถนนในเมือง และประกาศให้คนทั้งแผ่นดินรู้ว่า นี่คือชายผู้นี้ และนี่คือภรรยาของเขา ผู้ใดแตะต้องชายผู้นี้หรือภรรยาของเขา ผู้นั้นจะต้องตายอย่างแน่นอน และอิสอัคก็กลับไปอยู่กับภรรยาของเขาที่พระราชวัง และพระเจ้าทรงอยู่กับอิสอัค และเขาก็เจริญรุ่งเรืองและไม่ขาดสิ่งใดเลย
12 และพระเจ้าทรงทำให้อิสอัคได้รับความโปรดปรานในสายตาของอาบิเมเลคและในสายตาของประชาชนทั้งหลาย และอาบิเมเลคก็ปฏิบัติต่ออิสอัคอย่างดี เพราะอาบิเมเลคระลึกถึงคำสาบานและพันธสัญญาที่มีอยู่ระหว่างบิดาของเขากับอับราฮัม
13 และอาบิเมเลคกล่าวแก่อิสอัคว่า “ดูเถิด แผ่นดินโลกทั้งสิ้นอยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ในที่ใดก็ตามที่เจ้าเห็นว่าดี จนกว่าเจ้าจะกลับไปยังแผ่นดินของเจ้า” และอาบิเมเลคได้มอบที่ดินและสวนองุ่นและส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินเกรารให้แก่อิสอัค เพื่อให้เขาหว่านและเก็บเกี่ยว และกินผลจากแผ่นดินนั้น จนกว่าช่วงเวลาแห่งความกันดารอาหารจะผ่านพ้นไป
14 และอิสอัคได้หว่านเมล็ดพืชในดินแดนนั้น และได้รับผลผลิตร้อยเท่าในปีนั้น และพระเจ้าทรงอวยพรเขา
15 และชายผู้นั้นก็มั่งคั่งขึ้น มีฝูงแกะและฝูงวัว รวมถึงคนรับใช้จำนวนมาก
16 เมื่อความกันดารอาหารผ่านพ้นไปแล้ว พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อิสอัคและตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไปจากที่นี่และกลับไปยังแผ่นดินของเจ้า คือแผ่นดินคานาอัน” และอิสอัคก็ลุกขึ้นกลับไปยังเฮบรอนซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พร้อมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของเขาตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
17 และหลังจากนั้น เชลาค บุตรชายของอาร์ปัคชาด ก็เสียชีวิตในปีนั้น ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดแห่งชีวิตของยาโคบและเอซาว และเชลาคมีชีวิตอยู่ได้สี่ร้อยสามสิบสามปีจึงเสียชีวิต
18 ในเวลานั้น อิสอัคได้ส่งยาโคบบุตรชายคนเล็กไปอยู่ที่บ้านของเชมและเอเบอร์ และยาโคบได้เรียนรู้คำสั่งสอนของพระเจ้า และยาโคบก็อาศัยอยู่ในบ้านของเชมและเอเบอร์เป็นเวลาสามสิบสองปี ส่วนเอซาวพี่ชายของเขาไม่ได้ไปด้วย เพราะเขาไม่เต็มใจที่จะไป และเขายังคงอยู่ในบ้านของบิดาในแผ่นดินคานาอัน
19 และเอซาวก็ออกล่าสัตว์ในทุ่งนาอยู่เรื่อย ๆ เพื่อนำอาหารกลับบ้านเท่าที่จะหาได้ เอซาวทำเช่นนั้นทุกวัน
20 และเอซาวเป็นคนเจ้าเล่ห์และหลอกลวง เป็นคนที่จ้องจะเล่นงานจิตใจของมนุษย์และล่อลวงพวกเขา และเอซาวเป็นคนกล้าหาญในทุ่งนา และเมื่อเวลาผ่านไป เขาก็ออกไปล่าสัตว์ตามปกติและเขามาถึงทุ่งเสอีร์ ซึ่งก็คือเอโดม
21 และเขาได้อาศัยอยู่ในแคว้นเสอีร์ ล่าสัตว์ในทุ่งนาเป็นเวลาหนึ่งปีกับสี่เดือน
22 ณ ที่นั้น เอซาวได้พบหญิงสาวคนหนึ่งในดินแดนเสอีร์ เป็นบุตรสาวของชายชาวคานาอัน นามว่าเยฮูดิท เป็นบุตรสาวของเบเอรี บุตรชายของเอเฟอร์ จากตระกูลของเฮท บุตรชายของคานาอัน
23 และเอซาวรับนางเป็นภรรยา และเขามาหานาง เอซาวมีอายุสี่สิบปีเมื่อเขารับนางเป็นภรรยา และเขานำนางไปยังเฮบรอน ดินแดนที่เป็นที่พำนักของบิดาของเขา และเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
24 และในสมัยนั้น ในปีที่หนึ่งร้อยสิบแห่งชีวิตของอิสอัค คือปีที่ห้าสิบแห่งชีวิตของยาโคบ ในปีนั้นเอง เชม บุตรของโนอาห์ ก็สิ้นชีวิตลง เชมมีอายุหกร้อยปีเมื่อตาย
25 และเมื่อเชมตายแล้ว ยาโคบก็กลับไปหาบิดาของเขาที่เมืองเฮบรอน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน
26 และในปีที่ห้าสิบหกแห่งชีวิตของยาโคบ มีคนมาจากเมืองฮารานมาบอกเรเบคกาเกี่ยวกับลาบัน น้องชายของนาง ซึ่งเป็นบุตรของเบธูเอล
27 ในสมัยนั้นภรรยาของลาบันเป็นหมันและไม่มีบุตร และบรรดาหญิงรับใช้ของเขาก็ไม่มีบุตรให้เขาเช่นกัน
28 ต่อมาพระเจ้าทรงระลึกถึงอาดีนาห์ ภรรยาของลาบัน และนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรสาวฝาแฝด ลาบันจึงตั้งชื่อบุตรสาวทั้งสองว่า เลอาห์ผู้เป็นพี่สาว และราเชลผู้เป็นน้องสาว
29 แล้วคนเหล่านั้นก็มาเล่าเรื่องเหล่านี้ให้เรเบคก้าฟัง และเรเบคก้าก็ดีใจมากที่พระเจ้าทรงมาเยี่ยมพี่ชายของนาง และเขาได้มีบุตร

บทที่ 29

1 และอิสอัค บุตรของอับราฮัมก็แก่ชราลง ดวงตาของเขาก็ล้าลงเพราะความชรา มองไม่เห็นชัด
2 ในเวลานั้น อิสอัคจึงเรียกเอซาวบุตรชายของตนมา แล้วกล่าวว่า “ขอให้เจ้าเอาอาวุธ คือกระบอกลูกธนูและคันธนูของเจ้าไป

แล้วออกไปทุ่งนาล่ากวางมาให้ข้ากิน และนำมาปรุงรสชาติอร่อยให้ข้ากิน เพื่อข้าจะได้อวยพรเจ้าก่อนตาย เพราะบัดนี้ข้าแก่และผมหงอกแล้ว”
3 และเอซาวก็ทำตามนั้น เขาหยิบอาวุธแล้วออกไปทุ่งนาเพื่อล่ากวางตามปกติ เพื่อนำมาให้บิดาตามที่บิดาสั่งไว้ เพื่อที่บิดาจะได้อวยพรเขา
4 และเรเบคก้าได้ยินถ้อยคำทั้งหมดที่อิสอัคได้กล่าวแก่เอซาวแล้ว นางจึงรีบไปเรียกยาโคบบุตรชายของนางมา แล้วกล่าวว่า “บิดาของเจ้าได้กล่าวแก่เอซาวพี่ชายของเจ้าเช่นนี้ และข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้น ฉะนั้นจงรีบไปทำตามที่ข้าพเจ้าจะบอกเจ้าเถิด”
5 จงลุกขึ้นไปเถิด ข้าขอร้องเจ้า จงไปที่ฝูงแพะและนำลูกแพะตัวผู้สองตัวที่ดีมาให้ข้า แล้วข้าจะได้เนื้ออร่อยสำหรับบิดาของเจ้า และเจ้าจงนำเนื้ออร่อยนั้นมาให้บิดาของเจ้ากินก่อนที่พี่ชายของเจ้าจะกลับมาจากการล่าสัตว์ เพื่อบิดาของเจ้าจะได้อวยพรเจ้า
6 และยาโคบก็รีบทำตามที่มารดาสั่ง คือปรุงอาหารรสเลิศและนำมาถวายบิดา ก่อนที่เอซาวจะกลับมาจากการล่าสัตว์
7 อิสอัคจึงทูลยาโคบว่า “เจ้าเป็นใคร ลูกชายของข้า?” ยาโคบตอบว่า “ข้าพระองค์คือเอซาว บุตรคนแรกของท่านข้าพระองค์ได้ทำตามที่ท่านสั่งแล้ว ฉะนั้นขอท่านจงลุกขึ้นและรับประทานอาหารที่ข้าพระองค์ล่ามาได้ เพื่อท่านจะได้อวยพรข้าพระองค์ตามที่ท่านได้ตรัสไว้”
8 อิสอัคจึงลุกขึ้นกินและดื่ม แล้วใจของเขาก็สงบลง เขาจึงอวยพรยาโคบ และยาโคบก็จากไปจากบิดาของเขา และเมื่ออิสอัคอวยพรยาโคบและยาโคบจากไปแล้วนั้น ดูเถิด เอซาวกลับมาจากการล่าสัตว์ในทุ่งนา และเขาก็ทำอาหารรสเลิศมาถวายบิดาของเขาเพื่อรับประทานและอวยพรด้วย
9 อิสอัคจึงทูลเอซาวว่า “ใครกันที่ล่ากวางมาและนำมาให้ข้าก่อนที่เจ้าจะมาถึง และข้าได้อวยพรเขา?” เอซาวรู้ว่ายาโคบผู้เป็นพี่ชายได้ทำเช่นนั้น และเอซาวก็โกรธยาโคบผู้เป็นพี่ชายมากที่กระทำเช่นนั้นต่อเขา
10 และเอซาวกล่าวว่า “เขาไม่ควรถูกเรียกว่ายาโคบหรือ? เพราะเขาแย่งชิงตำแหน่งของฉันไปสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของฉันไป และบัดนี้เขายังเอาพรของฉันไปอีก” และเอซาวก็ร้องไห้อย่างหนัก และเมื่ออิสอัคได้ยินเสียงร้องไห้ของเอซาวบุตรชายของฉันก็กล่าวแก่เอซาวว่า “ลูกเอ๋ย พี่ชายของเจ้ามาอย่างอุกอาจและเอาพรของเจ้าไป” และเอซาวก็เกลียดชังยาโคบพี่ชายของเขาเพราะพรที่บิดาได้มอบให้ และความโกรธของเขาก็พลุ่งพล่านอย่างมากต่อยาโคบ
11 และยาโคบก็กลัวเอซาวพี่ชายของเขามาก เขาจึงลุกขึ้นหนีไปยังบ้านของเอเบอร์ บุตรของเชม และซ่อนตัวอยู่ที่นั่นเพราะกลัวพี่ชายของเขา ยาโคบมีอายุหกสิบสามปีเมื่อเขาออกจากแผ่นดินคานาอันจากเฮบรอน และยาโคบซ่อนตัวอยู่ในบ้านของเอเบอร์สิบสี่ปีเพราะกลัวเอซาวพี่ชายของเขา และที่นั่นเขาก็ได้เรียนรู้หนทางของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ต่อไป
12 เมื่อเอซาวเห็นว่ายาโคบหนีไปจากเขา และยาโคบได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมเอาพรนั้นไป เอซาวก็เสียใจอย่างมาก และเขาก็โกรธบิดามารดาของตนด้วย เขาจึงลุกขึ้นพาภรรยาไปจากบิดามารดาไปยังเมืองเสอีร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น ที่นั่นเอซาวได้พบหญิงคนหนึ่งในบรรดาธิดาของเฮท ชื่อบอสมาท ธิดาของเอลอนชาวฮิตไทต์ และเขาก็รับนางเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากภรรยาคนแรกของเขา และเอซาวตั้งชื่อนางว่าอาดะห์ โดยกล่าวว่าพรนั้นได้ผ่านพ้นไปจากเขาแล้ว
13 และเอซาวอาศัยอยู่ในเมืองเสอีร์หกเดือนโดยไม่ได้พบหน้าบิดามารดาของตน จากนั้นเอซาวก็พาภรรยาทั้งสองของเขาขึ้นเรือกลับไปยังแผ่นดินคานาอัน และเอซาวได้พาภรรยาทั้งสองไปอยู่ที่บ้านของบิดาของเขาในเมืองเฮบรอน
14 และบรรดาภรรยาของเอซาวได้ยุยงและยั่วยุอิสอัคและเรเบคกาด้วยการกระทำของพวกนาง เพราะพวกนางไม่ได้ดำเนินตามทางของพระเจ้า แต่รับใช้เทพเจ้าของบิดาซึ่งทำจากไม้และหินตามที่บิดาของพวกนางได้สอนไว้ และพวกนางก็ชั่วร้ายยิ่งกว่าบิดาของพวกนางเสียอีก
15 และพวกเขาก็ทำตามความปรารถนาชั่วร้ายในใจของตน พวกเขาถวายเครื่องบูชาและเผาเครื่องหอมแก่พระบาอัล และอิสอัคกับเรเบคก้าก็เบื่อหน่ายพวกเขา
16 และเรเบคาห์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายชีวิตของข้าพเจ้าเพราะบรรดาธิดาของเฮท ถ้าหากยาโคบแต่งงานกับธิดาของเฮทเช่นบรรดาธิดาของแผ่นดินนี้ ชีวิตของข้าพเจ้าจะมีประโยชน์อะไรเล่า”
17 ในสมัยนั้น อาดาห์ภรรยาของเอซาวตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เอซาวตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดมาว่าเอลีฟาซ และเอซาวมีอายุหกสิบห้าปีเมื่อนางคลอดบุตรชายคนนั้น
18 และอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ก็เสียชีวิตในวันเหล่านั้น ในปีที่หกสิบสี่แห่งชีวิตของยาโคบ และอิชมาเอลมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปีจึงเสียชีวิต
19 เมื่ออิสอัคได้ยินว่าอิชมาเอลตายแล้ว เขาก็โศกเศร้าเสียใจและอิสอัคคร่ำครวญถึงเขาอยู่หลายวัน
20 และเมื่อยาโคบอาศัยอยู่ในบ้านของเอเบอร์ครบสิบสี่ปี ยาโคบก็ปรารถนาจะไปพบบิดามารดาของตน และยาโคบจึงเดินทางมายังบ้านของบิดามารดาที่เมืองเฮบรอน และในสมัยนั้นเอซาวได้ลืมสิ่งที่ยาโคบได้ทำต่อเขาไปแล้ว คือการที่ยาโคบได้เอาพรจากเขาไปในสมัยนั้น
21 เมื่อเอซาวเห็นยาโคบกำลังกลับมาหาบิดามารดา เขาก็นึกถึงสิ่งที่ยาโคบได้ทำต่อเขา และเขาก็โกรธแค้นยาโคบอย่างมากและคิดจะฆ่ายาโคบ
22 และอิสอัคบุตรชายของอับราฮัมก็แก่ชราแล้ว เอซาวจึงกล่าวว่า “บัดนี้เวลาของบิดาของข้าพเจ้าใกล้จะสิ้นชีวิตแล้ว และเมื่อบิดาของข้าพเจ้าสิ้นชีวิต ข้าพเจ้าจะฆ่ายาโคบพี่ชายของข้าพเจ้า”
23 เมื่อเรื่องนี้ไปถึงหูของเรเบคกา นางจึงรีบไปเรียกยาโคบบุตรชายของนางมา แล้วพูดกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไปเมืองฮาราน ไปอยู่กับลาบันพี่ชายของข้าพเจ้า และอยู่ที่นั่นสักระยะหนึ่ง

จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง แล้วเจ้าจึงค่อยกลับมา”
24 อิสอัคจึงเรียกยาโคบมาและกล่าวแก่เขาว่า “อย่าไปแต่งงานกับหญิงชาวคานาอันเลย เพราะอับราฮัมบิดาของเราได้บัญชาเราไว้เช่นนั้นตามพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงบัญชาแก่เขาว่า เราจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า ถ้าลูกหลานของเจ้าปฏิบัติตามพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับเจ้า เราก็จะกระทำตามที่เราได้กล่าวไว้แก่ลูกหลานของเจ้า และเราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา”
25 ฉะนั้นลูกเอ๋ย จงฟังคำของพ่อ และฟังคำสั่งสอนของพ่อทุกอย่าง จงงดเว้นจากการเลือกภรรยาจากบรรดาธิดาของชาวคานาอัน จงลุกขึ้นไปที่เมืองฮาราน ไปยังบ้านของเบธูเอล บิดาของมารดาเจ้า และเลือกภรรยาจากที่นั่นจากบรรดาธิดาของลาบัน พี่ชายของมารดาเจ้า
26 ฉะนั้นจงระวังอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านและวิถีทางทั้งปวงของพระองค์ในแผ่นดินที่ท่านจะไป และอย่าไปคบค้าสมาคมกับชนชาติในแผ่นดินนั้น แล้วไปแสวงหาสิ่งไร้สาระและละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
27 แต่เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินนั้น จงรับใช้พระเจ้าที่นั่น อย่าหันเหไปทางขวาหรือทางซ้ายจากทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้และที่เจ้าได้เรียนรู้มา
28 และขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงประทานความโปรดปรานแก่ท่านในสายตาของประชาชนทั่วแผ่นดิน เพื่อท่านจะได้เลือกภรรยาตามที่ท่านปรารถนา คือหญิงผู้ดีและซื่อตรงในทางของพระเจ้า
29 ขอพระเจ้าทรงประทานพรแก่ท่านและเชื้อสายของท่านเช่นเดียวกับที่อับราฮัมบิดาของท่านได้รับ และทรงทำให้ท่านมีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้น และขอให้ท่านเป็นชนชาติมากมายในแผ่นดินที่ท่านไป และขอพระเจ้าทรงทำให้ท่านกลับมายังแผ่นดินนี้ แผ่นดินที่บิดาของท่านอาศัยอยู่ พร้อมด้วยลูกหลานและทรัพย์สมบัติมากมาย พร้อมด้วยความสุขและความยินดี
30 อิสอัคสั่งยาโคบและอวยพรเขาเสร็จแล้วก็ให้ของขวัญมากมายแก่ยาโคบ รวมทั้งเงินและทองคำ แล้วก็ส่งยาโคบไป ยาโคบเชื่อฟังบิดามารดาของเขา จูบพวกท่านแล้วลุกขึ้นไปที่ปาดานอารัม และยาโคบมีอายุเจ็ดสิบเจ็ดปีเมื่อเขาออกจากแผ่นดินคานาอันจากเบียร์เชบา
31 เมื่อยาโคบเดินทางไปฮาราน เอซาวจึงเรียกเอลีฟาซบุตรชายของตนมา และพูดกับเขาอย่างลับๆ ว่า “จงรีบไปเถิด จงถือดาบของเจ้าไล่ตามยาโคบไป และจงดักซุ่มฆ่าเขาบนภูเขาแห่งหนึ่ง แล้วจงเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเขามา แล้วจงกลับมา”
32 และเอลีฟัส บุตรชายของเอซาว เป็นคนกระฉับกระเฉงและเชี่ยวชาญการยิงธนูตามที่บิดาของเขาสอน และเขายังเป็นนักล่าที่มีชื่อเสียงในทุ่งนาและเป็นคนกล้าหาญอีกด้วย
33 และเอลีฟาซก็ทำตามที่บิดาของเขาสั่ง และในเวลานั้นเอลีฟาซมีอายุสิบสามปี เอลีฟาซจึงลุกขึ้นไปและพาพี่น้องของมารดาอีกสิบคนไปด้วย และไล่ตามยาโคบไป
34 และเขาติดตามยาโคบอย่างใกล้ชิด และซุ่มรอเขาอยู่ที่ชายแดนแผ่นดินคานาอันตรงข้ามกับเมืองเชเคม
35 ยาโคบเห็นเอลีฟาซและคนของเขากำลังไล่ตามเขามา ยาโคบจึงหยุดอยู่กับที่เพื่อจะดูว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะเขาไม่รู้เรื่องนั้นเลย และเอลีฟาซก็ชักดาบออกมาแล้วเดินหน้าเข้ามาพร้อมกับคนของเขาไปยังยาโคบ ยาโคบจึงถามพวกเขาว่า “พวกท่านมาที่นี่ทำไม และไล่ตามมาพร้อมดาบแบบนี้หมายความว่าอย่างไร”
36 และเอลีฟาซเข้ามาใกล้ยาโคบ แล้วยาโคบก็ตอบว่า “บิดาของข้าพเจ้าได้สั่งข้าพเจ้าไว้เช่นนี้ ฉะนั้นบัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่ฝ่าฝืนคำสั่งที่บิดาได้สั่งไว้” และเมื่อยาโคบเห็นว่าเอซาวได้พูดกับเอลีฟาซให้ใช้กำลัง ยาโคบจึงเข้าไปหาเอลีฟาซและคนของเขาแล้ววิงวอนขอร้องว่า
37 จงดูสิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้ามี ซึ่งบิดามารดาของข้าพเจ้าได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า จงรับไปจากข้าพเจ้าเถิด และอย่าฆ่าข้าพเจ้าเลย และขอให้สิ่งนี้ถือเป็นความชอบธรรมแก่ท่านเถิด
38 และพระเจ้าทรงทำให้ยาโคบได้รับความโปรดปรานจากเอลีฟาซ บุตรของเอซาว และคนของเขา พวกเขาเชื่อฟังคำขอร้องของยาโคบ และไม่ฆ่าเขาเสีย เอลีฟาซและคนของเขาจึงยึดทรัพย์สินทั้งหมดของยาโคบ รวมทั้งเงินและทองที่เขานำมาจากเบเออร์เชบาไป และไม่เหลืออะไรให้เขาเลย
39 และเอลีฟาซกับคนของเขาก็จากไป กลับไปหาเอซาวที่เบเออร์เชบา และเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับยาโคบให้เอซาวฟัง และคืนสิ่งของทั้งหมดที่ได้เอาไปจากยาโคบให้เอซาว
40 และเอซาวก็โกรธแค้นเอลีฟาซบุตรชายของตนและพวกพ้องที่อยู่กับเขา เพราะพวกเขาไม่ยอมฆ่ายาโคบ
41 และพวกเขาทูลตอบเอซาวว่า “เพราะยาโคบวิงวอนเราไม่ให้ฆ่าเขา เราจึงสงสารเขา และเราจึงนำทรัพย์สินทั้งหมดของเขามาถวายท่าน และเอซาวก็เอาเงินและทองทั้งหมดที่เอลีฟัสเอาไปจากยาโคบเก็บไว้ในบ้านของเขา”
42 เมื่อเอซาวเห็นว่าอิสอัคได้อวยพรยาโคบและสั่งเขาว่า “เจ้าอย่าไปแต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน และหญิงชาวคานาอันนั้นไม่ดีในสายตาของอิสอัคและเรเบคกา”
43 แล้วเขาจึงไปที่บ้านของอิชมาเอลผู้เป็นลุง และนอกจากภรรยาคนโตแล้ว เขายังรับมัคลัท บุตรสาวของอิชมาเอล น้องสาวของเนบาโยท มาเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง

บทที่ 30

1 และยาโคบก็เดินทางต่อไปยังเมืองฮาราน และมาถึงภูเขาโมริอาห์ เขาพักค้างคืนที่นั่นใกล้เมืองลูซ และในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบที่นั่น และตรัสกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของอิสอัคบิดาของเจ้า เราจะมอบแผ่นดินที่เจ้านอนอยู่ให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า”
2 และดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะปกป้องเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปที่ใด เราจะทวีคูณเชื้อสายของเจ้าเหมือนดวงดาวในฟ้าสวรรค์ และเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าทั้งหมดพ่ายแพ้ต่อหน้าเจ้า และเมื่อพวก

เขาทำสงครามกับเจ้า พวกเขาจะเอาชนะเจ้าไม่ได้ และเราจะนำ
เจ้ากลับมายังดินแดนนี้ด้วยความยินดี พร้อมด้วยลูกหลานและ
ทรัพย์สมบัติมากมาย
3 และยาโคบตื่นขึ้นจากหลับและดีใจอย่างยิ่งในนิมิตที่เขาได้เห็น
และเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าเบธเอล
4 และยาโคบก็ลุกขึ้นจากที่นั่นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง และเมื่อ
เขาเดินไป เท้าของเขาก็รู้สึกเบาเพราะความปีติยินดี และเขาเดิน
ทางจากที่นั่นไปยังดินแดนของชาวตะวันออก และเขากลับมายัง
ฮารานและนั่งลงที่บ่อน้ำของคนเลี้ยงแกะ
5 และที่นั่นยาโคบได้พบชายบางคนกำลังเดินทางมาจากเมือง
ฮารานเพื่อเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขา ยาโคบจึงสอบถามพวกเขา
และพวกเขาตอบว่า “พวกเรามาจากเมืองฮาราน”
6 และพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “พวกท่านรู้จักลาบัน บุตร
ของนาโฮร์หรือไม่” พวกเขาตอบว่า “เรารู้จักเขา และดูเถิด รา
เชล บุตรสาวของเขากำลังมาเลี้ยงฝูงแกะของบิดา”
7 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสกับพวกเขาอยู่นั้น ราเชล บุตรสาว
ของลาบันก็มาเลี้ยงแกะของบิดา เพราะนางเป็นคนเลี้ยงแกะ
8 และเมื่อยาโคบเห็นราเชล บุตรสาวของลาบัน น้องชายของ
มารดาของเขา เขาก็วิ่งเข้าไปจูบเธอ แล้วร้องไห้ออกมาเสียงดัง
9 ยาโคบจึงบอกราเชลว่าตนเป็นบุตรของเรเบคกา น้องสาว
ของบิดาราเชล และราเชลก็วิ่งไปบอกบิดา ส่วนยาโคบก็ร้องไห้
ต่อไปเพราะไม่มีอะไรติดตัวไปบ้านของลาบันเลย
10 เมื่อลาบันได้ยินว่ายาโคบหลานชายของตนมาถึงแล้ว เขาก็
วิ่งไปจูบและกอดยาโคบ แล้วพายาโคบเข้าไปในบ้านและให้ขนม
ปังแก่เขากิน
11 และยาโคบเล่าให้ลาบันฟังถึงสิ่งที่เอซาวผู้เป็นพี่ชายได้
กระทำต่อเขา และสิ่งที่เอลิฟาซผู้เป็นบุตรชายได้กระทำต่อเขาใน
ระหว่างเดินทาง
12 และยาโคบอาศัยอยู่ในบ้านของลาบันเป็นเวลาหนึ่งเดือน ยา
โคบกินและดื่มในบ้านของลาบัน ต่อมาลาบันจึงกล่าวแก่ยาโค
บว่า “จงบอกข้ามาว่าเจ้าจะได้ค่าจ้างเท่าไร เพราะเจ้าจะปรนนิบัติ
ข้าโดยไม่รับค่าตอบแทนได้อย่างไร”
13 และลาบันไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว และภรรยาและหญิง
รับใช้คนอื่นๆ ของเขาก็เป็นหมันในสมัยนั้น และนี่คือชื่อของ
บุตรสาวของลาบันที่ภรรยาของเขาชื่ออาดีนาห์ได้ให้กำเนิดแก่
เขา ชื่อของพี่สาวคือเลอาห์ และชื่อของน้องสาวคือราเชล เล
อาห์มีดวงตาที่อ่อนโยน แต่ราเชลนั้นงดงามและเป็นที่โปรด
ปราน และยาโคบก็รักเธอ
14 ยาโคบจึงทูลลาบันว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านเจ็ดปีเพื่อราเชล
บุตรสาวของท่าน” และลาบันก็ยินยอม ยาโคบจึงรับใช้ลาบันเจ็ด
ปีเพื่อราเชล บุตรสาวของเขา
15 และในปีที่สองที่ยาโคบอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน คือปีที่เจ็ดสิบ
เก้าแห่งชีวิตของยาโคบ ในปีนั้นเอเบอร์ บุตรของเชม ก็เสียชีวิต
ลง เมื่ออายุได้สี่ร้อยหกสิบสี่ปี
16 เมื่อยาโคบได้ยินว่าเอเบอร์ตายแล้ว เขาก็เสียใจอย่างยิ่ง และ
คร่ำครวญโศกเศร้าอยู่หลายวัน
17 และในปีที่สามที่ยาโคบอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน บอสมาท
บุตรสาวของอิชมาเอล ภรรยาของเอซาว ได้คลอดบุตรชายแก่
ยาโคบ และเอซาวตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเรอูเอล
18 และในปีที่สี่ที่ยาโคบอาศัยอยู่ในบ้านของลาบัน พระเจ้าทรง
มาเยี่ยมลาบันและทรงระลึกถึงเขาเพราะยาโคบ และยาโคบก็ได้
มีบุตรชายหลายคน บุตรคนแรกคือเบโอร์ บุตรคนที่สองคืออา
ลิบ และบุตรคนที่สามคือโครัช
19 และพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและเกียรติยศแก่ลาบัน
ทรงประทานบุตรชายและบุตรหญิง และลาบันก็เจริญรุ่งเรือง
ขึ้นมากเพราะยาโคบ
20 ในสมัยนั้นยาโคบได้ปรนนิบัติลาบันในงานทุกอย่าง ทั้งใน
บ้านและในไร่นา และพระพรของพระเจ้าก็อยู่กับทุกสิ่งที่เป็นของ
ลาบัน ทั้งในบ้านและในไร่นา
21 และในปีที่ห้า เยฮูดิท บุตรสาวของเบเอรี ภรรยาของเอซาว
ก็เสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน นางไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว
เท่านั้น
22 และนี่คือชื่อของบุตรสาวที่นางให้กำเนิดแก่เอซาว ชื่อของ
บุตรคนโตคือมาร์ซิธ และชื่อของบุตรคนเล็กคือปุยธ์
23 เมื่อเยฮูดิธตาย เอซาวก็ลุกขึ้นไปที่เสอีร์เพื่อล่าสัตว์ในทุ่งนา
ตามปกติ และเอซาวก็อาศัยอยู่ในเมืองเสอีร์เป็นเวลานาน
24 และในปีที่หก เอซาวได้แต่งงานกับอาห์ลิบามาห์ บุตรสาว
ของเซเบโอนชาวฮิวไวต์ เพิ่มอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากภรรยา
คนอื่นๆ ของเขา และเอซาวได้พาเธอไปยังแผ่นดินคานาอัน
25 และอาลิบามาห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายสามคนแก่เอซาว
คือ เยอุช ยาอาลาน และโคราห์
26 ในสมัยนั้น ณ แผ่นดินคานาอัน เกิดการทะเลาะวิวาทกัน
ระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเอซาวกับคนเลี้ยงสัตว์ของชาวแผ่น
ดินคานาอัน เพราะว่าฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเอซาวมีมากเกิน
ไปจนเขาไม่สามารถอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันในบ้านของบิดา
ได้ และแผ่นดินคานาอันก็ไม่สามารถรองรับเขาได้เนื่องจากฝูง
สัตว์ของเขา
27 เมื่อเอซาวเห็นว่าการทะเลาะวิวาทกับชาวเมืองคานาอันทวี
ความรุนแรงขึ้น เขาจึงลุกขึ้นพาภรรยา บุตรชาย บุตรหญิง และ
ทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งปศุสัตว์และทรัพย์สินทั้งหมด
ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอัน ไปยังแผ่นดินเสอีร์ และเอซาวกับ
ทรัพย์สินทั้งหมดของเขาก็อาศัยอยู่ในแผ่นดินเสอีร์
28 แต่บางครั้งเอซาวก็จะไปเยี่ยมบิดามารดาของตนในแผ่นดิน
คานาอัน และเอซาวก็แต่งงานกับชาวโฮไรต์ โดยยกธิดาของตน
ให้แก่บุตรชายของเสอีร์ซึ่งเป็นชาวโฮไรต์
29 และเขาได้ยกมาร์ซิธ บุตรสาวคนโตของเขาให้แก่อานาห์
บุตรชายของเซเบโอน น้องชายของภรรยาของเขา และได้ยก
ปุยท์ให้แก่อาซาร์ บุตรชายของบิลฮานชาวโฮไรต์ และเอซาวก็
อาศัยอยู่ในภูเขาพร้อมกับลูกๆ ของเขา และพวกเขาก็มีบุตร
หลานทวีจำนวนขึ้น

บทที่ 31

1 และในปีที่เจ็ด การรับใช้ของยาโคบซึ่งเขาได้ปรนนิบัติลาบันก็เสร็จสิ้นลง และยาโคบกล่าวแก่ลาบันว่า "ขอภรรยาของข้าพเจ้าเถิด เพราะวันเวลาแห่งการรับใช้ของข้าพเจ้าได้ครบกำหนดแล้ว" และลาบันก็ทำตามที่ยาโคบขอ และลาบันกับยาโคบได้เรียกประชาชนทั้งหมดในเมืองนั้นมารวมตัวกันและจัดงานเลี้ยงฉลอง
2 และในตอนเย็น ลาบันก็มาที่บ้าน และหลังจากนั้นยาโคบก็มาที่นั่นพร้อมกับผู้คนที่จะมาร่วมงานเลี้ยง และลาบันก็ดับไฟทั้งหมดที่อยู่ในบ้านนั้น
3 ยาโคบจึงทูลลาบันว่า "เหตุใดท่านจึงทำเช่นนี้กับพวกเรา?" ลาบันตอบว่า "นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเราในแผ่นดินนี้"
4 ต่อมาลาบันได้พาเลอาห์ลูกสาวของตนไปหายาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหาเลอาห์ โดยที่ยาโคบไม่รู้ว่าเลอาห์คือลูกสาวของตน
5 และลาบันได้ยกนางซิลปาห์ซึ่งเป็นธิดาของตนให้เป็นหญิงรับใช้
6 และคนทั้งหลายที่อยู่ในงานเลี้ยงต่างรู้ว่าลาบันได้ทำอะไรกับยาโคบ แต่พวกเขาไม่ได้บอกเรื่องนั้นแก่ยาโคบ
7 และในคืนนั้นบรรดาเพื่อนบ้านต่างพากันมาที่บ้านของยาโคบ พวกเขากินดื่มและรื่นเริง และเล่นดนตรีต่อหน้าเลอาห์ด้วยกลองและเต้นรำ และพวกเขาก็ร้องตอบรับต่อหน้ายาโคบว่า เฮเลอาห์ เฮเลอาห์
8 และยาโคบได้ยินคำพูดของพวกเขา แต่ไม่เข้าใจความหมาย แต่เขาคิดว่านั่นอาจเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาในดินแดนนี้
9 และเพื่อนบ้านก็พูดถ้อยคำเหล่านั้นต่อหน้ายาโคบในเวลากลางคืน และในคืนนั้นลาบันก็ได้ดับไฟทุกดวงในบ้าน
10 และในเช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อแสงสว่างปรากฏขึ้น ยาโคบหันไปหาภรรยา และเขาก็เห็น และดูเถิด นั่นคือเลอาห์ที่นอนอยู่ในอ้อมอกของเขา ยาโคบจึงกล่าวว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าเพื่อนบ้านพูดอะไรเมื่อคืนนี้ พวกเขาพูดว่า เฮเลอาห์ และข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย"
11 ยาโคบจึงร้องเรียกลาบันและกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทำอะไรกับข้าพเจ้าเช่นนี้หรือ? แท้จริงแล้วข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเพื่อราเชลแล้วทำไมท่านจึงหลอกลวงข้าพเจ้าและยกเลอาห์ให้ข้าพเจ้า?"
12 ลาบันจึงตอบยาโคบว่า "ที่ทำการของเรานั้นไม่เป็นเช่นนั้น คือให้คนน้องมาก่อนคนพี่ ดังนั้นถ้าเจ้าปรารถนาจะรับน้องสาวของนางมาอยู่ด้วย ก็จงรับนางไปอยู่กับเจ้าเถิด เพื่อเจ้าจะต้องรับใช้เราอีกเจ็ดปี"
13 และยาโคบก็ทำเช่นนั้น และเขาก็รับราเชลมาเป็นภรรยา และรับใช้ลาบันอีกเจ็ดปี ยาโคบก็มาอยู่กับราเชล และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ และลาบันก็ยกบิลฮาห์สาวใช้ของเขาให้เป็นนางรับใช้ของราเชล
14 และเมื่อพระเจ้าทรงเห็นว่าเลอาห์ถูกเกลียดชัง พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง และนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายสี่คนแก่ยาโคบในวันเหล่านั้น
15 และนี่คือชื่อของพวกเขา คือ รูเบน ซิเมโอน เลวี และยูดาห์ และต่อมานางก็หยุดให้กำเนิดบุตร
16 ในเวลานั้น ราเชลเป็นหมัน ไม่มีบุตร และราเชลอิจฉาเลอาห์ผู้เป็นพี่สาว เมื่อราเชลเห็นว่าเลอาห์ไม่มีบุตรให้ยาโคบ จึงพาบิลฮาห์สาวใช้ของตนไปมีบุตร และบิลฮาห์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคนแก่ยาโคบ คือ ดานและนัฟทาลี
17 และเมื่อเลอาห์เห็นว่าตนเองหมดครรภ์แล้ว นางจึงรับนางซิลปาห์ซึ่งเป็นสาวใช้มาแต่งงานกับยาโคบ และยาโคบก็มาอยู่กับซิลปาห์ และนางก็ให้กำเนิดบุตรชายสองคนแก่ยาโคบ คือ กาดและอาเชอร์
18 และในสมัยนั้นเลอาห์ตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายสองคนและบุตรหญิงหนึ่งคนแก่ยาโคบ ชื่อของพวกเขาคือ อิสสาคาร์ เซบูลอน และดีนาห์น้องสาวของพวกเขา
19 และในสมัยนั้นราเชลยังคงเป็นหมันอยู่ ราเชลจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์และมาเยี่ยมข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระองค์ขอวิงวอนพระองค์ เพราะบัดนี้สามีของข้าพระองค์จะทอดทิ้งข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่มีบุตรให้เขา"
20 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับฟังคำวิงวอนของข้าพระองค์ และขอทรงทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงประทานบุตรแก่ข้าพระองค์เหมือนหญิงรับใช้คนหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องแบกรับความอัปยศอีกต่อไป
21 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของนาง และทรงเปิดครรภ์ของนาง และราเชลก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางกล่าวว่า "พระเจ้าทรงขจัดความอับอายของข้าพเจ้าแล้ว" และนางตั้งชื่อบุตรนั้นว่าโยเซฟ โดยกล่าวว่า "ขอพระเจ้าทรงประทานบุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ข้าพเจ้า" และยาโคบมีอายุ 91 ปี เมื่อนางคลอดบุตรชายนั้น
22 ในเวลานั้น เรเบคกา มารดาของยาโคบ ได้ส่งเดโบราห์ บุตรสาวของอุส ซึ่งเป็นนางพยาบาล และคนรับใช้ของอิสอัคอีกสองคนไปหายาโคบ
23 และพวกเขาก็มาหายาโคบที่เมืองฮาราน และกล่าวแก่เขาว่า "เรเบคคาได้ส่งพวกเรามาบอกเจ้าว่า เจ้าควรกลับไปยังบ้านเกิดของเจ้าในแผ่นดินคานาอัน" และยาโคบก็เชื่อฟังพวกเขาตามที่มารดาของเขาได้กล่าวไว้
24 เมื่อครบเจ็ดปีที่ยาโคบรับใช้ลาบันเพื่อราเชลแล้ว และเมื่อยาโคบอาศัยอยู่ในฮารานเป็นเวลาสิบสี่ปี เขาก็กล่าวแก่ลาบันว่า "ขอทรงโปรดยกภรรยาของข้าพเจ้าให้ และส่งข้าพเจ้าไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปยังดินแดนของข้าพเจ้า เพราะดูเถิด มารดาของข้าพเจ้าได้ส่งคนมาจากแผ่นดินคานาอันมาบอกข้าพเจ้าให้กลับไปหาบิดาของข้าพเจ้า"
25 ลาบันจึงกล่าวแก่เขาว่า "อย่าเลย ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ถ้าข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน โปรดอย่าทิ้งข้าพเจ้าไปเลย จงกำหนดค่าจ้างให้ข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะจ่ายให้ และโปรดอยู่กับข้าพเจ้าต่อไป"

26 ยาโคบจึงทูลพระองค์ว่า "นี่คือค่าจ้างที่พระองค์จะทรงมอบให้แก่ข้าพระองค์ คือในวันนี้ข้าพระองค์จะไปตรวจดูฝูงแกะทั้งหมดของพระองค์ และคัดเอาลูกแกะที่มีลายด่างและจุดด่างขาว รวมถึงลูกแกะสีน้ำตาลทั้งในหมู่แกะและแพะออกไป ถ้าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งนี้ให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะกลับมาเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์และดูแลพวกมันเช่นเดิม"
27 และลาบันก็ทำตามนั้น ลาบันจึงนำสัตว์ทั้งหมดที่ยาโคบพูดออกมาไปมอบให้แก่ยาโคบ
28 และยาโคบได้มอบสัตว์ทั้งหมดที่เขานำมาจากฝูงของลาบันไว้ในมือของบุตรชายของเขา และยาโคบก็เลี้ยงดูฝูงที่เหลือของลาบัน
29 และเมื่อบรรดาคนรับใช้ของอิสอัคซึ่งเขาได้ส่งไปหายาโคบเห็นว่ายาโคบไม่ยอมกลับไปแผ่นดินคานาอันกับบิดาของเขา พวกเขาก็เลยจากยาโคบไป และกลับบ้านเกิดที่แผ่นดินคานาอัน
30 และเดโบราห์ก็อยู่กับยาโคบที่เมืองฮาราน และนางไม่ได้กลับไปยังแผ่นดินคานาอันพร้อมกับบรรดาคนรับใช้ของอิสอัค เดโบราห์อาศัยอยู่กับภรรยาและลูกๆ ของยาโคบที่เมืองฮาราน
31 และยาโคบรับใช้ลาบันอีกหกปี และเมื่อแกะคลอดลูก ยาโคบก็คัดแยกแกะที่มีลายด่างและจุดออกไปตามที่ได้ตกลงกับลาบันไว้ และยาโคบก็ทำเช่นนั้นที่บ้านลาบันเป็นเวลาหกปี และเขาก็มีฐานะมั่งคั่งขึ้นมากมาย มีทั้งวัว เมียรับใช้หญิง เมียรับใช้ชาย อูฐ และลา
32 ยาโคบมีฝูงวัวสองร้อยฝูง ฝูงวัวของเขามีขนาดใหญ่ รูปร่างสวยงาม และให้ผลผลิตดีมาก และครอบครัวของมนุษย์ทั้งหลายต่างปรารถนาที่จะได้ส่วนแบ่งจากฝูงวัวของยาโคบ เพราะว่าฝูงวัวเหล่านั้นเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง
33 และบรรดาบุตรชายของมนุษย์หลายคนได้มาขอรับสัตว์จากฝูงของยาโคบ และยาโคบก็ได้ให้แกะตัวหนึ่งแก่เขาเพื่อแลกกับชายรับใช้หรือหญิงรับใช้ หรือเพื่อแลกกับลาหรืออูฐ หรืออะไรก็ตามที่ยาโคบปรารถนาจากพวกเขา พวกเขาก็ให้แก่ยาโคบ
34 และยาโคบได้รับทรัพย์สมบัติ เกียรติยศ และทรัพย์สินโดยการทำธุรกรรมกับบุตรของมนุษย์ และบรรดาบุตรของลาบันก็อิจฉาเกียรติยศนี้ของเขา
35 และเมื่อเวลาผ่านไป ยาโคบได้ยินคำพูดของบุตรชายของลาบันว่า "ยาโคบได้เอาทรัพย์สินทั้งหมดของบิดาเราไป และจากทรัพย์สินที่เคยเป็นของบิดาเรานั้น ยาโคบก็ได้ครอบครองเกียรติยศทั้งหมดนี้"
36 และยาโคบได้เห็นสีหน้าของลาบันและบรรดาบุตรของเขา และดูเถิด ในวันเหล่านั้นสีหน้าของเขาก็ไม่เป็นไปในทางเดียวกับที่เคยเป็นมาก่อน
37 และเมื่อครบหกปีแล้ว พระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบและตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ออกไปจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินเกิดของเจ้า แล้วเราจะอยู่กับเจ้า"
38 ในเวลานั้นยาโคบจึงลุกขึ้นและพาบุตรหลาน ภรรยา และทรัพย์สินทั้งหมดของเขาขึ้นอูฐ แล้วออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาอิสอัคบิดาของเขา
39 และลาบันไม่รู้ว่ายาโคบได้จากเขาไป เพราะในวันนั้นลาบันกำลังตัดขนแกะอยู่
40 และราเชลได้ขโมยรูปเคารพของบิดาของนาง และนำรูปเคารพเหล่านั้นไปซ่อนไว้บนอูฐที่นางนั่งอยู่ แล้วนางก็เดินทางต่อไป
41 และนี่คือวิธีการสร้างรูปเคารพ คือให้เอาบุตรชายคนแรกมาฆ่า แล้วโกนผมของเขาออก เอาเกลือมาโรยบนศีรษะ แล้วชโลมด้วยน้ำมัน จากนั้นเอาแผ่นทองแดงหรือแผ่นทองคำแผ่นเล็กๆ มาเขียนชื่อลงบนนั้น แล้ววางแผ่นนั้นไว้ใต้ลิ้นของเขา แล้วเอาศีรษะพร้อมแผ่นนั้นไปไว้ในบ้าน แล้วจุดตะเกียงบูชาและกราบไหว้
42 และในเวลาที่พวกเขากราบไหว้ พระที่นั่งนั้นจะตรัสกับพวกเขาในทุกเรื่องที่พวกเขาทูลขอ โดยอาศัยอำนาจแห่งพระนามที่เขียนไว้ในพระที่นั่งนั้น
43 และบางคนก็สร้างรูปเคารพเหล่านั้นเป็นรูปคน ทำจากทองคำและเงิน แล้วไปหาพวกเขาในเวลาที่พวกเขารู้ และรูปเคารพเหล่านั้นจะได้รับอิทธิพลจากดวงดาว และบอกพวกเขาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และรูปเคารพที่ราเชลขโมยมาจากบิดาของเธอก็มีลักษณะเช่นนี้
44 และราเชลได้ขโมยรูปเคารพเหล่านี้ซึ่งเป็นของบิดาของนาง เพื่อไม่ให้ลาบันรู้ว่ายาโคบไปที่ไหนผ่านทางรูปเคารพเหล่านั้น
45 และลาบันกลับมาบ้านและถามถึงยาโคบและครอบครัวของเขา แต่หาไม่พบ ลาบันจึงไปดูรูปปั้นของเขาเพื่อจะรู้ว่ายาโคบไปอยู่ที่ไหน แต่ก็หาไม่เจอ เขาจึงไปดูรูปปั้นอื่นๆ และถามพวกมัน และพวกมันก็บอกเขาว่ายาโคบหนีไปอยู่กับบิดาของเขาในดินแดนคานาอัน
46 แล้วลาบันก็ลุกขึ้นพร้อมพาพี่น้องและบรรดาข้ารับใช้ของตนออกไปไล่ตามยาโคบ และตามทันยาโคบที่ภูเขากิเลอาด
47 ลาบันจึงกล่าวแก่ยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรกับเราถึงได้หนีและหลอกลวงเรา แล้วยังนำลูกสาวและหลานสาวของเราไปเป็นเชลยด้วยคมดาบอีก?"
48 และเจ้าไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าจูบพวกเขาและส่งพวกเขาไปด้วยความยินดี และเจ้าขโมยเทพเจ้าของข้าพเจ้าไปแล้วก็จากไป
49 ยาโคบจึงตอบลาบันว่า "เพราะข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะแย่งลูกสาวของท่านไปจากข้าพเจ้าโดยใช้กำลัง และผู้ใดที่ท่านพบว่าอยู่กับพระเจ้าของท่าน ผู้นั้นจะต้องตาย"
50 และลาบันได้ค้นหารูปเคารพเหล่านั้น และเขาได้ตรวจดูในเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งหมดของยาโคบ แต่ก็หาไม่พบ
51 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า "เราจะทำพันธสัญญากัน และพันธสัญญานี้จะเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า ถ้าเจ้าทำร้ายลูกสาวของเรา หรือไปมีภรรยาอื่นนอกจากลูกสาวของเรา พระเจ้าจะเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้าในเรื่องนี้"
52 พวกเขาจึงนำหินมากองไว้ และลาบันกล่าวว่า "กองหินนี้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า" เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่ากิเลอาด
53 ยาโคบและลาบันถวายเครื่องบูชาบนภูเขา และพวกเขากินอาหารที่นั่นข้างกองอาหาร และพวกเขาพักอยู่บนภูเขาตลอดคืน

และในเช้าวันรุ่งขึ้น ลาบันก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และร้องไห้กับลูกสาวของเขา และจูบพวกนาง แล้วเขาก็กลับไปยังที่พักของตน
54 และเขารีบเร่งและส่งเบออร์บุตรชายของตนซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปีไปพร้อมกับอาบิโครบุตรของอุซ บุตรของนาโฮร์ และมีคนอีกสิบคนร่วมเดินทางไปด้วย
55 แล้วพวกเขาก็รีบไปและเดินทางเลยยาโคบไปตามทางนั้นแล้วจึงมาถึงเมืองเสอีร์โดยทางอีกทางหนึ่ง
56 แล้วพวกเขาก็มาหาเอซาวและกล่าวแก่เขาว่า “ลาบัน น้องชายและญาติของท่าน ซึ่งเป็นพี่ของมารดาของท่าน บุตรของเบธูเอล กล่าวว่า...”
57 เจ้าได้ยินเรื่องที่ยาโคบน้องชายของเจ้าทำกับข้าแล้วหรือ ยาโคบมาหาข้าเป็นครั้งแรกในสภาพเปลือยกาย และข้าก็ไปต้อนรับเขาและพาเขามาที่บ้านของข้าด้วยเกียรติ และข้าได้ทำให้เขามีฐานะดี และข้าได้ยกธิดาของข้าสองคนให้เขาเป็นภรรยา และยกหญิงรับใช้ของข้าอีกสองคนด้วย
58 และพระเจ้าทรงอวยพรเขาเพราะเห็นแก่เรา และเขาจึงมีบุตรธิดาและหญิงรับใช้มากมาย
59 เขายังมีฝูงแกะและฝูงวัวจำนวนมหาศาล อูฐและลา รวมทั้งเงินและทองคำมากมาย และเมื่อเขาเห็นว่าทรัพย์สมบัติของเขาเพิ่มมากขึ้น เขาก็ทิ้งฉันไปขณะที่ฉันไปตัดขนแกะ แล้วเขาก็ลุกขึ้นหนีไปอย่างลับๆ
60 และเขาได้ยกภรรยาและลูกๆ ของเขาขึ้นบนอูฐ และเขานำปศุสัตว์และทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาได้มาในแผ่นดินของข้าพเจ้าไป และเขาเงยหน้าขึ้นเพื่อจะไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน
61 และเขาไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าจูบลูกสาวและหลานสาวของข้าพเจ้า และเขานำลูกสาวของข้าพเจ้าไปเป็นเชลยด้วยคมดาบ และเขายังขโมยรูปเคารพของข้าพเจ้าแล้วหนีไป
62 และบัดนี้เราได้ทิ้งเขาไว้บนภูเขาแห่งลำธารยาบูค พร้อมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของเขา เขาไม่ขาดสิ่งใดเลย
63 ถ้าเจ้าปรารถนาจะไปหาเขา ก็จงไปเถิด แล้วเจ้าจะพบเขาที่นั่น และเจ้าจะทำกับเขาได้ตามที่ใจเจ้าปรารถนา และบรรดาผู้ส่งสารของลาบันก็มาบอกเรื่องทั้งหมดนี้แก่เอซาว
64 และเอซาวได้ยินคำพูดทั้งหมดของทูตของลาบัน และความโกรธของเขาก็พลุ่งพล่านขึ้นอย่างมากต่อยาโคบ เขาหวนนึกถึงความเกลียดชัง และความโกรธก็ลุกโชนอยู่ในใจของเขา
65 และเอซาวรีบไปรวบรวมลูก ๆ และคนรับใช้ รวมทั้งคนในบ้านของเขา รวมเป็นหกสิบคน แล้วไปรวบรวมลูกหลานของชาวเซอีร์ชาวโฮไรต์และผู้คนของพวกเขา รวมเป็นสามร้อยสี่สิบคน แล้วนำคนทั้งหมดสี่ร้อยคนนี้พร้อมดาบที่ชักออกมาไปหายาโคบเพื่อจะทำร้ายเขา
66 และเอซาวได้แบ่งจำนวนนั้นออกเป็นหลายส่วน และเขาได้เลือกบุตรชายและคนรับใช้จำนวนหกสิบคน รวมทั้งคนในบ้านของเขาเป็นหัวหน้าเดียวกัน และมอบหมายให้เอลีฟาซบุตรชายคนโตของเขาดูแล
67 และศีรษะที่เหลือ พระองค์ทรงมอบให้แก่บุตรชายทั้งหกของเสอีร์ชาวโฮไรต์ดูแล และทรงแต่งตั้งให้แต่ละคนปกครองลูกหลานของตน
68 และคนในค่ายทั้งหมดก็เคลื่อนไปตามเดิม และเอซาวก็เดินไปท่ามกลางพวกเขาไปยังยาโคบ และเขานำพวกเขาไปอย่างรวดเร็ว
69 และบรรดาผู้ส่งสารของลาบันก็ออกจากเอซาวไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขามาถึงบ้านของเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอซาว
70 และพวกเขาจึงบอกนางว่า “ดูเถิด เอซาวบุตรชายของท่านได้ยกทัพสี่ร้อยคนไปต่อสู้กับยาโคบผู้เป็นพี่ชาย เพราะเขาได้ยินว่ายาโคบกำลังจะมา จึงยกทัพไปทำสงครามและจะทำร้ายยาโคบเพื่อยึดทรัพย์สินทั้งหมดของเขา”
71 และเรเบคาห์รีบไปส่งคนรับใช้ของอิสอัคเจ็ดสิบสองคนไปพบยาโคบที่ถนน เพราะนางคิดว่า บางทีเอซาวอาจจะทำสงครามระหว่างทางเมื่อพบกัน
72 และผู้ส่งสารเหล่านั้นก็ออกเดินทางไปพบยาโคบ และพวกเขาได้พบเขาที่ถนนริมลำธารฝั่งตรงข้ามของลำธารยาบูค และเมื่อยาโคบเห็นพวกเขา เขาก็กล่าวว่า “ค่ายนี้เป็นที่ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับข้าพเจ้า” และยาโคบก็ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่ามัคนายิม
73 และยาโคบรู้จักญาติพี่น้องของบิดาเขาทั้งหมด เขาจูบและกอดพวกเขา แล้วเดินไปกับพวกเขา และยาโคบถามพวกเขาเกี่ยวกับบิดาและมารดาของเขา และพวกเขากล่าวว่า บิดาและมารดาของเขาสบายดี
74 และผู้ส่งสารเหล่านั้นกล่าวแก่ยาโคบว่า “เรเบคาห์มารดาของท่านได้ส่งพวกเรามาบอกท่านว่า ลูกเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าเอซาวพี่ชายของท่านได้ยกทัพไปต่อสู้กับท่านบนถนนพร้อมกับคนจากเมืองเสอีร์ชาวโฮไรต์”
75 ฉะนั้น ลูกเอ๋ย จงฟังเสียงของพ่อ และจงปรึกษาหารือดูว่าเจ้าควรทำอย่างไร เมื่อเขามาหาเจ้า จงวิงวอนเขา และอย่าพูดพล่ามใส่เขา และจงถวายของขวัญแก่เขาจากสิ่งที่เจ้ามีอยู่ และจากสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เจ้า
76 และเมื่อเขาถามเจ้าเกี่ยวกับกิจการของเจ้า อย่าปิดบังสิ่งใดจากเขาเลย บางทีเขาอาจจะเปลี่ยนใจจากความโกรธที่มีต่อเจ้า และเจ้าก็จะรักษาชีวิตของเจ้าและทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้าไว้ได้ เพราะเป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะต้องให้เกียรติเขา เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า
77 และเมื่อยาโคบได้ยินถ้อยคำของมารดาซึ่งพวกผู้ส่งสารได้กล่าวแก่เขา ยาโคบก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น และทำตามที่มารดาสั่ง

บทที่ 32

1 ในเวลานั้นยาโคบได้ส่งผู้ส่งสารไปยังเอซาวผู้เป็นพี่ชายของเขา ซึ่งกำลังเดินทางไปยังแคว้นเสอีร์ และได้กล่าวคำวิงวอนต่อเขา

2 และท่านก็บัญชาพวกเขาว่า “จงไปบอกเจ้านายของข้าพเจ้าคือเอซาว ว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่าน ขอเจ้านายของข้าพเจ้าอย่าได้คิดว่าพรที่บิดาของข้าพเจ้าได้อวยพรแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าเลย”
3 เพราะข้าพเจ้าอยู่กับลาบันมา 20 ปีแล้ว และเขาก็หลอกลวงข้าพเจ้าและเปลี่ยนแปลงค่าจ้างของข้าพเจ้าถึง 10 ครั้ง ดังที่เรื่องทั้งหมดได้เล่าให้เจ้านายของข้าพเจ้าฟังแล้ว
4 และข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในบ้านของพระองค์อย่างเหน็ดเหนื่อย และต่อมาพระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ยากการงาน และการกระทำของมือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าได้รับพระคุณและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์
5 และต่อมาข้าพเจ้าได้ซื้อวัว ลา และปศุสัตว์ รวมทั้งคนรับใช้ชายและหญิง โดยอาศัยพระเมตตาและความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
6 และบัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะกลับไปยังแผ่นดินและบ้านของข้าพเจ้า ไปหาบิดามารดาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน และข้าพเจ้าได้ส่งคนไปแจ้งให้เจ้านายของข้าพเจ้าทราบถึงเรื่องทั้งหมดนี้ เพื่อจะได้รับความโปรดปรานจากเจ้านายของข้าพเจ้าเพื่อเขาจะได้ไม่คิดว่าข้าพเจ้าได้ทรัพย์สมบัติมาด้วยตนเอง หรือว่าพรที่บิดาของข้าพเจ้าได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้านั้นเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า
7 และผู้ส่งสารเหล่านั้นได้ไปหาเอซาว และพบเขาอยู่ที่ชายแดนแผ่นดินเอโดม กำลังมุ่งหน้าไปยังยาโคบ และมีชายสี่ร้อยคนจากเชื้อสายของเสอีร์ชาวโฮไรต์ยืนอยู่พร้อมดาบที่ชักออกมาแล้ว
8 และบรรดาผู้ส่งสารของยาโคบก็ได้เล่าถ้อยคำทั้งหมดที่ยาโคบได้กล่าวแก่พวกเขาเกี่ยวกับเอซาวให้เอซาวฟัง
9 และเอซาวตอบพวกเขาด้วยความเย่อหยิ่งและดูหมิ่นว่า “ข้าพเจ้าได้ยินมาแล้ว และได้รับการบอกเล่าอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่ยาโคบได้ทำแก่ลาบัน ซึ่งลาบันได้ยกย่องเขาในบ้านของตนและยกธิดาของตนให้เป็นภรรยาแก่ยาโคบ และยาโคบก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรหญิง และมั่งคั่งขึ้นมากมายในบ้านของลาบันด้วยทรัพย์สินของเขา”
10 และเมื่อเขาเห็นว่าทรัพย์สมบัติของตนมีมากมายและมั่งคั่ง เขาจึงหนีไปพร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมดของตนจากบ้านของลาบัน และพาบุตรสาวของลาบันหนีไปจากหน้าบิดาของพวกนางเหมือนเชลยที่ถูกจับด้วยดาบโดยไม่บอกกล่าวแก่บิดาของพวกนาง
11 และยาโคบไม่ได้ทำเช่นนั้นเพียงแต่กับลาบันเท่านั้น แต่ยังทำเช่นนั้นกับข้าพเจ้าด้วย และได้แย่งตำแหน่งของข้าพเจ้าไปถึงสองครั้ง แล้วข้าพเจ้าจะนิ่งเฉยอยู่หรือ?
12 ฉะนั้นในวันนี้ข้าพเจ้าจึงยกทัพมาต้อนรับเขา และข้าพเจ้าจะกระทำต่อเขาตามความปรารถนาในใจของข้าพเจ้า
13 และบรรดาผู้ส่งสารก็กลับไปหายาโคบและกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราไปหาเอซาวน้องชายของท่าน และเล่าเรื่องราวทั้งหมดของท่านให้เขาฟัง และเขาก็ตอบพวกเรามาว่า ดูเถิด เขาจะมาพบท่านพร้อมกับคนสี่ร้อยคน”
14 ฉะนั้นจงรู้และพิจารณาดูว่าเจ้าควรทำอะไร และจงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อทรงช่วยเจ้าให้พ้นจากภัยนั้น
15 และเมื่อยาโคบได้ยินคำพูดของพี่ชายที่ได้พูดกับผู้ส่งสารของยาโคบแล้ว ยาโคบก็หวาดกลัวและทุกข์ใจอย่างมาก
16 และยาโคบได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า คืออับราฮัมและอิสอัค พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าจากบ้านของบิดามาว่า”
17 เราคือพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้าและพระเจ้าของอิสอัค เรามอบแผ่นดินนี้และเชื้อสายของเจ้าให้แก่เจ้า และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าเจริญรุ่งเรืองเหมือนดวงดาวในฟ้าสวรรค์และเจ้าจะแพร่กระจายไปทั่วสี่ทิศของฟ้าสวรรค์ และโดยเจ้าและโดยเชื้อสายของเจ้า ครอบครัวทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพร
18 และพระองค์ทรงยืนยันพระดำรัสของพระองค์ และทรงประทานทรัพย์สมบัติ บุตรหลาน และปศุสัตว์แก่ข้าพระองค์ตามที่พระองค์ทรงปรารถนาอย่างยิ่งในใจข้าพระองค์ พระองค์ทรงประทานทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ขอจากพระองค์ จนข้าพระองค์ไม่ขาดสิ่งใดเลย
19 และต่อมาเจ้าได้กล่าวแก่เราว่า จงกลับไปหาบิดามารดาและบ้านเกิดของเจ้า แล้วเราจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างดีเช่นเดิม
20 และบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว และท่านได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากลาบัน ข้าพเจ้าก็จะตกอยู่ในมือของเอซาว ผู้ซึ่งจะฆ่าข้าพเจ้ารวมทั้งบรรดามารดาของบุตรของข้าพเจ้าด้วย
21 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของเอซาวพี่ชายของข้าพระองค์ด้วยเถิด เพราะข้าพระองค์กลัวเขามาก
22 และถ้าหากไม่มีความชอบธรรมใดๆ ในตัวข้าพเจ้า ก็ขอให้ทำเพื่อเห็นแก่อับราฮัมและอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าเถิด
23 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้ทรัพย์สมบัติเหล่านี้มาด้วยความเมตตาและความกรุณา ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนพระองค์โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากภัยในวันนี้ด้วยความเมตตาของพระองค์ และโปรดตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วย
24 ยาโคบจึงเลิกอธิษฐานต่อพระเจ้า และแบ่งคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาพร้อมทั้งฝูงแกะและวัวออกเป็นสองค่าย และมอบครึ่งหนึ่งให้ดาเมเสก บุตรของเอลีเอเซอร์ ผู้รับใช้ของอับราฮัม ดูแลเป็นค่ายหนึ่งพร้อมกับลูกๆ ของเขา และอีกครึ่งหนึ่งมอบให้แก่เอลียานัส น้องชายของเขา บุตรของเอลีเอเซอร์ ดูแลเป็นค่ายหนึ่งพร้อมกับลูกๆ ของเขา
25 และพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า จงตั้งค่ายอยู่ห่างๆ กัน อย่าเข้ามาใกล้กันมากเกินไป ถ้าเอซาวมาโจมตีค่ายหนึ่งและฆ่าคนในค่ายนั้น ค่ายอีกค่ายที่อยู่ห่างออกไปก็จะรอดพ้นจากเขาไปได้

26 และยาโคบได้พักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น และตลอดทั้งคืนเขาก็ได้สั่งการบรรดาคนรับใช้ของเขาเกี่ยวกับกองกำลังและลูก ๆ ของเขา
27 และในวันนั้นพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของยาโคบ และพระองค์ทรงช่วยยาโคบให้พ้นจากเงื้อมมือของเอซาวผู้เป็นพี่ชาย
28 และพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์สามองค์จากสวรรค์ไปนำทางเอซาวและมาหาเขา
29 และทูตสวรรค์เหล่านั้นปรากฏแก่เอซาวและประชาชนของเขาเป็นจำนวนสองพันคน ขี่ม้าพร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์นานาชนิด และปรากฏแก่เอซาวและคนของเขาทั้งหมดว่าแบ่งออกเป็นสี่ค่าย โดยมีหัวหน้าสี่คนประจำแต่ละค่าย
30 และกองทัพหนึ่งได้เคลื่อนไปและพบเอซาวกำลังนำคนสี่ร้อยคนมาทางยาโคบผู้เป็นพี่ชายของเขา กองทัพนั้นจึงวิ่งเข้าหาเอซาวและคนของเขาและทำให้พวกเขากลัวจนตัวสั่น เอซาวจึงตกจากม้าด้วยความตกใจ และคนของเขาก็แยกย้ายกันไป ณ ที่นั้นเพราะพวกเขากลัวมาก
31 และเมื่อพวกเขาวิ่งหนีเอซาวไปทั้งค่าย เหล่าทหารก็ตะโกนไล่หลังพวกเขา และบรรดานักรบก็ตอบว่า
32 แน่นอนว่าเราเป็นผู้รับใช้ของยาโคบ ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า แล้วใครเล่าจะยืนหยัดต่อสู้กับเราได้? และเอซาวก็กล่าวแก่พวกเขาว่า โอ ท่านยาโคบผู้เป็นนายและพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นนายของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้พบเขามาเป็นเวลา 20 ปีแล้ว และบัดนี้ข้าพเจ้าได้มาพบเขา เหตุใดท่านจึงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้?
33 และเหล่าทูตสวรรค์ตอบพระองค์ว่า “ขอสาบานต่อพระชนม์ชีพ หากยาโคบซึ่งท่านกล่าวถึงนั้นไม่ใช่พี่น้องของท่าน เราคงไม่ปล่อยให้ใครหลงเหลือจากท่านและชนชาติของท่านเลย แต่เพราะเห็นแก่ยาโคบ เราจึงจะไม่ทำอะไรแก่พวกเขาเลย”
34 และค่ายแรกนั้นก็ผ่านเลยเอซาวและคนของเขาไป และเอซาวและคนของเขาก็ได้หนีไปประมาณหนึ่งลีก เมื่อค่ายที่สองเข้ามาหาเขาพร้อมด้วยอาวุธนานาชนิด และพวกเขาก็ได้กระทำต่อเอซาวและคนของเขาเหมือนกับที่ค่ายแรกได้กระทำต่อพวกเขา
35 และเมื่อพวกเขาออกจากค่ายเพื่อจะเดินทางต่อไป ดูเถิด ค่ายที่สามก็มาทางเขา และพวกเขาทั้งหมดก็ตกใจกลัว เอซาวตกจากม้า และคนทั้งค่ายก็ร้องออกมาว่า “เราเป็นผู้รับใช้ของยาโคบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และใครเล่าจะยืนหยัดต่อสู้กับเราได้”
36 แล้วเอซาวก็ตอบพวกเขาว่า “โอ ยาโคบเจ้านายของข้าพเจ้าและเจ้านายของท่านก็เป็นน้องชายของข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นหน้าเขามา 20 ปีแล้ว และเมื่อได้ยินว่าเขาจะมาในวันนี้ข้าพเจ้าจึงมาพบเขาในวันนี้ แล้วท่านทั้งหลายปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้หรือ?”
37 พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า “ขอสาบานต่อพระเจ้าว่า ถ้ายาโคบไม่ใช่พี่น้องของท่านอย่างที่ท่านกล่าวไว้ เราคงไม่เหลือใครไว้สืบต่อจากท่านและคนของท่านเลย แต่เพราะยาโคบที่ท่านกล่าวถึงเป็นพี่น้องของท่าน เราจึงจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับท่านหรือคนของท่าน”
38 และกองทัพที่สามก็ผ่านเลยพวกเขาไป และเขาก็ยังคงเดินทางต่อไปกับคนของเขาไปยังยาโคบ เมื่อกองทัพที่สี่มาถึงเขาพวกเขาก็กระทำต่อเขาและคนของเขาเหมือนกับที่กองทัพอื่น ๆ ได้กระทำ
39 และเมื่อเอซาวเห็นความชั่วร้ายที่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ได้กระทำแก่ตนและคนของตน เขาก็เกิดความหวาดกลัวยาโคบผู้เป็นพี่ชายอย่างมาก และจึงไปพบยาโคบด้วยความสงบสุข
40 และเอซาวได้ปกปิดความเกลียดชังที่มีต่อยาโคบ เพราะเขากลัวว่าชีวิตของตนจะตกอยู่ในอันตรายเนื่องจากยาโคบผู้เป็นพี่ชาย และเพราะเขานึกไปเองว่าค่ายทั้งสี่ที่เขาไปถึงนั้นเป็นข้ารับใช้ของยาโคบ
41 และยาโคบได้พักค้างคืนนั้นกับคนรับใช้ของเขาในค่าย และเขาก็ได้ตกลงกับคนรับใช้ว่าจะมอบของขวัญให้แก่เอซาวจากสิ่งของทั้งหมดที่เขามีอยู่และทรัพย์สินทั้งหมดของเขา และในเช้าวันรุ่งขึ้น ยาโคบก็ลุกขึ้นพร้อมกับคนของเขา และเลือกเอาสัตว์เลี้ยงจากบรรดาสัตว์เลี้ยงทั้งหมดมาเป็นของขวัญให้แก่เอซาว
42 และนี่คือจำนวนของของขวัญที่ยาโคบเลือกจากฝูงสัตว์ของเขาเพื่อมอบให้แก่เอซาวผู้เป็นพี่ชายของเขา โดยเขาเลือกแกะสองร้อยสี่สิบตัวจากฝูงแกะ และเลือกอูฐและลาสามสิบตัวจากฝูงอูฐและลา และเลือกวัวห้าสิบตัวจากฝูงวัว
43 และพระองค์ทรงแบ่งสัตว์เหล่านั้นออกเป็นสิบฝูง โดยแต่ละฝูงแยกกันอยู่ และทรงมอบให้แก่คนรับใช้ของพระองค์สิบคนโดยแต่ละฝูงแยกกันอยู่
44 และท่านยาโคบสั่งพวกเขาว่า “จงอยู่ห่างกัน และจงเว้นระยะห่างระหว่างฝูงสัตว์ เมื่อเอซาวและพวกที่อยู่กับเขามาพบพวกเจ้าและถามพวกเจ้าว่า ‘พวกเจ้าเป็นใคร และพวกเจ้าจะไปที่ไหน และสิ่งเหล่านี้เป็นของใคร’ พวกเจ้าจงตอบพวกเขาว่า ‘พวกเราเป็นคนรับใช้ของยาโคบ และพวกเรามาพบเอซาวด้วยสันติ และดูเถิด ยาโคบกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา’”
45 และสิ่งที่เราเห็นอยู่ตรงหน้านี้ เป็นของขวัญที่ยาโคบส่งมาให้เอซาวผู้เป็นพี่ชาย
46 และถ้าพวกเขาถามท่านว่า “เหตุใดเขาจึงล่าช้าอยู่ข้างหลังท่าน ไม่มาพบพี่ชายของเขาและเห็นหน้าเขา” ท่านจงตอบพวกเขาว่า “แน่นอน เขามาตามหลังพวกเราด้วยความยินดีเพื่อมาพบพี่ชายของเขา เพราะเขาพูดว่า ‘เราจะให้ของขวัญที่จะนำไปให้เขาเพื่อเป็นการเอาใจเขา และหลังจากนั้นเราจะไปพบหน้าเขาเผื่อเขาจะยอมรับเรา’”
47 ดังนั้นของถวายทั้งหมดจึงถูกคนรับใช้ของเขานำไปวางไว้ข้างหน้าเขาในวันนั้น และเขาได้ตั้งค่ายพักแรมในคืนนั้นที่ริมฝั่งลำธารยาบุก และในกลางดึกเขาก็ลุกขึ้น และพาภรรยาและสาวใช้ของเขา รวมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของเขา ข้ามลำธารยาบุกในคืนนั้น
48 เมื่อยาโคบข้ามลำธารไปแล้ว เขาก็อยู่ตามลำพัง และมีชายคนหนึ่งมาพบเขา และชายคนนั้นก็ปล้ำกับยาโคบในคืนนั้นจนถึง

รุ่งเช้า และข้อพับต้นขาของยาโคบก็หลุดเพราะการปล้ำกับชาย
คนนั้น
49 และเมื่อรุ่งเช้า ชายผู้นั้นก็จากยาโคบไปที่นั่น แล้วอวยพรเขา
และจากไป และเมื่อรุ่งเช้า ยาโคบก็ข้ามลำธารไป และหยุดพักที่
ต้นขาของตน
50 เมื่อพระองค์เสด็จข้ามลำธารไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็ขึ้น และ
พระองค์เสด็จมาถึงที่เลี้ยงสัตว์และบุตรธิดาของพระองค์
51 และพวกเขาก็เดินทางต่อไปจนถึงเที่ยงวัน และขณะที่พวก
เขากำลังเดินทางอยู่นั้น แผ่นดินก็เคลื่อนผ่านหน้าพวกเขาไป
52 ยาโคบเงยหน้าขึ้นมอง และดูเถิด เอซาวอยู่ไกลๆ กำลังมา
พร้อมกับคนจำนวนมาก ประมาณสี่ร้อยคน ยาโคบจึงหวาดกลัว
พี่ชายของตนมาก
53 ยาโคบจึงรีบไปแบ่งบุตรของตนให้แก่ภรรยาและหญิงรับใช้
และได้นำดีนาห์บุตรสาวของตนใส่หีบ แล้วมอบไว้ในมือของคน
รับใช้ของตน
54 และยาโคบก็เดินผ่านหน้าลูกๆ และภรรยาของตนไปพบพี่
ชาย และเขาก้มลงกราบถึงพื้น ก้มลงกราบถึงเจ็ดครั้ง จน
กระทั่งเข้าใกล้พี่ชาย และพระเจ้าทรงทำให้ยาโคบได้รับพระคุณ
และความโปรดปรานในสายตาของเอซาวและคนของเขา เพราะ
พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของยาโคบ
55 และความกลัวและความหวาดหวั่นของยาโคบก็ตกอยู่กับเอ
ซาวผู้เป็นพี่ชาย เพราะเอซาวกลัวยาโคบมากเนื่องจากสิ่งที่ทูต
สวรรค์ของพระเจ้าได้กระทำต่อเอซาว และความโกรธของเอซาว
ที่มีต่อยาโคบก็เปลี่ยนเป็นความเมตตา
56 เมื่อเอซาวเห็นยาโคบวิ่งเข้ามาหา เขาก็วิ่งเข้าไปหายาโคบเช่น
กัน แล้วเขาก็โอบกอดยาโคบและก้มลงกอดคอเขา ทั้งสองจูบ
กันและร้องไห้
57 และพระเจ้าทรงดลใจให้คนเหล่านั้นที่มากับเอซาวเกิดความ
เกรงกลัวและเมตตาต่อยาโคบ พวกเขาจึงจูบและกอดยาโคบ
58 และเอลีฟาซ บุตรชายของเอซาว พร้อมด้วยพี่น้องอีกสี่คน
ซึ่งเป็นบุตรชายของเอซาวเช่นกัน ก็ร้องไห้ไปกับยาโคบ พวกเขา
จูบและกอดยาโคบ เพราะความเกรงกลัวยาโคบได้เกิดขึ้นกับ
พวกเขาทั้งหมด
59 และเอซาวเงยหน้าขึ้นมองเห็นหญิงเหล่านั้นกับลูกหลาน
ของพวกนาง คือบุตรของยาโคบ เดินตามหลังยาโคบและโค้ง
คำนับเอซาวตลอดทาง
60 เอซาวจึงทูลยาโคบว่า “คนเหล่านี้ที่อยู่กับท่านเป็นใคร พี่ชาย
ของข้า? เป็นบุตรของท่านหรือเป็นคนรับใช้ของท่าน?” ยาโค
บจึงทูลตอบเอซาวว่า “พวกเขาเป็นบุตรของข้าพเจ้า ซึ่งพระเจ้า
ทรงเมตตาประทานให้แก่ข้าพเจ้า”
61 ขณะที่ยาโคบกำลังพูดกับเอซาวและคนของเขา เอซาวก็
เหลือบไปเห็นค่ายทั้งหมด แล้วจึงถามยาโคบว่า “เมื่อคืนนี้เจ้าไป
เอาคนในค่ายทั้งหมดมาจากไหน?” ยาโคบจึงตอบว่า “ก็เพื่อ
เอาใจเจ้านายของข้าพเจ้านั่นแหละครับ เพราะพระเจ้าทรง
เมตตาประทานให้ข้าพเจ้า”
62 และของขวัญนั้นก็มาถึงเอซาว และยาโคบก็คะยั้นคะยอเอ
ซาวว่า “ขอท่านรับของขวัญที่ข้าพเจ้านำมาถวายเจ้านายของ
ข้าพเจ้าเถิด” เอซาวจึงตอบว่า “เหตุใดข้าพเจ้าจึงประสงค์เช่นนี้?
จงเก็บสิ่งที่ท่านมีไว้กับตัวท่านเองเถิด”
63 และยาโคบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจำเป็นต้องมอบสิ่งเหล่านี้ทั้ง
หมด เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์ของท่านแล้วว่าท่านยังคงมี
ชีวิตอยู่อย่างสงบสุข”
64 และเอซาวปฏิเสธที่จะรับของกำนัลนั้น ยาโคบจึงกล่าวแก่เขา
ว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านเจ้านายของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าได้
รับความโปรดปรานจากท่านแล้ว โปรดรับของกำนัลจากมือของ
ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์ของท่าน เหมือนได้
เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า เพราะท่านพอพระทัยในตัวข้าพเจ้า”
65 และเอซาวก็รับของขวัญนั้น และยาโคบก็ให้เงิน ทอง และ
พลอยเบลเลียมแก่เอซาวด้วย เพราะยาโคบรบเร้าเอ
ซาวอย่างหนักจนเอซาวต้องรับของเหล่านั้น
66 และเอซาวได้แบ่งฝูงวัวที่อยู่ในค่ายออกเป็นสองส่วน ส่วน
หนึ่งให้แก่คนเหล่านั้นที่มากับเขา เพราะพวกเขามาทำงานรับจ้าง
ส่วนอีกส่วนหนึ่งมอบให้แก่ลูกๆ ของเขา
67 และยาโคบได้มอบเงิน ทอง และพลอยบเดลเลียมไว้ในมือ
ของเอลีฟาซบุตรชายคนโตของเขา และเอซาวกล่าวแก่ยาโคบว่า
“ให้เราอยู่กับท่านเถิด และเราจะเดินทางไปกับท่านอย่างช้าๆ จน
กว่าท่านจะมาถึงที่ของข้าพเจ้า เพื่อเราจะได้อาศัยอยู่ด้วยกันที่
นั่น”
68 ยาโคบจึงตอบพี่ชายของตนว่า “ข้าพเจ้าอยากทำตามที่นาย
บอก แต่ท่านนายทราบดีว่าเด็กๆ ยังอ่อนล้า และฝูงแกะและฝูง
วัวพร้อมลูกอ่อนที่อยู่กับข้าพเจ้าก็เดินช้าๆ เพราะถ้าเดินเร็วเกิน
ไปก็จะตายหมด ท่านทราบดีถึงภาระและความเหนื่อยล้าของ
พวกมัน”
69 ฉะนั้นขอให้เจ้านายของข้าพเจ้าเดินนำหน้าผู้รับใช้ของท่านไป
ก่อน และข้าพเจ้าจะเดินช้าๆ เพื่อเห็นแก่ลูกๆ และฝูงแกะ จน
กว่าจะถึงบ้านของเจ้านายที่เมืองเสอีร์
70 และเอซาวกล่าวแก่ยาโคบว่า “เราจะให้คนบางส่วนที่อยู่กับ
เราดูแลเจ้าในระหว่างทาง และช่วยแบ่งเบาความเหนื่อยล้าและ
ภาระของเจ้า” ยาโคบจึงกล่าวว่า “นายท่าน ข้าไม่ต้องการอะไร
หากข้าจะได้รับความโปรดปรานจากท่าน”
71 ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าที่เสอีร์ เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นด้วยกันตามที่
เจ้าได้กล่าวไว้แล้ว จงไปกับประชาชนของเจ้าเถิด เพราะเราจะ
ติดตามเจ้าไป
72 ยาโคบจึงกล่าวเช่นนั้นแก่เอซาว เพื่อให้เอซาวและคนของเขา
ออกไปจากที่นั่น เพื่อที่ยาโคบจะได้ไปบ้านของบิดาในแผ่นดินคา
นาอันในภายหลัง
73 และเอซาวก็เชื่อฟังคำของยาโคบ และเอซาวก็กลับไปพร้อม
กับคนสี่ร้อยคนที่อยู่กับเขาตามเส้นทางไปยังเสอีร์ ส่วนยาโค
บและบรรดาคนที่เป็นของเขาได้เดินทางไปจนถึงสุดเขตแดน
ของแผ่นดินคานาอันในวันนั้น และได้พักอยู่ที่นั่นชั่วระยะหนึ่ง

บทที่ 33

1 และเมื่อเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ยาโคบได้ออกจากเขตแดนของแผ่นดิน และมาถึงแผ่นดินชาเลม คือเมืองเชเคม ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน และเขาได้พักอยู่หน้าเมืองนั้น
2 และเขาได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ที่นั่น จากลูกหลานของฮาโมร์ ชาวเมืองนั้น ในราคาห้าเชเกล
3 และยาโคบได้สร้างบ้านของตนขึ้นที่นั่น และตั้งเต็นท์ของเขาที่นั่น และสร้างเพิงสำหรับสัตว์เลี้ยงของเขา ดังนั้นเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าสุคโคท
4 และยาโคบได้พำนักอยู่ในเมืองสุคทเป็นเวลาหนึ่งปีครึ่ง
5 ในเวลานั้น หญิงบางคนจากชาวเมืองนั้นได้ไปที่เมืองเชเคม เพื่อเต้นรำและร่วมยินดีกับบรรดาหญิงสาวในเมืองนั้น และเมื่อพวกนางออกไปแล้ว ราเชลและเลอาห์ ภรรยาของยาโคบ พร้อมด้วยครอบครัวของพวกนางก็ได้ไปดูการร่วมยินดีของบรรดาหญิงสาวในเมืองนั้นด้วย
6 และดีนาห์ บุตรสาวของยาโคบก็ไปด้วย และได้เห็นบรรดาหญิงสาวแห่งเมืองนั้น และพวกนางก็อยู่ที่นั่นต่อหน้าบรรดาหญิงสาวเหล่านั้น ในขณะที่ชาวเมืองทั้งปวงยืนอยู่ข้างๆ เพื่อดูความยินดีของพวกนาง และบรรดาผู้มีอำนาจในเมืองก็อยู่ที่นั่นด้วย
7 และเชเคม บุตรชายของฮาโมร์ เจ้าเมืองแห่งแผ่นดินนั้น ก็ยืนอยู่ที่นั่นเพื่อมองดูพวกเขาด้วย
8 และเชเคมเห็นดีนาห์ บุตรสาวของยาโคบ นั่งอยู่กับมารดาของนางต่อหน้าบรรดาหญิงสาวในเมืองนั้น และหญิงสาวผู้นั้นทำให้เขาพอใจมาก เขาจึงถามเพื่อนและผู้คนของเขาว่า “หญิงสาวที่นั่งอยู่ท่ามกลางหญิงเหล่านั้นเป็นบุตรของใครกัน ข้าพเจ้าไม่รู้จักนางในเมืองนี้”
9 และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “แท้จริงแล้วนี่คือลูกสาวของยาโคบ บุตรของอิสอัคชาวฮีบรู ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองนี้มาสักระยะหนึ่งแล้ว และเมื่อมีคนรู้ว่าบรรดาหญิงสาวในแผ่นดินนี้กำลังออกไปเฉลิมฉลอง นางก็ไปกับมารดาและสาวใช้เพื่อไปนั่งร่วมกับพวกเขาดังที่ท่านเห็นแล้ว”
10 และเชเคมได้เห็นดีนาห์ บุตรสาวของยาโคบ และเมื่อเขามองดูนาง จิตใจของเขาก็จดจ่ออยู่กับดีนาห์
11 และเขาได้ส่งคนไปจับตัวนางมา และดีนาห์ก็มาอยู่ที่บ้านของเชเคม และเขาได้จับตัวนางมาอยู่ด้วยโดยใช้กำลัง และร่วมหลับนอนกับนาง ทำให้นางอับอายขายหน้า และเขารักนางอย่างยิ่ง และให้นางอยู่ในบ้านของเขา
12 และพวกเขาก็มาบอกเรื่องนั้นแก่ยาโคบ และเมื่อยาโคบได้ยินว่าเชเคมได้ล่วงละเมิดดีนาห์ลูกสาวของเขา ยาโคบจึงส่งคนรับใช้สิบสองคนไปตามดีนาห์มาจากบ้านของเชเคม และพวกเขาก็ไปถึงบ้านของเชเคมเพื่อพาดีนาห์ไปจากที่นั่น
13 เมื่อพวกเขามาถึง เชเคมก็ออกไปหาพวกเขาพร้อมกับคนของเขา และขับไล่พวกเขาออกจากบ้านของเขา และเขาไม่อนุญาตให้พวกเขาเข้ามาพบดีนาห์ แต่เชเคมกำลังนั่งอยู่กับดีนาห์ จูบและกอดเธอต่อหน้าพวกเขา
14 และบรรดาคนรับใช้ของยาโคบก็กลับมาบอกท่านว่า “เมื่อพวกเรามาถึง เขาและคนของเขาได้ขับไล่พวกเราไป และเชเคมก็กระทำเช่นนั้นกับดีนาห์ต่อหน้าต่อตาพวกเรา”
15 และยาโคบรู้ยิ่งกว่านั้นว่าเชเคมได้ล่วงละเมิดลูกสาวของเขา แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร และบรรดาบุตรชายของเขาก็กำลังเลี้ยงวัวอยู่ในทุ่งนา ยาโคบจึงนิ่งเงียบอยู่จนกระทั่งพวกเขากลับมา
16 ก่อนที่บุตรชายของยาโคบจะกลับบ้าน ยาโคบได้ส่งหญิงสาวสองคนจากบรรดาธิดาของคนรับใช้ของเขาไปดูแลดีนาห์ในบ้านของเชเคม และให้อยู่กับนาง ส่วนเชเคมได้ส่งเพื่อนสามคนไปหาฮาโมร์ บุตรชายของคิดเดเค็ม บุตรชายของเปเรด บิดาของเขาว่า “จงหาหญิงสาวคนนี้มาเป็นภรรยาให้แก่ข้า”
17 และฮาโมร์ บุตรชายของคิดเดเค็มชาวฮีไวต์ ได้มาที่บ้านของเชเค็มบุตรชายของเขา และนั่งลงต่อหน้าเชเค็ม แล้วฮาโมร์กล่าวแก่เชเค็มบุตรชายของเขาว่า “เชเค็มเอ๋ย ในบรรดาธิดาของเจ้า ไม่มีหญิงใดเลยหรือที่เจ้าจะเลือกเป็นหญิงชาวฮีบรูซึ่งไม่ใช่ชนชาติของเจ้า?”
18 และเชเคมกล่าวแก่เขาว่า “ท่านต้องรับนางมาเพียงผู้เดียวสำหรับข้าพเจ้า เพราะนางน่าชื่นชมในสายตาของข้าพเจ้า” และฮาโมร์ก็ทำตามที่บุตรชายของเขาพูด เพราะบุตรชายของเขารักมาก
19 และฮาโมร์ได้ออกไปหายาโคบเพื่อพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเมื่อเขาออกมาจากบ้านของเชเคมบุตรชายของเขา ก่อนที่เขาจะมาถึงยาโคบเพื่อพูดกับเขา ดูเถิด บุตรชายของยาโคบได้มาจากทุ่งนาทันทีที่พวกเขาได้ยินเรื่องที่เชเคมบุตรชายของฮาโมร์ได้กระทำ
20 และพวกผู้ชายต่างเสียใจอย่างมากเกี่ยวกับน้องสาวของพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็กลับบ้านด้วยความโกรธจัด ก่อนถึงเวลาที่จะต้อนฝูงวัวของพวกเขา
21 แล้วพวกเขาก็มานั่งต่อหน้าบิดาของตน และพูดกับเขาด้วยความโกรธจัดว่า “ความตายย่อมเป็นโทษแก่ชายผู้นี้และครอบครัวของเขา เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงทรงบัญชาโนอาห์และลูกหลานของเขาว่า ห้ามมิให้ผู้ใดปล้นทรัพย์หรือล่วงประเวณีกับหญิงอื่น แต่บัดนี้เชเคมกลับข่มขืนและล่วงประเวณีกับน้องสาวของเรา และไม่มีใครในเมืองนั้นพูดอะไรกับเขาเลย”
22 แน่นอนท่านย่อมรู้และเข้าใจแล้วว่า การพิพากษาประหารชีวิตนั้นสมควรแก่เชเคมและบิดาของเขา รวมทั้งคนทั้งเมือง เนื่องจากการกระทำของเขา
23 และขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยเรื่องนี้ต่อหน้าบิดาของตนอยู่นั้น ดูเถิด ฮาโมร์ บิดาของเชเคม ได้มาบอกคำพูดของบุตรชายของตนเกี่ยวกับดีนาห์แก่ยาโคบ และเขาก็นั่งอยู่ต่อหน้ายาโคบและบรรดาบุตรชายของเขา
24 แล้วฮาโมร์ก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “เชเคมบุตรชายของข้าพเจ้าปรารถนาจะแต่งงานกับบุตรสาวของท่าน ข้าพเจ้าขอ

ร้องให้ท่านยกนางให้แก่เขาเพื่อเป็นภรรยาและแต่งงานกับพวกเรา โปรดยกบุตรสาวของท่านให้แก่เรา และเราจะยกบุตรสาวของเราให้แก่ท่าน และท่านจะได้อาศัยอยู่กับเราในแผ่นดินของเรา และเราจะเป็นชนชาติเดียวกันในแผ่นดินนั้น”
25 เพราะแผ่นดินของเรานั้นกว้างขวางมาก ดังนั้นจงอาศัยและทำการค้าขายในนั้น และจงครอบครองทรัพย์สินในนั้น และจงทำตามที่เจ้าปรารถนาได้เลย และไม่มีใครจะห้ามเจ้าได้แม้แต่คำเดียว
26 และฮาโมร์ก็หยุดพูดกับยาโคบและบุตรชายของเขา แล้วดูเถิด เชเคมบุตรชายของเขาก็ตามมา และนั่งลงต่อหน้าพวกเขา
27 และเชเคมก็กล่าวต่อหน้ายาโคบและบุตรชายของเขาว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน เพื่อท่านจะได้ยกบุตรสาวของท่านให้ข้าพเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่ท่านสั่ง ข้าพเจ้าก็จะทำตามนั้นเพื่อเธอ”
28 จงขอสินสอดและของขวัญมากมายจากเรา แล้วเราจะให้และสิ่งใดก็ตามที่เจ้าสั่งเรา เราจะทำตามนั้น และผู้ใดที่ขัดขืนคำสั่งของเจ้า ผู้นั้นจะต้องตาย ขอเพียงแต่ให้หญิงสาวมาเป็นภรรยาของเรา
29 และซีเมโอนกับเลวีตอบฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขาอย่างหลอกลวงว่า “สิ่งใดก็ตามที่ท่านได้กล่าวแก่เรา เราจะทำตามที่ท่านต้องการ”
30 และดูเถิด น้องสาวของเราอยู่ในบ้านของท่าน แต่ขอให้ท่านอย่าเข้าใกล้เธอจนกว่าเราจะส่งคนไปบอกอิสอัคบิดาของเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะเราทำอะไรไม่ได้เลยหากไม่ได้รับความยินยอมจากเขา
31 เพราะพระองค์ทรงทราบวิถีทางของอับราฮัมบิดาของเราและสิ่งใดที่พระองค์ตรัสกับเรา เราก็จะบอกท่านทั้งหลาย เราจะไม่ปิดบังสิ่งใดจากท่านเลย
32 และซีเมโอนและเลวีจึงนำเรื่องนี้ไปบอกเชเคมและบิดาของเขา เพื่อหาข้ออ้างและขอคำแนะนำว่าควรทำอย่างไรกับเชเคมและเมืองของเขาในเรื่องนี้
33 เมื่อเชเคมและบิดาได้ยินคำพูดของซีเมโอนและเลวี พวกเขาก็เห็นชอบ และเชเคมกับบิดาก็ออกไปเพื่อจะกลับบ้าน
34 เมื่อพวกเขากลับไปแล้ว บรรดาบุตรชายของยาโคบก็ทูลบิดาของตนว่า “ดูเถิด พวกเรารู้ว่าความตายจะมาถึงคนชั่วเหล่านี้และเมืองของพวกเขา เพราะพวกเขาละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงบัญชาแก่โนอาห์และลูกหลานของเขา”
35 และเพราะเชเคมได้กระทำเช่นนั้นกับดีนาห์น้องสาวของเราโดยล่วงละเมิดทางเพศเธอ ความชั่วร้ายเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นในหมู่พวกเราเด็ดขาด
36 ฉะนั้นจงรู้และดูว่าเจ้าจะทำอะไร และจงปรึกษาหารือและหาข้ออ้างที่จะกระทำต่อพวกเขา เพื่อจะฆ่าชาวเมืองนี้ทั้งหมด
37 และซีเมโอนกล่าวแก่พวกเขาว่า “นี่คือคำแนะนำที่เหมาะสมสำหรับพวกท่าน จงบอกพวกเขาให้ขลิบชายทุกคนในหมู่พวกเขาเหมือนอย่างที่พวกเราได้รับการขลิบ และถ้าพวกเขาไม่ยอมทำเช่นนั้น เราจะพาลูกสาวของเราไปจากพวกเขา”
38 และถ้าพวกเขาตกลงที่จะทำเช่นนั้นและจะกระทำการนั้น เมื่อพวกเขาล้มลงด้วยความเจ็บปวด เราจะโจมตีพวกเขาด้วยดาบของเรา เหมือนกับโจมตีผู้ที่สงบและรักสันติ และเราจะฆ่าชายทุกคนในหมู่พวกเขา
39 และคำแนะนำของซีเมโอนก็เป็นที่พอใจของพวกเขา และซีเมโอนกับเลวีจึงตั้งใจที่จะทำตามที่ซีเมโอนเสนอ
40 และในเช้าวันรุ่งขึ้น เชเคมและฮาโมร์บิดาของเขาได้มาหายาโคบและบุตรชายของเขาอีกครั้ง เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับดีนาห์ และเพื่อฟังคำตอบที่บุตรชายของยาโคบจะให้แก่คำพูดของพวกเขา
41 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็พูดโกหกต่อพวกเขาว่า “พวกเราได้บอกคำพูดทั้งหมดของท่านแก่อิสอัคผู้เป็นบิดา และคำพูดเหล่านั้นก็ทำให้อิสอัคพอใจ”
42 แต่ท่านได้กล่าวแก่เราว่า อับราฮัมบิดาของเขาได้บัญชาเขาจากพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นว่า ชายใดที่ไม่ใช่เชื้อสายของเขา หากปรารถนาจะรับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยา จะต้องให้บุตรชายทุกคนในวงศ์ตระกูลของเขาเข้าสุหนัตเช่นเดียวกับที่เราได้รับการเข้าสุหนัต แล้วเราจึงจะยกบุตรสาวของเราให้เขาเป็นภรรยาได้
43 บัดนี้ เราได้บอกเล่าเรื่องราวทั้งหลายที่บิดาของเราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพราะเราไม่สามารถทำตามที่ท่านได้บอกไว้คือยกบุตรสาวของเราให้แก่ชายที่ไม่ได้เข้าสุหนัต เพราะนั่นเป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับเรา
44 แต่ในเรื่องนี้เรายินยอมให้ท่านยกบุตรสาวของเราให้ท่านและเราจะรับบุตรสาวของท่านมาอยู่ร่วมกับเราด้วย และเราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางท่านและเป็นชนชาติเดียวกันดังที่ท่านได้กล่าวไว้ ถ้าท่านจะฟังเราและยินยอมที่จะเป็นเหมือนเรา คือทำการขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของชายทุกคนที่เป็นของท่านดังเช่นที่เราได้ทำการขลิบแล้ว
45 และถ้าท่านไม่ยอมฟังเรา และไม่ให้ชายทุกคนเข้าสุหนัตเหมือนอย่างที่เราได้เข้าสุหนัต ตามที่เราได้สั่งไว้แล้ว เราจะมาหาท่านและพาลูกสาวของเราไปจากท่าน
46 และเชเคมกับฮาโมร์ผู้เป็นบิดาได้ยินคำพูดของบุตรชายของยาโคบ และพวกเขาทั้งสองก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง เชเคมและฮาโมร์จึงรีบทำตามความประสงค์ของบุตรชายของยาโคบ เพราะเชเคมรักดีนาห์มาก และใจของเขาก็ผูกพันกับนางอย่างสุดหัวใจ
47 และเชเคมกับฮาโมร์บิดาของเขารีบไปยังประตูเมือง และพวกเขาก็เรียกชายทุกคนในเมืองมารวมกัน แล้วบอกถ้อยคำของบุตรชายของยาโคบแก่พวกเขาว่า
48 เรามาหาคนเหล่านี้ ลูกหลานของยาโคบ และเราได้พูดกับพวกเขาเกี่ยวกับลูกสาวของพวกเขา และคนเหล่านี้ยินยอมที่จะทำตามความประสงค์ของเรา และดูเถิด แผ่นดินของเรานั้นกว้างใหญ่ไพศาลสำหรับพวกเขา และพวกเขาจะอาศัยอยู่ในนั้นและทำการค้าขายในนั้น และเราจะเป็นชนชาติเดียวกัน เราจะรับลูกสาวของพวกเขา และเราจะยกลูกสาวของเราให้แก่พวกเขาเป็นภรรยา

49 แต่เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขนี้เท่านั้นที่คนเหล่านั้นจะยอมทำสิ่งนี้ คือให้ชายทุกคนในหมู่พวกเราเข้าสุหนัตเหมือนอย่างที่พวกเขาเข้าสุหนัต ตามที่พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบัญชาไว้ และเมื่อพวกเราได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็จะมาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา พร้อมด้วยปศุสัตว์และทรัพย์สินของพวกเขา และพวกเราจะเป็นชนชาติเดียวกันกับพวกเขา
50 และเมื่อบรรดาชายในเมืองได้ยินคำพูดของเชเคมและฮาโมร์บิดาของเขาแล้ว บรรดาชายในเมืองก็เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ และพวกเขาก็ยอมเข้าสุหนัต เพราะเชเคมและฮาโมร์บิดาของเขาเป็นที่นับถืออย่างมากในหมู่พวกเขา เนื่องจากเป็นเจ้าชายหรือเจ้าหญิงในแผ่นดิน
51 และในวันรุ่งขึ้น เชเคมและฮาโมร์บิดาของเขาได้ลุกขึ้นแต่เช้า และเรียกชายทุกคนในเมืองมารวมกันที่ใจกลางเมือง แล้วเรียกบุตรชายของยาโคบมา ซึ่งในวันนั้นและวันถัดไป ชายทุกคนที่เป็นลูกของพวกเขาก็เข้าสุหนัตด้วย
52 และพวกเขาก็ทำพิธีสุหนัตให้แก่เชเคมและฮาโมร์บิดาของเขา รวมทั้งพี่น้องอีกห้าคนของเชเคม แล้วทุกคนก็ลุกขึ้นกลับบ้าน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะลงโทษเมืองเชเคม และซีเมโอนก็ทรงปรึกษาหารือกับพระเจ้าในเรื่องนี้ เพื่อพระเจ้าจะทรงมอบเมืองเชเคมไว้ในมือของบุตรชายทั้งสองของยาโคบ

บทที่ 34

1 และจำนวนชายทั้งหมดที่เข้าสุหนัตนั้น มีจำนวนหกร้อยสี่สิบห้าคน และเด็กจำนวนสองร้อยสี่สิบหกคน
2 แต่คิดเดเค็ม บุตรของเปเรด บิดาของฮาโมร์ และพี่น้องอีกหกคนของเขา ไม่ยอมฟังเชเค็มและฮาโมร์ผู้เป็นบิดา และพวกเขาไม่ยอมเข้าสุหนัต เพราะข้อเสนอของบรรดาบุตรของยาโคบเป็นที่น่ารังเกียจในสายตาของพวกเขา และพวกเขาโกรธมากที่ชาวเมืองไม่ยอมฟังพวกเขา
3 และในเย็นวันที่สอง พวกเขาพบเด็กเล็กแปดคนที่ไม่ได้รับการขลิบ เพราะมารดาของพวกเขาได้ซ่อนพวกเขาไว้จากเชเคมและฮาโมร์บิดาของเขา และจากชายในเมืองนั้น
4 และเชเค็มกับฮาโมร์บิดาของเขาได้ส่งคนไปนำตัวพวกเขาทั้งสองมาเพื่อทำพิธีสุหนัต แต่คิดเดเค็มและพี่น้องอีกหกคนของเขากลับพุ่งเข้าใส่พวกเขาทั้งสองด้วยดาบ และพยายามจะฆ่าพวกเขา
5 และพวกเขายังพยายามจะฆ่าเชเคมและฮาโมร์บิดาของเขา และพยายามจะฆ่าดีนาห์ไปพร้อมกับพวกเขาด้วยเหตุนี้
6 และพวกเขากล่าวแก่พวกนั้นว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป? ไม่มีหญิงสาวในหมู่ธิดาของพี่น้องชาวคานาอันของพวกเจ้าหรืออย่างไร ที่พวกเจ้าอยากจะรับเอาธิดาของชาวฮีบรูซึ่งพวกเจ้าไม่รู้จักมาก่อนมาเป็นพวก และจะทำเช่นนี้ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่เคยบัญชาไว้?”
7 เจ้าคิดว่าเจ้าจะประสบความสำเร็จด้วยการกระทำที่เจ้าได้ทำลงไปหรือ? และเจ้าจะตอบอย่างไรในเรื่องนี้แก่พี่น้องชาวคานาอันของเจ้า ซึ่งจะมาในวันพรุ่งนี้และถามเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้?
8 และถ้าการกระทำของคุณไม่ปรากฏว่ายุติธรรมและดีในสายตาของพวกเขา คุณจะทำอย่างไรเพื่อชีวิตของคุณเอง และเพื่อชีวิตของพวกเราล่ะ ในเมื่อคุณไม่ยอมฟังเสียงของเรา?
9 และถ้าหากชาวเมืองและพี่น้องทั้งหมดของท่านซึ่งเป็นลูกหลานของฮาม ได้ยินเรื่องการกระทำของท่านและกล่าวว่า
10 เพราะหญิงชาวฮีบรูคนหนึ่ง เชเคมและฮาโมร์บิดาของเขาและชาวเมืองทั้งหมดจึงกระทำการที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และบรรพบุรุษของพวกเขาไม่เคยสั่งสอนไว้ แล้วพวกเจ้าจะหนีไปไหน หรือจะซ่อนความอับอายของพวกเจ้าไว้ที่ไหน ตลอดชีวิตของพวกเจ้าต่อหน้าพี่น้องของพวกเจ้า ชาวเมืองคานาอัน?
11 ฉะนั้นบัดนี้เราจึงไม่อาจทนต่อสิ่งที่คุณได้กระทำลงไปได้ และเราก็ไม่อาจแบกภาระนี้ซึ่งบรรพบุรุษของเราไม่ได้บัญชาไว้ได้
12 ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะไปรวบรวมพี่น้องของเราทั้งหมด คือพี่น้องชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น และเราทุกคนจะมาโจมตีท่านและบรรดาผู้ที่วางใจในท่าน จนจะไม่มีผู้ใดเหลือรอดจากท่านหรือจากพวกเขาเลย
13 และเมื่อฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขาและชาวเมืองทั้งปวงได้ยินคำพูดของคิดเดเค็มและพี่น้องของเขา พวกเขาก็กลัวตายอย่างมาก และพวกเขาก็สำนึกผิดในสิ่งที่ตนได้กระทำไป
14 และเชเคมกับฮาโมร์บิดาของเขาจึงตอบคิดเดเค็มบิดาของพวกเขาและพี่น้องของเขาว่า “คำพูดทั้งหมดที่ท่านพูดกับเรานั้นเป็นความจริง”
15 อย่าพูดหรือคิดในใจเลยว่า เพราะเห็นแก่ความรักที่มีต่อชาวฮีบรู เราจึงทำสิ่งนี้ซึ่งบรรพบุรุษของเราไม่ได้สั่งไว้
16 แต่เพราะเราเห็นว่าพวกเขาไม่มีความตั้งใจและปรารถนาที่จะยอมทำตามความประสงค์ของเราเกี่ยวกับลูกสาวของพวกเขา เว้นแต่จะมีเงื่อนไขนี้ ดังนั้นเราจึงเชื่อฟังพวกเขาและกระทำการอย่างที่ท่านเห็น เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนาจากพวกเขา
17 และเมื่อเราได้รับสิ่งที่ปรารถนาจากพวกเขาแล้ว เราจะกลับไปหาพวกเขาและทำตามที่ท่านสั่งเรา
18 ฉะนั้นเราจึงขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รอจนกว่าร่างกายของเราจะหายดีและแข็งแรงขึ้นอีกครั้ง แล้วเราจะร่วมกันต่อสู้กับพวกเขา และจะกระทำต่อพวกเขาตามที่ท่านและเราตั้งใจไว้
19 และดีนาห์ บุตรสาวของยาโคบ ได้ยินถ้อยคำทั้งหมดที่คิดเดเค็มและพี่น้องของเขาได้กล่าว และสิ่งที่ฮาโมร์และเชเค็มบุตรชายของเขาและชาวเมืองของพวกเขาได้ตอบพวกเขา
20 แล้วนางก็รีบส่งสาวใช้คนหนึ่งซึ่งบิดาของนางส่งมาดูแลนางที่บ้านเชเคมไปหายาโคบบิดาของนางและพี่น้องของนางพลางกล่าวว่า:
21 คิดเดเค็มและพี่น้องของเขาจึงให้คำแนะนำเกี่ยวกับท่านเช่นนั้น และฮาโมร์ เชเค็ม และชาวเมืองก็ตอบพวกเขาเช่นนั้น
22 เมื่อยาโคบได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น เขาก็เกิดความโกรธแค้นและขุ่นเคืองต่อพวกเขาอย่างมาก

23 และซีเมโอนกับเลวีสาบานว่า “ขอสาบานด้วยพระชนม์ชีพของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวง ภายในวันพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ จะไม่มีผู้ใดเหลือรอดอยู่ในเมืองนี้เลย”
24 และชายหนุ่มยี่สิบคนที่ไม่ได้รับการขลิบได้ซ่อนตัวอยู่ และชายหนุ่มเหล่านั้นได้ต่อสู้กับซีเมโอนและเลวี และซีเมโอนและเลวีได้ฆ่าพวกเขาไปสิบแปดคน ส่วนอีกสองคนหนีไปซ่อนตัวอยู่ในบ่อปูนขาวในเมือง และซีเมโอนและเลวีได้ออกตามหาพวกเขาแต่ก็หาไม่พบ
25 และซีเมโอนกับเลวีก็ออกไปตระเวนในเมือง และฆ่าคนในเมืองทั้งหมดด้วยคมดาบ ไม่เหลือใครไว้เลย
26 และเกิดความโกลาหลอย่างใหญ่หลวงขึ้นในใจกลางเมือง เสียงร้องของประชาชนในเมืองดังไปถึงสวรรค์ และบรรดาหญิงและเด็กต่างก็ร้องไห้เสียงดัง
27 และซีเมโอนกับเลวีได้ฆ่าคนในเมืองทั้งหมด ไม่เหลือผู้ชายแม้แต่คนเดียวในเมืองนั้น
28 และพวกเขาได้ฆ่าฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขาด้วยคมดาบ และพาดีนาห์ออกมาจากบ้านของเชเคม แล้วพวกเขาก็จากไป
29 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ไปและกลับมาพบศพของผู้ที่ถูกฆ่า และปล้นทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาซึ่งอยู่ในเมืองและในทุ่งนา
30 ขณะที่พวกเขากำลังขนของที่ยึดมาได้นั้น มีคนสามร้อยคนลุกขึ้นมาขว้างฝุ่นใส่พวกเขาและขว้างก้อนหินใส่พวกเขา เมื่อซีเมโอนหันไปทางนั้น เขาก็ใช้ดาบฟันพวกเขาทั้งหมดจนตาย แล้วซีเมโอนก็หันไปต่อหน้าเลวีและเข้าไปในเมือง
31 พวกเขาจึงต้อนแกะ วัว และปศุสัตว์ของตน รวมทั้งหญิงและเด็กเล็กๆ ที่เหลืออยู่ แล้วเปิดประตูออกไปหายาโคบผู้เป็นบิดาด้วยความกระฉับกระเฉง
32 เมื่อยาโคบเห็นสิ่งที่พวกเขากระทำต่อเมืองนั้น และเห็นทรัพย์สินที่พวกเขาริบไป ยาโคบก็โกรธมาก และยาโคบกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรกับข้าพระองค์เช่นนี้? ดูเถิด ข้าพระองค์ได้อยู่อย่างสงบสุขท่ามกลางชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น และไม่มีใครมายุ่งเกี่ยวกับข้าพระองค์เลย”
33 และบัดนี้ท่านได้กระทำการที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นที่รังเกียจของชาวเมือง ทั้งชาวคานาอันและชาวเปริซซิท และข้าพเจ้าเป็นเพียงคนส่วนน้อย พวกเขาจะรวมตัวกันฆ่าข้าพเจ้าเมื่อได้ยินเรื่องที่ท่านกระทำกับพี่น้องของพวกเขา และข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าจะพินาศ
34 แล้วซีเมโอนกับเลวีและพี่น้องของพวกเขาทั้งหมดก็ทูลยาโคบผู้เป็นบิดาว่า “ดูเถิด เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเชเคมจะทำเช่นนี้กับน้องสาวของเราหรือ? ทำไมท่านจึงนิ่งเฉยต่อสิ่งที่เชเคมได้ทำ? แล้วเขาจะปฏิบัติต่อน้องสาวของเราเหมือนกับหญิงโสเภณีในถนนหนทางหรือ?”
35 และหญิงที่ซีเมโอนและเลวีจับมาเป็นเชลยจากเมืองเชเคมนั้น มีจำนวน 85 คน ซึ่งยังไม่เคยร่วมเพศกับชายใด
36 และในหมู่พวกเขานั้น มีหญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาดีและเป็นที่โปรดปราน ชื่อว่า บูนาห์ และซีเมโอนได้แต่งงานกับนาง ส่วนชายที่พวกเขาจับเป็นเชลยและไม่ได้ฆ่านั้น มีสี่สิบเจ็ดคน ส่วนที่เหลือพวกเขาก็ฆ่าทิ้ง
37 และบรรดาชายหนุ่มและหญิงสาวที่ซีเมโอนและเลวีจับมาเป็นเชลยจากเมืองเชเคมนั้น ต่างก็เป็นทาสรับใช้บุตรชายของยาโคบและลูกหลานของพวกเขาเรื่อยมา จนกระทั่งถึงวันที่บุตรชายของยาโคบออกจากแผ่นดินอียิปต์
38 เมื่อซีเมโอนและเลวีออกไปจากเมืองแล้ว ชายหนุ่มสองคนที่เหลืออยู่ซึ่งซ่อนตัวอยู่ในเมืองและไม่ตายท่ามกลางชาวเมืองนั้นก็ลุกขึ้น และชายหนุ่มทั้งสองเข้าไปในเมืองและเดินไปรอบๆ ก็พบว่าเมืองนั้นร้างผู้คน มีแต่หญิงร่ำไห้ ชายหนุ่มทั้งสองจึงร้องออกมาว่า “ดูเถิด นี่คือความชั่วร้ายที่ลูกหลานของยาโคบชาวฮีบรูได้กระทำต่อเมืองนี้ โดยในวันนี้พวกเขาได้ทำลายเมืองหนึ่งของชาวคานาอัน และไม่เกรงกลัวชีวิตของตนในแผ่นดินคานาอันทั้งหมด”
39 และคนเหล่านั้นก็ออกจากเมืองนั้นไปที่เมืองทัปนาค และเมื่อไปถึงที่นั่น พวกเขาก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาและเรื่องราวทั้งหมดที่ลูกหลานของยาโคบได้กระทำต่อเมืองเชเคม ให้แก่ชาวเมืองทัปนาคฟัง
40 และข่าวก็ไปถึงยาชูบกษัตริย์แห่งทัปนาค เขาจึงส่งคนไปที่เมืองเชเคมเพื่อดูชายหนุ่มเหล่านั้น เพราะกษัตริย์ไม่เชื่อเรื่องราวที่พวกเขาเล่า ตรัสว่า “ชายสองคนจะทำลายเมืองใหญ่เช่นเชเคมได้อย่างไร”
41 และบรรดาผู้ส่งสารของยาชูบก็กลับมาบอกพระองค์ว่า “พวกเรามาถึงเมืองนั้นแล้ว ปรากฏว่าเมืองนั้นถูกทำลาย ไม่มีผู้คนเหลืออยู่เลย มีแต่หญิงที่กำลังร้องไห้ ไม่มีฝูงแกะหรือวัวควายเหลืออยู่เลย เพราะบรรดาบุตรชายของยาโคบได้เอาไปหมดแล้ว”
42 ยาชูบจึงประหลาดใจและกล่าวว่า “ชายสองคนจะทำลายเมืองใหญ่เช่นนี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีใครสามารถต่อต้านพวกเขาได้เลย?”
43 เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตั้งแต่สมัยของนิมโรด และแม้แต่ในสมัยโบราณที่สุดก็ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลย และยาชูบ กษัตริย์แห่งทัปนาค ได้ตรัสกับประชาชนของพระองค์ว่า จงกล้าหาญเถิด เราจะไปต่อสู้กับชาวฮีบรูเหล่านี้ และจะทำกับพวกเขาเหมือนที่พวกเขาทำกับเมืองนั้นและเราจะแก้แค้นให้แก่ประชาชนของเมืองนั้น
44 และยาชูบ กษัตริย์แห่งทัปนาค ได้ปรึกษาหารือกับที่ปรึกษาของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ และที่ปรึกษาของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เพียงลำพังจะไม่สามารถเอาชนะชาวฮีบรูได้ เพราะพวกเขาต้องมีกำลังมากพอที่จะทำการนี้ให้สำเร็จทั่วทั้งเมือง”
45 ถ้าคนสองคนในนั้นทำลายเมืองทั้งเมืองโดยไม่มีใครต่อต้านพวกเขาเลย ถ้าท่านไปต่อสู้กับพวกเขา พวกเขาทั้งหมดก็จะลุกขึ้นต่อสู้กับเราและทำลายเราเช่นเดียวกัน

46 แต่ถ้าพระองค์ทรงส่งคนไปเรียกบรรดากษัตริย์ที่อยู่รอบข้างเรา และให้พวกเขามารวมตัวกัน เราก็จะไปร่วมกับพวกเขา และต่อสู้กับลูกหลานของยาโคบ แล้วพระองค์ก็จะทรงมีชัยเหนือพวกเขา
47 และยาชูบได้ยินถ้อยคำของที่ปรึกษาของพระองค์ และถ้อยคำเหล่านั้นเป็นที่พอพระทัยพระองค์และประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงทำตามนั้น และยาชูบกษัตริย์แห่งทัปนาคได้ส่งคนไปแจ้งแก่บรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ที่ล้อมรอบเชเคมและทัปนาคว่า
48 จงขึ้นไปกับข้าพเจ้าและช่วยข้าพเจ้าเถิด แล้วเราจะฟาดฟันยาโคบชาวฮีบรูและบุตรชายทั้งหมดของเขา และทำลายพวกเขาให้สิ้นซากจากแผ่นดินโลก เพราะเขาได้กระทำเช่นนั้นแก่เมืองเชเคม และพวกท่านไม่รู้เรื่องนี้หรือ?
49 และบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ทั้งหลายได้ยินเรื่องความชั่วร้ายที่บุตรชายของยาโคบได้กระทำต่อเมืองเชเคม พวกเขาก็ต่างประหลาดใจอย่างยิ่ง
50 และกษัตริย์ทั้งเจ็ดแห่งชาวอมอไรต์ได้รวมพลพร้อมกองทัพทั้งหมดประมาณหนึ่งหมื่นคนพร้อมดาบที่ชักออกมาแล้ว มาเพื่อต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบ และยาโคบได้ยินว่ากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ได้รวมพลกันเพื่อต่อสู้กับบุตรชายของตน ยาโคบก็หวาดกลัวอย่างยิ่งและทุกข์ใจมาก
51 และยาโคบก็กล่าวต่อว่าซีเมโอนและเลวีว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป? ทำไมพวกเจ้าจึงทำร้ายข้าพเจ้า ถึงได้นำชาวเมืองคานาอันทั้งหมดมาทำลายข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า? เพราะข้าพเจ้าและครอบครัวกำลังอยู่อย่างสงบสุข พวกเจ้าก็ทำเช่นนี้กับข้าพเจ้า และยุยงให้ชาวเมืองโกรธแค้นข้าพเจ้าด้วยการกระทำของพวกเจ้า”
52 ยูดาห์จึงทูลบิดาว่า “การที่ซีเมโอนและเลวีพี่ชายของข้าพเจ้าฆ่าชาวเมืองเชเคมทั้งหมดนั้น ไร้ประโยชน์หรือ? แน่นอนว่าเป็นเพราะเชเคมได้ดูหมิ่นน้องสาวของเรา และฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงบัญชาโนอาห์และบุตรหลานของเขา เพราะเชเคมได้ลักพาตัวน้องสาวของเราไป และร่วมประเวณีกับนาง”
53 และเชเคมได้กระทำความชั่วร้ายทั้งหมดนี้ และไม่มีชาวเมืองคนใดคัดค้านเขาเลยสักคนเดียว ว่า “ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้? เพราะเหตุนี้พี่น้องของข้าพเจ้าจึงไปโจมตีเมืองนั้น และพระเจ้าทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเขา เพราะชาวเมืองนั้นได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าของเรา ดังนั้นการกระทำทั้งหมดนี้ของพวกเขาจึงไร้ประโยชน์ไม่ใช่หรือ?”
54 แล้วเหตุใดเจ้าจึงหวาดกลัวหรือทุกข์ใจ เหตุใดเจ้าจึงไม่พอใจพี่น้องของข้า และเหตุใดเจ้าจึงโกรธเคืองพวกเขา?
55 แน่นอนว่าพระเจ้าของเราผู้ทรงมอบเมืองเชเคมและชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเขา พระองค์จะทรงมอบบรรดากษัตริย์ชาวคานาอันที่กำลังยกทัพมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเราด้วย และเราจะทำกับพวกเขาเหมือนที่พี่น้องของข้าพเจ้าทำกับเชเคม
56 จงสงบใจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น และจงละทิ้งความกลัวเสีย แต่จงวางใจในพระเจ้าของเรา และอธิษฐานต่อพระองค์เพื่อทรงช่วยเหลือเราและช่วยเราให้รอดพ้น และทรงมอบศัตรูของเราไว้ในมือของเรา
57 และยูดาห์จึงเรียกคนรับใช้คนหนึ่งของบิดาเขาว่า “จงไปดูซิว่าบรรดากษัตริย์เหล่านั้นที่กำลังยกทัพมาโจมตีเราตั้งกองทัพอยู่ที่ใด”
58 และคนรับใช้ก็ไปมองดูไกลๆ แล้วขึ้นไปตรงข้ามภูเขาสิโหนและเห็นค่ายของบรรดากษัตริย์ตั้งอยู่กลางทุ่งนา เขาจึงกลับไปบอกยูดาห์ว่า “ดูเถิด บรรดากษัตริย์ตั้งอยู่กลางทุ่งนาพร้อมด้วยค่ายของพวกเขาทั้งหมด ประชากรมีจำนวนมากมายเหลือเกิน เหมือนกับทรายบนชายทะเล”
59 และยูดาห์กล่าวแก่ซีเมโอนและเลวี รวมทั้งพี่น้องของเขาว่า จงเสริมกำลังตนเองและจงเป็นบุตรแห่งความกล้าหาญ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงอยู่กับเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย
60 จงออกมาแต่ละคน สวมอาวุธสงคราม คือธนูและดาบ แล้วเราจะไปต่อสู้กับคนเหล่านี้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด
61 และพวกเขาก็ลุกขึ้น แต่ละคนคาดเข็มขัดอาวุธสงคราม ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก บุตรชายของยาโคบสิบเอ็ดคน และบรรดาข้าราชบริพารของยาโคบก็อยู่กับพวกเขาด้วย
62 และบรรดาข้าราชบริพารของอิสอัคที่อยู่กับอิสอัคในเฮบรอนต่างก็มาหาพวกเขาพร้อมด้วยยุทโธปกรณ์ทุกชนิด และบรรดาบุตรชายของยาโคบและข้าราชบริพารของพวกเขา รวมเป็นหนึ่งร้อยสิบสองคน ได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เหล่านั้น และยาโคบก็ไปด้วย
63 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ส่งคนไปทูลอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม บิดาของพวกเขา ที่เมืองเฮบรอน ซึ่งก็คือเมืองคิเรธ-อาร์บา ว่า
64 ขอวิงวอนท่านโปรดอธิษฐานเพื่อเราต่อพระเจ้าของเรา เพื่อปกป้องเราจากมือของชาวคานาอันที่กำลังยกทัพมาโจมตีเรา และเพื่อมอบพวกเขาไว้ในมือของเรา
65 และอิสอัค บุตรของอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อบุตรชายของตน และกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสัญญากับบิดาของข้าพเจ้าว่า เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากมายเหมือนดวงดาวในฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงสัญญากับข้าพเจ้าด้วย ขอทรงสถาปนาพระวจนะของพระองค์เถิด บัดนี้บรรดากษัตริย์แห่งคานาอันกำลังรวมตัวกันเพื่อทำสงครามกับบุตรของข้าพเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้กระทำความรุนแรงใดๆ”
66 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวง ขอทรงโปรดขัดขวางแผนการของบรรดากษัตริย์เหล่านี้ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต่อสู้กับโอรสของข้าพระองค์
67 และขอให้ความน่าเกรงขามของบรรดากษัตริย์และประชาชนของข้าพเจ้าประทับอยู่ในใจของพวกเขา และขอให้ความเย่อหยิ่งของพวกเขาลดลง และขอให้พวกเขาหันเหออกไปจากบรรดาบุตรชายของข้าพเจ้า

68 และด้วยพระหัตถ์อันทรงพลังและพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ ขอทรงช่วยบุตรชายของข้าพเจ้าและผู้รับใช้ของพวกเขาให้พ้นจากพวกนั้นด้วยเถิด เพราะฤทธิ์อำนาจและฤทธานุภาพอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ได้ทั้งหมด
69 และบรรดาบุตรชายของยาโคบและบรรดาข้าราชบริพารของพวกเขาก็ได้ไปหาบรรดากษัตริย์เหล่านั้น และพวกเขาวางใจในพระเจ้าของพวกเขา และขณะที่พวกเขากำลังเดินทางไปนั้น ยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาก็ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระผู้ทรงฤทธานุภาพและยิ่งใหญ่ ผู้ทรงปกครองมาตั้งแต่สมัยโบราณ ตั้งแต่บัดนี้จนถึงบัดนี้และตลอดไป”
70 พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อสงครามและทำให้สงครามยุติลง พระหัตถ์ของพระองค์มีอำนาจและฤทธานุภาพที่จะยกย่องและทำให้ล่มสลาย ขอทรงโปรดรับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอทรงโปรดหันมาหาข้าพระองค์ด้วยพระเมตตาของพระองค์ เพื่อให้กษัตริย์เหล่านี้และประชาชนของพวกเขามีความหวาดกลัวต่อบุตรของข้าพระองค์ และทำให้พวกเขาและค่ายของพวกเขากลัว และด้วยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงช่วยผู้ที่วางใจในพระองค์ทั้งหมดให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถนำชนชาติต่างๆ มาอยู่ใต้อำนาจของเราและลดทอนอำนาจของชาติอื่นๆ ได้

บทที่ 35

1 และบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ทั้งหลายก็มารวมตัวกันที่ทุ่งนาเพื่อปรึกษาหารือกับที่ปรึกษาของพวกเขาว่าจะทำอย่างไรกับบุตรชายของยาโคบ เพราะพวกเขายังคงหวาดกลัวพวกเขาอยู่ และกล่าวว่า “ดูเถิด สองคนในพวกเขาสังหารคนทั้งเมืองเชเคม”
2 และพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของอิสอัคและยาโคบ และพระองค์ทรงทำให้บรรดาที่ปรึกษาของกษัตริย์เหล่านั้นเต็มไปด้วยความหวาดกลัวอย่างยิ่ง จนพวกเขาร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า
3 วันนี้พวกเจ้าโง่เขลาหรือ หรือว่าพวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเลยหรือ ที่จะต่อสู้กับชาวฮีบรู และเหตุใดพวกเจ้าจึงยินดีในความพินาศของตนเองในวันนี้?
4 ดูเถิด สองคนนั้นมาถึงเมืองเชเคมโดยไม่เกรงกลัวหรือหวาดหวั่น และพวกเขาฆ่าชาวเมืองทั้งหมด ไม่มีใครลุกขึ้นต่อต้านพวกเขา แล้วพวกเจ้าจะต่อสู้กับพวกเขาทั้งหมดได้อย่างไร?
5 แน่นอนท่านทั้งหลายรู้ว่าพระเจ้าของพวกเขาทรงรักพวกเขาอย่างยิ่ง และทรงกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เพื่อพวกเขา ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในสมัยโบราณ และในบรรดาเทพเจ้าของประชาชาติทั้งหลาย ไม่มีองค์ใดสามารถกระทำการยิ่งใหญ่ได้เทียบเท่ากับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
6 แน่นอนว่าพระองค์ทรงช่วยอับราฮัมบิดาของพวกเขาซึ่งเป็นชาวฮีบรูให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของนิมโรด และจากเงื้อมมือของชนชาติของเขาทั้งหมดที่พยายามจะฆ่าเขาหลายครั้ง
7 พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากไฟที่กษัตริย์นิมโรดโยนเขาลงไป และพระเจ้าของเขาก็ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากไฟนั้นด้วย
8 และใครเล่าจะทำเช่นนั้นได้? แน่นอนว่าอับราฮัมเป็นผู้สังหารกษัตริย์ทั้งห้าแห่งเอลาม เมื่อพวกเขาล่วงละเมิดบุตรชายของน้องชายของเขาซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมในสมัยนั้น
9 และเขาได้เลือกคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ในบ้านของเขาพร้อมกับคนอีกสองสามคน ไล่ตามกษัตริย์แห่งเอลามไปในคืนเดียวและฆ่าพวกเขาทั้งหมด แล้วคืนทรัพย์สินทั้งหมดที่ยึดไปจากเขาให้แก่หลานชายของเขา
10 และแน่นอน ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพระเจ้าของชาวฮีบรูเหล่านี้ทรงพอพระทัยพวกเขามาก และพวกเขาก็พอพระทัยพระองค์ด้วย เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากศัตรูทั้งปวง
11 และดูเถิด ด้วยความรักที่อับราฮัมมีต่อพระเจ้าของเขา อับราฮัมจึงนำบุตรชายคนเดียวอันเป็นที่รักของเขาไปถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเขา และหากพระเจ้าไม่ทรงห้ามปรามเขาไว้ เขาก็คงทำเช่นนั้นด้วยความรักที่เขามีต่อพระเจ้าของเขา
12 และพระเจ้าทรงเห็นกิจการทั้งสิ้นของเขา และทรงสาบานต่อเขาว่า พระองค์จะทรงช่วยบุตรชายและเชื้อสายทั้งหมดของเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะเขาได้กระทำสิ่งนี้ และด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า เขาจึงระงับความสงสารที่มีต่อบุตรของตน
13 และพวกท่านไม่ได้ยินเรื่องที่พระเจ้าของพวกเขาทรงกระทำต่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และต่ออาบิเมเลคกษัตริย์แห่งเกราร์หรือ โดยทรงเอาภรรยาของอับราฮัมไป ซึ่งอับราฮัมได้กล่าวถึงนางว่า “นางเป็นน้องสาวของฉัน” เกรงว่าพวกเขาจะฆ่าเขาเพราะนาง และคิดจะเอานางมาเป็นภรรยา? และพระเจ้าทรงกระทำต่อพวกเขาและประชาชนของพวกเขาตามที่พวกท่านได้ยินมาทั้งหมด
14 และดูเถิด พวกเราได้เห็นด้วยตาของเราเองว่า เอซาว น้องชายของยาโคบ ได้มาหาเขาพร้อมกับคนสี่ร้อยคน โดยตั้งใจจะฆ่าเขา เพราะเขานึกขึ้นได้ว่าตนได้แย่งชิงพรของบิดาไปจากเขา
15 และเมื่อเขามาจากซีเรีย เขาก็ไปพบเขาเพื่อจะทำร้ายมารดาและบุตร และใครเล่าที่จะช่วยเขาให้พ้นจากมือของเขาได้ นอกจากพระเจ้าที่เขาไว้วางใจ? พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของพี่ชายของเขาและจากมือของศัตรูของเขาด้วย และแน่นอนพระองค์จะทรงปกป้องพวกเขาอีก
16 ใครเล่าจะไม่รู้ว่าพระเจ้าของพวกเขานั่นเองที่ทรงดลใจให้พวกเขากระทำการชั่วร้ายต่อเมืองเชเคมอย่างที่ท่านทั้งหลายได้ยินมา?
17 ถ้าไม่ใช่เพราะพระเจ้าที่พวกเขาวางใจ สองคนจะสามารถทำลายเมืองใหญ่เช่นเชเคมได้ด้วยกำลังของตนเองหรือ?

พระองค์ตรัสและทรงกระทำสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา เพื่อสังหาร
ชาวเมืองในเมืองของพวกเขาเอง
18 แล้วท่านจะเอาชนะพวกที่ยกพลขึ้นบกจากเมืองของท่านมา
ทั้งหมดได้หรือ แม้ว่าจะมีคนมาช่วยท่านมากกว่านั้นถึงพันเท่าก็
ตาม?
19 แน่นอน พวกท่านรู้และเข้าใจแล้วว่า พวกท่านไม่ได้มาเพื่อ
ต่อสู้กับพวกเขา แต่พวกท่านมาเพื่อทำสงครามกับพระเจ้าของ
พวกเขาผู้ทรงเลือกพวกเขา และฉะนั้น พวกท่านทุกคนจึงมาใน
วันนี้เพื่อถูกทำลาย
20 ฉะนั้นจงหยุดความชั่วร้ายที่พวกท่านกำลังพยายามจะก่อขึ้น
เสียเถิด และจะเป็นการดีกว่าสำหรับพวกท่านที่จะไม่ไปรบกับ
พวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนน้อยก็ตาม เพราะพระเจ้าของ
พวกเขาทรงอยู่กับพวกเขา
21 และเมื่อบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ได้ยินคำพูดทั้งหมด
ของที่ปรึกษาของพวกเขา พวกเขาก็เต็มไปด้วยความหวาดกลัว
และเกรงกลัวบุตรชายของยาโคบ จึงไม่กล้าต่อสู้กับพวกเขา
22 และพวกเขาก็เงี่ยหูฟังคำของที่ปรึกษาของพวกเขา และฟัง
คำพูดทั้งหมดของพวกเขา และคำพูดของที่ปรึกษาก็ทำให้
กษัตริย์พอพระทัยอย่างยิ่ง และพวกเขาก็ทำตามนั้น
23 และบรรดากษัตริย์ก็หันเหความสนใจจากบุตรชายของยาโค
บ เพราะพวกเขาไม่กล้าเข้าใกล้เพื่อทำสงครามกับพวกเขา เนื่อง
จากพวกเขากลัวพวกเขาอย่างมาก และจิตใจของพวกเขาก็หวั่น
ไหวด้วยความกลัวนั้น
24 เพราะเหตุนี้มาจากพระเจ้าถึงพวกเขา เพราะพระองค์ทรงฟัง
คำอธิษฐานของอิสอัคและยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะ
พวกเขาวางใจในพระองค์ และในวันนั้นกษัตริย์ทั้งหลายก็กลับ
ไปยังเมืองของตนพร้อมกองทัพ และในเวลานั้นพวกเขาไม่ได้
ต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบ
25 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ตั้งมั่นอยู่ตรงข้ามภูเขาสิ
โหนจนถึงเย็นวันนั้น และเมื่อเห็นว่ากษัตริย์เหล่านั้นไม่ได้ยกทัพ
มาต่อสู้กับพวกเขา บรรดาบุตรชายของยาโคบจึงกลับบ้าน

บทที่ 36

1 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ยาโคบตรัสว่า “จงลุก
ขึ้นไปที่เบธเอลและอยู่ที่นั่น และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระ
ยาห์เวห์ผู้ทรงปรากฏแก่เจ้า ผู้ทรงช่วยเจ้าและบุตรชายของเจ้า
ให้พ้นจากความทุกข์ยาก”
2 และยาโคบก็ลุกขึ้นพร้อมกับบุตรชายและบรรดาญาติพี่น้อง
ของเขา และพวกเขาก็ไปถึงเบธเอลตามพระดำรัสของพระเจ้า
3 และเมื่อยาโคบขึ้นไปยังเบธเอล เขาก็มีอายุเก้าสิบเก้าปี และยา
โคบกับบุตรชายของเขาและคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา ก็พำนักอยู่
ในเบธเอลในลูซ และที่นั่นเขาได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเจ้า
ผู้ทรงปรากฏแก่เขา และยาโคบกับบุตรชายของเขาได้พำนักอยู่
ในเบธเอลหกเดือน
4 ในเวลานั้น เดโบราห์ บุตรสาวของอุส ผู้เป็นนางพยาบาลของ
เรเบคกา ผู้ซึ่งเคยอยู่กับยาโคบ ก็เสียชีวิตลง และยาโคบได้ฝัง
ศพนางไว้ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่งที่อยู่ ณ ที่นั้น ณ เบธเอล
5 และเรเบคาห์ บุตรสาวของเบธูเอล มารดาของยาโคบ ก็เสีย
ชีวิตในเมืองเฮบรอน ซึ่งก็คือเมืองคิเรธ-อาร์บา ในเวลานั้น และ
นางถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเพลาห์ ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อมาจากบุตรของเฮ
ธ
6 และเรเบคาห์มีอายุได้หนึ่งร้อยสามสิบสามปี และนางก็สิ้นชีวิต
เมื่อยาโคบได้ยินว่าเรเบคาห์มารดาของเขาสิ้นชีวิตแล้ว เขาก็
ร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อมารดาของเขา และไว้ทุกข์อย่างใหญ่
หลวงเพื่อเดโบราห์ผู้เป็นนางพยาบาลของนางใต้ต้นโอ๊ก และเขา
เรียกสถานที่นั้นว่า อัลลอน-บาคุท
7 และลาบันชาวซีเรียก็ตายในวันเหล่านั้น เพราะพระเจ้าทรงลง
โทษเขา เนื่องจากเขาละเมิดพันธสัญญาที่ทำไว้ระหว่างเขากับยา
โคบ
8 เมื่อยาโคบมีอายุหนึ่งร้อยปี พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและ
อวยพรเขา แล้วทรงตั้งชื่อเขาว่าอิสราเอล และราเชลภรรยาของ
ยาโคบก็ตั้งครรภ์ในวันเหล่านั้น
9 ในเวลานั้น ยาโคบและบรรดาคนในครอบครัวของเขาได้เดิน
ทางจากเบธเอลไปยังบ้านของบิดาของเขาที่เมืองเฮบรอน
10 ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางอยู่ และเหลือระยะทางอีกเพียง
เล็กน้อยก็จะถึงเอฟราธ ราเชลได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และ
นางเจ็บท้องคลอดอย่างยากลำบาก แล้วนางก็เสียชีวิต
11 และยาโคบได้ฝังศพนางไว้ในทางไปเอฟราธ ซึ่งก็คือเบธเลเฮ
ม และเขาได้ตั้งเสาหินไว้บนหลุมฝังศพของนาง ซึ่งตั้งอยู่ที่นั่น
จนถึงทุกวันนี้ และราเชลมีอายุสี่สิบห้าปีแล้วก็เสียชีวิต
12 และยาโคบตั้งชื่อบุตรชายที่ราเชลให้กำเนิดแก่เขาว่าเบนยามิ
น เพราะเขาเกิดในดินแดนทางขวามือ
13 และหลังจากราเชลเสียชีวิตแล้ว ยาโคบก็ได้ไปตั้งเต็นท์ใน
เต็นท์ของบิลฮาห์ นางรับใช้ของราเชล
14 และรูเบนก็หึงหวงเลอาห์ผู้เป็นมารดาเพราะเหตุนี้ เขาจึง
โกรธจัด และลุกขึ้นด้วยความโกรธไปที่เต็นท์ของบิลฮาห์ แล้ว
ย้ายเตียงของบิดาออกไปจากที่นั่น
15 ในเวลานั้น สิทธิในการเป็นบุตรหัวปี รวมทั้งตำแหน่ง
กษัตริย์และตำแหน่งปุโรหิต ถูกริบไปจากบุตรชายของรูเบน
เพราะเขาได้ล่วงละเมิดที่นอนของบิดา และสิทธิในการเป็นบุตร
หัวปีก็ตกเป็นของโยเซฟ ตำแหน่งกษัตริย์ตกเป็นของยูดาห์
และตำแหน่งปุโรหิตตกเป็นของเลวี เพราะรูเบนได้ล่วงละเมิดที่
นอนของบิดา
16 และนี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของยาโคบที่เกิดในเมืองปาดาน
อารัม และบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน
17 บุตรชายของเลอาห์ ได้แก่ รูเบน บุตรคนโต สิเมโอน เลวี ยู
ดาห์ อิสสาคาร์ เซบูลุน และดีนาห์ น้องสาวของพวกเขา ส่วน
บุตรชายของราเชล ได้แก่ โยเซฟและเบนจามิน
18 บุตรชายของซิลปาห์ นางรับใช้ของเลอาห์ คือ กาดและอา
เชอร์ และบุตรชายของบิลฮาห์ นางรับใช้ของราเชล คือ ดานและ

นัฟทาลี เหล่านี้คือบุตรชายของยาโคบซึ่งเกิดแก่เขาในปาดานอารัม
19 และยาโคบกับบุตรชายของเขาและบรรดาญาติพี่น้องของเขาได้เดินทางมาถึงเมืองมัมเร ซึ่งก็คือเมืองคิเรอัทอาร์บา ในเมืองเฮบรอน ที่ซึ่งอับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยอยู่ และยาโคบกับบุตรชายของเขาและบรรดาญาติพี่น้องของเขาได้อาศัยอยู่กับบิดาของเขาในเมืองเฮบรอน
20 และเอซาวผู้เป็นพี่ชายของเขาและบุตรชายของเขา รวมทั้งบรรดาญาติพี่น้องของเขาได้ไปอยู่ที่เมืองเสอีร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น มีทรัพย์สินอยู่ในเมืองเสอีร์ และลูกหลานของเอซาวก็มีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นอย่างมากในเมืองเสอีร์
21 และนี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน และบุตรชายของเอซาวมีห้าคน
22 และอาดะห์ให้กำเนิดเอลีฟาซ บุตรคนแรกแก่เอซาว และนางก็ให้กำเนิดเรอูเอลแก่เขาด้วย ส่วนอาลิบามาห์ให้กำเนิดยูช ยาอาลัม และโคราห์แก่เขา
23 นี่คือบุตรของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน และบุตรชายของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว คือ เทมาน โอมาร์ เซโฟ กาตาม เคนัส และอามาเล็ก และบุตรชายของเรอูเอล คือ นาคัท เซราค ชามาห์ และมิซซาห์
24 และบุตรชายของเยอุชคือทิมนาห์ อัลวาห์ และเยเธท และบุตรชายของยาอาลัมคืออะลาห์ ฟีนอร์ และเคนาซ
25 และบุตรชายของโคราห์คือเทมาน มิบซาร์ มักดีเอล และเอราม เหล่านี้คือตระกูลของบุตรชายของเอซาวตามการปกครองของพวกเขาในแผ่นดินเสอีร์
26 และนี่คือชื่อของบุตรชายของเสอีร์ชาวโฮไรต์ ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเสอีร์ ได้แก่ โลทาน โชบาล ซิเบโอน อานาห์ ดิชัน เอเซอร์ และดิโชน รวมทั้งหมดเจ็ดคน
27 และบุตรของโลทานคือโฮรี เฮมาน และทิมนา น้องสาวของพวกเขา คือทิมนาซึ่งมาหายาโคบและบุตรชายของเขา แต่พวกเขาไม่ยอมฟังนาง และนางก็ไปเป็นภรราน้อยของเอลีฟาซ บุตรชายของเอซาว และนางก็ให้กำเนิดบุตรชายชื่ออามาเลกแก่เขา
28 และบุตรชายของโชบาลคือ อัลวาน มานาฮัท เอบาล เชโฟ และโอนัม และบุตรชายของซีเบโอนคือ อาจาห์ และอานาห์ ซึ่งอานาห์ผู้นี้คือผู้ที่พบชาวเยมีมในถิ่นทุรกันดารขณะที่เขาเลี้ยงลาของซีเบโอนบิดาของเขา
29 และขณะที่เขาเลี้ยงลาของบิดา เขาก็พาลาเหล่านั้นไปยังถิ่นทุรกันดารเป็นระยะๆ เพื่อให้อาหารแก่พวกมัน
30 และวันหนึ่งท่านได้พาพวกเขาไปยังทะเลทรายแห่งหนึ่งริมชายทะเล ตรงข้ามกับถิ่นทุรกันดารของชนชาตินั้น ขณะที่ท่านกำลังเลี้ยงอาหารพวกเขาอยู่นั้น พายุใหญ่ก็พัดมาจากอีกฟากหนึ่งของทะเลและพัดกระหน่ำใส่ลาที่กำลังกินอาหารอยู่ที่นั่น ทำให้ลาเหล่านั้นหยุดนิ่งอยู่กับที่
31 ต่อมามีสัตว์ร้ายขนาดใหญ่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบตัวออกมาจากถิ่นทุรกันดารที่อีกฟากหนึ่งของทะเล และพวกมันทั้งหมดก็มาถึงที่ที่ลาอยู่ และพวกมันก็ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น
32 และสัตว์เหล่านั้น ตั้งแต่กลางลำตัวลงไป มีรูปร่างเหมือนบุตรมนุษย์ และตั้งแต่กลางลำตัวขึ้นไป บางตัวมีรูปร่างเหมือนหมี บางตัวมีรูปร่างเหมือนคีฟัส มีหางอยู่ด้านหลังระหว่างไหล่ทั้งสองข้างทอดยาวลงไปถึงพื้นดิน เหมือนหางของดูคีฟัท และสัตว์เหล่านั้นก็มาขึ้นขี่ลาเหล่านั้น และพาพวกเขาไป และพวกเขาก็ไปจนถึงทุกวันนี้
33 และสัตว์ตัวหนึ่งในจำนวนนั้นได้เข้ามาใกล้อานาห์และฟาดเขาด้วยหางของมัน แล้วก็หนีไปจากที่นั่น
34 เมื่อเขาเห็นการกระทำนั้น เขาก็กลัวตายอย่างยิ่ง จึงหนีเข้าไปในเมือง
35 และเขาเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขาให้บุตรชายและพี่น้องฟัง และมีคนจำนวนมากออกไปตามหาลาแต่หาไม่พบ และตั้งแต่วันรุ่งขึ้น อานาห์และพี่น้องของเขาก็ไม่ไปที่เมืองนั้นอีกเลย เพราะพวกเขากลัวตายมาก
36 และบุตรของอานาห์ บุตรของเสอีร์ คือ ดิโชน และน้องสาวของเขา อาห์ลิบามาห์ และบุตรของดิโชน คือ เฮมดาน เอชบันอิธราน และเชราน และบุตรของเอเซอร์ คือ บิลฮาน ซาวาน และอากัน และบุตรของดิโชน คือ อุซ และอาราน
37 นี่คือวงศ์ตระกูลของบุตรของเซอีร์ชาวโฮไรต์ ตามเขตปกครองของพวกเขาในแผ่นดินเซอีร์
38 และเอซาวกับลูกหลานของเขาอาศัยอยู่ในเมืองเสอีร์ของชาวโฮไรต์ พวกเขามีทรัพย์สินอยู่ในนั้น และมีบุตรหลานทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย ส่วนยาโคบกับลูกหลานของเขาและบรรดาผู้ที่เป็นของพวกเขา อาศัยอยู่กับอิสอัคผู้เป็นบิดาของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่อับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเขา

บทที่ 37

1 และในปีที่หนึ่งร้อยห้าแห่งชีวิตของยาโคบ คือปีที่เก้าที่ยาโคบอาศัยอยู่กับลูกหลานของเขาในแผ่นดินคานาอัน เขาได้มาจากปาดานอารัม
2 ในสมัยนั้นยาโคบได้เดินทางกับบุตรหลานของเขาจากเฮบรอนไปยังเมืองเชเคม และพวกเขาก็กลับไปที่นั่นพร้อมกับบรรดาคนในครอบครัว เพราะบุตรหลานของยาโคบได้ที่ดินอุดมสมบูรณ์สำหรับเลี้ยงสัตว์ในเมืองเชเคม เมืองเชเคมได้รับการสร้างขึ้นใหม่แล้ว และมีชายหญิงอาศัยอยู่ในนั้นประมาณสามร้อยคน
3 และยาโคบกับลูกหลานของเขาและบรรดาทรัพย์สินของเขาอาศัยอยู่ในส่วนหนึ่งของทุ่งนาซึ่งยาโคบได้ซื้อมาจากฮาโมร์บิดาของเชเคม เมื่อเขาเดินทางมาจากปาดานอารัมก่อนที่ซีเมโอนและเลวีจะเข้ายึดเมืองนั้น
4 และบรรดากษัตริย์ชาวคานาอันและชาวอมอไรต์ที่ล้อมรอบเมืองเชเคมต่างก็ได้ยินว่าบุตรชายของยาโคบได้กลับมายังเชเคมและอาศัยอยู่ที่นั่นอีก

5 และพวกเขากล่าวว่า “ลูกหลานของยาโคบชาวฮีบรูจะกลับมายังเมืองนี้อีกหรือ หลังจากที่พวกเขาได้ทำร้ายและขับไล่ชาวเมืองออกไปแล้ว? พวกเขาจะกลับมาขับไล่หรือฆ่าผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้อีกหรือ?”
6 และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันทั้งหลายก็รวมตัวกันอีกครั้ง และพวกเขาก็พร้อมใจกันทำสงครามกับยาโคบและบุตรชายของเขา
7 และยาชูบกษัตริย์แห่งทัปนาคได้ส่งคนไปแจ้งแก่บรรดากษัตริย์เพื่อนบ้านทั้งหลาย คือ เอลานกษัตริย์แห่งกาอาช อิฮูรีกษัตริย์แห่งชิโลห์ ปาราธอนกษัตริย์แห่งชาซาร์ ซูซีกษัตริย์แห่งซาร์ตอน ลาบันกษัตริย์แห่งเบธโครัน และชาบีร์กษัตริย์แห่งโอธนายมาห์ ว่า
8 จงเข้ามาหาเราและช่วยเราเถิด แล้วให้เราโจมตียาโคบชาวฮีบรูและบุตรชายของเขา รวมทั้งบรรดาญาติพี่น้องของเขา เพราะพวกเขาได้กลับมายังเชเคมอีกครั้งเพื่อยึดครองเมืองและฆ่าชาวเมืองเหมือนครั้งก่อน
9 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้ได้รวมตัวกันและมาพร้อมกับค่ายทหารของพวกเขา เป็นประชากรที่มากมายเหลือเกินดุจดั่งทรายบนชายทะเล และพวกเขาทั้งหมดอยู่ตรงข้ามกับทัปนาค
10 และยาชูบกษัตริย์แห่งทัปนาคได้ยกทัพทั้งหมดออกไปหาพวกเขา และตั้งค่ายอยู่กับพวกเขาตรงข้ามทัปนาค นอกเมือง และกษัตริย์เหล่านี้ทั้งหมดได้แบ่งออกเป็นเจ็ดกอง เป็นเจ็ดค่ายเพื่อต่อต้านบุตรชายของยาโคบ
11 และพวกเขาได้ส่งข่าวไปถึงยาโคบและบุตรชายของเขาว่า “จงออกมาพบเราด้วยกันในที่ราบ เพื่อเราจะได้พบกันและแก้แค้นให้แก่ชาวเมืองเชเคมที่พวกเจ้าฆ่าตายในเมืองนั้น แล้วพวกเจ้าจะกลับไปยังเมืองเชเคมและอาศัยอยู่ในนั้น และฆ่าชาวเมืองนั้นอีกเหมือนครั้งก่อน”
12 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โกรธแค้นอย่างยิ่งต่อถ้อยคำของกษัตริย์แห่งคานาอัน และบุตรชายของยาโคบสิบคนก็รีบยกทัพขึ้นไป แต่ละคนคาดเข็มขัดเกราะพร้อมอาวุธสงคราม และมีข้าราชบริพารอีกหนึ่งร้อยสองคนพร้อมเครื่องแบบเต็มยศอยู่กับพวกเขาด้วย
13 และชายเหล่านั้นทั้งหมด คือบรรดาบุตรของยาโคบพร้อมด้วยบรรดาคนรับใช้ของพวกเขา ได้ไปยังกษัตริย์เหล่านั้น และยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาก็อยู่กับพวกเขาด้วย และพวกเขาทั้งหมดได้ยืนอยู่บนกองซากปรักหักพังแห่งเชเคม
14 ยาโคบจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อบุตรชายของเขา และเขายื่นมือออกไปทูลต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา พระองค์ทรงสร้างเรา และเราเป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนพระองค์ โปรดช่วยบุตรชายของข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของศัตรูผู้ซึ่งกำลังจะมาต่อสู้กับพวกเขาในวันนี้ ด้วยพระเมตตาของพระองค์ และโปรดช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของศัตรูนั้น เพราะในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์เดชและอำนาจที่จะช่วยคนส่วนน้อยให้พ้นจากคนส่วนมากได้”
15 และขอทรงประทานกำลังใจและกำลังแก่บุตรชายของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน เพื่อให้พวกเขาสามารถต่อสู้กับศัตรู ปราบปรามศัตรู และทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ต่อหน้าพวกเขา และอย่าให้บุตรชายของข้าพเจ้าและผู้รับใช้ของเขาต้องตายด้วยน้ำมือของชาวคานาอันเลย
16 แต่ถ้าพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะปลิดชีพบุตรชายของข้าพระองค์และบรรดาคนรับใช้ของพวกเขา ก็ขอทรงเมตตาพวกเขาด้วยเถิด โดยผ่านทางบรรดาข้าราชการของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องพินาศในวันนี้ด้วยน้ำมือของบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์
17 และเมื่อยาโคบหยุดอธิษฐานต่อพระเจ้า แผ่นดินก็สั่นสะเทือนและดวงอาทิตย์ก็มืดลง กษัตริย์ทั้งหลายต่างหวาดกลัวและตกอยู่ในความสยดสยองอย่างยิ่ง
18 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของยาโคบ และพระเจ้าทรงดลใจบรรดากษัตริย์และกองทัพของพวกเขาให้เกรงกลัวและศรัศรัยต่อบุตรชายของยาโคบ
19 เพราะพระเจ้าทรงให้พวกเขาได้ยินเสียงรถม้าศึกและเสียงม้าศึกอันทรงพลังจากบรรดาบุตรของยาโคบ และเสียงกองทัพใหญ่ที่ติดตามพวกเขามาด้วย
20 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นต่างหวาดกลัวอย่างยิ่งเมื่อเห็นบรรดาบุตรของยาโคบ ขณะที่พวกเขายืนอยู่ในที่ของตนนั้น ดูเถิด บรรดาบุตรของยาโคบก็ยกทัพหนึ่งร้อยสิบสองคนเข้าโจมตีพวกเขา พร้อมกับเสียงโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว
21 และเมื่อบรรดากษัตริย์เห็นบุตรชายของยาโคบกำลังรุกคืบเข้ามาหา พวกเขาก็ยิ่งตกใจกลัวมากขึ้น และคิดจะถอยทัพจากบุตรชายของยาโคบเหมือนแต่ก่อน และไม่ต่อสู้กับพวกเขา
22 แต่พวกเขาก็ไม่ถอยทัพ โดยกล่าวว่า “การถอยทัพต่อหน้าชาวฮีบรูถึงสองครั้งเช่นนี้จะเป็นความอัปยศแก่เรา”
23 และบรรดาบุตรของยาโคบก็เข้ามาใกล้และยกทัพไปต่อสู้กับกษัตริย์เหล่านั้นและกองทัพของพวกเขา และพวกเขาได้เห็นและดูเถิด เป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่มาก มีจำนวนมากมายดุจทรายในทะเล
24 และบรรดาบุตรของยาโคบได้ร้องขอต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยเราด้วย ขอทรงช่วยเราและตอบคำอธิษฐานของเรา เพราะเราวางใจในพระองค์ และขออย่าให้เราตายด้วยน้ำมือของคนชั่วเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้ยกทัพมาต่อสู้กับเราในวันนี้”
25 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็คาดเข็มขัดอาวุธสงครามและแต่ละคนก็ถือโล่และหอกของตน แล้วเดินเข้าไปสู่สนามรบ
26 และยูดาห์ บุตรชายของยาโคบ ได้วิ่งนำหน้าพี่น้องของเขาไปพร้อมกับข้ารับใช้สิบคน และเขาได้มุ่งหน้าไปยังบรรดากษัตริย์เหล่านั้น
27 และยาชูบ กษัตริย์แห่งทัปนาค ก็ยกทัพมานำหน้ายูดาห์ก่อน และยูดาห์เห็นยาชูบและกองทัพของเขามาทางตน ความโกรธของยูดาห์ก็พลุ่งพล่านขึ้น และความเดือดดาลก็ลุกโชนอยู่ในใจเขาจึงเข้าโจมตีและยูดาห์ก็เสี่ยงชีวิตในการรบครั้งนี้

28 และยาชูบและกองทัพทั้งหมดของเขาได้ยกทัพมาทางยูดาห์ เขาขี่ม้าที่แข็งแรงและทรงพลังมาก และยาชูบเป็นคนกล้าหาญมาก สวมเกราะเหล็กและทองเหลืองตั้งแต่หัวจรดเท้า
29 ขณะที่เขาอยู่บนหลังม้า เขาก็ยิงธนูด้วยมือทั้งสองข้างจากด้านหน้าและด้านหลัง ตามแบบฉบับที่เขาเคยใช้ในการรบทุกครั้ง และเขาก็ไม่เคยพลาดเป้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว
30 และเมื่อยาชูบยกทัพมาต่อสู้กับยูดาห์ และยิงธนูใส่ยูดาห์มากมาย พระเจ้าทรงมัดมือของยาชูบ และลูกธนูทั้งหมดที่เขายิงออกไปก็กลับไปโดนพวกเดียวกันเอง
31 ถึงกระนั้น ยาชูบก็ยังคงรุกคืบเข้ามาหายูดาห์เพื่อจะท้าดวลธนู แต่ระยะห่างระหว่างทั้งสองนั้นประมาณสามสิบศอก และเมื่อยูดาห์เห็นยาชูบยิงธนูใส่เขา เขาก็วิ่งเข้าหายาชูบด้วยความโกรธแค้นอย่างสุดกำลัง
32 ยูดาห์จึงหยิบก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งขึ้นมาจากพื้นดิน น้ำหนักหกสิบเชเกล แล้ววิ่งไปหาจาชูบ และใช้ก้อนหินนั้นขว้างใส่โล่ของจาชูบ จาชูบจึงมึนงงและตกจากม้าลงไปที่พื้น
33 และโล่ก็แตกกระจายออกจากมือของยาชูบ และด้วยแรงกระแทกนั้น โล่ก็กระเด็นไปไกลประมาณสิบห้าศอก และตกลงตรงหน้าค่ายที่สอง
34 และบรรดากษัตริย์ที่มากับยาชูบได้เห็นพละกำลังของยูดาห์ บุตรชายของยาโคบจากระยะไกล และเห็นสิ่งที่เขาได้กระทำต่อยาชูบ พวกเขาจึงหวาดกลัวยูดาห์อย่างมาก
35 และพวกเขาก็รวมตัวกันใกล้ค่ายของยาชูบ เมื่อเห็นความโกลาหลของเขา ยูดาห์จึงชักดาบฟันคนในค่ายของยาชูบไปสี่สิบสองคน และคนในค่ายของยาชูบทั้งหมดก็หนีไปต่อหน้ายูดาห์ ไม่มีใครต่อต้านเขาได้ พวกเขาทิ้งยาชูบและหนีไปจากเขา และยาชูบก็ยังคงนอนราบอยู่บนพื้นดิน
36 และเมื่อยาชูบเห็นว่าทหารในค่ายของตนหนีไปหมดแล้ว จึงรีบลุกขึ้นยืนด้วยความหวาดกลัวต่อยูดาห์ และยืนหยัดอยู่ตรงข้ามกับยูดาห์
37 และยาชูบได้ต่อสู้ตัวต่อตัวกับยูดาห์ โดยเอาโล่ชนโล่ และคนของยาชูบก็หนีไปหมด เพราะพวกเขากลัวยูดาห์มาก
38 ยาชูบจึงหยิบหอกขึ้นมาจะแทงศีรษะของยูดาห์ แต่ยูดาห์รีบเอาโล่ขึ้นมาบังศีรษะไว้ ทำให้โล่ของยูดาห์รับแรงกระแทกจากหอกของยาชูบและแตกเป็นชิ้นๆ
39 เมื่อยูดาห์เห็นว่าโล่ของตนแตก เขาจึงรีบชักดาบฟันยาชูบที่ข้อเท้า และฟันจนเท้าของยาชูบขาด ยาชูบจึงล้มลงกับพื้น และหอกก็หลุดจากมือของเขา
40 ยูดาห์จึงรีบหยิบหอกของยาชูบขึ้นมาตัดหัวของเขา แล้วโยนทิ้งไว้ข้างเท้าของตน
41 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นสิ่งที่ยูดาห์ได้กระทำต่อยาชูบ พวกเขาก็พากันวิ่งเข้าไปรวมกับกองทัพของกษัตริย์องค์อื่นๆ และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ต่อสู้กับกองทัพของยาชูบและกองทัพของกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในที่นั้น
42 และบรรดาบุตรของยาโคบได้ทำให้ทหารของพวกเขาล้มตายไปหนึ่งหมื่นห้าพันคน โดยพวกเขาได้โจมตีพวกเขาราวกับกำลังโจมตีผลน้ำเต้า และส่วนที่เหลือก็หนีเอาชีวิตรอดไป
43 และยูดาห์ยังคงยืนอยู่ข้างศพของยาชูบ และถอดเสื้อเกราะของยาชูบออก
44 และยูดาห์ก็ได้รื้อเหล็กและทองเหลืองที่หุ้มตัวยาชูบออก และดูเถิด นายทหารเก้าคนจากกองบัญชาการของยาชูบได้มาต่อสู้กับยูดาห์
45 ยูดาห์จึงรีบไปหยิบก้อนหินจากพื้นดิน แล้วขว้างใส่หัวของคนหนึ่งในนั้น กะโหลกศีรษะของเขาแตก และร่างกายของเขาก็ตกลงมาจากม้าลงสู่พื้น
46 และบรรดานายทหารแปดคนที่เหลืออยู่ เมื่อเห็นกำลังของยูดาห์ก็หวาดกลัวอย่างยิ่งและหนีไป ยูดาห์พร้อมด้วยทหารสิบคนจึงไล่ตามทันและสังหารพวกเขา
47 และบรรดาบุตรของยาโคบก็ยังคงโจมตีทัพของบรรดากษัตริย์ และสังหารพวกเขาไปมากมาย แต่บรรดากษัตริย์เหล่านั้นก็ยังคงตั้งมั่นอยู่กับแม่ทัพของตนอย่างกล้าหาญ และไม่ถอยทัพจากที่ของตน และพวกเขาร้องตะโกนตำหนิบรรดาทหารของตนที่หนีไปจากบรรดาบุตรของยาโคบ แต่ไม่มีใครฟังพวกเขา เพราะพวกเขากลัวตาย
48 และบรรดาบุตรชายของยาโคบ เมื่อได้เอาชนะกองทัพของกษัตริย์แล้ว ก็กลับมาเข้าเฝ้าแผ่นดินยูดาห์ และยูดาห์ก็กำลังสังหารแม่ทัพทั้งแปดของยาชูบ และถอดเสื้อผ้าของพวกเขาออก
49 และเลวีเห็นเอลอน กษัตริย์แห่งกาอาช กำลังยกทัพมาโจมตีเขาพร้อมกับแม่ทัพสิบสี่คน แต่เลวีไม่รู้แน่ชัด
50 และเอลอนกับนายทหารของเขาก็เข้ามาใกล้ขึ้น เลวีจึงหันกลับไปมองและเห็นว่าฝ่ายหลังกำลังบุกเข้ามา เลวีจึงวิ่งไปพร้อมกับคนรับใช้สิบสองคน และพวกเขาก็เข้าไปฆ่าเอลอนกับนายทหารของเขาด้วยคมดาบ

บทที่ 38

1 และอิฮูรี กษัตริย์แห่งชิโลห์ ได้ยกทัพมาช่วยเอโลน และเข้าใกล้ยาโคบ เมื่อยาโคบดึงคันธนูในมือและยิงธนูใส่อิฮูรี ทำให้เขาตาย
2 และเมื่ออิฮูรี กษัตริย์แห่งชิโลห์ สิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์ที่เหลืออีกสี่องค์ก็หนีออกจากที่ประทับพร้อมกับบรรดาแม่ทัพที่เหลือ และพยายามถอยทัพ โดยกล่าวว่า “เราไม่มีกำลังเหลือแล้วที่จะต่อสู้กับชาวฮีบรูหลังจากที่พวกเขาได้สังหารกษัตริย์ทั้งสามองค์และแม่ทัพของพวกเขาซึ่งมีอำนาจมากกว่าเรา”
3 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่ากษัตริย์ที่เหลืออยู่ได้เคลื่อนจากที่ประทับของตนแล้ว พวกเขาก็ติดตามไป และยาโคบก็ออกมาจากซากปรักหักพังแห่งเชเคมจากที่ที่เขายืนอยู่ และพวกเขาก็ติดตามกษัตริย์เหล่านั้นไป และเข้าใกล้กษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับบรรดาข้าราชบริพารของพวกเขา

4 และบรรดากษัตริย์และแม่ทัพพร้อมด้วยกองทัพที่เหลือ เมื่อเห็นบุตรชายของยาโคบเข้ามาใกล้ ก็กลัวตายและหนีไปจนถึงเมืองคาซาร์
5 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ไล่ตามพวกนั้นไปจนถึงประตูเมืองคาซาร์ และพวกเขาได้สังหารกษัตริย์และกองทัพของพวกเขาเป็นจำนวนมาก ประมาณสี่พันคน และในขณะที่พวกเขากำลังสังหารกองทัพของกษัตริย์ ยาโคบก็ใช้ธนูของเขายิงสังหารกษัตริย์เหล่านั้นทั้งหมด
6 และพระองค์ได้สังหารพาราธอน กษัตริย์แห่งชาซาร์ ที่ประตูเมืองชาซาร์ และต่อมาพระองค์ได้สังหารซูซี กษัตริย์แห่งซาร์ตอน ลาบัน กษัตริย์แห่งเบธโคริน และชาบีร์ กษัตริย์แห่งมัคนัยมาห์ ด้วยลูกธนู คนละดอก และพวกเขาทั้งหมดก็ตาย
7 และเมื่อบรรดาบุตรของยาโคบเห็นว่ากษัตริย์ทั้งหลายสิ้นพระชนม์แล้ว และกองทัพของกษัตริย์เหล่านั้นแตกพ่ายและล่าถอย พวกเขาก็ยังคงต่อสู้กับกองทัพของกษัตริย์เหล่านั้นต่อไปที่ประตูเมืองคาซาร์ และพวกเขายังสังหารทหารของกษัตริย์เหล่านั้นได้อีกประมาณสี่ร้อยคน
8 และในสงครามนั้น บรรดาคนรับใช้ของยาโคบสามคนได้เสียชีวิต เมื่อยูดาห์เห็นว่าคนรับใช้ของตนสามคนเสียชีวิต เขาก็เสียใจอย่างมาก และความโกรธแค้นก็พลุ่งพล่านอยู่ในใจเขาต่อชาวอมอไรต์
9 และบรรดาทหารที่เหลืออยู่ของกองทัพกษัตริย์ต่างก็หวาดกลัวชีวิตของตนอย่างมาก พวกเขาจึงวิ่งไปพังประตูเมืองคาซาร์ และเข้าไปในเมืองเพื่อความปลอดภัย
10 และพวกเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในใจกลางเมืองคาซาร์ เพราะเมืองคาซาร์นั้นใหญ่โตและกว้างขวางมาก และเมื่อกองทัพทั้งหมดเข้ามาในเมืองแล้ว บรรดาบุตรของยาโคบก็วิ่งตามเข้าไปในเมือง
11 และชายฉกรรจ์สี่คนซึ่งชำนาญการรบได้ออกมาจากเมืองและยืนขวางทางเข้าเมือง โดยถือดาบและหอกอยู่ในมือ พวกเขาตั้งมั่นอยู่ตรงข้ามกับบุตรชายของยาโคบและไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปในเมือง
12 แล้วนัฟทาลีก็วิ่งเข้าไปขวางระหว่างพวกเขาทั้งสอง และใช้ดาบฟันพวกเขาสองคนขาดกระจุยในคราวเดียว
13 และพระองค์หันไปดูอีกสองคนนั้น และดูเถิด พวกเขาหนีไปแล้ว พระองค์จึงไล่ตามทัน จับพวกเขาได้ และฆ่าพวกเขาเสีย
14 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็มาถึงเมืองนั้น และได้เห็นกำแพงอีกแห่งหนึ่ง พวกเขาก็พยายามหาประตูของกำแพงนั้น แต่หาไม่พบ ยูดาห์จึงกระโดดขึ้นไปบนยอดกำแพง และซีเมโอนกับเลวีก็ติดตามเขาไป ทั้งสามคนจึงลงมาจากกำแพงเข้าไปในเมือง
15 และซีเมโอนกับเลวีได้ฆ่าชายทุกคนที่วิ่งหนีเข้าไปในเมือง และยังฆ่าชาวเมืองพร้อมภรรยาและเด็กเล็กๆ ด้วยคมดาบ เสียงร้องโหยหวนของเมืองดังไปถึงสวรรค์
16 แล้วดานและนัฟทาลีก็กระโดดขึ้นไปบนกำแพงเพื่อดูว่าอะไรเป็นต้นเหตุของเสียงคร่ำครวญนั้น เพราะบรรดาบุตรชายของยาโคบเป็นห่วงพี่น้องของตน และพวกเขาได้ยินชาวเมืองพูดด้วยเสียงร้องไห้และวิงวอนว่า “ขอทรงเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่เรามีอยู่ในเมืองนี้ไปเสียเถิด ขอเพียงอย่าทรงฆ่าเราเลย”
17 เมื่อยูดาห์ สิเมโอน และเลวีเลิกทำร้ายชาวเมืองแล้ว พวกเขาก็ขึ้นไปบนกำแพงเมืองและเรียกดานและนัฟทาลีซึ่งอยู่บนกำแพงเมือง และเรียกพี่น้องคนอื่นๆ ของพวกเขาด้วย สิเมโอนและเลวีจึงแจ้งให้พวกเขาทราบถึงทางเข้าเมือง และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็มาเพื่อเก็บทรัพย์สินที่ยึดได้
18 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ยึดทรัพย์สินของเมืองคาซาร์ ทั้งฝูงแกะและฝูงวัว รวมทั้งทรัพย์สินต่างๆ และพวกเขาได้ยึดทุกสิ่งที่สามารถยึดได้ แล้วก็ออกไปจากเมืองนั้นในวันนั้น
19 และในวันรุ่งขึ้น บุตรชายของยาโคบก็ไปที่เมืองซาร์ตัน เพราะพวกเขาได้ยินว่าชาวเมืองซาร์ตันที่ยังคงอยู่ในเมืองนั้นกำลังรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับพวกเขา เนื่องจากพวกเขาได้ฆ่ากษัตริย์ของพวกเขา และเมืองซาร์ตันเป็นเมืองที่สูงและมีป้อมปราการแข็งแกร่งมาก และมีกำแพงเมืองล้อมรอบอย่างแน่นหนา
20 และเสาของกำแพงเมืองนั้นสูงประมาณห้าสิบศอกและกว้างสี่สิบศอก และไม่มีที่ใดที่คนจะเข้าไปในเมืองได้เนื่องจากกำแพงเมืองนั้น และบรรดาบุตรของยาโคบได้เห็นกำแพงเมืองนั้นแล้ว พวกเขาก็พยายามหาทางเข้า แต่ก็หาไม่เจอ
21 เพราะทางเข้าเมืองอยู่ทางด้านหลัง และทุกคนที่ปรารถนาจะเข้ามาในเมืองก็มาทางนั้น แล้วเดินอ้อมเมืองไปทั้งเมือง จึงจะเข้าไปในเมืองได้
22 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่าพวกเขาหาทางเข้าไปในเมืองไม่ได้ ความโกรธของพวกเขาก็พลุ่งพล่านอย่างมาก และชาวเมืองเมื่อเห็นว่าบรรดาบุตรชายของยาโคบกำลังมาหาพวกเขา ก็หวาดกลัวพวกเขาอย่างมาก เพราะพวกเขาได้ยินเรื่องความแข็งแกร่งของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาได้ทำกับคาซาร์
23 และชาวเมืองซาร์ตอนก็ไม่กล้าออกไปต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบหลังจากที่พวกเขารวมตัวกันอยู่ในเมือง เพราะเกรงว่าพวกเขาจะเข้ามาในเมืองได้ แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขากำลังมา พวกเขาก็กลัวมาก เพราะพวกเขาได้ยินเรื่องความแข็งแกร่งของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาทำกับคาซาร์
24 ดังนั้นชาวเมืองซาร์ตันจึงรีบเคลื่อนย้ายสะพานข้ามถนนในเมืองออกจากที่ตั้งเดิม ก่อนที่บุตรชายของยาโคบจะมาถึง และพวกเขานำสะพานนั้นเข้าไปในเมือง
25 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็มาและพยายามหาทางเข้าเมือง แต่หาไม่เจอ และชาวเมืองก็ขึ้นไปบนกำแพงเมืองและเห็นและก็เห็นว่าบรรดาบุตรชายของยาโคบกำลังพยายามหาทางเข้าเมืองอยู่
26 และชาวเมืองก็ตำหนิบุตรชายของยาโคบจากบนกำแพงเมือง และสาปแช่งพวกเขา บุตรชายของยาโคบได้ยินคำตำหนิเหล่านั้น และพวกเขาก็โกรธมาก ความโกรธพลุ่งพล่านอยู่ในใจพวกเขา

27 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็โกรธแค้นพวกเขา พวกเขาทั้งหมดจึงลุกขึ้นและกระโดดข้ามกำแพงด้วยกำลังทั้งหมดที่มีและด้วยพลังของพวกเขา พวกเขาจึงข้ามกำแพงไปได้กว้างสี่สิบศอก
28 เมื่อพวกเขาผ่านกำแพงเมืองไปแล้ว พวกเขาก็ยืนอยู่ใต้กำแพงเมือง และพบว่าประตูเมืองทุกบานถูกปิดด้วยประตูเหล็ก
29 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เข้ามาใกล้เพื่อจะพังประตูเมือง แต่ชาวเมืองไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไป เพราะพวกเขากำลังขว้างก้อนหินและยิงธนูลงมาจากบนกำแพงใส่พวกเขา
30 และจำนวนคนที่อยู่บนกำแพงนั้นมีประมาณสี่ร้อยคน และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่าชาวเมืองไม่ยอมให้พวกเขาเปิดประตูเมือง พวกเขาก็กระโดดขึ้นไปบนยอดกำแพง และยูดาห์ขึ้นไปทางทิศตะวันออกของเมืองก่อน
31 และกาดกับอาเชอร์ก็ติดตามเขาไปยังมุมตะวันตกของเมือง ส่วนซีเมโอนกับเลวีไปทางทิศเหนือ และดานกับรูเบนไปทางทิศใต้
32 และพวกคนที่อยู่บนกำแพงเมือง ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น เมื่อเห็นว่าบุตรชายของยาโคบกำลังขึ้นมาหา พวกเขาก็พากันหนีลงจากกำแพง ลงไปในเมือง และซ่อนตัวอยู่กลางเมือง
33 และอิสสาคาร์และนัฟทาลีที่อยู่ใต้กำแพงเมืองก็เข้ามาและพังประตูเมือง แล้วจุดไฟที่ประตูเมืองจนเหล็กหลอมละลาย และบรรดาบุตรชายของยาโคบทั้งหมดก็เข้ามาในเมืองพร้อมกับคนของพวกเขา และต่อสู้กับชาวเมืองสาร์ตอน และฟันพวกเขาด้วยคมดาบ ไม่มีใครยืนหยัดต่อสู้กับพวกเขาได้
34 และชายประมาณสองร้อยคนหนีออกจากเมืองไปซ่อนตัวอยู่ในหอคอยแห่งหนึ่งในเมืองนั้น ยูดาห์จึงไล่ตามพวกเขาไปถึงหอคอยและทำลายหอคอยนั้นลง ทับพวกเขาทั้งหมด และพวกเขาตายหมด
35 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ขึ้นไปตามทางบนหลังคาหอคอยนั้น และพวกเขาได้เห็นหอคอยที่แข็งแรงและสูงอีกแห่งหนึ่งตั้งอยู่ไกลออกไปในเมือง ยอดของหอคอยนั้นสูงเสียดฟ้า และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็รีบลงไป และขึ้นไปพร้อมกับคนของพวกเขาที่หอคอยนั้น และพบว่าหอคอยนั้นเต็มไปด้วยชายหญิงและเด็กเล็กๆ ประมาณสามร้อยคน
36 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ทำร้ายคนเหล่านั้นในหอคอยอย่างหนัก พวกเขาก็วิ่งหนีไปจากพวกนั้น
37 และซีเมโอนกับเลวีก็ไล่ตามพวกนั้นไป เมื่อมีชายฉกรรจ์และกล้าหาญสิบสองคนออกมาจากที่ซ่อนตัวของพวกนั้น
38 และชายทั้งสิบสองคนนั้นได้ต่อสู้กับซีเมโอนและเลวีอย่างแข็งขัน และซีเมโอนและเลวีก็ไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้ ชายผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ทำลายโล่ของซีเมโอนและเลวี และคนหนึ่งในพวกเขาก็ฟันศีรษะของเลวีด้วยดาบ เมื่อเลวีรีบเอามือปิดศีรษะเพราะกลัวดาบ ดาบจึงฟันโดนมือของเลวี และเกือบจะตัดมือของเลวีขาดไปเลย
39 และเลวีก็คว้าดาบของชายผู้กล้าหาญนั้นไว้ในมือ และแย่งมันมาจากเขาอย่างแรง แล้วใช้ดาบนั้นฟันเข้าที่ศีรษะของชายผู้มีอำนาจ และตัดศีรษะของเขาขาด
40 และชายสิบเอ็ดคนเข้ามาต่อสู้กับเลวี เพราะพวกเขาเห็นว่าคนหนึ่งในพวกนั้นถูกฆ่าตาย และบุตรชายของยาโคบก็ต่อสู้ แต่บุตรชายของยาโคบก็เอาชนะพวกเขาไม่ได้ เพราะคนเหล่านั้นมีกำลังมาก
41 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่าตนไม่สามารถเอาชนะพวกนั้นได้ ซิเมโอนจึงส่งเสียงร้องดังลั่นและน่าเกรงขาม และชายฉกรรจ์ทั้งสิบเอ็ดคนก็ตกตะลึงเมื่อได้ยินเสียงร้องของซิเมโอน
42 และชาวยูดาห์ที่อยู่ห่างออกไปได้ยินเสียงตะโกนของซีเมโอน และนัฟทาลีกับชาวยูดาห์ก็วิ่งพร้อมโล่ของตนไปยังซีเมโอนและเลวี และพบว่าพวกเขากำลังต่อสู้กับคนเหล่านั้นอยู่ แต่ไม่สามารถเอาชนะได้เพราะโล่ของพวกเขาแตกหมดแล้ว
43 และนัฟทาลีเห็นว่าโล่ของสิเมโอนและเลวีแตกหัก เขาจึงหยิบโล่สองอันจากคนรับใช้ของเขาแล้วนำไปให้สิเมโอนและเลวี
44 ในวันนั้น สิเมโอน เลวี และยูดาห์ ได้ต่อสู้กับนักรบผู้เก่งกาจทั้งสิบเอ็ดคนจนถึงเวลาพลบค่ำ แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้
45 ยาโคบได้รับรู้เรื่องนี้และเสียใจอย่างมาก เขาจึงอธิษฐานต่อพระเจ้า และเขากับนัฟทาลีบุตรชายของเขาจึงยกทัพไปต่อสู้กับพวกทหารเหล่านั้น
46 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้และง้างธนู แล้วยิงธนูฆ่าคนของพวกเขาไปสามคน ส่วนอีกแปดคนที่เหลือก็ล่าถอยไป ดูเถิด สงครามได้เกิดขึ้นกับพวกเขาจากด้านหน้าและด้านหลัง พวกเขากลัวตายอย่างมาก และไม่สามารถยืนหยัดต่อหน้าบุตรชายของยาโคบได้ จึงหนีไปจากพวกเขา
47 และขณะที่พวกเขากำลังหนี พวกเขาก็ได้พบกับชาวดานและชาวอาเชอร์ที่กำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเขา และพวกเขาก็เข้าโจมตีพวกนั้นอย่างฉับพลัน และต่อสู้กับพวกนั้นจนตายไปสองคน ส่วนยูดาห์และพี่น้องของเขาก็ไล่ตามไปและโจมตีพวกที่เหลือจนตาย
48 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็กลับไปเดินสำรวจรอบเมือง เพื่อค้นหาชายฉกรรจ์ และพวกเขาพบชายหนุ่มประมาณยี่สิบคนอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งในเมืองนั้น กาดและอาเชอร์จึงสังหารพวกเขาทั้งหมด ส่วนดานและนัฟทาลีก็เข้าโจมตีชายฉกรรจ์ที่เหลือซึ่งหนีรอดจากหอคอยที่สอง และสังหารพวกเขาทั้งหมด
49 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้สังหารชาวเมืองซาร์ตอนทั้งหมด แต่พวกเขาปล่อยหญิงและเด็กเล็กไว้ในเมืองและไม่ได้ฆ่าพวกเขา
50 และชาวเมืองซาร์ตันทั้งหมดล้วนเป็นคนมีกำลังมาก คนหนึ่งสามารถไล่ล่าคนพันคนได้ และสองคนก็ไม่สามารถหนีรอดจากคนอีกหมื่นคนได้

51 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ฆ่าชาวเมืองสาร์ตันทั้งหมดด้วยคมดาบ เพื่อไม่ให้ผู้ใดลุกขึ้นต่อต้านพวกเขาได้ และพวกเขาก็ทิ้งผู้หญิงไว้ในเมืองนั้น
52 และบรรดาบุตรของยาโคบได้ยึดเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองนั้น และยึดเอาสิ่งที่พวกเขาปรารถนา พวกเขาได้ยึดเอาฝูงแกะ ฝูงวัว และทรัพย์สินต่างๆ จากเมืองนั้น และบรรดาบุตรของยาโคบได้กระทำต่อซาร์ตอนและชาวเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้กระทำต่อคาซาร์และชาวเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็หันหลังกลับและจากไป

บทที่ 39

1 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบออกจากเมืองสาร์ตอนพวกเขาเดินทางไปได้ประมาณสองร้อยศอก ก็ได้พบกับชาวเมืองทัปนาคที่กำลังเดินมาทางพวกเขา เพราะพวกเขาออกมาต่อสู้กับชาวเมืองทัปนาค เนื่องจากชาวเมืองทัปนาคได้สังหารกษัตริย์แห่งทัปนาคและคนของเขา
2 ดังนั้นคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในเมืองทัปนาคจึงออกมาต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบ และพวกเขาคิดจะยึดทรัพย์สินและของที่ริบได้จากชาซาร์และซาร์ตอนคืนจากพวกนั้น
3 และพวกที่เหลือของทัปนาคได้ต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบ ณ ที่นั้น และบุตรชายของยาโคบก็เอาชนะพวกเขาได้ พวกเขาจึงหนีไป และไล่ตามพวกเขาไปจนถึงเมืองอาร์เบลาน และพวกเขาทั้งหมดก็พ่ายแพ้ต่อบุตรชายของยาโคบ
4 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็กลับมายังทัปนาค เพื่อจะไปเอาของที่ปล้นมาได้จากทัปนาคคืน และเมื่อพวกเขามาถึงทัปนาค พวกเขาก็ได้ยินว่าชาวเมืองอาร์เบลานได้ออกไปพบพวกเขาเพื่อปกป้องของที่ปล้นมาได้ของพี่น้องของพวกเขา และบรรดาบุตรชายของยาโคบจึงทิ้งคนไว้สิบคนในทัปนาคเพื่อปล้นเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็ออกไปหาชาวเมืองอาร์เบลาน
5 และชายชาวอาร์เบลานพร้อมภรรยาของพวกเขาก็ออกไปรบกับบุตรชายของยาโคบ เพราะภรรยาของพวกเขามีประสบการณ์ในการรบ และพวกเขาออกไปประมาณสี่ร้อยคนทั้งชายและหญิง
6 และบรรดาบุตรชายของยาโคบต่างก็ร้องเสียงดังลั่น และพวกเขาทั้งหมดก็วิ่งไปยังชาวเมืองอาร์เบลานด้วยเสียงอันดังกึกก้องและน่าเกรงขาม
7 และชาวเมืองอาร์เบลานได้ยินเสียงตะโกนของบุตรชายของยาโคบ และเสียงคำรามของพวกเขาดังเหมือนเสียงสิงโตและเหมือนเสียงคำรามของทะเลและคลื่น
8 และความกลัวและความหวาดผวาเข้าครอบงำจิตใจของพวกเขาเพราะเหตุบุตรของยาโคบ พวกเขากลัวพวกนั้นอย่างมากและถอยหนีเข้าไปในเมือง บุตรของยาโคบจึงไล่ตามพวกเขาไปจนถึงประตูเมือง และจับพวกเขาได้ในเมือง
9 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ต่อสู้กับพวกนั้นในเมือง และบรรดาหญิงของพวกเขาทั้งหมดก็ใช้หนังสติ๊กต่อสู้กับบรรดาบุตรชายของยาโคบ การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือดระหว่างพวกเขาตลอดทั้งวันจนถึงเย็น
10 และบรรดาบุตรของยาโคบก็ไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้ และบรรดาบุตรของยาโคบเกือบจะพินาศในการรบครั้งนั้น บรรดาบุตรของยาโคบจึงร้องขอต่อพระเจ้าและได้รับกำลังเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงเย็น และบรรดาบุตรของยาโคบก็ฟันชาวเมืองอาร์เบลานทั้งหมดด้วยคมดาบ ทั้งชาย หญิง และเด็กเล็กๆ
11 และบรรดาผู้ที่เหลือซึ่งหนีมาจากซาร์ตอนนั้น บรรดาบุตรของยาโคบก็โจมตีพวกเขาที่อาร์เบลาน และบรรดาบุตรของยาโคบก็กระทำต่ออาร์เบลานและทัปนาคเช่นเดียวกับที่พวกเขากระทำต่อชาซาร์และซาร์ตอน และเมื่อพวกผู้หญิงเห็นว่าชายทั้งหมดตายแล้ว พวกนางก็ขึ้นไปบนหลังคาเมืองและโจมตีบรรดาบุตรของยาโคบโดยโปรยหินลงมาเหมือนฝนตก
12 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็รีบเข้าไปในเมืองและจับหญิงทั้งหลายมาฆ่าด้วยคมดาบ และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ยึดทรัพย์สินที่ริบได้ทั้งหมด ทั้งฝูงแกะ ฝูงวัว และปศุสัตว์
13 และบรรดาบุตรของยาโคบได้กระทำต่อมาคนายมาห์เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้กระทำต่อทัปนาค ชาซาร์ และชิโลห์ แล้วพวกเขาก็หันหลังกลับจากที่นั่นและจากไป
14 และในวันที่ห้า บุตรชายของยาโคบได้ยินว่าชาวเมืองกาอาชได้รวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับพวกเขา เพราะพวกเขาได้ฆ่ากษัตริย์และแม่ทัพของยาโคบเสียแล้ว ในเมืองกาอาชมีแม่ทัพทั้งหมดสิบสี่คน และบุตรชายของยาโคบได้ฆ่าพวกเขาทั้งหมดในการรบครั้งแรก
15 ในวันนั้นบรรดาบุตรชายของยาโคบได้คาดเข็มขัดอาวุธและยกทัพออกไปรบกับชาวเมืองกาอาช ซึ่งในเมืองกาอาชนั้นมีชาวอมอไรต์จำนวนมากอาศัยอยู่ และกาอาชเป็นเมืองที่แข็งแกร่งและมีป้อมปราการดีที่สุดในบรรดาเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์ และมีกำแพงสามด้าน
16 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้มาถึงเมืองกาอาช พวกเขาก็พบว่าประตูเมืองถูกปิดล็อกอยู่ และมีคนประมาณห้าร้อยคนยืนอยู่บนกำแพงชั้นนอกสุด และมีผู้คนมากมายราวกับทรายบนชายทะเลซุ่มโจมตีบรรดาบุตรชายของยาโคบจากนอกเมืองทางด้านหลัง
17 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เข้าไปใกล้เพื่อเปิดประตูเมือง และขณะที่พวกเขากำลังจะเข้าไปใกล้นั้น ดูเถิด พวกที่ซุ่มโจมตีอยู่ด้านหลังเมืองก็ออกมาจากที่ซ่อนและล้อมบรรดาบุตรชายของยาโคบไว้
18 และบรรดาบุตรของยาโคบถูกล้อมอยู่ระหว่างชาวเมืองกาอาช การสู้รบเกิดขึ้นทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และบรรดาชายที่อยู่บนกำแพงต่างก็ยิงธนูและขว้างก้อนหินลงมาจากกำแพงใส่พวกเขา
19 และยูดาห์เห็นว่าพวกคนของกาอาชกำลังแข็งแกร่งเกินกว่าที่ตนจะรับมือได้ จึงส่งเสียงร้องโหยหวนดังสนั่นหวั่นไหว จนพวกคนของกาอาชทั้งหมดหวาดกลัวเสียงร้องของยูดาห์ และ

บางคนก็ร่วงลงมาจากกำแพงเพราะเสียงร้องอันทรงพลังของเขา และคนทั้งหลายทั้งที่อยู่ภายนอกและภายในเมืองต่างก็หวาดกลัวจนแทบเอาชีวิตไม่รอด
20 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เข้ามาใกล้เพื่อจะพังประตูเมือง แต่พวกคนของกาอาชก็ขว้างก้อนหินและลูกธนูลงมาจากบนกำแพงใส่พวกเขา ทำให้พวกเขาต้องหนีออกไปจากประตูเมือง
21 และบรรดาบุตรของยาโคบก็กลับไปต่อสู้กับพวกกาอาชที่มาจากนอกเมือง และพวกเขาก็ฟาดฟันพวกกาอาชอย่างสาหัสราวกับกำลังฟาดฟันกับผลน้ำเต้า และพวกกาอาชก็ไม่อาจต้านทานบรรดาบุตรของยาโคบได้ เพราะความหวาดกลัวและความสยดสยองเข้าครอบงำพวกเขาเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องของยูดาห์
22 และบรรดาบุตรของยาโคบได้ฆ่าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่นอกเมือง และบรรดาบุตรของยาโคบก็รุกคืบเข้ามาใกล้เพื่อจะเข้าไปในเมืองและต่อสู้ใต้กำแพงเมือง แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้เพราะชาวเมืองกาอาชทั้งหมดที่ยังคงอยู่ในเมืองได้ล้อมกำแพงเมืองกาอาชไว้ทุกทิศทุกทาง ทำให้บรรดาบุตรของยาโคบไม่สามารถเข้าใกล้เมืองเพื่อต่อสู้กับพวกเขาได้
23 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เข้ามาใกล้มุมหนึ่งเพื่อต่อสู้ใต้กำแพง ชาวเมืองกาอาชก็ยิงธนูและขว้างก้อนหินใส่พวกเขาราวกับฝนที่โปรยปรายลงมา และพวกเขาก็หนีออกจากใต้กำแพงไป
24 และชาวเมืองกาอาชที่อยู่บนกำแพง เมื่อเห็นว่าบุตรชายของยาโคบไม่สามารถเอาชนะพวกเขาจากใต้กำแพงได้ จึงกล่าวตำหนิบุตรชายของยาโคบด้วยถ้อยคำเหล่านี้ว่า
25 เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าในการรบ เจ้าจึงไม่สามารถเอาชนะได้? เจ้าจะกระทำต่อเมืองกาอาชอันยิ่งใหญ่และชาวเมืองนั้นได้หรือเหมือนกับที่เจ้ากระทำต่อเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์ซึ่งไม่ได้มีอำนาจมากนัก? แน่นอนว่าเจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านั้นต่อคนอ่อนแอในหมู่พวกเรา และฆ่าพวกเขาที่ทางเข้าเมือง เพราะพวกเขาไม่มีเรี่ยวแรงเมื่อได้ยินเสียงตะโกนของเจ้าที่หวาดกลัว
26 แล้วพวกเจ้าจะกล้ามาต่อสู้ในที่แห่งนี้อีกหรือ? แน่นอนว่าพวกเจ้าทุกคนจะต้องตายที่นี่ และเราจะแก้แค้นให้แก่เมืองต่างๆ ที่พวกเจ้าได้ทำลายล้างไป
27 และชาวเมืองกาอาชได้ตำหนิและด่าทอบุตรของยาโคบอย่างรุนแรง พร้อมทั้งกล่าวคำสาปแช่งต่อเทพเจ้าของพวกเขา และยังคงยิงธนูและขว้างก้อนหินใส่พวกเขาจากกำแพงเมือง
28 และยูดาห์กับพี่น้องของเขาได้ยินคำพูดของชาวเมืองกาอาชพวกเขาก็โกรธมาก และยูดาห์ก็หึงหวงพระเจ้าของเขาในเรื่องนี้เขาจึงร้องออกมาว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยด้วย โปรดส่งความช่วยเหลือมายังเราและพี่น้องของเรา”
29 และเขาวิ่งไปไกลด้วยสุดกำลัง มือของเขามีดาบที่ชักออกมาแล้ว และเขากระโดดขึ้นจากพื้นดิน และด้วยพละกำลังของเขาปีนขึ้นไปบนกำแพง และดาบของเขาก็หลุดจากมือของเขา
30 และยูดาห์ก็ตะโกนอยู่บนกำแพง และคนทั้งหลายที่อยู่บนกำแพงก็ตกใจกลัว บางคนก็ตกลงมาจากกำแพงเข้าไปในเมืองและตาย ส่วนพวกที่ยังอยู่บนกำแพง เมื่อเห็นกำลังของยูดาห์ก็หวาดกลัวอย่างยิ่งและหนีเอาชีวิตรอดเข้าไปในเมืองเพื่อความปลอดภัย
31 และบางคนก็ฮึกเหิมที่จะต่อสู้กับยูดาห์บนกำแพง และพวกเขาเข้ามาใกล้เพื่อจะฆ่าเขา แต่เมื่อเห็นว่ายูดาห์ไม่มีดาบอยู่ในมือพวกเขาก็คิดจะโยนเขาลงจากกำแพงไปให้พี่น้องของเขา และชายยี่สิบคนในเมืองก็มาช่วยพวกเขา พวกเขาล้อมยูดาห์ไว้และตะโกนใส่เขา แล้วเข้าหาเขาด้วยดาบที่ชักออกมา พวกเขาทำให้ยูดาห์หวาดกลัว และยูดาห์ก็ร้องตะโกนบอกพี่น้องของเขาจากบนกำแพง
32 ยาโคบและบุตรชายของเขาจึงง้างธนูจากใต้กำแพง และยิงใส่คนสามคนที่อยู่บนกำแพง ยูดาห์ก็ร้องไห้คร่ำครวญว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยเราด้วย ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยเราให้รอด” และเขาร้องตะโกนเสียงดังบนกำแพง เสียงนั้นได้ยินไปไกลมาก
33 และหลังจากที่ยูดาห์ร้องแล้ว เขาก็ร้องตะโกนอีกครั้งหนึ่งและบรรดาชายที่ล้อมรอบยูดาห์อยู่บนกำแพงก็ตกใจกลัว พวกเขาแต่ละคนโยนดาบทิ้งจากมือเมื่อได้ยินเสียงร้องและตัวสั่นของยูดาห์ แล้วก็หนีไป
34 และยูดาห์ก็หยิบดาบที่ตกจากมือของพวกเขามาต่อสู้กับพวกเขา และฆ่าคนของพวกเขาไปยี่สิบคนบนกำแพง
35 และชายหญิงประมาณแปดสิบคนก็ปีนกำแพงเมืองขึ้นมาจากเมืองนั้น พวกเขาทั้งหมดล้อมยูดาห์ไว้ และพระเจ้าทรงดลใจให้ชาวยูดาห์เกรงกลัวพระองค์ จนพวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้
36 และยาโคบกับบรรดาผู้ที่อยู่กับเขาได้ง้างธนูจากใต้กำแพงและยิงคนบนกำแพงตายไปสิบคน คนเหล่านั้นก็ล้มลงใต้กำแพงต่อหน้ายาโคบและบุตรชายของเขา
37 และเมื่อพวกคนที่อยู่บนกำแพงเห็นว่าคนของพวกเขาเสียชีวิตไปยี่สิบคนแล้ว พวกเขาก็ยังคงวิ่งเข้าหายูดาห์พร้อมกับดาบที่ชักออกมา แต่พวกเขาก็เข้าใกล้เขาไม่ได้ เพราะพวกเขากลัวความแข็งแกร่งของยูดาห์มาก
38 และชายฉกรรจ์คนหนึ่งชื่ออารุดเข้ามาจะฟันศีรษะของยูดาห์ด้วยดาบ แต่ยูดาห์รีบยกโล่ขึ้นป้องกันศีรษะ ดาบจึงฟาดโดนโล่และโล่ก็แตกเป็นสองท่อน
39 และชายผู้แข็งแกร่งคนนี้หลังจากที่ได้ทำร้ายยูดาห์แล้ว ก็วิ่งหนีเอาชีวิตรอดด้วยความกลัวยูดาห์ เท้าของเขาจึงลื่นบนกำแพงและล้มลงท่ามกลางบุตรชายของยาโคบที่อยู่ด้านล่างกำแพง บุตรชายของยาโคบจึงรุมทำร้ายเขาจนตาย
40 และศีรษะของยูดาห์ก็เจ็บปวดจากการถูกชายผู้มีอำนาจคนนั้นฟาด และยูดาห์เกือบจะตายเพราะเหตุนั้น
41 และยูดาห์ร้องออกมาบนกำแพงเพราะความเจ็บปวดจากการถูกตี เมื่อดานได้ยินเสียงเขา ความโกรธก็พลุ่งพล่านอยู่ในใจเขา เขาจึงลุกขึ้นวิ่งไปไกลๆ และกระโดดขึ้นจากพื้นดินแล้วปีนขึ้นไปบนกำแพงด้วยพละกำลังที่พลุ่งพล่านด้วยความโกรธ

42 เมื่อชาวดานมาถึงกำแพงใกล้กับยูดาห์ ชายทั้งหมดที่อยู่บนกำแพงซึ่งเคยต่อสู้กับยูดาห์ก็หนีไป พวกเขาขึ้นไปที่กำแพงชั้นที่สอง และยิงธนูและขว้างก้อนหินใส่ชาวดานและยูดาห์จากกำแพงชั้นที่สอง และพยายามขับไล่พวกเขาออกจากกำแพง
43 และลูกธนูและก้อนหินก็พุ่งเข้าใส่ดานและยูดาห์ ทำให้พวกเขาเกือบตายบนกำแพง และไม่ว่าดานและยูดาห์จะหนีไปทางใดจากกำแพง พวกเขาก็ถูกโจมตีด้วยลูกธนูและก้อนหินจากกำแพงด้านที่สอง
44 และยาโคบกับบุตรชายของเขายังคงอยู่ที่ทางเข้าเมืองด้านล่างกำแพงชั้นแรก และพวกเขาไม่สามารถง้างธนูยิงชาวเมืองได้ เนื่องจากพวกเขาอยู่บนกำแพงชั้นที่สองจึงมองไม่เห็นพวกเขา
45 เมื่อดานและยูดาห์ทนก้อนหินและลูกธนูที่ตกลงมาจากกำแพงชั้นสองไม่ไหวอีกต่อไป ทั้งสองจึงกระโดดขึ้นไปบนกำแพงชั้นสองใกล้กับชาวเมือง และเมื่อชาวเมืองที่อยู่บนกำแพงชั้นสองเห็นว่าดานและยูดาห์ขึ้นมาบนกำแพงชั้นสองแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็ร้องเสียงดังและลงไปข้างล่างระหว่างกำแพง
46 และยาโคบกับบุตรชายของเขาได้ยินเสียงตะโกนจากชาวเมือง ขณะที่พวกเขายังคงอยู่ที่ทางเข้าเมือง และพวกเขากำลังกังวลเกี่ยวกับชาวดานและยูดาห์ที่มองไม่เห็น เพราะพวกเขาอยู่บนกำแพงชั้นที่สอง
47 และนัฟทาลีก็ขึ้นไปบนกำแพงชั้นแรกด้วยกำลังที่พลุ่งพล่านด้วยความโกรธ เพื่อดูว่าอะไรเป็นต้นเหตุของเสียงตะโกนที่พวกเขาได้ยินในเมืองนั้น และอิสสาคาร์กับเซบูลุนก็เข้ามาใกล้เพื่อจะพังประตูเมือง พวกเขาเปิดประตูเมืองและเข้าไปในเมือง
48 และนัฟทาลีก็กระโดดจากกำแพงชั้นแรกไปยังกำแพงชั้นที่สอง และมาช่วยพี่น้องของเขา และชาวเมืองกาอาชที่อยู่บนกำแพงนั้น เมื่อเห็นว่านัฟทาลีเป็นคนที่สามที่ขึ้นมาช่วยพี่น้องของเขา พวกเขาทั้งหมดก็หนีลงไปในเมือง และยาโคบกับบุตรชายทั้งหมดของเขาและคนหนุ่มทั้งหมดของพวกเขาก็เข้าไปในเมืองหาพวกเขา
49 และยูดาห์ ดาน และนัฟทาลีลงมาจากกำแพงเมืองเข้าไปในเมืองและไล่ตามชาวเมืองไป ส่วนซีเมโอนและเลวีมาจากนอกเมืองและไม่รู้ว่าประตูเมืองเปิดอยู่ พวกเขาจึงขึ้นไปบนกำแพงเมืองและลงไปหาพี่น้องของพวกเขาในเมือง
50 และชาวเมืองทั้งหมดได้ลงมาในเมือง และบรรดาบุตรของยาโคบก็เข้ามาโจมตีพวกเขาจากหลายทิศทาง และได้ต่อสู้กับพวกเขาจากทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และบรรดาบุตรของยาโคบได้โจมตีพวกเขาอย่างสาหัส และสังหารพวกเขาไปประมาณสองหมื่นคน ทั้งชายและหญิง ไม่มีใครเลยที่สามารถต่อต้านบรรดาบุตรของยาโคบได้
51 และเลือดก็ไหลออกมาอย่างมากมายในเมืองนั้น ราวกับลำธาร และเลือดก็ไหลเหมือนลำธารไปยังบริเวณรอบนอกของเมือง และไปถึงทะเลทรายเบธโคริน
52 และชาวเมืองเบธโครินมองเห็นเลือดไหลออกมาจากเมืองกาอาชจากระยะไกล และชายประมาณเจ็ดสิบคนในพวกเขาก็วิ่งไปดูเลือดนั้น และพวกเขามาถึงที่ที่เลือดนั้นไหลอยู่
53 และพวกเขาก็ตามรอยเลือดไปจนถึงกำแพงเมืองกาอาชและพวกเขาเห็นเลือดไหลออกมาจากเมือง และได้ยินเสียงร้องไห้จากชาวเมืองกาอาช เพราะเลือดนั้นพุ่งขึ้นไปบนฟ้า และเลือดก็ไหลออกมาอย่างมากมายเหมือนลำธาร
54 และบรรดาบุตรชายของยาโคบยังคงโจมตีชาวเมืองกาอาชและสังหารพวกเขาจนถึงเย็น ประมาณสองหมื่นคนทั้งชายและหญิง และชาวเมืองโครินกล่าวว่า “นี่เป็นฝีมือของชาวฮีบรูอย่างแน่นอน เพราะพวกเขายังคงทำสงครามอยู่ในเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์”
55 และคนเหล่านั้นก็รีบวิ่งไปยังเบธโคริน แต่ละคนหยิบอาวุธของตนแล้วตะโกนเรียกชาวเมืองเบธโครินทั้งหมด ให้คาดเข็มขัดอาวุธของตนเพื่อไปต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบ
56 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบได้สังหารชาวเมืองกาอาชเสร็จแล้ว พวกเขาก็เดินไปรอบเมืองเพื่อปล้นทรัพย์สินของผู้ที่ถูกสังหาร และเมื่อเข้าไปในส่วนลึกที่สุดของเมืองและลึกเข้าไปอีก พวกเขาก็ได้พบกับชายฉกรรจ์สามคน และไม่มีดาบอยู่ในมือของพวกเขา
57 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็มาถึงที่ที่พวกเขาอยู่ และพวกคนมีกำลังก็วิ่งหนีไป และคนหนึ่งในพวกนั้นได้จับเซบูลุนซึ่งเขาเห็นว่าเป็นเด็กหนุ่มและตัวเล็ก จึงใช้กำลังทั้งหมดทุ่มเซบูลุนลงกับพื้น
58 ยาโคบจึงวิ่งเข้าไปหาเขาพร้อมดาบ และฟันเขาที่บริเวณเอวด้วยดาบ ทำให้เขาขาดเป็นสองท่อน และร่างของเขาก็ล้มลงบนเศบูลุน
59 และคนร้ายคนที่สองก็เข้ามาจับยาโคบเพื่อจะล้มเขาลงกับพื้น ยาโคบจึงหันไปร้องตะโกน ขณะที่ซีเมโอนและเลวีวิ่งเข้ามาฟันยาโคบที่สะโพกด้วยดาบจนล้มเขาลงกับพื้น
60 และชายผู้แข็งแรงนั้นก็ลุกขึ้นจากพื้นดินด้วยพลังอันเดือดดาล และยูดาห์ก็เข้ามาหาเขาก่อนที่เขาจะตั้งตัวได้ และฟันเขาที่ศีรษะด้วยดาบ ศีรษะของเขาแตกและเขาตาย
61 และชายผู้มีอำนาจคนที่สาม เมื่อเห็นว่าเพื่อนของตนถูกฆ่าตาย ก็วิ่งหนีจากบุตรของยาโคบ และบุตรของยาโคบก็ไล่ตามเขาไปในเมือง ขณะที่ชายผู้มีอำนาจนั้นกำลังหนี เขาก็พบดาบเล่มหนึ่งของชาวเมือง และเขาก็หยิบดาบนั้นขึ้นมา แล้วหันไปต่อสู้กับบุตรของยาโคบด้วยดาบนั้น
62 และชายผู้มีอำนาจก็วิ่งไปหายูดาห์เพื่อจะฟันศีรษะเขาด้วยดาบ แต่ยูดาห์ไม่มีโล่ในมือ และขณะที่เขากำลังจะฟัน ยูดาห์ก็ถูกนัฟทาลีคว้าโล่มาจ่อที่ศีรษะ แล้วดาบของชายผู้มีอำนาจก็ไปโดนโล่ของนัฟทาลี ยูดาห์จึงรอดพ้นจากคมดาบนั้น
63 และซีเมโอนกับเลวีก็วิ่งเข้าไปหาชายผู้แข็งแรงคนนั้นพร้อมดาบของตน และฟันเขาอย่างแรงด้วยดาบทั้งสองเล่ม ดาบทั้งสองเล่มแทงเข้าไปในร่างกายของชายผู้แข็งแรงคนนั้นและผ่าร่างกายของเขาออกเป็นสองท่อนตามแนวยาว

64 และในเวลานั้นบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ได้สังหารชาย
ฉกรรจ์ทั้งสามคนพร้อมกับชาวเมืองกาอาชทั้งหมด และเมื่อใกล้
จะถึงเวลาค่ำแล้ว
65 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้เดินไปทั่วเมืองกาอาชและ
ยึดเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองนั้นมาได้ แม้แต่เด็กเล็กและ
ผู้หญิงก็ไม่ปล่อยให้มีชีวิตอยู่ และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้
กระทำต่อเมืองกาอาชเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้กระทำต่อเมือง
ซาร์ตอนและเมืองชิโลห์

บทที่ 40

1 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้นำทรัพย์สินที่ปล้นมาได้ทั้ง
หมดจากกาอาชออกไป และออกจากเมืองไปในเวลากลางคืน
2 พวกเขากำลังยกทัพไปยังปราสาทเบธโคริน และชาวเมืองเบธ
โครินก็กำลังไปยังปราสาทเพื่อต้อนรับพวกเขา และในคืนนั้นเอง
บุตรชายของยาโคบก็ได้ต่อสู้กับชาวเมืองเบธโครินในปราสาท
เบธโคริน
3 และชาวเมืองเบธโครินทั้งหมดล้วนเป็นชายฉกรรจ์ คนหนึ่งจะ
ไม่ยอมหนีจากคนพันคน พวกเขาต่อสู้ในคืนนั้นที่ปราสาท และ
เสียงตะโกนของพวกเขาก็ได้ยินไปไกล และแผ่นดินก็สั่นสะเทือน
เพราะเสียงตะโกนของพวกเขา
4 และบรรดาบุตรชายของยาโคบต่างก็หวาดกลัวคนเหล่านั้น
เพราะพวกเขาไม่คุ้นเคยกับการต่อสู้ในที่มืด และพวกเขาต่างก็
สับสนอย่างมาก บรรดาบุตรชายของยาโคบจึงร้องขอต่อพระ
เจ้าว่า “ขอทรงช่วยเราด้วยเถิด ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยเราให้
รอดพ้น เพื่อเราจะไม่ตายด้วยน้ำมือของคนที่ไม่เข้าสุหนัตเหล่านี้”
5 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงของบุตรชายของยาโคบ และ
พระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดความหวาดกลัวและความสับสน
วุ่นวายอย่างใหญ่หลวงแก่ชาวเมืองเบธโคริน พวกเขาจึงต่อสู้
กันเองในความมืดของคืน และทำร้ายกันเป็นจำนวนมาก
6 และบรรดาบุตรชายของยาโคบ เมื่อทราบว่าพระเจ้าทรง
บันดาลให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นในหมู่คนเหล่านั้น และพวกเขาต่าง
ต่อสู้กันเองกับเพื่อนบ้าน จึงพากันออกจากกลุ่มคนแห่งเบธโค
รินไปยังเชิงปราสาทเบธโคริน และไปไกลกว่านั้นอีก แล้วพวก
เขาก็พักอยู่ที่นั่นอย่างปลอดภัยพร้อมกับคนหนุ่มของพวกเขา
ในคืนนั้น
7 และชาวเมืองเบธโครินได้ต่อสู้กันตลอดทั้งคืน คนหนึ่งต่อสู้
กับพี่น้องของตน อีกคนหนึ่งต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน และ
พวกเขาร้องตะโกนไปทั่วทุกทิศทุกทางไปยังป้อมปราการ เสียง
ร้องของพวกเขาได้ยินไปไกล และแผ่นดินทั้งโลกก็สั่นสะเทือน
ด้วยเสียงของพวกเขา เพราะพวกเขามีอำนาจเหนือกว่าชนชาติ
ทั้งปวงในแผ่นดิน
8 และบรรดาชาวเมืองทั้งหลายของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชา
วอมอไรต์ ชาวฮีวิต และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอัน รวมทั้งผู้ที่
อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดน ต่างก็ได้ยินเสียงโห่ร้องใน
คืนนั้น
9 และพวกเขากล่าวว่า “นี่แหละคือการรบของชาวฮีบรูที่กำลัง
ต่อสู้กับเมืองทั้งเจ็ดที่รุกเข้ามาใกล้พวกเขา และใครเล่าจะยืน
หยัดต่อสู้กับชาวฮีบรูเหล่านั้นได้?”
10 และบรรดาชาวเมืองทั้งหลายของชาวคานาอันและบรรดาผู้
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่างก็หวาดกลัวบุตรชายของยา
โคบอย่างมาก เพราะพวกเขากล่าวว่า “ดูเถิด สิ่งต่างๆ จะเกิดขึ้น
กับเราเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับเมืองเหล่านั้น เพราะใครเล่าจะ
ต้านทานกำลังอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาได้”
11 ในคืนนั้นเสียงร้องของชาวเมืองโครินดังมากและดังขึ้น
เรื่อย ๆ พวกเขาทำร้ายกันเองจนถึงเช้า และมีคนจำนวนมากถูก
ฆ่าตาย
12 และเมื่อรุ่งเช้ามาถึง บรรดาบุตรชายของยาโคบก็ลุกขึ้นใน
ตอนรุ่งสางและขึ้นไปยังปราสาท แล้วพวกเขาก็โจมตีพวกที่
เหลืออยู่ของชาวโครินอย่างสาหัส และพวกเขาทั้งหมดก็ถูกฆ่า
ตายในปราสาท
13 และในวันที่หกก็ปรากฏขึ้น ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงมอง
เห็นจากระยะไกลว่า ชาวเมืองเบธโครินทั้งหมดนอนตายอยู่ใน
ปราสาทเบธโคริน ศพกระจัดกระจายอยู่ทั่วบริเวณ เหมือนซาก
ลูกแกะและแพะ
14 และบรรดาบุตรของยาโคบได้นำทรัพย์สินที่ยึดได้จากเมือง
กาอาชทั้งหมดไปยังเมืองเบธโคริน และพบว่าเมืองนั้นเต็มไป
ด้วยผู้คนราวกับทรายในทะเล พวกเขาจึงต่อสู้กับพวกนั้น และ
บรรดาบุตรของยาโคบก็เอาชนะพวกนั้นได้จนถึงเย็น
15 และบรรดาบุตรของยาโคบได้กระทำต่อเบธโครินเช่นเดียว
กับที่พวกเขาได้กระทำต่อกาอาชและทัปนาค และเช่นเดียวกับที่
พวกเขาได้กระทำต่อชาซาร์ ซาร์ตอน และชิโลห์
16 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้นำของที่ริบได้จากเบธโค
รินและของเมืองทั้งหลายไป แล้วในวันนั้นพวกเขาก็เดิน
ทางกลับบ้านที่เชเคม
17 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็กลับมายังเมืองเชเคม และ
พวกเขาพักอยู่นอกเมืองนั้น เพื่อพักผ่อนจากการรบ และพัก
ค้างคืนที่นั่น
18 และบรรดาข้าราชบริพารของพวกเขาพร้อมด้วยทรัพย์สินที่
ยึดได้จากเมืองต่างๆ ก็ออกจากเมืองไป และไม่ได้เข้าไปในเมือง
เพราะพวกเขากล่าวว่า “บางทีอาจมีการสู้รบกับเราอีก และพวก
เขาอาจมาล้อมเมืองเชเคม”
19 และยาโคบกับบุตรชายและคนรับใช้ของพวกเขาก็พักอยู่ใน
ทุ่งนาส่วนหนึ่งซึ่งยาโคบซื้อจากฮาโมร์ในราคาห้าเชเกลในคืนนั้น
และวันรุ่งขึ้น และสิ่งของทั้งหมดที่พวกเขาจับมาได้ก็อยู่กับพวก
เขาด้วย
20 และทรัพย์สินทั้งหมดที่บุตรชายของยาโคบยึดมาได้นั้น อยู่
ในส่วนที่ดินนั้น มากมายดุจทรายบนชายทะเล
21 และบรรดาชาวเมืองก็เฝ้ามองพวกเขาจากระยะไกล และชาว
เมืองทั้งปวงต่างหวาดกลัวบุตรชายของยาโคบผู้กระทำการเช่น
นี้ เพราะไม่มีกษัตริย์องค์ใดในสมัยโบราณเคยกระทำเช่นนั้นมา
ก่อน

22 และกษัตริย์ทั้งเจ็ดแห่งชาวคานาอันตกลงที่จะทำสนธิสัญญาสันติภาพกับบุตรชายของยาโคบ เพราะพวกเขากลัวตายอย่างมากเนื่องจากบุตรชายของยาโคบ
23 ในวันนั้น ซึ่งเป็นวันที่เจ็ด ยาเฟีย กษัตริย์แห่งเฮบรอน ได้ส่งคนไปแจ้งข่าวลับแก่กษัตริย์แห่งไอ กษัตริย์แห่งกิเบโอน กษัตริย์แห่งชาเลม กษัตริย์แห่งอาดูลัม กษัตริย์แห่งลาคิช กษัตริย์แห่งคาซาร์ และบรรดากษัตริย์ชาวคานาอันทั้งหลายที่อยู่ภายใต้การปกครองของพวกเขาว่า
24 จงขึ้นไปกับข้าพเจ้าเถิด และมาหาข้าพเจ้า เพื่อเราจะไปหาลูกหลานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะทำสันติกับพวกเขา และทำสนธิสัญญากับพวกเขา เพื่อไม่ให้แผ่นดินของท่านทั้งหลายถูกทำลายด้วยดาบของลูกหลานยาโคบ เหมือนอย่างที่พวกเขาทำกับเชเคมและเมืองต่างๆ รอบข้าง ดังที่ท่านได้ยินและเห็นมาแล้ว
25 และเมื่อท่านมาหาเรา อย่ามากับคนมากมาย แต่ให้กษัตริย์แต่ละองค์นำแม่ทัพใหญ่สามคนมาด้วย และแม่ทัพแต่ละองค์นำนายทหารสามคนมาด้วย
26 และพวกท่านทั้งหลายจงมาที่เฮบรอนด้วยกัน แล้วเราจะไปหาบรรดาบุตรของยาโคบและขอร้องพวกเขาให้ทำสนธิสัญญาสันติภาพกับเรา
27 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นก็ทำตามที่กษัตริย์แห่งเฮบรอนส่งคนไปสั่ง เพราะพวกเขาทั้งหมดอยู่ภายใต้คำแนะนำและคำสั่งของกษัตริย์องค์นั้น และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันก็ประชุมกันไปหาบุตรชายของยาโคบเพื่อจะสงบศึกกับพวกเขา และบุตรชายของยาโคบก็กลับไปยังดินแดนส่วนหนึ่งที่อยู่ในเชเคม เพราะพวกเขาไม่วางใจในกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้น
28 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็กลับไปและพักอยู่ในทุ่งนาส่วนนั้นสิบวัน และไม่มีใครมาทำสงครามกับพวกเขา
29 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่าไม่มีวี่แววของสงคราม พวกเขาก็รวมตัวกันและไปที่เมืองเชเคม และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็อยู่ที่เชเคม
30 และเมื่อครบสี่สิบวันแล้ว บรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ทั้งหลายก็รวมตัวกันจากทุกสารทิศมายังเมืองเฮบรอน เพื่อเข้าพบยาเฟีย กษัตริย์แห่งเฮบรอน
31 และกษัตริย์ที่เสด็จมายังเฮบรอนเพื่อเจรจาสันติภาพกับบรรดาบุตรของยาโคบมีจำนวนยี่สิบเอ็ดพระองค์ และแม่ทัพที่มากับพระองค์มีจำนวนหกสิบเก้าคน และทหารของพระองค์มีจำนวนหนึ่งร้อยแปดสิบเก้าคน กษัตริย์เหล่านี้และทหารของพระองค์ได้พักแรมอยู่ที่ภูเขาเฮบรอน
32 และกษัตริย์แห่งเฮบรอนเสด็จออกไปพร้อมกับแม่ทัพสามคนและทหารเก้าคน และกษัตริย์เหล่านี้ตกลงที่จะไปหาบุตรชายของยาโคบเพื่อเจรจาสันติภาพ
33 และพวกเขาทูลกษัตริย์แห่งเฮบรอนว่า “ขอพระองค์เสด็จนำหน้าพวกเราไปพร้อมกับคนของพระองค์ และทูลแทนพวกเราต่อบรรดาบุตรของยาโคบ แล้วพวกเราจะตามพระองค์ไปและยืนยันคำพูดของพระองค์” และกษัตริย์แห่งเฮบรอนก็ทรงทำตามนั้น
34 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ยินว่าบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันได้มารวมตัวกันและพักอยู่ที่เมืองเฮบรอน บรรดาบุตรชายของยาโคบจึงส่งคนรับใช้สี่คนไปสอดแนม โดยกล่าวว่า “จงไปสอดแนมบรรดากษัตริย์เหล่านี้ และจงค้นดูและตรวจสอบคนของพวกเขาว่ามีจำนวนน้อยหรือมาก และถ้าหากมีจำนวนน้อยจงนับจำนวนพวกเขาทั้งหมดแล้วกลับมา”
35 และบรรดาข้าราชบริพารของยาโคบได้แอบไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เหล่านั้น และทำตามที่บุตรชายของยาโคบได้สั่งไว้ และในวันนั้นพวกเขาก็กลับมาหาบุตรชายของยาโคบ และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเราได้เข้าเฝ้ากษัตริย์เหล่านั้นแล้ว และพวกเขามีจำนวนไม่มากนัก และพวกเราได้นับพวกเขาทั้งหมดแล้ว ปรากฏว่ามีสองร้อยแปดสิบแปดองค์ ทั้งกษัตริย์และประชาชน”
36 และบรรดาบุตรชายของยาโคบกล่าวว่า “พวกเขามีจำนวนน้อย ฉะนั้นเราจะไม่ไปทั้งหมดเพื่อต่อสู้กับพวกเขา” และในเช้าวันรุ่งขึ้น บรรดาบุตรชายของยาโคบก็ลุกขึ้นเลือกชายหกสิบสองคน และบุตรชายของยาโคบสิบคนก็ไปกับพวกเขา และพวกเขาก็คาดเข็มขัดอาวุธสงคราม เพราะพวกเขากล่าวว่า “พวกเขากำลังจะมาทำสงครามกับเรา” เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังจะมาเพื่อสร้างสันติภาพกับพวกเขา
37 และบรรดาบุตรชายของยาโคบพร้อมด้วยคนรับใช้ของพวกเขาก็ไปที่ประตูเมืองเชเคม มุ่งหน้าไปยังกษัตริย์เหล่านั้น และยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาก็อยู่กับพวกเขาด้วย
38 เมื่อพวกเขาออกมาแล้ว ก็เห็นกษัตริย์แห่งเฮบรอนและแม่ทัพสามคนพร้อมคนอีกเก้าคนกำลังเดินมาตามทางเพื่อจะเข้าโจมตีบุตรของยาโคบ บุตรของยาโคบเงยหน้าขึ้นมอง และเห็นยาเฟีย กษัตริย์แห่งเฮบรอน พร้อมแม่ทัพ กำลังเดินมาทางพวกเขาจากระยะไกล บุตรของยาโคบจึงยืนอยู่ที่ประตูเมืองเชเค็ม และไม่รุกคืบต่อไป
39 และกษัตริย์แห่งเฮบรอนก็เสด็จขึ้นมาพร้อมกับเหล่าทหารจนกระทั่งมาถึงบุตรชายของยาโคบ และพระองค์กับเหล่าทหารก็ก้มลงกราบพวกเขาจนถึงพื้น แล้วกษัตริย์แห่งเฮบรอนก็ประทับนั่งกับเหล่าทหารต่อหน้ายาโคบและบุตรชายของเขา
40 และบรรดาบุตรชายของยาโคบจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านกษัตริย์แห่งเฮบรอน เกิดอะไรขึ้นกับท่าน? ทำไมท่านจึงเสด็จมาหาพวกเราในวันนี้? ท่านต้องการอะไรจากพวกเรา?” และกษัตริย์แห่งเฮบรอนทูลยาโคบว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้า ข้าพระองค์ขอวิงวอนพระองค์ บรรดากษัตริย์แห่งชาวคานาอันทั้งหลายได้มาเพื่อขอสงบศึกกับพระองค์ในวันนี้”
41 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ยินถ้อยคำของกษัตริย์แห่งเฮบรอน แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของพระองค์ เพราะบรรดาบุตรชายของยาโคบไม่มีศรัทธาในพระองค์ และพวกเขาคิดว่ากษัตริย์แห่งเฮบรอนได้พูดจาหลอกลวงพวกเขา
42 และกษัตริย์แห่งเฮบรอนทรงทราบจากคำพูดของบรรดาบุตรชายของยาโคบว่าพวกเขาไม่เชื่อคำพูดของพระองค์

กษัตริย์แห่งเฮบรอนจึงเสด็จเข้าไปใกล้ยาโคบและตรัสกับเขาว่า "ข้าพเจ้าขอวิงวอนพระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดมั่นใจเถิดว่าบรรดากษัตริย์เหล่านี้ได้มาหาพระองค์ด้วยเจตนาสันติ เพราะพวกเขาไม่ได้มาพร้อมกับคนของตนทั้งหมด และไม่ได้นำอาวุธสงครามมาด้วย พวกเขามาเพื่อขอสันติจากพระเจ้าของข้าพเจ้าและบรรดาบุตรชายของพระองค์"
43 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ทูลกษัตริย์แห่งเฮบรอนว่า "ขอพระองค์ทรงส่งคนไปทูลกษัตริย์เหล่านี้ทั้งหมด และถ้าพระองค์ตรัสความจริงแก่เรา ขอให้พวกเขาแต่ละคนมาเข้าเฝ้าเราทีละคน และถ้าพวกเขามาหาเราโดยปราศจากอาวุธ เราก็จะรู้ว่าพวกเขากำลังแสวงหาสันติภาพจากเรา"
44 และยาเฟีย กษัตริย์แห่งเฮบรอน ได้ส่งคนของตนไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ทั้งหลาย และกษัตริย์เหล่านั้นก็มาเข้าเฝ้าบุตรชายของยาโคบ และกราบลงกับพื้นต่อหน้าพวกเขา กษัตริย์เหล่านั้นจึงประทับอยู่ต่อหน้ายาโคบและบุตรชายของเขา และตรัสกับพวกเขาว่า
45 เราได้ยินเรื่องราวทั้งหมดที่ท่านได้กระทำต่อบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ด้วยดาบและกำลังอันทรงพลังของท่าน จนไม่มีใครสามารถยืนหยัดต่อต้านท่านได้ และเราก็กลัวท่านด้วยความกังวลถึงชีวิตของเรา เกรงว่าเหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้นกับเราเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับพวกเขา
46 ดังนั้นเราจึงมาหาท่านเพื่อทำสนธิสัญญาแห่งสันติภาพระหว่างเรา และบัดนี้เราจึงทำสัญญาแห่งสันติภาพและความจริงกับท่านว่า ท่านจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรา ในเมื่อเราก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับท่านเช่นกัน
47 และบรรดาบุตรของยาโคบก็ทราบว่าพวกเขามาเพื่อขอสันติสุขจากพวกเขาจริง ๆ และบรรดาบุตรของยาโคบก็ฟังพวกเขาและทำพันธสัญญากับพวกเขา
48 และบรรดาบุตรของยาโคบได้สาบานต่อพวกเขาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกนั้น และบรรดากษัตริย์แห่งชาวคานาอันทั้งหลายก็สาบานต่อพวกเขาด้วย และบรรดาบุตรของยาโคบก็ส่งบรรณาการให้พวกเขาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
49 หลังจากนั้นบรรดาหัวหน้ากองทัพของกษัตริย์เหล่านั้นก็พาคนของตนมาเข้าเฝ้ายาโคบ พร้อมของถวายสำหรับยาโคบและบุตรชายของเขา และพวกเขาก็โค้งคำนับยาโคบจนถึงพื้นดิน
50 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าและขอร้องให้บุตรชายของยาโคบคืนทรัพย์สินที่ยึดมาได้จากเมืองทั้งเจ็ดของชาวอมอไรต์ และบุตรชายของยาโคบก็ทำตามนั้น พวกเขาคืนทรัพย์สินที่ยึดมาได้ทั้งหมด ทั้งหญิง เด็กเล็กๆ สัตว์เลี้ยง และของมีค่าทั้งหมดที่ได้มา แล้วพวกเขาก็ส่งบุตรชายเหล่านั้นกลับไปยังเมืองของตน
51 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นก็กราบไหว้บรรดาบุตรของยาโคบอีกครั้ง และพวกเขาได้ถวายหรือนำของขวัญมากมายมาถวายในวันเหล่านั้น และบรรดาบุตรของยาโคบก็ได้ส่งบรรดากษัตริย์เหล่านั้นและคนของพวกเขากลับไป และพวกเขาก็กลับไปยังเมืองของตนอย่างสงบสุข และบรรดาบุตรของยาโคบก็กลับไปยังบ้านเกิดของพวกเขาที่เชเคมด้วย
52 และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็มีสันติสุขระหว่างบุตรชายของยาโคบกับกษัตริย์แห่งชาวคานาอัน จนกระทั่งชนชาติอิสราเอลได้มาครอบครองแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก

บทที่ 41

1 และเมื่อถึงปีใหม่ บุตรชายของยาโคบได้เดินทางจากเชเคมไปยังเฮบรอน เพื่อไปอยู่กับอิสอัคผู้เป็นบิดา และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น แต่เลี้ยงฝูงแกะและฝูงวัวของพวกเขาในเชเคมทุกวัน เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ในสมัยนั้น และยาโคบกับบุตรชายของเขาและครอบครัวทั้งหมดอาศัยอยู่ในหุบเขาเฮบรอน
2 และในวันเหล่านั้น ในปีนั้น ซึ่งเป็นปีที่หนึ่งร้อยหกแห่งชีวิตของยาโคบ และเป็นปีที่สิบนับตั้งแต่ยาโคบอพยพมาจากปาดานอารัม เลอาห์ภรรยาของยาโคบก็เสียชีวิตลง นางมีอายุห้าสิบเอ็ดปีเมื่อเสียชีวิตที่เมืองเฮบรอน
3 และยาโคบกับบุตรชายของเขาได้ฝังศพนางไว้ในถ้ำในทุ่งมัคเพลาห์ ซึ่งอยู่ในเมืองเฮบรอน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เพื่อเป็นที่ดินสำหรับฝังศพ
4 และบรรดาบุตรชายของยาโคบอาศัยอยู่กับบิดาของพวกเขาในหุบเขาเฮบรอน และชาวเมืองทั้งปวงก็รู้จักความแข็งแกร่งของพวกเขา และชื่อเสียงของพวกเขาก็แพร่ไปทั่วแผ่นดิน
5 และโยเซฟ บุตรชายของยาโคบ และเบนยามิน น้องชายของเขา บุตรชายของราเชล ภรรยาของยาโคบ ยังหนุ่มอยู่ ในสมัยนั้น และไม่ได้ออกไปกับพี่น้องของพวกเขาในการรบในเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์
6 และเมื่อโยเซฟเห็นกำลังและความยิ่งใหญ่ของพี่น้องของเขา เขาก็สรรเสริญและยกย่องพวกเขา แต่เขากลับคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา และยกย่องตัวเองเหนือกว่าพวกเขา และยาโคบผู้เป็นบิดาของเขาก็รักโยเซฟมากกว่าบุตรชายคนใด ๆ เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายคนสุดท้องของตน และด้วยความรักที่มีต่อโยเซฟ ยาโคบจึงทำเสื้อคลุมหลากสีให้เขา
7 และเมื่อโยเซฟเห็นว่าบิดารักเขามากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ เขาก็ยิ่งเชิดชูตนเองเหนือพี่น้อง และนำเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับพี่น้องไปบอกบิดา
8 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นความประพฤติทั้งหมดของโยเซฟที่มีต่อพวกเขา และเห็นว่าบิดาของพวกเขารักโยเซฟมากกว่าบุตรคนใด พวกเขาก็เกลียดชังโยเซฟและไม่สามารถพูดคุยกับเขาด้วยดีตลอดหลายวัน
9 และโยเซฟมีอายุสิบเจ็ดปีแล้ว และเขายังคงเชิดชูตนเองเหนือพี่น้องของเขา และคิดที่จะยกตนเองให้สูงกว่าพวกเขา
10 ในเวลานั้นเขาฝัน และเขาจึงมาบอกความฝันแก่พี่น้องของเขาว่า "ข้าพเจ้าฝันว่า เราทุกคนกำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในทุ่งนา และฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าก็ลอยขึ้นมาตั้งอยู่บนพื้นดิน และฟ่อนข้าวของพวกท่านก็ล้อมรอบมันและก้มลงกราบมัน"

11 และบรรดาพี่น้องของเขาก็ตอบเขาว่า “ความฝันที่เจ้าฝันนั้นหมายความว่าอย่างไร? เจ้าคิดจะครองราชย์หรือปกครองพวกเราหรือ?”
12 และโยเซฟก็มาเล่าเรื่องนั้นให้ยาโคบผู้เป็นบิดาฟัง เมื่อยาโคบได้ยินคำพูดเหล่านั้นจากปากของเขา ยาโคบก็จูบโยเซฟและอวยพรโยเซฟ
13 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นว่าบิดาของตนได้อวยพรและจูบโยเซฟ และรักโยเซฟอย่างมาก พวกเขาก็เกิดความอิจฉาและเกลียดชังโยเซฟยิ่งกว่าเดิม
14 หลังจากนั้นโยเซฟก็ฝันอีกครั้งหนึ่ง และเล่าความฝันนั้นให้บิดาฟังต่อหน้าพี่น้องของเขา โยเซฟกล่าวแก่บิดาและพี่น้องของเขาว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง และดูเถิด ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงได้ก้มลงกราบข้าพเจ้า”
15 และยาโคบผู้เป็นบิดาได้ยินคำพูดของโยเซฟและความฝันของเขา และเมื่อเห็นว่าพี่น้องของเขารังเกียจโยเซฟเพราะเรื่องนี้ ยาโคบจึงตำหนิโยเซฟต่อหน้าพี่น้องของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยกล่าวว่า “ความฝันที่เจ้าฝันนั้นหมายความว่าอย่างไร และการที่เจ้าเชิดชูตนเองต่อหน้าพี่น้องของเจ้าซึ่งแก่กว่าเจ้านั้นหมายความว่าอย่างไร”
16 เจ้าคิดในใจหรือว่าข้า มารดาของเจ้า และพี่น้องอีกสิบเอ็ดคนของเจ้าจะมากราบไหว้เจ้า เพื่อให้เจ้าพูดเช่นนี้?
17 และพี่น้องของเขาก็อิจฉาเขาเพราะคำพูดและความฝันของเขา และพวกเขาก็ยังคงเกลียดชังเขาต่อไป และยาโคบก็เก็บความฝันเหล่านั้นไว้ในใจของเขา
18 วันหนึ่งบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ไปเลี้ยงฝูงแกะของบิดาที่เมืองเชเคม เพราะในสมัยนั้นพวกเขายังเป็นคนเลี้ยงแกะอยู่ และขณะที่บรรดาบุตรชายของยาโคบกำลังเลี้ยงแกะอยู่ที่เมืองเชเคมนั้น พวกเขาได้ล่าช้าไป และเวลาที่จะรวบรวมฝูงแกะก็ผ่านไปแล้ว พวกเขาก็ยังไปไม่ถึง
19 และยาโคบเห็นว่าบุตรชายของตนมาถึงเชเคมช้า ยาโคบจึงคิดในใจว่า บางทีชาวเมืองเชเคมอาจลุกขึ้นต่อสู้กับพวกเขา จึงทำให้พวกเขามาช้าในวันนี้
20 ยาโคบจึงเรียกโยเซฟบุตรชายของตนมา และสั่งเขาว่า “ดูเถิด พี่น้องของเจ้ากำลังเลี้ยงสัตว์อยู่ที่เชเคมในวันนี้ และดูเถิดพวกเขายังไม่กลับมา ดังนั้นจงไปดูเถิดว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน และจงกลับมาบอกข้าถึงความเป็นอยู่ของพี่น้องของเจ้าและฝูงแกะด้วย”
21 ยาโคบจึงส่งโยเซฟบุตรชายของตนไปยังหุบเขาเฮบรอน และโยเซฟก็เดินทางมายังเชเคมเพื่อตามหาพี่น้องของตน แต่หาไม่พบ โยเซฟจึงเดินสำรวจไปทั่วทุ่งนาใกล้เชเคมเพื่อดูว่าพี่น้องของตนไปทางใด แต่เขากลับหลงทางในถิ่นทุรกันดารและไม่รู้ว่าควรไปทางใด
22 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบโยเซฟกำลังเดินเร่ร่อนอยู่ตามทางไปทุ่งนา โยเซฟจึงทูลทูตสวรรค์ของพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์กำลังตามหาพี่น้องของข้าพระองค์ ท่านไม่ได้ยินหรือว่าพวกเขาไปเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน?” ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงทูลโยเซฟว่า “เราเห็นพี่น้องของเจ้ากำลังเลี้ยงสัตว์อยู่ที่นี่ และเราได้ยินพวกเขาพูดว่าพวกเขาจะไปเลี้ยงสัตว์ที่โดธาน”
23 และโยเซฟก็ฟังเสียงของทูตสวรรค์ของพระเจ้า แล้วเขาก็ไปหาพี่น้องของเขาที่เมืองโดธาน และพบพวกเขากำลังเลี้ยงฝูงแกะอยู่ที่เมืองโดธาน
24 และโยเซฟก็เดินเข้าไปหาพี่น้องของเขา และก่อนที่เขาจะเข้าไปใกล้พวกเขา พวกเขาก็ตั้งใจจะฆ่าเขา
25 และซีเมโอนกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “ดูเถิด ชายผู้ฝันจะมาหาเราในวันนี้ ฉะนั้นบัดนี้ให้เรามาฆ่าเขาเสีย แล้วโยนศพเขาลงไปในหลุมแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร และเมื่อบิดาของเขามาตามหาเขา เราจะบอกว่าสัตว์ร้ายได้กินเขาเสียแล้ว”
26 และรูเบนได้ยินคำพูดของพี่น้องเกี่ยวกับโยเซฟ เขาจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าทำเช่นนั้นเลย เพราะเราจะมองหน้ายาโคบผู้เป็นบิดาของเราได้อย่างไร? จงโยนเขาลงไปในหลุมนี้ให้ตายเสียเถิด แต่อย่าได้ลงมือทำร้ายเขาจนเลือดไหลเลย” รูเบนกล่าวเช่นนั้นเพื่อช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพวกนั้น และพาเขากลับไปหาบิดาของเขา
27 เมื่อโยเซฟกลับมาหาพี่น้องของเขา เขาก็นั่งลงต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาก็ลุกขึ้นจับเขาและทุบตีเขาจนล้มลงกับพื้น แล้วถอดเสื้อคลุมหลากสีที่เขาสวมอยู่ออก
28 และพวกเขานำโยเซฟไปโยนลงไปในหลุม ซึ่งในหลุมนั้นไม่มีน้ำ แต่มีงูและแมงป่อง โยเซฟกลัวงูและแมงป่องที่อยู่ในหลุมนั้น โยเซฟจึงร้องเสียงดัง และพระเจ้าทรงซ่อนงูและแมงป่องไว้ที่ด้านข้างของหลุม พวกมันจึงไม่ทำอันตรายใดๆ แก่โยเซฟ
29 โยเซฟจึงร้องออกมาจากหลุมไปหาพี่น้องของเขา แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าพเจ้าทำอะไรผิดต่อพวกท่าน และข้าพเจ้าทำบาปอะไร? ทำไมพวกท่านไม่เกรงกลัวพระเจ้าเพราะข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าไม่ใช่คนในตระกูลเดียวกับพวกท่านหรือ? และยาโคบไม่ใช่บิดาของพวกท่าน บิดาของข้าพเจ้าหรือ? ทำไมพวกท่านจึงทำเช่นนี้กับข้าพเจ้าในวันนี้ และพวกท่านจะเงยหน้ามองยาโคบบิดาของเราได้อย่างไร?”
30 และเขายังคงร้องเรียกพี่น้องของเขาจากในหลุมนั้นว่า “โอ ยูดาห์ สิเมโอน และเลวี พี่น้องของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าขึ้นจากความมืดซึ่งท่านทั้งหลายได้วางไว้ และโปรดมาสงสารข้าพเจ้าในวันนี้เถิด บรรดาบุตรของพระเจ้าและบุตรของยาโคบบิดาของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายไม่ใช่บุตรของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบหรือ? ถ้าพวกเขาเห็นเด็กกำพร้า พวกเขาก็สงสารเขา หรือถ้าเห็นคนหิวโหย พวกเขาก็ให้ขนมปังแก่เขากิน หรือถ้าเห็นคนกระหายน้ำ พวกเขาก็ให้น้ำดื่มแก่เขา หรือถ้าเห็นคนเปลือยกาย พวกเขาก็ให้เสื้อผ้าแก่เขา!”
31 แล้วท่านจะละเว้นความสงสารต่อพี่น้องของท่านได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน และถ้าข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อท่าน ท่านก็คงจะทำเช่นนี้เพราะเห็นแก่บิดาของข้าพเจ้าแน่!

32 โยเซฟกล่าวถ้อยคำเหล่านี้จากในหลุม แต่พี่น้องของเขาไม่ฟังเขา และไม่ยอมเงี่ยหูฟังถ้อยคำของโยเซฟ โยเซฟจึงร้องไห้คร่ำครวญอยู่ในหลุม
33 และโยเซฟกล่าวว่า “โอ ถ้าบิดาของข้าพเจ้ารู้ในวันนี้ถึงการกระทำที่พี่น้องของข้าพเจ้าได้กระทำต่อข้าพเจ้า และคำพูดที่พวกเขาได้พูดกับข้าพเจ้าในวันนี้”
34 และพี่น้องของโยเซฟทุกคนได้ยินเสียงร้องและเสียงคร่ำครวญของเขาในหลุม และพี่น้องของเขาก็พากันขึ้นไปจากหลุม เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงร้องและเสียงคร่ำครวญของโยเซฟในหลุมอีก

บทที่ 42

1 แล้วพวกเขาก็ไปนั่งที่ฝั่งตรงข้าม ห่างออกไปประมาณระยะยิงธนู และพวกเขานั่งกินขนมปังอยู่ที่นั่น และขณะที่พวกเขากำลังกินอยู่นั้น พวกเขาก็ปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกับเขาดี จะฆ่าเขาหรือจะนำเขากลับไปหาบิดาของเขา
2 พวกเขากำลังปรึกษาหารือกันอยู่ เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นชาวอิชมาเอลกลุ่มหนึ่งกำลังเดินมาแต่ไกลตามถนนกิเลอาด มุ่งหน้าลงไปยังอียิปต์
3 และยูดาห์กล่าวแก่พวกเขาว่า “เราจะได้ประโยชน์อะไรหากเราฆ่าพี่น้องของเราเสีย บางทีพระเจ้าอาจทรงเรียกเขาไปจากเรา นี่คือคำแนะนำที่เสนอเกี่ยวกับเขา ซึ่งพวกท่านควรกระทำแก่เขา คือ ดูเถิด ชาวอิชมาเอลกลุ่มนี้กำลังลงไปยังอียิปต์”
4 ฉะนั้น บัดนี้ ให้เราจัดการเรื่องของเขาให้แก่พวกเขาเถิด อย่าให้เราลงมือฆ่าเขาเองเลย พวกเขาจะนำเขาไปกับพวกเขา และเขาจะหายสาบสูญไปท่ามกลางผู้คนในแผ่นดินนั้น และเราจะไม่ฆ่าเขาด้วยมือของเราเอง ข้อเสนอนี้เป็นที่พอใจของพี่น้องของเขา และพวกเขาก็ได้ทำตามคำพูดของยูดาห์
5 ขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันเรื่องนี้อยู่ ก่อนที่พวกชาวอิชมาเอลจะมาถึง พวกเขาก็ได้พบกับพ่อค้าชาวมีเดียนเจ็ดคนซึ่งเดินผ่านมา และเมื่อพวกเขาเดินผ่านไป พวกเขาก็กระหายน้ำจึงเงยหน้าขึ้นมองและเห็นหลุมที่โยเซฟถูกขังอยู่ และพวกเขามองดูก็เห็นนกนานาชนิดเกาะอยู่บนตัวโยเซฟ
6 และชาวมีเดียนเหล่านั้นก็วิ่งไปที่บ่อเพื่อดื่มน้ำ เพราะพวกเขาคิดว่าในบ่อมีน้ำ และเมื่อมาถึงหน้าบ่อ พวกเขาก็ได้ยินเสียงโยเซฟร้องไห้คร่ำครวญอยู่ในบ่อ และพวกเขามองลงไปในบ่อ ก็เห็นชายหนุ่มรูปงามและเป็นที่ชื่นชอบคนหนึ่ง
7 พวกเขาจึงร้องทูลโยเซฟว่า “ท่านเป็นใคร ใครพาท่านมาที่นี่ และใครเอาท่านมาไว้ในหลุมนี้ในถิ่นทุรกันดาร?” แล้วพวกเขาทั้งหมดก็ช่วยกันยกโยเซฟขึ้นจากหลุม และพาเขาขึ้นจากหลุมนั้น แล้วก็เดินทางต่อไป และผ่านไปยังพี่น้องของเขา
8 พวกเขาจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เหตุใดท่านจึงทำเช่นนี้ มาเอาคนรับใช้ของเราไปเสียแล้ว? เราจับเด็กหนุ่มคนนี้ไปขังไว้ในหลุม เพราะเขาขัดขืนเรา แล้วท่านก็มาเอาเขาขึ้นมาและพาเขาไปเสียอีก บัดนี้จงคืนคนรับใช้ของเรามาเถิด”
9 ชาวมีเดียนจึงตอบบุตรชายของยาโคบว่า “นี่คือคนรับใช้ของท่านหรือ หรือว่าชายผู้นี้เป็นคนรับใช้ของท่าน? บางทีพวกท่านอาจเป็นคนรับใช้ของเขาทั้งหมด เพราะเขารูปงามและน่ามองกว่าพวกท่านทุกคน แล้วทำไมพวกท่านจึงพูดเท็จต่อพวกเราเล่า?”
10 ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่ฟังคำพูดของท่านและจะไม่ใส่ใจท่านอีกต่อไป เพราะเราพบเด็กหนุ่มคนนั้นอยู่ในหลุมในถิ่นทุรกันดาร และเราได้พาเขาออกมาแล้ว ฉะนั้นเราจะเดินทางต่อไป
11 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เข้าไปหาพวกเขาและลุกขึ้นทูลพวกเขาว่า “จงคืนคนรับใช้ของพวกเรามาเถิด เหตุใดพวกท่านจึงยอมตายด้วยคมดาบเล่า?” และชาวมีเดียนก็ร้องตะโกนต่อต้านพวกเขา และชักดาบออกมาเพื่อจะต่อสู้กับบรรดาบุตรชายของยาโคบ
12 และดูเถิด ซีเมโอนลุกขึ้นจากที่นั่งของเขาและกระโดดขึ้นไปบนพื้นดินชักดาบของเขาออกมา แล้วเข้าไปใกล้ชาวมีเดียนและส่งเสียงร้องดังลั่นต่อหน้าพวกเขา เสียงร้องของเขานั้นได้ยินไปไกล และแผ่นดินก็สั่นสะเทือนเพราะเสียงร้องของซีเมโอน
13 และชาวมีเดียนก็หวาดกลัวเพราะซีเมโอนและเสียงตะโกนของเขา พวกเขาจึงล้มลงกราบและตกใจอย่างมาก
14 และซีเมโอนกล่าวแก่พวกเขาว่า “แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าคือซีเมโอน บุตรชายของยาโคบชาวฮีบรู ผู้ซึ่งร่วมกับพี่ชายของข้าพเจ้าทำลายเมืองเชเคมและเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์แล้ว ขอพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นแก่ข้าพเจ้าอีกว่า ต่อให้พี่น้องของท่านทั้งหลายคือชาวมีเดียนและบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันมาร่วมกับท่าน พวกเขาก็จะไม่สามารถต่อสู้กับข้าพเจ้าได้”
15 ฉะนั้นจงคืนชายหนุ่มที่ท่านได้เอาไปจากเราเถิด เกรงว่าเราจะมอบเนื้อของท่านให้แก่นกในอากาศและสัตว์ป่าบนแผ่นดิน
16 และชาวมีเดียนก็กลัวซีเมโอนยิ่งกว่าเดิม พวกเขาจึงเข้าหาบุตรชายของยาโคบด้วยความหวาดกลัวและสะดุ้งตื่น พร้อมทั้งกล่าวถ้อยคำที่น่าเวทนาว่า
17 แน่นอนว่าท่านได้กล่าวว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนรับใช้ของท่าน และเขาได้ขัดขืนท่าน ดังนั้นท่านจึงขังเขาไว้ในหลุม แล้วท่านจะทำอย่างไรกับคนรับใช้ที่ขัดขืนนายของตนเล่า? ฉะนั้นจงขายเขาให้แก่เรา และเราจะให้ทุกสิ่งที่ท่านต้องการสำหรับเขา และพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะทำเช่นนี้เพื่อว่าบุตรชายของยาโคบจะไม่ฆ่าพี่น้องของตน
18 และชาวมีเดียนเห็นว่าโยเซฟมีรูปร่างหน้าตาดีและเป็นที่โปรดปราน พวกเขาจึงปรารถนาในตัวเขาและกระตือรือร้นที่จะซื้อตัวเขาจากพี่น้องของเขา
19 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เชื่อฟังชาวมีเดียน พวกเขาขายโยเซฟน้องชายของตนให้แก่ชาวมีเดียนในราคาเงินยี่สิบเหรียญ ส่วนรูเบนน้องชายอีกคนไม่ได้อยู่กับพวกเขา ชาวมีเดียนจึงพาโยเซฟไปและเดินทางต่อไปยังกิเลอาด
20 ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางไปตามถนน ชาวมีเดียนก็สำนึกผิดในสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป คือการซื้อชายหนุ่มคนนั้นมา และคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งว่า “นี่เราทำอะไรลงไป ถึงได้ไปเอาชาย

หนุ่มคนนี้มาจากชาวฮีบรู ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาดีและเป็นที่โปรดปราน”
21 บางทีเด็กหนุ่มคนนี้อาจถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดินของชาวฮีบรู แล้วทำไมเราจึงทำเช่นนี้? และถ้าหากเราตามหาเขาจนพบเขาอยู่ในมือเรา เราก็จะต้องตายเพราะเขา
22 บัดนี้แน่ว่าพวกคนแข็งแรงและกำยำได้ขายเขาให้แก่เรา ซึ่งคนหนึ่งในนั้นท่านได้เห็นกำลังของเขาในวันนี้ บางทีพวกเขาอาจลักพาตัวเขามาจากแผ่นดินของเขาด้วยกำลังและแขนอันทรงพลังของพวกเขา แล้วจึงขายเขาให้แก่เราในราคาเพียงเล็กน้อยที่เราจ่ายให้แก่พวกเขา
23 ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่นั้น พวกเขาก็มองไปเห็นพวกอิชมาเอลซึ่งมาเป็นกลุ่มแรก และพวกยาโคบเห็นนั้น กำลังรุกคืบมาทางพวกมีเดียน และพวกมีเดียนก็พูดกันว่า “มาเถิด เรามาขายเด็กหนุ่มคนนี้ให้แก่พวกอิชมาเอลที่กำลังรุกคืบมาทางเรา แล้วเราจะได้เงินเล็กน้อยที่เราจ่ายไปเพื่อเขา และเราจะพ้นจากความชั่วร้ายของเขา”
24 และพวกเขาก็ทำเช่นนั้น และไปถึงชาวอิชมาเอล และชาวมีเดียนขายโยเซฟให้แก่ชาวอิชมาเอลในราคา 20 เหรียญเงิน ซึ่งเป็นเงินที่พวกเขาได้จ่ายไว้สำหรับพี่น้องของโยเซฟ
25 และชาวมีเดียนก็เดินทางต่อไปยังกิเลอาด ส่วนชาวอิชมาเอลได้พาโยเซฟไป และให้เขาขี่อูฐตัวหนึ่ง แล้วพวกเขาก็พาเขาไปยังอียิปต์
26 และโยเซฟได้ยินว่าชาวอิชมาเอลกำลังยกทัพไปอียิปต์ โยเซฟก็คร่ำครวญและร้องไห้เสียใจที่ต้องพลัดพรากจากแผ่นดินคานาอัน จากบิดาของตน และเขาร้องไห้อย่างหนักขณะขี่อูฐอยู่ มีคนของพวกเขาคนหนึ่งเห็นเขาจึงให้เขาลงจากอูฐและเดินเท้า แต่ถึงกระนั้นโยเซฟก็ยังคงร้องไห้ต่อไป และกล่าวว่า “โอ้ บิดาของข้าพเจ้า บิดาของข้าพเจ้า”
27 และชาวอิชมาเอลคนหนึ่งลุกขึ้นตบแก้มโยเซฟ และโยเซฟก็ยังคงร้องไห้ต่อไป โยเซฟอ่อนล้าในระหว่างทางและไม่สามารถเดินทางต่อไปได้เพราะความขมขื่นในใจ พวกเขาทั้งหมดจึงทำร้ายและกดขี่เขาในระหว่างทาง และทำให้เขากลัวเพื่อที่เขาจะได้หยุดร้องไห้
28 และพระเจ้าทรงเห็นความทะเยอทะยานของโยเซฟและความทุกข์ยากของเขา และพระเจ้าทรงบันดาลให้ความมืดและความสับสนลงมาเหนือคนเหล่านั้น และมือของทุกคนที่ทำร้ายเขาก็เหี่ยวแห้งไป
29 พวกเขาจึงพูดคุยกันว่า “พระเจ้าทรงทำอะไรกับเราในระหว่างทางนี้?” พวกเขาไม่รู้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะโยเซฟ และพวกเขาก็เดินทางต่อไปตามถนนสายเอฟราธ ซึ่งเป็นที่ฝังศพของราเชล
30 และโยเซฟก็ไปถึงหลุมฝังศพของมารดา โยเซฟรีบวิ่งไปที่หลุมฝังศพของมารดา แล้วก้มลงร้องไห้
31 โยเซฟจึงร้องไห้เสียงดังที่หลุมศพของมารดา แล้วกล่าวว่า “โอ้ มารดาของข้าพเจ้า โอ้ ท่านผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้า โปรดตื่นขึ้นและลุกขึ้นดูบุตรชายของท่านเถิด ว่าเขาถูกขายเป็นทาส และไม่มีใครสงสารเขาเลย”
32 โอ โปรดลุกขึ้นมาดูบุตรชายของท่าน โปรดร้องไห้ไปกับข้าพเจ้าเพราะความทุกข์ยากของข้าพเจ้า และโปรดเห็นใจพี่น้องของข้าพเจ้าด้วย
33 ปลุกมารดาของข้าพเจ้าเถิด ปลุกท่านให้ตื่นจากหลับใหลเพื่อข้าพเจ้า และนำทัพของท่านต่อสู้กับพี่น้องของข้าพเจ้า โอ้ พวกเขาได้ปล้นเสื้อคลุมของข้าพเจ้าไป และขายข้าพเจ้าเป็นทาสถึงสองครั้งแล้ว และแยกข้าพเจ้าจากบิดาของข้าพเจ้า และไม่มีใครสงสารข้าพเจ้าเลย
34 จงลุกขึ้นและนำเรื่องร้องเรียนของเจ้าไปทูลต่อพระเจ้า แล้วดูว่าพระเจ้าจะทรงให้ผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมในการพิพากษา และจะทรงลงโทษผู้ใด
35 โอ้แม่ของข้าพเจ้า โปรดลุกขึ้นจากหลับใหลและมาดูว่าจิตใจของพ่อเป็นอย่างไรในวันนี้ และโปรดปลอบโยนและทำให้จิตใจของเขาสงบลงด้วย
36 โยเซฟกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นต่อไป และร้องไห้เสียงดังอย่างขมขื่นอยู่บนหลุมศพของมารดา แล้วเขาก็หยุดพูด และด้วยความขมขื่นในใจ เขาก็นิ่งเงียบเหมือนก้อนหินอยู่บนหลุมศพ
37 และโยเซฟได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากใต้ดิน ซึ่งตอบเขาด้วยความขมขื่นในใจ และด้วยเสียงร้องไห้และอธิษฐานด้วยถ้อยคำเหล่านี้:
38 ลูกชายของข้า โยเซฟ ลูกชายของข้า ข้าได้ยินเสียงร้องไห้และเสียงคร่ำครวญของเจ้า ข้าเห็นน้ำตาของเจ้า ข้ารู้ถึงความทุกข์ของเจ้า ลูกชายของข้า และมันทำให้ข้าเศร้าโศกเพราะเจ้า และความเศร้าโศกมากมายก็เพิ่มพูนขึ้นในความเศร้าโศกของข้า
39 ฉะนั้น โยเซฟลูกชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงมีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า และรอคอยพระองค์ อย่ากลัวเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเจ้า พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง
40 “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นไปอียิปต์กับเจ้านายของเจ้าเถิด อย่ากลัวเลย เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเจ้า” และนางก็กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่โยเซฟต่อไปอีก และนางก็เงียบไป
41 โยเซฟได้ยินเรื่องนี้และรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาจึงร้องไห้ไม่หยุด ต่อมาชาวอิชมาเอลคนหนึ่งเห็นเขาร้องไห้อยู่ที่หลุมฝังศพ จึงโกรธและขับไล่โยเซฟออกไปจากที่นั่น พร้อมทั้งทำร้ายและสาปแช่งเขา
42 โยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้กลับไปบ้านของบิดาข้าพเจ้า และท่านจะประทานทรัพย์สมบัติมากมายแก่ท่าน”
43 พวกเขาจึงตอบโยเซฟว่า “เจ้าไม่ใช่ทาสหรือ และบิดาของเจ้าอยู่ที่ไหน? ถ้าเจ้ามีบิดา เจ้าคงไม่ถูกขายเป็นทาสถึงสองครั้งในราคาเพียงเล็กน้อยเช่นนี้” พวกเขายังคงโกรธแค้นโยเซฟ และยังคงทุบตีและทำร้ายเขาต่อไป โยเซฟจึงร้องไห้อย่างขมขื่น
44 และพระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ยากของโยเซฟ และพระเจ้าทรงลงโทษคนเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง และทรงบันดาลให้ความมืด

ปกคลุมแผ่นดิน และฟ้าแลบก็ดังสนั่น และแผ่นดินก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงฟ้าร้องและลมพายุอันแรงกล้า พวกเขากลัวจนไม่รู้ทางไป
45 และสัตว์ร้ายและอูฐก็หยุดนิ่ง พวกเขาต้อนพวกมันไป แต่พวกมันไม่ยอมไป พวกเขาจึงตีพวกมัน และพวกมันก็หมอบลงกับพื้น แล้วพวกเขาก็พูดกันว่า “พระเจ้าทรงทำอะไรกับเราเช่นนี้? ความผิดบาปของเราคืออะไร? เหตุใดเราจึงได้รับโทษเช่นนี้?”
46 และคนหนึ่งในนั้นตอบพวกเขาว่า “บางทีเหตุการณ์นี้จึงเกิดขึ้นกับเราในวันนี้ เพราะบาปที่เราได้กระทำการทารุณกรรมต่อทาสผู้นี้ ฉะนั้นจงวิงวอนขอพระองค์อย่างหนักแน่นให้ทรงอภัยโทษให้เรา แล้วเราจะได้รู้ว่าเหตุร้ายนี้เกิดขึ้นกับเราเพราะใคร และถ้าพระเจ้าทรงเมตตาเรา เราก็จะรู้ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับเราเพราะบาปที่เราได้กระทำการทารุณกรรมต่อทาสผู้นี้”
47 และพวกเขาก็ทำตามนั้น พวกเขาอ้อนวอนโยเซฟและขอร้องให้เขายกโทษให้พวกเขา และพวกเขากล่าวว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อท่าน ฉะนั้นขอความกรุณาวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านให้ทรงขจัดความตายนี้ไปจากพวกเรา เพราะพวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์”
48 และโยเซฟก็ทำตามที่พวกเขาบอก และพระเจ้าทรงฟังคำทูลของโยเซฟ และพระเจ้าทรงขจัดภัยพิบัติที่พระองค์ทรงลงโทษคนเหล่านั้นเพราะโยเซฟ และสัตว์ร้ายก็ผุดขึ้นจากพื้นดินและนำทางพวกเขาไป และพวกเขาก็เดินทางต่อไป พายุที่โหมกระหน่ำก็สงบลง และแผ่นดินก็สงบลง และพวกเขาก็เดินทางต่อไปยังอียิปต์ และพวกเขารู้ว่าภัยพิบัตินี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพราะโยเซฟ
49 พวกเขากล่าวแก่กันว่า “ดูเถิด เราทราบว่าเหตุร้ายนี้เกิดขึ้นกับเราเพราะความทุกข์ยากของเขา ฉะนั้นทำไมเราจึงจะนำความตายมาสู่ชีวิตของเราเล่า? ให้เราปรึกษาหารือกันเถิดว่าจะทำอย่างไรกับทาสผู้นี้”
50 และมีคนหนึ่งตอบว่า “แน่แท้ ท่านได้บอกให้เรานำเขากลับไปหาบิดาของเขา ฉะนั้น มาเถิด ให้เรารับเขากลับไป และเราจะไปยังสถานที่ที่ท่านบอกเรา และเราจะรับเงินค่าไถ่จากครอบครัวของเขา แล้วเราก็จะไป”
51 และมีคนหนึ่งตอบอีกว่า “คำแนะนำนี้ดีมาก แต่เราทำตามไม่ได้ เพราะทางนั้นอยู่ไกลจากเรามาก และเราไม่สามารถออกนอกทางไปได้”
52 และมีคนหนึ่งตอบพวกเขาว่า “นี่คือคำแนะนำที่เราควรยึดถือ เราจะไม่หันเหไปจากคำแนะนำนี้ ดูเถิด วันนี้เราจะไปอียิปต์ และเมื่อเราไปถึงอียิปต์แล้ว เราจะขายเขาที่นั่นในราคาสูง และเราจะพ้นจากความชั่วร้ายของเขา”
53 และเรื่องนี้เป็นที่พอใจของพวกผู้ชาย พวกเขาจึงทำตามที่ขอ และเดินทางต่อไปยังอียิปต์พร้อมกับโยเซฟ

บทที่ 43

1 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ขายโยเซฟผู้เป็นพี่ชายให้แก่ชาวมีเดียนแล้ว พวกเขาก็รู้สึกเสียใจในบาปของตน และสำนึกผิดในสิ่งที่ตนได้กระทำ และพยายามตามหาโยเซฟเพื่อนำเขากลับมา แต่ก็หาไม่พบ
2 และรูเบนกลับไปยังหลุมที่โยเซฟถูกขังไว้ เพื่อจะช่วยโยเซฟขึ้นมาและนำเขากลับไปหาบิดา รูเบนยืนอยู่ข้างหลุมนั้น เขาไม่ได้ยินอะไรเลย และเขาก็ร้องเรียก โยเซฟ! โยเซฟ! แต่ไม่มีใครตอบหรือพูดอะไรเลย
3 รูเบนจึงกล่าวว่า โยเซฟตายเพราะตกใจกลัว หรือไม่ก็ถูกงูกัดตาย แล้วรูเบนก็ลงไปในหลุมและค้นหาโยเซฟแต่ก็หาไม่พบ จึงขึ้นมาจากหลุม
4 รูเบนจึงฉีกเสื้อผ้าของตนและกล่าวว่า “เด็กนั้นไม่อยู่แล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปบอกพ่อเรื่องเด็กนั้นได้อย่างไร ในเมื่อเด็กนั้นตายไปแล้ว” แล้วเขาก็ไปหาพี่น้องของเขาและพบว่าพวกเขากำลังเศร้าโศกเสียใจเพราะโยเซฟ และกำลังปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรจึงจะคืนดีกับพ่อเรื่องโยเซฟได้ รูเบนจึงกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “ข้าพเจ้ามาถึงหลุมฝังศพแล้วดูเถิด โยเซฟก็ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว เราจะพูดอะไรกับพ่อของเราได้เล่า เพราะพ่อของข้าพเจ้าต้องการตามหาเด็กนั้นจากข้าพเจ้า”
5 และบรรดาพี่น้องของเขาก็ตอบเขาว่า “พวกเราทำอย่างนั้นอย่างนี้ และภายหลังพวกเราก็เสียใจในเรื่องนี้ บัดนี้พวกเราจึงนั่งคิดหาข้ออ้างที่จะปรองดองกับบิดาของเรา”
6 รูเบนจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทำอะไรลงไป ทำให้บิดาของเราต้องเศร้าโศกจนต้องตาย? สิ่งที่พวกท่านทำนั้นไม่ดีเลย”
7 และรูเบนนั่งอยู่กับพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็ลุกขึ้นสาบานต่อกันว่าจะไม่บอกเรื่องนี้แก่ยาโคบ และพวกเขาทั้งหมดก็พูดว่า “ผู้ใดที่บอกเรื่องนี้แก่บิดาของเราหรือคนในครอบครัวของเขา หรือผู้ใดที่รายงานเรื่องนี้แก่ชาวเมืองคนใดคนหนึ่ง เราทุกคนจะลุกขึ้นต่อสู้กับเขาและฆ่าเขาด้วยดาบ”
8 และบรรดาบุตรชายของยาโคบต่างก็เกรงกลัวกันในเรื่องนี้ ตั้งแต่คนสุดท้องจนถึงคนโตสุด ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ และต่างก็เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจของตน
9 แล้วพวกเขาก็นั่งลงเพื่อปรึกษาหารือและคิดหาคำพูดที่จะบอกแก่ยาโคบผู้เป็นบิดาเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้
10 อิสสาคาร์จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าท่านเห็นว่าสมควรทำอย่างนี้ นี่คือคำแนะนำ จงเอาเสื้อคลุมของโยเซฟมาฉีก แล้วฆ่าลูกแพะตัวหนึ่งมาชุบเลือดของมัน”
11 และจงส่งสิ่งนั้นไปให้บิดาของเรา และเมื่อเขาเห็นแล้ว เขาจะพูดว่า สัตว์ร้ายได้กัดกินเขาไปแล้ว ฉะนั้นจงฉีกเสื้อคลุมของเขา และดูเถิด เลือดของเขาจะเปื้อนเสื้อคลุมของเขา และโดยการกระทำเช่นนี้ เราจะพ้นจากคำบ่นของบิดาของเรา
12 และคำแนะนำของอิสสาคาร์เป็นที่พอใจพวกเขา พวกเขาจึงเชื่อฟังเขาและปฏิบัติตามคำของอิสสาคาร์ที่เขาแนะนำพวกเขา
13 พวกเขาจึงรีบไปเอาเสื้อคลุมของโยเซฟมาฉีก แล้วฆ่าลูกแพะตัวหนึ่ง เอาเสื้อคลุมนั้นจุ่มลงในเลือดของลูกแพะ แล้ว

เหยียบย่ำลงในฝุ่นดิน แล้วส่งเสื้อคลุมนั้นไปให้ยาโคบผู้เป็นบิดา โดยให้นัฟทาลีเป็นผู้ส่ง และสั่งให้เขาพูดถ้อยคำเหล่านี้ว่า:
14 พวกเราได้ต้อนฝูงวัวมาถึงถนนที่จะไปเชเคมและเลยไปอีก เมื่อนั้นพวกเราก็พบเสื้อคลุมตัวนี้บนถนนในถิ่นทุรกันดาร เปื้อนเลือดและฝุ่น ดังนั้นจงรู้เถิดว่านี่เป็นเสื้อคลุมของบุตรชายของท่านหรือไม่
15 แล้วนัฟทาลีก็ไปหาบิดาของเขา และมอบเสื้อคลุมให้เขา แล้วเขาก็พูดถ้อยคำทั้งหลายที่พี่น้องของเขาได้สั่งไว้
16 และยาโคบเห็นเสื้อคลุมของโยเซฟ เขาก็จำได้ และเขาก็ล้มลงกราบกับพื้น นิ่งสนิทเหมือนหิน แล้วเขาก็ลุกขึ้นร้องออกมาเสียงดังด้วยความเสียใจว่า “นี่คือเสื้อคลุมของโยเซฟบุตรชายของฉัน!”
17 ยาโคบจึงรีบส่งคนรับใช้คนหนึ่งไปหาบุตรชายของตน คนรับใช้คนนั้นจึงไปหาพวกเขาและพบพวกเขากำลังเดินมาตามทางพร้อมกับฝูงแกะ
18 และเมื่อถึงเวลาเย็น บรรดาบุตรชายของยาโคบก็มาหาบิดาของพวกเขา และดูเถิด เสื้อผ้าของพวกเขาก็ขาดวิ่น และมีฝุ่นอยู่บนศีรษะของพวกเขา และพวกเขาพบว่าบิดาของพวกเขากำลังร้องไห้คร่ำครวญเสียงดัง
19 ยาโคบจึงทูลถามบุตรชายทั้งหลายว่า “จงบอกความจริงแก่เราเถิด วันนี้พวกเจ้าได้ก่อเรื่องร้ายอะไรขึ้นกับเรา” บุตรชายทั้งสองจึงทูลตอบยาโคบผู้เป็นบิดาว่า “ในวันนั้น พวกเราเดินทางมาหลังจากต้อนฝูงแกะเสร็จแล้ว และมาถึงเมืองเชเคมตามทางในถิ่นทุรกันดาร พวกเราพบเสื้อคลุมตัวนี้เปื้อนเลือดอยู่บนพื้นดิน พวกเรารู้ตัวจึงส่งคนไปทูลท่าน หากท่านทราบ”
20 และยาโคบได้ยินคำพูดของบุตรชายทั้งสอง เขาจึงร้องออกมาเสียงดังว่า “เสื้อคลุมของบุตรชายของข้าพเจ้านั้น ถูกสัตว์ร้ายกัดกินเสียแล้ว โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะวันนี้ข้าพเจ้าได้ส่งเขาไปดูว่าเจ้าและฝูงสัตว์เป็นอย่างไรบ้าง และเพื่อนำข่าวมาบอกข้าพเจ้า เขาได้ไปตามที่ข้าพเจ้าสั่ง และเหตุการณ์เช่นนี้ก็เกิดขึ้นกับเขาในวันนี้ ขณะที่ข้าพเจ้าคิดว่าบุตรชายของข้าพเจ้าอยู่กับเจ้า”
21 และบรรดาบุตรชายของยาโคบจึงตอบว่า “พระองค์ไม่ได้เสด็จมาหาพวกเรา และพวกเราก็ไม่ได้เห็นพระองค์เลยนับตั้งแต่ที่พวกเราออกจากพระองค์ไปจนถึงบัดนี้”
22 เมื่อยาโคบได้ยินคำพูดเหล่านั้น เขาก็ร้องไห้ออกมาเสียงดังอีกครั้ง แล้วเขาก็ลุกขึ้นฉีกเสื้อผ้าของตน เอาผ้ากระสอบมาคาดเอว แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น คร่ำครวญและร้องไห้เสียงดังพลางกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ว่า
23 โยเซฟลูกชายของข้า โอ โยเซฟลูกชายของข้า ข้าส่งเจ้าไปในวันนี้เพื่อดูแลพี่น้องของเจ้า และดูเถิด เจ้าถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับลูกชายของข้าด้วยมือของข้าเอง
24 โยเซฟ บุตรชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง เจ้าช่างน่ารักน่าเอ็นดูต่อข้าพเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และบัดนี้การตายของเจ้าช่างขมขื่นยิ่งนักสำหรับข้าพเจ้า
25 0 ข้าพเจ้าปรารถนาเหลือเกินที่จะตายแทนเจ้า โยเซฟ บุตรชายของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อเจ้า บุตรชายของข้าพเจ้า โอ บุตรชายของข้าพเจ้า โยเซฟ บุตรชายของข้าพเจ้า เจ้าอยู่ที่ไหน และเจ้าถูกดึงไปที่ใด ลุกขึ้นเถิด ลุกขึ้นจากที่ของเจ้า และมาดูความเศร้าโศกของข้าพเจ้าที่มีต่อเจ้า โอ โยเซฟ บุตรชายของข้าพเจ้า
26 จงมานับน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของข้าพเจ้า และนำมาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระพิโรธของพระองค์จะได้หันเหไปจากข้าพเจ้า
27 0 โยเซฟ บุตรชายของข้าเอ๋ย เจ้าล้มลงได้อย่างไร ด้วยฝีมือของผู้ซึ่งไม่มีใครเคยล้มลงด้วยมือของเขาตั้งแต่เริ่มต้นโลกจนถึงวันนี้ เพราะเจ้าถูกประหารชีวิตด้วยการทำร้ายของศัตรู ถูกกระทำอย่างโหดร้าย แต่ข้าแน่ใจว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเจ้าเพราะความบาปมากมายของข้า
28 ตื่นเถิด บัดนี้จงดูเถิด ความทุกข์ยากของข้าพเจ้านั้นขมขื่นเพียงใดเพื่อเจ้า ลูกเอ๋ย ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่ได้เลี้ยงดูเจ้า ไม่ได้สร้างเจ้า และไม่ได้ให้ลมหายใจและวิญญาณแก่เจ้า แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่ทรงสร้างเจ้า ทรงสร้างกระดูกของเจ้า และทรงหุ้มด้วยเนื้อหนัง และทรงเป่าลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในจมูกของเจ้า แล้วพระองค์ก็ทรงมอบเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า
29 แท้จริงแล้วพระเจ้าผู้ทรงประทานเจ้าให้แก่เรา พระองค์ทรงเอาเจ้าไปจากเราแล้ว และเหตุการณ์เช่นนี้จึงเกิดขึ้นกับเจ้า
30 และยาโคบก็พูดต่อไปอีกถึงโยเซฟ และเขาก็ร้องไห้อย่างขมขื่น เขาล้มลงกับพื้นและนิ่งเงียบไป
31 และบรรดาบุตรชายของยาโคบเมื่อเห็นความทุกข์ยากของบิดา พวกเขาก็สำนึกผิดในสิ่งที่ตนได้กระทำ และพวกเขาก็ร้องไห้อย่างขมขื่น
32 แล้วยูดาห์ก็ลุกขึ้นยกศีรษะของบิดาขึ้นจากพื้น แล้ววางไว้บนตักของตน และเช็ดน้ำตาของบิดาจากแก้มของตน ยูดาห์ร้องไห้อย่างหนักยิ่งนัก ขณะที่ศีรษะของบิดานอนอยู่บนตักของเขานิ่งราวกับหิน
33 และบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นความทุกข์ของบิดา พวกเขาก็ร้องไห้คร่ำครวญเสียงดัง ขณะที่ยาโคบยังคงนอนอยู่บนพื้นดินนิ่งเหมือนก้อนหิน
34 และบรรดาบุตรชายของเขา บรรดาคนรับใช้ และลูกหลานของคนรับใช้ ก็ลุกขึ้นยืนล้อมรอบเขาเพื่อปลอบโยนเขา แต่เขากลับปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยน
35 และบรรดาคนในครอบครัวของยาโคบก็ลุกขึ้นโศกเศร้าอย่างหนักเพราะความทุกข์ของโยเซฟและบิดาของพวกเขา และข่าวก็ไปถึงอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม บิดาของยาโคบ และเขาก็ร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะโยเซฟ ทั้งตัวเขาและคนในครอบครัวของเขา และเขาก็ออกจากที่ที่เขาอาศัยอยู่ในเฮบรอนไปพร้อมกับคนของเขา และเขาก็ปลอบโยนยาโคบบุตรชายของเขา แต่ยาโคบปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยน
36 หลังจากนั้น ยาโคบก็ลุกขึ้นจากพื้นดิน น้ำตาไหลอาบแก้มของเขา และเขากล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า จงลุกขึ้น เอาดาบ

และธนูของพวกเจ้าไปในทุ่งนา และไปค้นหาว่าพวกเจ้าจะพบศพของบุตรชายของฉันหรือไม่ และนำมาให้ฉันเพื่อฉันจะได้ฝังศพเขา
37 ขอท่านทั้งหลายจงไปค้นหาและล่าสัตว์ทั้งหลายดูเถิด แล้วจับตัวใดที่มาถึงท่านก่อนแล้วนำมาให้ข้าพเจ้า เพื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเมตตาต่อความทุกข์ยากของข้าพเจ้าในวันนี้ และจะทรงสำแดงสิ่งที่ฉีกทิ้งบุตรชายของข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าท่าน แล้วนำมาให้ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะแก้แค้นให้แก่บุตรชายของข้าพเจ้า
38 และบรรดาบุตรชายของเขาก็ทำตามที่บิดาสั่ง พวกเขาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ แต่ละคนถือดาบและธนูของตนออกไปในทุ่งนาเพื่อล่าสัตว์ร้าย
39 ยาโคบยังคงร้องไห้เสียงดังและสะอื้นไห้ เดินไปเดินมาในบ้านพลางตบมือไปมาพลางกล่าวว่า “โยเซฟลูกชายของข้า โยเซฟลูกชายของข้า”
40 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อจับสัตว์ร้าย และดูเถิด มีหมาป่าตัวหนึ่งเข้ามาหาพวกเขา พวกเขาจึงจับมันได้และนำมาให้บิดาของพวกเขา แล้วกล่าวแก่ท่านว่า “นี่เป็นสัตว์ตัวแรกที่เราพบ และเราได้นำมันมาให้ท่านตามที่ท่านได้สั่งไว้ และเราหาศพของบุตรชายของท่านไม่พบ”
41 ยาโคบจึงรับสัตว์ร้ายนั้นมาจากมือของบุตรชายทั้งสอง แล้วร้องคร่ำครวญด้วยเสียงอันโศกเศร้าพลางถือสัตว์ร้ายนั้นไว้ในมือ และพูดกับสัตว์ร้ายนั้นด้วยความขมขื่นในใจว่า “เหตุใดเจ้าจึงกัดกินโยเซฟบุตรชายของข้า และเหตุใดเจ้าจึงไม่เกรงกลัวพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก หรือไม่เกรงกลัวความเดือดร้อนของข้าเพราะโยเซฟบุตรชายของข้า?”
42 และเจ้าได้กินบุตรชายของข้าพเจ้าโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเขาไม่ได้กระทำความรุนแรงใดๆ และเจ้าได้ทำให้ข้าพเจ้าต้องรับผิดแทนเขา ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ถูกข่มเหง
43 และพระเจ้าทรงเปิดปากของสัตว์ร้ายนั้น เพื่อปลอบโยนยาโคบด้วยถ้อยคำของมัน และมันก็ตอบยาโคบและพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา
44 ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างเราในโลกนี้ว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และขอสาบานต่อพระวิญญาณของท่านว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นบุตรชายของท่าน และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ฉีกเขาเป็นชิ้นๆ แต่ข้าพเจ้ามาจากแดนไกลเพื่อตามหาบุตรชายของข้าพเจ้าผู้จากไปในวันนี้ และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว
45 และในวันนี้ข้าพเจ้าได้มาที่ทุ่งนาเพื่อตามหาบุตรชายของข้าพเจ้า แต่บุตรชายของท่านก็มาพบข้าพเจ้าและจับตัวข้าพเจ้าไว้ ทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ใจยิ่งขึ้น และในวันนี้พวกเขาก็นำข้าพเจ้ามาอยู่ต่อหน้าท่าน และบัดนี้ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวถ้อยคำทั้งหลายให้ท่านฟังแล้ว
46 ฉะนั้นบัดนี้ โอ บุตรมนุษย์เอ๋ย ข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของท่านแล้ว ขอให้ท่านทำกับข้าพระองค์ในวันนี้ตามที่ท่านเห็นสมควร แต่โดยพระชนม์ชีพของพระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้เห็นบุตรของท่าน และข้าพระองค์ก็ไม่ได้ฉีกเขาเป็นชิ้นๆ และข้าพระองค์ก็ไม่ได้กินเนื้อของมนุษย์เลยตลอดชีวิตของข้าพระองค์
47 เมื่อยาโคบได้ยินคำพูดของสัตว์ร้ายนั้น เขาก็ตกใจมาก จึงสะบัดสัตว์ร้ายนั้นทิ้งไปจากมือ และมันก็จากไป
48 และยาโคบก็ยังคงร้องไห้คร่ำครวญถึงโยเซฟวันแล้ววันเล่า และเขาก็โศกเศร้าเสียใจต่อบุตรชายของเขาอยู่หลายวัน

บทที่ 44

1 และบรรดาบุตรชายของอิชมาเอลซึ่งซื้อโยเซฟมาจากชาวมีเดียน และซื้อเขามาจากพี่น้องของเขา ได้เดินทางไปยังอียิปต์พร้อมกับโยเซฟ และเมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของอียิปต์ พวกเขาก็ได้พบกับชายสี่คนจากบุตรชายของเมดัน บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งได้เดินทางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ระหว่างการเดินทางของพวกเขา
2 ชาวอิชมาเอลจึงทูลพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายประสงค์จะซื้อทาสผู้นี้จากเราหรือ?” พวกเขาจึงทูลว่า “จงส่งตัวโยเซฟมาให้เรา” และพวกเขาก็ส่งโยเซฟมาให้พวกเขา เมื่อพวกเขาเห็นโยเซฟแล้ว ก็เป็นชายหนุ่มรูปงาม พวกเขาจึงซื้อโยเซฟมาในราคา 20 เชเกล
3 และชาวอิชมาเอลก็เดินทางต่อไปยังอียิปต์ และชาวเมดามก็กลับไปยังอียิปต์ในวันนั้นเช่นกัน และชาวเมดามก็พูดคุยกันว่า “ดูเถิด เราได้ยินมาว่าโปติฟาร์ นายทหารของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ กำลังมองหาคนรับใช้ที่ดีที่จะรับใช้เขาและดูแลบ้านเรือนและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา”
4 ฉะนั้น บัดนี้ ให้เราเข้ามาขายเขาให้แก่เขาตามราคาที่เราปรารถนา หากเขาสามารถให้สิ่งที่เราต้องการสำหรับเขาได้
5 และชาวเมดานิมเหล่านี้ได้ไปที่บ้านของโปติฟาร์ และกล่าวแก่เขาว่า “เราได้ยินมาว่าท่านกำลังมองหาคนรับใช้ที่ดีมาปรนนิบัติท่าน ดูเถิด เรามีคนรับใช้ที่จะทำให้ท่านพอใจ ถ้าท่านสามารถให้สิ่งที่เราปรารถนาแก่เราได้ เราก็จะขายเขาให้แก่ท่าน”
6 และโปติฟาร์กล่าวว่า “จงนำเขามาอยู่ต่อหน้าข้า และข้าจะพิจารณาเขา และถ้าเขาทำให้ข้าพอใจ ข้าจะให้แก่ท่านตามที่ท่านต้องการสำหรับเขา”
7 และพวกเมดานิมก็ไปพาโยเซฟมาวางไว้ต่อหน้าโปติฟาร์ และโปติฟาร์ก็ได้เห็นโยเซฟแล้วก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง โปติฟาร์จึงถามพวกเขาว่า “จงบอกข้ามาว่าพวกเจ้าต้องการอะไรสำหรับเด็กหนุ่มคนนี้”
8 พวกเขาจึงกล่าวว่า “เราต้องการเงินสี่ร้อยเหรียญสำหรับเขา” โปติฟาร์จึงกล่าวว่า “เราจะให้พวกเจ้าหากพวกเจ้านำบันทึกการขายเขามาให้เรา และบอกประวัติของเขาให้เราฟัง เพราะบางทีเขาอาจถูกลักพาตัวมา เพราะชายหนุ่มผู้นี้ไม่ใช่ทาสหรือบุตรของทาส แต่เราสังเกตเห็นว่าเขามีรูปร่างหน้าตาดี”
9 และชาวเมดานิมก็ไปนำชาวอิชมาเอลที่ขายเขาให้แก่พวกเขามาบอกเขาว่า “เขาเป็นทาส และพวกเราขายเขาให้แก่พวกเขา”

10 และโปติฟาร์ได้ยินคำพูดของชาวอิชมาเอลขณะที่เขามอบเงินให้แก่ชาวเมดานิม และชาวเมดานิมก็รับเงินนั้นแล้วเดินทางต่อไป ส่วนชาวอิชมาเอลก็กลับบ้านไปด้วย
11 และโปติฟาร์รับโยเซฟไปอยู่ที่บ้านของตนเพื่อให้เขารับใช้ และโยเซฟก็ได้รับความโปรดปรานจากโปติฟาร์ โปติฟาร์จึงไว้วางใจเขา และแต่งตั้งเขาเป็นผู้ดูแลบ้าน และมอบทรัพย์สินทั้งหมดที่เป็นของเขาไว้ในมือของโยเซฟ
12 และพระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟ และเขากลายเป็นคนมั่งคั่ง และพระเจ้าทรงอวยพรวงศ์วานของโปติฟาร์เพราะเห็นแก่โยเซฟ
13 และโปติฟาร์ได้มอบทรัพย์สินทั้งหมดของตนไว้ในมือของโยเซฟ และโยเซฟเป็นผู้ดูแลจัดการเรื่องต่างๆ ทั้งการเข้าออก และทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านของโปติฟาร์ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของเขา
14 โยเซฟมีอายุสิบแปดปี เป็นหนุ่มที่มีดวงตาสวยงามและรูปร่างหน้าตาดี ไม่มีใครเหมือนเขาในแผ่นดินอียิปต์ทั้งใบ
15 ในเวลานั้น ขณะที่โยเซฟอยู่ในบ้านของเจ้านาย เข้าออกบ้าน และปรนนิบัติเจ้านายอยู่นั้น เซลิคาห์ ภรรยาของเจ้านายเงยหน้าขึ้นมองโยเซฟ และเห็นเขาเป็นหนุ่มรูปงามน่าชื่นชม
16 และนางก็ลุ่มหลงในความงามของเขาในใจ และจิตใจของนางก็จดจ่ออยู่กับโยเซฟ นางล่อลวงเขาอยู่ทุกวัน และเซลิคาห์ก็ชักชวนโยเซฟทุกวัน แต่โยเซฟก็ไม่เงยหน้าขึ้นมองภรรยาของเจ้านายเลย
17 และเซลิคาห์กล่าวแก่เขาว่า “รูปร่างหน้าตาของท่านนั้นงดงามยิ่งนัก แท้จริงแล้วข้าพเจ้าได้มองดูบรรดาทาสทั้งหลายแล้ว แต่ไม่เคยเห็นทาสคนใดงดงามเท่าท่านเลย” และโยเซฟกล่าวแก่เธอว่า “แท้จริงแล้ว พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้าในครรภ์มารดาของข้าพเจ้า ทรงสร้างมนุษย์ทั้งปวงด้วย”
18 นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดวงตาของท่านงดงามยิ่งนัก ซึ่งทำให้ชาวอียิปต์ทั้งชายและหญิงต่างตะลึง” เขาตอบนางว่า “ดวงตาของท่านงดงามเพียงใดขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ แต่หากท่านได้เห็นดวงตาของท่านในหลุมฝังศพ ท่านคงจะหวั่นไหวอย่างแน่นอน”
19 นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้อยคำของท่านไพเราะและน่าฟังยิ่งนัก ขอท่านโปรดหยิบพิณที่อยู่ในบ้านนี้มาเล่นให้เราฟังเถิด”
20 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “ถ้อยคำของข้าพเจ้าที่สรรเสริญพระเจ้าและพระสิริของพระองค์นั้นงดงามและน่าฟังยิ่งนัก” นางจึงทูลพระองค์ว่า “พระเกศาของท่านงดงามยิ่งนัก ดูหวีทองคำที่อยู่ในบ้านนี้เถิด เชิญท่านรับไปหวีผมของท่านเถิด”
21 แล้วท่านก็กล่าวแก่นางว่า “เจ้าจะพูดคำเหล่านี้อยู่นานเท่าใด? จงหยุดพูดคำเหล่านี้แก่เราเสีย แล้วลุกขึ้นไปจัดการกิจการในบ้านของเจ้าเถิด”
22 และนางกล่าวแก่เขาว่า “ไม่มีใครอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า และไม่มีอะไรให้ข้าพเจ้าต้องทำนอกจากคำพูดและความประสงค์ของท่าน” แต่ถึงกระนั้น นางก็ไม่สามารถพาโยเซฟมาหานางได้ และโยเซฟก็ไม่เหลียวมองนาง แต่กลับก้มหน้ามองพื้นดิน
23 และเซลิคาห์ปรารถนาในใจให้โยเซฟร่วมหลับนอนกับเธอ และในขณะที่โยเซฟกำลังทำงานอยู่ในบ้าน เซลิคาห์ก็มานั่งต่อหน้าเขา และนางก็ชักชวนเขาด้วยคำพูดของนางทุกวันให้ร่วมหลับนอนกับนาง หรือแม้แต่เพียงมองดูนาง แต่โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง
24 นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าท่านไม่ทำตามคำพูดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะลงโทษท่านด้วยความตาย และจะเอาแอกเหล็กมาผูกท่านไว้”
25 โยเซฟจึงกล่าวแก่เธอว่า “แท้จริงแล้ว พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ทรงปลดพันธนาการของนักโทษ และพระองค์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคุกของท่านและจากการพิพากษาของท่าน”
26 และเมื่อนางไม่สามารถโน้มน้าวเขาได้ และจิตใจของนางยังคงจดจ่ออยู่กับเขา ความปรารถนาของนางก็ทำให้นางเจ็บป่วยอย่างหนัก
27 และบรรดาหญิงชาวอียิปต์ทั้งหลายก็มาเยี่ยมเธอ และกล่าวแก่เธอว่า “เหตุใดเจ้าจึงตกต่ำเช่นนี้? เจ้าผู้ซึ่งไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย สามีของเจ้าเป็นเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่และเป็นที่นับถือในสายพระเนตรของกษัตริย์ เจ้าควรจะขาดแคลนสิ่งใดที่ใจปรารถนาหรือ?”
28 และเศลิคาห์ตอบพวกเขาว่า “วันนี้แหละ ท่านจะทราบถึงต้นตอของความวุ่นวายที่ท่านเห็นในตัวดิฉัน” แล้วนางก็สั่งให้สาวใช้เตรียมอาหารสำหรับหญิงทั้งหลาย และนางก็จัดงานเลี้ยงให้พวกเขา และหญิงทั้งหลายก็รับประทานอาหารในบ้านของเศลิคาห์
29 และนางได้ให้มีดแก่พวกนางเพื่อปอกมะนาวกิน และนางสั่งให้พวกนางแต่งกายโยเซฟด้วยเสื้อผ้าอันมีค่า และให้เขาปรากฏตัวต่อหน้าพวกนาง และโยเซฟก็มาปรากฏตัวต่อหน้าพวกนาง และหญิงทั้งหลายต่างมองดูโยเซฟ และไม่อาจละสายตาจากเขาได้ พวกนางทุกคนต่างบาดมือของตนเองด้วยมีดที่อยู่ในมือ และมะนาวทั้งหมดที่อยู่ในมือของพวกนางก็เต็มไปด้วยเลือด
30 และพวกเขาไม่รู้ว่าตนได้ทำอะไรลงไป แต่พวกเขายังคงจ้องมองความงามของโยเซฟ และไม่ละสายตาจากเขาเลย
31 และเศลีคาห์เห็นสิ่งที่พวกเขากระทำ จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรกัน? ดูเถิด เราให้พวกเจ้ากินมะนาว แต่พวกเจ้ากลับบาดมือกันทุกคน”
32 และหญิงทั้งหลายก็เห็นมือของพวกนาง และดูเถิด มือของพวกนางเต็มไปด้วยเลือด และเลือดของพวกนางไหลลงมาเปื้อนเสื้อผ้าของพวกนาง พวกนางจึงกล่าวแก่หญิงคนนั้นว่า ทาสในบ้านของท่านคนนี้ได้เอาชนะพวกเรา และพวกเราไม่อาจละสายตาจากเขาได้เพราะความงามของเขา
33 นางจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “แน่ล่ะ เรื่องนี้เกิดขึ้นกับพวกท่านในขณะที่พวกท่านมองดูเขา และพวกท่านก็ห้ามใจตัวเองไม่ให้เข้าใกล้เขาไม่ได้ แล้วข้าพเจ้าจะห้ามใจตัวเองได้อย่างไร ในเมื่อเขาอยู่ในบ้านของข้าพเจ้าอยู่เสมอ และข้าพเจ้าเห็นเขาเข้าออกบ้านของข้าพเจ้าอยู่ทุกวัน ข้าพเจ้าจะป้องกันตัวเองจากการเสื่อมทรามหรือแม้กระทั่งความพินาศเพราะเหตุนี้ได้อย่างไร”

34 และพวกเขากล่าวแก่เธอว่า “ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นความจริง เพราะใครเล่าจะเห็นรูปร่างอันงดงามเช่นนี้ในบ้านแล้วจะไม่ลุ่มหลงในเขาเล่า และเขาก็เป็นทาสและผู้รับใช้ในบ้านของเจ้าไม่ใช่หรือ ทำไมเจ้าจึงไม่บอกสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้าแก่เขา และปล่อยให้ชีวิตของเจ้าพินาศเพราะเรื่องนี้เล่า”
35 และนางกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าพเจ้าพยายามเกลี้ยกล่อมเขาอยู่ทุกวัน แต่เขาก็ไม่ยอมทำตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา และข้าพเจ้าได้สัญญาไว้กับเขาว่าให้สิ่งที่ดีทุกอย่างแล้ว แต่ก็ไม่ได้รับการตอบรับใดๆ จากเขาเลย ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงตกต่ำลงอย่างที่พวกท่านเห็น”
36 และเศลคาห์ก็ล้มป่วยอย่างหนักเพราะความปรารถนาในโยเซฟ และนางก็ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเพราะความรักที่มีต่อเขา และคนในบ้านของเศลคาห์และสามีของนางก็ไม่รู้เรื่องนี้เลยว่าเศลคาห์ล้มป่วยเพราะความรักที่มีต่อโยเซฟ
37 และคนในบ้านของนางทั้งหมดก็ถามนางว่า “เหตุใดเจ้าจึงเจ็บป่วยและทรุดโทรมลง และไม่ขาดสิ่งใดเลย?” นางจึงตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องนี้เลย ซึ่งมันเพิ่มขึ้นทุกวันแก่ข้าพเจ้า”
38 และบรรดาหญิงทั้งหลายและเพื่อนของนางก็มาเยี่ยมนางทุกวัน และพวกเขาก็พูดคุยกับนาง และนางก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “สิ่งนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อด้วยความรักของโยเซฟเท่านั้น” และพวกเขาก็กล่าวแก่นางว่า “จงล่อลวงเขาและจับเขาไว้โดยลับๆ บางทีเขาอาจจะฟังท่าน และช่วยให้ท่านพ้นจากความตายได้”
39 และเซลิคาห์ก็ยิ่งทรุดโทรมลงเพราะความรักที่มีต่อโยเซฟ และอาการของเธอก็แย่ลงเรื่อยๆ จนแทบไม่มีเรี่ยวแรงยืน
40 และในวันหนึ่ง โยเซฟกำลังทำงานให้เจ้านายของเขาอยู่ในบ้าน และเซลิคาห์ก็มาแอบและจู่โจมเขาอย่างกะทันหัน โยเซฟจึงลุกขึ้นต่อสู้กับนาง และเขามีพละกำลังมากกว่านาง จึงล้มนางลงกับพื้น
41 และเศลคาห์ร้องไห้เพราะความปรารถนาในใจที่มีต่อเขา เธอวิงวอนเขาทั้งน้ำตา น้ำตาไหลอาบแก้ม และเธอกล่าวแก่เขาด้วยน้ำเสียงวิงวอนและด้วยความขมขื่นในใจว่า
42 เจ้าเคยได้ยิน เคยเห็น หรือเคยรู้จักหญิงงามเช่นข้า หรืองามยิ่งกว่าข้า ผู้ซึ่งพูดคุยกับเจ้าทุกวัน ตกต่ำลงเพราะความรักที่มีต่อเจ้า มอบเกียรติมากมายแก่เจ้า และเจ้ายังไม่ยอมฟังเสียงของข้าหรือ?
43 และถ้าหากเป็นเพราะความกลัวเจ้านายของเจ้าว่าเขาจะลงโทษเจ้า ตราบใดที่กษัตริย์ยังทรงพระชนม์อยู่ เจ้านายของเจ้าจะไม่ทำอันตรายใดๆ แก่เจ้าในเรื่องนี้ ฉะนั้น โปรดฟังข้าพเจ้า และยินยอมเพื่อเห็นแก่เกียรติที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่เจ้า และเลื่อนความตายออกไปจากข้าพเจ้าเถิด ทำไมข้าพเจ้าจึงต้องตายเพื่อเจ้าเล่า? แล้วนางก็หยุดพูด
44 โยเซฟจึงตอบนางว่า “อย่ามายุ่งกับข้าพเจ้าเลย ปล่อยเรื่องนี้ให้เจ้านายของข้าพเจ้าจัดการเถิด ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้าไม่รู้หรอกว่ามีอะไรอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า เพราะของทุกอย่างที่เป็นของเจ้านาย เขาได้มอบไว้ในมือของข้าพเจ้าแล้ว และข้าพเจ้าจะทำสิ่งเหล่านี้ในบ้านของเจ้านายได้อย่างไร”
45 เพราะว่าท่านได้ให้เกียรติข้าพเจ้าอย่างมากในบ้านของท่าน และท่านได้แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลบ้านของท่าน ท่านได้ยกย่องข้าพเจ้า และไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้าในบ้านนี้ และนายของข้าพเจ้าก็ไม่ได้ละเว้นสิ่งใดจากข้าพเจ้าเลย นอกจากท่านผู้เป็นภรรยาของเขา แล้วท่านจะพูดเช่นนี้กับข้าพเจ้าได้อย่างไร และข้าพเจ้าจะทำความชั่วร้ายและบาปใหญ่หลวงเช่นนี้ต่อพระเจ้าและต่อสามีของท่านได้อย่างไร?
46 ฉะนั้นจงหยุดพูดเช่นนั้นกับข้าเถิด เพราะข้าจะไม่ฟังคำพูดของเจ้า แต่เซลิคาห์ไม่ยอมฟังโยเซฟเมื่อเขาพูดเช่นนั้นกับนาง แต่เธอกลับพยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาฟังนางทุกวัน
47 หลังจากนั้นลำธารในอียิปต์ก็เต็มไปด้วยน้ำจนล้นสองฝั่ง และชาวเมืองอียิปต์ทั้งหมดก็พากันออกไป รวมทั้งกษัตริย์และเจ้าชายก็ออกไปพร้อมกับตีกลองและเต้นรำ เพราะเป็นการเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ในอียิปต์ และเป็นวันหยุดในโอกาสที่ทะเลซีโฮร์ท่วม และพวกเขาก็ออกไปเฉลิมฉลองกันตลอดทั้งวัน
48 และเมื่อชาวอียิปต์ออกไปที่แม่น้ำเพื่อเฉลิมฉลองตามธรรมเนียมของพวกเขา คนในบ้านของโปติฟาร์ทั้งหมดก็ไปด้วย แต่เซลิคาห์ไม่ยอมไปด้วย เพราะนางกล่าวว่า “ฉันไม่สบาย” และนางก็อยู่บ้านเพียงลำพัง โดยไม่มีใครอื่นอยู่กับนางในบ้านเลย
49 และนางก็ลุกขึ้นขึ้นไปยังวิหารของนางในบ้าน และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าของเจ้าหญิง และประดับศีรษะด้วยหินโอนิกซ์อันล้ำค่าที่ประดับด้วยเงินและทอง และแต่งแต้มใบหน้าและผิวพรรณด้วยน้ำมันชำระล้างต่างๆ ของสตรี และฉีดน้ำหอมอบเชยและกำยานในวิหารและบ้าน และทาเมอร์ราห์และว่านหางจระเข้ แล้วนางก็นั่งอยู่ที่ทางเข้าวิหาร ในทางเดินของบ้าน ซึ่งโยเซฟเดินผ่านไปทำงาน และดูเถิด โยเซฟก็มาจากทุ่งนาและเข้าไปในบ้านเพื่อทำงานของเจ้านายของเขา
50 และเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงสถานที่ซึ่งพระองค์ต้องเสด็จผ่าน พระองค์ก็ทรงเห็นการกระทำทั้งหมดของเศลิคาห์ และพระองค์ก็ทรงหันกลับไป
51 และเศลีคาห์เห็นโยเซฟหันหลังกลับไป จึงร้องเรียกเขาว่า “โยเซฟเอ๋ย เจ้าเป็นอะไรไป? มาทำงานของเจ้าเถิด แล้วเราจะเปิดทางให้เจ้านั่งจนกว่าเจ้าจะไปถึงที่นั่งของเจ้า”
52 และโยเซฟก็กลับมาถึงบ้าน แล้วเดินไปยังที่นั่งของตน และนั่งลงเพื่อทำงานของเจ้านายตามปกติ แล้วดูเถิด เซลิคาห์ก็มาหาเขาและยืนอยู่ต่อหน้าเขาในชุดเจ้าหญิง และกลิ่นหอมจากเสื้อผ้าของนางก็ฟุ้งกระจายไปไกล
53 นางรีบไปจับโยเซฟและเสื้อผ้าของเขาไว้ แล้วกล่าวแก่เขาว่า “ขอสาบานต่อพระชนม์ของกษัตริย์ ถ้าเจ้าไม่ทำตามคำขอของข้า เจ้าจะต้องตายในวันนี้” แล้วนางก็รีบเอื้อมมืออีกข้างไปดึงดาบออกมาจากใต้เสื้อผ้าของนาง แล้วจ่อดาบนั้นที่คอของโยเซฟ แล้วกล่าวว่า “จงลุกขึ้นและทำตามคำขอของข้า ถ้าไม่ยอมทำ เจ้าจะต้องตายในวันนี้”

54 โยเซฟกลัวนางมากเพราะนางทำเช่นนั้น เขาจึงลุกขึ้นหนี
นางจึงคว้าชายเสื้อของเขาไว้ ด้วยความหวาดกลัวขณะวิ่งหนี
ชายเสื้อที่เศลลิคาห์คว้าไว้จึงขาด โยเซฟจึงทิ้งชายเสื้อไว้ในมือ
ของเศลลิคาห์ แล้วหนีออกไป เพราะเขากลัวมาก
55 เมื่อเซลิคาห์เห็นว่าเสื้อผ้าของโยเซฟขาด และเขาได้ทิ้งไว้ใน
มือของนางแล้วหนีไป นางก็กลัวตายว่าเรื่องนี้จะแพร่ไปถึงคน
อื่น นางจึงลุกขึ้นและใช้ไหวพริบถอดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ แล้วสวม
เสื้อผ้าอื่นแทน
56 นางจึงหยิบเสื้อผ้าของโยเซฟมาวางไว้ข้างๆ แล้วไปนั่งในที่ที่
นางเคยนั่งตอนป่วย ก่อนที่คนในบ้านจะออกไปที่แม่น้ำ นาง
เรียกเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในบ้านนั้นมา และสั่งให้เขาไปเรียกคน
ในบ้านมาหานาง
57 เมื่อนางเห็นพวกเขา นางจึงกล่าวแก่พวกเขาด้วยเสียงดัง
และคร่ำครวญว่า “ดูสิ นายของท่านพาชายชาวฮีบรูคนใดมาที่
บ้านของฉัน เขามาในวันนี้เพื่อจะร่วมหลับนอนกับฉัน”
58 เมื่อท่านออกไปแล้ว เขาก็มาที่บ้าน และเมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่
ในบ้าน เขาก็เข้ามาหาข้าพเจ้าและจับตัวข้าพเจ้าไว้ โดยมีเจตนา
จะร่วมหลับนอนกับข้าพเจ้า
59 และเราได้จับเสื้อผ้าของเขาและฉีกมันออก แล้วร้องตะโกน
ใส่เขาเสียงดัง และเมื่อเราตะโกนเสียงดังขึ้น เขาก็กลัวตาย จึง
ทิ้งเสื้อผ้าไว้ต่อหน้าเราแล้วหนีไป
60 และคนในบ้านของนางก็ไม่ได้พูดอะไร แต่ความโกรธของ
พวกเขาก็พลุ่งพล่านขึ้นต่อโยเซฟ พวกเขาจึงไปบอกเจ้านาย
ของเขาถึงเล่ห์เหลี่ยมที่โยเซฟใช้
61 และโปติฟาร์กลับบ้านด้วยความโกรธจัด ภรรยาของเขาร้อง
บอกเขาว่า “เจ้าทำอะไรกับข้าเช่นนี้ ถึงได้พาคนรับใช้ชายเหล้า
เข้ามาในบ้านของข้า เขามาหาข้าในวันนี้เพื่อเล่นสนุกกับข้า แต่
เขากลับทำกับข้าเช่นนี้”
62 และโปติฟาร์ได้ยินคำพูดของภรรยา จึงสั่งให้ลงโทษโยเซฟ
ด้วยการเฆี่ยนตีอย่างรุนแรง และพวกเขาก็ลงโทษโยเซฟตามที่
สั่ง
63 ขณะที่พวกเขากำลังทำร้ายโยเซฟ เขาก็ร้องออกมาเสียงดัง
และเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์ แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ทรงทราบแล้วว่าข้าพระองค์บริสุทธิ์จากข้อกล่าวหาทั้ง
หมดนี้ และเหตุใดข้าพระองค์จึงต้องตายในวันนี้ด้วยความเท็จ
โดยฝีมือของคนชั่วที่ไม่ได้เข้าสุหนัตเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ทรง
ทราบดีอยู่แล้ว?”
64 ขณะที่คนของโปติฟาร์กำลังทุบตีโยเซฟอยู่นั้น โยเซฟก็ยัง
คงร้องไห้คร่ำครวญอยู่ และที่นั่นมีเด็กคนหนึ่งอายุสิบเอ็ดเดือน
พระเจ้าทรงเปิดปากของเด็กนั้น และเขาพูดถ้อยคำเหล่านี้ต่อ
หน้าคนของโปติฟาร์ที่กำลังทุบตีโยเซฟอยู่ว่า
65 พวกเจ้าต้องการอะไรจากชายผู้นี้ และเหตุใดพวกเจ้าจึง
กระทำความชั่วเช่นนี้ต่อเขา? แม่ของข้าพเจ้าพูดเท็จและกล่าวคำ
โกหก เรื่องราวเป็นเช่นนี้
66 และเด็กนั้นเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกเขาฟังอย่างถูก
ต้อง และเล่าคำพูดทั้งหมดของเซลิคาห์ที่กล่าวกับโยเซฟให้พวก
เขาฟังวันแล้ววันเล่า
67 และชายทั้งหลายได้ยินถ้อยคำของเด็กนั้น พวกเขาก็
ประหลาดใจอย่างยิ่งในถ้อยคำของเด็กนั้น แล้วเด็กนั้นก็หยุด
พูดและนิ่งเงียบไป
68 และโปติฟาร์รู้สึกอับอายมากเมื่อได้ยินคำพูดของบุตรชาย
จึงสั่งให้คนของตนอย่าตีโยเซฟอีกต่อไป และพวกเขาก็หยุดตีโย
เซฟ
69 และโปติฟาร์ได้พาโยเซฟไปและสั่งให้นำตัวเขาไปขึ้นศาลต่อ
หน้าพวกปุโรหิตซึ่งเป็นผู้พิพากษาของกษัตริย์ เพื่อให้ตัดสินคดี
นี้
70 และโปติฟาร์กับโยเซฟได้มาเข้าเฝ้าพวกปุโรหิตซึ่งเป็นผู้
พิพากษาของกษัตริย์ และโปติฟาร์กล่าวแก่พวกเขาว่า “ขอท่าน
โปรดตัดสินเถิดว่าควรลงโทษผู้รับใช้ผู้นี้อย่างไร เพราะเขา
กระทำเช่นนี้”
71 พวกปุโรหิตจึงทูลโยเซฟว่า “เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนี้กับเจ้านาย
ของเจ้า?” โยเซฟจึงทูลตอบว่า “ไม่ใช่เช่นนั้น นายท่านทั้งหลาย
เรื่องเป็นเช่นนี้” โปติฟาร์จึงทูลโยเซฟว่า “แท้จริงแล้ว เราได้
มอบทรัพย์สินทั้งหมดของเราไว้ในมือของเจ้า และเราไม่ได้หวง
อะไรไว้เลยนอกจากภรรยาของเรา แล้วเจ้าจะทำเช่นนี้ได้อย่าง
ไร?”
72 โยเซฟจึงตอบว่า “ไม่จริงหรอก นายท่าน ขอสาบานต่อพระ
เจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และต่อพระชนม์ชีพของท่าน นายท่าน คำ
พูดที่ท่านได้ยินจากภรรยาของท่านนั้นไม่เป็นความจริง เพราะ
เรื่องราวในวันนี้เป็นเช่นนี้”
73 หนึ่งปีผ่านไปแล้วนับตั้งแต่ข้าพเจ้าอยู่ในบ้านของท่าน ท่าน
เห็นความผิดบาปใดๆ ในตัวข้าพเจ้า หรือสิ่งใดที่อาจทำให้ท่าน
ต้องเรียกร้องชีวิตของข้าพเจ้าหรือไม่?
74 และพวกปุโรหิตก็ทูลโปติฟาร์ว่า “ขอท่านโปรดส่งคนมานำ
เสื้อผ้าที่ขาดของโยเซฟมาให้เราดู และให้เราดูรอยขาดนั้น ถ้า
หากรอยขาดอยู่ด้านหน้าของเสื้อผ้า ก็แสดงว่าใบหน้าของโย
เซฟต้องหันไปทางนาง และนางต้องจับตัวเขาไว้เพื่อจะเข้ามาหา
นาง และภรรยาของท่านได้กระทำการทุกอย่างที่นางพูดด้วย
การหลอกลวง”
75 และพวกเขานำเสื้อผ้าของโยเซฟมาต่อหน้าพวกปุโรหิตผู้
พิพากษา และพวกเขาก็เห็น และดูเถิด น้ำตาไหลอยู่ตรงหน้าโย
เซฟ และพวกปุโรหิตผู้พิพากษาทั้งหลายก็รู้ว่านางได้บีบเสื้อผ้า
ของเขา และพวกเขากล่าวว่า “โทษประหารชีวิตไม่ควรตกแก่
ทาสผู้นี้ เพราะเขาไม่ได้ทำอะไรผิด แต่โทษที่ควรตกแก่เขาคือ ให้
จำคุกเพราะข่าวลือที่แพร่ออกไปเกี่ยวกับภรรยาของท่าน”
76 และโปติฟาร์ได้ยินคำพูดของพวกเขา จึงนำโยเซฟไปขังไว้ใน
คุก ซึ่งเป็นที่คุมขังนักโทษของกษัตริย์ และโยเซฟถูกขังอยู่ใน
คุกนั้นสิบสองปี
77 และถึงกระนั้น ภรรยาของนายเขาก็ยังไม่ละทิ้งเขา และนางก็
ไม่หยุดพูดกับเขาวันแล้ววันเล่าเพื่อให้เขาฟังนาง และเมื่อครบ

สามเดือนแล้ว เซลิคาห์ก็ยังคงไปหาโยเซฟที่บ้านพักคนชราทุกวัน และนางก็ชักชวนให้เขาฟังนาง เซลิคาห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “เจ้าจะอยู่ในบ้านนี้อีกนานเท่าไร? แต่จงฟังเสียงของข้าเดี๋ยวนี้ แล้วข้าจะพาเจ้าออกจากบ้านนี้”
78 โยเซฟจึงตอบนางว่า “ข้าพเจ้าจะอยู่ในบ้านนี้ต่อไปดีกว่าที่จะฟังคำพูดของท่านและทำบาปต่อพระเจ้า” นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าท่านไม่ทำตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา ข้าพเจ้าจะควักลูกตาของท่านออก ใส่โซ่ตรวนที่เท้าของท่าน และมอบท่านไว้ในมือของพวกที่ท่านไม่รู้จักมาก่อน”
79 โยเซฟจึงตอบนางว่า “ดูเถิด พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงทรงสามารถช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวงที่เจ้าจะกระทำต่อข้าพเจ้าได้ เพราะพระองค์ทรงเปิดตาคนตาบอด ทรงแก้พันธนาการคนที่ถูกมัด และทรงปกป้องคนต่างชาติที่ไม่คุ้นเคยกับแผ่นดินนี้”
80 และเมื่อเซลิคาห์ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมโยเซฟให้ฟังนางได้ นางจึงเลิกไปเกลี้ยกล่อมเขา และโยเซฟก็ยังคงถูกกักขังอยู่ในโรงพยาบาล และยาโคบบิดาของโยเซฟและพี่น้องทั้งหมดของเขาที่อยู่ในแผ่นดินคานาอันก็ยังคงโศกเศร้าและร้องไห้ในวันเหล่านั้นเพราะโยเซฟ เพราะยาโคบปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยนเรื่องโยเซฟบุตรชายของเขา และยาโคบก็ร้องไห้เสียงดังและโศกเศร้าตลอดวันเหล่านั้น

บทที่ 45

1 และในเวลานั้นในปีนั้น ซึ่งเป็นปีที่โยเซฟลงไปอียิปต์หลังจากที่พี่น้องของเขาขายเขาไปแล้ว รูเบน บุตรชายของยาโคบ ได้ไปที่ทิมนาห์และรับเอลีอูรัม บุตรสาวของอาวีชาวคานาอัน มาเป็นภรรยา และเขาก็มาหาเธอ
2 และเอลีอูรัม ภรรยาของรูเบนตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายแก่เขาคือ ฮาโนค ปาลู เชทซรอน และคาร์มี สี่คน และซีเมโอน น้องชายของเขา ได้แต่งงานกับดีนาห์ น้องสาวของเขา และดีนาห์ได้คลอดบุตรชายแก่เขาคือ เมมูเอล ยามิน โอฮัด ยาคิน และโซคาร์ ห้าคน
3 ต่อมาท่านได้ไปหาบูนาห์หญิงชาวคานาอัน ซึ่งเป็นบูนาห์คนเดียวกันกับที่ซีเมโอนจับเป็นเชลยมาจากเมืองเชเคม บูนาห์อยู่ต่อหน้าดีนาห์และปรนนิบัติเธอ และซีเมโอนได้มาหาเธอ และเธอก็คลอดบุตรชายชื่อซาอูลให้แก่เขา
4 ในเวลานั้น ยูดาห์ได้เดินทางไปยังเมืองอาดูลัม และได้พบกับชายคนหนึ่งในเมืองอาดูลัม ชื่อฮิราห์ และยูดาห์ได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรสาวของชายชาวคานาอัน ชื่ออาลียาธ เป็นบุตรสาวของชูอา ยูดาห์จึงรับนางเป็นบุตรสาว และอาลียาธได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนแก่ยูดาห์ คือ เออร์ โอนัน และชิโลห์
5 และเลวีกับอิสสาคาร์ได้เดินทางไปยังดินแดนทางทิศตะวันออก และได้แต่งงานกับธิดาของโยบับ บุตรชายของโยกทาน บุตรชายของเอเบอร์ และโยบับ บุตรชายของโยกทานมีธิดาอยู่สองคน คนโตชื่ออาดินาห์ และคนเล็กชื่ออาริดาห์
6 และเลวีได้แต่งงานกับอาดีนาห์ และอิสสาคาร์ได้แต่งงานกับอาริดาห์ และทั้งสองได้มาถึงแผ่นดินคานาอัน ไปยังบ้านของบิดาของพวกเขา และอาดีนาห์ได้คลอดบุตรชายสามคนแก่เลวี คือ เกอร์โชน เคฮัท และเมรารี
7 และอาริดาห์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสี่คนแก่อิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาห์ โยบ และโชมรอน และดานได้ไปยังดินแดนโมอับและได้แต่งงานกับอัฟลาเลท บุตรสาวของคามูดานชาวโมอับ และพาเธอไปยังดินแดนคานาอัน
8 และอัฟลาเลทเป็นหมัน ไม่มีบุตร ต่อมาพระเจ้าทรงระลึกถึงอัฟลาเลทภรรยาของดาน และนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางตั้งชื่อเขาว่าชูชิม
9 และกาดกับนัฟทาลีได้ไปที่เมืองฮารานและรับบุตรสาวของอามูรัม บุตรชายของอุซ บุตรชายของนาฮอร์ มาเป็นภรรยา
10 และนี่คือชื่อของบุตรสาวของอามูรัม ชื่อของบุตรสาวคนโตคือเมริมาห์ และชื่อของบุตรสาวคนเล็กคืออุซิธ นัฟทาลีได้แต่งงานกับเมริมาห์ และกาดได้แต่งงานกับอุซิธ และพาพวกนางไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปยังบ้านของบิดาพวกนาง
11 และเมริมาห์ให้กำเนิดบุตรชายสี่คนแก่นัฟทาลี คือ ยาคเซล กุนี ยาเซอร์ และชาเล็ม และอุซิธให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนแก่กาด เซฟีออน ชากี ชุนี เอซบอน เอรี อาโรดี และอาราลี
12 และอาเชอร์จึงออกไปรับอาโดน บุตรสาวของอัฟลาล บุตรของฮาดัด บุตรของอิชมาเอล มาเป็นภรรยา และพาเธอไปยังแผ่นดินคานาอัน
13 และในสมัยนั้น อาโดน ภรรยาของอาเชอร์ก็เสียชีวิต นางไม่มีบุตร และหลังจากอาโดนเสียชีวิต อาเชอร์จึงข้ามไปอีกฝั่งของแม่น้ำและแต่งงานกับฮาดูราห์ บุตรสาวของอาบิมาเอล บุตรของเอเบอร์ บุตรของเชม
14 หญิงสาวผู้นั้นมีรูปร่างหน้าตาดีและเป็นหญิงฉลาด และนางเคยเป็นภรรยาของมัลคีเอล บุตรชายของเอลาม บุตรชายของเชม
15 และฮาดูราห์ได้ให้กำเนิดบุตรสาวแก่มาลคีเอล และเขาตั้งชื่อนางว่าเซราห์ และมาลคีเอลก็เสียชีวิตหลังจากนั้น และฮาดูราห์ก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนาง
16 และหลังจากภรรยาของยาโคบเสียชีวิตที่เมืองอาเชอร์แล้ว ยาโคบก็ไปรับฮาดูราห์มาเป็นภรรยา และพาเธอมายังแผ่นดินคานาอัน และเขาก็พาเซราห์ลูกสาวของเธอมาด้วย ตอนนั้นเซราห์อายุสามขวบ และเด็กหญิงนั้นได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของยาโคบ
17 และหญิงสาวนั้นมีรูปร่างหน้าตาดี และดำเนินชีวิตตามทางอันบริสุทธิ์ของลูกหลานยาโคบ นางไม่ขาดสิ่งใด และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่นาง
18 และฮาดูราห์ภรรยาของอาเชอร์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายสี่คนแก่เขา ได้แก่ ยิมนาห์ ยิชวาห์ ยิชวี และเบริยาห์

19 และเศบูลุนได้ไปยังเมืองมีเดียน และได้แต่งงานกับเมริชาห์ บุตรสาวของโมลาด บุตรของอาบิดา บุตรของมีเดียน และพาเธอมายังแผ่นดินคานาอัน
20 และเมรูชาห์คลอดบุตรให้เศบูลุนเสเรด เอโลนและยอคเลเอล ลูกชายสามคน
21 และยาโคบได้ส่งคนไปหาอาราม บุตรของโซบา บุตรของเทราห์ และเขาได้เลือกเมคาลิยา บุตรสาวของอาราม เป็นภรรยาของเบนยามินบุตรชายของเขา และนางก็ได้มายังแผ่นดินคานาอันเพื่ออยู่กินกับวงศ์วานของยาโคบ และเบนยามินมีอายุสิบขวบเมื่อเขาได้เลือกเมคาลิยา บุตรสาวของอาราม เป็นภรรยา
22 และเมคาลิยาตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายแก่เบนจามินชื่อเบลา เบเคอร์ อัชเบล เกรา และนาอามาน รวมห้าคน ต่อมาเบนจามินได้ไปแต่งงานกับอาริบัท บุตรสาวของโชมรอน บุตรชายของอับราฮัม นอกเหนือจากภรรยาคนแรกของเขา และเมื่อเบนจามินอายุได้สิบแปดปี อาริบัทได้คลอดบุตรชายแก่เบนจามินชื่ออาคี โวช มูพิม ชูพิม และออร์ด รวมห้าคน
23 ในสมัยนั้น ยูดาห์ได้ไปที่บ้านของเชม และรับทามาร์ บุตรสาวของเอลาม บุตรชายของเชม มาเป็นภรรยาของเออร์ บุตรชายคนแรกของเขา
24 และเออร์ได้ไปหาทามาร์ภรรยาของเขา และนางก็ได้เป็นภรรยาของเขา และเมื่อเขาไปหานางแล้ว เขาก็ได้ทำลายเชื้อสายของตนอย่างโจ่งแจ้ง และการกระทำของเขานั้นชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระเจ้าทรงลงโทษเขาจนตาย
25 และหลังจากเออร์ บุตรชายคนแรกของยูดาห์เสียชีวิต ยูดาห์จึงกล่าวแก่โอนันว่า จงไปหาภรรยาของพี่ชายเจ้า และแต่งงานกับนางในฐานะญาติสนิท และมีบุตรให้แก่พี่ชายเจ้า
26 และโอนันได้แต่งงานกับทามาร์ และเขาก็มาอยู่กับนาง โอนันก็กระทำการเช่นเดียวกับพี่ชายของเขา และการกระทำของเขานั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระองค์จึงทรงฆ่าพี่ชายของเขาด้วย
27 เมื่อโอนันตาย ยูดาห์จึงกล่าวแก่ทามาร์ว่า “จงอยู่ในบ้านของบิดาเจ้าจนกว่าชิโลห์บุตรชายของข้าจะเติบโตขึ้น” และยูดาห์ก็ไม่ปรารถนาจะยกทามาร์ให้แก่ชิโลห์อีกต่อไป เพราะเขากล่าวว่า “บางทีเขาอาจจะตายเหมือนพี่น้องของเขา”
28 แล้วทามาร์ก็ลุกขึ้นไปและพักอยู่ที่บ้านของบิดาของนาง และทามาร์ก็พักอยู่ที่บ้านของบิดาของนางเป็นเวลาระยะหนึ่ง
29 และเมื่อถึงปีใหม่ อาลียาธภรรยาของยูดาห์ก็เสียชีวิต ยูดาห์จึงเสียใจกับการจากไปของภรรยา และหลังจากอาลียาธเสียชีวิต ยูดาห์ก็ไปกับฮิราห์เพื่อนของเขาที่ทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะ
30 และทามาร์ได้ยินว่ายูดาห์ได้ขึ้นไปที่ทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะ และชิโลห์ก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และยูดาห์ก็ไม่พอใจในตัวเธอ
31 แล้วทามาร์ก็ลุกขึ้นถอดเสื้อผ้าของหญิงม่ายออก แล้วเอาผ้าคลุมหน้ามาคลุมตัวให้มิดชิด แล้วไปนั่งอยู่กลางถนนสาธารณะซึ่งอยู่บนถนนไปทิมนาห์
32 และยูดาห์ก็ผ่านมาเห็นนาง จึงรับนางมาอยู่ด้วย และนางก็ตั้งครรภ์กับเขา และเมื่อถึงเวลาคลอด ก็ปรากฏว่ามีฝาแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง เขาจึงตั้งชื่อบุตรคนแรกว่าเปเรซ และตั้งชื่อบุตรคนที่สองว่าซาราห์

บทที่ 46

1 ในสมัยนั้น โยเซฟยังถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำในแผ่นดินอียิปต์
2 ในเวลานั้น บรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์กำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ คือหัวหน้าคนดูแลอาหารและหัวหน้าคนทำขนมปังซึ่งเป็นของกษัตริย์แห่งอียิปต์
3 และคนเลี้ยงเหล้าองุ่นได้นำมาวางไว้ให้กษัตริย์ดื่ม และคนทำขนมปังได้นำขนมปังมาวางไว้ให้กษัตริย์รับประทาน และกษัตริย์ทรงดื่มเหล้าองุ่นและรับประทานขนมปังนั้น พระองค์และบรรดาข้าราชบริพารและรัฐมนตรีที่ร่วมรับประทานอาหารในโต๊ะของกษัตริย์ก็ทรงร่วมรับประทานด้วย
4 และขณะที่พวกเขากำลังกินและดื่มอยู่นั้น คนรับใช้และคนทำขนมปังก็ยังคงอยู่ที่นั่น และบรรดาเสนาบดีของฟาโรห์ก็พบแมลงวันจำนวนมากในเหล้าองุ่นที่คนรับใช้ได้นำมา และพบก้อนไนเตรตในขนมปังของคนทำขนมปัง
5 และหัวหน้าองครักษ์ได้แต่งตั้งโยเซฟให้เป็นผู้รับใช้ในราชสำนักของฟาโรห์ และราชสำนักของฟาโรห์ถูกคุมขังไว้หนึ่งปี
6 และเมื่อสิ้นปีนั้น ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ณ สถานที่คุมขัง และในเช้าวันรุ่งขึ้น โยเซฟก็ไปหาพวกเขาเพื่อดูแลตามปกติ และเขาก็เห็นพวกเขา และดูเถิด ใบหน้าของพวกเขานั้นดูหดหู่และเศร้าหมอง
7 โยเซฟจึงถามพวกเขาว่า “เหตุใดวันนี้พวกท่านจึงดูเศร้าหมองและหดหู่ใจ?” พวกเขาจึงตอบว่า “เราฝันไป และไม่มีใครสามารถแปลความฝันนั้นได้” โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “โปรดเล่าความฝันให้เราฟังเถิด แล้วพระเจ้าจะประทานคำตอบแห่งสันติสุขแก่พวกท่านตามที่พวกท่านปรารถนา”
8 และคนรับใช้เล่าความฝันของเขาให้โยเซฟฟังว่า “ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่า มีเถาองุ่นใหญ่ต้นหนึ่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า และบนเถาองุ่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นกิ่งสามกิ่ง เถาองุ่นนั้นออกดอกอย่างรวดเร็วและสูงขึ้นไปมาก และผลของมันสุกงอมกลายเป็นองุ่น”
9 และข้าพเจ้าได้นำองุ่นมาคั้นใส่ถ้วย แล้ววางไว้ในพระหัตถ์ของฟาโรห์ และพระองค์ทรงดื่ม โยเซฟจึงทูลพระองค์ว่า กิ่งทั้งสามที่อยู่บนเถาองุ่นนั้นมีอายุสามวัน
10 แต่ภายในสามวัน กษัตริย์จะทรงสั่งให้นำตัวท่านออกมา และจะทรงคืนตำแหน่งให้ท่าน และท่านจะถวายเหล้าองุ่นแด่กษัตริย์ดังเช่นเมื่อครั้งที่ท่านเป็นนายเสบียงของพระองค์ แต่ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน เพื่อท่านจะได้ระลึกถึงข้าพเจ้าต่อฟาโรห์เมื่อทุกอย่างดีขึ้น และขอทรงเมตตาข้าพเจ้าและนำข้าพเจ้าออกมาจากคุกนี้ เพราะข้าพเจ้าถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดินคานาอันและถูกขายเป็นทาสในที่แห่งนี้
11 และเรื่องที่เล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับภรรยาของเจ้านายของข้าพเจ้านั้นก็เป็นเรื่องเท็จ เพราะพวกเขาขังข้าพเจ้าไว้ในคุกนี้

โดยไม่มีเหตุผล และคนรับใช้ก็ตอบโยเซฟว่า ถ้าพระราชาทรงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าดีเหมือนแต่ก่อน เหมือนที่ท่านได้แปลให้ข้าพเจ้าฟังครั้งล่าสุด ข้าพเจ้าจะทำตามที่ท่านปรารถนาทุกอย่าง และจะช่วยให้ท่านได้ออกจากคุกนี้
12 และคนทำขนมปังเห็นว่าโยเซฟตีความความฝันของคนรับใช้ได้อย่างถูกต้อง จึงเข้าไปหาโยเซฟและเล่าความฝันทั้งหมดให้โยเซฟฟัง
13 และเขากล่าวแก่พระองค์ว่า "ในความฝันของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นตะกร้าสีขาวสามใบวางอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามองดู ก็เห็นว่าในตะกร้าบนสุดมีอาหารทุกชนิดสำหรับฟาโรห์ และดูเถิด นกกำลังกินอาหารเหล่านั้นจากศีรษะของข้าพเจ้า"
14 โยเซฟจึงกล่าวแก่เขาว่า "ตะกร้าสามใบที่ท่านเห็นนั้นมีอายุสามวัน แต่ภายในสามวันฟาโรห์จะตัดหัวท่านและแขวนท่านไว้บนต้นไม้ แล้วนกจะมากินเนื้อของท่าน เหมือนอย่างที่ท่านเห็นในความฝัน"
15 ในวันเหล่านั้น พระราชินีกำลังจะคลอดบุตร และในวันนั้นพระนางได้ทรงคลอดพระโอรสแก่กษัตริย์แห่งอียิปต์ และพวกเขาก็ประกาศว่ากษัตริย์ได้พระโอรสองค์แรกแล้ว และประชาชนชาวอียิปต์ทั้งปวงพร้อมด้วยข้าราชการและข้าราชบริพารของฟาโรห์ต่างก็ยินดีปรีดาอย่างยิ่ง
16 และในวันที่สามแห่งการประสูติของฟาโรห์ พระองค์ทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่สำหรับข้าราชการและข้าราชบริพารของพระองค์ สำหรับกองทัพจากเมืองโซอาร์และจากแผ่นดินอียิปต์
17 และประชาชนชาวอียิปต์ทั้งปวงและบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ต่างมาร่วมรับประทานอาหารและดื่มฉลองกับกษัตริย์ในงานฉลองพระโอรสของพระองค์ และร่วมยินดีในความยินดีของกษัตริย์
18 และบรรดาข้าราชการและข้าราชบริพารของกษัตริย์ต่างก็ยินดีปรีดาในงานเลี้ยงนั้นเป็นเวลาแปดวัน พวกเขาเฉลิมฉลองด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิด กลอง และการเต้นรำในพระราชวังของกษัตริย์เป็นเวลาแปดวัน
19 และคนรับใช้ซึ่งโยเซฟได้แปลความฝันให้ฟังนั้นก็ลืมโยเซฟไป และไม่ได้เอ่ยถึงโยเซฟต่อกษัตริย์ตามที่ได้สัญญาไว้ เพราะเหตุการณ์นี้มาจากพระเจ้าเพื่อลงโทษโยเซฟ เนื่องจากเขาไว้วางใจในมนุษย์
20 และโยเซฟก็อยู่ในคุกต่ออีกสองปี จนครบสิบสองปี

บทที่ 47

1 ในสมัยนั้น อิสอัค บุตรชายของอับราฮัม ยังคงอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน เขามีอายุมากแล้ว คือหนึ่งร้อยแปดสิบปี และเอซาว บุตรชายของเขา น้องชายของยาโคบ อยู่ในแผ่นดินเอโดม และเขากับบุตรชายของเขามีทรัพย์สินอยู่ในนั้นท่ามกลางชาวเสอีร์
2 และเอซาวได้ยินว่าบิดาของเขากำลังจะสิ้นชีวิต เขาและบุตรชายและครอบครัวจึงมายังแผ่นดินคานาอัน ไปยังบ้านของบิดา และยาโคบและบุตรชายของเขาก็ออกจากที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ในเฮบรอน และพวกเขาทั้งหมดก็มาหาอิสอัคบิดาของพวกเขา และพวกเขาก็พบเอซาวและบุตรชายของเขาอยู่ในเต็นท์
3 และยาโคบกับบุตรชายของเขานั่งอยู่ต่อหน้าอิสอัคผู้เป็นบิดา และยาโคบยังคงโศกเศร้าเสียใจต่อการตายของโยเซฟบุตรชายของเขา
4 และอิสอัคกล่าวแก่ยาโคบว่า จงพาบุตรชายของเจ้ามาที่นี่ และเราจะอวยพรเขา และยาโคบก็พาบุตรชายทั้งสิบเอ็ดคนมาอยู่ต่อหน้าอิสอัคผู้เป็นบิดา
5 และอิสอัคได้วางมือลงบนบุตรชายทั้งหมดของยาโคบ แล้วเขาก็โอบกอดพวกเขาและจูบพวกเขาทีละคน และในวันนั้นอิสอัคได้อวยพรพวกเขาและกล่าวแก่พวกเขาว่า ขอพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านทรงอวยพรท่านและเพิ่มพูนเชื้อสายของท่านให้มากมายเหมือนดวงดาวในท้องฟ้า
6 และอิสอัคก็อวยพรบุตรชายของเอซาวด้วยว่า ขอพระเจ้าทรงบันดาลให้พวกท่านเป็นที่หวาดกลัวและน่าสะพรึงกลัวแก่ผู้ที่เห็นพวกท่าน และแก่ศัตรูของพวกท่านทั้งหลาย
7 และอิสอัคเรียกยาโคบและบุตรชายของเขามา และพวกเขาทั้งหมดก็มานั่งอยู่ต่อหน้าอิสอัค แล้วอิสอัคก็กล่าวแก่ยาโคบว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงตรัสกับข้าพเจ้าว่า เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้เป็นมรดกแก่เชื้อสายของเจ้า ถ้าลูกหลานของเจ้าปฏิบัติตามพระบัญญัติและวิถีทางของเรา และเราจะปฏิบัติตามคำสาบานที่เราได้สาบานไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้า
8 ฉะนั้นลูกเอ๋ย จงสอนลูกหลานของเจ้าให้ยำเกรงพระเจ้า และให้ดำเนินในทางดีซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าของเจ้า เพราะถ้าเจ้าปฏิบัติตามทางของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงรักษาสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม และจะทรงทำดีกับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป
9 เมื่ออิสอัคสั่งสอนยาโคบและบุตรของเขาเสร็จแล้ว เขาก็สิ้นลมหายใจและไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา
10 และยาโคบกับเอซาวก็ก้มลงกราบอิสอัคผู้เป็นบิดา แล้วทั้งสองก็ร้องไห้ อิสอัคเสียชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยแปดสิบปีในแผ่นดินคานาอัน ที่เมืองเฮบรอน และบรรดาบุตรชายของเขาก็นำศพไปฝังไว้ในถ้ำมัคเพลาห์ ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อมาจากบุตรของเฮทเพื่อเป็นที่ฝังศพ
11 และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินคานาอันต่างก็ไปร่วมกับยาโคบและเอซาวเพื่อฝังศพอิสอัค และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันต่างก็แสดงความเคารพอย่างยิ่งต่ออิสอัคเมื่อเขาตาย
12 และบรรดาบุตรชายของยาโคบและบุตรชายของเอซาวก็เดินเท้าเปล่าวนไปวนมาพลางคร่ำครวญจนกระทั่งถึงคิเรอัทอาร์บา
13 และยาโคบกับเอซาวได้ฝังศพอิสอัคบิดาของพวกเขาในถ้ำมัคเพลาห์ ซึ่งอยู่ในคิเรอัทอาร์บาในเมืองเฮบรอน และพวกเขาฝังศพเขาด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง เหมือนกับงานศพของกษัตริย์

14 และยาโคบกับบุตรชายของเขา เอซาวกับบุตรชายของเขา
และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันทั้งหลายต่างก็โศกเศร้าอย่าง
หนัก พวกเขาฝังศพเขาและไว้ทุกข์ให้เขาหลายวัน
15 เมื่ออิสอัคสิ้นชีวิต เอซาวได้มอบฝูงวัวและทรัพย์สินทั้งหมด
ที่เป็นของเขาให้แก่บุตรชายของเขา และเอซาวก็กล่าวแก่ยาโค
บว่า "ขอวิงวอนท่าน ทรัพย์สินทั้งหมดที่บิดาของเราทิ้งไว้ เราจะ
แบ่งกันคนละครึ่ง และข้าพเจ้าจะเป็นผู้เลือก" และยาโคบก็กล่าว
ว่า "เราจะทำเช่นนั้น"
16 และยาโคบได้นำทรัพย์สินทั้งหมดที่อิสอัคทิ้งไว้ในแผ่นดินคา
นาอัน ทั้งปศุสัตว์และทรัพย์สินอื่นๆ มาแบ่งออกเป็นสองส่วน
วางไว้ต่อหน้าเอซาวและบุตรชายของเขา แล้วกล่าวแก่เอซาวว่า
"ดูเถิด ทรัพย์สินทั้งหมดนี้อยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว เจ้าจงเลือกเอา
ครึ่งหนึ่งที่เจ้าต้องการ"
17 ยาโคบจึงกล่าวแก่เอซาวว่า "ขอทรงฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าจะบอก
เจ้า คือพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและดินได้ตรัสกับอับราฮัมและอิส
อัคบรรพบุรุษของเราว่า เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของ
เจ้าเป็นมรดกตลอดไป"
18 ฉะนั้น ทรัพย์สินทั้งหมดที่บิดาของเราได้ทิ้งไว้ก็อยู่ต่อหน้า
ท่าน และดูเถิด แผ่นดินทั้งปวงก็อยู่ต่อหน้าท่าน จงเลือกเอาสิ่ง
ใดก็ได้ตามที่ท่านปรารถนา
19 ถ้าเจ้าปรารถนาแผ่นดินทั้งปวง จงเอาไปเป็นของเจ้าและลูก
หลานของเจ้าเป็นมรดกตลอดไป และเราจะเอาทรัพย์สมบัติ
เหล่านี้ไป และถ้าเจ้าปรารถนาทรัพย์สมบัติ จงเอาไปเป็นของเจ้า
และเราจะเอาแผ่นดินนี้ไปเป็นของเราและลูกหลานของเราให้เป็น
มรดกตลอดไป
20 และในวันนั้นเนบาโยท บุตรชายของอิชมาเอล อยู่ในดินแดน
นั้นกับลูกๆ ของเขา และเอซาวได้ไปปรึกษาหารือกับเขา
แล้วกล่าวว่า
21 ยาโคบได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าเช่นนี้ และได้ตอบข้าพเจ้าเช่นนี้
บัดนี้ขอทรงให้คำแนะนำแก่เรา แล้วเราจะฟัง
22 เนบาโยทจึงกล่าวว่า "ยาโคบพูดอะไรกับท่านกันเล่า? ดูเถิด
ลูกหลานชาวคานาอันทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่น
ดินของตน และยาโคบก็กล่าวว่าเขาจะได้รับแผ่นดินนั้นเป็น
มรดกพร้อมกับลูกหลานของเขาตลอดไป"
23 ฉะนั้นจงไปเถิด เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดของบิดาเจ้าไป และ
ทิ้งยาโคบผู้เป็นพี่ชายของเจ้าไว้ในแผ่นดินตามที่เขาได้กล่าวไว้
แล้ว
24 และเอซาวก็ลุกขึ้นกลับไปหายาโคบ และทำตามที่เนบายอธ
บุตรของอิชมาเอลได้แนะนำไว้ทุกประการ เอซาวเอาทรัพย์
สมบัติทั้งหมดที่อิสอัคทิ้งไว้ ทั้งชีวิต สัตว์ สัตว์เลี้ยง และ
ทรัพย์สินทั้งหมด รวมทั้งทรัพย์สมบัติทั้งหมด เขาไม่ได้ให้สิ่งใด
แก่ยาโคบผู้เป็นพี่ชายเลย และยาโคบก็ได้ดินแดนคานาอันทั้ง
หมด ตั้งแต่ลำธารแห่งอียิปต์จนถึงแม่น้ำยูฟราเตส และเขาก็ได้
ดินแดนนั้นไว้เป็นกรรมสิทธิ์ถาวร และเพื่อลูกหลานของเขาสืบ
ไปชั่วนิรันดร์
25 ยาโคบยังได้ยึดถ้ำมัคเพลาห์ซึ่งอยู่ในเมืองเฮบรอนจากเอ
ซาวผู้เป็นพี่ชาย ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อมาจากเอฟรอนเพื่อเป็นที่ฝัง
ศพสำหรับตนและเชื้อสายของตนตลอดไป
26 และยาโคบได้บันทึกเรื่องราวทั้งหมดนี้ลงในสมุดสัญญาซื้อ
ขาย และเขาได้ลงชื่อในนั้น และเขายังได้เป็นพยานยืนยันเรื่อง
ทั้งหมดนี้โดยมีพยานที่ซื่อสัตย์สี่คน
27 และนี่คือถ้อยคำที่ยาโคบเขียนไว้ในหนังสือเล่มนั้นว่า แผ่น
ดินคานาอันและเมืองทั้งหลายของชาวฮิตไทต์ ชาวฮิวไวต์ ชาวเย
บุส ชาวอมอไรต์ ชาวเปริซซิท และชาวเกอร์กาชิต ทั้งเจ็ดชนชาติ
ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์จนถึงแม่น้ำยูเฟรติส
28 และเมืองเฮบรอนคีเรธอาร์บาและถ้ำที่อยู่ในเมืองนั้น ยาโค
บได้ซื้อทั้งหมดจากเอซาวผู้เป็นพี่ชายของเขาด้วยราคาที่
ยุติธรรม เพื่อเป็นกรรมสิทธิ์และมรดกแก่ลูกหลานของเขาต่อ
ไปเป็นนิจ
29 และยาโคบได้นำหนังสือซื้อขายและหนังสือลงนาม หนังสือ
บัญชาและพระบัญญัติ และหนังสือที่ทรงเปิดเผย มาใส่ไว้ใน
ภาชนะดินเผา เพื่อให้คงอยู่ได้นาน และมอบไว้ในมือของลูก ๆ
ของเขา
30 เอซาวได้เอาทรัพย์สินทั้งหมดที่บิดาของเขาได้ทิ้งไว้ให้หลัง
จากที่บิดาเสียชีวิตไปจากยาโคบผู้เป็นพี่ชาย และเขาก็เอา
ทรัพย์สินทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคนและสัตว์ อูฐและลา วัวและลูก
แกะ เงินและทองคำ หินและพลอย และทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่
เคยเป็นของอิสอัค บุตรของอับราฮัม ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ที่เอซาว
ไม่ได้เอาไปเป็นของตนเอง จากทรัพย์สินทั้งหมดที่อิสอัคได้ทิ้ง
ไว้หลังจากที่เขาเสียชีวิตไป
31 และเอซาวก็เอาทรัพย์สินทั้งหมดนี้ไป และเขากับลูกๆ ก็กลับ
บ้านไปที่เมืองเสอีร์ของชาวโฮไรต์ ห่างไกลจากยาโคบผู้เป็นพี่
ชายและลูกๆ ของเขา
32 และเอซาวมีทรัพย์สินอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเสอีร์ และเอ
ซาวก็ไม่ได้กลับไปยังแผ่นดินคานาอันอีกเลยนับตั้งแต่วันนั้น
เป็นต้นมา
33 และแผ่นดินคานาอันทั้งหมดก็ตกเป็นมรดกแก่ชนชาติ
อิสราเอลเป็นมรดกชั่วนิรันดร์ และเอซาวกับลูกหลานของเขาก็
ได้รับภูเขาเสอีร์เป็นมรดก

บทที่ 48

1 ในสมัยนั้น หลังจากอิสอัคสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงบัญชาและ
บันดาลให้เกิดความกันดารอาหารทั่วทั้งแผ่นดิน
2 ในเวลานั้นฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ประทับอยู่บนบัลลังก์ใน
แผ่นดินอียิปต์ และทรงนอนบรรทมในฉัตรและทรงฝัน และใน
ความฝันฟาโรห์ทรงเห็นว่าพระองค์ทรงยืนอยู่ริมแม่น้ำแห่ง
อียิปต์
3 และขณะที่เขายืนอยู่นั้น เขาก็เห็นวัวอ้วนพีรูปร่างดีเจ็ดตัวขึ้น
มาจากแม่น้ำ

4 และวัวอีกเจ็ดตัวที่มีเนื้อหนังน้อยและรูปร่างหน้าตาไม่ดีก็ขึ้นมาตามพวกมัน และวัวเจ็ดตัวที่รูปร่างหน้าตาไม่ดีนั้นก็กลืนกินวัวที่รูปร่างหน้าตาดีเข้าไป และรูปร่างหน้าตาของพวกมันก็ยังคงไม่ดีเหมือนเดิม
5 แล้วพระองค์ก็ตื่นขึ้น แล้วก็หลับไปอีก และทรงฝันเป็นครั้งที่สอง และทรงเห็น รวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นบนต้นเดียวกันสมบูรณ์และดี และมีรวงข้าวผอมแห้งเจ็ดรวงงอกขึ้นตามมาซึ่งถูกลมตะวันออกพัดกระหน่ำ และรวงข้าวผอมแห้งเหล่านั้นก็กลืนกินรวงข้าวที่สมบูรณ์ไป แล้วฟาโรห์ก็ตื่นจากความฝัน
6 และในเช้าวันรุ่งขึ้น กษัตริย์ทรงระลึกถึงความฝันของพระองค์ และพระองค์ทรงทุกข์ระทมใจอย่างมากเนื่องจากความฝันนั้น กษัตริย์จึงรีบไปเรียกบรรดานักปราชญ์และโหราจารย์แห่งอียิปต์ทั้งหมดมาเข้าเฝ้าฟาโรห์
7 และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราฝันไปหลายอย่าง และไม่มีใครสามารถตีความความฝันเหล่านั้นได้" พวกเขาจึงทูลกษัตริย์ว่า "ขอทรงเล่าความฝันของพระองค์ให้ข้าราชบริพารฟังเถิด และให้เราได้ฟัง"
8 และกษัตริย์ทรงเล่าความฝันของพระองค์ให้พวกเขาฟัง และพวกเขาทั้งหมดก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ขอให้กษัตริย์ทรงพระชนม์ยืนยาว และนี่คือคำทำนายความฝันของพระองค์
9 วัวเจ็ดตัวที่ดีซึ่งเจ้าเห็นนั้น หมายถึงบุตรสาวเจ็ดคนที่จะมาเกิดแก่เจ้าในวันสุดท้าย และวัวเจ็ดตัวที่เจ้าเห็นขึ้นมากินพวกนางนั้น เป็นเครื่องหมายว่าบุตรสาวที่จะมาเกิดแก่เจ้าจะตายทั้งหมดในสมัยที่กษัตริย์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่
10 และสิ่งที่เจ้าเห็นในความฝันครั้งที่สอง คือรวงข้าวที่สมบูรณ์เจ็ดรวงงอกขึ้นบนต้นเดียวกันนั้น ความหมายของความฝันนี้คือ เจ้าจะสร้างเมืองเจ็ดเมืองขึ้นในวันสุดท้ายทั่วแผ่นดินอียิปต์ และสิ่งที่เจ้าเห็น คือรวงข้าวที่เหี่ยวเฉาเจ็ดรวงงอกขึ้นมาทับถมเมืองเหล่านั้นในขณะที่เจ้ามองดูด้วยตาของเจ้านั้น เป็นเครื่องหมายว่าเมืองต่างๆ ที่เจ้าจะสร้างนั้นจะถูกทำลายทั้งหมดในวันสุดท้าย ในสมัยที่กษัตริย์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่
11 เมื่อพวกเขากล่าวถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว กษัตริย์ก็ไม่ทรงเงี่ยพระกรรณฟังและไม่ทรงสนใจถ้อยคำเหล่านั้น เพราะกษัตริย์ทรงทราบด้วยพระปัญญาว่าพวกเขาไม่ได้ตีความความฝันอย่างถูกต้อง และเมื่อพวกเขากล่าวจบแล้ว กษัตริย์ก็ตรัสตอบพวกเขาว่า "เจ้าทั้งหลายพูดอะไรกับข้ามาเช่นนี้? เจ้าทั้งหลายพูดเท็จและพูดสารภาพบาป ฉะนั้นจงตีความความฝันของข้าให้ถูกต้องเถิด เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่ตาย"
12 และหลังจากนั้นกษัตริย์ก็ทรงมีพระราชดำรัสเรียกปราชญ์คนอื่นๆ มาอีก พวกเขาก็มาถึงและยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์ทรงเล่าความฝันของพระองค์ให้พวกเขาฟัง และพวกเขาทั้งหมดก็ตอบตามคำทำนายแรก กษัตริย์จึงทรงพิโรธและโกรธมาก พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าพูดโกหกและกล่าวความเท็จในสิ่งที่พวกเจ้าพูด"
13 และกษัตริย์ทรงมีพระราชบัญชาให้ประกาศไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ว่า กษัตริย์และขุนนางชั้นสูงของพระองค์มีมติว่า ปราชญ์คนใดที่รู้และเข้าใจการตีความความฝัน และไม่เข้าเฝ้ากษัตริย์ในวันนี้ ผู้นั้นจะต้องตาย
14 และผู้ใดที่บอกความหมายความฝันที่ถูกต้องแก่กษัตริย์ ผู้นั้นจะได้รับทุกสิ่งที่เขาต้องการจากกษัตริย์ และบรรดาปราชญ์ทั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ รวมทั้งบรรดาหมอดูและพ่อมดหมอผีที่อยู่ในอียิปต์และในโกเชน ในราเมเสส ในทัคปันเชส ในโซอาร์ และในทุกสถานที่ตามชายแดนของอียิปต์ พวกเขาทั้งหมดได้ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์
15 และบรรดาขุนนางและเจ้าชายทั้งหลาย รวมทั้งข้าราชบริพารของกษัตริย์ ก็มารวมกันจากทุกเมืองในอียิปต์ และพวกเขาก็นั่งอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ทรงเล่าความฝันของพระองค์ให้พวกโหราจารย์และเจ้าชายฟัง และทุกคนที่นั่งอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ต่างก็ประหลาดใจในนิมิตนั้น
16 และบรรดาปราชญ์ทั้งหลายที่อยู่ต่อหน้ากษัตริย์ต่างก็มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมากในการตีความความฝันของพระองค์ บางคนตีความให้กษัตริย์ฟังว่า โคที่ดีเจ็ดตัวนั้นคือกษัตริย์เจ็ดพระองค์ ซึ่งจะทรงขึ้นครองราชย์ปกครองอียิปต์จากเชื้อสายของกษัตริย์องค์นั้น
17 และวัวเจ็ดตัวที่ชั่วร้ายนั้นคือเจ้าชายเจ็ดองค์ที่จะลุกขึ้นต่อสู้กับพวกเขาในวันสุดท้ายและทำลายพวกเขา และรวงข้าวเจ็ดรวงนั้นคือเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่เจ็ดองค์แห่งอียิปต์ที่จะตกอยู่ในมือของเจ้าชายผู้มีอำนาจน้อยกว่าเจ็ดองค์ของศัตรูของพวกเขา ในสงครามของพระเจ้าของเรากษัตริย์
18 และบางคนในพวกเขาก็ได้แปลความหมายให้กษัตริย์ฟังดังนี้ว่า โคที่ดีเจ็ดตัวนั้นเปรียบเสมือนเมืองที่แข็งแกร่งของอียิปต์ และโคที่เลวเจ็ดตัวนั้นเปรียบเสมือนชนชาติเจ็ดชาติในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งจะมาโจมตีเมืองทั้งเจ็ดของอียิปต์ในวันสุดท้ายและทำลายล้างเมืองเหล่านั้น
19 และสิ่งที่เจ้าเห็นในความฝันครั้งที่สอง คือรวงข้าวดีเจ็ดรวงและรวงข้าวไม่ดีเจ็ดรวงนั้น เป็นสัญญาณว่าการปกครองของอียิปต์จะกลับมาอยู่กับเชื้อสายของเจ้าอีกครั้งเหมือนแต่ก่อน
20 และในรัชสมัยของพระองค์ ประชาชนในเมืองต่างๆ ของอียิปต์จะหันมาต่อสู้กับเมืองทั้งเจ็ดของคานาอันซึ่งแข็งแกร่งกว่าพวกเขา และจะทำลายล้างเมืองเหล่านั้น และการปกครองของอียิปต์จะกลับคืนสู่เชื้อสายของเจ้า
21 และบางคนในพวกเขาก็ทูลกษัตริย์ว่า "นี่คือคำทำนายความฝันของพระองค์ วัวดีเจ็ดตัวหมายถึงราชินีเจ็ดองค์ที่พระองค์จะทรงรับมาเป็นพระมเหสีในวาระสุดท้าย และวัวไม่ดีเจ็ดตัวหมายความว่าหญิงเหล่านั้นจะตายทั้งหมดในรัชสมัยของกษัตริย์"
22 และรวงข้าวเจ็ดรวงที่ดีและไม่ดีซึ่งเจ้าเห็นในความฝันครั้งที่สองนั้น คือเด็กสิบสี่คน และในวันสุดท้ายพวกเขาจะลุกขึ้นต่อสู้กันเอง และเจ็ดคนในนั้นจะเอาชนะเจ็ดคนที่ทรงอำนาจกว่า
23 และบางคนในนั้นทูลกษัตริย์ว่า "วัวเจ็ดตัวที่ดีนั้นหมายความว่าพระองค์จะมีบุตรเจ็ดคน และพวกเขาจะฆ่าลูกหลานของพระองค์เจ็ดคนในวันสุดท้าย และรวงข้าวเจ็ดรวงที่ดีที่พระองค์ทรงเห็นในความฝันครั้งที่สองนั้น หมายถึงเจ้าชายเหล่านั้น ซึ่ง

เจ้าชายที่มีอำนาจน้อยกว่าอีกเจ็ดองค์จะต่อสู้และทำลายพวกเขาในวันสุดท้าย และจะแก้แค้นให้แก่ลูกหลานของพระองค์ และการปกครองจะกลับคืนสู่เชื้อสายของพระองค์”
24 และกษัตริย์ทรงได้ฟังคำพยากรณ์ทั้งหลายของบรรดาปราชญ์แห่งอียิปต์และการตีความความฝันของพระองค์ แต่ไม่มีคำพยากรณ์ใดเป็นที่พอพระทัยเลย
25 และกษัตริย์ทรงทราบด้วยพระปัญญาของพระองค์ว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะพระเจ้าทรงประสงค์จะลบล้างคำพูดของปราชญ์ชาวอียิปต์ เพื่อโยเซฟจะได้ออกจากคุกและเพื่อเขาจะได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอียิปต์
26 และกษัตริย์ทรงเห็นว่าไม่มีปราชญ์หรือหมอดูคนใดในอียิปต์พูดจาถูกต้องกับพระองค์เลย ความโกรธของพระองค์จึงพลุ่งพล่านขึ้นมา และเดือดดาลอยู่ในพระหัตถ์
27 และกษัตริย์ทรงบัญชาให้บรรดาปราชญ์และนักมายากลทั้งหลายออกไปจากเบื้องหน้าพระองค์ และพวกเขาทั้งหมดก็ออกไปจากเบื้องหน้ากษัตริย์ด้วยความอับอายขายหน้า
28 และกษัตริย์ทรงมีพระราชบัญชาให้ส่งประกาศไปทั่วอียิปต์เพื่อสังหารบรรดานักมายากลที่อยู่ในอียิปต์ทั้งหมด และห้ามปล่อยให้ใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว
29 และบรรดาหัวหน้าทหารองครักษ์ของกษัตริย์ก็ลุกขึ้น แต่ละคนชักดาบออกมา และเริ่มฟันพวกนักมายากลและพวกปราชญ์แห่งอียิปต์
30 หลังจากนั้น เมโรด หัวหน้าคนรับใช้ของกษัตริย์ ก็เข้ามาโค้งคำนับต่อหน้ากษัตริย์ แล้วนั่งลงต่อหน้าพระองค์
31 และคนรับใช้ก็ทูลกษัตริย์ว่า ขอให้กษัตริย์ทรงพระชนม์ยืนยาว และขอให้การปกครองของพระองค์เจริญรุ่งเรืองในแผ่นดิน
32 ในสมัยนั้น ซึ่งผ่านมาแล้วสองปี พระองค์ทรงพิโรธต่อผู้รับใช้ของพระองค์ และทรงให้ข้าพเจ้าอยู่ในหอผู้ป่วย และข้าพเจ้ากับหัวหน้าคนทำขนมปังก็อยู่ในหอผู้ป่วยระยะหนึ่ง
33 และมีคนรับใช้ชาวฮีบรูคนหนึ่งอยู่กับเรา เป็นของหัวหน้ายาม ชื่อโยเซฟ เพราะเจ้านายของเขาโกรธเขาและขังเขาไว้ในคุกและเขาก็คอยดูแลเราอยู่ที่นั่น
34 และหลังจากนั้นไม่นาน เมื่อเราอยู่ในหอผู้ป่วย คืนหนึ่งเราทั้งสองฝันไปพร้อมกัน ทั้งข้าพเจ้าและหัวหน้าคนทำขนมปังต่างคนต่างฝันตามความหมายของความฝันของตน
35 และในเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเราก็มาเล่าความฝันให้คนรับใช้คนนั้นฟัง และเขาก็ได้แปลความฝันของพวกเราให้พวกเราฟัง โดยเขาแปลความฝันของแต่ละคนได้อย่างถูกต้อง
36 และเหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่ท่านได้แปลให้เราฟัง ไม่มีถ้อยคำใดของท่านตกถึงพื้นเลย
37 ฉะนั้นบัดนี้เจ้านายและกษัตริย์ของข้าพเจ้าอย่าได้สังหารชาวอียิปต์โดยเปล่าประโยชน์เลย ดูเถิด ทาสผู้นั้นยังคงถูกคุมขังอยู่ในบ้านโดยหัวหน้ายามของเจ้านายของเขา ในบ้านคุมขังนั้นเอง
38 ถ้าพระราชาทรงพอพระทัย ขอให้เขาไปตามผู้นั้นมาเข้าเฝ้าท่าน และเขาจะได้อธิบายความหมายที่ถูกต้องของความฝันที่ท่านได้ฝันนั้นให้ท่านฟัง
39 และกษัตริย์ทรงได้ยินคำของหัวหน้าคนดูแลคลังหลวง และทรงมีพระราชดำรัสว่าอย่าสังหารปราชญ์แห่งอียิปต์เหล่านั้น
40 และกษัตริย์ทรงสั่งให้ข้าราชบริพารนำโยเซฟมาเข้าเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า จงเข้าไปหาเขาและอย่าทำให้เขากลัวเกรงว่าเขาจะสับสนและพูดจาไม่รู้เรื่อง
41 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็ไปหาโยเซฟ และพาเขาออกมาจากคุกอย่างเร่งรีบ ข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็โกนหนวดให้เขา และเขาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าที่สวมอยู่ในคุก แล้วจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์
42 และกษัตริย์ประทับอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ ทรงฉลองพระองค์อย่างงดงาม สวมเอโฟดสีทองอร่าม ทองคำบริสุทธิ์ที่ประดับอยู่บนเอโฟดนั้นส่องประกายระยิบระยับ และพลอยสีแดงทับทิม พลอยสีเขียวมรกต รวมทั้งอัญมณีล้ำค่าทั้งหลายที่อยู่บนพระเศียรของกษัตริย์นั้น ทำให้ผู้ที่เห็นต้องตะลึงงัน โยเซฟจึงประหลาดใจอย่างยิ่งในกษัตริย์องค์นั้น
43 และบัลลังก์ที่กษัตริย์ประทับนั้นปูด้วยทองคำ เงิน และหินโอนิกซ์ และมีบันไดเจ็ดสิบขั้น
44 และเป็นธรรมเนียมของพวกเขาทั่วแผ่นดินอียิปต์ว่า ชายทุกคนที่มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ถ้าเขาเป็นเจ้าชายหรือผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากกษัตริย์ เขาจะขึ้นไปประทับบนบัลลังก์ของกษัตริย์จนถึงขั้นที่สามสิบเอ็ด และกษัตริย์จะเสด็จลงมายังขั้นที่สามสิบหกเพื่อสนทนากับเขา
45 ถ้าเขาเป็นสามัญชน เขาจะขึ้นไปถึงขั้นที่สาม และกษัตริย์จะลงมาที่ขั้นที่สี่และสนทนากับเขา และธรรมเนียมของพวกเขาก็คือว่า ใครก็ตามที่พูดได้ครบทั้งเจ็ดสิบภาษา เขาจะขึ้นบันไดเจ็ดสิบขั้น และขึ้นไปพูดคุยจนกว่าจะถึงกษัตริย์
46 และผู้ใดที่ไม่สามารถผ่านด่านเจ็ดสิบด่านได้ เขาก็เลื่อนขั้นไปตามจำนวนภาษาที่เขาพูดได้
47 และในสมัยนั้นในอียิปต์มีธรรมเนียมว่า ผู้ใดจะครองราชย์เหนือชาวอียิปต์ไม่ได้ นอกจากผู้ที่สามารถพูดได้เจ็ดสิบภาษา
48 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาก็โค้งคำนับลงแทบเท้ากษัตริย์แล้วเขาก็ขึ้นไปถึงขั้นที่สาม และกษัตริย์ประทับบนขั้นที่สี่แล้วทรงสนทนากับโยเซฟ
49 และกษัตริย์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราฝันไป และไม่มีผู้ใดสามารถตีความความฝันนั้นได้อย่างถูกต้อง เราจึงสั่งให้บรรดาโหรและปราชญ์ทั้งหลายในอียิปต์มาเข้าเฝ้าเราในวันนี้ และเราได้เล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครสามารถตีความความฝันนั้นให้เราได้อย่างถูกต้องเลย”
50 และหลังจากนั้นในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ยินเกี่ยวกับท่านว่า ท่านเป็นคนฉลาด และสามารถตีความความฝันทุกอย่างที่ท่านได้ยินได้อย่างถูกต้อง
51 โยเซฟจึงตอบฟาโรห์ว่า “ให้ฟาโรห์เล่าความฝันของพระองค์ให้ฟังเถิด การตีความความฝันนั้นเป็นของพระเจ้า” แล้วฟาโรห์

ก็เล่าความฝันให้โยเซฟฟัง คือความฝันเกี่ยวกับวัวและความฝันเกี่ยวกับรวงข้าว แล้วฟาโรห์ก็หยุดพูด
52 และโยเซฟก็ได้รับการประทานพระวิญญาณของพระเจ้าต่อหน้ากษัตริย์ และเขารู้ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับกษัตริย์ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และเขารู้ความหมายที่ถูกต้องของความฝันของกษัตริย์ และเขาได้ทูลต่อหน้ากษัตริย์
53 และโยเซฟก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ กษัตริย์ทรงเงี่ยพระกรรณและพระทัยฟังถ้อยคำทั้งปวงของโยเซฟ และโยเซฟทูลกษัตริย์ว่า อย่าคิดว่าเป็นความฝันสองครั้ง เพราะเป็นเพียงความฝันเดียวเท่านั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะกระทำทั่วแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงสำแดงให้กษัตริย์เห็นในความฝันแล้ว และนี่คือคำอธิบายที่ถูกต้องของความฝันของพระองค์:
54 วัวดีเจ็ดตัวและรวงข้าวเจ็ดรวงก็เท่ากับเจ็ดปี และวัวไม่ดีเจ็ดตัวและรวงข้าวเจ็ดรวงก็เท่ากับเจ็ดปีเช่นกัน มันเป็นความฝันเดียวกัน
55 ดูเถิด ในเจ็ดปีที่จะมาถึงนั้น จะมีความอุดมสมบูรณ์อย่างมากทั่วแผ่นดิน และหลังจากนั้นจะตามมาด้วยเจ็ดปีแห่งความกันดาร ซึ่งเป็นความกันดารที่ร้ายแรงยิ่งนัก และความอุดมสมบูรณ์ทั้งหลายจะหายไปจากแผ่นดิน และความกันดารจะทำลายล้างประชากรในแผ่นดินนั้น
56 กษัตริย์ทรงฝันถึงเรื่องหนึ่ง และความฝันนั้นก็ถูกเล่าให้ฟาโรห์ฟัง เพราะเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จในไม่ช้า
57 ฉะนั้นบัดนี้เราจะให้คำแนะนำแก่เจ้า และจะช่วยเจ้าและชาวเมืองให้พ้นจากภัยร้ายแห่งความอดอยาก เจ้าจงแสวงหาคนที่มีความรอบคอบและฉลาดหลักแหลมทั่วทั้งราชอาณาจักร ผู้ซึ่งมีความรู้ความสามารถในกิจการปกครองทั้งปวง และแต่งตั้งเขาให้ปกครองแผ่นดินอียิปต์
58 และให้ผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปกครองอียิปต์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา เพื่อให้พวกเขารวบรวมอาหารทั้งหมดสำหรับปีที่ดีที่จะมาถึง และให้พวกเขาเก็บสะสมข้าวไว้ในคลังที่พระองค์ทรงกำหนดไว้
59 และให้พวกเขาเก็บอาหารนั้นไว้สำหรับฤดูแล้งเจ็ดปี เพื่อว่าจะมีอาหารนั้นสำหรับเจ้าและประชาชนของเจ้าและแผ่นดินของเจ้าทั้งหมด และเพื่อว่าเจ้าและแผ่นดินของเจ้าจะไม่ถูกทำลายล้างด้วยความอดอยาก
60 จงสั่งให้ชาวเมืองทั้งหลายเก็บเกี่ยวผลผลิตจากไร่นาของตนทุกชนิดตลอดเจ็ดปีอันอุดมสมบูรณ์ และเก็บไว้ในยุ้งฉางของตน เพื่อจะได้มีอาหารไว้บริโภคในยามกันดาร และจะได้ดำรงชีวิตอยู่ได้
61 นี่คือการตีความความฝันที่ถูกต้องของเจ้า และนี่คือคำแนะนำที่ให้ไว้เพื่อช่วยวิญญาณของเจ้าและวิญญาณของประชาชนของเจ้าทั้งหมด
62 กษัตริย์จึงตรัสตอบโยเซฟว่า “ใครเล่าจะกล่าวและรู้ได้ว่าคำพูดของเจ้าถูกต้อง?” โยเซฟจึงทูลกษัตริย์ว่า “นี่จะเป็นเครื่องหมายสำหรับพระองค์ในเรื่องคำพูดทั้งหมดของข้าพเจ้า ว่าเป็นความจริงและคำแนะนำของข้าพเจ้าเป็นประโยชน์แก่พระองค์”
63 ดูเถิด วันนี้ภรรยาของท่านกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้คลอดบุตร และนางจะคลอดบุตรชายให้ท่าน และท่านจะชื่นชมยินดีกับเขาเมื่อบุตรของท่านคลอดออกมาจากครรภ์มารดา บุตรชายคนแรกของท่านที่เกิดเมื่อสองปีก่อนจะตาย และท่านจะได้รับการปลอบโยนในบุตรที่จะเกิดมาแก่ท่านในวันนี้
64 เมื่อโยเซฟกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นกับกษัตริย์จบแล้ว เขาก็โค้งคำนับต่อกษัตริย์และออกไป และเมื่อโยเซฟออกไปจากพระพักตร์ของกษัตริย์แล้ว หมายสำคัญต่างๆ ที่โยเซฟได้กล่าวไว้กับกษัตริย์ก็เป็นจริงในวันนั้น
65 ในวันนั้นพระราชินีทรงคลอดพระโอรสองค์หนึ่ง และพระราชาทรงทราบข่าวดีเรื่องพระโอรสของพระองค์ พระองค์ทรงยินดี และเมื่อผู้รายงานข่าวออกไปจากพระพักตร์ของพระราชาแล้ว บรรดาข้าราชบริพารของพระราชาได้พบพระโอรสองค์โตของพระราชาสิ้นพระชนม์อยู่บนพื้นดิน
66 และเกิดเสียงคร่ำครวญและเสียงดังอึกทึกในพระราชวัง กษัตริย์ทรงได้ยินและตรัสว่า “เสียงคร่ำครวญที่เราได้ยินในพระราชวังนั้นคืออะไร?” พวกเขาก็ไปทูลกษัตริย์ว่าพระโอรสองค์โตของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์จึงทรงทราบว่าคำพูดของโยเซฟนั้นถูกต้องทุกประการ และกษัตริย์ก็ทรงได้รับการปลอบประโลมใจในเรื่องพระโอรสของพระองค์โดยพระโอรสที่ประสูติในวันนั้นตามที่โยเซฟได้กล่าวไว้

บทที่ 49

1 หลังจากนั้น กษัตริย์จึงทรงส่งคนไปเรียกบรรดาข้าราชการและข้าราชบริพาร รวมทั้งเจ้าชายและขุนนางทั้งหลายที่อยู่ในราชสำนักของพระองค์มาเข้าเฝ้ากษัตริย์
2 และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า “ดูเถิด พวกเจ้าได้เห็นและได้ยินถ้อยคำทั้งปวงของชาวฮีบรูผู้นี้ และหมายสำคัญทั้งปวงที่เขาประกาศไว้ว่าจะเกิดขึ้นจริง และถ้อยคำใดๆ ของเขาก็ไม่ได้เป็นจริงเลย”
3 ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่าท่านได้ตีความความฝันอย่างถูกต้อง และความฝันนั้นจะเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน ฉะนั้นจงปรึกษาหารือกัน และจงรู้ว่าท่านควรทำอะไร และแผ่นดินจะพ้นจากความกันดารอาหารได้อย่างไร
4 จงค้นหาดูเถิดว่าจะมีผู้ใดเหมาะสมเช่นเดียวกันหรือไม่ ผู้ที่มีสติปัญญาและความรู้ในใจ แล้วเราจะแต่งตั้งเขาให้ปกครองแผ่นดิน
5 เพราะท่านทั้งหลายได้ยินคำแนะนำของชาวฮีบรูเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว เพื่อช่วยแผ่นดินให้รอดพ้นจากความกันดารอาหาร และข้าพเจ้าทราบว่าแผ่นดินจะไม่รอดพ้นจากความกันดารอาหารได้เว้นแต่ด้วยคำแนะนำของชาวฮีบรูผู้นั้น ผู้ซึ่งได้ให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า

6 และพวกเขาทั้งหมดก็ทูลกษัตริย์ว่า "คำแนะนำที่ชาวฮีบรูได้ให้ไว้ในเรื่องนี้ดีแล้ว ฉะนั้น พระองค์เจ้าข้า พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ดูเถิด แผ่นดินทั้งสิ้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"
7 ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก และผู้ที่พระองค์ทรงทราบด้วยพระปัญญาว่าฉลาดและสามารถนำแผ่นดินไปช่วยกอบกู้ด้วยพระปัญญาของเขา กษัตริย์จงแต่งตั้งผู้นั้นให้อยู่ภายใต้พระองค์ปกครองแผ่นดิน
8 และกษัตริย์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า "ข้าพเจ้าคิดว่า ในเมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยถ้อยคำทั้งหลายที่พระองค์ตรัสแก่ชาวฮีบรูแล้ว ไม่มีใครในแผ่นดินนี้ที่รอบคอบและฉลาดเท่าเขาอีกแล้ว ถ้าพวกท่านเห็นชอบ ข้าพเจ้าจะแต่งตั้งเขาให้ปกครองแผ่นดินเพราะเขาจะช่วยแผ่นดินให้รอดด้วยสติปัญญาของเขา"
9 และบรรดาข้าราชการทั้งหลายก็ทูลกษัตริย์ว่า "แน่นอนว่ามีเขียนไว้ในกฎหมายของอียิปต์ และไม่ควรละเมิด คือไม่มีผู้ใดจะครองราชย์เหนืออียิปต์ หรือเป็นรองกษัตริย์ได้ นอกจากผู้ที่มีความรู้ในทุกภาษาของมนุษย์"
10 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าและกษัตริย์ของเรา โปรดทอดพระเนตรชายชาวฮีบรูผู้นี้ เขาพูดได้แต่ภาษาฮีบรูเท่านั้น แล้วเขาจะปกครองเราเป็นอันดับสองได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่รู้ภาษาของเราด้วยซ้ำ?
11 บัดนี้ เราขอวิงวอนท่านให้ส่งคนไปตามเขามา และให้เขามาอยู่ต่อหน้าท่าน และทดสอบเขาในทุกสิ่ง แล้วท่านก็ทำตามที่เห็นสมควร
12 และกษัตริย์ตรัสว่า "พรุ่งนี้ก็จะสำเร็จ และสิ่งที่คุณพูดมานั้นดีแล้ว" แล้วบรรดาข้าราชการก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ในวันนั้น
13 ในคืนนั้น พระยาห์เวห์ทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมายังแผ่นดินอียิปต์เพื่อพบโยเซฟ และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ยืนอยู่เหนือโยเซฟ และดูเถิด โยเซฟนอนอยู่บนเตียงในเวลากลางคืนในบ้านของเจ้านายของเขาในคุกใต้ดิน เพราะเจ้านายของเขาได้ขังเขาไว้ในคุกใต้ดินอีกครั้งเนื่องจากภรรยาของเขา
14 และทูตสวรรค์ได้ปลุกโยเซฟให้ตื่นจากหลับ และโยเซฟก็ลุกขึ้นยืน และดูเถิด ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ยืนอยู่ตรงข้ามเขา และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พูดกับโยเซฟ และสอนภาษาต่างๆ ของมนุษย์ให้แก่เขาในคืนนั้น และได้ตั้งชื่อเขาว่าเยโฮเซฟ
15 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็จากไป โยเซฟจึงกลับไปนอนบนเตียง และโยเซฟก็ประหลาดใจในนิมิตที่เขาเห็น
16 และในเช้าวันรุ่งขึ้น กษัตริย์ทรงเรียกบรรดาข้าราชการและข้าราชบริพารมาเข้าเฝ้า และกษัตริย์ทรงสั่งให้พาโยเซฟมาเข้าเฝ้าฟาโรห์ ข้าราชบริพารของกษัตริย์จึงไปพาโยเซฟมาเข้าเฝ้าฟาโรห์
17 และกษัตริย์เสด็จออกมาประทับบนบันไดบัลลังก์ โยเซฟจึงทูลกษัตริย์ด้วยภาษาต่างๆ โยเซฟจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์จนกระทั่งถึงบันไดขั้นที่เจ็ดสิบ และประทับนั่งอยู่เบื้องหน้ากษัตริย์
18 และกษัตริย์ทรงยินดีเป็นอย่างยิ่งเพราะโยเซฟ และบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งกับกษัตริย์เมื่อได้ยินคำพูดทั้งหมดของโยเซฟ
19 และกษัตริย์และเหล่าข้าราชการก็เห็นว่าการแต่งตั้งโยเซฟให้เป็นรองกษัตริย์ปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์นั้นเป็นเรื่องดี กษัตริย์จึงตรัสกับโยเซฟว่า
20 บัดนี้ท่านได้ให้คำแนะนำแก่ข้าพระองค์ให้แต่งตั้งคนฉลาดปกครองแผ่นดินอียิปต์ เพื่อให้เขาใช้สติปัญญาช่วยแผ่นดินให้พ้นจากความกันดารอาหาร ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงแจ้งให้ท่านทราบถึงเรื่องทั้งหมดนี้ และถ้อยคำทั้งหลายที่ท่านได้กล่าวมาแล้ว ก็ไม่มีคนฉลาดและรอบคอบคนใดในแผ่นดินนี้เหมือนท่านอีกแล้ว
21 และต่อไปนี้เจ้าจะไม่เรียกชื่อว่าโยเซฟอีกต่อไป แต่ชื่อของเจ้าจะเป็นซัฟนาธ ปาเนอาห์ เจ้าจะเป็นรองจากเรา และกิจการทั้งปวงในการปกครองของเราจะขึ้นอยู่กับคำพูดของเจ้า และประชาชนของเราจะออกไปและเข้ามาตามคำพูดของเจ้า
22 และบรรดาข้าราชบริพารและเจ้าหน้าที่ของข้าจะได้รับเงินเดือนซึ่งจ่ายให้แก่พวกเขาเป็นรายเดือนจากใต้ฝ่ามือของเจ้า และประชาชนทั้งปวงในแผ่นดินจะกราบไหว้เจ้า มีเพียงบัลลังก์ของข้าเท่านั้นที่ข้าจะยิ่งใหญ่กว่าเจ้า
23 และกษัตริย์ทรงถอดแหวนจากพระหัตถ์ของพระองค์แล้วสวมให้โยเซฟ และทรงให้โยเซฟสวมฉลองพระองค์อย่างงาม และทรงสวมมงกุฎทองคำให้เขา และทรงสวมสร้อยทองคำให้เขา
24 และกษัตริย์ทรงบัญชาให้ข้าราชบริพารพาพระองค์ประทับในรถม้าคันที่สองของกษัตริย์ ซึ่งวิ่งสวนทางกับรถม้าของกษัตริย์ และทรงให้พระองค์ประทับบนม้าตัวใหญ่และแข็งแรงจากบรรดาม้าของกษัตริย์ แล้วทรงนำไปตามถนนหนทางในแผ่นดินอียิปต์
25 และกษัตริย์ทรงบัญชาให้บรรดาผู้ที่เล่นกลอง พิณ และเครื่องดนตรีอื่นๆ ทั้งหลายออกไปกับโยเซฟ มีกลองหนึ่งพันใบ เครื่องดนตรีประเภทเมโคโลทหนึ่งพันชิ้น และเครื่องดนตรีประเภทเนบาลิมหนึ่งพันชิ้นติดตามเขาไป
26 และชายห้าพันคนถือดาบที่ชักออกมาแวววาวอยู่ในมือ เดินขบวนและเล่นสนุกอยู่ต่อหน้าโยเซฟ และขุนนางชั้นสูงของกษัตริย์สองหมื่นคนคาดเข็มขัดหนังที่หุ้มด้วยทองคำ เดินอยู่ทางขวามือของโยเซฟ และสองหมื่นคนเดินอยู่ทางซ้ายมือของเขา และบรรดาหญิงสาวและเด็กหญิงทั้งหลายก็ขึ้นไปบนหลังคาหรือยืนอยู่ตามถนน เล่นสนุกและชื่นชมยินดีในโยเซฟ และจ้องมองรูปลักษณ์และความงามของโยเซฟ
27 และบรรดาข้าราชบริพารของกษัตริย์ก็เดินนำหน้าและตามหลังพระองค์ไป โปรยกำยานและอบเชย รวมทั้งน้ำหอมนานาชนิดไปทั่วถนน และโปรยมดยอบและว่านหางจระเข้ไปตามถนน และมีคนยี่สิบคนประกาศถ้อยคำเหล่านี้ต่อหน้าพระองค์ไปทั่วแผ่นดินด้วยเสียงดัง
28 เจ้าเห็นชายผู้นี้ไหม ชายที่กษัตริย์ทรงเลือกให้เป็นรองผู้บังคับบัญชา กิจการบ้านเมืองทั้งสิ้นจะอยู่ภายใต้การควบคุม

ของเขา และผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเขา หรือไม่กราบไหว้เขาถึงพื้นดิน ผู้นั้นจะต้องตาย เพราะเขากบฏต่อกษัตริย์และรองผู้บังคับบัญชาของพระองค์
29 เมื่อผู้ประกาศข่าวหยุดประกาศแล้ว ประชาชนชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ก้มลงกราบแทบเท้าต่อหน้าโยเซฟ และกล่าวว่า “ขอให้กษัตริย์องค์ปัจจุบันทรงพระเจริญ ขอให้กษัตริย์องค์ที่สองทรงพระเจริญด้วย” และชาวเมืองอียิปต์ทั้งปวงก็ก้มลงกราบตามทาง เมื่อผู้ประกาศข่าวมาถึง พวกเขาก็ก้มลงกราบ และโห่ร้องด้วยความยินดีพร้อมกับตีกลองทุกชนิด ทั้งกลองเล็กและกลองใหญ่ต่อหน้าโยเซฟ
30 โยเซฟขี่ม้าเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์แล้วร้องออกมาว่า “พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากฝุ่นดิน พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากกองขยะ ข้าแต่พระเจ้าแห่งกองทัพ ผู้ใดวางใจในพระองค์ ผู้นั้นก็เป็นสุข”
31 และโยเซฟได้เดินทางไปทั่วแผ่นดินอียิปต์พร้อมกับข้าราชบริพารและเจ้าหน้าที่ของฟาโรห์ และพวกเขาได้พาโยเซฟชมแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดและทรัพย์สมบัติทั้งหมดของกษัตริย์
32 และในวันนั้นโยเซฟก็กลับไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ และกษัตริย์ได้พระราชทานที่ดินในแผ่นดินอียิปต์แก่โยเซฟ เป็นที่ดินที่มีทั้งทุ่งนาและสวนองุ่น และกษัตริย์ได้พระราชทานเงินสามพันตะลันต์ ทองคำหนึ่งพันตะลันต์ หินโอนิกซ์ หินบเดลเลียม และของขวัญอื่นๆ อีกมากมายแก่โยเซฟ
33 และในวันรุ่งขึ้น กษัตริย์ทรงบัญชาให้ประชาชนชาวอียิปต์ทั้งปวงนำเครื่องบูชาและของขวัญมาถวายโยเซฟ และผู้ใดฝ่าฝืนคำบัญชาของกษัตริย์ผู้นั้นจะต้องถึงแก่ความตาย พวกเขาจึงสร้างที่ราบสูงแห่งหนึ่งในถนนของเมือง และปูเสื้อผ้าไว้ที่นั่น และผู้ใดนำสิ่งใดมาถวายโยเซฟ ก็ให้นำไปวางไว้ที่ที่ราบสูงนั้น
34 และชาวอียิปต์ทั้งปวงต่างนำสิ่งของมาวางไว้บนที่สูง บางคนวางต่างหูทองคำ บางคนวางแหวนและต่างหูหลายวง รวมทั้งภาชนะทองคำและเงินต่าง ๆ และหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียม ทุกคนต่างถวายสิ่งของที่ตนมีอยู่
35 โยเซฟจึงนำสิ่งของเหล่านั้นทั้งหมดไปเก็บไว้ในคลังของตน และบรรดาข้าราชการและขุนนางที่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ต่างก็ยกย่องโยเซฟ และมอบของขวัญมากมายให้แก่เขา เพราะเห็นว่ากษัตริย์ทรงเลือกเขาให้เป็นรองผู้บัญชาการ
36 และกษัตริย์ทรงส่งคนไปหาโปติเฟรา บุตรชายของอาหิรัม ปุโรหิตแห่งโอน และให้เขาไปรับโอสนัท บุตรสาวของตนมามอบให้โยเซฟเป็นภรรยา
37 และหญิงสาวนั้นงดงามมาก เป็นหญิงพรหมจรรย์ที่ชายใดไม่เคยรู้จักมาก่อน โยเซฟจึงรับนางมาเป็นภรรยา และกษัตริย์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ และนอกจากเจ้าแล้ว ไม่มีใครกล้าที่จะยกมือหรือเท้าขึ้นปกครองประชาชนของเราทั่วแผ่นดินอียิปต์”
38 และเมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ เขาก็มีอายุสามสิบปี และโยเซฟก็ได้ออกจากราชสำนักไปเป็นรองผู้บังคับบัญชาของกษัตริย์ในอียิปต์
39 และกษัตริย์ทรงมอบคนรับใช้หนึ่งร้อยคนให้แก่โยเซฟเพื่อปรนนิบัติพระองค์ในบ้านของพระองค์ และโยเซฟก็ส่งคนไปซื้อคนรับใช้มาอีกจำนวนมาก และพวกเขาก็อาศัยอยู่ในบ้านของโยเซฟ
40 โยเซฟจึงสร้างบ้านหลังใหญ่โตโอ่อ่าสำหรับตนเอง เหมือนกับบ้านของกษัตริย์ ตั้งอยู่หน้าลานพระราชวัง และภายในบ้านนั้นเขาก็สร้างวิหารขนาดใหญ่ งดงามตระการตา และเหมาะสมสำหรับการอยู่อาศัยของเขา โยเซฟใช้เวลาสามปีในการสร้างบ้านหลังนี้
41 และโยเซฟได้สร้างบัลลังก์อันงดงามสำหรับตนเองด้วยทองคำและเงินมากมาย และประดับด้วยหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียม และแกะสลักรูปแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดและรูปแม่น้ำอียิปต์ที่หล่อเลี้ยงแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดไว้บนบัลลังก์นั้น โยเซฟนั่งอย่างมั่นคงบนบัลลังก์ของเขาในบ้านของเขา และพระเจ้าทรงเพิ่มพูนสติปัญญาของโยเซฟ
42 และชาวอียิปต์ทั้งปวง รวมทั้งข้าราชบริพารของฟาโรห์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ ต่างก็รักโยเซฟอย่างยิ่ง เพราะเรื่องนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่โยเซฟ
43 และโยเซฟมีกองทัพที่ทำสงคราม ออกไปเป็นกองกำลังจำนวนสี่หมื่นหกร้อยคน สามารถถืออาวุธช่วยเหลือพระราชาและโยเซฟต่อสู้กับศัตรูได้ นอกจากนั้นยังมีข้าราชบริพารและข้าราชบริพารของพระราชา และชาวอียิปต์อีกนับไม่ถ้วน
44 และโยเซฟได้มอบโล่ หอก หมวก เสื้อเกราะ และก้อนหินสำหรับขว้างให้แก่ทหารหาญของเขาและกองทัพทั้งหมดของเขา

บทที่ 50

1 ในเวลานั้น ลูกหลานของทาร์ชิชได้ยกทัพมาต่อสู้กับลูกหลานของอิชมาเอล และลูกหลานของทาร์ชิชได้ปล้นสะดมชาวอิชมาเอลเป็นเวลานาน
2 และในสมัยนั้นลูกหลานของอิชมาเอลมีจำนวนน้อย และพวกเขาไม่สามารถเอาชนะลูกหลานของทาร์ชิชได้ จึงถูกกดขี่ข่มเหงอย่างหนัก
3 และบรรดาผู้เฒ่าชาวอิชมาเอลได้ส่งข่าวไปถึงกษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า “ขอพระองค์ทรงส่งข้าราชบริพาร เจ้าหน้าที่ และกองทัพมาช่วยเราต่อสู้กับชาวเมืองทาร์ชีช เพราะเราถูกรุกรานมานานแล้ว”
4 และฟาโรห์ทรงส่งโยเซฟไปพร้อมกับทหารหาญและกองทัพที่อยู่กับพระองค์ รวมทั้งทหารหาญจากพระราชวังด้วย
5 และพวกเขาได้ไปยังดินแดนฮาวิลลาห์เพื่อไปช่วยเหลือลูกหลานของอิชมาเอลในการต่อสู้กับลูกหลานของทาร์ชิช และลูกหลานของอิชมาเอลได้ต่อสู้กับลูกหลานของทาร์ชิช และโยเซฟได้โจมตีชาวทาร์ชิชและยึดครองดินแดนทั้งหมดของพวกเขา และลูกหลานของอิชมาเอลอาศัยอยู่ในนั้นจนถึงทุกวันนี้

6 และเมื่อแคว้นทาร์ชิชถูกปราบปรามแล้ว ชาวทาร์ชิชทั้งหมดก็หนีไปขึ้นฝั่งที่ดินแดนของพี่น้องของพวกเขา คือลูกหลานของยาแวน ส่วนโยเซฟพร้อมด้วยทหารและกองทัพที่แข็งแกร่งทั้งหมดก็กลับไปยังอียิปต์โดยไม่มีใครสูญหายไปเลยสักคน
7 และเมื่อถึงปีใหม่ ในปีที่สองแห่งการครองราชย์ของโยเซฟในอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานความอุดมสมบูรณ์อย่างมากมายทั่วแผ่นดินเป็นเวลาเจ็ดปี ตามที่โยเซฟได้กล่าวไว้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพรผลผลิตทั้งปวงของแผ่นดินในสมัยนั้นเป็นเวลาเจ็ดปี และพวกเขาก็ได้กินอิ่มหนำสำราญ
8 ในเวลานั้น โยเซฟมีเจ้าหน้าที่อยู่ใต้บังคับบัญชา และพวกเขารวบรวมอาหารทั้งหมดของปีที่อุดมสมบูรณ์ และกองข้าวโพดไว้ทุกปี แล้วนำไปเก็บไว้ในคลังของโยเซฟ
9 และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขารวบรวมอาหาร โยเซฟก็สั่งให้พวกเขานำข้าวโพดทั้งรวงมาด้วย และนำดินจากทุ่งนามาด้วย เพื่อไม่ให้เน่าเสีย
10 และโยเซฟก็ปฏิบัติตามนี้ปีแล้วปีเล่า และเขาได้กองข้าวไว้มากมายเหมือนทรายในทะเล เพราะเสบียงของเขามีมากมายมหาศาลจนนับไม่ถ้วน
11 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็สะสมอาหารทุกชนิดไว้ในยุ้งฉางอย่างมากมายในช่วงเจ็ดปีอันประเสริฐนั้น แต่พวกเขาไม่ได้ทำกับอาหารเหล่านั้นเหมือนอย่างที่โยเซฟทำ
12 และอาหารทั้งหมดที่โยเซฟและชาวอียิปต์ได้รวบรวมไว้ในช่วงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์นั้น ได้ถูกเก็บรักษาไว้ในคลังสำหรับแผ่นดินเพื่อใช้ในเจ็ดปีแห่งความกันดาร เพื่อเลี้ยงดูแผ่นดินทั้งปวง
13 และชาวอียิปต์ต่างก็เก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางและที่ซ่อนของตนจนเต็ม เพื่อใช้เป็นเสบียงในระหว่างที่เกิดความกันดารอาหาร
14 และโยเซฟได้นำอาหารทั้งหมดที่เขาได้รวบรวมไว้ไปวางไว้ในเมืองต่างๆ ทั่วอียิปต์ และเขาได้ปิดคลังเก็บอาหารทั้งหมดและวางยามเฝ้าไว้
15 และนางโอสนัท ภรรยาของโยเซฟ บุตรสาวของโปติเฟรา ได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คือ มานาเสห์และเอฟราอิม โดยโยเซฟมีอายุ 34 ปีเมื่อให้กำเนิดบุตรทั้งสอง
16 และเด็กชายเหล่านั้นก็เติบโตขึ้น พวกเขาดำเนินตามทางและคำสั่งสอนของบิดา ไม่หันเหไปจากทางที่บิดาสอน ไม่ว่าจะไปทางขวาหรือทางซ้าย
17 และพระเจ้าทรงอยู่กับเด็กหนุ่มเหล่านั้น และพวกเขาก็เติบโตขึ้น มีความเข้าใจและเชี่ยวชาญในสติปัญญาทุกด้านและในกิจการปกครองทุกประการ และบรรดาข้าราชการของกษัตริย์และขุนนางผู้มีอำนาจในอียิปต์ต่างก็ยกย่องเด็กหนุ่มเหล่านั้น และพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูท่ามกลางโอรสธิดาของกษัตริย์
18 และช่วงเวลาเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ซึ่งมีอยู่ทั่วแผ่นดินก็สิ้นสุดลง และช่วงเวลาเจ็ดปีแห่งความกันดารก็มาถึงหลังจากนั้น ดังที่โยเซฟได้กล่าวไว้ และความกันดารก็แผ่ไปทั่วแผ่นดิน
19 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็เห็นว่าเกิดความกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็เปิดยุ้งฉางข้าวของตน เพราะความกันดารอาหารได้แผ่ปกคลุมไปทั่ว
20 และพวกเขาพบว่าอาหารทั้งหมดที่เก็บไว้ในคลังนั้นเต็มไปด้วยแมลงและกินไม่ได้ และความกันดารอาหารก็แพร่กระจายไปทั่วแผ่นดิน และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็มาร้องขอต่อฟาโรห์ เพราะความกันดารอาหารนั้นหนักหนาสาหัสสำหรับพวกเขา
21 พวกเขาทูลฟาโรห์ว่า “ขอทรงประทานอาหารแก่บรรดาข้าราชบริพารของพระองค์เถิด เหตุใดพวกเราและลูกเล็กๆ ของเราจึงต้องตายเพราะความหิวโหยต่อหน้าต่อตาพระองค์เล่า?”
22 ฟาโรห์ตรัสตอบพวกเขาว่า “เหตุใดพวกเจ้าจึงร้องขอต่อเรา? โยเซฟมิได้สั่งให้เก็บข้าวไว้ในเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์เพื่อใช้ในปีที่กันดารมิใช่หรือ? และเหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ฟังคำของเขา?”
23 และชาวอียิปต์ทูลทูลกษัตริย์ว่า “ขอสาบานต่อพระชนม์ชีพของพระองค์ พระเจ้าข้า บรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ได้ทำตามที่โยเซฟสั่งทุกอย่างแล้ว เพราะบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตจากไร่นาของตนตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ และเก็บไว้ในยุ้งฉางจนถึงทุกวันนี้”
24 และเมื่อภัยแล้งมาถึงบรรดาผู้รับใช้ของท่าน เราจึงเปิดยุ้งฉางดู และปรากฏว่าผลผลิตทั้งหมดของเราเต็มไปด้วยแมลงและกินไม่ได้
25 เมื่อกษัตริย์ทรงทราบถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับชาวอียิปต์ พระองค์ก็ทรงหวาดกลัวอย่างยิ่งเพราะความกันดารอาหาร และทรงตกใจมาก กษัตริย์จึงตรัสตอบชาวอียิปต์ว่า “ในเมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับพวกเจ้าแล้ว จงไปหาโยเซฟ และจงทำตามที่เขาบอก อย่าฝ่าฝืนคำสั่งของเขา”
26 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันออกมาหาโยเซฟ แล้วทูลเขาว่า “ขอโปรดประทานอาหารแก่พวกเราเถิด เหตุใดพวกเราจึงต้องตายต่อหน้าท่านด้วยความหิวโหย? เพราะพวกเราได้เก็บเกี่ยวผลผลิตตลอดเจ็ดปีตามที่ท่านได้บัญชาไว้ และเก็บสะสมไว้ แล้วเหตุการณ์เช่นนี้จึงเกิดขึ้นแก่พวกเรา”
27 เมื่อโยเซฟได้ยินเรื่องราวทั้งหมดของชาวอียิปต์และสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาแล้ว โยเซฟจึงเปิดยุ้งฉางเก็บผลผลิตทั้งหมดของเขาและขายให้แก่ชาวอียิปต์
28 และความกันดารอาหารก็แพร่ระบาดไปทั่วแผ่นดิน และความกันดารอาหารก็เกิดขึ้นในทุกประเทศ แต่ในแผ่นดินอียิปต์นั้น มีผลผลิตไว้ขาย
29 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็มาหาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะเกิดภัยแล้งขึ้น และข้าวของพวกเขาทั้งหมดก็เน่าเสีย โยเซฟจึงขายข้าวเหล่านั้นให้แก่ชาวอียิปต์ทั้งปวงทุกวัน
30 และบรรดาชาวเมืองคานาอันและชาวฟิลิสเตีย รวมทั้งชาวเมืองที่อยู่ฝั่งตะวันออก และชาวเมืองต่างๆ ในดินแดนใกล้และไกล ต่างก็ได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ และพวกเขาทั้งหมดจึงมายังอียิปต์เพื่อซื้อข้าว เพราะว่าเกิดภัยแล้งขึ้นในหมู่พวกเขา
31 และโยเซฟได้เปิดยุ้งฉางเก็บข้าวและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ดูแลและเจ้าหน้าที่เหล่านั้นก็ยืนขายข้าวให้แก่ทุกคนที่มาทุกวัน

32 และโยเซฟทรงทราบว่าพี่น้องของพระองค์ก็จะมายังอียิปต์ เพื่อซื้อข้าว เพราะเกิดภัยแล้งไปทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟจึงทรงบัญชาให้ประชาชนของพระองค์ประกาศเรื่องนี้ไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ว่า
33 กษัตริย์และข้าราชบริพารทรงพอพระทัยว่า ผู้ใดประสงค์จะซื้อข้าวในอียิปต์ ห้ามส่งคนรับใช้ไปซื้อ แต่ให้ส่งบุตรชายไปซื้อแทน และหากผู้ใดมาจากโกดังซื้อข้าวในอียิปต์ แล้วไปขายทั่วแผ่นดิน ผู้นั้นจะต้องตาย เพราะห้ามซื้อข้าวเว้นแต่เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของตน
34 และผู้ใดจูงสัตว์สองหรือสามตัวจะต้องถึงแก่ความตาย เพราะมนุษย์ควรจูงสัตว์ของตนเท่านั้น
35 โยเซฟจึงตั้งยามเฝ้าประตูเมืองอียิปต์ และสั่งว่า “ผู้ใดมาซื้อข้าว อย่าให้เขาเข้าไปจนกว่าจะมีการเขียนชื่อของเขา ชื่อของบิดา และชื่อของปู่ทวดของเขาลงไป และสิ่งใดก็ตามที่เขียนไว้ในเวลากลางวัน ให้ส่งชื่อของพวกเขามาบอกข้าพเจ้าในเวลาเย็น เพื่อข้าพเจ้าจะได้ทราบชื่อของพวกเขา”
36 และโยเซฟได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ และบัญชาให้พวกเขาทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้
37 และโยเซฟได้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และได้บัญญัติกฎเกณฑ์เหล่านี้ขึ้น เพื่อเขาจะได้รู้ว่าพี่น้องของเขาจะมาอียิปต์เพื่อซื้อข้าวเมื่อใด และคนของโยเซฟก็ให้ประกาศเรื่องนี้ในอียิปต์ทุกวันตามถ้อยคำและกฎเกณฑ์ที่โยเซฟได้บัญชาไว้
38 และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก รวมทั้งทั่วทั้งโลก ได้ยินถึงพระบัญญัติและระเบียบต่างๆ ที่โยเซฟได้ตราขึ้นในอียิปต์ และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนสุดขอบโลกก็มาซื้อข้าวในอียิปต์ทุกวัน แล้วก็จากไป
39 และบรรดาเจ้าหน้าที่ของอียิปต์ก็ทำตามที่โยเซฟสั่ง และทุกคนที่มายังอียิปต์เพื่อซื้อข้าว ผู้เฝ้าประตูจะจดชื่อของพวกเขาและชื่อของบิดาของพวกเขา แล้วนำมาให้โยเซฟดูทุกเย็น

บทที่ 51

1 ต่อมายาโคบได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ เขาจึงเรียกบุตรชายของเขาให้ไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว เพราะว่าภัยแล้งได้มาถึงพวกเขาด้วย และเขาเรียกบุตรชายของเขามาพูดว่า
2 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ยินว่ามีข้าวโพดในอียิปต์ และคนทั้งโลกต่างพากันไปซื้อที่นั่น ฉะนั้นเหตุใดท่านจึงแสดงความอิ่มหนำสำราญต่อหน้าคนทั้งโลก? จงไปอียิปต์และซื้อข้าวโพดให้เราบ้างในหมู่คนที่ไปที่นั่น เพื่อเราจะได้ไม่ตาย
3 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เชื่อฟังเสียงของบิดา และพวกเขาก็ลุกขึ้นไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าวร่วมกับคนอื่นๆ ที่ไปที่นั่นด้วย
4 และยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาสั่งพวกเขาว่า เมื่อพวกเจ้าเข้ามาในเมือง อย่าเข้าไปพร้อมกันทางประตูเดียว เพราะมีชาวเมืองนั้นอยู่
5 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ออกเดินทางไปยังอียิปต์ และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ทำตามที่บิดาของพวกเขาสั่งทุกประการ และยาโคบไม่ได้ส่งเบนยามินไป เพราะเขากล่าวว่าเกรงว่าอุบัติเหตุอาจเกิดขึ้นกับเขาในระหว่างทางเหมือนกับพี่ชายของเขา และบุตรชายของยาโคบสิบคนก็ออกเดินทางไป
6 ขณะที่บรรดาบุตรชายของยาโคบกำลังเดินทางอยู่นั้น พวกเขาก็สำนึกผิดในสิ่งที่ตนได้กระทำต่อโยเซฟ และพวกเขาก็พูดคุยกันว่า “เรารู้ว่าโยเซฟพี่ชายของเราได้ลงไปอียิปต์แล้ว บัดนี้เราจะตามหาเขาไปทุกที่ที่เราไป และถ้าเราพบเขา เราจะพาเขากลับมาจากนายของเขาเพื่อแลกกับค่าไถ่ และถ้าไม่พบ เราก็จะใช้กำลัง และเราจะยอมตายเพื่อเขา”
7 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็เห็นพ้องต้องกันในเรื่องนี้ และเสริมกำลังกันเพื่อโยเซฟ เพื่อช่วยเขาให้พ้นจากมือของเจ้านายของเขา และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ไปยังอียิปต์ และเมื่อพวกเขาใกล้จะถึงอียิปต์ พวกเขาก็แยกจากกัน และพวกเขาผ่านประตูสิบแห่งของอียิปต์ และยามเฝ้าประตูได้จดชื่อของพวกเขาไว้ในวันนั้น และพาพวกเขากลับมาหาโยเซฟในตอนเย็น
8 และโยเซฟอ่านรายชื่อจากมือของผู้เฝ้าประตูเมือง และพบว่าพี่น้องของเขาได้เข้าไปในเมืองทางประตูทั้งสิบแล้ว ในเวลานั้นโยเซฟจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ว่า
9 บรรดาผู้เฝ้าคลังสินค้าทั้งหลาย จงออกไปปิดยุ้งฉางข้าวโพดทั้งหมด และให้เหลือไว้เพียงยุ้งฉางเดียว เพื่อให้ผู้ที่มาซื้อของจากยุ้งฉางนั้นได้
10 และบรรดาเจ้าหน้าที่ของโยเซฟก็ทำตามนั้นในเวลานั้น คือปิดร้านค้าทั้งหมด เหลือไว้เพียงร้านเดียวที่เปิดอยู่
11 โยเซฟได้เขียนรายชื่อพี่น้องของเขาไว้ให้แก่ผู้ดูแลคลังเก็บของ และกล่าวแก่เขาว่า “ผู้ใดก็ตามที่มาซื้อข้าวจากเจ้า จงถามชื่อของเขา และเมื่อมีคนชื่อเหล่านี้มาหาเจ้า จงจับเขาไว้และส่งเขาไป” และพวกเขาก็ทำตามนั้น
12 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเข้ามาในเมือง พวกเขาก็รวมตัวกันในเมืองเพื่อตามหาโยเซฟก่อนที่จะซื้อข้าว
13 และพวกเขาก็ไปที่กำแพงเมืองของหญิงโสเภณี และตามหาโยเซฟที่กำแพงเมืองของหญิงโสเภณีเป็นเวลาสามวัน เพราะพวกเขาคิดว่าโยเซฟจะออกมาที่กำแพงเมืองของหญิงโสเภณีเนื่องจากโยเซฟเป็นคนรูปงามและเป็นที่โปรดปราน และบรรดาบุตรชายของยาโคบตามหาโยเซฟเป็นเวลาสามวัน แต่ก็หาไม่พบ
14 และชายผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดูแลคลังสินค้าได้ค้นหาชื่อเหล่านั้นซึ่งโยเซฟได้บอกไว้ แต่เขาก็หาไม่พบ
15 และท่านได้ส่งคนไปบอกโยเซฟว่า “สามวันผ่านไปแล้ว แต่คนเหล่านั้นที่ท่านได้บอกชื่อแก่ข้าพเจ้าก็ยังไม่มา” โยเซฟจึงส่งคนไปตามหาคนเหล่านั้นทั่วอียิปต์ และนำพวกเขามาพบโยเซฟ
16 และบรรดาคนรับใช้ของโยเซฟก็เข้าไปในอียิปต์แต่ก็หาพวกเขาไม่พบ จึงไปที่โกเชนก็ไม่พบพวกเขาอีก และจึงไปที่เมืองราเมเสสก็หาพวกเขาไม่พบอีกเช่นกัน

17 โยเซฟจึงส่งคนรับใช้สิบหกคนไปตามหาพี่น้องของเขา พวกเขาไปและกระจายกันไปตามมุมทั้งสี่ของเมือง และคนรับใช้สี่คนเข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณี และพบชายสิบคนอยู่ที่นั่นกำลังตามหาพี่ชายของพวกเขา
18 และชายทั้งสี่คนนั้นได้พาพวกเขามาอยู่ต่อหน้าโยเซฟ และพวกเขาก้มลงกราบพระองค์จนถึงพื้น โยเซฟประทับอยู่บนบัลลังก์ในพระวิหารของพระองค์ ทรงสวมฉลองพระองค์ของเจ้าชาย และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎทองคำขนาดใหญ่ และบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายนั่งอยู่รอบพระองค์
19 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้เห็นโยเซฟ รูปร่างหน้าตาที่งดงามและศักดิ์ศรีอันน่าเกรงขามของเขานั้นดูน่าอัศจรรย์ในสายตาของพวกเขา และพวกเขาก็โค้งคำนับเขาลงถึงพื้นอีกครั้ง
20 และโยเซฟได้พบกับพี่น้องของเขา และเขารู้จักพวกเขา แต่พวกเขากลับไม่รู้จักเขา เพราะโยเซฟเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รู้จักเขา
21 โยเซฟจึงถามพวกเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน?” พวกเขาทั้งหมดตอบว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อมาซื้อข้าว เพราะว่าเกิดภัยแล้งไปทั่วโลก และข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ จึงได้มาร่วมกับคนอื่นๆ เพื่อซื้อข้าวไว้ประทังชีวิต”
22 โยเซฟจึงตอบพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านมาซื้อของอย่างที่พวกท่านว่า ทำไมพวกท่านจึงเข้ามาทางประตูเมืองสิบบานเล่า เป็นไปได้ว่าพวกท่านมาเพื่อสอดแนมแผ่นดินต่างหาก”
23 และพวกเขาทั้งหมดจึงตอบโยเซฟว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนายท่าน พวกเราเป็นคนดี พวกเราไม่ใช่สายลับ แต่เรามาซื้อข้าวเพราะพวกเราเป็นพี่น้องกันทั้งหมด เป็นบุตรของชายคนเดียวกันในแผ่นดินคานาอัน และบิดาของเราได้สั่งเราว่า เมื่อพวกเจ้าเข้ามาในเมือง อย่าเข้าไปพร้อมกันทางประตูเดียวกัน เพราะเห็นแก่ชาวเมือง”
24 โยเซฟจึงตอบพวกเขาอีกว่า “สิ่งที่เราได้บอกแก่พวกท่านนั้น พวกท่านมาสอดแนมแผ่นดิน จึงเข้ามาทางประตูเมืองทั้งสิบแห่ง เพื่อมาดูความเปลือยเปล่าของแผ่นดิน”
25 แน่นอนว่าทุกคนที่มาซื้อข้าวก็จากไป และพวกท่านอยู่ในแผ่นดินนี้มาสามวันแล้ว พวกท่านทำอะไรอยู่ในกำแพงของหญิงโสเภณีซึ่งพวกท่านอยู่มาสามวันแล้ว? แน่นอนว่าพวกสอดแนมก็ชอบทำสิ่งเหล่านี้เช่นกัน
26 พวกเขาจึงกล่าวแก่โยเซฟว่า “ขออย่าให้ท่านอาจารย์ของเราตรัสเช่นนั้นเลย เพราะพวกเราเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรของยาโคบ บิดาของเรา ซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน บุตรของอิสอัค บุตรของอับราฮัม ชาวฮีบรู และดูเถิด น้องคนสุดท้องอยู่กับบิดาของเราในแผ่นดินคานาอันในวันนี้ ส่วนอีกคนหนึ่งไม่อยู่ เพราะเขาพลัดหลงจากพวกเราไป และพวกเราคิดว่าเขาอาจจะอยู่ในแผ่นดินนี้ เราจึงออกตามหาเขาไปทั่วแผ่นดิน และได้ไปถึงบ้านของหญิงโสเภณีเพื่อตามหาเขาด้วย”
27 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าตามหาเขาไปทั่วแผ่นดินโลกหรือ ที่เหลือให้พวกเจ้าตามหาเขาอยู่แต่ในอียิปต์เท่านั้นหรือ? แล้วพี่ชายของพวกเจ้าควรทำอย่างไรในซ่องโสเภณี ในเมื่อเขาอยู่ในอียิปต์? พวกเจ้าไม่ได้พูดหรือว่า พวกเจ้าเป็นลูกหลานของอิสอัค บุตรของอับราฮัม แล้วลูกหลานของยาโคบควรทำอย่างไรในซ่องโสเภณี?”
28 และพวกเขาทูลพระองค์ว่า “เพราะเราได้ยินว่าชาวอิชมาเอลลักพาตัวเขาไปจากเรา และมีคนบอกเราว่าพวกเขาขายเขาไปในอียิปต์ และบ่าวของพระองค์ ผู้เป็นพี่น้องของเรานั้น เป็นคนรูปงามและเป็นที่โปรดปราน เราจึงคิดว่าเขาคงอยู่ในบ้านของหญิงโสเภณี ฉะนั้นบ่าวของพระองค์จึงไปที่นั่นเพื่อตามหาเขา และจ่ายค่าไถ่ให้เขา”
29 โยเซฟจึงตอบพวกเขาว่า “พวกท่านพูดเท็จและกล่าวคำโกหก โดยอ้างว่าตนเองเป็นบุตรของอับราฮัม ขอสาบานต่อฟาโรห์ว่าพวกท่านเป็นสายลับ จึงมาตามตรอกซอกซอยของหญิงโสเภณีเพื่อไม่ให้ใครรู้”
30 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านพบเขา และเจ้านายของเขาเรียกร้องค่าไถ่จำนวนมาก พวกท่านจะจ่ายให้เขาหรือไม่?” พวกเขาตอบว่า “เราจะจ่ายให้”
31 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าเจ้านายของเขาไม่ยอมขายเขาให้แม้จะได้ราคาดีแล้ว พวกท่านจะทำอย่างไรกับเขาเล่า?” พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า “ถ้าเจ้านายไม่ยอมยกเขาให้เรา เราจะฆ่าเขาเสีย แล้วพาน้องชายของเราไปเสีย”
32 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “สิ่งที่เราได้บอกแก่พวกท่านแล้วนั้น พวกท่านเป็นสายลับ เพราะพวกท่านมาเพื่อจะฆ่าชาวเมืองนั้น เพราะเราได้ยินมาว่าพี่น้องของพวกท่านสองคนได้ฆ่าชาวเมืองเชเคมทั้งหมดในแผ่นดินคานาอันเพราะเห็นแก่พี่สาวของพวกท่าน และบัดนี้พวกท่านก็มาทำเช่นเดียวกันในอียิปต์ เพราะเห็นแก่พี่ชายของพวกท่าน”
33 ข้าจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนจริงใจได้ก็ต่อเมื่อพวกเจ้าส่งคนใดคนหนึ่งในหมู่พวกเจ้าไปรับน้องชายคนเล็กจากบิดาของพวกเจ้า และพาเขามาที่นี่หาข้า และโดยการกระทำเช่นนี้ ข้าจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนถูกต้อง
34 โยเซฟจึงเรียกคนเก่งเจ็ดสิบคนมา แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในห้องขัง
35 และพวกผู้ชายที่แข็งแรงได้จับชายสิบคนนั้นไปขังไว้ในห้องผู้ป่วย และพวกเขาอยู่ในห้องผู้ป่วยสามวัน
36 และในวันที่สาม โยเซฟได้ให้คนพาพวกเขาออกมาจากห้องขัง และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านเป็นคนซื่อสัตย์ จงทำเช่นนี้เพื่อตัวของพวกท่านเอง เพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิตอยู่ พี่น้องคนหนึ่งของพวกท่านจะต้องถูกขังอยู่ในห้องขัง ในขณะที่พวกท่านไปเอาข้าวกลับมายังบ้านของพวกท่านที่แผ่นดินคานาอัน และไปรับน้องชายคนเล็กของพวกท่านกลับมาหาเรา เพื่อเราจะได้รู้ว่าพวกท่านเป็นคนซื่อสัตย์เมื่อพวกท่านทำเช่นนี้”
37 โยเซฟจึงออกไปจากพวกเขาและเข้าไปในห้อง แล้วร้องไห้อย่างหนัก เพราะความสงสารเขาเกิดขึ้นกับเขา เขาจึงล้างหน้า

แล้วกลับไปหาพวกเขาอีก และพาซีเมโอนไปจากพวกเขาและสั่งให้มัดเขา แต่ซีเมโอนไม่ยอม เพราะเขาเป็นคนแข็งแรงมาก และพวกเขาไม่สามารถมัดเขาได้
38 โยเซฟจึงเรียกเหล่าทหารหาญของเขา และชายผู้กล้าหาญเจ็ดสิบคนก็มาอยู่ต่อหน้าเขาพร้อมดาบในมือ และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็หวาดกลัวพวกเขา
39 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงจับชายผู้นี้ไปขังไว้ในคุกจนกว่าพี่น้องของเขาจะมาหา และบรรดาคนกล้าหาญของโยเซฟก็รีบไปจับซีเมโอนมัดไว้ ซีเมโอนจึงร้องเสียงโหยหวนดังลั่น และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล
40 และบรรดาชายผู้กล้าหาญของโยเซฟต่างตกใจกลัวเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องนั้น พวกเขาจึงล้มลงกับพื้นด้วยความหวาดกลัวอย่างยิ่งและหนีไป
41 และบรรดาชายที่อยู่กับโยเซฟก็หนีไป เพราะพวกเขากลัวตายอย่างมาก เหลือเพียงโยเซฟและมานาเสห์บุตรชายของเขาเท่านั้นที่อยู่ที่นั่น และมานาเสห์บุตรชายของโยเซฟเห็นกำลังของซีเมโอน จึงโกรธจัด
42 และมานาสสาห์บุตรของโยเซฟก็ลุกขึ้นหาซีเมโอน และมานาสสาห์ก็ชกซีเมโอนอย่างแรงที่ท้ายทอยของเขา จนซีเมโอนสงบความโกรธลง
43 และมานาสสาห์ได้จับสิเมโอนไว้และมัดเขาอย่างรุนแรง แล้วนำเขาไปขังไว้ในคุก และบรรดาบุตรชายของยาโคบต่างก็ประหลาดใจกับการกระทำของเด็กหนุ่มผู้นั้น
44 และซีเมโอนกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “พวกท่านอย่าได้พูดว่านี่เป็นการโจมตีชาวอียิปต์ แต่เป็นการโจมตีวงศ์ตระกูลของบิดาของข้าพเจ้า”
45 หลังจากนั้นโยเซฟจึงสั่งให้เรียกผู้ดูแลคลังมาตักข้าวใส่กระสอบของพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะแบกได้ และให้คืนเงินของแต่ละคนใส่กระสอบของเขา และให้เสบียงสำหรับเดินทางแก่พวกเขา และเขาก็ได้ทำเช่นนั้นแก่พวกเขา
46 โยเซฟจึงสั่งพวกเขาว่า “จงระวังอย่าฝ่าฝืนคำสั่งของข้า ให้พาน้องชายของเจ้ามาตามที่ข้าได้บอกไว้ และเมื่อเจ้าพาน้องชายของเจ้ามาหาข้าแล้ว ข้าจึงจะรู้ว่าเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ และเจ้าจะสามารถทำการค้าขายในแผ่นดินนี้ได้ และข้าจะคืนน้องชายของเจ้าให้แก่เจ้า และเจ้าจะกลับไปหาบิดาของเจ้าด้วยความสงบสุข”
47 และพวกเขาทั้งหมดตอบว่า “เราจะทำตามที่เจ้านายของเราตรัส และพวกเขาก็โค้งคำนับพระองค์จนถึงพื้นดิน”
48 และทุกคนก็บรรทุกข้าวของตนไว้บนหลังลา แล้วออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาบิดาของตน และเมื่อพวกเขามาถึงโรงแรม เลวีก็กางกระสอบของตนออกเพื่อให้อาหารแก่ลา เมื่อเขาเห็นก็พบว่าเงินของเขายังอยู่ในกระสอบครบถ้วน
49 ชายผู้นั้นตกใจกลัวมาก จึงกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า “เงินของข้าพเจ้าได้คืนมาแล้ว ดูเถิด มันอยู่ในถุงของข้าพเจ้า” พวกเขาก็ตกใจกลัวมากเช่นกัน จึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำอะไรกับพวกเราเช่นนี้”
50 และพวกเขาทั้งหมดก็กล่าวว่า “ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของเรา คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบนั้นอยู่ที่ไหนเล่า ที่ในวันนี้พระเจ้าได้ทรงมอบเราไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอียิปต์เพื่อวางแผนทำร้ายเรา”
51 และยูดาห์กล่าวแก่พวกเขาว่า “แท้จริงแล้วพวกเราเป็นคนบาปต่อพระเจ้าของเรา เพราะเราได้ขายพี่น้องร่วมสายเลือดของเราไป แล้วเหตุใดท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเมตตาของพระเจ้าอยู่กับบรรพบุรุษของเราหรือ?’”
52 รูเบนจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้บอกท่านแล้วมิใช่หรือว่า อย่าทำบาปต่อเด็กคนนั้น แต่ท่านก็ไม่ฟังข้าพเจ้า? บัดนี้พระเจ้าทรงต้องการตัวเขาคืนจากเรา แล้วท่านจะกล้าพูดได้อย่างไรว่า ‘ความเมตตาของพระเจ้าอยู่ที่ไหนกับบรรพบุรุษของเรา ในเมื่อท่านได้ทำบาปต่อพระเจ้า?’”
53 พวกเขาพักค้างคืน ณ ที่นั้น และในเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่ บรรทุกข้าวใส่ลาของพวกเขา แล้วจูงลาเดินทางต่อไปยังบ้านของบิดาของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน
54 และยาโคบและครอบครัวของเขาก็ออกไปรับบุตรชายของเขา และยาโคบก็เห็นว่าซีเมโอนพี่ชายของพวกเขาไม่ได้อยู่กับพวกเขา ยาโคบจึงกล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า ซีเมโอนพี่ชายของเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าไม่เห็นเขาเลย และบุตรชายของเขาก็เล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาในอียิปต์

บทที่ 52

1 และพวกเขาก็เข้าไปในบ้าน และทุกคนก็เปิดกระสอบของตนดูและพบว่าเงินของทุกคนอยู่ในนั้น ซึ่งทำให้พวกเขากับบิดาตกใจกลัวเป็นอย่างยิ่ง
2 ยาโคบจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทำอะไรกับข้าพเจ้าเช่นนี้? ข้าพเจ้าส่งโยเซฟน้องชายของท่านมาสอบถามความเป็นอยู่ของท่าน และพวกท่านก็บอกข้าพเจ้าว่า... สัตว์ป่าได้กินเขาเสียแล้ว”
3 และซีเมโอนได้ไปกับท่านเพื่อซื้ออาหาร และท่านกล่าวว่ากษัตริย์แห่งอียิปต์ได้คุมขังเขาไว้ในคุก และท่านต้องการจะจับเบนจามินไปประหารชีวิตด้วย และจะทำให้ข้าพเจ้าต้องโศกเศร้าจนต้องตายเพราะเบนจามินและโยเซฟน้องชายของเขา
4 ฉะนั้นบุตรชายของข้าพเจ้าจะไม่ลงไปกับท่าน เพราะน้องชายของเขาตายแล้ว และเขาถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง อาจเกิดอันตรายขึ้นกับเขาได้ในระหว่างทางที่ท่านเดินทางไป ดังเช่นที่เกิดขึ้นกับน้องชายของเขา
5 รูเบนจึงทูลบิดาว่า “ถ้าข้าพเจ้าไม่พาบุตรชายของท่านมาอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะต้องฆ่าบุตรชายทั้งสองของข้าพเจ้าเสีย” ยาโคบจึงทูลบุตรชายทั้งสองว่า “จงอยู่ที่นี่เถิด อย่าลงไปอียิปต์เลย เพราะบุตรชายของข้าพเจ้าจะไม่ลงไปอียิปต์กับพวกเจ้าและจะไม่ตายเหมือนพี่ชายของเขา”
6 และยูดาห์กล่าวแก่พวกเขาว่า จงยับยั้งตนเองไว้จนกว่าข้าวจะเก็บเกี่ยวเสร็จ แล้วเขาจะกล่าวว่า จงช่วยน้องชายของท่านเถิด

เมื่อเขาพบว่าชีวิตของตนเองและชีวิตของครอบครัวตกอยู่ใน
อันตรายจากความกันดารอาหาร
7 ในสมัยนั้นเกิดความกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วแผ่นดิน
และคนทั้งปวงในโลกต่างพากันไปที่อียิปต์เพื่อซื้ออาหาร เพราะ
ความกันดารอาหารแพร่ระบาดอย่างหนักในหมู่พวกเขา และลูก
หลานของยาโคบก็อยู่ในแผ่นดินคานาอันเป็นเวลาหนึ่งปีกับสอง
เดือนจนกระทั่งข้าวของพวกเขาหมดลง
8 และเมื่อข้าวของพวกเขาหมดแล้ว ครอบครัวของยาโคบก็หิว
โหยอย่างมาก บรรดาบุตรชายของยาโคบจึงมารวมกันและเข้า
มาหายาโคบ พวกเขาทั้งหมดล้อมรอบยาโคบแล้วทูลว่า “ขอ
โปรดประทานอาหารแก่พวกเราเถิด เหตุใดพวกเราจึงต้องอด
ตายต่อหน้าท่านเช่นนี้?”
9 ยาโคบได้ยินคำพูดของหลานชายทั้งสอง และเขาก็ร้องไห้
อย่างหนัก ความสงสารเกิดขึ้นในใจเขา ยาโคบจึงเรียกหลาน
ชายทั้งสองมานั่งลงต่อหน้าเขา
10 ยาโคบจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านไม่เห็นหรือว่าลูกๆ
ของพวกท่านร้องไห้คร่ำครวญถึงข้าพเจ้ามาทั้งวันแล้ว ทูลว่า
‘ขออาหารให้เราหน่อย’ แต่ก็ไม่มี ฉะนั้นบัดนี้จงกลับไปซื้ออาหาร
ให้เราสักเล็กน้อยเถิด”
11 ยูดาห์จึงตอบบิดาของเขาว่า “ถ้าท่านส่งน้องชายของเราไป
ด้วย เราจะลงไปซื้อข้าวให้ท่าน แต่ถ้าท่านไม่ส่งเขาไป เราก็จะไม่
ลงไป เพราะกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงบัญชาเราไว้เป็นพิเศษว่า
‘เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้เข้าเฝ้าเรา ถ้าไม่มีน้องชายของเจ้าไปด้วย’
เพราะกษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นกษัตริย์ที่ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ และดู
เถิด ถ้าเราไปหาพระองค์โดยไม่มีน้องชายไปด้วย เราทั้งหลายจะ
ต้องถูกประหารชีวิต”
12 เจ้าไม่รู้หรือ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่ากษัตริย์องค์นี้ทรงมีอำนาจ
และทรงปรีชาญาณยิ่งนัก และไม่มีผู้ใดในโลกนี้เหมือนพระองค์?
ดูเถิด เราได้เห็นกษัตริย์ทั้งหลายในโลกแล้ว และเราไม่เคยเห็นผู้
ใดเหมือนกษัตริย์องค์นั้น คือกษัตริย์แห่งอียิปต์ แน่นอน ใน
บรรดากษัตริย์ทั้งหลายในโลก ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่าอาบิเมเลค
กษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตีย แต่กษัตริย์แห่งอียิปต์ยิ่งใหญ่และ
ทรงอำนาจกว่าเขา และอาบิเมเลคก็เปรียบได้กับนายทหารคน
หนึ่งของเขาเท่านั้น
13 ข้าแต่พระบิดา พระองค์มิได้ทรงเห็นพระราชวังและบัลลังก์
ของพระองค์ และบรรดาข้าราชบริพารที่ยืนอยู่เบื้องหน้า
พระองค์ พระองค์มิได้ทรงเห็นกษัตริย์องค์นั้นประทับบน
บัลลังก์อย่างโอ่อ่าสง่างาม ทรงฉลองพระองค์อย่างสมพระทัย
มีมงกุฎทองคำใหญ่ประดับอยู่บนพระเศียร พระองค์มิได้ทรง
เห็นเกียรติและสง่าราศีที่พระเจ้าประทานให้แก่พระองค์ เพราะไม่
มีผู้ใดในโลกนี้เหมือนพระองค์
14 พระบิดาเจ้ามิได้ทรงเห็นสติปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ที่
พระเจ้าทรงประทานไว้ในพระทัยของพระองค์ และมิได้ทรงได้ยิน
เสียงอันไพเราะของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสกับเรา
15 เราไม่ทราบเลย พ่อเอ๋ย ว่าใครเป็นคนทำให้เขาได้รู้จักชื่อของ
เราและเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเรา แต่เขาก็ได้ถามถึงท่าน
ด้วยว่า พ่อของท่านยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ และท่านสบายดีหรือ
เปล่า?
16 เจ้าไม่เคยเห็นกิจการปกครองของอียิปต์ที่พระองค์ทรง
จัดการโดยปราศจากการสอบถามฟาโรห์ผู้เป็นเจ้านายของ
พระองค์ เจ้าไม่เคยเห็นความน่าเกรงขามและความหวาดกลัวที่
พระองค์ทรงสร้างขึ้นแก่ชาวอียิปต์ทั้งปวง
17 และเมื่อเราจากเขาไปแล้ว เราก็ขู่ว่าจะกระทำต่ออียิปต์เช่น
เดียวกับเมืองอื่นๆ ของชาวอมอไรต์ และเราก็โกรธแค้นอย่าง
ยิ่งต่อคำพูดทั้งหมดที่เขาพูดเกี่ยวกับเราในฐานะสายลับ และ
เมื่อเรามาอยู่ต่อหน้าเขาอีกครั้ง ความน่าเกรงขามของเขาจะตก
อยู่กับเราทุกคน และไม่มีใครในพวกเราจะสามารถพูดอะไรกับ
เขาได้ ไม่ว่าเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่ก็ตาม
18 ฉะนั้นบิดาเจ้าข้า ขอทรงส่งเด็กหนุ่มคนนั้นไปกับพวกเราเถิด
แล้วพวกเราจะลงไปซื้ออาหารให้พระองค์เพื่อเลี้ยงชีพ และจะไม่
อดตาย ยาโคบจึงกล่าวว่า “เหตุใดเจ้าจึงทำร้ายข้าเช่นนี้ โดยไป
บอกกษัตริย์ว่าเจ้ามีน้องชาย? เจ้าทำอะไรกับข้าเช่นนี้?”
19 ยูดาห์จึงกล่าวแก่ยาโคบผู้เป็นบิดาว่า “ขอทรงโปรดมอบเด็ก
นั้นไว้ในความดูแลของข้าพเจ้า แล้วเราจะขึ้นเดินทางไปอียิปต์
เพื่อซื้อข้าว แล้วจะกลับมา และเมื่อเรากลับมาแล้ว ถ้าเด็กนั้นไม่
อยู่กับเรา ข้าพเจ้าขอรับผิดชอบความผิดของท่านตลอดไป”
20 ท่านเห็นหรือไม่ว่าลูก ๆ ของเราร้องไห้คร่ำครวญเพราะ
ความหิวโหยอยู่ต่อหน้าท่าน และท่านก็ไม่มีอำนาจที่จะให้พวกเขา
อิ่มท้องได้? ขอท่านโปรดสงสารพวกเขา และส่งน้องชายของเรา
ไปกับเราด้วย แล้วเราจะไป
21 เพราะเหตุใดพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของเรา
จะปรากฏแก่ท่าน เมื่อท่านกล่าวว่ากษัตริย์แห่งอียิปต์จะเอาบุตร
ชายของท่านไป? ขอสาบานต่อพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ละทิ้งเขา
จนกว่าจะพาเขามาอยู่ต่อหน้าท่าน แต่ขอโปรดอธิษฐานเพื่อเรา
ต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเรา และให้เราได้รับการ
ต้อนรับอย่างดีและเป็นที่โปรดปรานต่อหน้ากษัตริย์แห่งอียิปต์
และคนของเขา เพราะถ้าเราไม่ชักช้า เราคงได้กลับมาอีกครั้ง
พร้อมกับบุตรชายของท่านแล้ว
22 ยาโคบกล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า “ข้าพเจ้าวางใจในพระเจ้า
ว่าพระองค์จะทรงช่วยพวกท่านให้รอดพ้นและประทานความ
โปรดปรานแก่พวกท่านในสายพระเนตรของกษัตริย์แห่งอียิปต์
และในสายพระเนตรของคนทั้งปวง”
23 ฉะนั้นจงลุกขึ้นไปหาชายผู้นั้น และนำของขวัญไปถวายแก่
เขาเท่าที่จะหาได้ในแผ่นดินนั้น แล้วขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ
ทรงเมตตาท่านต่อหน้าเขา เพื่อพระองค์จะทรงส่งเบนจามินและ
สิเมโอนพี่น้องของท่านไปกับท่านด้วย
24 และชายทั้งหมดก็ลุกขึ้น และพาเบนจามินน้องชายของตน
ไปด้วย พวกเขารับของกำนัลมากมายซึ่งเป็นของดีที่สุดในแผ่น
ดินนั้น และพวกเขายังรับส่วนแบ่งเงินเป็นสองเท่าอีกด้วย
25 และยาโคบได้กำชับบุตรชายของเขาอย่างเคร่งครัดเกี่ยวกับ
เบนยามิน โดยกล่าวว่า จงระวังเขาในทางที่พวกเจ้าเดินทางไป
และอย่าแยกจากเขาไม่ว่าระหว่างทางหรือในอียิปต์

26 ยาโคบจึงลุกขึ้นจากบรรดาบุตรชายของเขา แล้วยื่นมือออกไปอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อบุตรชายของเขาว่า “ข้าแต่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ขอทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมบิดาของข้าพเจ้า ขอทรงระลึกถึงพันธสัญญานั้นกับอิสอัคบิดาของข้าพเจ้า และขอทรงเมตตาต่อบุตรชายของข้าพเจ้า และอย่าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอียิปต์ ขอทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ข้าแต่พระเจ้า เพื่อเห็นแก่พระเมตตาของพระองค์ ขอทรงไถ่บุตรชายของข้าพเจ้าทั้งหมดและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของชาวอียิปต์ และขอทรงส่งพี่น้องชายทั้งสองของพวกเขามาด้วย”

27 และบรรดาภรรยาของบุตรชายของยาโคบและลูกหลานของพวกเขาทั้งหมดเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์และร้องไห้ต่อหน้าพระเจ้า และร้องขอต่อพระองค์ให้ทรงช่วยบิดาของพวกเขาให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอียิปต์

28 และยาโคบได้เขียนจดหมายถึงกษัตริย์แห่งอียิปต์ และมอบให้แก่ยูดาห์และบุตรชายของเขา เพื่อทูลกษัตริย์แห่งอียิปต์โดยกล่าวว่า

29 จากยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์ บุตรของอิสอัค บุตรของอับราฮัมชาวฮีบรู เจ้าชายแห่งพระเจ้า ถึงกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจและชาญฉลาด ผู้ทรงเปิดเผยความลับ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ขอถวายคำทักทาย

30 ขอทรงทราบแก่พระเจ้าของข้าพเจ้า กษัตริย์แห่งอียิปต์ ว่าภัยแล้งรุนแรงได้เกิดขึ้นกับพวกเราในแผ่นดินคานาอัน และข้าพเจ้าได้ส่งบุตรชายของข้าพเจ้าไปหาพระองค์เพื่อซื้ออาหารเล็กน้อยจากพระองค์เพื่อประทังชีวิตพวกเรา

31 เพราะลูกชายของข้าพเจ้าล้อมรอบข้าพเจ้าไว้ และข้าพเจ้าเองก็แก่มากแล้วจนมองไม่เห็น เพราะตาของข้าพเจ้าหนักอึ้งไปเพราะความชรา อีกทั้งยังร้องไห้ทุกวันเพราะคิดถึงโยเซฟ ลูกชายของข้าพเจ้าที่จากไปก่อนข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้สั่งลูกชายของข้าพเจ้าว่าอย่าเข้าไปในเมืองเมื่อพวกเขามาถึงอียิปต์ เพราะเหตุนี้ชาวเมืองนั้นจึงเกรงกลัว

32 และเราได้สั่งให้พวกเขาไปทั่วอียิปต์เพื่อตามหาโยเซฟบุตรชายของเรา เผื่อพวกเขาจะพบเขาที่นั่น และพวกเขาก็ได้ทำเช่นนั้น และท่านก็ถือว่าพวกเขาเป็นสายสืบของแผ่นดิน

33 เราไม่ได้ยินเรื่องของท่านหรือว่าท่านได้แปลความฝันของฟาโรห์และได้กล่าวความจริงแก่พระองค์? แล้วเหตุใดท่านจึงไม่รู้ด้วยสติปัญญาของท่านว่าบุตรชายของข้าพเจ้าเป็นสายลับหรือไม่?

34 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระราชา โปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้ามาอยู่ต่อหน้าพระองค์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสกับบุตรชายของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าขอวิงวอนพระองค์โปรดทอดพระเนตรเขาจนกว่าเขาจะกลับมาหาข้าพเจ้าโดยสันติสุขพร้อมกับพี่น้องของเขา

35 เจ้าไม่รู้หรือ หรือไม่ได้ยินเรื่องที่พระเจ้าของเราทรงกระทำต่อฟาโรห์เมื่อพระองค์ทรงรับนางซาราห์มารดาของข้าพเจ้าไปและเรื่องที่พระองค์ทรงกระทำต่ออาบิเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียเพราะเหตุของนาง และเรื่องที่อับราฮัมบิดาของเราทรงกระทำต่อกษัตริย์ทั้งเก้าแห่งเอลาม คือพระองค์ทรงสังหารพวกเขาทั้งหมดด้วยคนเพียงไม่กี่คนที่อยู่กับพระองค์?

36 และบุตรชายทั้งสองของข้าพเจ้าคือซีเมโอนและเลวีได้กระทำอะไรต่อเมืองทั้งแปดของชาวอมอไรต์บ้าง พวกเขาทำลายเมืองเหล่านั้นเพราะดีนาห์น้องสาวของพวกเขาอย่างไร?

37 และพวกเขาก็ปลอบใจตัวเองเพราะความสูญเสียโยเซฟผู้เป็นน้องชายของเบนยามิน แล้วพวกเขาจะทำอย่างไรเพื่อโยเซฟเมื่อพวกเขาเห็นว่ามีชนชาติใดเข้ามายึดครองพวกเขาเพราะเห็นแก่เขา?

38 โอ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ท่านไม่ทราบหรือว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอยู่กับเรา และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเราเสมอ และไม่ทรงทอดทิ้งเราตลอดวัน?

39 และเมื่อบุตรชายของข้าพเจ้าเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงการกระทำของท่านต่อพวกเขา ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทูลพระเจ้าเพื่อท่าน เพราะถ้าเช่นนั้นท่านก็จะพินาศไปพร้อมกับคนของท่านก่อนที่เบนจามินบุตรชายของข้าพเจ้าจะมาพบท่าน แต่ข้าพเจ้าคิดว่าในเมื่อซีเมโอนบุตรชายของข้าพเจ้าอยู่ในบ้านของท่าน บางทีท่านอาจจะเมตตาต่อเขา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ได้ทำสิ่งนั้นแก่ท่าน

40 ฉะนั้นจงดูเถิด เบนยามินบุตรชายของข้าพเจ้ากำลังมาหาท่านพร้อมกับบุตรชายของข้าพเจ้า จงเอาใจใส่เขาและจับตาดูเขาให้ดี แล้วพระเจ้าจะทรงปกป้องท่านและทั่วทั้งอาณาจักรของท่าน

41 บัดนี้ ข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงทุกสิ่งที่อยู่ในใจของข้าพเจ้าแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้ากำลังมาหาท่านพร้อมกับพี่ชายของพวกเขา ขอทรงสำรวจพื้นโลกทั้งปวงเพื่อเห็นแก่พวกเขา และขอทรงส่งพวกเขากลับไปอย่างสงบสุขพร้อมกับพี่น้องของพวกเขา

42 และยาโคบได้มอบบันทึกนั้นให้แก่บุตรชายของเขา มอบหมายให้ยูดาห์ดูแลเพื่อนำไปถวายกษัตริย์แห่งอียิปต์

บทที่ 53

1 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ลุกขึ้นและพาเบนจามินและของถวายทั้งหมดไปยังอียิปต์ และยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ

2 และโยเซฟเห็นเบนจามินน้องชายของเขาอยู่กับพวกเขา เขาจึงทักทายพวกเขา และคนเหล่านั้นก็มาที่บ้านของโยเซฟ

3 และโยเซฟได้สั่งให้ผู้ดูแลบ้านของเขานำอาหารมาเลี้ยงพี่น้องของเขา และผู้ดูแลบ้านก็ได้ทำตามนั้น

4 และเมื่อถึงเวลาเที่ยง โยเซฟจึงส่งคนไปตามคนเหล่านั้นพร้อมกับเบนจามินมาเข้าเฝ้า และพวกเขาก็เล่าเรื่องเงินที่คืนมาในกระสอบให้ผู้ดูแลบ้านของโยเซฟฟัง ผู้ดูแลบ้านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าจะปลอดภัย อย่ากลัวเลย” แล้วเขาก็พาซีเมโอนน้องชายของพวกเขามาหาพวกเขา

5 และซีเมโอนกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “เจ้านายแห่งชาวอียิปต์ทรงเมตตาต่อข้าพเจ้ามาก พระองค์ไม่ทรงกักขังข้าพเจ้าไว้ ดัง

ที่พวกท่านได้เห็นด้วยตาแล้ว เพราะเมื่อพวกท่านออกไปจากเมือง พระองค์ก็ทรงปล่อยข้าพเจ้าเป็นอิสระและทรงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างดีในบ้านของพระองค์”
6 และยูดาห์จูงมือเบนจามินมาเข้าเฝ้าโยเซฟ แล้วก้มลงกราบเขาจนถึงพื้น
7 และพวกเขาก็นำของขวัญนั้นมามอบให้แก่โยเซฟ แล้วพวกเขาทั้งหมดก็มานั่งต่อหน้าโยเซฟ โยเซฟจึงถามพวกเขาว่า “พวกท่านสบายดีไหม ลูกๆ ของพวกท่านสบายดีไหม บิดาผู้ชราของพวกท่านสบายดีไหม” พวกเขาก็ตอบว่า “สบายดี” แล้วยูดาห์ก็รับจดหมายที่ยาโคบส่งมาและมอบให้แก่โยเซฟ
8 โยเซฟอ่านจดหมายนั้นและรู้ว่าเป็นลายมือของบิดา เขาจึงอยากร้องไห้และเข้าไปในห้องชั้นใน แล้วร้องไห้อย่างหนัก จากนั้นก็ออกมา
9 แล้วโยเซฟเงยหน้าขึ้นมองเห็นเบนจามินน้องชายของตน จึงถามว่า “นี่คือน้องชายของเจ้าหรือ ที่ท่านพูดถึงกับข้า?” เบนจามินจึงเดินเข้ามาหาโยเซฟ โยเซฟจึงวางมือบนศีรษะของเบนจามินแล้วกล่าวว่า “ขอพระเจ้าทรงเมตตาเจ้าเถิด ลูกชายของข้า”
10 เมื่อโยเซฟเห็นน้องชาย บุตรชายของมารดา เขาก็อยากจะร้องไห้อีก เขาจึงเข้าไปในห้องและร้องไห้อยู่ที่นั่น แล้วล้างหน้าก่อนจะออกมาและหยุดร้องไห้ แล้วพูดว่า จงเตรียมอาหาร
11 และโยเซฟมีถ้วยสำหรับดื่ม ซึ่งเป็นถ้วยเงินประดับประดาอย่างสวยงามด้วยหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียม และโยเซฟได้เคาะถ้วยนั้นต่อหน้าพี่น้องของเขาขณะที่พวกเขากำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่กับเขา
12 โยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราทราบจากถ้วยนี้ว่า รูเบนบุตรหัวปี สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเซบูลุน เป็นบุตรของมารดาคนเดียวกัน จงนั่งลงรับประทานอาหารตามลำดับวงศ์ตระกูลของตนเถิด”
13 และพระองค์ทรงจัดลำดับคนอื่นๆ ตามลำดับชาติกำเนิดของพวกเขา แล้วตรัสว่า “เรารู้ว่าน้องชายคนสุดท้องของเจ้าคนนี้ไม่มีพี่น้อง และเราเองก็ไม่มีพี่น้องเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงควรนั่งรับประทานอาหารกับเรา”
14 และเบนจามินขึ้นไปอยู่ต่อหน้าโยเซฟและนั่งบนบัลลังก์ และพวกเขาก็เห็นการกระทำของโยเซฟ และพวกเขาก็ประหลาดใจในสิ่งเหล่านั้น ในเวลานั้นพวกเขาก็กินและดื่มกับโยเซฟ และโยเซฟก็ให้ของขวัญแก่พวกเขา โยเซฟให้ของขวัญชิ้นหนึ่งแก่เบนจามิน และมานาเสห์กับเอฟราอิมก็เห็นการกระทำของบิดาของพวกเขา และพวกเขาก็ได้ให้ของขวัญแก่โยเซฟด้วย และออสนัทให้ของขวัญชิ้นหนึ่งแก่โยเซฟ รวมเป็นของขวัญห้าชิ้นในมือของเบนจามิน
15 โยเซฟจึงนำเหล้าองุ่นมาให้พวกเขาดื่ม แต่พวกเขากลับไม่ยอมดื่ม และกล่าวว่า “นับตั้งแต่วันที่โยเซฟเสียชีวิตไป เราก็ไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือรับประทานอาหารรสเลิศใดๆ อีกเลย”
16 และโยเซฟสาบานต่อพวกเขา และเขาข่มเหงพวกเขาอย่างหนัก และพวกเขากินดื่มอย่างอุดมสมบูรณ์กับเขาในวันนั้น ต่อมาโยเซฟก็หันไปหาเบนจามินน้องชายของเขาเพื่อพูดคุยกับเขา และเบนจามินยังคงนั่งอยู่บนบัลลังก์ต่อหน้าโยเซฟ
17 โยเซฟจึงถามเขาว่า “เจ้ามีบุตรบ้างหรือไม่?” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้ามีบุตรชายสิบคน ชื่อของพวกเขาคือ เบลา เบเคอร์ อัชบัล เกรา นาอามาน อาคี รอช มูพิม ชูพิม และออร์ด ข้าพเจ้าตั้งชื่อพวกเขาตามชื่อพี่ชายของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็น”
18 และท่านก็สั่งให้พวกเขานำแผนที่ดวงดาวมาให้ท่านดู ซึ่งโยเซฟใช้แผนที่นั้นในการบอกเวลาทั้งปวง โยเซฟจึงกล่าวแก่เบนจามินว่า “ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าชาวฮีบรูมีความรู้ในเรื่องปัญญาทุกอย่าง ท่านรู้เรื่องนี้บ้างหรือไม่?”
19 เบนจามินจึงกล่าวว่า “ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของท่านก็มีความรู้ในสติปัญญาที่บิดาของข้าพระองค์สอนข้าพระองค์ด้วย” โยเซฟจึงกล่าวแก่เบนจามินว่า “จงดูเครื่องดนตรีนี้และเข้าใจเถิดว่าโยเซฟพี่ชายของเจ้าอยู่ที่ไหนในอียิปต์ ผู้ซึ่งเจ้ากล่าวว่าได้ลงไปอียิปต์แล้ว”
20 และเบนจามินได้เห็นเครื่องมือที่มีแผนที่ดวงดาวบนท้องฟ้า และเขาเป็นคนฉลาดจึงดูในนั้นเพื่อจะรู้ว่าพี่ชายของเขาอยู่ที่ไหน และเบนจามินได้แบ่งแผ่นดินอียิปต์ออกเป็นสี่ส่วน และเขาพบว่าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์เบื้องหน้าเขานั้นคือโยเซฟพี่ชายของเขา และเบนจามินประหลาดใจอย่างยิ่ง และเมื่อโยเซฟเห็นว่าเบนจามินพี่ชายของเขาประหลาดใจมาก เขาจึงถามเบนจามินว่า “เจ้าเห็นอะไร และเหตุใดเจ้าจึงประหลาดใจ?”
21 เบนจามินจึงกล่าวแก่โยเซฟว่า “ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าโยเซฟน้องชายของข้าพเจ้านั่งอยู่บนบัลลังก์กับข้าพเจ้า” โยเซฟจึงกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้าคือโยเซฟน้องชายของเจ้า อย่าบอกเรื่องนี้แก่พี่น้องของเจ้าเลย ดูเถิด เมื่อเราออกไปแล้ว เราจะส่งเจ้าไปกับพวกเขา และเราจะสั่งให้พาพวกเขากลับเข้ามาในเมืองอีก และเราจะพาเจ้าไปจากพวกเขา”
22 และถ้าพวกเขากล้าเอาชีวิตไปต่อสู้เพื่อเจ้า เราก็จะรู้ว่าพวกเขากลับใจจากสิ่งที่พวกเขาทำต่อเราแล้ว และเราจะสำแดงตนให้พวกเขารู้ และถ้าพวกเขาทิ้งเจ้าไปเมื่อเราจับเจ้าแล้ว เจ้าก็จงอยู่กับเรา และเราจะต่อสู้กับพวกเขา และพวกเขาจะจากไป และเราจะไม่สำแดงตนให้พวกเขารู้
23 ในเวลานั้น โยเซฟจึงสั่งนายทหารของเขาให้บรรจุอาหารลงในกระสอบของพวกเขา และให้ใส่เงินของแต่ละคนลงในกระสอบของเขา และให้ใส่ถ้วยลงในกระสอบของเบนจามิน และให้จัดหาเสบียงสำหรับเดินทางแก่พวกเขา และพวกเขาก็ทำตามที่นายทหารสั่ง
24 และในวันรุ่งขึ้น พวกเขาก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ บรรทุกข้าวใส่ลาแล้วออกเดินทางไปพร้อมกับเบนจามิน ไปยังแผ่นดินคานาอันกับเบนจามินผู้เป็นพี่ชายของพวกเขา
25 พวกเขายังเดินทางไปไม่ไกลจากอียิปต์นัก โยเซฟจึงสั่งผู้ดูแลบ้านของเขาว่า “จงลุกขึ้นไล่ตามคนเหล่านี้ไปก่อนที่พวกเขาจะไปไกลจากอียิปต์ และจงถามพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงขโมยถ้วยของเจ้านายของข้า?’”

26 แล้วนายทหารของโยเซฟก็ลุกขึ้นไปหาพวกเขา และเล่าถ้อยคำทั้งหมดของโยเซฟให้พวกเขาฟัง เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้นก็โกรธจัด และกล่าวว่า “ผู้ใดที่ร่วมดื่มเหล้ากับนายของท่าน ผู้นั้นจะต้องตาย และพวกเราก็จะกลายเป็นทาสด้วย”
27 พวกเขาจึงรีบไป แต่ละคนเอากระสอบลงจากลา แล้วค้นดูในกระสอบของตน ก็พบถ้วยนั้นอยู่ในกระสอบของเบนจามิน พวกเขาทั้งหมดจึงฉีกเสื้อผ้าของตน แล้วกลับเข้าเมือง และทุบตีเบนจามินกลางทาง ทุบตีเขาเรื่อยไปจนกระทั่งเขาเข้าเมือง และมายืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ
28 และยูดาห์ก็โกรธจัด เขาจึงกล่าวว่า “คนนี้แหละที่ทำให้ข้าต้องกลับมาทำลายอียิปต์ในวันนี้”
29 และพวกเขาก็มาถึงบ้านของโยเซฟ และพบโยเซฟนั่งอยู่บนบัลลังก์ และบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายยืนอยู่ทางขวาและทางซ้ายของเขา
30 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรกันเล่า ถึงได้เอาถ้วยเงินของข้าไปแล้วก็จากไป? แต่ข้ารู้ว่าพวกเจ้าเอาถ้วยของข้าไปเพื่อจะดูว่าพี่ชายของพวกเจ้าอยู่ที่ใดในแผ่นดินนั้น”
31 และยูดาห์กล่าวว่า “เราจะกล่าวอะไรแก่เจ้านายของเรา เราจะพูดอะไร และเราจะแก้ตัวอย่างไร พระเจ้าทรงพบความผิดบาปของบรรดาผู้รับใช้ของท่านในวันนี้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เราในวันนี้”
32 โยเซฟจึงลุกขึ้นจับเบนจามินและพรากเขามาจากพี่น้องของเขาด้วยกำลัง แล้วเข้าไปในบ้านและปิดประตูขังพวกเขาไว้ โยเซฟจึงสั่งผู้ดูแลบ้านให้บอกพวกเขาว่า “กษัตริย์ตรัสว่า จงไปพบบิดาของเจ้าด้วยความสงบสุขเถิด ดูเถิด เราได้จับชายผู้นั้นซึ่งเป็นเจ้าของถ้วยที่เราพบแล้ว”

บทที่ 54

1 และเมื่อยูดาห์เห็นการกระทำของโยเซฟกับพวกเขา ยูดาห์จึงเข้าไปหาโยเซฟและพังประตูเข้าไป พร้อมกับพี่น้องของเขามาพบโยเซฟ
2 ยูดาห์จึงทูลโยเซฟว่า “ขออย่าให้ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นทุกข์เลย ข้าพเจ้าขออนุญาตทูลท่านสักเล็กน้อยได้ไหม” โยเซฟจึงทูลว่า “ทูลมาเถิด”
3 และยูดาห์ก็พูดต่อหน้าโยเซฟ และพี่น้องของเขาก็ยืนอยู่ตรงนั้นด้วย ยูดาห์กล่าวแก่โยเซฟว่า “เมื่อครั้งที่พวกเรามาหาเจ้านายเพื่อซื้ออาหารครั้งแรก ท่านคงคิดว่าพวกเราเป็นสายลับ และพวกเราได้พาเบนจามินมาต่อหน้าท่าน และท่านก็ยังคงดูหมิ่นพวกเราอยู่จนถึงทุกวันนี้”
4 ฉะนั้นขอพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของข้าพระองค์ และขอทรงส่งน้องชายของข้าพระองค์ไปกับเราเพื่อไปหาบิดาของข้าพระองค์ เกรงว่าชีวิตของพระองค์จะพินาศในวันนี้พร้อมกับชีวิตของชาวอียิปต์ทั้งปวง
5 เจ้าไม่รู้หรือว่าพี่น้องสองคนของข้าพเจ้า คือซีเมโอนและเลวีได้กระทำสิ่งใดแก่เมืองเชเคมและเมืองอมอไรต์อีกเจ็ดเมืองเพื่อเห็นแก่ดีนาห์น้องสาวของข้าพเจ้า และพวกเขายังเต็มใจที่จะกระทำสิ่งใดเพื่อเห็นแก่เบนจามินน้องชายของพวกเขาด้วย?
6 และข้าพเจ้าจะมาพร้อมกับกำลังของข้าพเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่และทรงอำนาจกว่าพวกเขาทั้งสอง มายังเจ้าและแผ่นดินของเจ้าในวันนี้ หากเจ้าไม่ยอมส่งพี่น้องของข้าพเจ้ามา
7 เจ้าไม่ได้ยินหรือว่าพระเจ้าของเราผู้ทรงเลือกเรานั้นได้ทรงกระทำอะไรต่อฟาโรห์เพราะเหตุซาราห์มารดาของเรา ซึ่งพระองค์ทรงพรากนางไปจากบิดาของเรา และพระองค์ทรงลงโทษฟาโรห์และครอบครัวของเขาด้วยภัยพิบัติร้ายแรง จนกระทั่งทุกวันนี้ชาวอียิปต์ยังเล่าขานเรื่องนี้กันอยู่? พระเจ้าของเราจะทรงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าเพราะเหตุเบนยามินซึ่งเจ้าได้พรากไปจากบิดาของเขาในวันนี้ และเพราะความชั่วร้ายต่างๆ ที่เจ้าได้กระทำต่อเราในแผ่นดินของเจ้าในวันนี้ เพราะพระเจ้าของเราจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมบิดาของเรา และจะทรงลงโทษเจ้า เพราะเจ้าได้ทำให้จิตใจของบิดาของเราเศร้าโศกในวันนี้
8 ฉะนั้นจงฟังถ้อยคำที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านในวันนี้ และส่งพี่น้องของข้าพเจ้าไปเสีย เกรงว่าท่านและประชาชนในแผ่นดินของท่านจะต้องตายด้วยคมดาบ เพราะท่านทั้งหลายไม่อาจเอาชนะข้าพเจ้าได้ทั้งหมด
9 โยเซฟจึงตอบยูดาห์ว่า “ทำไมเจ้าจึงอ้าปากกว้างและโอ้อวดเหนือพวกเราว่า ‘กำลังของเจ้าอยู่กับเจ้า’? ขอสาบานต่อฟาโรห์ว่า ถ้าเราสั่งให้ทหารหาญทั้งหมดของเราไปรบกับเจ้า เจ้าและพี่น้องของเจ้าเหล่านี้จะต้องจมลงในโคลนอย่างแน่นอน”
10 และยูดาห์กล่าวแก่โยเซฟว่า “สมควรแล้วที่เจ้าและประชาชนของเจ้าจะเกรงกลัวเรา ขอสาบานต่อพระเจ้าว่า ถ้าเราชักดาบออกมาแล้ว เราจะไม่เก็บมันเข้าฝักอีกจนกว่าเราจะฆ่าชาวอียิปต์ทั้งหมดในวันนี้ และเราจะเริ่มจากเจ้าและจบที่ฟาโรห์เจ้านายของเจ้า”
11 โยเซฟจึงตอบเขาว่า “กำลังไม่ใช่ของท่านแต่เพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าแข็งแกร่งและทรงพลังกว่าท่านมาก ถ้าท่านชักดาบออกมา ข้าพเจ้าจะจ่อคอท่านและคอของพี่น้องของท่านทั้งหมด”
12 ยูดาห์จึงกล่าวแก่โยเซฟว่า “ถ้าวันนี้เราอ้าปากพูดสักคำ เราจะกลืนเจ้าลงไปเสีย เจ้าจะถูกทำลายล้างไปจากแผ่นดิน และพินาศไปจากราชอาณาจักรของเจ้าในวันนี้” โยเซฟจึงกล่าวว่า “ถ้าเจ้าอ้าปากพูด เรามีอำนาจที่จะปิดปากเจ้าด้วยหิน จนเจ้าพูดอะไรไม่ได้อีกเลย ดูสิ มีหินอยู่ตรงหน้าเรามากมายเพียงใด เราสามารถเอาหินยัดเข้าไปในปากเจ้า และหักกรามของเจ้าได้”
13 ยูดาห์จึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเราว่า บัดนี้เราไม่ได้ปรารถนาจะต่อสู้กับท่านเลย ขอเพียงแต่ท่านคืนน้องชายของเราให้เรา แล้วเราจะไปจากท่าน” โยเซฟจึงตอบว่า “ตราบใดที่ฟาโรห์ยังมีพระชนม์อยู่ ต่อให้บรรดากษัตริย์แห่งคานาอันมารวมกัน ท่านก็อย่าได้เอาน้องชายของเราไปจากมือของข้าพเจ้าเลย”
14 ฉะนั้นจงไปหาบิดาของเจ้าเถิด และน้องชายของเจ้าจะเป็นทาสของข้า เพราะเขาได้ปล้นพระราชวังของกษัตริย์ และยูดาห์ก็

กล่าวว่า “เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับเจ้าหรือกับพระเกียรติของกษัตริย์เล่า แท้จริงแล้วกษัตริย์ทรงส่งเงินและทองคำจากพระราชวังของพระองค์ไปทั่วแผ่นดิน ไม่ว่าจะเป็นของถวายหรือค่าใช้จ่าย และเจ้ายังพูดถึงถ้วยของเจ้าซึ่งเจ้าได้ใส่ไว้ในถุงของน้องชายของเรา และกล่าวว่าเขาขโมยมันไปจากเจ้าอีกหรือ?”
15 ขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เบนจามินพี่น้องของเรา หรือเชื้อสายใดๆ ของอับราฮัม กระทำการขโมยจากท่าน หรือจากผู้ใดเลย ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ เจ้าชาย หรือคนธรรมดา
16 ฉะนั้นจงหยุดการกล่าวหาเสียเถิด เกรงว่าทั่วทั้งโลกจะได้ยินคำพูดของท่านว่า “เพราะเงินเพียงเล็กน้อย กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็ทะเลาะวิวาทกับคนเหล่านั้น และกล่าวหาพวกเขา พร้อมทั้งจับน้องชายของพวกเขาไปเป็นทาส”
17 โยเซฟจึงตอบว่า “จงรับถ้วยนี้ไป และจงไปจากเรา และจงทิ้งน้องชายของเจ้าไว้เป็นทาส เพราะการเป็นทาสนั้นเป็นการพิพากษาแก่โจร”
18 ยูดาห์จึงกล่าวว่า “เหตุใดท่านจึงไม่ละอายใจในคำพูดของท่าน ที่ทรงละทิ้งพี่น้องของเราและรับถ้วยของท่าน? แน่นอนว่าถ้าท่านประทานถ้วยของท่านให้แก่เรา หรือให้มากกว่านั้นถึงพันเท่า เราก็จะไม่ละทิ้งพี่น้องของเราเพื่อเงินที่อยู่ในมือของผู้ใดเลย เพื่อเราจะไม่ต้องตายเพราะเขา”
19 โยเซฟจึงตอบว่า “เหตุใดเจ้าจึงทอดทิ้งน้องชายของเจ้าและขายเขาไปในราคาเงินยี่สิบเหรียญจนถึงทุกวันนี้ เหตุใดเจ้าจึงไม่ทำเช่นเดียวกันกับน้องชายของเจ้าคนนี้เล่า”
20 และยูดาห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างข้าพเจ้ากับท่านว่า เราไม่ปรารถนาจะร่วมรบกับท่าน ฉะนั้นขอทรงคืนพี่น้องของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะไปจากท่านโดยไม่ทะเลาะวิวาทกัน”
21 โยเซฟจึงตอบว่า “ต่อให้บรรดากษัตริย์ในแผ่นดินมาประชุมกัน พวกเขาก็ไม่อาจแย่งน้องชายของท่านไปจากมือของข้าพเจ้าได้” ยูดาห์จึงกล่าวว่า “เราจะพูดอะไรกับบิดาของเรา เมื่อท่านเห็นว่าน้องชายของเราไม่ได้มากับเรา และท่านจะเศร้าโศกเสียใจ?”
22 โยเซฟจึงตอบว่า “นี่คือสิ่งที่ท่านควรบอกบิดาของท่าน คือ เชือกได้วิ่งตามถังไปแล้ว”
23 และยูดาห์กล่าวว่า “ท่านเป็นกษัตริย์จริงหรือ ทำไมท่านจึงกล่าวเช่นนี้ ให้การพิพากษาที่ผิดพลาด? วิบัติแก่กษัตริย์องค์ใดที่เหมือนท่าน”
24 โยเซฟจึงตอบว่า “คำพิพากษาที่ข้าพเจ้าได้กล่าวเกี่ยวกับโยเซฟน้องชายของท่านนั้น ไม่มีการพิพากษาที่ผิดพลาดเลย เพราะพวกท่านทุกคนขายเขาให้แก่ชาวมีเดียนในราคาเงินยี่สิบเหรียญ และพวกท่านทุกคนก็ปฏิเสธเรื่องนี้ต่อบิดาของท่าน โดยกล่าวแก่เขาว่า สัตว์ร้ายได้กัดกินเขา โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แล้ว”
25 และยูดาห์กล่าวว่า “ดูเถิด ไฟของเชมกำลังลุกไหม้ในใจของข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าจะเผาแผ่นดินของท่านทั้งหมดด้วยไฟ” และโยเซฟตอบว่า “แท้จริงแล้ว ทามาร์ น้องสะใภ้ของท่าน ผู้ซึ่งฆ่าบุตรชายของท่าน ได้ดับไฟของเชเคมแล้ว”
26 และยูดาห์กล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าดึงเส้นผมเพียงเส้นเดียวจากเนื้อหนังของข้าพเจ้า เลือดของมันก็จะท่วมอียิปต์ทั้งประเทศ”
27 โยเซฟจึงตอบว่า “เจ้าเคยทำแบบเดียวกับที่เจ้าทำกับน้องชายของเจ้าที่เจ้าขายไป คือเอาเสื้อคลุมของเขาไปชุบเลือดแล้วนำไปให้บิดาของเจ้า เพื่อบิดาจะได้บอกว่าสัตว์ร้ายกัดกินเขา และนี่คือเลือดของเขา”
28 เมื่อยูดาห์ได้ยินเรื่องนี้ เขาก็โกรธจัด ความโกรธพลุ่งพล่านอยู่ในใจเขา ณ ที่นั้นมีก้อนหินก้อนหนึ่งอยู่ตรงหน้าเขา น้ำหนักประมาณสี่ร้อยเชเกล ยูดาห์โกรธจัด เขาจึงหยิบก้อนหินนั้นด้วยมือข้างหนึ่งแล้วโยนขึ้นไปบนฟ้า และรับมันด้วยมือซ้าย
29 แล้วท่านก็วางหินนั้นไว้ใต้ขาของท่าน แล้วนั่งลงบนหินนั้นด้วยกำลังทั้งหมดของท่าน และหินนั้นก็กลายเป็นฝุ่นผงด้วยกำลังของชาวเผ่ายูดาห์
30 และโยเซฟเห็นการกระทำของยูดาห์แล้วเขาก็กลัวมาก แต่เขาสั่งมานาสสาห์บุตรชายของเขาให้กระทำเช่นเดียวกันกับยูดาห์ โดยใช้หินอีกก้อนหนึ่ง และยูดาห์จึงกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกล่าวว่าผู้นี้เป็นชาวอียิปต์ แต่เพราะการกระทำของเขา เขาจึงเป็นคนในตระกูลของบิดาเรา
31 โยเซฟจึงกล่าวว่า “กำลังไม่ใช่เฉพาะแก่ท่านเท่านั้น แต่พวกเราก็เป็นคนมีกำลังเช่นกัน ทำไมท่านจึงโอ้อวดเหนือพวกเราทั้งหมดเล่า?” ยูดาห์จึงทูลโยเซฟว่า “ขอร้องท่าน โปรดส่งน้องชายของเราไป และอย่าทำให้ประเทศของท่านเสียหายในวันนี้เลย”
32 โยเซฟจึงตอบพวกเขาว่า “จงไปบอกบิดาของท่านว่า สัตว์ร้ายได้กินโยเซฟพี่ชายของท่านไปแล้ว ดังที่ท่านได้กล่าวไว้เกี่ยวกับโยเซฟพี่ชายของท่าน”
33 ยูดาห์จึงพูดกับนัฟทาลีผู้เป็นพี่ชายว่า “รีบไปนับถนนทุกสายในอียิปต์แล้วมาบอกข้าเถิด” ซีเมโอนจึงกล่าวแก่เขาว่า “อย่าให้เรื่องนี้เป็นภาระแก่ท่านเลย ข้าจะไปที่ภูเขาและหยิบหินก้อนใหญ่จากบนภูเขามาปาใส่ทุกคนในอียิปต์ แล้วฆ่าคนทั้งหมดที่อยู่ในนั้น”
34 และโยเซฟได้ยินถ้อยคำทั้งหมดที่พี่น้องของเขากล่าวต่อหน้าเขา และพวกเขาไม่รู้ว่าโยเซฟเข้าใจถ้อยคำเหล่านั้น เพราะพวกเขาคิดว่าเขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้
35 โยเซฟรู้สึกหวาดกลัวอย่างมากเมื่อได้ยินคำพูดของพี่น้องว่าพวกเขาจะทำลายอียิปต์ เขาจึงสั่งมานาเสห์บุตรชายของเขาว่า “จงรีบไปรวบรวมชาวอียิปต์ทั้งหมดและชายฉกรรจ์ทั้งหมดมาหาเรา ให้พวกเขาขี่ม้าและเดินเท้ามาหาเราพร้อมกับเครื่องดนตรีทุกชนิด” และมานาเสห์ก็ไปทำตามนั้น
36 และนัฟทาลีก็ไปตามที่ยูดาห์สั่ง เพราะนัฟทาลีว่องไวเหมือนกวางที่วิ่งเร็ว และเขาเดินเหยียบรวงข้าวได้โดยที่รวงข้าวไม่หัก
37 และท่านก็ไปนับถนนทุกสายในอียิปต์ และพบว่ามีสิบสองสาย ท่านจึงรีบมาบอกยูดาห์ และยูดาห์ก็กล่าวแก่พี่น้องของตนว่า “จงรีบไปคาดดาบไว้ที่เอวของทุกคน แล้วเราจะไปยึดครอง

อียิปต์และสังหารพวกเขาทั้งหมด อย่าให้เหลือรอดแม้แต่คนเดียว”
38 และยูดาห์กล่าวว่า “ดูเถิด เราจะทำลายถนนสามสายด้วยกำลังของเรา และพวกเจ้าแต่ละคนจงทำลายถนนสายหนึ่ง” และเมื่อยูดาห์กำลังพูดเช่นนั้นอยู่ ก็ดูเถิด ชาวอียิปต์และบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายก็พากันมาทางพวกเขาพร้อมด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิดและเสียงโห่ร้องดังลั่น
39 และพวกเขามีจำนวนทหารม้าห้าร้อยนาย ทหารราบหนึ่งหมื่นนาย และชายสี่ร้อยคนที่สามารถต่อสู้ได้โดยไม่ต้องใช้ดาบหรือหอก แต่ใช้เพียงมือและกำลังของตนเท่านั้น
40 และบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายก็มาพร้อมกับเสียงโห่ร้องและคำรามอย่างดัง พวกเขาทั้งหมดล้อมรอบบุตรชายของยาโคบและทำให้พวกเขากลัวจนสะท้าน พื้นดินสั่นสะเทือนเมื่อได้ยินเสียงคำรามของพวกเขา
41 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบเห็นกองทหารเหล่านั้น พวกเขาก็กลัวตายอย่างมาก โยเซฟจึงทำเช่นนั้นเพื่อทำให้บรรดาบุตรชายของยาโคบหวาดกลัวและสงบลง
42 และเมื่อยูดาห์เห็นพี่น้องบางคนของตนหวาดกลัว จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงกลัว ในเมื่อพระคุณของพระเจ้าอยู่กับเรา?” และเมื่อยูดาห์เห็นชาวอียิปต์ทั้งหมดล้อมพวกเขาไว้ตามคำสั่งของโยเซฟเพื่อข่มขู่พวกเขา โยเซฟจึงสั่งพวกเขาว่า “อย่าแตะต้องพวกเขาเลย”
43 แล้วยูดาห์ก็รีบชักดาบออกมา แล้วร้องเสียงโหยหวนอย่างเจ็บปวด แล้วฟันด้วยดาบ และกระโดดลงบนพื้น แล้วยังคงตะโกนด่าทอประชาชนทั้งหมดต่อไป
44 และเมื่อเขาทำเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบันดาลให้ความหวาดกลัวเกิดขึ้นแก่ยูดาห์และพี่น้องของเขา แก่บรรดาผู้กล้าหาญและประชาชนทั้งหมดที่อยู่รอบข้างพวกเขา
45 และพวกเขาทั้งหมดก็หนีไปเมื่อได้ยินเสียงตะโกน พวกเขาตกใจกลัวและล้มทับกัน หลายคนตายขณะที่ล้มลง และพวกเขาทั้งหมดก็หนีไปจากยูดาห์และพี่น้องของเขา และจากโยเซฟ
46 และขณะที่พวกเขากำลังหนี ยูดาห์และพี่น้องของเขาก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงพระราชวังของฟาโรห์ และพวกเขาทั้งหมดก็หนีรอดไปได้ และยูดาห์ก็กลับมานั่งต่อหน้าโยเซฟอีกครั้ง แล้วคำรามใส่เขาเหมือนสิงโต และส่งเสียงร้องดังลั่นน่ากลัวใส่เขา
47 และเสียงกรีดร้องนั้นได้ยินไปไกล และชาวเมืองสุคโคททั้งหมดได้ยิน และอียิปต์ทั้งมวลก็สั่นสะเทือนเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องนั้น และกำแพงเมืองอียิปต์และเมืองโกเชนก็พังทลายลงเพราะการสั่นสะเทือนของแผ่นดิน และฟาโรห์ก็ล้มลงจากบัลลังก์ลงบนพื้นดิน และหญิงตั้งครรภ์ทั้งหมดในอียิปต์และโกเชนก็แท้งลูกเมื่อได้ยินเสียงสั่นสะเทือน เพราะพวกนางหวาดกลัวอย่างมาก
48 และฟาโรห์ทรงส่งคนไปถามว่า “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ในวันนี้คืออะไร?” แล้วพวกเขาก็มาเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟาโรห์ฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ฟาโรห์ทรงตกใจและประหลาดใจอย่างยิ่ง และทรงหวาดกลัวเป็นอย่างมาก
49 และเมื่อโยเซฟได้ยินเรื่องทั้งหมดนั้น เขาก็ยิ่งหวาดกลัวมากขึ้น เขาจึงส่งคนไปบอกโยเซฟว่า “เจ้าพาชาวฮีบรูมาหาเราเพื่อจะทำลายอียิปต์ทั้งปวง เจ้าจะทำอย่างไรกับทาสที่ขโมยของคนนั้น? จงส่งเขาไปและให้เขาไปอยู่กับพี่น้องของเขาเถิด และอย่าให้เราพินาศเพราะความชั่วร้ายของพวกเขาเลย ทั้งเราและชาวอียิปต์ทั้งปวง”
50 และถ้าเจ้าไม่ประสงค์จะทำเช่นนั้น จงทิ้งสิ่งของมีค่าทั้งหมดของข้าพเจ้าเสีย แล้วไปกับพวกเขาในดินแดนของพวกเขา ถ้าเจ้าพอใจในดินแดนนั้น เพราะในวันนั้นพวกเขาจะทำลายประเทศของข้าพเจ้าทั้งหมดและฆ่าประชาชนของข้าพเจ้าทั้งหมด แม้แต่หญิงชาวอียิปต์ทั้งหมดก็แท้งลูกเพราะเสียงร้องของพวกนาง ดูสิว่าพวกเขาทำอะไรลงไปบ้างเพียงแค่การตะโกนและพูดจา ยิ่งกว่านั้น ถ้าพวกเขาต่อสู้ด้วยดาบ พวกเขาจะทำลายแผ่นดิน ดังนั้นจงเลือกเอาตามที่เจ้าปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นข้าพเจ้าหรือชาวฮีบรู ไม่ว่าจะเป็นอียิปต์หรือแผ่นดินของชาวฮีบรู
51 และพวกเขาก็มาบอกโยเซฟถึงถ้อยคำทั้งหมดที่ฟาโรห์ตรัสเกี่ยวกับเขา โยเซฟหวาดกลัวอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดของฟาโรห์ ยูดาห์และพี่น้องของเขายังคงยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟด้วยความขุ่นเคืองและโกรธแค้น และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็คำรามใส่โยเซฟดังเหมือนเสียงคำรามของทะเลและคลื่น
52 และโยเซฟก็กลัวพี่น้องของตนมาก และกลัวฟาโรห์ด้วย โยเซฟจึงหาข้ออ้างเพื่อเปิดเผยตัวให้พี่น้องของตนรู้ เกรงว่าพวกเขาจะทำลายอียิปต์ทั้งหมด
53 โยเซฟจึงสั่งมานาเสห์บุตรชายของตน และมานาเสห์ก็เข้าไปหายูดาห์ แล้ววางมือบนไหล่ของเขา ความโกรธของยูดาห์ก็สงบลง
54 และยูดาห์กล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า อย่าให้ใครในพวกท่านกล่าวว่านี่เป็นการกระทำของหนุ่มชาวอียิปต์ เพราะนี่เป็นฝีมือของตระกูลบิดาของข้าพเจ้า
55 เมื่อโยเซฟเห็นและรู้ว่าความโกรธของยูดาห์สงบลงแล้ว เขาจึงเข้าไปพูดกับยูดาห์ด้วยถ้อยคำอ่อนโยน
56 โยเซฟจึงกล่าวแก่ยูดาห์ว่า “ท่านพูดความจริง และในวันนี้ท่านก็ได้พิสูจน์คำกล่าวอ้างเกี่ยวกับกำลังกายของท่านแล้ว ขอให้พระเจ้าของท่านผู้ทรงพอพระทัยในท่าน ทรงเพิ่มพูนความสุขให้แก่ท่าน แต่จงบอกข้าพเจ้าตามตรงเถิดว่าเหตุใดท่านจึงทะเลาะกับข้าพเจ้าเรื่องเด็กคนนั้น ในบรรดาพี่น้องทั้งหมดของท่าน เพราะไม่มีใครพูดอะไรกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับเด็กคนนั้นเลย”
57 และยูดาห์ตอบโยเซฟว่า “ท่านต้องทราบแน่ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ค้ำประกันให้บุตรชายต่อบิดาของเขา โดยกล่าวว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่พาเขาไปหาบิดาของเขา ข้าพเจ้าจะต้องรับผิดชอบความผิดของเขาตลอดไป”
58 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาทูลท่านท่ามกลางพี่น้องทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ยอมให้เขาจากท่านไป ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่านให้ทรงเมตตาส่งเขาไปกับเรา และดูเถิด ข้าพเจ้าจะอยู่แทนเขาเพื่อรับใช้ท่านในทุกสิ่งที่ท่านปรารถนา เพราะไม่ว่า

ท่านจะส่งข้าพเจ้าไปที่ใด ข้าพเจ้าก็จะไปรับใช้ท่านด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง
59 จงส่งข้าไปหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่กบฏต่อท่านเถิด แล้วท่านจะได้รู้ว่าข้าจะกระทำอย่างไรต่อเขาและแผ่นดินของเขา แม้ว่าเขาจะมีทหารม้าและทหารราบ หรือประชาชนจำนวนมาก ข้าจะสังหารพวกเขาทั้งหมดและนำศีรษะของกษัตริย์นั้นมาต่อหน้าท่าน
60 เจ้าไม่รู้หรือ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่าอับราฮัมบิดาของเรากับเอลีเอเซอร์ผู้รับใช้ของเขา ได้สังหารกษัตริย์ทั้งหลายของเอลามพร้อมกองทัพในคืนเดียว ไม่เหลือแม้แต่คนเดียว? และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา กำลังของบิดาของเราก็ตกเป็นมรดกแก่เรา สำหรับเราและลูกหลานของเราตลอดไป
61 โยเซฟจึงตอบว่า “ท่านพูดความจริง ไม่มีคำพูดเท็จอยู่ในปากของท่าน เพราะมีคนบอกเราด้วยว่าชาวฮีบรูมีอำนาจ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาทรงพอพระทัยในพวกเขามาก ใครเล่าจะยืนหยัดต่อหน้าพวกเขาได้?”
62 แต่เราจะส่งน้องชายของคุณมาก็ต่อเมื่อคุณนำน้องชายของเขาซึ่งเป็นบุตรของมารดาของคุณมาหาเรา ลูกชายคนเดียวกันที่คุณบอกว่าได้จากคุณไปถึงอียิปต์แล้ว และเมื่อคุณนำน้องชายของเขามาหาเรา เราจะรับเขาไว้แทน เพราะไม่มีใครในพวกคุณเป็นผู้ค้ำประกันให้เขาต่อบิดาของคุณ และเมื่อเขามาหาเราแล้ว เราจะส่งน้องชายของเขาซึ่งคุณเป็นผู้ค้ำประกันให้มากับคุณด้วย
63 และเมื่อโยเซฟพูดเช่นนั้น ความโกรธของยูดาห์ก็พลุ่งพล่านขึ้น ดวงตาของเขาแดงก่ำด้วยความโกรธ และเขากล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “วันนี้ชายผู้นี้คิดจะทำลายตนเองและทำลายอียิปต์ทั้งปวงได้อย่างไร!”
64 แล้วซีเมโอนก็ตอบโยเซฟว่า “ตั้งแต่แรกเราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่าเราไม่รู้ว่าเขาไปที่ไหน และไม่รู้ว่าเขาตายหรือยังมีชีวิตอยู่ เหตุใดนายของข้าพเจ้าจึงพูดเช่นนี้?”
65 และโยเซฟสังเกตเห็นสีหน้าของยูดาห์ จึงรู้ว่าความโกรธของเขาเริ่มปะทุขึ้นเมื่อเขาพูดกับยูดาห์ว่า “จงพาพี่ชายอีกคนหนึ่งมาหาเราแทนพี่ชายคนนี้”
66 โยเซฟจึงกล่าวแก่พี่น้องของเขาว่า “พวกท่านเคยบอกว่าน้องชายของพวกท่านตายหรือหายสาบสูญไปใช่ไหม ถ้าหากวันนี้ข้าพเจ้าเรียกเขามาและเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน พวกท่านจะยกเขาให้ข้าพเจ้าแทนน้องชายของเขาหรือ”
67 แล้วโยเซฟก็เริ่มพูดและร้องเรียก “โยเซฟ โยเซฟ จงมาอยู่ต่อหน้าเราในวันนี้ และปรากฏตัวต่อหน้าพี่น้องของเจ้า และนั่งต่อหน้าพวกเขาเถิด”
68 เมื่อโยเซฟพูดเรื่องนี้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาก็หันไปมองทางต่างๆ เพื่อดูว่าโยเซฟจะมาจากที่ใด
69 และโยเซฟได้สังเกตการกระทำทั้งหมดของพวกเขา แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงมองไปทางนั้นทางนี้เล่า? ข้าพเจ้าคือโยเซฟผู้ที่พวกเจ้าขายไปอียิปต์ ฉะนั้นอย่าเสียใจเลยที่พวกเจ้าขายข้าพเจ้าไป เพราะพระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาอยู่ข้างหน้าพวกเจ้าเพื่อเป็นกำลังหนุนในยามกันดารอาหาร”
70 และพี่น้องของเขาก็ตกใจกลัวเมื่อได้ยินคำพูดของโยเซฟ และยูดาห์ก็ตกใจกลัวเขาอย่างยิ่ง
71 เมื่อเบนจามินได้ยินคำพูดของโยเซฟ เขาก็อยู่ต่อหน้าพวกเขาในห้องด้านใน และเบนจามินก็วิ่งไปหาโยเซฟผู้เป็นพี่ชาย แล้วกอดเขาและก้มลงซบคอเขา แล้วทั้งสองก็ร้องไห้
72 เมื่อพี่น้องของโยเซฟเห็นว่าเบนจามินกอดคอพี่ชายและร้องไห้กับเขา พวกเขาก็โอบกอดโยเซฟและร้องไห้อย่างหนักไปกับโยเซฟด้วย
73 และมีคนได้ยินมาถึงบ้านของโยเซฟว่าพวกเขาเป็นพี่น้องของโยเซฟ และฟาโรห์ก็พอใจมาก เพราะพระองค์เกรงว่าพวกเขาจะทำลายอียิปต์
74 และฟาโรห์ทรงส่งข้าราชบริพารไปแสดงความยินดีกับโยเซฟเกี่ยวกับพี่น้องของเขาที่มาหาเขา และบรรดานายทหารและทหารที่อยู่ในอียิปต์ต่างก็มาร่วมยินดีกับโยเซฟ และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ยินดีอย่างยิ่งเกี่ยวกับพี่น้องของโยเซฟ
75 และฟาโรห์ทรงส่งข้าราชบริพารไปบอกโยเซฟว่า “จงบอกพี่น้องของเจ้าให้รวบรวมทรัพย์สินทั้งหมดของตนมาอยู่กับเรา และเราจะให้พวกเขาได้อยู่ในที่ที่ดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์” และพวกเขาก็ทำตามนั้น
76 และโยเซฟได้สั่งให้ผู้ดูแลบ้านของเขา นำของขวัญและเครื่องนุ่งห่มออกมาให้แก่พี่น้องของเขา และเขาได้นำเครื่องนุ่งห่มมากมายซึ่งเป็นฉลองพระองค์ของกษัตริย์และของขวัญมากมายออกมาให้พวกเขา และโยเซฟได้แบ่งปันสิ่งเหล่านั้นให้แก่พี่น้องของเขา
77 และโยเซฟได้มอบเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ทำจากทองคำและเงินให้แก่พี่น้องแต่ละคน พร้อมทั้งเงินสามร้อยเหรียญ และโยเซฟได้สั่งให้พวกเขาทุกคนสวมใส่เสื้อผ้าเหล่านั้น แล้วไปเข้าเฝ้าฟาโรห์
78 และเมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าพี่น้องของโยเซฟทุกคนล้วนเป็นคนกล้าหาญและมีรูปร่างหน้าตาดี พระองค์จึงทรงยินดีเป็นอย่างยิ่ง
79 ต่อมาพวกเขาก็ออกจากพระพักตร์ฟาโรห์ไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาบิดาของพวกเขา และเบนจามินน้องชายของพวกเขาก็อยู่กับพวกเขาด้วย
80 และโยเซฟก็ลุกขึ้นและมอบรถม้าสิบเอ็ดคันจากฟาโรห์ให้แก่พวกเขา และโยเซฟก็มอบรถม้าของตนซึ่งเขาใช้ขี่ในวันที่เขาได้รับการสวมมงกุฎในอียิปต์เพื่อไปรับบิดาของเขามายังอียิปต์ และโยเซฟก็ส่งเครื่องนุ่งห่มให้แก่หลานๆ ของพี่น้องของเขาตามจำนวนคน และเงินหนึ่งร้อยเหรียญให้แก่แต่ละคน และเขายังส่งเครื่องนุ่งห่มจากเครื่องนุ่งห่มของมเหสีของกษัตริย์ให้แก่ภรรยาของพี่น้องของเขาด้วย
81 และเขาได้มอบชายสิบคนให้แก่พี่น้องแต่ละคนของเขา เพื่อไปกับพวกเขายังแผ่นดินคานาอัน เพื่อรับใช้พวกเขา รับใช้ลูกหลานของพวกเขา และทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาเมื่อเดินทางมายังอียิปต์

82 และโยเซฟได้ส่งเสื้อผ้าสิบชุดสำหรับบุตรชายสิบคนของเขา ไปให้เบนจามินน้องชายของเขา ซึ่งเป็นส่วนแบ่งที่มากกว่าบุตรชายคนอื่นๆ ของยาโคบ
83 และเขาได้ส่งเงินห้าสิบเหรียญและรถม้าสิบคันให้แก่แต่ละคนเพื่อถวายฟาโรห์ และเขายังส่งลาสิบตัวบรรทุกของหรูหราทั้งหมดของอียิปต์ไปให้บิดาของเขา และลาตัวเมียสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และอาหารสำหรับบิดาของเขาและสำหรับทุกคนที่อยู่กับเขาเพื่อเป็นเสบียงระหว่างทาง
84 และท่านได้ส่งเครื่องนุ่งห่มเงินและทองคำ กำยาน มดยาหอม ว่านหางจระเข้ และเครื่องประดับสตรีจำนวนมากไปให้แก่ดีนาห์น้องสาวของท่าน และท่านได้ส่งสิ่งเดียวกันนี้จากมเหสีของฟาโรห์ไปยังมเหสีของเบนจามินด้วย
85 และโยเซฟได้มอบหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียมทุกชนิดแก่พี่น้องของเขา รวมทั้งภรรยาของพวกเขาด้วย และจากสิ่งของมีค่าทั้งหมดที่มีอยู่ในหมู่ผู้มีอำนาจในอียิปต์ ไม่มีสิ่งของมีค่าใดเหลืออยู่เลย นอกจากสิ่งที่โยเซฟส่งไปให้ครอบครัวของบิดาของเขา
86 และท่านได้ส่งพี่น้องของท่านไป และพวกเขาก็ไป และท่านได้ส่งเบนจามินน้องชายของท่านไปกับพวกเขาด้วย
87 และโยเซฟได้ออกไปกับพวกเขาเพื่อพาพวกเขาไปตามทางจนถึงชายแดนอียิปต์ และเขาได้กำชับพวกเขาเกี่ยวกับบิดาและครอบครัวของเขาให้มายังอียิปต์
88 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า อย่าทะเลาะวิวาทกันบนถนนเลย เพราะเหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อช่วยประชากรจำนวนมากให้พ้นจากความอดอยาก เพราะแผ่นดินนี้จะเกิดภัยแล้งอีกห้าปี
89 และท่านได้สั่งพวกเขาว่า “เมื่อพวกเจ้ามาถึงแผ่นดินคานาอันแล้ว อย่ารีบร้อนเข้ามาพบบิดาของข้าพเจ้าในเรื่องนี้ แต่จงกระทำตามสติปัญญาของพวกเจ้า”
90 โยเซฟจึงเลิกบัญชาการพวกเขา แล้วหันหลังกลับไปยังอียิปต์ ส่วนบุตรชายของยาโคบก็ไปยังแผ่นดินคานาอันด้วยความยินดีและเบิกบานใจเพื่อไปหายาโคบผู้เป็นบิดา
91 และพวกเขาก็มาถึงชายแดนของแผ่นดินนั้น แล้วพวกเขาก็พูดคุยกันว่า “เราควรทำอย่างไรในเรื่องนี้ต่อหน้าบิดาของเรา เพราะถ้าเราไปบอกท่านโดยไม่บอกกล่าว ท่านคงจะตกใจมาก และจะไม่เชื่อเรา”
92 และพวกเขาก็เดินทางต่อไปจนใกล้ถึงบ้านของพวกเขา และพบเสราค บุตรสาวของอาเชอร์ กำลังออกไปต้อนรับพวกเขา หญิงสาวผู้นั้นฉลาดหลักแหลมและเล่นพิณเป็น
93 พวกเขาจึงเรียกนางมา และนางก็ออกมาพบพวกเขา นางจูบพวกเขา แล้วพวกเขาก็รับนางมาและมอบพิณให้นางพลางกล่าวว่า “จงไปเข้าเฝ้าพระบิดาของเรา และนั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์ แล้วจงดีดพิณและกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เถิด”
94 และพวกเขาสั่งให้เธอไปที่บ้านของพวกเขา และเธอก็หยิบพิณแล้วรีบไปก่อนพวกเขา และเธอก็มานั่งใกล้ยาโคบ
95 และนางก็เล่นดนตรีและร้องเพลงอย่างไพเราะ และกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนหวานว่า โยเซฟลุงของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ และปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์ และไม่ได้ตายแล้ว
96 และนางก็กล่าวซ้ำถ้อยคำเหล่านั้นเรื่อยไป และยาโคบได้ยินถ้อยคำของนางและก็พอใจ
97 ยาโคบฟังขณะที่นางพูดซ้ำสองสามครั้ง และความปีติยินดีก็เข้ามาในใจของยาโคบเพราะถ้อยคำอันไพเราะของนาง และพระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตอยู่กับเขา และเขารู้ว่าถ้อยคำทั้งหมดของนางเป็นความจริง
98 และยาโคบก็อวยพรเซราคเมื่อนางกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นต่อหน้าเขา และเขากล่าวแก่นางว่า “ลูกสาวของข้า ขอความตายอย่าได้มีชัยเหนือเจ้าเลย เพราะเจ้าได้ทำให้จิตใจของข้าฟื้นคืนชีพ ขอเพียงแต่จงพูดต่อหน้าข้าอีกดังที่เจ้าได้พูดมาแล้ว เพราะเจ้าได้ทำให้ข้าชื่นใจด้วยถ้อยคำทั้งหลายของเจ้า”
99 และนางก็ร้องเพลงเหล่านั้นต่อไป และยาโคบก็ฟังและพอใจเขายินดี และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่กับเขา
100 ขณะที่เขากำลังพูดคุยกับนางอยู่นั้น ดูเถิด โอรสของเขาก็มาหาเขาพร้อมด้วยม้าและรถม้า ฉลองพระองค์ และข้าราชบริพารวิ่งนำหน้าพวกเขา
101 และยาโคบก็ลุกขึ้นไปพบพวกเขา และเห็นบุตรชายของตนสวมเครื่องทรงของกษัตริย์ และเห็นทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่โยเซฟส่งมาให้พวกเขา
102 และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ขอทรงทราบเถิดว่าโยเซฟน้องชายของเรายังมีชีวิตอยู่ และเขาเป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์ และเป็นเขาเองที่ได้พูดกับเราตามที่เราได้บอกพระองค์ไปแล้ว”
103 และยาโคบได้ยินคำพูดทั้งหมดของบุตรชายของเขา และใจของเขาก็เต้นระรัวเมื่อได้ยินคำพูดเหล่านั้น เพราะเขาไม่อาจเชื่อได้จนกว่าจะได้เห็นทุกสิ่งที่โยเซฟได้มอบให้พวกเขาและสิ่งที่โยเซฟส่งมาให้เขา รวมทั้งหมายสำคัญทั้งหมดที่โยเซฟได้กล่าวแก่พวกเขา
104 และพวกเขาก็เปิดประตูให้เขาดูทุกสิ่งที่โยเซฟส่งมา พวกเขาแจกจ่ายสิ่งที่โยเซฟส่งมาให้แต่ละคน และเขาทราบว่าพวกเขาพูดความจริง และเขายินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ทราบเรื่องของบุตรชายของเขา
105 ยาโคบจึงกล่าวว่า “พอแล้วที่โยเซฟบุตรชายของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะไปพบเขาเสียก่อนตาย”
106 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่เขา และยาโคบก็กล่าวว่า “เราจะลงไปอียิปต์เพื่อไปพบบุตรชายและลูกหลานของเขา”
107 ยาโคบจึงลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าที่โยเซฟส่งมาให้ และหลังจากที่เขาอาบน้ำและโกนผมแล้ว เขาก็สวมผ้าโพกศีรษะที่โยเซฟส่งมาให้
108 และบรรดาคนในวงศ์วานของยาโคบและภรรยาของพวกเขาก็สวมเสื้อผ้าที่โยเซฟส่งมาให้ และพวกเขายินดีเป็นอย่างยิ่งที่โยเซฟยังมีชีวิตอยู่และปกครองอยู่ในอียิปต์

109 และชาวเมืองคานาอันทั้งหมดได้ยินเรื่องนี้ จึงพากันมาและยินดีปรีดากับยาโคบที่เขายังมีชีวิตอยู่
110 และยาโคบได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้พวกเขาเป็นเวลาสามวัน และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันและขุนนางในแผ่นดินต่างก็กินดื่มและชื่นชมยินดีในบ้านของยาโคบ

บทที่ 55

1 และต่อมายาโคบก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมบุตรชายของข้าพเจ้าที่อียิปต์ แล้วจะกลับมายังแผ่นดินคานาอันซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับอับราฮัม เพราะข้าพเจ้าไม่อาจจากแผ่นดินเกิดของข้าพเจ้าไปได้”
2 ดูเถิด พระวจนะของพระเจ้ามาถึงเขาตรัสว่า จงลงไปยังอียิปต์พร้อมกับครอบครัวของเจ้า และอยู่ที่นั่นเถิด อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์ เพราะที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่
3 และยาโคบก็คิดในใจว่า “เราจะไปดูบุตรชายของเราว่า ความยำเกรงพระเจ้าของเขายังคงอยู่ในใจเขาท่ามกลางชาวอียิปต์ทั้งปวงหรือไม่”
4 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับยาโคบว่า อย่ากังวลเรื่องโยเซฟเลย เพราะเขายังคงซื่อสัตย์รับใช้เราตามที่เจ้าเห็นสมควร และยาโคบก็ยินดีอย่างยิ่งในเรื่องบุตรชายของตน
5 ในเวลานั้นยาโคบได้สั่งให้บุตรชายและครอบครัวของเขาไปอียิปต์ตามพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงตรัสกับเขา และยาโคบก็ลุกขึ้นพร้อมกับบุตรชายและครอบครัวทั้งหมดของเขา และเขาออกจากแผ่นดินคานาอันจากเบเออร์เชบาด้วยความยินดีและเบิกบานใจ และพวกเขาไปถึงแผ่นดินอียิปต์
6 และเมื่อพวกเขาใกล้จะถึงอียิปต์ ยาโคบจึงส่งยูดาห์ไปหาโยเซฟก่อน เพื่อให้โยเซฟแสดงที่อยู่ให้เขาในอียิปต์ และยูดาห์ก็ทำตามคำสั่งของบิดา เขาจึงรีบไปหาโยเซฟ และพวกเขาก็ได้จัดสรรที่อยู่ให้แก่เขาและครอบครัวในดินแดนโกเชน และยูดาห์ก็กลับไปหาบิดาของเขาตามทางนั้น
7 โยเซฟจึงเตรียมรถม้า และรวบรวมคนเก่งๆ และข้าราชบริพาร รวมทั้งข้าราชการทั้งหลายของอียิปต์ เพื่อไปรับยาโคบผู้เป็นบิดา และคำสั่งของโยเซฟก็ถูกประกาศในอียิปต์ว่า ผู้ใดไม่ไปรับยาโคบ ผู้นั้นจะต้องตาย
8 และในวันรุ่งขึ้น โยเซฟได้ยกทัพใหญ่และทรงพลังออกไปพร้อมกับชาวอียิปต์ทั้งหมด พวกเขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าลินินเนื้อดีและสีม่วง พร้อมด้วยเครื่องมือเงินและทอง และอาวุธยุทธ์ภัณฑ์ของพวกเขาด้วย
9 และพวกเขาทั้งหมดก็ออกไปต้อนรับยาโคบ พร้อมด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิด ทั้งกลองและกระบอง พร้อมทั้งโปรยกำยานและว่านหางจระเข้ตลอดทาง และพวกเขาทั้งหมดก็เดินไปตามทางนั้น และแผ่นดินก็สั่นสะเทือนเพราะเสียงโห่ร้องของพวกเขา
10 และบรรดาหญิงชาวอียิปต์ทั้งหลายก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านและกำแพงเมืองเพื่อต้อนรับยาโคบ และบนศีรษะของโยเซฟก็มีมงกุฎของฟาโรห์อยู่ เพราะฟาโรห์ทรงส่งมาให้เขาเพื่อสวมในเวลาที่เขาจะไปพบบิดาของเขา
11 เมื่อโยเซฟมาถึงใกล้บิดาของเขาในระยะห้าสิบศอก เขาก็ลงจากรถม้าและเดินไปหาบิดาของเขา และเมื่อบรรดาข้าราชการและขุนนางของอียิปต์เห็นว่าโยเซฟเดินไปหาบิดาของเขา พวกเขาก็ลงจากรถม้าและเดินไปหาโยเซฟด้วยเช่นกัน
12 และเมื่อยาโคบเข้าใกล้ค่ายของโยเซฟ ยาโคบก็สังเกตเห็นค่ายที่กำลังเคลื่อนมาทางเขาพร้อมกับโยเซฟ และยาโคบก็รู้สึกยินดีและประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง
13 ยาโคบจึงทูลยูดาห์ว่า “ชายคนนั้นที่ข้าพเจ้าเห็นในค่ายทหารอียิปต์ สวมฉลองพระองค์กษัตริย์ มีเสื้อคลุมสีแดงสด และสวมมงกุฎอยู่บนพระเศียร ลงจากรถม้าและกำลังเดินมาทางเราคือใคร?” ยูดาห์จึงตอบบิดาว่า “เขาคือโยเซฟโอรสของท่านกษัตริย์” ยาโคบจึงยินดีปรีดาเมื่อเห็นพระสิริของโอรส
14 และโยเซฟก็เข้าไปใกล้บิดาของเขา และเขาก็โค้งคำนับบิดาของเขา และคนทั้งหลายในค่ายก็โค้งคำนับลงกับพื้นพร้อมกับเขาต่อหน้ายาโคบ
15 และดูเถิด ยาโคบวิ่งไปหาโยเซฟบุตรชายของเขา แล้วกอดคอและจูบเขา ทั้งสองร้องไห้ และโยเซฟก็กอดบิดาของเขาและจูบเขาด้วย ทั้งสองร้องไห้ และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ร้องไห้ไปกับพวกเขาด้วย
16 ยาโคบจึงกล่าวแก่โยเซฟว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าจะตายอย่างมีความสุขหลังจากที่ได้เห็นพระพักตร์ของท่านแล้วว่าท่านยังมีชีวิตอยู่และมีสง่าราศี”
17 และบรรดาบุตรชายของยาโคบและภรรยาของพวกเขาและลูก ๆ ของพวกเขาและคนรับใช้ของพวกเขา รวมทั้งคนในบ้านของยาโคบทั้งหมด ต่างก็ร้องไห้อย่างหนักกับโยเซฟ พวกเขาจูบเขาและร้องไห้อย่างมากกับเขา
18 ต่อมาโยเซฟและคนของเขาทั้งหมดก็เดินทางกลับบ้านเกิดที่อียิปต์ ส่วนยาโคบและบุตรชายของเขาและลูกหลานทั้งหมดในครอบครัวของเขาก็มาอยู่กับโยเซฟที่อียิปต์ และโยเซฟได้พาพวกเขาไปอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของอียิปต์ ในดินแดนโกเชน
19 โยเซฟจึงกล่าวแก่บิดาและพี่น้องของเขาว่า “ข้าพเจ้าจะไปบอกฟาโรห์ว่า พี่น้องของข้าพเจ้าและครอบครัวของบิดาข้าพเจ้ารวมทั้งสิ่งของทั้งหมดของพวกเขาได้มาหาข้าพเจ้าแล้ว และดูเถิด พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน”
20 และโยเซฟก็ทำตามนั้น และพาพี่น้องของเขาคือรูเบน อิสสาคาร์ เซบูลุน และเบนยามิน ไปวางไว้ต่อหน้าฟาโรห์
21 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า “บรรดาพี่น้องและครอบครัวของบิดาข้าพเจ้า รวมทั้งคนในครอบครัวของพวกเขาและฝูงแกะและวัวควายของพวกเขาได้เดินทางมาหาข้าพเจ้าจากแผ่นดินคานาอันเพื่อมาอาศัยอยู่ในอียิปต์ เพราะว่าเกิดภัยแล้งอย่างรุนแรง”
22 และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “จงให้บิดาและพี่น้องของเจ้าอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดิน อย่าหวงแหนสิ่งที่ดีทั้งหลาย และจงให้พวกเขากินสิ่งที่อุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินนั้น”

23 โยเซฟจึงตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ตั้งพวกเขาไว้ในดินแดนโกเชน เพราะพวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ ฉะนั้นให้พวกเขาอยู่ในโกเชนเพื่อเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาแยกจากชาวอียิปต์เถิด"
24 และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "จงทำตามที่พี่น้องของเจ้าสั่งทุกอย่าง" แล้วบรรดาบุตรชายของยาโคบก็กราบไหว้ฟาโรห์ และพวกเขาก็ออกไปจากที่นั่นด้วยความสงบสุข ต่อมาโยเซฟก็พาบิดาของตนเข้าเฝ้าฟาโรห์
25 และยาโคบก็เข้ามาและกราบไหว้ฟาโรห์ แล้วยาโคบก็อวยพรฟาโรห์ จากนั้นยาโคบก็ออกไป และยาโคบกับบุตรชายทั้งหมดของเขาและครอบครัวทั้งหมดของเขาก็อาศัยอยู่ในดินแดนโกเชน
26 ในปีที่สอง คือปีที่หนึ่งร้อยสามสิบแห่งชีวิตของยาโคบ โยเซฟได้เลี้ยงดูบิดาและพี่น้องของเขา รวมทั้งคนในครอบครัวของบิดาด้วยอาหารสำหรับเด็กเล็ก ๆ ตลอดช่วงเวลาแห่งความกันดารอาหาร พวกเขาไม่ขาดสิ่งใดเลย
27 และโยเซฟได้มอบส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินทั้งหมดให้แก่พวกเขา พวกเขาได้ครอบครองส่วนที่ดีที่สุดของอียิปต์ตลอดรัชสมัยของโยเซฟ และโยเซฟยังได้มอบเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มให้แก่พวกเขาและแก่ครัวเรือนของบิดาของเขาตลอดทุกปี และบุตรชายของยาโคบก็อยู่ในอียิปต์อย่างปลอดภัยตลอดรัชสมัยของพี่ชายของพวกเขา
28 และยาโคบก็รับประทานอาหารที่โต๊ะของโยเซฟเสมอ ยาโคบและบุตรชายของเขาไม่เคยละจากโต๊ะของโยเซฟทั้งกลางวันและกลางคืน นอกจากอาหารที่บุตรของยาโคบรับประทานในบ้านของพวกเขาเอง
29 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ได้กินขนมปังจากบ้านของโยเซฟในช่วงที่เกิดความกันดารอาหาร เพราะชาวอียิปต์ทั้งปวงได้ขายทรัพย์สินทั้งหมดของตนเนื่องจากความกันดารอาหาร
30 และโยเซฟได้ซื้อที่ดินและไร่นาในอียิปต์ทั้งหมดเพื่อแลกกับอาหารตามคำสั่งของฟาโรห์ และโยเซฟได้จัดหาอาหารให้แก่ชาวอียิปต์ทั้งหมดตลอดช่วงเวลาที่เกิดความกันดารอาหาร และโยเซฟได้รวบรวมเงินและทองทั้งหมดที่ได้รับจากการขายข้าวซึ่งพวกเขาซื้อกันทั่วทั้งแผ่นดิน และเขาสะสมทองและเงินไว้มากมาย นอกจากนั้นยังมีหินโอนิกซ์ หินบเดลเลียม และเสื้อผ้าที่มีค่าจำนวนมหาศาลซึ่งพวกเขานำมาให้โยเซฟจากทุกส่วนของแผ่นดินเมื่อเงินของพวกเขาหมดลง
31 โยเซฟจึงนำเงินและทองคำทั้งหมดที่ได้มา ประมาณเจ็ดสิบสองตะลันต์ รวมทั้งหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียมจำนวนมาก ไปซ่อนไว้ในสี่ส่วน ส่วนหนึ่งซ่อนไว้ในถิ่นทุรกันดารใกล้ทะเลแดง ส่วนหนึ่งริมแม่น้ำเปราธ และส่วนที่สามและสี่ซ่อนไว้ในทะเลทรายตรงข้ามกับถิ่นทุรกันดารเปอร์เซียและมีเดีย
32 และเขาได้นำทองคำและเงินที่เหลืออยู่ส่วนหนึ่งไปมอบให้แก่พี่น้องของเขาทั้งหมด และแก่คนในครอบครัวของบิดาของเขาทั้งหมด รวมทั้งแก่บรรดาหญิงในครอบครัวของบิดาของเขาทั้งหมดด้วย ส่วนที่เหลือเขาได้นำไปถวายที่พระราชวังของฟาโรห์ เป็นทองคำและเงินประมาณยี่สิบตะลันต์
33 และโยเซฟได้ถวายทองคำและเงินทั้งหมดที่เหลืออยู่แก่ฟาโรห์ และฟาโรห์ได้นำไปเก็บไว้ในคลัง และหลังจากนั้นภัยแล้งก็สิ้นสุดลงในแผ่นดิน และพวกเขาก็หว่านและเก็บเกี่ยวได้ทั่วทั้งแผ่นดิน และได้รับผลผลิตตามปกติทุกปี พวกเขาไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย
34 และโยเซฟก็อาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างปลอดภัย และแผ่นดินทั้งปวงอยู่ภายใต้การปกครองของเขา และบิดาของเขากับพี่น้องทั้งหมดก็อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนและครอบครองแผ่นดินนั้น
35 และโยเซฟก็มีอายุมากแล้ว และบุตรชายทั้งสองของเขาคือเอฟราอิมและมานาเสห์ก็อาศัยอยู่ในบ้านของยาโคบร่วมกับลูกหลานของยาโคบ เพื่อเรียนรู้หนทางของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์
36 และยาโคบกับบุตรชายของเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ในดินแดนโกเชน พวกเขาได้ครอบครองดินแดนนั้น และพวกเขาได้มีบุตรหลานทวีจำนวนขึ้นในดินแดนนั้น

บทที่ 56

1 และยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี และอายุขัยของยาโคบนั้นมีอายุหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี
2 ในเวลานั้นยาโคบก็ล้มป่วยด้วยโรคที่ทำให้เขาเสียชีวิต เขาจึงส่งคนไปเรียกโยเซฟบุตรชายของเขาให้กลับมาจากอียิปต์ และโยเซฟบุตรชายของเขาก็กลับมาหาบิดาของเขา
3 ยาโคบจึงกล่าวแก่โยเซฟและบรรดาบุตรชายของเขาว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะตาย และพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาเยี่ยมท่าน และจะทรงนำท่านทั้งหลายกลับไปยังแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสาบานว่าจะประทานให้แก่ท่านและแก่ลูกหลานของท่านต่อไป ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว จงฝังข้าพเจ้าไว้ในถ้ำซึ่งอยู่ในมัคเพลาห์ในเมืองเฮบรอนในแผ่นดินคานาอัน ใกล้กับบรรพบุรุษของข้าพเจ้า"
4 และยาโคบได้ให้บุตรชายของเขาสาบานว่าจะฝังศพเขาไว้ที่มัคเพลาห์ในเมืองเฮบรอน และบุตรชายของเขาก็ได้สาบานต่อเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้
5 และท่านได้สั่งพวกเขาว่า จงรับใช้พระเจ้าของท่าน เพราะพระองค์ผู้ทรงช่วยบรรพบุรุษของท่านให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง ก็จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งสิ้นด้วย
6 ยาโคบจึงกล่าวว่า "จงเรียกบรรดาบุตรของเจ้ามาหาเรา" และบรรดาบุตรของยาโคบก็มานั่งอยู่ต่อหน้าเขา ยาโคบจึงอวยพรพวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า "พระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้าจะทรงประทานพรแก่เจ้าเป็นพันเท่า และจะทรงอวยพรเจ้าเช่นเดียวกับที่ทรงประทานพรแก่เจ้าเหมือนกับ ...
7 และในวันรุ่งขึ้นยาโคบก็เรียกบุตรชายของเขามาอีกครั้ง และพวกเขาทั้งหมดก็มารวมกันและมานั่งอยู่ต่อหน้าเขา และในวันนั้นยาโคบได้อวยพรบุตรชายของเขาก่อนที่เขาจะตาย โดยอวย

พรแต่ละคนตามความเหมาะสม ดูเถิด เรื่องนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่เกี่ยวกับอิสราเอลแล้ว
8 ยาโคบจึงกล่าวแก่ยูดาห์ว่า "เรารู้จักลูกชายของเราดี เจ้าเป็นคนเก่งกาจเพื่อพี่น้องของเจ้า จงปกครองพวกเขา และลูกหลานของเจ้าจะได้ปกครองลูกหลานของพวกเขาตลอดไป"
9 จงสอนบุตรชายของเจ้าให้รู้จักธนูและอาวุธสงครามทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้ไปรบแทนพี่ชายของเขา ผู้ซึ่งจะปกครองเหนือศัตรูของเขา
10 ในวันนั้นยาโคบจึงสั่งบุตรชายของเขาอีกว่า "ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของข้าพเจ้า จงพาข้าพเจ้าขึ้นจากอียิปต์ และฝังข้าพเจ้าไว้ในถ้ำมัคเพลาห์ตามที่ข้าพเจ้าได้สั่งพวกเจ้าไว้"
11 แต่ขอเตือนท่านทั้งหลายว่าอย่าให้บุตรชายของท่านคนใดแบกศพข้าพเจ้าไป ให้ท่านทั้งหลายแบกไปเอง และนี่คือวิธีที่ท่านทั้งหลายต้องปฏิบัติต่อข้าพเจ้า เมื่อท่านแบกศพข้าพเจ้าไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อฝังศพข้าพเจ้า
12 ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเซบูลุน จะแบกหีบศพของข้าพเจ้าทางด้านทิศตะวันออก รูเบน สิเมโอน และกาด ทางด้านทิศใต้ เอฟราอิม มนัสเสห์ และเบนจามิน ทางด้านทิศตะวันตก ดาน อาเชอร์ และนัฟทาลี ทางด้านทิศเหนือ
13 อย่าให้เลวีแบกหีบพันธสัญญาของพระเจ้าไปกับเจ้า เพราะเขาและบุตรชายของเขาจะแบกหีบนั้นกับชาวอิสราเอลในค่าย และอย่าให้โยเซฟบุตรชายของข้าพเจ้าแบกหีบนั้น เพราะขอให้พระเกียรติของเขาเป็นดังกษัตริย์ แต่เอฟราอิมและมานาเสห์จะเป็นผู้แบกหีบแทนพวกเขา
14 เมื่อท่านพาเราไป ท่านจงปฏิบัติต่อเราตามนี้ อย่าละเลยสิ่งใดเลยในบรรดาคำสั่งทั้งหมดที่เราได้บัญชาแก่ท่าน และเมื่อท่านทำเช่นนั้นแก่เราแล้ว พระเจ้าจะทรงระลึกถึงท่านและลูกหลานของท่านด้วยความโปรดปรานตลอดไป
15 และพวกเจ้าทั้งหลาย ลูกเอ๋ย จงให้เกียรติพี่น้องและญาติพี่น้องของตน และจงสั่งสอนลูกหลานของพวกเจ้าให้รับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเจ้าตลอดไป
16 เพื่อว่าท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้ยืนยาวตลอดไป เมื่อท่านประพฤติความดีและเที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าของท่าน และดำเนินตามทางของพระองค์ทุกประการ
17 และโยเซฟ บุตรชายของข้า โปรดยกโทษให้แก่พี่น้องของเจ้าและบาปกรรมทั้งปวงที่พวกเขาก่อขึ้นต่อเจ้า เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้สิ่งนั้นเป็นประโยชน์แก่เจ้าและลูกหลานของเจ้า
18 และโอ ลูกเอ๋ย อย่าทิ้งพี่น้องของเจ้าไว้ในมือของชาวอียิปต์ และอย่าทำร้ายความรู้สึกของพวกเขาเลย เพราะดูเถิด เรามอบพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และในมือของเจ้า เพื่อปกป้องพวกเขาจากชาวอียิปต์ และบรรดาบุตรของยาโคบก็ตอบบิดาของพวกเขาว่า โอ บิดาของเรา ทุกสิ่งที่ท่านได้บัญชาเรา เราจะทำตามนั้น ขอพระเจ้าทรงอยู่กับเราแต่เพียงผู้เดียว
19 ยาโคบจึงกล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า "ขอพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเจ้าเมื่อพวกเจ้าปฏิบัติตามทางของพระองค์ทุกประการ อย่าหันเหจากทางของพระองค์ไปทางขวาหรือทางซ้ายในการกระทำสิ่งที่ดีและเที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระองค์"
20 เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ในวันสุดท้าย ความทุกข์ยากมากมายจะเกิดขึ้นกับท่านทั้งหลายในแผ่นดินนี้ ทั้งลูกหลานของท่านและเหลนของท่าน จงรับใช้พระเจ้าเท่านั้น แล้วพระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง
21 และเมื่อท่านทั้งหลายติดตามพระเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์ และสอนลูกหลานของท่านให้รู้จักพระเจ้า พระเจ้าจะทรงยกผู้รับใช้ขึ้นมาคนหนึ่งจากบรรดาลูกหลานของท่านเพื่อท่านและลูกหลานของท่าน และพระเจ้าจะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวงด้วยพระหัตถ์ของผู้รับใช้คนนั้น และจะทรงนำท่านออกจากอียิปต์และนำท่านกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษของท่านเพื่อรับมรดกอย่างปลอดภัย
22 ยาโคบจึงเลิกสั่งสอนบุตรชายทั้งหลาย และเขาก็เอนกายลงบนที่นอน แล้วก็สิ้นชีวิตไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา
23 โยเซฟจึงก้มลงกอดบิดาของตน แล้วร้องไห้คร่ำครวญอยู่เหนือบิดา จูบบิดา และร้องออกมาด้วยเสียงที่ขมขื่นว่า "โอ พ่อของข้าพเจ้า พ่อของข้าพเจ้า"
24 และบรรดาภรรยาของบุตรชายของเขาและคนในครอบครัวทั้งหมดก็มารุมล้อมยาโคบ พวกเขาร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังเกี่ยวกับยาโคบ
25 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ลุกขึ้นพร้อมกัน พวกเขาฉีกเสื้อผ้าของตน และเอาผ้ากระสอบมาคาดเอว แล้วก้มลงกราบ และโปรยฝุ่นลงบนศีรษะของตนขึ้นไปบนฟ้า
26 และเรื่องนั้นก็ไปถึงโอสนัท ภรรยาของโยเซฟ นางจึงลุกขึ้นสวมกระสอบและไปกับหญิงชาวอียิปต์ทั้งหลายเพื่อไว้อาลัยและร้องไห้ให้กับยาโคบ
27 และบรรดาชาวอียิปต์ที่รู้จักยาโคบก็พากันมาในวันนั้นเมื่อได้ยินเรื่องนี้ และชาวอียิปต์ทั้งเมืองก็ร่ำไห้อยู่หลายวัน
28 และเมื่อพวกผู้หญิงได้ยินว่ายาโคบตายแล้ว พวกเขาก็เดินทางมาจากแผ่นดินคานาอันมายังอียิปต์ และพวกนางก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงยาโคบในอียิปต์เป็นเวลาเจ็ดสิบวัน
29 ต่อมาโยเซฟจึงสั่งให้บรรดาหมอผู้รับใช้ของเขาทำการดองศพของบิดาด้วยมดยอบ กำยาน และเครื่องหอมทุกชนิด และบรรดาหมอก็ได้ดองศพยาโคบตามที่โยเซฟสั่ง
30 และชาวอียิปต์ทั้งปวง รวมทั้งพวกผู้ใหญ่และชาวเมืองโกเชนทั้งหมดต่างร้องไห้และคร่ำครวญถึงยาโคบ และบรรดาบุตรชายและบุตรหลานในครอบครัวของเขาก็ร่ำไห้และคร่ำครวญถึงยาโคบผู้เป็นบิดาอยู่หลายวัน
31 และเมื่อพ้นช่วงเวลาแห่งการร่ำไห้ไปแล้ว คือครบเจ็ดสิบวัน โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า "ข้าพเจ้าจะไปฝังศพบิดาของข้าพเจ้าในแผ่นดินคานาอันตามที่ท่านได้สาบานไว้ แล้วข้าพเจ้าจะกลับมา"
32 และฟาโรห์ทรงส่งโยเซฟไปตรัสว่า "จงขึ้นไปฝังศพบิดาของเจ้าตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และตามที่พระองค์ได้ให้เจ้าสาบานไว้"

แล้วโยเซฟก็ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องทั้งหมดของเขาไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อฝังศพยาโคบบิดาของพวกเขาตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้
33 และฟาโรห์ทรงมีพระราชบัญชาให้ประกาศไปทั่วอียิปต์ว่า ผู้ใดไม่ขึ้นไปกับโยเซฟและพี่น้องของเขาไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อฝังศพยาโคบ ผู้นั้นจะต้องตาย
34 และชาวอียิปต์ทั้งปวงได้ยินประกาศของฟาโรห์ พวกเขาทั้งหมดจึงลุกขึ้นพร้อมกัน บรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ และบรรดาผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ และบรรดาผู้ใหญ่ในแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดก็ขึ้นไปกับโยเซฟ และบรรดาข้าราชการและขุนนางของฟาโรห์ก็ขึ้นไปในฐานะข้าราชบริพารของโยเซฟ และพวกเขาไปฝังยาโคบในแผ่นดินคานาอัน
35 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็แบกหีบศพที่ยาโคบนอนอยู่ ตามที่บิดาของพวกเขาสั่งไว้ บุตรชายของเขาก็ทำตามที่บิดาสั่งทุกประการ
36 และหีบศพนั้นทำจากทองคำบริสุทธิ์ และประดับประดาโดยรอบด้วยหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียม และผ้าคลุมหีบศพนั้นทอด้วยทองคำ ร้อยเรียงด้วยด้าย และมีตะขอที่ทำจากหินโอนิกซ์และหินบเดลเลียมติดอยู่ด้านบน
37 โยเซฟได้สวมมงกุฎทองคำขนาดใหญ่ไว้บนศีรษะของยาโคบผู้เป็นบิดา และวางคทาทองคำไว้ในมือของยาโคบ แล้วพวกเขาก็ล้อมรอบหีบศพตามธรรมเนียมของกษัตริย์ในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่
38 และกองทัพอียิปต์ทั้งหมดก็เดินนำหน้าพระองค์ในรูปแบบนี้ ในตอนแรกเป็นทหารหาญของฟาโรห์และทหารหาญของโยเซฟ แล้วตามมาด้วยชาวอียิปต์ที่เหลือ พวกเขาทั้งหมดคาดดาบสวมเสื้อเกราะ และมีเครื่องประดับแห่งสงครามอยู่บนตัว
39 และบรรดาผู้ที่ร่ำไห้และคร่ำครวญต่างก็เดินไปในระยะห่างจากหีบศพ ร่ำไห้และคร่ำครวญ ส่วนคนอื่นๆ ก็เดินตามหีบศพไป
40 โยเซฟและคนในครอบครัวของเขาเดินเข้าไปใกล้โลงศพด้วยเท้าเปล่าและร่ำไห้ ส่วนบรรดาคนรับใช้คนอื่นๆ ของโยเซฟก็เดินล้อมรอบเขา แต่ละคนสวมเครื่องประดับและถืออาวุธสงครามครบครัน
41 และบรรดาคนรับใช้ของยาโคบห้าสิบคนเดินนำหน้าหีบศพ และพวกเขาโปรยกำยานและว่านหางจระเข้ และเครื่องหอมทุกชนิดไปตามทาง และบรรดาบุตรชายของยาโคบที่แบกหีบศพก็เดินบนเครื่องหอมนั้น และบรรดาคนรับใช้ของยาโคบก็เดินนำหน้าพวกเขาโปรยเครื่องหอมไปตามทาง
42 และโยเซฟได้นำค่ายทหารขึ้นไป และพวกเขาเดินทางเช่นนี้ทุกวันจนกระทั่งถึงแผ่นดินคานาอัน และมาถึงลานนวดข้าวของอาทัด ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาร่ำไห้คร่ำครวญอย่างใหญ่หลวง ณ ที่นั้น
43 และบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันทั้งหลายได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาทั้งหมดจึงพากันออกมาจากบ้านของตน รวมทั้งหมดสามสิบเอ็ดกษัตริย์แห่งคานาอัน และต่างก็มาพร้อมกับคนของตนเพื่อไว้อาลัยและร่ำไห้ให้กับยาโคบ
44 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้ได้เห็นหีบศพของยาโคบ และดูเถิด มงกุฎของโยเซฟวางอยู่บนหีบนั้น พวกเขายังวางมงกุฎของตนลงบนหีบนั้น และล้อมรอบหีบนั้นด้วยมงกุฎอีกด้วย
45 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นต่างก็โศกเศร้าอย่างหนัก ณ ที่นั้น ร่วมกับบรรดาบุตรชายของยาโคบและชาวอียิปต์ เพราะบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันต่างก็รู้ถึงความกล้าหาญของยาโคบและบุตรชายของเขา
46 และข่าวก็ไปถึงเอซาวว่า ยาโคบเสียชีวิตในอียิปต์ และบรรดาบุตรชายของเขาและชาวอียิปต์ทั้งปวงกำลังนำศพของเขาไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อฝัง
47 และเอซาวได้ยินเรื่องนี้ ขณะที่เขาอาศัยอยู่บนภูเขาเสอีร์ เขาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบุตรชายและผู้คนทั้งหมดของเขา รวมทั้งครอบครัวของเขา ซึ่งเป็นผู้คนจำนวนมาก และพวกเขาก็มาไว้ทุกข์และร้องไห้ให้กับยาโคบ
48 และเมื่อเอซาวมาถึง เขาก็โศกเศร้าเสียใจต่อยาโคบผู้เป็นพี่ชาย และชาวอียิปต์ทั้งปวงและชาวคานาอันทั้งปวงก็ลุกขึ้นโศกเศร้าเสียใจอย่างใหญ่หลวงร่วมกับเอซาว ณ ที่นั้น
49 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาได้พายาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาจากที่นั่นไปยังเมืองเฮบรอนเพื่อฝังศพยาโคบในถ้ำข้างบรรพบุรุษของเขา
50 และพวกเขาก็มาถึงคิเรธ-อาร์บา ที่ถ้ำ และเมื่อพวกเขามาถึง เอซาวกับบุตรชายของเขาก็ยืนขวางโยเซฟและพี่น้องของเขาอยู่ในถ้ำ กล่าวว่า ยาโคบจะไม่ถูกฝังในนั้น เพราะเป็นของพวกเราและของบิดาของเรา
51 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาได้ยินคำพูดของบุตรชายของเอซาว พวกเขาก็โกรธมาก โยเซฟจึงเข้าไปหาเอซาวแล้วกล่าวว่า “สิ่งที่พวกเขาพูดนั้นคืออะไร? แน่นอนว่ายาโคบบิดาของข้าพเจ้าได้ซื้อดินแดนนี้จากท่านด้วยทรัพย์สมบัติมากมายหลังจากอิสอัคเสียชีวิตเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน และแผ่นดินคานาอันทั้งหมดเขาก็ได้ซื้อจากท่านและจากบุตรชายของท่านและเชื้อสายของท่านด้วย”
52 และยาโคบได้ซื้อที่ดินนั้นไว้สำหรับบุตรชายและเชื้อสายของเขาสืบไปเป็นมรดกตลอดไป แล้วทำไมเจ้าจึงพูดเรื่องเหล่านี้ในวันนี้?
53 เอซาวจึงตอบว่า “ท่านพูดเท็จและกล่าวคำโกหก เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ขายสิ่งใดที่เป็นของข้าพเจ้าในแผ่นดินนี้เลย ตามที่ท่านกล่าว และยาโคบพี่ชายของข้าพเจ้าก็ไม่ได้ซื้อสิ่งใดที่เป็นของข้าพเจ้าในแผ่นดินนี้เช่นกัน”
54 และเอซาวพูดสิ่งเหล่านี้เพื่อจะหลอกลวงโยเซฟด้วยถ้อยคำของเขา เพราะเอซาวรู้ว่าโยเซฟไม่ได้อยู่ด้วยในวันที่เอซาวขายทรัพย์สินทั้งหมดของตนในแผ่นดินคานาอันให้แก่ยาโคบ
55 โยเซฟกล่าวแก่เอซาวว่า “บิดาของข้าพเจ้าได้บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ในบันทึกการซื้อขายกับท่านอย่างแน่นอน และได้มีพยานยืนยันบันทึกนั้น และดูเถิด สิ่งเหล่านี้อยู่กับเราในอียิปต์”

56 และเอซาวจึงทูลเขาว่า “จงนำบันทึกมาทั้งหมดเท่าที่จะหาได้ในบันทึกนั้น แล้วเราจะทำตามนั้น”
57 โยเซฟจึงเรียกนัฟทาลีผู้เป็นพี่ชายมา แล้วกล่าวว่า “รีบไปโดยเร็ว อย่าชักช้าเลย รีบไปอียิปต์แล้วนำเอกสารทั้งหมดมาด้วย คือเอกสารการซื้อขาย เอกสารที่ปิดผนึก และเอกสารที่เปิดอยู่ รวมทั้งเอกสารฉบับแรกๆ ที่บันทึกการทำธุรกรรมเกี่ยวกับสิทธิในการสืบทอดมรดกทั้งหมด จงนำไปให้ด้วย”
58 และเจ้าจงนำพวกเขามาให้เราที่นี่ เพื่อเราจะได้รู้จากพวกเขาถึงถ้อยคำทั้งปวงของเอซาวและบรรดาบุตรชายของเขาที่ได้กล่าวไว้ในวันนี้
59 และนัฟทาลีก็เชื่อฟังเสียงของโยเซฟ แล้วเขาก็รีบวิ่งลงไปยังอียิปต์ และนัฟทาลีก็วิ่งได้คล่องแคล่วกว่ากวางทั้งหลายที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะเขาสามารถเหยียบรวงข้าวได้โดยไม่ทำให้รวงข้าวเสียหาย
60 และเมื่อเอซาวเห็นว่านัฟทาลีไปเอาบันทึกมา เขากับลูกชายจึงเพิ่มความต้านทานต่อถ้ำ และเอซาวกับคนของเขาทั้งหมดก็ลุกขึ้นต่อสู้กับโยเซฟและพี่น้องของเขา
61 และบรรดาบุตรชายของยาโคบและชาวอียิปต์ได้ต่อสู้กับเอซาวและคนของเขา และบุตรชายของเอซาวและคนของเขาพ่ายแพ้ต่อหน้าบุตรชายของยาโคบ และบุตรชายของยาโคบได้ฆ่าคนของเอซาวไปสี่สิบคน
62 และในเวลานั้น ชูชิม บุตรของดาน บุตรของยาโคบ อยู่กับบรรดาบุตรชายของยาโคบ แต่เขาอยู่ห่างจากสนามรบประมาณหนึ่งร้อยศอก เพราะเขาอยู่กับบรรดาบุตรชายของยาโคบข้างโลงศพของยาโคบเพื่อเฝ้ารักษา
63 และชูชิมเป็นใบ้และหูหนวก แต่เขาก็เข้าใจเสียงแห่งความตื่นตระหนกในหมู่มนุษย์
64 และเขาถามว่า “เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ฝังศพผู้ตาย และเหตุใดจึงเกิดความตื่นตระหนกเช่นนี้?” พวกเขาจึงตอบเขาด้วยถ้อยคำของเอซาวและบุตรชายของเขา แล้วเขาก็วิ่งไปหาเอซาวท่ามกลางสนามรบ และใช้ดาบฟันเอซาวจนตาย ตัดศีรษะของเอซาวและศีรษะนั้นกระเด็นไปไกล เอซาวจึงล้มลงท่ามกลางผู้คนในสนามรบ
65 และเมื่อชูชิมกระทำเช่นนั้น บุตรชายของยาโคบก็มีชัยเหนือบุตรชายของเอซาว และบุตรชายของยาโคบก็ฝังศพยาโคบผู้เป็นบิดาโดยใช้กำลังในถ้ำ และบุตรชายของเอซาวก็เห็นเหตุการณ์นั้น
66 และยาโคบถูกฝังไว้ที่เฮบรอน ในถ้ำมัคเพลาห์ ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อมาจากบุตรชายของเฮทเพื่อเป็นที่ฝังศพ และเขาถูกฝังในเสื้อผ้าที่มีราคาแพงมาก
67 และไม่มีกษัตริย์องค์ใดได้รับเกียรติเท่ากับที่โยเซฟได้รับเกียรติแก่บิดาของตนเมื่อบิดาสิ้นพระชนม์ เพราะโยเซฟได้ฝังพระศพบิดาของตนด้วยเกียรติอย่างยิ่งใหญ่ เหมือนกับการฝังพระศพของกษัตริย์
68 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาได้ไว้ทุกข์ให้บิดาของพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน

บทที่ 57

1 หลังจากนั้น บุตรชายของเอซาวก็ทำสงครามกับบุตรชายของยาโคบ และบุตรชายของเอซาวได้ต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบที่เมืองเฮบรอน และเอซาวก็เสียชีวิตอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้ฝังศพ
2 และการรบระหว่างพวกเขานั้นดุเดือดมาก ลูกหลานของเอซาวพ่ายแพ้ต่อลูกหลานของยาโคบ และลูกหลานของยาโคบได้ฆ่าลูกหลานของเอซาวไปแปดสิบคน ส่วนลูกหลานของยาโคบนั้นไม่มีใครตายเลย และโยเซฟได้มีชัยเหนือประชาชนทั้งหมดของลูกหลานเอซาว และเขาจับเซโฟ บุตรของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว และคนของเขาอีกห้าสิบคนเป็นเชลย และเขาล่ามพวกเขาด้วยโซ่เหล็ก แล้วมอบให้แก่คนรับใช้ของเขาเพื่อนำพวกเขาไปยังอียิปต์
3 และเมื่อบรรดาบุตรชายของยาโคบได้จับเซโฟและพวกของเขาเป็นเชลยแล้ว บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ก็หวาดกลัวอย่างยิ่งต่อชีวิตของตนเองจากวงศ์วานของเอซาว เกรงว่าตนเองจะถูกจับเป็นเชลยด้วย จึงพากันหนีไปพร้อมกับเอลีฟาซบุตรชายของเอซาวและพวกของเขา พร้อมทั้งศพของเอซาว แล้วเดินทางต่อไปยังภูเขาเสอีร์
4 และพวกเขามาถึงภูเขาเสอีร์และฝังเอซาวที่เสอีร์ แต่พวกเขาไม่ได้นำศีรษะของเอซาวมาที่เสอีร์ด้วย เพราะศีรษะของเขาถูกฝังไว้ในสถานที่ที่เคยมีการสู้รบในเฮบรอน
5 และเมื่อบรรดาบุตรชายของเอซาวหนีไปจากบรรดาบุตรชายของยาโคบแล้ว บรรดาบุตรชายของยาโคบก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงชายแดนเมืองเสอีร์ แต่พวกเขาไม่ได้ฆ่าใครเลยในหมู่พวกนั้น เพราะศพของเอซาวที่พวกเขาแบกไปด้วยทำให้พวกเขาสับสน พวกเขาจึงหนีไป และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็หันหลังกลับและมาถึงที่ซึ่งพี่น้องของพวกเขาอยู่ในเมืองเฮบรอน และพวกเขาอยู่ที่นั่นในวันนั้นและวันรุ่งขึ้นจนกระทั่งพวกเขาได้พักผ่อนจากการรบ
6 และในวันที่สาม พวกเขาได้รวบรวมบุตรชายทั้งหมดของเสอีร์ชาวโฮไรต์ และรวบรวมลูกหลานทั้งหมดจากทิศตะวันออก เป็นฝูงชนมากมายดุจทรายในทะเล และพวกเขาก็ลงไปยังอียิปต์เพื่อต่อสู้กับโยเซฟและพี่น้องของเขา เพื่อช่วยพี่น้องของพวกเขาให้รอดพ้น
7 และโยเซฟกับบุตรชายทั้งหมดของยาโคบได้ยินว่าบุตรชายของเอซาวและชาวตะวันออกได้ยกทัพมาเพื่อต่อสู้ช่วยพี่น้องของตน
8 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาและบรรดาชายฉกรรจ์แห่งอียิปต์ได้ออกไปรบในเมืองราเมเสส และโยเซฟกับพี่น้องของเขาได้โจมตีอย่างหนักหน่วงในหมู่ลูกหลานของเอซาวและชาวตะวันออก
9 และพวกเขาได้ฆ่าคนเหล่านั้นไปหกแสนคน และฆ่าคนแข็งแรงทั้งหมดจากเชื้อสายของเสอีร์ชาวโฮไรต์ เหลืออยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น และพวกเขายังฆ่าคนจากทางทิศตะวันออกและเชื้อสาย

ของเอซาวเป็นจำนวนมากด้วย และเอลีฟาซบุตรของเอซาวและคนจากทางทิศตะวันออกทั้งหมดก็หนีไปต่อหน้าโยเซฟและพี่น้องของเขา
10 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาได้ไล่ตามพวกนั้นไปจนถึงเมืองสุคโคท และพวกเขาก็ได้ฆ่าพวกนั้นเสียอีกสามสิบคนในเมืองสุคโคท ส่วนที่เหลือก็หนีรอดไปได้ และแต่ละคนก็กลับไปยังเมืองของตน
11 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาและบรรดาผู้กล้าหาญแห่งอียิปต์ก็กลับจากพวกศัตรูด้วยความยินดีและเบิกบานใจ เพราะพวกเขาได้สังหารศัตรูทั้งหมดแล้ว
12 และเศโฟ บุตรของเอลิฟาซและคนของเขายังคงเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ของบรรดาบุตรของยาโคบ และความทุกข์ยากของพวกเขาก็เพิ่มมากขึ้น
13 และเมื่อบรรดาบุตรชายของเอซาวและบุตรชายของเสอีร์กลับมายังดินแดนของตน บุตรชายของเสอีร์ก็เห็นว่าพวกเขาทั้งหมดตกอยู่ในมือของบุตรชายของยาโคบและชาวอียิปต์เนื่องจากการรบของบุตรชายของเอซาว
14 และบรรดาบุตรชายของเสอีร์กล่าวแก่บรรดาบุตรชายของเอซาวว่า “ท่านทั้งหลายได้เห็นแล้ว และฉะนั้นท่านจึงรู้ว่าค่ายนี้เป็นของท่าน และไม่มีทหารหาญหรือผู้เชี่ยวชาญด้านการสงครามเหลืออยู่เลยแม้แต่คนเดียว”
15 ฉะนั้นจงออกไปจากแผ่นดินของเราเถิด จงไปจากเราสู่แผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่บรรพบุรุษของพวกท่านอาศัยอยู่ เพราะเหตุใดลูกหลานของพวกท่านจึงจะได้รับมรดกจากลูกหลานของเราในสมัยหลังเล่า?
16 และลูกหลานของเอซาวไม่ยอมฟังลูกหลานของเสอีร์ และลูกหลานของเสอีร์ก็คิดจะทำสงครามกับพวกเขา
17 และบรรดาบุตรของเอซาวได้ส่งคนไปแจ้งแก่อังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา ซึ่งก็คือดินฮาบาห์ โดยทางลับว่า
18 จงส่งคนของเจ้ามาหาเราบ้าง และให้พวกเขามาหาเรา แล้วเราจะร่วมรบกับลูกหลานของเมืองเซอีร์ชาวโฮไรต์ เพราะพวกเขาได้ตั้งใจจะร่วมรบกับเราเพื่อขับไล่เราออกจากแผ่นดินนี้
19 และกษัตริย์อังเกอัสแห่งดินฮาบาห์ทรงกระทำเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นพระองค์ทรงเป็นมิตรกับลูกหลานของเอซาว และอังเกอัสได้ส่งทหารราบผู้กล้าหาญห้าร้อยนายและทหารม้าแปดร้อยนายไปช่วยลูกหลานของเอซาว
20 และชาวเมืองเสอีร์ได้ส่งคนไปบอกชาวเมืองทางทิศตะวันออกและชาวเมืองมีเดียนว่า “ท่านทั้งหลายได้เห็นแล้วว่าชาวเมืองเอซาวได้ทำอะไรกับพวกเราบ้าง ซึ่งทำให้เราเกือบพินาศทั้งหมดในการรบกับชาวเมืองยาโคบ”
21 ฉะนั้นจงมาหาเราและช่วยเหลือเราเถิด แล้วเราจะร่วมกันต่อสู้กับพวกเขา และเราจะขับไล่พวกเขาออกจากแผ่นดิน และจะแก้แค้นแทนพี่น้องของเราที่ตายไปเพื่อพวกเขาในการต่อสู้กับพี่น้องของพวกเขาคือลูกหลานของยาโคบ
22 และบรรดาชนชาติทางทิศตะวันออกทั้งหลายก็ฟังคำของชนชาติเซอีร์ และพวกเขาก็ยกทัพมาประมาณแปดร้อยคนพร้อมดาบที่ชักออกมา และในเวลานั้น ชนชาติเอซาวก็ต่อสู้กับชนชาติเซอีร์ในถิ่นทุรกันดารปาราน
23 และในวันนั้น ลูกหลานของเสอีร์ก็มีชัยเหนือลูกหลานของเอซาว และในวันนั้น ในการรบนั้น ลูกหลานของเสอีร์ได้สังหารลูกหลานของเอซาวไปประมาณสองร้อยคนจากชาวเมืองอังเกียส กษัตริย์แห่งดินฮาบาห์
24 และในวันที่สอง ลูกหลานของเอซาวก็ยกทัพมาต่อสู้กับลูกหลานของเสอีร์เป็นครั้งที่สอง และการต่อสู้ครั้งนี้สร้างความเสียหายอย่างหนักแก่ลูกหลานของเอซาว และทำให้พวกเขาเดือดร้อนอย่างมากเนื่องจากการต่อสู้กับลูกหลานของเสอีร์
25 และเมื่อลูกหลานของเอซาวเห็นว่าลูกหลานของเสอีร์มีอำนาจมากกว่าพวกเขา ชายบางคนในลูกหลานของเอซาวจึงหันไปช่วยเหลือลูกหลานของเสอีร์ซึ่งเป็นศัตรูของพวกเขา
26 และในการรบครั้งที่สองนั้น มีชาวเผ่าเอซาวเสียชีวิตอีก 58 คน จากประชาชนของอังเกียส กษัตริย์แห่งดินฮาบาห์
27 และในวันที่สาม ลูกหลานของเอซาวได้ยินว่าพี่น้องบางคนของพวกเขาได้หันหลังให้กับพวกเขาไปร่วมรบกับพวกเขาในการรบครั้งที่สอง และลูกหลานของเอซาวก็โศกเศร้าเมื่อได้ยินเรื่องนี้
28 และพวกเขากล่าวว่า “เราจะทำอย่างไรกับพี่น้องของเราที่หันหลังให้เราไปช่วยเหลือลูกหลานของเสอีร์ซึ่งเป็นศัตรูของเรา?” และลูกหลานของเอซาวจึงส่งคนไปทูลอังเกอัสกษัตริย์แห่งดินฮาบาห์อีกครั้งว่า
29 จงส่งคนอื่นมาให้เราอีก เพื่อเราจะได้ร่วมรบกับชาวเมืองเสอีร์ เพราะพวกเขามีกำลังมากกว่าเราถึงสองเท่าแล้ว
30 และอังเกอัสได้ส่งชายผู้กล้าหาญประมาณหกร้อยคนไปยังลูกหลานของเอซาวอีกครั้ง และพวกเขาก็มาช่วยเหลือลูกหลานของเอซาว
31 และในอีกสิบวันต่อมา ลูกหลานของเอซาวก็ทำสงครามกับลูกหลานของเสอีร์อีกครั้งในถิ่นทุรกันดารปาราน การรบครั้งนั้นเป็นไปอย่างรุนแรงสำหรับลูกหลานของเสอีร์ และในครั้งนี้ลูกหลานของเอซาวก็มีชัยเหนือลูกหลานของเสอีร์ ลูกหลานของเสอีร์พ่ายแพ้ต่อลูกหลานของเอซาว และลูกหลานของเอซาวได้สังหารพวกเขาไปประมาณสองพันคน
32 และบรรดาชายฉกรรจ์แห่งเมืองเสอีร์ทั้งหลายก็ตายในสงครามครั้งนี้ เหลือเพียงแต่เด็กเล็กๆ ของพวกเขาที่ยังคงอยู่ในเมืองต่างๆ
33 และชาวมีเดียนทั้งหมดและชาวตะวันออกทั้งหลายก็หนีออกจากสนามรบ พวกเขาละทิ้งชาวเสอีร์และหนีไปเมื่อเห็นว่าการรบนั้นรุนแรง และชาวเอซาวก็ไล่ตามชาวตะวันออกทั้งหมดไปจนถึงดินแดนของพวกเขา
34 และลูกหลานของเอซาวได้ฆ่าคนเหล่านั้นไปอีกประมาณสองร้อยห้าสิบคน และจากผู้คนของลูกหลานเอซาวนั้น มีผู้เสียชีวิตในสงครามครั้งนั้นประมาณสามสิบคน แต่ความชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพราะพี่น้องของพวกเขาหันหลังให้พวกเขาไปช่วยเหลือลูกหลานของเสอีร์ชาวโฮไรต์ และลูกหลานของเอซาวก็ได้

ยินเรื่องความชั่วร้ายของพี่น้องของพวกเขาอีก และพวกเขาก็โศกเศร้าอีกครั้งเพราะเหตุนี้
35 และเมื่อสงครามสิ้นสุดลง ลูกหลานของเอซาวก็กลับไปยังเมืองเสอีร์ และลูกหลานของเอซาวก็ฆ่าคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินเสอีร์ พวกเขาฆ่าภรรยาและเด็กเล็กๆ ของพวกเขาด้วย ไม่เหลือใครไว้เลยนอกจากเด็กหนุ่มและเด็กสาวห้าสิบคนซึ่งพวกเขาปล่อยให้มีชีวิตอยู่ และลูกหลานของเอซาวไม่ได้ฆ่าพวกเขา เด็กหนุ่มเหล่านั้นกลายเป็นทาสของพวกเขา และเด็กสาวเหล่านั้นพวกเขาก็รับมาเป็นภรรยา
36 และลูกหลานของเอซาวอาศัยอยู่ในเมืองเสอีร์ ณ ที่ซึ่งลูกหลานของชาวเสอีร์เคยอาศัยอยู่ และพวกเขาได้รับมรดกแผ่นดินนั้นและครอบครองแผ่นดินนั้น
37 และลูกหลานของเอซาวได้ยึดทรัพย์สินทั้งหมดในแผ่นดินนั้นให้แก่ลูกหลานของเสอีร์ รวมทั้งฝูงแกะ วัว และทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งหมดที่เป็นของลูกหลานของเสอีร์ ลูกหลานของเอซาวก็ได้ยึดไป และลูกหลานของเอซาวก็อาศัยอยู่ในเสอีร์ ณ ที่ซึ่งเคยเป็นของลูกหลานของเสอีร์จนถึงทุกวันนี้ และลูกหลานของเอซาวได้แบ่งแผ่นดินนั้นออกเป็นส่วนๆ ให้แก่บุตรชายทั้งห้าของเอซาว ตามตระกูลของพวกเขา
38 และในวันเหล่านั้น ลูกหลานของเอซาวได้ตั้งใจจะสวมมงกุฎให้กษัตริย์องค์หนึ่งปกครองดินแดนที่พวกเขาได้ครอบครอง พวกเขาจึงพูดกันว่า “อย่าเลย เพราะเขาผู้นั้นจะปกครองเราในดินแดนของเรา และเราจะอยู่ภายใต้คำแนะนำของเขา และเขาจะทำสงครามให้เราต่อสู้กับศัตรูของเรา” และพวกเขาก็ได้ทำเช่นนั้น
39 และบรรดาบุตรของเอซาวทั้งหลายได้สาบานว่า จะไม่มีพี่น้องคนใดของพวกเขาได้ขึ้นครองราชย์เหนือพวกเขา แต่จะเป็นคนต่างชาติที่ไม่ใช่พี่น้องของพวกเขา เพราะจิตใจของบรรดาบุตรของเอซาวทั้งหลายนั้นขมขื่นแก่บุตรชาย พี่น้อง และเพื่อนของตนทุกคน เนื่องมาจากความชั่วร้ายที่พวกเขาได้รับจากพี่น้องของตนเมื่อพวกเขาต่อสู้กับลูกหลานของเสอีร์
40 ดังนั้นบรรดาบุตรชายของเอซาวจึงสาบานว่า นับจากวันนั้นเป็นต้นไป พวกเขาจะไม่เลือกกษัตริย์จากบรรดาพี่น้องของตนอีก แต่จะเลือกกษัตริย์จากแผ่นดินต่างชาติจนถึงทุกวันนี้
41 และมีชายคนหนึ่งจากชาวเมืองอังเกียส เป็นกษัตริย์แห่งดินฮาบาห์ ชื่อเบลา บุตรของเบเออร์ เขาเป็นคนกล้าหาญมาก รูปงามและน่ารัก ฉลาดรอบรู้ และเป็นคนมีไหวพริบและรอบคอบ ไม่มีชาวเมืองอังเกียสคนใดเหมือนเขาเลย
42 และบรรดาบุตรของเอซาวก็พาเขาไปเจิมและสวมมงกุฎให้เขาเป็นกษัตริย์ แล้วพวกเขาก็กราบไหว้เขาและกล่าวแก่เขาว่า ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ
43 และพวกเขาได้ปูผ้าปูออก และนำต่างหูทองคำและเงิน หรือแหวนหรือกำไลมาให้เขาคนละชุด และทำให้เขามั่งคั่งด้วยเงินและทองคำ หินโอนิกซ์และหินบเดลเลียม และพวกเขาสร้างบัลลังก์ให้เขา และวางมงกุฎอันรุ่งโรจน์ไว้บนพระเศียรของเขา และพวกเขาสร้างพระราชวังให้เขา และเขาก็ได้อาศัยอยู่ในนั้น และเขาก็ได้เป็นกษัตริย์เหนือลูกหลานของเอซาวทั้งหมด
44 และชาวเมืองอังเกียก็รับค่าจ้างจากการรบจากลูกหลานของเอซาว แล้วพวกเขาก็เดินทางกลับไปหาเจ้านายของพวกเขาที่เมืองดินฮาบาห์
45 และเบลาได้ปกครองบุตรของเอซาวเป็นเวลาสามสิบปี และบุตรของเอซาวได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแทนบุตรของเสอีร์ และพวกเขาได้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในที่นั้นจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 58

1 และในปีที่สามสิบสองแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอียิปต์ คือในปีที่เจ็ดสิบเอ็ดแห่งชีวิตของโยเซฟ ในปีนั้นฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ และมาโกรนโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองราชย์แทน
2 และฟาโรห์ทรงบัญชาโยเซฟก่อนที่เขาจะสิ้นพระชนม์ ให้ทำหน้าที่เป็นบิดาให้แก่มากรอนบุตรชายของเขา และให้มากรอนอยู่ภายใต้การดูแลและคำแนะนำของโยเซฟ
3 และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็เห็นพ้องต้องกันว่าโยเซฟควรเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา เพราะชาวอียิปต์ทั้งปวงรักโยเซฟเช่นเดิม เพียงแต่มากรอนโอรสของฟาโรห์ประทับอยู่บนบัลลังก์ของพระบิดา และในสมัยนั้นโยเซฟได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระบิดา
4 มาโกรนมีอายุสี่สิบเอ็ดปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์ในอียิปต์เป็นเวลาสี่สิบปี และชาวอียิปต์ทั้งปวงเรียกพระนามของพระองค์ว่าฟาโรห์ตามพระนามของพระบิดาของพระองค์ ดังเช่นที่ชาวอียิปต์เคยเรียกกษัตริย์ทุกพระองค์ที่ครองราชย์เหนือพวกเขา
5 และเมื่อฟาโรห์ขึ้นครองราชย์แทนพระบิดา พระองค์ทรงมอบกฎหมายของอียิปต์และกิจการปกครองทั้งปวงไว้ในมือของโยเซฟ ตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาไว้
6 และโยเซฟได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองอียิปต์ เพราะเขามีอำนาจปกครองทั่วทั้งอียิปต์ และชาวอียิปต์ทั้งปวงอยู่ภายใต้การดูแลและคำแนะนำของเขา เพราะชาวอียิปต์ทั้งปวงต่างหันมาหาโยเซฟหลังจากฟาโรห์สิ้นพระชนม์ และพวกเขารักโยเซฟอย่างยิ่งที่จะให้เขาปกครองพวกเขา
7 แต่มีบางคนในหมู่พวกเขาที่ไม่ชอบเขา กล่าวว่า “คนต่างชาติไม่ควรมาปกครองเรา” แต่กระนั้น การปกครองอียิปต์ทั้งหมดก็ตกอยู่ภายใต้โยเซฟในสมัยนั้น หลังจากฟาโรห์สิ้นพระชนม์ โยเซฟเป็นผู้ปกครอง และทำตามใจชอบทั่วทั้งแผ่นดินโดยไม่มีใครขัดขวาง
8 และอียิปต์ทั้งปวงอยู่ภายใต้การดูแลของโยเซฟ และโยเซฟได้ทำสงครามกับศัตรูรอบข้างทั้งหมด และเขาก็ปราบปรามพวกเขาได้ รวมทั้งโยเซฟก็ปราบปรามแผ่นดินทั้งปวงและชาวฟีลิสเตียทั้งหมดจนถึงชายแดนของคานาอัน และพวกเขาทั้งหมด

อยู่ภายใต้อำนาจของเขา และพวกเขาจ่ายภาษีประจำปีให้แก่โยเซฟ
9 และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ขึ้นครองบัลลังก์แทนพระบิดา แต่พระองค์ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมและคำแนะนำของโยเซฟ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมของพระบิดาในตอนแรก
10 พระองค์ไม่ได้ทรงครองราชย์เฉพาะในแผ่นดินอียิปต์เท่านั้น โดยอยู่ภายใต้คำแนะนำของโยเซฟ แต่โยเซฟทรงครองราชย์ทั่วทั้งประเทศในเวลานั้น ตั้งแต่อียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำเปราธ
11 และโยเซฟก็ประสบความสำเร็จในทุกวิถีทางของเขา และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญา เกียรติยศ สง่าราศี และความรักเพิ่มเติมแก่โยเซฟในใจของชาวอียิปต์และทั่วทั้งแผ่นดิน และโยเซฟได้ปกครองทั่วทั้งแผ่นดินเป็นเวลาสี่สิบปี
12 และบรรดาประเทศของชาวฟิลิสเตีย คานาอัน และไซดอน รวมทั้งดินแดนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน ต่างนำของถวายมาถวายโยเซฟตลอดรัชสมัยของเขา และทั่วทั้งแผ่นดินก็อยู่ในอำนาจของโยเซฟ และพวกเขานำเครื่องบรรณาการประจำปีมาถวายเขาตามที่กำหนดไว้ เพราะโยเซฟได้ต่อสู้กับศัตรูรอบข้างทั้งหมดและปราบปรามพวกเขาได้ และทั่วทั้งแผ่นดินก็อยู่ในอำนาจของโยเซฟ และโยเซฟก็ประทับอยู่บนบัลลังก์ของเขาอย่างมั่นคงในอียิปต์
13 และบรรดาพี่น้องของยาโคบก็อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัยตลอดรัชสมัยของโยเซฟ พวกเขามีบุตรหลานและทวีจำนวนขึ้นอย่างมากในแผ่นดิน และพวกเขารับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขาตามที่ยาโคบผู้เป็นบิดาได้สั่งไว้
14 และเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ลูกหลานของเอซาวได้อาศัยอยู่อย่างสงบสุขในแผ่นดินของตนกับเบลา กษัตริย์ของพวกเขา ลูกหลานของเอซาวก็มีบุตรหลานทวีจำนวนขึ้นในแผ่นดิน และพวกเขาตัดสินใจที่จะไปต่อสู้กับลูกหลานของยาโคบและชาวอียิปต์ทั้งหมด เพื่อไปช่วยเซโฟ น้องชายของพวกเขา บุตรของเอลีฟาซ และคนของเขา เพราะในเวลานั้นพวกเขายังคงเป็นทาสของโยเซฟอยู่
15 และลูกหลานของเอซาวได้ส่งคนไปแจ้งแก่ชนชาติทั้งหลายในทิศตะวันออก และพวกเขาก็สงบศึกกับชนชาติเหล่านั้น แล้วชนชาติทั้งหลายในทิศตะวันออกก็มาร่วมกับพวกเขาเพื่อไปรบกับลูกหลานของเอซาวที่อียิปต์
16 และมีคนจากเมืองอังเกอัส กษัตริย์แห่งดินฮาบาห์ มาหาพวกเขา และพวกเขายังส่งคนไปหาลูกหลานของอิชมาเอล และลูกหลานเหล่านั้นก็มาหาพวกเขาด้วย
17 และประชาชนทั้งหมดนี้ได้รวมตัวกันและมายังเสอีร์เพื่อช่วยเหลือบุตรของเอซาวในการรบ และค่ายนี้มีขนาดใหญ่และเต็มไปด้วยผู้คนมากมายดุจทรายในทะเล ประมาณแปดแสนคน ทั้งทหารราบและทหารม้า และกองทัพทั้งหมดนี้ได้ลงไปยังอียิปต์เพื่อต่อสู้กับบุตรของยาโคบ และพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ใกล้ราเมเสส
18 และโยเซฟได้ออกไปกับพี่น้องของเขาพร้อมกับทหารหาญแห่งอียิปต์ประมาณหกร้อยคน และพวกเขาได้ต่อสู้กับพวกนั้นในแผ่นดินราเมเสส และในเวลานั้น บุตรชายของยาโคบได้ต่อสู้กับบุตรของเอซาวอีกครั้ง ในปีที่ห้าสิบแห่งรัชกาลของบุตรชายยาโคบที่ลงไปอียิปต์ คือปีที่สามสิบแห่งรัชกาลของเบลาเหนือบุตรของเอซาวในเสอีร์
19 และพระเจ้าทรงมอบบรรดานักรบผู้เก่งกาจของเอซาวและชนชาติทางทิศตะวันออกไว้ในมือของโยเซฟและพี่น้องของเขา และประชาชนของชนชาติเอซาวและชนชาติทางทิศตะวันออกก็พ่ายแพ้ต่อหน้าโยเซฟ
20 และในบรรดาผู้คนของเอซาวและลูกหลานทางทิศตะวันออกที่ถูกสังหารนั้น มีทหารประมาณสองแสนคนล้มตายต่อหน้าลูกหลานของยาโคบ และกษัตริย์เบลา บุตรของเบโอร์ก็ล้มตายไปพร้อมกับพวกเขาในการรบ และเมื่อลูกหลานของเอซาวเห็นว่ากษัตริย์ของตนล้มตายในการรบแล้ว มือของพวกเขาก็อ่อนแรงลงในการต่อสู้
21 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาและชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ยังคงทำร้ายผู้คนในวงศ์ตระกูลเอซาว และผู้คนของเอซาวทั้งหมดก็หวาดกลัวบุตรชายของยาโคบและหนีไปจากพวกเขา
22 และโยเซฟกับพี่น้องของเขาและชาวอียิปต์ทั้งหมดได้ไล่ตามพวกนั้นไปเป็นเวลาหนึ่งวันเดินทาง และพวกเขาได้ฆ่าพวกนั้นไปอีกประมาณสามร้อยคน โดยยังคงโจมตีพวกนั้นตลอดทาง แล้วพวกเขาก็ถอยกลับไป
23 และโยเซฟกับพี่น้องทั้งหมดของเขากลับไปยังอียิปต์ ไม่มีใครหายไปสักคน แต่ชาวอียิปต์เสียชีวิตไปสิบสองคน
24 เมื่อโยเซฟกลับไปถึงอียิปต์ เขาจึงสั่งให้จับเซโฟและคนของเขาไปมัดเพิ่มเติมอีก และพวกเขาก็ถูกมัดด้วยโซ่ตรวน ความทุกข์ระทมของพวกเขาก็ยิ่งทวีคูณขึ้น
25 และบรรดาผู้คนจากเชื้อสายของเอซาวและชาวตะวันออกต่างก็กลับไปยังเมืองของตนด้วยความอับอาย เพราะบรรดานักรบผู้เก่งกาจที่อยู่กับพวกเขาต่างก็ล้มตายในการรบ
26 เมื่อบรรดาบุตรของเอซาวเห็นว่ากษัตริย์ของพวกเขาสิ้นพระชนม์ในสงคราม พวกเขาก็รีบไปเลือกชายคนหนึ่งจากชนชาติทางทิศตะวันออก ชื่อโยบับ บุตรของซาราค จากเมืองโบทซราห์ และแต่งตั้งให้เขาขึ้นครองราชย์แทนเบลา กษัตริย์ของพวกเขา
27 และโยบับได้ขึ้นครองบัลลังก์ของเบลาแทน และโยบับได้ปกครองเอโดมเหนือบรรดาบุตรของเอซาวทั้งหมดเป็นเวลาสิบปี และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา บุตรของเอซาวก็ไม่ไปรบกับบุตรของยาโคบอีกเลย เพราะบุตรของเอซาวรู้ถึงความกล้าหาญของบุตรของยาโคบ และพวกเขากลัวบุตรของยาโคบมาก
28 แต่ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลูกหลานของเอซาวก็เกลียดชังลูกหลานของยาโคบ และความเกลียดชังและความเป็นศัตรูระหว่างพวกเขาก็รุนแรงมากตลอดมาจนถึงทุกวันนี้
29 และต่อมาเมื่อครบสิบปี โยบับ บุตรชายของซารัค จากเมืองโบทซราห์ ก็เสียชีวิต และลูกหลานของเอซาวได้เลือกชายคน

หนึ่งชื่อ คูชาม จากเมืองเทมาน มาตั้งเป็นกษัตริย์แทนโยบับ และคูชามได้ครองราชย์ในเอโดมเหนือลูกหลานของเอซาวทั้งหมดเป็นเวลา 20 ปี
30 และโยเซฟ กษัตริย์แห่งอียิปต์ และพี่น้องของเขา รวมทั้งลูกหลานอิสราเอลทั้งหมด อาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างปลอดภัยในสมัยนั้น พร้อมด้วยลูกหลานของโยเซฟและพี่น้องของเขา โดยไม่มีอุปสรรคหรืออุบัติเหตุใดๆ และแผ่นดินอียิปต์ในเวลานั้นก็สงบสุขจากสงครามในสมัยของโยเซฟและพี่น้องของเขา

บทที่ 59

1 และนี่คือชื่อของบุตรชายของอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในอียิปต์ ผู้ซึ่งมาพร้อมกับยาโคบ บุตรชายของยาโคบทั้งหมดได้มายังอียิปต์ ทุกคนพร้อมด้วยครอบครัวของตน
2 บุตรของเลอาห์ได้แก่ รูเบน ซิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเซบูลุน และดีนาห์น้องสาวของพวกเขา
3 และบุตรชายของราเชลคือโยเซฟและเบนจามิน
4 และบุตรชายของซิลปาห์ ผู้เป็นนางรับใช้ของเลอาห์ คือ กาด และอาเชอร์
5 และบุตรชายของบิลฮาห์ ผู้เป็นนางรับใช้ของราเชล คือ ดาน และนัฟทาลี
6 และนี่คือลูกหลานของพวกเขาที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน ก่อนที่พวกเขาจะมายังอียิปต์พร้อมกับยาโคบผู้เป็นบิดา
7 บุตรชายของรูเบนคือ ชาโนค ปัลลู เชตซรอน และคาร์มี
8 และบุตรชายของซีเมโอนคือเยมูเอล ยามิน โอหัด ยาคิน โซคาร์ และซาอูล บุตรชายของหญิงชาวคานาอัน
9 และบุตรของเลวีก็คือเกอร์โชน เคฮัท และเมรารี รวมทั้งโยเคเบดน้องสาวของพวกเขา ซึ่งเกิดขณะที่พวกเขาเดินทางลงไปยังอียิปต์
10 และบุตรชายของยูดาห์ได้แก่ เออร์ โอนัน เชลาห์ เปเรซ และซาราค
11 และเออร์กับโอนันก็เสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน และบุตรชายของเปเรซคือเคซรอนและชามูล
12 และบุตรชายของอิสสาคาร์คือ โทลา ปูวาห์ โยบ และโชมรอน
13 และบุตรชายของเศบูลุนคือเซเรด เอลลอน และยาคเลเอล และบุตรชายของดานคือชูชิม
14 และบุตรชายของนัฟทาลีคือ ยัคเซล กุนี เยตเซอร์ และชิลาห์ม
15 และบุตรชายของกาดได้แก่ ซิฟิโอน ฮักกี ชุนี เอซบอน เอรี อะโรดี และอะเรลี
16 และบุตรของอาเชอร์คือ จิมนาห์ ยิชวาห์ ยิชวี เบริยาห์ และเซราค น้องสาวของพวกเขา และบุตรชายของเบริยาห์คือ เชเบอร์ และมัลคีเอล
17 และบุตรชายของเบนจามินได้แก่ เบลา เบเคอร์ แอชเบล เกรา นาอามาน อาคี รอช มูพิม ชูพิม และออร์ด
18 และบุตรชายของโยเซฟที่เกิดในอียิปต์นั้น คือ มานาเสห์และเอฟราอิม
19 และบรรดาผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากยาโคบนั้น มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน คือผู้ที่เดินทางมากับยาโคบบิดาของพวกเขาไปยังอียิปต์ เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และโยเซฟกับพี่น้องทั้งหมดของเขาก็อาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างปลอดภัย และพวกเขาก็ได้รับประทานอาหารที่ดีที่สุดของอียิปต์ตลอดชีวิตของโยเซฟ
20 และโยเซฟอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลาเก้าสิบสามปี และโยเซฟได้ปกครองอียิปต์ทั้งหมดเป็นเวลาแปดสิบปี
21 และเมื่อใกล้ถึงเวลาที่โยเซฟจะสิ้นชีวิต เขาจึงส่งคนไปเรียกพี่น้องและคนในครอบครัวของบิดามารวมกัน และทุกคนก็มานั่งอยู่ต่อหน้าเขา
22 โยเซฟจึงกล่าวแก่พี่น้องและคนในครอบครัวของบิดาว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะตาย และพระเจ้าจะทรงมาเยี่ยมท่านทั้งหลาย และจะทรงนำท่านทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินนี้ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะประทานให้"
23 และเมื่อพระเจ้าทรงเสด็จมาเยี่ยมเยียนท่านทั้งหลาย เพื่อทรงนำท่านขึ้นจากที่นี่ไปยังดินแดนของบรรพบุรุษของท่านแล้ว ก็จงนำกระดูกของข้าพเจ้าไปกับท่านด้วย
24 และโยเซฟได้ให้ลูกหลานของอิสราเอลสาบานต่อพวกเขาว่า "พระเจ้าจะทรงมาเยี่ยมเยียนพวกท่านอย่างแน่นอน และพวกท่านจงนำกระดูกของข้าพเจ้าขึ้นไปจากที่นี่ด้วย"
25 และต่อมาในปีนั้นเอง โยเซฟก็เสียชีวิต ซึ่งเป็นปีที่ 71 แห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์
26 และโยเซฟก็เสียชีวิตในแผ่นดินอียิปต์เมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี บรรดาพี่น้องและบรรดาข้าราชบริพารของเขาก็ลุกขึ้นมาดองศพโยเซฟตามธรรมเนียม และบรรดาพี่น้องและชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้เขาเป็นเวลาเจ็ดสิบวัน
27 และพวกเขาได้นำโยเซฟใส่โลงศพที่เต็มไปด้วยเครื่องเทศและน้ำหอมนานาชนิด แล้วฝังเขาไว้ริมแม่น้ำซีโฮร์ และบรรดาบุตรชายและพี่น้องของเขา รวมทั้งคนในครอบครัวของบิดาของเขาได้ไว้ทุกข์ให้เขาเจ็ดวัน
28 และเมื่อโยเซฟสิ้นชีวิตลง ชาวอียิปต์ทั้งหมดก็เริ่มปกครองชนชาติอิสราเอล และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ผู้ครองราชย์แทนพระบิดา ได้ทรงนำกฎหมายทั้งหมดของอียิปต์มาใช้ และทรงปกครองอียิปต์ทั้งมวลภายใต้พระราชดำรัสของพระองค์ และทรงปกครองประชาชนของพระองค์อย่างมั่นคง

บทที่ 60

1 และเมื่อถึงปีนั้น ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดสิบสองนับตั้งแต่ชาวอิสราเอลลงไปอียิปต์ หลังจากที่โยเซฟเสียชีวิตแล้ว เซโฟ บุตรของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว ก็หนีออกจากอียิปต์พร้อมกับคนของเขาและพวกเขาก็จากไป
2 และท่านได้เดินทางมายังแอฟริกา ซึ่งก็คือเมืองดินฮาบาห์ เพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์อังเกอัสแห่งแอฟริกา และอังเกอัสได้ต้อน

รับท่านด้วยความเคารพอย่างยิ่ง และทรงแต่งตั้งเซโฟเป็นผู้บัญชาการกองทัพของพระองค์
3 และเซโฟได้รับความโปรดปรานจากอังเกอัสและจากประชาชนของเขา และเซโฟได้เป็นแม่ทัพของอังเกอัสกษัตริย์แห่งแอฟริกาเป็นเวลาหลายวัน
4 และเซโฟได้ชักชวนอังเกียสกษัตริย์แห่งแอฟริกาให้รวบรวมกองทัพทั้งหมดไปรบกับชาวอียิปต์และกับบุตรชายของยาโคบเพื่อแก้แค้นแทนพี่น้องของเขา
5 แต่อังเกอัสไม่ยอมฟังเซโฟให้ทำเช่นนั้น เพราะอังเกอัสรู้ถึงกำลังของบุตรชายของยาโคบ และสิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อกองทัพของเขาในการรบกับลูกหลานของเอซาว
6 ในสมัยนั้นเซโฟมีอำนาจมากในสายตาของชาวอังเกียสและประชาชนทั้งหมดของเขา และเขาก็ชักชวนให้พวกเขาก่อสงครามกับอียิปต์อยู่เสมอ แต่พวกเขาก็ไม่ยอมทำ
7 และในสมัยนั้น มีชายคนหนึ่งในเมืองปูซิมนา แคว้นคิตติม ชื่อว่า อูซู ซึ่งลูกหลานของคิตติมยกย่องเขาเป็นเทพเจ้าอย่างเสื่อมทราม และชายผู้นั้นก็ตายไปโดยไม่มีบุตรชาย มีเพียงบุตรสาวคนเดียวชื่อว่า ยาเนีย
8 และหญิงสาวผู้นั้นงดงามยิ่งนัก ทั้งสวยสง่าและฉลาดหลักแหลม ไม่มีใครในแผ่นดินที่จะงดงามและฉลาดเฉลียวเท่าเธอได้เลย
9 และบรรดาผู้คนของอังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา ได้เห็นนาง และพวกเขาก็เข้ามาสรรเสริญนางต่อหน้าพระองค์ อังเกียสจึงส่งคนไปหาลูกหลานของคิตติม และขอรับนางเป็นภรรยา และชาวคิตติมก็ยินยอมที่จะยกนางให้เป็นภรรยาของพระองค์
10 และเมื่อบรรดาผู้ส่งสารของอังเกียสกำลังออกจากเมืองคิตติมเพื่อเดินทางต่อ ก็ได้เห็นบรรดาผู้ส่งสารของเทอร์นุสกษัตริย์แห่งบิเบนตู มาถึงเมืองคิตติม เพราะเทอร์นุส กษัตริย์แห่งบิเบนตู ได้ส่งผู้ส่งสารมาเพื่อขอจาเนียมาเป็นภรรยา เนื่องจากบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ต่างก็ชมเชยนาง ดังนั้นพระองค์จึงส่งข้าราชบริพารทั้งหมดไปหานาง
11 และบรรดาข้าราชบริพารของเทอร์นุสได้มายังเมืองคิตติม และขอให้รับยาเนียไปเป็นภรรยาของเทอร์นุส กษัตริย์ของพวกเขา
12 และชาวเมืองคิตติมกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราไม่สามารถยกนางให้ได้ เพราะก่อนที่ท่านจะมาถึง กษัตริย์อังเกียสแห่งแอฟริกาทรงประสงค์จะรับนางเป็นพระมเหสี และทรงประสงค์ให้เรายกนางให้แก่พระองค์ ดังนั้นบัดนี้เราจึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ คือจะแย่งนางจากอังเกียสเพื่อยกนางให้แก่เทอร์นุส”
13 เพราะเรากลัวอังเกอัสมาก เกรงว่าเขาจะยกทัพมาต่อสู้กับเราและทำลายเรา และเทอร์นุสเจ้านายของท่านก็จะไม่สามารถช่วยเราให้พ้นจากเงื้อมมือของเขาได้
14 และเมื่อบรรดาผู้ส่งสารของเทอร์นุสได้ยินถ้อยคำทั้งหมดของลูกหลานของคิตติม พวกเขาก็กลับไปหาเจ้านายของตนและเล่าถ้อยคำทั้งหมดของลูกหลานของคิตติมให้เขาฟัง
15 และบรรดาบุตรของคิตติมได้ส่งข่าวไปถึงอังเกียสว่า “ดูเถิด เทอร์นุสได้ส่งคนไปตามยาเนียเพื่อรับนางไปเป็นภรรยา และพวกเราก็ได้ตอบเขาไปแล้ว และเราได้ยินมาว่าเขาได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดเพื่อไปทำสงครามกับท่าน และเขามีแผนจะเดินทางผ่านทางซาร์ดูเนียเพื่อไปรบกับลูคัสผู้เป็นพี่ชายของท่าน และหลังจากนั้นเขาจะมารบกับท่าน”
16 และอังเกอัสได้ยินถ้อยคำของบุตรแห่งคิตติมซึ่งส่งมาถึงเขาตามบันทึก และความโกรธของเขาก็พลุ่งพล่าน เขาจึงลุกขึ้นรวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขาและยกทัพผ่านหมู่เกาะในทะเลซึ่งเป็นเส้นทางไปยังซาร์ดูเนีย เพื่อไปหาลูคัสผู้เป็นพี่ชายของเขาซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งซาร์ดูเนีย
17 และนิบลอส บุตรชายของลูคัส ได้ยินว่าอังเกียสผู้เป็นลุงกำลังมา เขาจึงออกไปต้อนรับอังเกียสพร้อมกองทัพใหญ่ และจูบและกอดอังเกียส แล้วนิบลอสก็กล่าวแก่อังเกียสว่า “เมื่อใดที่ท่านถามถึงความเป็นอยู่ของบิดาของข้าพเจ้า เมื่อใดที่ข้าพเจ้าจะไปร่วมรบกับท่านกับเทอร์นัส ขอให้ท่านแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพด้วย” และอังเกียสก็ทำตามนั้น แล้วนิบลอสก็ไปหาพี่ชายของเขา และพี่ชายของเขาก็มาพบนิบลอส และถามถึงความเป็นอยู่ของพี่ชาย
18 และอังเกียสถามลูคัสผู้เป็นพี่ชายถึงความเป็นอยู่ของบุตรชาย และขอให้แต่งตั้งนิบลอสบุตรชายของตนเป็นแม่ทัพ และลูคัสก็ทำตามนั้น อังเกียสและลูคัสผู้เป็นพี่ชายจึงยกทัพไปรบที่เทอร์นุส โดยมีกองทัพใหญ่และผู้คนจำนวนมากอยู่กับพวกเขา
19 และเขาได้ยกเรือมา และเรือเหล่านั้นก็มาถึงแคว้นอัชโทราช และดูเถิด เทอร์นุสได้ยกเรือมาทางพวกเขา เพราะเขาตั้งใจจะไปยังซาร์ดูเนียเพื่อทำลายเมืองนั้น แล้วหลังจากนั้นก็จะเดินทางต่อไปยังอังเกียสเพื่อต่อสู้กับเขา
20 และอังเกียสกับลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขาได้ต่อสู้กับเทอร์นัสในหุบเขาคาโนเปีย และการรบระหว่างพวกเขานั้นดุเดือดและยิ่งใหญ่มาก ณ ที่แห่งนั้น
21 และการรบนั้นรุนแรงมากสำหรับลูคัส กษัตริย์แห่งซาร์ดูเนีย กองทัพทั้งหมดของเขาพ่ายแพ้ และนิบลอสโอรสของเขาก็เสียชีวิตในการรบนั้นด้วย
22 และอังเกียสผู้เป็นลุงของเขาได้สั่งให้คนรับใช้ของเขาทำโลงศพทองคำสำหรับนิบลอส แล้วนำเขาใส่ลงไปในโลงนั้น และอังเกียสก็ยกทัพไปรบกับเทอร์นุสอีกครั้ง อังเกียสแข็งแกร่งกว่าเขา และเขาก็ฆ่าเทอร์นุส และเขาก็ฟาดฟันผู้คนของเขาทั้งหมดด้วยคมดาบ และอังเกียสก็แก้แค้นให้แก่นิบลอส บุตรชายของน้องชายของเขา และให้แก่กองทัพของลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขาด้วย
23 และเมื่อเทอร์นุสสิ้นชีวิต มือของบรรดาผู้ที่รอดชีวิตจากการรบก็อ่อนแรงลง และพวกเขาก็หนีไปจากอังเกียสและลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขา
24 และอังเกียสกับลูคัสผู้เป็นน้องชายได้ไล่ตามพวกนั้นไปจนถึงทางหลวงซึ่งอยู่ระหว่างอัลฟานูและโรมาห์ และพวกเขาได้สังหารกองทัพทั้งหมดของเทอร์นุสด้วยคมดาบ

25 และลูคัส กษัตริย์แห่งซาร์ดูเนีย ทรงบัญชาให้ข้าราชบริพารของพระองค์ทำโลงศพทองเหลือง และบรรจุพระศพของนิบลอสโอรสของพระองค์ไว้ในนั้น แล้วจึงฝังพระศพ ณ ที่นั้น
26 และพวกเขาสร้างหอคอยสูงขึ้นบนที่ดินแห่งนั้น บนถนนใหญ่ และพวกเขาตั้งชื่อหอคอยนั้นว่านิบลอส จนถึงทุกวันนี้ และพวกเขายังฝังศพเทอร์นุส กษัตริย์แห่งบิเบนตู ณ ที่แห่งนั้น เคียงข้างนิบลอสด้วย
27 และดูเถิด บนทางหลวงระหว่างอัลฟานูและโรมาห์ มีหลุมฝังศพของนิบโลสอยู่ด้านหนึ่ง และหลุมฝังศพของเทอร์นุสอยู่ด้านตรงข้าม และมีทางปูหินคั่นอยู่ระหว่างทั้งสองหลุมฝังศพจนถึงทุกวันนี้
28 เมื่อฝังศพนิบลอสแล้ว ลูคัสบิดาของเขาก็กลับไปยังดินแดนซาร์ดูเนียพร้อมกับกองทัพของเขา ส่วนอังเกียสพี่ชายของเขาซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งแอฟริกา ก็พาผู้คนของเขาไปยังเมืองบิเบนตู ซึ่งก็คือเมืองเทอร์นุส
29 และชาวเมืองบิเบนทูได้ยินถึงชื่อเสียงของเขา พวกเขาก็หวาดกลัวเขาอย่างมาก และพวกเขาก็ออกไปพบเขาด้วยการร้องไห้และวิงวอน และชาวเมืองบิเบนทูได้ขอร้องอังเกียสไม่ให้ฆ่าพวกเขาหรือทำลายเมืองของพวกเขา และอังเกียสก็ทำเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นบิเบนทูถูกนับว่าเป็นหนึ่งในเมืองของลูกหลานของคิตติม ดังนั้นอังเกียสจึงไม่ทำลายเมืองนั้น
30 แต่ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป กองทัพของกษัตริย์แห่งแอฟริกาจะไปที่เมืองชิตติมเพื่อปล้นสะดม และทุกครั้งที่พวกเขาไป เซโฟ ผู้บัญชาการกองทัพของอังเกียสก็จะไปด้วย
31 หลังจากนั้น อังเกอัสจึงนำกองทัพของตนไปยังเมืองปูซิมนา และอังเกอัสก็ได้เลือกยาเนีย บุตรสาวของอูซู เป็นภรรยา และพาเธอไปยังเมืองของตนในทวีปแอฟริกา

บทที่ 61

1 และในเวลานั้น ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงมีพระราชบัญชาให้ประชาชนของพระองค์สร้างพระราชวังอันแข็งแกร่งแห่งหนึ่งในอียิปต์
2 และพระองค์ทรงบัญชาให้บุตรชายของยาโคบช่วยชาวอียิปต์ในการก่อสร้าง และชาวอียิปต์ได้สร้างพระราชวังที่สวยงามและโอ่อ่าสำหรับเป็นที่ประทับของกษัตริย์ และพระองค์ทรงประทับอยู่ในนั้น ทรงฟื้นฟูการปกครองของพระองค์ และทรงครองราชย์อย่างมั่นคง
3 และในปีนั้น เศบูลุน บุตรชายของยาโคบ ก็สิ้นชีวิต คือปีที่ 72 แห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ เศบูลุนเสียชีวิตเมื่ออายุได้ 114 ปี และศพของเขาก็ถูกใส่ในโลงศพและมอบให้แก่ลูกหลานของเขา
4 และในปีที่เจ็ดสิบห้า พี่ชายของเขา ซีเมโอน ก็เสียชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบปี และศพของเขาก็ถูกใส่ในโลงศพและมอบให้แก่ลูกๆ ของเขา
5 และเศโฟ บุตรของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว ผู้บัญชาการกองทัพของอังเกอัส กษัตริย์แห่งดินฮาบาห์ ยังคงยุยงอังเกอัสทุกวันให้เตรียมการรบเพื่อต่อสู้กับบุตรของยาโคบในอียิปต์ แต่อังเกอัสไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น เพราะบรรดาข้าราชบริพารของเขาได้เล่าให้เขาฟังถึงแสนยานุภาพของบุตรของยาโคบ และสิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อข้าราชบริพารในการรบกับบุตรของเอซาว
6 และในสมัยนั้นเซโฟได้ยุยงอังเกอัสให้ต่อสู้กับบุตรชายของยาโคบอยู่ทุกวัน
7 และหลังจากนั้นไม่นาน อังเกอัสก็ฟังคำพูดของเซโฟและยินยอมให้เขาไปรบกับบุตรชายของยาโคบในอียิปต์ และอังเกอัสก็รวบรวมผู้คนของเขา ซึ่งมีจำนวนมากมายดุจเม็ดทรายบนชายทะเล และเขาก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปรบในอียิปต์
8 และในบรรดาข้ารับใช้ของอังเกียส มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอายุสิบห้าปี ชื่อบาลาอัม บุตรของเบโอร์ เด็กหนุ่มผู้นั้นฉลาดมากและเข้าใจศาสตร์แห่งเวทมนตร์
9 และอังเกียสกล่าวแก่บาลาอัมว่า “ขอท่านโปรดใช้เวทมนตร์เสกให้เราด้วย เพื่อเราจะได้รู้ว่าใครจะเป็นผู้ชนะในการรบที่เรากำลังจะเกิดขึ้นนี้”
10 และบาลาอัมสั่งให้นำขี้ผึ้งมาให้เขา และเขาก็ใช้ขี้ผึ้งนั้นปั้นเป็นรูปเกวียนและทหารม้าแทนกองทัพของอังเกอัสและกองทัพของอียิปต์ แล้วเขาก็นำไปวางไว้ในน้ำที่เขาเตรียมไว้อย่างชาญฉลาด และเขาก็ใช้ความสามารถของเขานำกิ่งต้นเมอร์เทิลมาต่อกันเหนือน้ำ และในน้ำนั้นก็ปรากฏรูปเหมือนกองทัพของอังเกอัสกำลังพ่ายแพ้ต่อรูปเหมือนของชาวอียิปต์และลูกหลานของยาโคบ
11 และบาลาอัมได้เล่าเรื่องนี้ให้อังเกอัสฟัง และอังเกอัสก็สิ้นหวังและไม่ได้เตรียมอาวุธเพื่อไปรบในอียิปต์ เขาจึงอยู่แต่ในเมืองของตน
12 และเมื่อเศโฟ บุตรของเอลิฟาซ เห็นว่าอังเกียสหมดหวังที่จะออกไปรบกับชาวอียิปต์ เศโฟจึงหนีจากอังเกียสจากแอฟริกาและไปถึงคิตติม
13 และชาวเมืองคิตติมทั้งหมดก็ต้อนรับเขาด้วยความเคารพอย่างยิ่ง และพวกเขาจ้างเขาให้ไปรบในสงครามของพวกเขาตลอดทุกวัน และเซโฟก็ร่ำรวยอย่างมากในสมัยนั้น และกองทัพของกษัตริย์แห่งแอฟริกาก็ยังคงแผ่ขยายออกไปในสมัยนั้น และชาวเมืองคิตติมก็รวมตัวกันและไปที่ภูเขาคูปติเซียเนื่องจากกองทัพของอังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา กำลังรุกคืบเข้ามาหาพวกเขา
14 วันหนึ่งเซโฟทำลูกวัวตัวเมียหาย เขาจึงไปตามหา และได้ยินเสียงมันร้องอยู่แถวภูเขา
15 และเศโฟก็ไปและเห็นว่ามีถ้ำใหญ่แห่งหนึ่งอยู่ที่เชิงเขา และมีหินก้อนใหญ่ตั้งอยู่ที่ทางเข้าถ้ำ เศโฟจึงผ่าหินก้อนนั้นออกแล้วเข้าไปในถ้ำ เขาดูและเห็นว่ามีสัตว์ร้ายตัวใหญ่กำลังกินวัวอยู่ ส่วนบนของร่างกายตั้งแต่กลางลำตัวขึ้นไปมีลักษณะคล้ายมนุษย์ และส่วนล่างของร่างกายตั้งแต่กลางลำตัวลงมามี

ลักษณะคล้ายสัตว์ เศโฟจึงลุกขึ้นต่อสู้กับสัตว์ร้ายนั้นและฆ่ามันด้วยดาบของเขา
16 และชาวเมืองคิตติมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ดีใจยิ่งนัก และกล่าวว่า "เราจะทำอย่างไรกับชายผู้นี้ ผู้ที่ฆ่าสัตว์ร้ายที่กินปศุสัตว์ของเรา?"
17 และพวกเขาทั้งหมดได้ชุมนุมกันเพื่อถวายวันหนึ่งในแต่ละปีแด่พระองค์ และพวกเขาเรียกวันนั้นว่าเซโฟตามพระนามของพระองค์ และพวกเขานำเครื่องดื่มบูชามาถวายพระองค์ทุกปีในวันนั้น และพวกเขานำของขวัญมาถวายพระองค์ด้วย
18 ในเวลานั้น ยาเนีย ธิดาของอูซู พระมเหสีของกษัตริย์อังเกียส ทรงประชวร และอังเกียสและเหล่าข้าราชบริพารก็ทรงรู้สึกถึงความเจ็บป่วยของพระนางอย่างมาก อังเกียสจึงตรัสถามเหล่าปราชญ์ของพระองค์ว่า "เราจะทำอย่างไรกับยาเนีย และจะรักษาพระนางให้หายจากความเจ็บป่วยได้อย่างไร?" เหล่าปราชญ์จึงทูลพระองค์ว่า "เพราะอากาศในประเทศของเราไม่เหมือนอากาศในแผ่นดินคิตติม และน้ำของเราก็ไม่เหมือนน้ำของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระมเหสีจึงทรงประชวร"
19 เพราะการเปลี่ยนแปลงของอากาศและน้ำทำให้เธอเจ็บป่วย และเพราะในบ้านเกิดของเธอ เธอได้ดื่มเฉพาะน้ำที่มาจากเมืองปูร์มาห์ ซึ่งบรรพบุรุษของเธอได้นำมาด้วยสะพาน
20 และอังเกียสได้สั่งให้คนรับใช้ของเขา นำน้ำจากเมืองปูร์มาห์ซึ่งเป็นน้ำจากเมืองคิตติมมาให้เขาในภาชนะ และพวกเขานำน้ำเหล่านั้นไปชั่งน้ำหนักเทียบกับน้ำทั้งหมดในแผ่นดินแอฟริกา แล้วพบว่าน้ำเหล่านั้นเบากว่าน้ำในแอฟริกา
21 และอังเกียสทรงเห็นเหตุการณ์นี้ จึงทรงบัญชาให้บรรดาข้าราชการของพระองค์รวบรวมคนสกัดหินมาเป็นพันๆ คน และพวกเขาก็สกัดหินกันอย่างนับไม่ถ้วน และช่างก่อสร้างก็มาสร้างสะพานที่แข็งแรงยิ่งนัก และพวกเขาได้นำน้ำพุจากแผ่นดินคิตติมไปยังแอฟริกา และน้ำเหล่านั้นเป็นของพระนางยาเนีย ราชินี และสำหรับกิจการทั้งปวงของพระนาง คือเพื่อดื่ม เพื่ออบ เพื่อซักล้าง เพื่ออาบน้ำ และเพื่อรดน้ำพืชผลทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหารได้ และผลไม้ทั้งปวงที่ขึ้นบนพื้นดินด้วย
22 และกษัตริย์ทรงบัญชาให้ขนดินจากเมืองคิตติมมาในเรือใหญ่ และพวกเขาก็ได้นำหินมาก่อสร้างด้วย และช่างก่อสร้างได้สร้างพระราชวังสำหรับพระราชินียาเนีย และพระราชินีก็หายจากอาการประชวร
23 และเมื่อถึงปีใหม่ กองทัพจากแอฟริกาได้เข้ามาในแผ่นดินคิตติมเพื่อปล้นสะดมเช่นเคย และเศโฟ บุตรของเอลิฟาซ ได้ยินรายงานของพวกเขา และเขาก็ออกคำสั่งเกี่ยวกับพวกเขา และเขาก็ต่อสู้กับพวกเขา และพวกเขาก็หนีไปต่อหน้าเขา และเขาก็ได้ปลดปล่อยแผ่นดินคิตติมจากพวกเขา
24 และชาวเมืองคิตติมเห็นความกล้าหาญของเซโฟ ชาวเมืองคิตติมจึงตัดสินใจตั้งเซโฟเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา และเขาก็ได้เป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา และในระหว่างที่เขาครองราชย์ พวกเขาก็ไปปราบปรามชาวเมืองทูบาลและเกาะต่างๆ ที่อยู่รอบๆ
25 และกษัตริย์เซโฟของพวกเขาได้นำทัพไปทำสงครามกับทูบาลและหมู่เกาะต่างๆ และพวกเขาก็ปราบปรามพวกนั้นได้ และเมื่อพวกเขากลับมาจากสงคราม พวกเขาก็ต่ออายุการปกครองให้แก่เขา และสร้างพระราชวังขนาดใหญ่ให้เขาเป็นที่ประทับและที่ประทับของกษัตริย์ และสร้างบัลลังก์ขนาดใหญ่ให้เขา และเซโฟได้ครองราชย์เหนือแผ่นดินคิตติมทั้งหมดและแผ่นดินอิตาเลียเป็นเวลาห้าสิบปี

บทที่ 62

1 ในปีนั้น ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดสิบเก้าที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ รูเบน บุตรชายของยาโคบ ก็เสียชีวิตในแผ่นดินอียิปต์ รูเบนมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบห้าปีเมื่อเสียชีวิต และพวกเขาได้นำศพของเขาใส่โลงศพ และมอบให้แก่ลูกหลานของเขา
2 และในปีที่แปดสิบ ดานน้องชายของเขาก็เสียชีวิตลง เขาอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบปีเมื่อตาย และศพของเขาก็ถูกใส่ในโลงศพและมอบให้แก่ลูกๆ ของเขา
3 ในปีนั้น กษัตริย์ชูชามแห่งเอโดมก็สิ้นพระชนม์ และหลังจากนั้นฮาดัดโอรสของเบดัดก็ขึ้นครองราชย์เป็นเวลาสามสิบห้าปี และในปีที่แปดสิบเอ็ด อิสสาคาร์โอรสของยาโคบก็สิ้นพระชนม์ในอียิปต์ อิสสาคาร์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสองปีเมื่อสิ้นพระชนม์ และพระศพของเขาก็ถูกบรรจุในโลงศพในอียิปต์ และมอบให้แก่บรรดาบุตรของเขา
4 และในปีที่แปดสิบสอง อาเชอร์น้องชายของเขาก็เสียชีวิตลง เขามีอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบสามปีเมื่อตาย และศพของเขาถูกบรรจุในโลงศพในอียิปต์ และมอบให้แก่ลูกๆ ของเขา
5 และในปีที่แปดสิบสาม กาดก็เสียชีวิตลง เขามีอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบห้าปี และศพของเขาถูกบรรจุลงในโลงศพในอียิปต์ และมอบให้แก่ลูกๆ ของเขา
6 และในปีที่แปดสิบสี่ คือปีที่ห้าสิบแห่งรัชสมัยของฮาดาด บุตรของเบดาด กษัตริย์แห่งเอโดม ฮาดาดได้รวบรวมบรรดาบุตรของเอซาวทั้งหมด และเตรียมกองทัพทั้งหมดของเขาให้พร้อมประมาณสี่แสนคน แล้วเขาก็มุ่งหน้าไปยังดินแดนโมอับ และไปทำสงครามกับโมอับและบังคับให้พวกเขาขึ้นบรรณาการแก่เขา
7 และชาวโมอับได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็หวาดกลัวมาก จึงส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากชาวมีเดียนให้ช่วยต่อสู้กับฮาดัด บุตรของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม
8 และฮาดาดได้ขึ้นไปยังแผ่นดินโมอับ และชาวโมอับกับชาวมีเดียนก็ออกไปต้อนรับเขา และตั้งทัพต่อสู้กับเขาในทุ่งนาของโมอับ
9 และฮาดาดได้ยกทัพไปรบกับโมอับ และมีชาวโมอับและชาวมีเดียนเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ประมาณสองแสนคน
10 และการรบนั้นรุนแรงมากสำหรับชาวโมอับ และเมื่อชาวโมอับเห็นว่าการรบนั้นรุนแรงมาก พวกเขาก็อ่อนแรงลงและหันหลังกลับไป ปล่อยให้ชาวมีเดียนทำการรบต่อไป

11 และชาวมีเดียนไม่รู้ถึงแผนการของชาวโมอับ พวกเขาจึงเสริมกำลังรบและต่อสู้กับฮาดาดและกองทัพทั้งหมดของเขา และชาวมีเดียนทั้งหมดก็พ่ายแพ้ต่อเขา
12 และฮาดาดได้โจมตีชาวมีเดียนทั้งหมดอย่างหนักหน่วง และสังหารพวกเขาด้วยคมดาบ ไม่เหลือผู้ใดไว้เลยในบรรดาผู้ที่มาช่วยเหลือโมอับ
13 และเมื่อชาวมีเดียนทั้งหมดได้ตายในสงคราม และชาวโมอับได้หนีรอดไปได้ ฮาดัดจึงได้ยึดโมอับทั้งหมดเป็นเมืองขึ้นและอยู่ภายใต้การปกครองของเขา และพวกเขาก็จ่ายภาษีประจำปีตามที่ได้กำหนดไว้ แล้วฮาดัดก็หันหลังกลับไปยังดินแดนของตน
14 และเมื่อถึงปีใหม่ เมื่อชาวมีเดียนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินได้ยินว่าพี่น้องของพวกเขาทั้งหมดได้ล้มตายในการรบกับฮาดัดเพื่อเห็นแก่โมอับ เพราะลูกหลานของโมอับได้หันหลังหนีในการรบและทิ้งมีเดียนไปรบแทน เจ้าชายห้าองค์แห่งมีเดียนจึงตัดสินใจร่วมกับพี่น้องที่เหลืออยู่ในแผ่นดินของพวกเขาที่จะต่อสู้กับโมอับเพื่อแก้แค้นให้แก่พี่น้องของพวกเขา
15 และชาวมีเดียนได้ส่งคนไปแจ้งแก่พี่น้องชาวตะวันออกทั้งหมด และพี่น้องชาวตะวันออกทั้งหมด คือลูกหลานของเคทูราห์ ก็มาช่วยชาวมีเดียนต่อสู้กับโมอับ
16 และชาวโมอับได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็กลัวมากว่าบรรดาชนชาติทางทิศตะวันออกได้รวมตัวกันเพื่อจะรบกับพวกเขา และชาวโมอับจึงส่งข่าวไปถึงแผ่นดินเอโดมถึงฮาดัด บุตรของเบดัดว่า
17 จงมาช่วยเราเถิด แล้วเราจะโจมตีชาวมีเดียน เพราะพวกเขารวมตัวกันและยกทัพมาต่อสู้กับเราพร้อมกับพี่น้องของพวกเขา คือลูกหลานแห่งทิศตะวันออก เพื่อแก้แค้นให้แก่ชาวมีเดียนที่ล้มตายในสงคราม
18 และฮาดาด บุตรของเบดาด กษัตริย์แห่งเอโดม ได้ยกทัพทั้งหมดขึ้นไปยังดินแดนโมอับเพื่อต่อสู้กับชาวมิเดียน และชาวมิเดียนกับชาวตะวันออกได้ต่อสู้กับชาวโมอับในทุ่งโมอับ และการรบนั้นดุเดือดมาก
19 และฮาดาดได้ฟันชาวมีเดียนและชาวตะวันออกทั้งหมดด้วยคมดาบ และในเวลานั้นฮาดาดได้ช่วยโมอับให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวมีเดียน และชาวมีเดียนและชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ก็หนีไปต่อหน้าฮาดาดและกองทัพของเขา และฮาดาดได้ไล่ตามพวกเขาไปยังดินแดนของพวกเขา และได้สังหารพวกเขาอย่างสาหัส และผู้ที่ถูกสังหารก็ล้มตายอยู่บนถนน
20 และฮาดาดได้ช่วยโมอับให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวมีเดียน เพราะลูกหลานของชาวมีเดียนทั้งหมดได้ล้มตายด้วยคมดาบ แล้วฮาดาดก็หันหลังกลับไปยังดินแดนของตน
21 และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลูกหลานของชาวมีเดียนก็เกลียดชังลูกหลานของชาวโมอับ เพราะพวกเขาได้เสียชีวิตในการรบเพื่อชาวมีเดียน และมีความเป็นศัตรูกันอย่างใหญ่หลวงตลอดทุกวัน
22 และชาวมีเดียนทั้งหมดที่พบอยู่บนถนนในดินแดนโมอับก็พินาศด้วยดาบของโมอับ และชาวโมอับทั้งหมดที่พบอยู่บนถนนในดินแดนมีเดียนก็พินาศด้วยดาบของมีเดียนเช่นนี้ มีเดียนต่อโมอับและโมอับต่อมีเดียนเช่นนี้เป็นเวลาหลายวัน
23 และในเวลานั้น ยูดาห์ บุตรชายของยาโคบ ก็เสียชีวิตในอียิปต์ ในปีที่ 86 แห่งการที่ยาโคบลงไปอยู่ในอียิปต์ และยูดาห์มีอายุ 129 ปีเมื่อเสียชีวิต พวกเขาจึงดองศพเขาและใส่ไว้ในโลงศพ แล้วมอบให้แก่บุตรของเขา
24 และในปีที่แปดสิบเก้า นัฟทาลีก็เสียชีวิตลงเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสามสิบสองปี ศพของเขาถูกบรรจุลงในโลงศพและมอบให้แก่บุตรธิดาของเขา
25 และในปีที่เก้าสิบเอ็ดแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอียิปต์ คือในปีที่สามสิบแห่งรัชสมัยของเศโฟ บุตรของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว ผู้ปกครองชาวคิตติมนั้น ชาวแอฟริกาได้ยกทัพมาปล้นสะดมชาวคิตติมตามเคย แต่ครั้งนี้พวกเขาไม่ได้ยกทัพมาปล้นสะดมชาวคิตติมเป็นเวลาสิบสามปีแล้ว
26 และในปีนั้นเอง พวกนั้นก็ยกทัพมา และเซโฟ บุตรของเอลิฟาซ ก็ยกคนของตนออกไปต่อสู้กับพวกนั้นอย่างดุเดือด กองทัพจากแอฟริกาจึงหนีไปจากเซโฟ และคนของเขาก็ล้มตายต่อหน้าเขา เซโฟกับคนของเขาก็ไล่ตามไปและต่อสู้กับพวกนั้นจนกระทั่งใกล้ถึงแอฟริกา
27 และกษัตริย์อังเกียสแห่งแอฟริกาได้ยินเรื่องที่เซโฟได้กระทำ และเรื่องนั้นทำให้พระองค์พิโรธอย่างยิ่ง และอังเกียสก็กลัวเซโฟอยู่ทุกวัน

บทที่ 63

1 และในปีที่เก้าสิบสาม เลวี บุตรชายของยาโคบ ก็เสียชีวิตในอียิปต์ เมื่อเลวีมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี พวกเขาจึงนำศพใส่โลงศพและมอบให้แก่บุตรธิดาของเขา
2 และเมื่อเลวีสิ้นชีวิตแล้ว เมื่อชาวอียิปต์ทั้งปวงเห็นว่าบุตรชายของยาโคบ พี่น้องของโยเซฟ ได้ตายไปแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็เริ่มกดขี่ข่มเหงลูกหลานของยาโคบ และทำให้ชีวิตของพวกเขาทุกข์ยากลำบากตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันที่พวกเขาออกจากอียิปต์ และพวกเขาได้ยึดสวนองุ่นและไร่นาทั้งหมดที่โยเซฟได้มอบให้แก่พวกเขา รวมทั้งบ้านเรือนที่สวยงามทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ และทรัพย์สมบัติทั้งหมดของอียิปต์ ชาวอียิปต์ได้ยึดทุกสิ่งทุกอย่างไปจากบุตรชายของยาโคบในวันเหล่านั้น
3 และในสมัยนั้นชาวอียิปต์ได้กระทำการรุนแรงต่อชนชาติอิสราเอลมากขึ้น และชาวอียิปต์ได้ทำร้ายชาวอิสราเอลจนชนชาติอิสราเอลอ่อนล้าและหมดแรงเพราะการกระทำของชาวอียิปต์
4 และในสมัยนั้น ในปีที่หนึ่งร้อยสองแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ ฟาโรห์แห่งอียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ และเมโลลโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน และบรรดาผู้มีอำนาจในอียิปต์และคนรุ่นนั้นทั้งหมดที่รู้จักโยเซฟและพี่น้องของเขาก็ได้ตายไปในสมัยนั้น

5 และคนรุ่นใหม่ก็เกิดขึ้นมาแทนที่พวกเขา ซึ่งไม่รู้จักบุตรชายของยาโคบและสิ่งดีทั้งหลายที่พวกเขาได้กระทำต่อพวกเขา และอำนาจทั้งหมดของพวกเขาในอียิปต์
6 ฉะนั้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ชาวอียิปต์ทั้งปวงจึงเริ่มทำให้ชีวิตของลูกหลานยาโคบขมขื่น และให้พวกเขาต้องทำงานหนักสารพัด เพราะพวกเขาไม่รู้จักบรรพบุรุษของตนที่ได้ช่วยพวกเขาไว้ในยามกันดารอาหาร
7 และสิ่งนี้ก็มาจากพระเจ้าเพื่อชนชาติอิสราเอล เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเขาในวันสุดท้าย เพื่อว่าชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะได้รู้จักพระเจ้าของพวกเขา
8 และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ถึงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าจะทรงกระทำในอียิปต์เพื่อเห็นแก่ชนชาติอิสราเอลของพระองค์ เพื่อว่าลูกหลานอิสราเอลจะได้ยำเกรงพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และดำเนินตามทางของพระองค์ทั้งสิ้นทั้งพวกเขาและเชื้อสายของพวกเขาสืบต่อจากพวกเขาตลอดไป
9 ฟาโรห์เมโลลมีพระชนมายุ 20 พรรษาเมื่อทรงเริ่มครองราชย์และทรงครองราชย์นาน 94 ปี ชาวอียิปต์ทั้งปวงเรียกพระนามของพระองค์ว่าฟาโรห์ตามพระนามของพระบิดาของพระองค์ดังเช่นธรรมเนียมปฏิบัติที่กระทำต่อกษัตริย์ทุกพระองค์ที่ครองราชย์ในอียิปต์
10 ในเวลานั้น กองทัพทั้งหมดของกษัตริย์แองเกียสแห่งแอฟริกาได้ออกไปกระจายกำลังไปทั่วดินแดนชิตติมเพื่อปล้นสะดมตามปกติ
11 และเศโฟ บุตรของเอลีฟาซ บุตรของเอซาว ได้ยินข่าวของพวกเขา จึงยกกองทัพออกไปพบพวกเขา และต่อสู้กับพวกเขาบนถนนนั้น
12 และเศโฟได้ฟันกองทัพของกษัตริย์แห่งแอฟริกาด้วยคมดาบ จนไม่เหลือใครไว้เลย และไม่มีแม้แต่คนเดียวที่กลับไปหาเจ้านายของเขาในแอฟริกา
13 และอังเกอัสได้ยินเรื่องที่เซโฟ บุตรของเอลิฟาซได้กระทำต่อกองทัพทั้งหมดของเขา และทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด อังเกอัสจึงรวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขา คือชาวเมืองแอฟริกาทั้งหมด ซึ่งเป็นชนชาติที่มีจำนวนมากมายดุจทรายริมทะเล
14 และอังเกอัสจึงส่งคนไปบอกลูคัสผู้เป็นพี่ชายว่า “จงมาหาข้าพเจ้าพร้อมคนของเจ้าทั้งหมด และช่วยข้าพเจ้าต่อสู้กับเซโฟและลูกหลานของคิททิมทั้งหลายที่ได้ทำลายคนของข้าพเจ้า” และลูคัสก็มาพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขา ซึ่งเป็นกำลังพลจำนวนมาก เพื่อช่วยเหลืออังเกอัสผู้เป็นพี่ชายในการต่อสู้กับเซโฟและลูกหลานของคิททิม
15 และเซโฟและลูกหลานของคิททิมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็หวาดกลัวอย่างยิ่ง และความหวาดผวาอย่างใหญ่หลวงก็เกิดขึ้นในใจของพวกเขา
16 และเซโฟได้ส่งจดหมายไปยังแผ่นดินเอโดมถึงฮาดัด บุตรชายของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม และถึงบรรดาบุตรของเอซาวทั้งหมด โดยกล่าวว่า
17 ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าอังเกอัสกษัตริย์แห่งแอฟริกาจะยกทัพมาต่อสู้กับเราพร้อมกับน้องชายของเขา และเราหวาดกลัวเขามากเพราะกองทัพของเขามีจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขายกทัพมาต่อสู้กับเราพร้อมกับน้องชายและกองทัพของเขาด้วย
18 ฉะนั้นจงขึ้นมากับข้าพเจ้าและช่วยข้าพเจ้าด้วย แล้วเราจะร่วมกันต่อสู้กับอังเกอัสและลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขา และท่านจะช่วยเราให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา แต่ถ้าไม่เช่นนั้นจงรู้ไว้ว่าเราทุกคนจะต้องตาย
19 และลูกหลานของเอซาวได้ส่งจดหมายไปถึงลูกหลานของคิททิมและเซโฟกษัตริย์ของพวกเขาว่า “เราไม่สามารถต่อสู้กับอังเกอัสและชนชาติของเขาได้ เพราะมีพันธสัญญาแห่งสันติภาพระหว่างเรามานานหลายปีแล้ว ตั้งแต่สมัยของเบลา กษัตริย์องค์แรก และตั้งแต่สมัยของโยเซฟ บุตรชายของยาโคบกษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งเราเคยต่อสู้กับเขาที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนเมื่อเขาฝังศพบิดาของเขา”
20 และเมื่อเซโฟได้ยินคำพูดของพี่น้องของเขาคือลูกหลานของเอซาว เขาก็ระงับคำพูดเหล่านั้นไว้ และเซโฟก็กลัวอังเกอัสมาก
21 และอังเกียสกับลูคัสผู้เป็นน้องชายได้ระดมกำลังพลทั้งหมดประมาณแปดแสนคนเพื่อต่อสู้กับชาวเมืองคิตติม
22 และบรรดาบุตรของคิตติมก็ทูลเศโฟว่า “ขอทรงอธิษฐานเพื่อเราต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านด้วยเถิด เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของอังเกอัสและกองทัพของเขา เพราะเราได้ยินมาว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และพระองค์ทรงช่วยผู้ที่วางใจในพระองค์ทุกคนให้รอดพ้น”
23 และเซโฟได้ยินคำพูดของพวกเขา เซโฟจึงทูลถามพระเจ้าและกล่าวว่า
24 0 ข้าแต่พระเจ้าของอับราฮัมและอิสอัคบรรพบุรุษของข้าพเจ้า วันนี้ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้ และเทพเจ้าทั้งหลายของชนชาติต่างๆ นั้นไร้ประโยชน์และไร้ค่า
25 บัดนี้ ขอทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัมบิดาของเรา ซึ่งบรรพบุรุษของเราได้เล่าให้เราฟัง และขอทรงเมตตาต่อข้าพเจ้าในวันนี้ เพื่อเห็นแก่อับราฮัมและอิสอัคบิดาของเรา และขอทรงช่วยข้าพเจ้าและลูกหลานของตระกูลคิตติมให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์แห่งแอฟริกาผู้จะยกทัพมาต่อสู้กับเรา
26 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงของเศโฟ และทรงเห็นใจเขาเพราะเห็นแก่เรื่องของอับราฮัมและอิสอัค และพระเจ้าทรงช่วยเศโฟและลูกหลานของคิททิมให้พ้นจากเงื้อมมือของอังเกียสและชนชาติของเขา
27 ในวันนั้นเซโฟได้ต่อสู้กับอังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา และยกทัพประชาชนทั้งหมดของเขา และพระเจ้าทรงมอบประชาชนทั้งหมดของอังเกียสไว้ในมือของลูกหลานของคิตติม
28 และการรบที่เมืองอังเกียสก็ดุเดือดมาก เซโฟได้ฟันทหารของเมืองอังเกียสทั้งหมดและลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขาด้วยคมดาบ และจนถึงเย็นวันนั้น ทหารของพวกเขาก็ล้มตายไปประมาณสี่แสนคน

29 เมื่ออังเกียสเห็นว่าทหารของตนตายหมดแล้ว เขาจึงส่งจดหมายไปถึงชาวแอฟริกาทั้งหมดให้มาช่วยเขาในการรบ และเขาเขียนในจดหมายว่า “ทุกคนที่อยู่ในแอฟริกา ตั้งแต่อายุสิบขวบขึ้นไป ให้มาหาเรา และดูเถิด ถ้าเขาไม่มา เขาจะต้องตาย และทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งครอบครัวของเขา กษัตริย์จะยึดไป”
30 และชาวเมืองแอฟริกาทั้งหมดก็หวาดกลัวคำพูดของอังเกียส และมีชายและเด็กชายประมาณสามแสนคน อายุตั้งแต่สิบปีขึ้นไป ออกจากเมืองไปหาอังเกียส
31 และเมื่อครบสิบวันแล้ว อังเกอัสก็ยกทัพไปรบกับเซโฟและลูกหลานของคิตติมอีกครั้ง การรบครั้งนั้นเป็นการรบที่ยิ่งใหญ่และดุเดือดมาก
32 และจากกองทัพของอังเกียสและลูคัส เซโฟได้ส่งทหารที่บาดเจ็บจำนวนมากมาอยู่ในมือของเขา ประมาณสองพันคน และโซสิฟตาร์ผู้บัญชาการกองทัพของอังเกียสก็เสียชีวิตในสงครามนั้น
33 และเมื่อโซสิฟตาร์ล้มลง กองทหารแอฟริกันก็หันหลังหนีไป และพวกเขาก็หนีไปพร้อมกับอังเกียสและลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขา
34 และเซโฟกับลูกหลานของคิตติมได้ไล่ตามพวกเขาไป และได้โจมตีพวกเขาอย่างหนักบนถนน ประมาณสองร้อยคน และพวกเขายังไล่ตามอัซดรูบาล บุตรของอังเกียส ผู้ซึ่งหนีไปกับบิดาของเขา และได้โจมตีคนของเขาไปยี่สิบคนบนถนน แต่อัซดรูบาลหนีรอดจากลูกหลานของคิตติมไปได้ และพวกเขาก็ไม่ได้ฆ่าเขา
35 และอังเกอัสกับลูคัสผู้เป็นน้องชายของเขาได้หนีไปพร้อมกับคนอื่นๆ และพวกเขาหนีรอดไปถึงแอฟริกาด้วยความหวาดกลัวและตื่นตระหนก และอังเกอัสก็กลัวอยู่ทุกวันว่าเซโฟบุตรของเอลิฟาซจะยกทัพมาทำสงครามกับเขา

บทที่ 64

1 ในเวลานั้น บาลาอัม บุตรของเบโอร์ กำลังรบอยู่กับอังเกอัส และเมื่อเห็นว่าเซโฟมีชัยเหนืออังเกอัส เขาจึงหนีจากที่นั่นมายังคิตติม
2 และเซโฟและลูกหลานของคิททิมได้ต้อนรับบาลาอัมด้วยความเคารพอย่างยิ่ง เพราะเซโฟรู้จักสติปัญญาของบาลาอัม และเซโฟได้มอบของขวัญมากมายแก่บาลาอัม และเขาก็อยู่กับบาลาอัม
3 และเมื่อเศโฟกลับมาจากสงครามแล้ว เขาก็สั่งให้นับจำนวนบุตรของคิตติมทั้งหมดที่ไปรบกับเขา และดูเถิด ไม่มีใครหลงเหลืออยู่เลย
4 และเซโฟก็ยินดีในเรื่องนี้ เขาจึงฟื้นฟูราชอาณาจักรของเขา และจัดงานเลี้ยงใหญ่แก่ราษฎรทั้งหมดของเขา
5 แต่เซโฟไม่ระลึกถึงพระเจ้า และไม่นึกถึงว่าพระเจ้าทรงช่วยเขาในการรบ และทรงช่วยเขาและประชาชนของเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์แห่งแอฟริกา แต่เขายังคงดำเนินตามวิถีของลูกหลานของคิตทิมและลูกหลานที่ชั่วร้ายของเอซาว เพื่อปรนนิบัติเทพเจ้าอื่น ๆ ที่พี่น้องของเขาคือลูกหลานของเอซาวได้สอนเขา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า จากคนชั่วร้ายก็เกิดความชั่วร้ายขึ้น
6 และเซโฟได้ปกครองเหนือชาวเมืองคิตติมทั้งหมดอย่างมั่นคง แต่เขาไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงช่วยเขาและประชาชนของเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์แห่งแอฟริกา และกองทัพของแอฟริกาก็ไม่มาปล้นสะดมเมืองคิตติมอีกเหมือนเช่นเคย เพราะพวกเขารู้ถึงอำนาจของเซโฟผู้ซึ่งได้สังหารพวกเขาทั้งหมดด้วยคมดาบ ดังนั้นอังเกอัสจึงหวาดกลัวเซโฟบุตรของเอลิฟาซและชาวเมืองคิตติมตลอดทุกวัน
7 เมื่อเซโฟกลับมาจากสงคราม และเมื่อเซโฟเห็นว่าตนได้เอาชนะชาวแอฟริกาทั้งปวงและสังหารพวกเขาในการรบด้วยคมดาบแล้ว เซโฟจึงปรึกษากับบุตรของคิตติมให้ไปอียิปต์เพื่อต่อสู้กับบุตรของยาโคบและฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
8 เพราะเซโฟได้ยินว่าบรรดาผู้มีอำนาจในอียิปต์ตายหมดแล้ว และโยเซฟกับพี่น้องของเขาซึ่งเป็นบุตรชายของยาโคบก็ตายหมดแล้ว และลูกหลานของพวกเขาทั้งหมดซึ่งเป็นชาวอิสราเอลก็ยังคงอยู่ในอียิปต์
9 และเซโฟคิดจะไปรบกับพวกเขาและชาวอียิปต์ทั้งหมด เพื่อแก้แค้นให้แก่พี่น้องของเขาคือลูกหลานของเอซาว ซึ่งโยเซฟกับพี่น้องของเขาและชาวอียิปต์ทั้งหมดได้ทำร้ายพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน ขณะที่พวกเขาขึ้นไปฝังศพยาโคบที่เฮบรอน
10 และเซโฟได้ส่งผู้ส่งสารไปยังฮาดัด บุตรของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม และไปยังบรรดาพี่น้องของเขา คือลูกหลานของเอซาว กล่าวว่า
11 เจ้ามิได้กล่าวหรือว่าเจ้าจะไม่ต่อสู้กับกษัตริย์แห่งแอฟริกาเพราะเขาเป็นสมาชิกในพันธสัญญาของเจ้า? ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับเขาและสังหารเขาและประชาชนของเขาทั้งหมด
12 ฉะนั้นบัดนี้ข้าพเจ้าจึงตั้งใจจะต่อสู้กับอียิปต์และลูกหลานของยาโคบที่อยู่ที่นั่น และข้าพเจ้าจะแก้แค้นพวกเขาสำหรับสิ่งที่โยเซฟ พี่น้องและบรรพบุรุษของเขาได้กระทำต่อเราในแผ่นดินคานาอัน เมื่อพวกเขาขึ้นไปฝังศพบิดาของพวกเขาที่เฮบรอน
13 ถ้าเช่นนั้น ถ้าท่านเต็มใจที่จะมาช่วยข้าพเจ้าต่อสู้กับพวกเขาและอียิปต์ เราก็จะแก้แค้นให้แก่พี่น้องของเราได้
14 และลูกหลานของเอซาวก็เชื่อฟังคำพูดของเซโฟ และลูกหลานของเอซาวก็รวมตัวกันเป็นจำนวนมาก และพวกเขาก็ไปช่วยเซโฟและลูกหลานของคิททิมในการรบ
15 และเศโฟได้ส่งคนไปบอกแก่บรรดาชาวตะวันออกและบรรดาชาวอิชมาเอลด้วยถ้อยคำเช่นนี้ และพวกเขาก็ได้รวมตัวกันมาช่วยเหลือเศโฟและบรรดาชาวคิตติมในการทำสงครามกับอียิปต์
16 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้ คือกษัตริย์แห่งเอโดมและลูกหลานทางทิศตะวันออก รวมทั้งลูกหลานของอิชมาเอลทั้งหมด และเซโฟกษัตริย์แห่งคิททิม ได้ยกทัพออกไปจัดทัพในเฮบรอน

17 และค่ายนั้นก็ใหญ่โตมาก แผ่ขยายออกไปเป็นระยะทางเท่ากับระยะทางที่ใช้เวลาเดินทางสามวัน ผู้คนก็มากมายราวกับทรายบนชายทะเลซึ่งนับไม่ถ้วน
18 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้พร้อมด้วยกองทัพของพวกเขาได้ลงไปยกทัพมาโจมตีอียิปต์ทั้งหมด และตั้งค่ายรวมกันอยู่ในหุบเขาปัทรอส
19 และชาวอียิปต์ทั้งปวงได้ยินข่าวของพวกเขา และพวกเขาก็รวมตัวกัน ชาวเมืองอียิปต์ทั้งหมด รวมทั้งเมืองต่างๆ ที่เป็นของอียิปต์ รวมประมาณสามแสนคน
20 และชาวอียิปต์ได้ส่งคนไปหาชาวอิสราเอลที่อยู่ในดินแดนโกเชนในสมัยนั้น เพื่อให้พวกเขาไปต่อสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น
21 และชาวอิสราเอลได้รวมตัวกันประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบคนและพวกเขาได้ออกไปรบเพื่อช่วยเหลือชาวอียิปต์
22 และชาวอิสราเอลและชาวอียิปต์ประมาณสามแสนคนกับอีกหนึ่งร้อยห้าสิบคนก็ออกไปรบกับกษัตริย์เหล่านั้น และตั้งมั่นอยู่นอกเมืองโกเชนตรงข้ามกับปัทรอส
23 และชาวอียิปต์ไม่เชื่อว่าชาวอิสราเอลจะร่วมตั้งค่ายรบกับพวกเขา เพราะชาวอียิปต์ทั้งหลายต่างพูดว่า “บางทีชาวอิสราเอลอาจจะมอบพวกเราไว้ในมือของลูกหลานเอซาวและอิชมาเอล เพราะพวกเขาเป็นพี่น้องของพวกเรา”
24 และชาวอียิปต์ทั้งหลายกล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า “จงอยู่รวมกันที่นี่เถิด ส่วนพวกเราจะไปรบกับลูกหลานของเอซาวและอิชมาเอล และถ้าหากกษัตริย์เหล่านั้นมีชัยเหนือพวกเราแล้ว ก็จงมารวมกันช่วยพวกเราเถิด” และชนอิสราเอลก็ทำตามนั้น
25 และเซโฟ บุตรของเอลิฟาซ บุตรของเอซาว กษัตริย์แห่งคิตติม และฮาดัด บุตรของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม และค่ายทั้งหมดของพวกเขา และลูกหลานทั้งหมดจากทิศตะวันออกและลูกหลานของอิชมาเอล ประชาชนจำนวนมากมายดุจเม็ดทราย ได้ตั้งค่ายรวมกันอยู่ในหุบเขาปัทรอส ตรงข้ามกับทัคปันเชส
26 และบาลาอัม บุตรของเบออร์ชาวซีเรีย ก็อยู่ที่ค่ายของเซโฟ เพราะเขามาพร้อมกับลูกหลานของคิตติมเพื่อร่วมรบ และบาลาอัมเป็นคนที่ได้รับความเคารพนับถืออย่างมากในสายตาของเซโฟและคนของเขา
27 และเศโฟกล่าวแก่บาลาอัมว่า “จงทำนายให้เราดู เพื่อเราจะได้รู้ว่าใครจะเป็นผู้ชนะในการรบ ระหว่างเรากับชาวอียิปต์”
28 และบาลาอัมก็ลุกขึ้นและลองใช้การทำนายดู และเขาก็เชี่ยวชาญในความรู้ด้านการทำนาย แต่เขาเกิดสับสน และการทำนายนั้นก็ล้มเหลวในมือของเขา
29 และเขาก็พยายามอีกครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ บาลาอัมจึงหมดหวังและเลิกทำเสีย เพราะนี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อให้เซโฟและประชาชนของเขาตกอยู่ในมือของชาวอิสราเอล ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ในสงครามของพวกเขา
30 และเซโฟและฮาดัดได้จัดทัพเพื่อทำการรบ และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็ยกทัพไปรบเพียงลำพัง ประมาณสามแสนคน โดยไม่มีชาวอิสราเอลคนใดร่วมรบด้วยเลย
31 และชาวอียิปต์ทั้งหมดได้ต่อสู้กับกษัตริย์เหล่านี้ที่ตรงข้ามเมืองปัทรอสและทัคปันเชส และการรบนั้นเป็นไปอย่างรุนแรงสำหรับชาวอียิปต์
32 และในการรบครั้งนั้น กษัตริย์ทั้งหลายมีกำลังมากกว่าชาวอียิปต์ และในวันนั้นชาวอียิปต์เสียชีวิตประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบคน และทหารของกษัตริย์ก็เสียชีวิตประมาณสามสิบคน ส่วนชาวอียิปต์ทั้งหมดก็หนีไปจากเบื้องหน้ากษัตริย์เหล่านั้น ดังนั้นลูกหลานของเอซาวและอิชมาเอลจึงไล่ตามชาวอียิปต์ไป และโจมตีพวกเขาอย่างต่อเนื่องจนถึงสถานที่ตั้งค่ายของชาวอิสราเอล
33 และชาวอียิปต์ทั้งหลายก็ร้องขอต่อชาวอิสราเอลว่า “รีบมาช่วยเราเถิด และช่วยเราให้พ้นจากมือของเอซาว อิชมาเอล และลูกหลานของคิททิม”
34 และชายชาวอิสราเอลหนึ่งร้อยห้าสิบคนได้วิ่งจากที่ของตนไปยังค่ายของกษัตริย์เหล่านั้น และชาวอิสราเอลได้ร้องขอต่อพระเจ้าของพวกเขาให้ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
35 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของอิสราเอล และพระองค์ทรงมอบข้าราชบริพารของกษัตริย์ทั้งหลายไว้ในมือของพวกเขา และชาวอิสราเอลก็ต่อสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น และชาวอิสราเอลก็สังหารข้าราชบริพารของกษัตริย์เหล่านั้นไปประมาณสี่พันคน
36 และพระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดความปั่นป่วนอย่างใหญ่หลวงในค่ายของบรรดากษัตริย์ ทำให้ชาวอิสราเอลเกิดความหวาดกลัว
37 และกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ก็หนีไปจากชาวอิสราเอลและชาวอิสราเอลก็ไล่ตามและโจมตีพวกเขาไปจนถึงชายแดนของแผ่นดินคูช
38 และชาวอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาระหว่างทางอีกสองพันคนและไม่มีชาวอิสราเอลคนใดเสียชีวิตเลย
39 และเมื่อชาวอียิปต์เห็นว่าชาวอิสราเอลได้ต่อสู้กับกษัตริย์ด้วยกำลังพลเพียงไม่กี่คน และการรบนั้นก็เป็นไปในทางที่เสียเปรียบพวกเขาอย่างมาก
40 ชาวอียิปต์ทั้งหมดต่างหวาดกลัวชีวิตของตนเองอย่างมากเนื่องจากการสู้รบที่รุนแรง และชาวอียิปต์ทั้งเมืองก็หนีไป ทุกคนต่างซ่อนตัวจากกองกำลังที่ตั้งทัพไว้ และซ่อนตัวอยู่ตามถนน ปล่อยให้ชาวอิสราเอลต่อสู้เพียงลำพัง
41 และชาวอิสราเอลได้โจมตีทหารของกษัตริย์อย่างหนัก และพวกเขาก็ถอยทัพกลับไปหลังจากที่ขับไล่ทหารเหล่านั้นไปถึงชายแดนของแคว้นคูช
42 และชาวอิสราเอลทั้งปวงรู้เรื่องที่ชาวอียิปต์ได้กระทำต่อพวกเขา คือพวกเขาได้หนีไปจากพวกเขาในการรบ และทิ้งให้พวกเขาต่อสู้เพียงลำพัง

43 ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงใช้เล่ห์เหลี่ยมเช่นกัน และเมื่อชนชาติอิสราเอลกลับจากการรบ พวกเขาก็พบชาวอียิปต์บางคนอยู่บนถนนและสังหารพวกเขาที่นั่น
44 และขณะที่พวกเขากำลังฆ่าคนเหล่านั้น พวกเขาก็กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาว่า:
45 เหตุใดเจ้าจึงจากเราไป ทั้งที่พวกเรามีจำนวนน้อย ไปต่อสู้กับกษัตริย์เหล่านั้นที่มีประชากรมากมายเพื่อจะโจมตีเรา เพื่อเจ้าจะได้ช่วยชีวิตตนเองหรือ?
46 และชาวอิสราเอลบางคนได้พบเห็นระหว่างทาง พวกเขาก็พูดคุยกันว่า "จงฟันเถิด จงฟันเถิด เพราะเขาเป็นชาวอิชมาเอลหรือชาวเอโดม หรือจากเชื้อสายคิตติม" แล้วพวกเขาก็ยืนขวางหน้าเขาและฆ่าเขาเสีย และพวกเขารู้ว่าเขาเป็นชาวอียิปต์
47 และชาวอิสราเอลได้กระทำการเหล่านี้อย่างอุกอาจต่อชาวอียิปต์ เพราะชาวอียิปต์ได้ละทิ้งอิสราเอลในระหว่างการรบและหนีไปจากพวกเขา
48 และชาวอิสราเอลได้ฆ่าชาวอียิปต์บนถนนประมาณสองร้อยคน
49 และชาวอียิปต์ทั้งปวงได้เห็นความชั่วร้ายที่ชาวอิสราเอลได้กระทำต่อพวกเขา ชาวอียิปต์ทั้งปวงจึงหวาดกลัวชาวอิสราเอลอย่างมาก เพราะพวกเขาได้เห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของชาวอิสราเอล และไม่มีใครสักคนในพวกเขาล้มลง
50 ดังนั้นชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงเดินทางกลับไปยังโกเชนด้วยความยินดี และชาวอียิปต์ที่เหลือก็กลับไปยังที่ของตน

บทที่ 65

1 และต่อมาบรรดาที่ปรึกษาของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และบรรดาผู้อาวุโสของอียิปต์ก็มาประชุมกันและเข้าเฝ้ากษัตริย์แล้วก้มลงกราบแทบเท้า และนั่งลงต่อหน้าพระองค์
2 และบรรดาที่ปรึกษาและผู้อาวุโสของอียิปต์ได้ทูลกษัตริย์ว่า
3 ดูเถิด ชนชาติอิสราเอลนั้นยิ่งใหญ่และแข็งแกร่งกว่าเรา และท่านก็ทราบถึงความชั่วร้ายทั้งปวงที่พวกเขาได้กระทำต่อเราในระหว่างทางที่เราเดินทางกลับจากสงคราม
4 และเจ้าก็ได้เห็นถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาแล้ว เพราะฤทธานุภาพนี้สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของพวกเขา เพราะว่ามีเพียงคนไม่กี่คนเท่านั้นที่ลุกขึ้นต่อสู้กับชนชาติที่มีจำนวนมากมายดุจทราย และฟันพวกเขาด้วยคมดาบ แต่ไม่มีใครในหมู่พวกเขาล้มตายเลยสักคน ดังนั้นหากพวกเขามีจำนวนมาก พวกเขาก็คงทำลายล้างชนชาตินั้นได้อย่างสิ้นเชิง
5 ฉะนั้นขอทรงโปรดให้คำแนะนำแก่เราว่าเราควรทำอย่างไรกับพวกเขา จนกว่าเราจะค่อยๆ กำจัดพวกเขาให้หมดไปจากหมู่เราเพื่อไม่ให้พวกเขาเพิ่มจำนวนมากเกินไปในแผ่นดิน
6 เพราะถ้าหากชนชาติอิสราเอลทวีจำนวนขึ้นในแผ่นดิน พวกเขาจะเป็นอุปสรรคต่อเรา และถ้าหากเกิดสงครามขึ้น พวกเขาจะร่วมกับศัตรูของเราด้วยกำลังอันมากมาย ต่อสู้กับเรา ทำลายเราในแผ่นดิน และจากไป
7 ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสตอบพวกผู้อาวุโสของอียิปต์ว่า "นี่คือแผนการที่วางไว้ต่อต้านอิสราเอล ซึ่งเราจะไม่ละเว้นจากแผนนี้"
8 ดูเถิด ในแผ่นดินนั้นมีเมืองปิธอมและราเมเสส เมืองที่ไม่มีป้อมปราการป้องกันการรบ เป็นหน้าที่ของท่านและพวกเราที่จะต้องสร้างเมืองเหล่านั้นขึ้นใหม่และเสริมป้อมปราการให้แข็งแกร่ง
9 ฉะนั้น บัดนี้ พวกท่านก็จงไปและกระทำการอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมต่อพวกเขา และจงประกาศข่าวในอียิปต์และในโกเชนตามพระบัญชาของกษัตริย์ว่า
10 บรรดาชายชาวอียิปต์ทั้งหลาย โกเชน ปัทรอส และชาวเมืองทั้งหลาย! กษัตริย์ทรงบัญชาให้เราสร้างปิธอมและราเมเสส และเสริมกำลังป้องกันเพื่อการรบ ผู้ใดในพวกท่านทั้งหลายจากอียิปต์ทั้งหมด จากลูกหลานอิสราเอล และจากชาวเมืองทั้งหลายที่เต็มใจจะร่วมสร้างกับเรา ก็จงได้รับค่าจ้างทุกวันตามพระบัญชาของกษัตริย์ ดังนั้นจงไปก่อนและจงวางแผนอย่างรอบคอบ จงรวมตัวกันและมาที่ปิธอมและราเมเสสเพื่อร่วมสร้าง
11 และในระหว่างที่เจ้ากำลังก่อสร้าง จงให้ประกาศเช่นนี้ไปทั่วอียิปต์ทุกวันตามพระบัญชาของกษัตริย์
12 และเมื่อชาวอิสราเอลบางคนมาช่วยก่อสร้างกับเจ้า เจ้าจงจ่ายค่าจ้างให้เขาเป็นรายวันสักสองสามวัน
13 และหลังจากที่พวกเขาได้ก่อสร้างกับพวกท่านโดยได้รับค่าจ้างรายวันแล้ว พวกท่านจงปลีกตัวออกจากพวกเขาไปทีละคนอย่างลับๆ ทุกวัน แล้วพวกท่านจงลุกขึ้นเป็นผู้ควบคุมงานและเจ้าหน้าที่ของพวกเขา และหลังจากนั้นจงปล่อยให้พวกเขาทำการก่อสร้างโดยไม่รับค่าจ้าง และหากพวกเขาปฏิเสธ พวกท่านจงบังคับพวกเขาด้วยกำลังทั้งหมดของพวกท่านให้ก่อสร้างต่อไป
14 และถ้าท่านทำเช่นนั้น ก็จะเป็นผลดีต่อเราในการเสริมสร้างแผ่นดินของเราให้แข็งแกร่งต่อต้านชนชาติอิสราเอล เพราะความเหน็ดเหนื่อยจากการก่อสร้างและการทำงาน ชนชาติอิสราเอลจะลดน้อยลง เพราะท่านจะพรากภรรยาของพวกเขาไปวันแล้ววันเล่า
15 และบรรดาผู้อาวุโสของอียิปต์ทั้งหลายได้ฟังคำแนะนำของกษัตริย์ และคำแนะนำนั้นก็ดูน่าพอใจในสายตาของพวกเขาและในสายตาของบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ และในสายตาของชาวอียิปต์ทั้งปวง และพวกเขาก็ปฏิบัติตามคำสั่งของกษัตริย์
16 และบรรดาข้าราชบริพารทั้งหลายก็พากันออกไปจากพระราชวังของกษัตริย์ และพวกเขาก็สั่งให้ประกาศไปทั่วอียิปต์ทั้งในเมืองทัคปันเคสและเมืองโกเชน รวมทั้งในเมืองต่างๆ ที่ล้อมรอบอียิปต์ว่า
17 พวกท่านได้เห็นแล้วว่าลูกหลานของเอซาวและอิชมาเอลได้กระทำอะไรต่อเรา พวกเขาได้ยกทัพมาทำสงครามกับเราและต้องการทำลายเรา

18 ฉะนั้นกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้เราเสริมกำลังป้องกันแผ่นดิน สร้างเมืองปิธอมและราเมเสสขึ้นใหม่ และเสริมป้อมปราการเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการรบ หากพวกเขายกทัพมาโจมตีเราอีก
19 ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มาจากอียิปต์และจากลูกหลานอิสราเอลที่มาร่วมงานกับเรา เขาจะได้รับค่าจ้างรายวันจากกษัตริย์ ตามที่พระองค์ทรงบัญชาแก่เรา
20 เมื่อชาวอียิปต์และชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ยินสิ่งที่บรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ได้กล่าวแล้ว ชาวอียิปต์และชาวอิสราเอลจึงมาร่วมกับข้าราชบริพารของฟาโรห์สร้างเมืองปิธอมและราเมเสส แต่ไม่มีชาวเลวีคนใดมาร่วมกับพี่น้องของตนเพื่อสร้างเมืองเลย
21 และบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ ในตอนแรกได้มาหลอกลวงเพื่อก่อสร้างร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดในฐานะแรงงานรับจ้างรายวัน และพวกเขาได้จ่ายค่าจ้างรายวันให้แก่ชาวอิสราเอลในตอนแรก
22 และบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ได้ร่วมก่อสร้างกับชาวอิสราเอลทั้งหมด และทำงานนั้นร่วมกับชาวอิสราเอลเป็นเวลาหนึ่งเดือน
23 และเมื่อสิ้นเดือน บรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ก็เริ่มปลีกตัวออกไปจากชาวอิสราเอลอย่างลับๆ ทุกวัน
24 และชาวอิสราเอลก็ทำงานต่อไปในเวลานั้น แต่พวกเขาได้รับค่าจ้างรายวัน เพราะในเวลานั้นยังมีชาวอียิปต์บางคนทำงานร่วมกับชาวอิสราเอลอยู่ ดังนั้นชาวอียิปต์จึงจ่ายค่าจ้างให้ชาวอิสราเอลในวันเหล่านั้น เพื่อว่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการทำงานของพวกเขาด้วย
25 และเมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งปีกับสี่เดือน ชาวอียิปต์ทั้งหมดก็ถอนตัวออกไปจากชนชาติอิสราเอล ทำให้ชนชาติอิสราเอลเหลืออยู่เพียงลำพังในการทำงาน
26 และหลังจากที่ชาวอียิปต์ทั้งหมดถอนตัวออกไปจากชนชาติอิสราเอลแล้ว พวกเขาก็กลับมาและกลายเป็นผู้กดขี่และเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองพวกเขา และบางคนก็ดำรงตำแหน่งผู้ควบคุมงานเหนือชนชาติอิสราเอล เพื่อรับค่าจ้างจากพวกเขาตามที่ชนชาติอิสราเอลมอบให้
27 และชาวอียิปต์ได้กระทำการเช่นนี้ต่อชนชาติอิสราเอลทุกวันเพื่อทำให้พวกเขาลำบากในการทำงาน
28 และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ทำงานอยู่แต่เพียงลำพังและชาวอียิปต์ก็ไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่ชาวอิสราเอลอีกเลยนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
29 และเมื่อชาวอิสราเอลบางคนปฏิเสธที่จะทำงานเพราะไม่ได้รับค่าจ้าง พวกผู้เก็บภาษีและข้าราชบริพารของฟาโรห์จึงกดขี่ข่มเหงพวกเขาและทุบตีพวกเขาอย่างหนัก แล้วบังคับให้พวกเขากลับไปทำงานกับพี่น้องของตน ชาวอียิปต์ทั้งหมดก็กระทำเช่นนี้ต่อชาวอิสราเอลตลอดทุกวัน
30 และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหลายต่างหวาดกลัวชาวอียิปต์อย่างมากในเรื่องนี้ และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหลายจึงกลับไปทำงานโดยลำพังโดยไม่ได้รับค่าจ้าง
31 และชาวอิสราเอลได้สร้างเมืองปิธอมและราเมเสสขึ้น และชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ช่วยกันทำงาน บางคนทำอิฐ บางคนก่อสร้าง และชาวอิสราเอลได้สร้างและเสริมความแข็งแกร่งให้แก่แผ่นดินอียิปต์และกำแพงเมืองทั้งหมด และชาวอิสราเอลได้ทำงานอยู่หลายปี จนกระทั่งถึงเวลาที่พระเจ้าทรงระลึกถึงพวกเขาและทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์
32 แต่ลูกหลานของเลวีไม่ได้ทำงานร่วมกับพี่น้องชาวอิสราเอลตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงวันที่พวกเขาออกจากอียิปต์
33 เพราะบรรดาบุตรของเลวีต่างรู้ว่าชาวอียิปต์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่ชาวอิสราเอลด้วยการหลอกลวง ดังนั้นบรรดาบุตรของเลวีจึงไม่เข้าไปร่วมงานกับพี่น้องของตน
34 และชาวอียิปต์ก็ไม่ได้ให้ความสนใจที่จะให้ลูกหลานของเลวีทำงานอีกต่อไป เนื่องจากพวกเขาไม่ได้อยู่กับพี่น้องของพวกเขาตั้งแต่แรก ดังนั้นชาวอียิปต์จึงปล่อยพวกเขาไว้ตามลำพัง
35 และชาวอียิปต์ได้ใช้กำลังบังคับชาวอิสราเอลให้ทำงานนั้นอย่างเข้มงวด และชาวอียิปต์ก็บังคับให้ชาวอิสราเอลทำงานหนัก
36 และชาวอียิปต์ได้ทำให้ชีวิตของลูกหลานอิสราเอลขมขื่นด้วยการทำงานหนัก ทั้งการฉาบปูนและก่ออิฐ รวมทั้งงานทุกประเภทในทุ่งนา
37 และชาวอิสราเอลเรียกกษัตริย์เมโลลแห่งอียิปต์ว่า “เมโรร์ กษัตริย์แห่งอียิปต์” เพราะในสมัยของพระองค์ ชาวอียิปต์ได้ทำให้ชีวิตของตนขมขื่นด้วยการทำงานสารพัดอย่าง
38 และงานทุกอย่างที่ชาวอียิปต์บังคับให้ชาวอิสราเอลทำนั้น พวกเขาได้กระทำอย่างโหดร้ายเพื่อจะทรมานชาวอิสราเอล แต่ยิ่งพวกเขาถูกทรมานมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งทวีจำนวนขึ้นเท่านั้น และชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเพราะชาวอิสราเอล

บทที่ 66

1 ในเวลานั้น ฮาดัด โอรสของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม สิ้นพระชนม์ และซัมลาห์จากเมสเรคาห์ จากดินแดนของชาวตะวันออกได้ขึ้นครองราชย์แทน
2 ในปีที่สิบสามแห่งรัชสมัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งเป็นปีที่หนึ่งร้อยยี่สิบห้าที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์นั้น ซัมลาห์ได้ครองราชย์เหนือเอโดมมาแล้วสิบแปดปี
3 และเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงยกทัพไปรบกับเซโฟ บุตรของเอลิฟาซ และลูกหลานของคิตติม เพราะพวกเขาก่อสงครามกับอังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา และทำลายกองทัพทั้งหมดของอังเกียสจนสิ้น
4 แต่เขาไม่ได้เข้าต่อสู้กับเซโฟ บุตรของเอซาว เพราะลูกหลานของเอซาวห้ามไว้ โดยกล่าวว่า เซโฟเป็นพี่น้องของพวกเขา ดังนั้นซามลาห์จึงฟังคำพูดของลูกหลานเอซาว และถอยทัพพร้อม

กำลังทั้งหมดกลับไปยังแผ่นดินเอโดม และไม่ได้ไปต่อสู้กับเซโฟ
บุตรของเอลิฟาซ
5 และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ยินเรื่องนี้ จึงตรัสว่า ซัมลาห์
กษัตริย์แห่งเอโดมตั้งใจจะรบกับชาวคิตติม และหลังจากนั้นจะ
มารบกับอียิปต์อีก
6 และเมื่อชาวอียิปต์ได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็เพิ่มภาระงานให้แก่
ชาวอิสราเอลมากขึ้น เพื่อไม่ให้ชาวอิสราเอลกระทำต่อพวกเขา
เหมือนอย่างที่พวกเขากระทำต่อชาวอียิปต์ในสงครามกับชาวเอ
ซาวในสมัยของฮาดัด
7 ชาวอียิปต์จึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า "จงรีบเร่งและทำ
งานของพวกเจ้าให้เสร็จ และจงเสริมกำลังแผ่นดิน เพื่อว่าลูก
หลานของเอซาวพี่น้องของพวกเจ้าจะไม่มายกทัพมาต่อสู้กับเรา
เพราะพวกเขาจะมายกทัพมาเพราะพวกเจ้า"
8 และชาวอิสราเอลได้ทำงานให้กับชาวอียิปต์ทุกวัน และชาว
อียิปต์ก็ได้กดขี่ข่มเหงชาวอิสราเอลเพื่อลดจำนวนประชากรของ
พวกเขาในแผ่นดิน
9 แต่เมื่อชาวอียิปต์เพิ่มภาระงานให้แก่ชนชาติอิสราเอล ชนชาติ
อิสราเอลก็ทวีจำนวนขึ้นและทวีคูณ และทั่วทั้งอียิปต์ก็เต็มไป
ด้วยชนชาติอิสราเอล
10 และในปีที่หนึ่งร้อยยี่สิบห้าแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่
ในอียิปต์ ชาวอียิปต์ทั้งหลายก็เห็นว่าแผนการของพวกเขาล้ม
เหลวในการต่อต้านอิสราเอล แต่พวกเขากลับทวีจำนวนขึ้นและ
เจริญเติบโต และแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินโกเชนก็เต็มไปด้วย
ลูกหลานของอิสราเอล
11 บรรดาผู้อาวุโสและปราชญ์ทั้งหลายของอียิปต์จึงเข้าเฝ้า
กษัตริย์และกราบลงต่อหน้าพระองค์ แล้วนั่งลงต่อหน้า
พระองค์
12 และบรรดาผู้อาวุโสและปราชญ์ทั้งหลายของอียิปต์ทูล
กษัตริย์ว่า "ขอพระองค์ทรงพระชนม์ยืนยาว พระองค์ทรง
ปรึกษาหารือกับพวกเราให้วางแผนต่อต้านชนชาติอิสราเอล
และพวกเราก็ได้ทำตามพระดำรัสของกษัตริย์"
13 แต่ผลผลิตก็เพิ่มจำนวนและเจริญเติบโตในแผ่นดินตามสัด
ส่วนของแรงงาน และดูเถิด ทั่วทั้งแผ่นดินก็เต็มไปด้วยผลผลิต
เหล่านั้น
14 ฉะนั้นบัดนี้ พระเจ้าและกษัตริย์ของเรา สายตาของชาว
อียิปต์ทั้งปวงจับจ้องมาที่ท่าน เพื่อขอคำแนะนำจากพระองค์
ด้วยพระปัญญา เพื่อพวกเขาจะได้มีชัยเหนืออิสราเอล ทำลาย
พวกเขา หรือทำให้พวกเขาลดจำนวนลงในแผ่นดิน และกษัตริย์
ตรัสตอบพวกเขาว่า "ขอท่านทั้งหลายให้คำแนะนำในเรื่องนี้ เพื่อ
เราจะได้รู้ว่าควรทำอย่างไรกับพวกเขา"
15 และข้าราชการคนหนึ่งซึ่งเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ มีชื่อว่า
โยบ มาจากเมโสโปเตเมีย ในดินแดนอุซ ได้ตอบกษัตริย์ว่า
16 ถ้าเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์ ขอให้พระองค์ทรงฟังคำ
แนะนำของข้าราชบริพารของพระองค์เถิด และกษัตริย์ตรัสกับ
เขาว่า "จงพูดมาเถิด"
17 และโยบได้กล่าวต่อหน้ากษัตริย์ บรรดาเจ้าชาย และบรรดาผู้
อาวุโสของอียิปต์ว่า
18 ดูเถิด คำแนะนำของกษัตริย์ที่ทรงแนะนำไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยว
กับการใช้แรงงานของชาวอิสราเอลนั้นดีมาก และท่านทั้งหลาย
อย่าได้ริบแรงงานนั้นจากพวกเขาไปตลอดกาล
19 แต่คำแนะนำนี้เป็นแนวทางที่ท่านอาจนำไปใช้บรรเทาความ
ทุกข์เหล่านั้นได้ หากพระราชาทรงเห็นสมควรที่จะลงโทษพวก
เขา
20 ดูเถิด พวกเรากลัวสงครามมานานแล้ว และเรากล่าวว่า เมื่อ
อิสราเอลมีบุตรหลานในแผ่นดิน พวกเขาจะขับไล่เราออกจาก
แผ่นดินหากเกิดสงครามขึ้น
21 ถ้าเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์ ขอทรงมีพระราชกฤษฎีกา
ออกประกาศ และบันทึกไว้ในกฎหมายของอียิปต์ซึ่งจะยกเลิกไม่
ได้ว่า บุตรชายทุกคนที่เกิดมาแก่ชาวอิสราเอล เลือดของเขาจะ
ต้องถูกหลั่งลงบนพื้นดิน
22 และเมื่อท่านกระทำเช่นนี้ เมื่อบุตรชายทั้งหมดของอิสราเอล
ตายไปแล้ว ความชั่วร้ายแห่งสงครามของพวกเขาจะยุติลง ขอ
ให้กษัตริย์ทรงกระทำเช่นนั้น และทรงเรียกนางผดุงครรภ์ชาว
ฮีบรูทั้งหมดมา และทรงสั่งให้พวกนางกระทำการนี้ตามที่โยบสั่ง
เมื่อนั้นกษัตริย์และบรรดาเจ้าชายก็พอพระทัย และกษัตริย์ก็
ทรงกระทำตามที่โยบได้ตรัสไว้
23 และกษัตริย์ทรงส่งคนไปเรียกนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรูมา ซึ่ง
คนหนึ่งชื่อเชฟราห์ และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์
24 และพวกนางผดุงครรภ์ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อหน้า
พระองค์
25 และกษัตริย์ตรัสกับพวกนางว่า "เมื่อพวกเจ้าทำหน้าที่เป็น
นางผดุงครรภ์ให้แก่หญิงชาวฮีบรู และเห็นนางอยู่บนเก้าอี้ ถ้า
เป็นบุตรชาย พวกเจ้าจงฆ่าเขาเสีย แต่ถ้าเป็นบุตรหญิง นางก็
จงมีชีวิตอยู่"
26 แต่ถ้าเจ้าไม่ทำตามนี้ เราจะเผาเจ้าและบ้านเรือนของเจ้าทั้ง
หมดด้วยไฟ
27 แต่นางผดุงครรภ์เหล่านั้นยำเกรงพระเจ้า และไม่ฟังคำของ
กษัตริย์แห่งอียิปต์หรือคำพูดของพระองค์ และเมื่อหญิงชาว
ฮีบรูคลอดบุตรชายหรือบุตรหญิงแก่นางผดุงครรภ์ นางผดุง
ครรภ์ก็ได้ทำทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เด็กนั้นและปล่อยให้เด็กนั้นมีชีวิต
อยู่ นางผดุงครรภ์ก็ทำเช่นนั้นตลอดทุกวัน
28 และเรื่องนี้ก็ถูกนำไปทูลกษัตริย์ พระองค์จึงทรงส่งคนไป
เรียกนางผดุงครรภ์มา และตรัสถามว่า "พวกเจ้าทำเช่นนี้ทำไม
และช่วยชีวิตเด็กทั้งสองไว้ได้?"
29 และพวกนางผดุงครรภ์ก็ตอบและทูลพร้อมกันต่อหน้า
กษัตริย์ว่า
30 อย่าให้กษัตริย์คิดว่าหญิงชาวฮีบรูเป็นเหมือนหญิงชาว
อียิปต์ เพราะว่าชาวอิสราเอลทุกคนมีสุขภาพแข็งแรง และ
คลอดบุตรก่อนที่นางผดุงครรภ์จะมาถึง ส่วนพวกเราผู้รับใช้
ของพระองค์นั้น ไม่มีหญิงชาวฮีบรูคนใดคลอดบุตรให้พวกเรา

มาหลายวันแล้ว เพราะหญิงชาวฮีบรูทุกคนสามารถผดุงครรภ์ของตนเองได้ เนื่องจากพวกนางมีสุขภาพแข็งแรง
31 และฟาโรห์ทรงได้ยินคำของพวกนางและทรงเชื่อในเรื่องนี้ พวกนางจึงจากไปจากกษัตริย์ และพระเจ้าทรงประทานพรแก่พวกนาง ประชากรจึงทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย

บทที่ 67

1 ในแผ่นดินอียิปต์มีชายคนหนึ่งสืบเชื้อสายมาจากเลวี ชื่ออัมราม เป็นบุตรของเคฮัท บุตรของเลวี บุตรของอิสราเอล
2 และชายผู้นั้นได้ไปแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง คือโยเคเบด บุตรสาวของเลวี น้องสาวของบิดาของเขา นางมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบหกปี และเขาก็มาหานาง
3 และหญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรสาว และนางตั้งชื่อนางว่ามิเรียม เพราะในสมัยนั้นชาวอียิปต์ได้ทำให้ชีวิตของชนชาติอิสราเอลต้องทุกข์ยากลำบาก
4 และนางตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชาย นางตั้งชื่อเขาว่าอาโรน เพราะในสมัยที่นางตั้งครรภ์ ฟาโรห์ได้เริ่มหลั่งโลหิตของบุตรชายชาวอิสราเอล
5 ในสมัยนั้น เซโฟ บุตรชายของเอลิฟาซ บุตรชายของเอซาว กษัตริย์แห่งคิตติม สิ้นพระชนม์ และยาเนียสได้ขึ้นครองราชย์แทน
6 และเซโฟได้ครองราชย์เหนือชาวเมืองคิตติมเป็นเวลาห้าสิบปี และเขาเสียชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองนาบนาในดินแดนคิตติม
7 และยาเนียส หนึ่งในบรรดาผู้มีอำนาจแห่งเผ่าคิตติม ได้ขึ้นครองราชย์ต่อจากเขา และครองราชย์อยู่ห้าสิบปี
8 และหลังจากที่กษัตริย์แห่งคิตติมสิ้นพระชนม์ บาลาอัมบุตรของเบออร์ก็หนีจากแคว้นคิตติมไปยังอียิปต์เพื่อเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
9 และฟาโรห์ทรงต้อนรับเขาด้วยเกียรติยิ่ง เพราะพระองค์ทรงทราบถึงสติปัญญาของเขา และทรงมอบของขวัญให้แก่เขา แต่งตั้งเขาเป็นที่ปรึกษา และทรงเลื่อนยศให้เขา
10 และบาลาอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างมีเกียรติร่วมกับขุนนางทั้งหลายของกษัตริย์ และขุนนางเหล่านั้นก็ยกย่องเขา เพราะพวกเขาทุกคนต่างปรารถนาที่จะเรียนรู้ปัญญาของเขา
11 และในปีที่หนึ่งร้อยสามสิบแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ ฟาโรห์ทรงฝันว่าพระองค์ประทับอยู่บนบัลลังก์ และเมื่อทรงเงยพระเนตรขึ้นก็ทรงเห็นชายชราคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าพระองค์ และในมือของชายชรานั้นมีตาชั่งอยู่ ซึ่งเป็นตาชั่งที่พ่อค้าใช้กัน
12 แล้วชายชราก็เอาตาชั่งไปแขวนไว้ต่อหน้าฟาโรห์
13 ชายชราผู้นั้นจึงรวบรวมบรรดาผู้อาวุโสของอียิปต์ รวมทั้งขุนนางและผู้มีอำนาจทั้งหลายมามัดรวมกัน แล้วนำไปวางไว้บนตาชั่งเดียวกัน
14 และพระองค์ทรงนำลูกแพะนมตัวหนึ่งไปวางบนตาชั่งอีกอันหนึ่ง และลูกแพะนมนั้นก็มีน้ำหนักมากกว่าตัวอื่นๆ
15 และฟาโรห์ทรงประหลาดใจกับนิมิตอันน่าสยดสยองนี้ ว่าทำไมเด็กคนนั้นจึงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง และฟาโรห์ก็ทรงตื่นขึ้นและพบว่ามันเป็นเพียงความฝัน
16 และในเช้าวันรุ่งขึ้นฟาโรห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และทรงเรียกบรรดาข้าราชบริพารมาฟังความฝัน และพวกเขาก็หวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง
17 และกษัตริย์ตรัสกับบรรดาปราชญ์ของพระองค์ว่า “ขอท่านทั้งหลายช่วยอธิบายความฝันที่ข้าพระองค์ฝันให้ข้าพระองค์ฟังด้วย เพื่อข้าพระองค์จะได้รู้ความหมาย”
18 และบาลาอัมบุตรของเบโอร์ทูลทูลกษัตริย์ว่า “นี่หมายความว่าภัยพิบัติครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นกับอียิปต์ในวันสุดท้าย”
19 เพราะจะมีบุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ชาวอิสราเอล ผู้ซึ่งจะทำลายอียิปต์ทั้งปวงและชาวอียิปต์ทั้งหมด และจะนำชาวอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงฤทธิ์
20 ฉะนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงปรึกษาหารือในเรื่องนี้ เพื่อจะได้ทำลายความหวังและความคาดหวังของชนชาติอิสราเอลเสียก่อนที่ภัยร้ายจะเกิดขึ้นกับอียิปต์
21 และกษัตริย์ตรัสกับบาลาอัมว่า “แล้วเราจะทำอย่างไรกับอิสราเอล? แท้จริงแล้ว ในตอนแรกเราได้วางแผนต่อต้านพวกเขา แต่ก็เอาชนะพวกเขาไม่ได้”
22 ฉะนั้นจงให้คำแนะนำแก่ท่านทั้งหลายเพื่อเราจะได้มีชัยเหนือพวกเขา
23 บาลาอัมจึงทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงส่งคนไปเรียกที่ปรึกษาทั้งสองของพระองค์มา แล้วเราจะดูว่าพวกเขามีคำแนะนำอย่างไรในเรื่องนี้ จากนั้นข้าราชบริพารของพระองค์จะไปทูลบอก”
24 และกษัตริย์ทรงส่งคนไปเรียกที่ปรึกษาทั้งสองของพระองค์ คือ เรอูเอลชาวมีเดียนและโยบชาวอูซี มาเข้าเฝ้ากษัตริย์
25 และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า “ดูเถิด พวกเจ้าได้ยินความฝันที่เราฝันและคำอธิบายความฝันนั้นแล้ว ฉะนั้นจงให้คำแนะนำและจงรู้และดูว่าควรทำอย่างไรกับชนชาติอิสราเอล เพื่อเราจะได้มีชัยเหนือพวกเขา ก่อนที่ความชั่วร้ายของพวกเขาจะเกิดขึ้นกับเรา”
26 และเรอูเอลชาวมีเดียนทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระองค์ทรงพระชนม์ยืนยาว ขอพระองค์ทรงพระชนม์ยืนยาวตลอดไป”
27 ถ้าเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์ ก็ขอให้พระองค์ทรงละเว้นจากชาวฮีบรู และอย่าได้ยื่นพระหัตถ์ออกไปทำร้ายพวกเขาเลย
28 เพราะว่าคนเหล่านี้คือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ตั้งแต่สมัยโบราณ และทรงรับไว้เป็นมรดกจากบรรดาประชาชาติและกษัตริย์ทั้งหลายในโลก และใครเล่าที่ยื่นมือทำร้ายพวกเขาโดยไม่ได้รับโทษ และพระเจ้าของพวกเขาจะไม่ได้รับการแก้แค้น?
29 แน่นอนท่านก็รู้ว่าเมื่ออับราฮัมลงไปอียิปต์ ฟาโรห์กษัตริย์องค์ก่อนของอียิปต์ได้เห็นซาราห์ภรรยาของเขา และรับนางมาเป็นภรรยา เพราะอับราฮัมกล่าวว่า “นางเป็นน้องสาวของฉัน” เพราะเขากลัวว่าชาวอียิปต์จะฆ่าเขาเพราะภรรยาของเขา
30 และเมื่อกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้พาซาราห์ไปอยู่กับพระองค์แล้ว พระเจ้าก็ทรงลงโทษพระองค์และครอบครัวของพระองค์

ด้วยภัยพิบัติร้ายแรง จนกระทั่งพระองค์ทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้แก่อับราฮัม แล้วอับราฮัมก็หายดี
31 และพระเจ้าทรงลงโทษอาบิเมเลคชาวเกราไรต์ กษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตีย เนื่องจากซาราห์ ภรรยาของอับราฮัม โดยทรงทำให้ครรภ์ทุกชนิด ตั้งแต่ชายไปจนถึงสัตว์ อุดตัน
32 เมื่อพระเจ้าของพวกเขาเสด็จมาหาอาบิเมเลคในความฝันในเวลากลางคืนและทำให้เขากลัว เพื่อเขาจะได้คืนซาราห์ที่เขาได้ลักพาตัวไปให้แก่อับราฮัม และต่อมาชาวเมืองเกรารร์ทั้งหมดก็ถูกลงโทษเพราะซาราห์ และอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขาเพื่อพวกเขา และพระเจ้าได้ทรงวิงวอนเขา และเขาก็รักษาพวกเขาให้หาย
33 และอาบิเมเลคเกิดความหวาดกลัวต่อภัยพิบัติทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับตนและประชาชน จึงกลับไปหาซาราห์ภรรยาของเขา และนำของขวัญมากมายไปถวายพร้อมกับนาง
34 พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นกับอิสอัคเมื่อทรงขับไล่เขาออกจากเกรารร์ และพระเจ้าทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา คือลำน้ำทั้งหมดในเกรารร์ก็แห้งเหือดไป และต้นไม้ที่ให้ผลผลิตก็ไม่ออกผล
35 จนกระทั่งอาบิเมเลคแห่งเกรารร์ อาฮุสซาธผู้เป็นเพื่อนคนหนึ่งของเขา และปิโคลผู้บัญชาการกองทัพของเขา เข้าไปหาพระองค์ และก้มลงกราบพระองค์จนถึงพื้นดิน
36 พวกเขาขอให้เขาอธิษฐานเผื่อพวกเขา และเขาก็อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขา และเขาก็รักษาพวกเขาให้หาย
37 ยาโคบผู้เป็นคนธรรมดา ก็ได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากมือของเอซาวผู้เป็นพี่ชาย และมือของลาบันชาวซีเรียซึ่งเป็นน้องชายของมารดาของเขา ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เช่นเดียวกันยาโคบก็ได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากมือของบรรดากษัตริย์แห่งคานาอันที่รวมตัวกันต่อต้านเขาและลูกหลานของเขาเพื่อทำลายพวกเขา และพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากมือของพวกนั้น พวกนั้นจึงหันมาทำร้ายพวกเขา เพราะใครเล่าจะกล้าเหยียดมือทำร้ายพวกเขาโดยไม่ได้รับโทษ?
38 แน่นอนว่าฟาโรห์องค์ก่อน บิดาของเจ้า ได้ยกย่องโยเซฟบุตรของยาโคบ เหนือกว่าบรรดาเจ้าชายทั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นสติปัญญาของเขา เพราะด้วยสติปัญญาของเขา โยเซฟได้ช่วยชาวเมืองทั้งหมดให้รอดพ้นจากความกันดารอาหาร
39 หลังจากนั้น ยาโคบและลูกๆ ของเขาจึงสั่งให้ลงไปยังอียิปต์ เพื่อว่าด้วยคุณธรรมของพวกเขา แผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินโกเชนจะได้พ้นจากความกันดารอาหาร
40 ฉะนั้น ถ้าเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ก็ขอทรงยุติการทำลายล้างชนชาติอิสราเอลเสีย แต่ถ้าไม่ประสงค์จะให้พวกเขาอาศัยอยู่ในอียิปต์ ก็ขอทรงส่งพวกเขาออกไปจากที่นี่ เพื่อพวกเขาจะได้ไปสู่แผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยอาศัยอยู่
41 เมื่อฟาโรห์ได้ยินคำพูดของเยโทร พระองค์ก็ทรงพิโรธมากจนเยโทรลุกขึ้นด้วยความอับอายจากพระพักตร์ของกษัตริย์และเสด็จไปยังมิเดียนดินแดนของตน แล้วทรงนำไม้เท้าของโยเซฟไปด้วย
42 และกษัตริย์ตรัสถามโยบชาวอุซีว่า “โยบ เจ้าว่าอย่างไร และเจ้ามีคำแนะนำอะไรเกี่ยวกับชาวฮีบรูบ้าง”
43 โยบจึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ประชาชนทั้งแผ่นดินอยู่ในอำนาจของพระองค์ ขอให้กษัตริย์ทรงทำตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”
44 และกษัตริย์ตรัสกับบาลาอัมว่า “บาลาอัม เจ้าพูดอะไร โปรดตรัสมาให้เราฟังเถิด”
45 และบาลาอัมทูลกษัตริย์ว่า “แผนการทั้งหมดที่กษัตริย์วางแผนต่อต้านชาวฮีบรูนั้น จะได้รับการช่วยให้รอด และกษัตริย์จะไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้ด้วยแผนการใดๆ เลย”
46 เพราะถ้าเจ้าคิดจะลดทอนกำลังของพวกเขาด้วยไฟที่ลุกโชนเจ้าก็เอาชนะพวกเขาไม่ได้หรอก เพราะพระเจ้าของพวกเขาได้ทรงช่วยอับราฮัมบิดาของพวกเขาให้รอดพ้นจากเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย และถ้าเจ้าคิดจะทำลายพวกเขาด้วยดาบ อิสอัคบิดาของพวกเขาก็รอดพ้นจากดาบนั้น และมีแกะตัวผู้มาแทนที่เขา
47 และหากเจ้าคิดจะลดจำนวนพวกเขาลงด้วยการทำงานหนักและเหน็ดเหนื่อย เจ้าก็จะไม่ประสบความสำเร็จแม้ในเรื่องนี้เพราะยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขารับใช้ลาบันด้วยการทำงานหนักทุกอย่าง และก็ประสบความสำเร็จ
48 ฉะนั้น โอพระราชา โปรดฟังถ้อยคำของข้าพระองค์เถิด เพราะนี่คือคำแนะนำที่ได้วางไว้เพื่อต่อต้านพวกเขา ซึ่งพระองค์จะทรงใช้คำแนะนำนี้เอาชนะพวกเขาได้ และพระองค์ไม่ควรละทิ้งคำแนะนำนี้
49 ถ้าพระราชาทรงพอพระทัย ขอให้พระองค์ทรงมีพระราชดำรัสสั่งให้โยนบุตรหลานของพวกเขาทั้งหมดที่เกิดตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปลงไปในน้ำ เพราะด้วยวิธีนี้เจ้าจะลบล้างชื่อเสียงของพวกเขาได้ เพราะไม่มีใครในพวกเขาหรือบรรพบุรุษของพวกเขาเคยถูกพิจารณาคดีในลักษณะนี้มาก่อน
50 และกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของบาลาอัม และพระองค์ทรงพอพระทัยกับถ้อยคำนั้น กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่บาลาอัมทรงตรัส
51 และกษัตริย์ทรงมีพระราชดำรัสประกาศและบัญญัติกฎหมายทั่วแผ่นดินอียิปต์ว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เด็กชายทุกคนที่เกิดมาแก่ชาวฮีบรูจะต้องถูกโยนลงไปในน้ำ
52 และฟาโรห์ทรงเรียกบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์มาตรัสว่า “จงไปตรวจตราทั่วแผ่นดินโกเชน ที่ซึ่งชนชาติอิสราเอลอาศัยอยู่ และจงแน่ใจว่าบุตรชายทุกคนที่เกิดมาแก่ชาวฮีบรูนั้นจะต้องถูกโยนลงไปในแม่น้ำ แต่บุตรหญิงทุกคนนั้นจงปล่อยให้มีชีวิตอยู่”
53 และเมื่อชาวอิสราเอลได้ยินคำสั่งของฟาโรห์ที่ให้โยนบุตรชายลงไปในแม่น้ำนั้น บางคนก็แยกจากภรรยาของตน ส่วนบางคนก็อยู่กับภรรยาของตนต่อไป

54 และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป เมื่อถึงเวลาคลอดบุตรของหญิงชาวอิสราเอลที่ยังคงอยู่กับสามีของตน พวกนางก็ไปที่ทุ่งนาเพื่อคลอดบุตรที่นั่น และพวกนางก็คลอดบุตรในทุ่งนา แล้วทิ้งบุตรไว้ในทุ่งนาและกลับบ้าน
55 และองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะทรงให้พวกเขาทวีจำนวนขึ้น ได้ทรงส่งทูตสวรรค์ผู้รับใช้ของพระองค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์มาล้างเด็กแต่ละคนด้วยน้ำ เจิมและห่อหุ้มเขา และใส่หินเรียบสองก้อนไว้ในมือของเขา ซึ่งเขาได้ดูดนมจากก้อนหนึ่งและน้ำผึ้งจากอีกก้อนหนึ่ง และพระองค์ทรงทำให้ผมของเขางอกยาวถึงเข่า เพื่อเขาจะได้ใช้ปกปิดร่างกาย และทรงปลอบโยนเขาและทรงยึดเหนี่ยวเขาไว้ด้วยความเมตตากรุณาของพระองค์
56 และเมื่อพระเจ้าทรงสงสารพวกเขาและประสงค์จะทวีจำนวนพวกเขาขึ้นทั่วแผ่นดิน พระองค์จึงทรงบัญชาให้แผ่นดินรับพวกเขาไว้เพื่อรักษาพวกเขาไว้จนกว่าพวกเขาจะเจริญเติบโต แล้วแผ่นดินก็อ้าปากและสำรอกพวกเขาออกมา พวกเขางอกขึ้นจากเมืองเหมือนพืชในแผ่นดินและหญ้าในป่า และพวกเขาก็กลับไปยังครอบครัวและบ้านของบิดาของตน และอยู่กับพวกเขา
57 และบรรดาทารกของชนชาติอิสราเอลก็อยู่บนแผ่นดินโลกเหมือนพืชในทุ่งนา ด้วยพระคุณของพระเจ้า
58 เมื่อชาวอียิปต์ทั้งปวงเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็พากันไปยังทุ่งนาของตนพร้อมด้วยแอกวัวและคันไถ แล้วไถนาเหมือนไถดินในฤดูหว่านเมล็ด
59 และเมื่อพวกเขาไถนา พวกเขาก็ไม่สามารถทำร้ายทารกของชาวอิสราเอลได้ ดังนั้นประชากรจึงทวีจำนวนขึ้นอย่างมาก
60 และฟาโรห์ทรงสั่งให้เจ้าหน้าที่ของพระองค์ไปที่โกเชนทุกวันเพื่อค้นหาทารกของชาวอิสราเอล
61 และเมื่อพวกเขาตามหาจนพบลูกคนหนึ่ง พวกเขาก็แย่งลูกนั้นมาจากอกมารดาโดยใช้กำลัง และโยนลงไปในแม่น้ำ แต่เด็กหญิงนั้นพวกเขาปล่อยไว้กับมารดา ชาวอียิปต์ได้กระทำเช่นนี้ต่อชาวอิสราเอลตลอดทุกวัน

บทที่ 68

1 ในเวลานั้น พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับมิเรียมบุตรสาวของอัมราม น้องสาวของอาโรน และนางจึงออกไปพยากรณ์ทั่วบ้านว่า “ดูเถิด ในครั้งนี้บิดามารดาของข้าพเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะช่วยอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของอียิปต์”
2 และเมื่ออัมรามได้ยินคำพูดของลูกสาวแล้ว เขาก็ไปรับภรรยากลับบ้าน หลังจากที่เขาขับไล่นางออกไปในตอนที่ฟาโรห์สั่งให้โยนเด็กชายทุกคนในวงศ์วานยาโคบลงไปในน้ำ
3 ดังนั้น อัมรามจึงรับโยเคเบดภรรยาของเขามาอยู่ด้วย หลังจากที่เขาขับไล่เธอไปได้สามปี และเขาก็มาอยู่กับเธอ และเธอก็ตั้งครรภ์
4 และเมื่อครบเจ็ดเดือนนับจากการตั้งครรภ์ นางก็คลอดบุตรชาย และทั้งบ้านก็สว่างไสวไปด้วยแสงสว่างเจิดจ้า ดุจแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ในเวลาที่ส่องแสง
5 และเมื่อหญิงนั้นเห็นว่าเด็กนั้นดีและน่ามอง นางจึงซ่อนเด็กนั้นไว้ในห้องชั้นในเป็นเวลาสามเดือน
6 ในสมัยนั้น ชาวอียิปต์วางแผนที่จะทำลายล้างชาวฮีบรูทั้งหมดที่อยู่ในบริเวณนั้น
7 และหญิงชาวอียิปต์เหล่านั้นก็ไปยังเมืองโกเชนซึ่งเป็นที่ตั้งของชาวอิสราเอล พวกนางอุ้มเด็กเล็ก ๆ ไว้บนบ่า เป็นทารกที่ยังพูดไม่ได้
8 และในวันเหล่านั้น เมื่อบรรดาหญิงชาวอิสราเอลคลอดบุตรหญิงแต่ละคนได้ซ่อนบุตรชายของตนไว้จากชาวอียิปต์ เพื่อไม่ให้ชาวอียิปต์รู้เรื่องการคลอดบุตรของพวกเขา และจะไม่ทำลายพวกเขาให้สิ้นซากในแผ่นดิน
9 และหญิงชาวอียิปต์ได้มาถึงเมืองโกเชนพร้อมกับลูกๆ ที่ยังพูดไม่ได้ซึ่งอยู่บนบ่าของพวกนาง และเมื่อหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งเข้าไปในบ้านของหญิงชาวฮีบรู ลูกน้อยของนางก็เริ่มร้องไห้
10 และเมื่อเสียงร้องนั้นดังขึ้น เด็กที่อยู่ในห้องชั้นในก็ร้องตอบแล้วพวกหญิงชาวอียิปต์ก็ไปบอกเรื่องนี้ที่พระราชวังของฟาโรห์
11 และฟาโรห์ทรงส่งเจ้าหน้าที่ไปจับเด็กเหล่านั้นมาฆ่าเสีย ชาวอียิปต์กระทำเช่นนี้ต่อหญิงชาวฮีบรูตลอดทุกวัน
12 และเมื่อนางโยเคเบดปกปิดเรื่องบุตรชายของนางไว้ได้ประมาณสามเดือน เรื่องนั้นก็เป็นที่รู้กันในราชสำนักของฟาโรห์
13 หญิงนั้นรีบพาบุตรชายของตนหนีไปก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมาถึง นางจึงทำหีบจากต้นกก ทาด้วยดินเหนียวและน้ำมันดิน แล้ววางบุตรไว้ในหีบนั้น และวางไว้บนกอกกริมฝั่งแม่น้ำ
14 และมิเรียมผู้เป็นน้องสาวของเขายืนอยู่ห่างๆ เพื่อจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขา และคำพูดของนางจะเป็นอย่างไร
15 และในเวลานั้นพระเจ้าทรงส่งความร้อนอันน่าสะพรึงกลัวมายังแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งเผาผลาญเนื้อหนังของมนุษย์เหมือนดวงอาทิตย์ที่โคจรรอบ และสร้างความทุกข์ทรมานอย่างมากแก่ชาวอียิปต์
16 และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็ลงไปอาบน้ำในแม่น้ำ เพราะความร้อนที่แผดเผาเนื้อหนังของพวกเขา
17 และบาเธีย ธิดาของฟาโรห์ ก็ลงไปอาบน้ำในแม่น้ำด้วยเพราะอากาศร้อนจัด และเหล่าสาวใช้ของนางก็เดินเล่นอยู่ริมแม่น้ำ รวมทั้งหญิงชาวอียิปต์ทั้งปวงด้วย
18 แล้วบาเธียเงยหน้าขึ้นมองแม่น้ำ ก็เห็นหีบพันธสัญญาลอยอยู่บนน้ำ จึงส่งสาวใช้ไปนำหีบนั้นมา
19 และนางก็เปิดประตูออกดู และเห็นเด็กน้อยร้องไห้ นางจึงสงสารเขา และกล่าวว่า นี่คือเด็กคนหนึ่งของชาวฮีบรู
20 และบรรดาหญิงชาวอียิปต์ที่เดินอยู่ริมแม่น้ำต่างก็ปรารถนาจะให้นมบุตร แต่พระองค์ไม่ทรงดูดนม เพราะเหตุการณ์นี้มาจากพระเจ้า เพื่อให้พระองค์กลับไปดูดนมจากมารดาอีกครั้ง

21 ในเวลานั้น มิเรียม น้องสาวของฟาโรห์ อยู่ท่ามกลางหญิงชาวอียิปต์ที่ริมแม่น้ำ และนางเห็นเหตุการณ์นั้น จึงทูลธิดาของฟาโรห์ว่า "ดิฉันจะไปเรียกหญิงชาวฮีบรูมาเลี้ยงดูเด็กให้ท่านได้ไหมคะ?"
22 และธิดาของฟาโรห์ตรัสกับนางว่า "จงไปเถิด" แล้วหญิงสาวก็ไปตามมารดาของเด็กมา
23 และธิดาของฟาโรห์กล่าวแก่โยเคเบดว่า "จงรับเด็กนี้ไปเลี้ยงดูให้ฉัน และฉันจะจ่ายค่าจ้างให้เจ้า วันละสองบิตเงิน" แล้วหญิงนั้นก็รับเด็กไปเลี้ยงดู
24 และเมื่อครบสองปีแล้ว เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น นางจึงพาเขาไปหาธิดาของฟาโรห์ และธิดาของฟาโรห์ก็ถือว่าเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่ง นางจึงตั้งชื่อเขาว่าโมเสส เพราะนางกล่าวว่า "เพราะเราได้ช่วยเขาขึ้นมาจากน้ำ"
25 และอัมรามผู้เป็นบิดาได้ตั้งชื่อให้เขาว่า ชาบาร์ เพราะเขากล่าวว่า เขาได้ร่วมหลับนอนกับภรรยาที่เขาเคยทอดทิ้งไปก็เพราะชาบาร์นี่เอง
26 และโยเคเบดมารดาของเขาตั้งชื่อเขาว่าเยคูทิเอล เพราะนางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ฝากความหวังไว้กับพระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าทรงคืนเขาให้แก่ข้าพเจ้า"
27 และมิเรียมผู้เป็นน้องสาวของเขาได้ตั้งชื่อเขาว่าเยเรด เพราะนางได้ลงไปที่แม่น้ำตามเขาไปเพื่อดูว่าจุดจบของเขาจะเป็นอย่างไร
28 และอาโรนผู้เป็นพี่ชายของเขาเรียกชื่อเขาว่าอาบีซานุค โดยกล่าวว่า "บิดาของข้าพเจ้าได้จากมารดาของข้าพเจ้าไปและกลับไปหานางเพราะเห็นแก่ตัวเขาเอง"
29 และเคฮัท บิดาของอัมราม ตั้งชื่อบุตรชายว่าอบิกดอร์ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงซ่อมแซมความเสียหายของวงศ์วานยาโคบ ทำให้พวกเขาไม่สามารถโยนบุตรชายลงไปในน้ำได้อีกต่อไป
30 และนางพยาบาลของพวกเขาเรียกเขาว่าอบีโซโค แล้วกล่าวว่า พระองค์ทรงซ่อนพระองค์ไว้ในพลับพลาของพระองค์เป็นเวลาสามเดือน เพราะเหตุแห่งบุตรของฮาม
31 และชาวอิสราเอลทั้งปวงเรียกชื่อเขาว่าเชไมยาห์ บุตรของเนธาเนล เพราะพวกเขาพูดว่า ในสมัยของเขา พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของพวกเขาและทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากผู้กดขี่ข่มเหง
32 และโมเสสอยู่ในพระราชวังของฟาโรห์ และบาเธีย ธิดาของฟาโรห์ ก็เปรียบเสมือนบุตรชาย และโมเสสเติบโตขึ้นท่ามกลางโอรสธิดาของกษัตริย์

บทที่ 69

1 และกษัตริย์แห่งเอโดมสิ้นพระชนม์ในวันเหล่านั้น ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ และถูกฝังไว้ในพระวิหารที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ประทับของกษัตริย์ในแผ่นดินเอโดม
2 และลูกหลานของเอซาวได้ส่งคนไปยังเปธอร์ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำ และได้ไปรับชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีดวงตาสวยงามและรูปร่างหน้าตาดีมาจากที่นั่น ชื่อของเขาคือซาอูล และพวกเขาได้แต่งตั้งเขาเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขาในเมืองซามลาห์
3 และซาอูลได้ครองราชย์เหนือบรรดาบุตรของเอซาวในแผ่นดินเอโดมเป็นเวลาสี่สิบปี
4 และเมื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงเห็นว่าคำแนะนำที่บาลาอัมได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลนั้นไม่ได้ผล แต่พวกเขากลับมีบุตรหลานทวีจำนวนขึ้นทั่วแผ่นดินอียิปต์
5 ในสมัยนั้นฟาโรห์ทรงมีพระราชบัญชาให้ประกาศไปทั่วอียิปต์แก่ชนอิสราเอลว่า ห้ามมิให้ผู้ใดลดทอนงานที่ทำในแต่ละวันของตนลง
6 และผู้ใดที่ทำงานของตนบกพร่อง ไม่ว่าจะเป็นการฉาบปูนหรือการก่ออิฐ บุตรชายคนเล็กของเขาจะต้องเข้ามาทำงานแทน
7 และในสมัยนั้น การทำงานหนักของชาวอียิปต์ก็เพิ่มมากขึ้นสำหรับชนชาติอิสราเอล และดูเถิด หากอิฐก้อนใดขาดไปในการทำงานประจำวันของผู้ใด ชาวอียิปต์ก็จะแย่งชิงเด็กชายคนสุดท้องของเขาไปจากมารดา และนำเขาเข้าไปทำงานในอาคารแทนที่อิฐก้อนที่บิดาของเขาขาดไป
8 และชาวอียิปต์ก็กระทำเช่นนั้นต่อชาวอิสราเอลทั้งปวงทุกวันตลอดช่วงเวลาอันยาวนาน
9 แต่ในเวลานั้นเผ่าเลวีไม่ได้ร่วมมือกับชาวอิสราเอลซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาตั้งแต่แรก เพราะลูกหลานของเผ่าเลวีรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของชาวอียิปต์ที่กระทำต่อชาวอิสราเอลในตอนแรก

บทที่ 70

1 และในปีที่สามนับจากวันเกิดของโมเสส ฟาโรห์ประทับอยู่ในงานเลี้ยง โดยมีพระนางอัลปารานิทประทับอยู่ทางขวาและพระนางบาเธียประทับอยู่ทางซ้าย และโมเสสน้อยนอนอยู่บนพระทรวงของพระนาง และบาลาอัมบุตรของเบโอร์กับบุตรชายสองคนของเขา และบรรดาเจ้าชายแห่งราชอาณาจักรทั้งหมดประทับอยู่ที่โต๊ะอาหารต่อหน้าฟาโรห์
2 และเด็กหนุ่มนั้นก็ยื่นมือไปแตะพระเศียรของกษัตริย์ และหยิบมงกุฎจากพระเศียรของกษัตริย์มาสวมบนพระเศียรของตน
3 และเมื่อกษัตริย์และเหล่าเจ้าชายเห็นสิ่งที่เด็กชายทำ พวกเขาก็ตกใจกลัว และชายคนหนึ่งก็บอกเพื่อนบ้านด้วยความประหลาดใจ
4 และกษัตริย์ตรัสถามบรรดาเจ้าชายที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่ว่า "พวกเจ้าว่าอย่างไรในเรื่องนี้ และจะพิพากษาลงโทษเด็กชายผู้นี้อย่างไรเพราะการกระทำเช่นนี้?"
5 และบาลาอัม บุตรของเบเออร์ นักมายากล ได้ตอบต่อหน้ากษัตริย์และเหล่าเจ้าชายว่า "ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความฝันที่พระองค์ทรงฝันเมื่อหลายวันก่อน และความฝันที่ข้าราชบริพาร

ของพระองค์ได้แปลให้พระองค์ฟังด้วยเถิด พระเจ้าของข้าพระองค์”
6 ฉะนั้น เด็กคนนี้จึงเป็นชาวฮีบรูผู้หนึ่ง ซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในตัวเขา ขออย่าให้พระเจ้าของข้าพเจ้า กษัตริย์ทรงคิดว่าเด็กคนนี้ทำสิ่งนี้โดยปราศจากความรู้เลย
7 เพราะเขาเป็นเด็กชาวฮีบรู และมีสติปัญญาและความเข้าใจอยู่ในตัว แม้ว่าเขายังเป็นเด็กอยู่ก็ตาม และด้วยสติปัญญา เขาได้กระทำการนี้และเลือกอาณาจักรอียิปต์มาเป็นของตนเอง
8 เพราะนี่เป็นวิธีการของชาวฮีบรูทั้งปวงที่จะหลอกลวงกษัตริย์และขุนนางของพวกเขา โดยกระทำการทั้งปวงอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม เพื่อทำให้กษัตริย์แห่งแผ่นดินและผู้คนของพวกเขาสั่นสะเทือน
9 แน่นอนท่านก็รู้ว่าอับราฮัมบิดาของพวกเขาได้กระทำเช่นนั้น คือหลอกลวงกองทัพของนิมโรดกษัตริย์แห่งบาเบล และอาบิเมเลคกษัตริย์แห่งเกรา์ และได้ครอบครองดินแดนของลูกหลานของเฮทและอาณาจักรทั้งหลายของคานาอัน
10 และพระองค์เสด็จลงไปยังอียิปต์และตรัสถึงซาราห์ภรรยาของเขาว่า “นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” เพื่อจะหลอกลวงอียิปต์และกษัตริย์ของอียิปต์
11 อิสอัคบุตรชายของเขาก็ทำเช่นนั้นเช่นกัน เมื่อเขาไปที่เกรา์และอาศัยอยู่ที่นั่น และกำลังของเขาก็มีชัยเหนือทัพของอาบิเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตีย
12 เขายังคิดจะทำให้ราชอาณาจักรของชาวฟิลิสเตียสั่นคลอนด้วยการกล่าวว่าเรเบคกาภรรยาของเขาเป็นน้องสาวของเขาเอง
13 ยาโคบยังทรยศพี่ชายของตนด้วย โดยแย่งชิงสิทธิในการเป็นทายาทและพรที่พี่ชายได้รับไปจากเขา
14 แล้วเขาจึงไปที่เมืองปาดานอารัม ไปที่บ้านของลาบัน น้องชายของมารดาเขา และได้หลอกล่อเอาลูกสาวของเขา ฝูงวัวและทรัพย์สินทั้งหมดของเขามา แล้วหนีไปกลับไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาบิดาของเขา
15 บุตรชายของเขาขายโยเซฟน้องชายของตน ซึ่งโยเซฟได้ลงไปยังอียิปต์และกลายเป็นทาส ถูกขังอยู่ในคุกเป็นเวลาสิบสองปี
16 จนกระทั่งฟาโรห์องค์ก่อนทรงฝัน และทรงปล่อยพระองค์นั้นออกจากคุก และทรงยกย่องพระองค์นั้นให้สูงกว่าบรรดาเจ้าชายทั้งหลายในอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงแปลความฝันให้ฟาโรห์องค์ก่อนฟัง
17 และเมื่อพระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดความกันดารอาหารทั่วแผ่นดิน พระองค์จึงทรงส่งคนไปเรียกบิดาและพี่น้องทั้งหมดรวมทั้งคนในครอบครัวของบิดามา และทรงเลี้ยงดูพวกเขาโดยไม่คิดค่าตอบแทนใดๆ และทรงซื้อชาวอียิปต์มาเป็นทาส
18 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดทอดพระเนตรดูเถิด เด็กคนนี้ได้ลุกขึ้นมาแทนที่พวกเขาในอียิปต์ เพื่อกระทำการตามแบบอย่างของพวกเขา และเพื่อเยาะเย้ยกษัตริย์ เจ้าชาย และผู้พิพากษาทุกคน
19 ถ้าเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์ ขอให้เราหลั่งโลหิตของเขาลงบนพื้นดินเดี๋ยวนี้ เพื่อไม่ให้เขาเติบโตขึ้นมาและแย่งชิงการปกครองไปจากพระหัตถ์ของพระองค์ และความหวังของอียิปต์จะสูญสิ้นไปหลังจากที่เขาได้ครองราชย์แล้ว
20 บาลาอัมทูลกษัตริย์ว่า “ให้เราเรียกบรรดาผู้พิพากษาและปราชญ์ของอียิปต์มาทั้งหมด เพื่อเราจะได้รู้ว่าเด็กชายผู้นี้สมควรได้รับโทษประหารชีวิตตามที่พระองค์ตรัสไว้หรือไม่ แล้วเราจะได้ลงมือประหารเขา”
21 และฟาโรห์ทรงส่งคนไปเรียกบรรดาปราชญ์ของอียิปต์มาเข้าเฝ้า และทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา ทูตสวรรค์นั้นมีลักษณะเหมือนปราชญ์คนหนึ่งของอียิปต์
22 และกษัตริย์ตรัสกับปราชญ์ทั้งหลายว่า “พวกท่านคงได้ยินเรื่องที่เด็กชายชาวฮีบรูผู้นี้ซึ่งอยู่ในบ้านได้กระทำแล้ว และบาลาอัมก็ได้ตัดสินเรื่องนี้ตามนั้น”
23 จงพิพากษาด้วยตนเองเถิด และดูว่าเด็กชายผู้นั้นสมควรได้รับโทษอย่างไรสำหรับสิ่งที่เขาได้กระทำ
24 และทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งมีลักษณะเหมือนปราชญ์องค์หนึ่งของฟาโรห์ ได้ตอบและกล่าวต่อไปนี้ต่อหน้าปราชญ์ทั้งหลายของอียิปต์และต่อหน้ากษัตริย์และบรรดาเจ้าชาย:
25 ถ้าพระราชประสงค์จะทรงให้พระราชาทรงเรียกคนมานำหินโอนิกซ์และถ่านไฟมาวางไว้ต่อหน้าเด็กนั้น และถ้าเด็กนั้นยื่นมือไปหยิบหินโอนิกซ์ได้ เราก็จะรู้ว่าเด็กนั้นทำทุกสิ่งอย่างด้วยสติปัญญา และเราจะต้องฆ่าเขาเสีย
26 แต่ถ้าเขายื่นมือไปแตะถ่านไฟ เราก็จะรู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจทำเช่นนั้น และเขาจะมีชีวิตอยู่
27 และเรื่องนั้นก็ดูเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์และบรรดาผู้มีอำนาจ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงทำตามคำของทูตสวรรค์ของพระเจ้า
28 และกษัตริย์ทรงสั่งให้นำหินโอนิกซ์และถ่านมาวางไว้ต่อหน้าโมเสส
29 และพวกเขาวางเด็กชายไว้ตรงหน้าพวกเขา และเด็กชายพยายามยื่นมือไปแตะหินโอนิกซ์ แต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจับมือของเขาและวางลงบนถ่าน และถ่านก็ดับลงในมือของเขา แล้วเขาก็ยกมันขึ้นใส่ปาก และทำให้ริมฝีปากและลิ้นของเขาไหม้ไปบางส่วน และเขาก็รู้สึกหนักปากและลิ้น
30 เมื่อกษัตริย์และบรรดาผู้มีอำนาจเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็รู้ว่าโมเสสไม่ได้กระทำการอย่างชาญฉลาดในการถอดมงกุฎออกจากพระเศียรของกษัตริย์
31 ดังนั้นกษัตริย์และบรรดาเจ้าชายจึงไม่ฆ่าเด็กนั้น โมเสสจึงอยู่ในพระราชวังของฟาโรห์ เติบโตขึ้น และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา
32 และขณะที่เด็กชายอยู่ในพระราชวัง เขาได้สวมเสื้อคลุมสีม่วง และเติบโตขึ้นท่ามกลางโอรสธิดาของกษัตริย์
33 เมื่อโมเสสเติบโตขึ้นในพระราชวัง บาเธียธิดาของฟาโรห์ก็ถือว่าเขาเป็นเหมือนบุตรชาย และบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ก็ให้เกียรติเขา และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็เกรงกลัวเขา

34 และโมเสสได้เสด็จไปยังดินแดนโกเชนทุกวัน ซึ่งเป็นที่ที่พี่น้องของเขาคือชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ และโมเสสได้เห็นพวกเขาทุกวันอยู่ในสภาพเหนื่อยหอบและทำงานหนัก
35 แล้วโมเสสก็ถามพวกเขาว่า “เหตุใดท่านจึงต้องทำงานหนักเช่นนี้ทุกวัน?”
36 และพวกเขาเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขา และคำสั่งทั้งหมดที่ฟาโรห์ได้บัญญัติไว้แก่พวกเขาก่อนที่เขาจะเกิด
37 และพวกเขาเล่าให้เขาฟังถึงแผนการทั้งหมดที่บาลาอัมบุตรของเบออร์ได้วางแผนไว้ต่อต้านพวกเขา และแผนการที่บาลาอัมได้วางแผนไว้เพื่อจะฆ่าเขาเมื่อเขาได้ถอดมงกุฎของกษัตริย์ออกจากศีรษะของเขา
38 เมื่อโมเสสได้ยินเรื่องเหล่านี้ เขาก็โกรธบาลาอัมมาก และพยายามจะฆ่าเขา โดยดักซุ่มโจมตีเขาอยู่ทุกวัน
39 และบาลาอัมก็กลัวโมเสส เขาและบุตรชายทั้งสองจึงลุกขึ้นหนีออกจากอียิปต์ และไปอยู่ในดินแดนคูชเพื่อไปอยู่กับคิเคียนัส กษัตริย์แห่งคูช
40 และโมเสสอยู่ในพระราชวัง เข้าออกอยู่ตลอดเวลา พระเจ้าทรงโปรดปรานโมเสสในสายพระเนตรของฟาโรห์ บรรดาข้าราชบริพาร และชาวอียิปต์ทั้งปวง และพวกเขารักโมเสสอย่างยิ่ง
41 และเมื่อถึงวันที่โมเสสไปที่โกเชนเพื่อไปพบพี่น้องของเขา เขาก็ได้เห็นชาวอิสราเอลแบกภาระหนักและทำงานหนัก โมเสสก็เศร้าโศกเสียใจเพราะเหตุนี้
42 และโมเสสก็กลับไปยังอียิปต์ และมาถึงพระราชวังของฟาโรห์ และเข้าเฝ้ากษัตริย์ แล้วโมเสสก็กราบลงต่อหน้ากษัตริย์
43 และโมเสสทูลฟาโรห์ว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามาเพื่อขอร้องพระองค์เพียงเล็กน้อย โปรดอย่าหันหน้าหนีข้าพเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์” และฟาโรห์ตรัสตอบว่า “พูดมาเถิด”
44 และโมเสสทูลฟาโรห์ว่า “ขอให้บรรดาชาวอิสราเอลที่อยู่ในโกเชนได้พักผ่อนจากการทำงานสักวันหนึ่งเถิด”
45 และกษัตริย์ตรัสตอบโมเสสว่า “ดูเถิด เราได้เงยหน้าขึ้นเพื่อจะประทานสิ่งที่เจ้าขอในเรื่องนี้”
46 และฟาโรห์ทรงมีพระราชดำรัสประกาศไปทั่วอียิปต์และโกเชนว่า
47 กษัตริย์ตรัสกับพวกเจ้าทั้งหลายที่เป็นลูกหลานอิสราเอลว่า พวกเจ้าจงทำงานและงัดไม้ทำเป็นเวลาหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงพักผ่อน และอย่าทำงานใดๆ อีกเลย จงทำเช่นนี้ทุกวันตามที่กษัตริย์และโมเสสบุตรของบาเธียได้บัญชาไว้
48 และโมเสสก็ยินดีในสิ่งนี้ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงประทานให้แก่เขา และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ทำตามที่โมเสสสั่ง
49 เพราะเหตุนี้ พระยาห์เวห์ทรงตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่า พระองค์ทรงเริ่มระลึกถึงชนชาติอิสราเอลเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้นเพื่อเห็นแก่บรรพบุรุษของพวกเขา
50 และพระเจ้าทรงอยู่กับโมเสส และพระเกียรติของพระองค์ก็แพร่ไปทั่วอียิปต์
51 และโมเสสก็กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของชาวอียิปต์ทั้งปวง และในสายตาของชาวอิสราเอลทั้งปวง เพราะเขาแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับชนชาติอิสราเอล และกล่าวถ้อยคำแห่งสันติสุขต่อกษัตริย์เกี่ยวกับพวกเขา

บทที่ 71

1 เมื่อโมเสสอายุได้สิบแปดปี เขาก็ปรารถนาจะไปพบบิดามารดาจึงเดินทางไปหาพวกท่านที่โกเชน และเมื่อโมเสสมาถึงใกล้โกเชน เขาก็มาถึงที่ซึ่งชาวอิสราเอลกำลังทำงานอยู่ และเขาสังเกตเห็นภาระของพวกเขา จึงเห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังทำร้ายพี่น้องชาวฮีบรูคนหนึ่ง
2 และเมื่อชายผู้ถูกตีเห็นโมเสส เขาก็วิ่งเข้าไปขอความช่วยเหลือจากโมเสส เพราะโมเสสเป็นที่เคารพนับถืออย่างมากในราชสำนักของฟาโรห์ เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้าด้วย ชาวอียิปต์คนนี้มาที่บ้านของข้าพเจ้าในเวลากลางคืน มัดข้าพเจ้า และล่วงเกินภรรยาของข้าพเจ้าต่อหน้าข้าพเจ้า และบัดนี้เขากำลังจะเอาชีวิตข้าพเจ้า”
3 เมื่อโมเสสได้ยินเรื่องชั่วร้ายนั้น เขาก็โกรธชาวอียิปต์คนนั้นมาก เขาจึงเดินไปดูรอบๆ และเมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้น เขาก็ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นแล้วซ่อนศพไว้ในทราย และช่วยชาวฮีบรูให้พ้นจากมือของผู้ที่ฆ่าเขา
4 และชาวฮีบรูนั้นก็กลับไปยังบ้านของตน และโมเสสก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วออกไปและกลับมายังพระราชวัง
5 และเมื่อชายผู้นั้นกลับถึงบ้าน เขาก็คิดจะหย่ากับภรรยา เพราะในวงศ์วานของยาโคบนั้นไม่ถูกต้องที่ชายใดจะมามีสัมพันธ์กับภรรยาหลังจากที่นางได้แปดเปื้อนไปแล้ว
6 หญิงนั้นจึงไปบอกพี่น้องของนาง และพี่น้องของนางก็พยายามจะฆ่าเขา แต่เขาหนีกลับบ้านไปรอดพ้นไปได้
7 และในวันที่สอง โมเสสได้ออกไปหาพี่น้องของเขา และได้เห็นชายสองคนกำลังทะเลาะกัน โมเสสจึงกล่าวแก่คนชั่วว่า “ทำไมเจ้าจึงทำร้ายเพื่อนบ้านของเจ้า?”
8 และพระองค์ตรัสตอบโมเสสว่า “ใครตั้งเจ้าให้เป็นเจ้าชายและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา? เจ้าคิดจะฆ่าเราเหมือนที่เจ้าฆ่าชาวอียิปต์หรือ?” โมเสสกลัวและกล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นที่รู้กันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”
9 และฟาโรห์ทรงได้ยินเรื่องนี้ จึงทรงสั่งให้ฆ่าโมเสส พระเจ้าจึงทรงส่งทูตสวรรค์มาปรากฏแก่ฟาโรห์ในรูปของนายทหารองครักษ์
10 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เอาดาบจากมือของหัวหน้าทหารยาม และตัดศีรษะของเขาด้วยดาบนั้น เพราะรูปลักษณ์ของหัวหน้าทหารยามได้เปลี่ยนไปเป็นรูปลักษณ์ของโมเสส
11 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้จับมือขวาของโมเสส และพาเขาออกมาจากอียิปต์ และพาเขาไปตั้งไว้ข้างนอกเขตแดนของอียิปต์ ซึ่งเป็นระยะทางสี่สิบวันเดินทาง

12 และอาโรนผู้เป็นพี่ชายของเขาอยู่เพียงลำพังในแผ่นดินอียิปต์ และเขาได้พยากรณ์แก่ชนชาติอิสราเอลว่า
13 พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านตรัสว่า จงละทิ้งสิ่งที่น่ารังเกียจในสายตาของตนเสียแต่ละคน และอย่าทำให้ตนเองแปดเปื้อนด้วยรูปเคารพของอียิปต์
14 และชาวอิสราเอลก็กบฏและไม่เชื่อฟังอาโรนในเวลานั้น
15 และพระเจ้าทรงคิดจะทำลายพวกเขาเสีย หากไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
16 ในสมัยนั้น พระหัตถ์ของฟาโรห์ยังคงกดขี่ข่มเหงชนอิสราเอลอย่างรุนแรง จนกระทั่งพระเจ้าทรงส่งพระวจนะมาและทรงรับฟังพวกเขา

บทที่ 72

1 และในสมัยนั้นได้เกิดสงครามใหญ่ระหว่างชาวเมืองคูชกับชาวเมืองทางตะวันออกและอาราม และพวกเขาก่อกบฏต่อกษัตริย์แห่งคูชผู้ซึ่งปกครองพวกเขาอยู่
2 ดังนั้นกษัตริย์คิเคียนัสแห่งคูชจึงยกทัพพร้อมลูกหลานชาวคูชทั้งหมด ซึ่งเป็นชนชาติที่มีจำนวนมากมายดุจเม็ดทราย ไปทำสงครามกับอารามและชนชาติจากทางตะวันออก เพื่อปราบปรามพวกเขาให้ราบคาบ
3 และเมื่อคิเคียนัสออกไปแล้ว เขาได้ฝากบาลาอัมนักมายากลไว้กับบุตรชายสองคนของเขา เพื่อเฝ้าเมืองและคนชั้นต่ำที่สุดในแผ่นดินนั้น
4 ดังนั้นคิเคียนัสจึงยกทัพไปหาอารามและชาวตะวันออก และต่อสู้กับพวกเขา สังหารพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดก็ล้มลงบาดเจ็บต่อหน้าคิเคียนัสและผู้คนของเขา
5 และเขาจับพวกเขาส่วนใหญ่ไปเป็นเชลย และนำพวกเขามาอยู่ภายใต้การปกครองเช่นเดิม และตั้งค่ายบนแผ่นดินของพวกเขาเพื่อเก็บภาษีจากพวกเขาตามธรรมเนียม
6 และเมื่อกษัตริย์แห่งคูชทรงมอบหมายให้บาลาอัมบุตรของเบโอร์เฝ้าเมืองและคนยากจนในเมืองนั้น เขาก็ลุกขึ้นยุยงประชาชนในเมืองให้ก่อกบฏต่อกษัตริย์คิเคียนัส เพื่อไม่ให้พระองค์เสด็จเข้าเมืองเมื่อเสด็จกลับมา
7 และประชาชนในแผ่นดินนั้นก็เชื่อฟังพระองค์ และสาบานต่อพระองค์ แต่งตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา และแต่งตั้งบุตรชายทั้งสองของพระองค์เป็นแม่ทัพ
8 ดังนั้นพวกเขาจึงลุกขึ้นและสร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่ที่มุมทั้งสอง และพวกเขาสร้างอาคารที่แข็งแกร่งมาก
9 และที่มุมที่สาม พวกเขาขุดคูน้ำจำนวนนับไม่ถ้วนระหว่างเมืองกับแม่น้ำซึ่งล้อมรอบแผ่นดินคูชทั้งหมด และพวกเขาทำให้น้ำในแม่น้ำพุ่งขึ้นมาจากที่นั่น
10 ณ มุมที่สี่ พวกเขารวบรวมงูจำนวนมากด้วยคาถาและเวทมนตร์ และพวกเขาเสริมความแข็งแกร่งให้กับเมืองและอาศัยอยู่ในนั้น และไม่มีใครเข้าหรือออกได้ก่อนที่พวกเขาจะเข้ามา
11 และคิเคียนัสได้ยกทัพไปรบกับอารามและชาวตะวันออก และปราบพวกเขาได้เช่นเคย พวกเขาจึงถวายบรรณาการแก่เขาตามปกติ แล้วเขาก็กลับไปยังดินแดนของตน
12 และเมื่อกษัตริย์คิเคียนัสแห่งคูชเสด็จเข้าเมืองพร้อมกับบรรดาแม่ทัพทั้งหลาย พวกเขาก็เงยหน้าขึ้นมองและเห็นว่ากำแพงเมืองถูกสร้างขึ้นสูงขึ้นอย่างมาก พวกเขาทั้งหลายจึงประหลาดใจยิ่งนัก
13 พวกเขาจึงพูดกันว่า “เป็นเพราะพวกเขาเห็นว่าเราล่าถอยในการรบ และพวกเขาก็กลัวเรามาก จึงได้ก่อเหตุนี้ขึ้น คือสร้างกำแพงเมืองและเสริมความแข็งแกร่ง เพื่อไม่ให้กษัตริย์แห่งคานาอันมายกทัพมารบกับพวกเขา”
14 ดังนั้นกษัตริย์และกองทหารจึงมาถึงประตูเมือง และเมื่อมองขึ้นไปก็เห็นว่าประตูเมืองทุกบานปิดอยู่ จึงร้องบอกยามว่า “โปรดเปิดประตูให้เราด้วย เพื่อเราจะได้เข้าไปในเมือง”
15 แต่ยามรักษาการณ์ปฏิเสธที่จะเปิดประตูให้พวกเขาตามคำสั่งของบาลาอัม นักมายากล กษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาไม่อนุญาตให้พวกเขาเข้าไปในเมือง
16 ดังนั้นพวกเขาจึงยกทัพต่อสู้กับพวกนั้นตรงข้ามประตูเมือง และในวันนั้นทหารของคิเคียนัสเสียชีวิตไปหนึ่งร้อยสามสิบคน
17 และในวันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ยังคงต่อสู้กันต่อไป พวกเขาต่อสู้กันที่ริมแม่น้ำ พวกเขาพยายามจะข้ามไปแต่ก็ไม่สามารถข้ามไปได้ บางคนจึงจมลงไปในหลุมและตายไป
18 ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงสั่งให้พวกเขาตัดต้นไม้เพื่อทำแพสำหรับใช้ข้ามไปยังอีกฟากหนึ่ง และพวกเขาก็ทำตามนั้น
19 และเมื่อพวกเขามาถึงบริเวณคูน้ำ น้ำก็ปั่นป่วนราวกับกังหันน้ำ และคนสองร้อยคนบนแพสิบลำก็จมน้ำตาย
20 และในวันที่สาม พวกเขาได้ยกทัพมาสู้รบที่บริเวณที่มีงูอยู่ แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้ที่นั่นได้ เพราะงูได้ฆ่าพวกเขาไปหนึ่งร้อยเจ็ดสิบคน และพวกเขาก็เลิกสู้รบกับคูช และพวกเขาได้ล้อมเมืองคูชไว้เป็นเวลาเก้าปี ไม่มีใครออกมาหรือเข้าไปได้เลย
21 ในเวลานั้นที่เกิดสงครามและการล้อมเมืองคูช โมเสสจึงหนีออกจากอียิปต์เพื่อหนีฟาโรห์ที่พยายามจะฆ่าเขาเพราะโมเสสได้ฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่ง
22 และเมื่อโมเสสอายุได้สิบแปดปี เขาก็หนีออกจากอียิปต์เพื่อหลบจากพระพักตร์ของฟาโรห์ และเขาก็หนีไปถึงค่ายของคิเคียนัส ซึ่งในเวลานั้นกำลังล้อมเมืองคูชอยู่
23 และโมเสสอยู่ในค่ายของคิเคียนัส กษัตริย์แห่งคูช เป็นเวลาเก้าปี ตลอดเวลาที่พวกเขาล้อมเมืองคูช โมเสสก็ออกไปและกลับเข้ามาพร้อมกับพวกเขา
24 และบรรดากษัตริย์ เจ้าชาย และเหล่าทหารทั้งหลายต่างรักโมเสส เพราะเขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่และคู่ควร รูปร่างของเขาสูงใหญ่ดุจสิงโตผู้สง่างาม ใบหน้าของเขาสว่างไสวดุจดวงอาทิตย์ และพละกำลังของเขาก็ดุจสิงโต และเขายังเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกด้วย

25 และเมื่อครบเก้าปี คิเคียนัสก็ล้มป่วยด้วยโรคร้ายแรง และโรคนั้นก็กำเริบจนเขาเสียชีวิตในวันที่เจ็ด
26 ดังนั้นบรรดาข้าราชบริพารจึงทำการดองศพพระองค์ แล้วแบกศพไปฝังไว้ตรงข้ามประตูเมืองทางทิศเหนือของแผ่นดินอียิปต์
27 และพวกเขาสร้างอาคารที่งดงาม แข็งแรง และสูงตระหง่านขึ้นเหนือวิหารนั้น และวางหินก้อนใหญ่ไว้ด้านล่าง
28 และบรรดาอาลักษณ์ของกษัตริย์ได้จารึกไว้บนศิลาเหล่านั้นถึงพระบารมีของกษัตริย์คิเคียนัส และการรบทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด สิ่งเหล่านั้นได้ถูกจารึกไว้ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
29 บัดนี้ เมื่อกษัตริย์คิเคียนัสแห่งคูชสิ้นพระชนม์ลง เหล่าทหารและผู้คนของพระองค์ก็โศกเศร้าอย่างมากเนื่องจากสงคราม
30 พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “โปรดให้คำแนะนำแก่เราว่าเราควรทำอย่างไรในเวลานี้ เพราะเราได้อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารห่างไกลจากบ้านเรือนมาเก้าปีแล้ว”
31 ถ้าเราบอกว่าจะต่อสู้กับเมืองนั้น พวกเราหลายคนจะบาดเจ็บหรือตาย และถ้าเราอยู่ที่นี่ในระหว่างการปิดล้อม เราก็จะต้องตายเช่นกัน
32 บัดนี้บรรดากษัตริย์แห่งอารามและบรรดาบุตรแห่งทิศตะวันออกจะได้ยินว่ากษัตริย์ของเราสิ้นพระชนม์แล้ว และพวกเขาจะโจมตีเราอย่างฉับพลันและเป็นศัตรู พวกเขาจะต่อสู้กับเราและจะไม่เหลือเราไว้แม้แต่คนเดียว
33 ฉะนั้นบัดนี้ให้เราไปตั้งกษัตริย์ปกครองเรา และให้เราอยู่ในเมืองที่ล้อมไว้จนกว่าเมืองนั้นจะถูกมอบให้แก่เรา
34 และในวันนั้น พวกเขาประสงค์จะเลือกชายคนหนึ่งจากกองทัพของคิเคียนัสมาเป็นกษัตริย์ แต่พวกเขาไม่พบผู้ใดที่ถูกใจเหมือนโมเสสที่จะมาปกครองพวกเขา
35 แล้วพวกเขาก็รีบถอดเสื้อผ้าของแต่ละคนออก แล้วโยนลงบนพื้นกองใหญ่ แล้ววางโมเสสไว้บนนั้น
36 และพวกเขาจึงลุกขึ้นเป่าแตรและร้องทูลต่อหน้าพระองค์ว่า “ขอให้พระราชาทรงพระเจริญ ขอให้พระราชาทรงพระเจริญ!”
37 และบรรดาประชาชนและขุนนางทั้งหลายได้สาบานต่อโมเสสว่าจะยกอาโดเนียห์ ราชินีชาวคูช ภรรยาของคิเคียนัส ให้เป็นภรรยาของโมเสส และในวันนั้นพวกเขาก็ได้แต่งตั้งโมเสสเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา
38 และในวันนั้นชาวเมืองคูชทั้งหมดได้ออกประกาศว่า ทุกคนต้องถวายสิ่งของที่อยู่ในครอบครองของตนแก่โมเสส
39 แล้วพวกเขาก็ปูผ้าผืนหนึ่งลงบนกองนั้น และแต่ละคนก็โยนสิ่งของที่ตนมีลงไปในกองนั้น คนหนึ่งโยนต่างหูทองคำ อีกคนหนึ่งโยนเหรียญ
40 ลูกหลานของคูชได้ถวายหินโอนิกซ์ หินบเดลเลียม ไข่มุกและหินอ่อนแก่โมเสสบนกองนั้น รวมทั้งเงินและทองคำจำนวนมากด้วย
41 และโมเสสได้นำเงินและทองคำทั้งหมด ภาชนะทั้งหมด และหินบเดลเลียมและหินโอนิกซ์ ซึ่งบรรดาบุตรของคูชได้มอบให้แก่เขา ไปเก็บไว้ในคลังสมบัติของเขา
42 และในวันนั้นโมเสสได้ครองราชย์เหนือชาวเมืองคูช แทนที่คิเคียนัส กษัตริย์แห่งเมืองคูช

บทที่ 73

1 ในปีที่ห้าสิบห้าแห่งรัชสมัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ หรือก็คือในปีที่หนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ดนับตั้งแต่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ โมเสสได้ครองราชย์ในแคว้นคูช
2 โมเสสมีอายุ 27 ปีเมื่อเริ่มครองราชย์เหนือคูช และครองราชย์อยู่ 40 ปี
3 และพระเจ้าทรงประทานความโปรดปรานและพระคุณแก่โมเสสในสายตาของชาวเมืองคูชทั้งปวง และชาวเมืองคูชก็รักโมเสสอย่างยิ่ง ดังนั้นโมเสสจึงได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าและจากมนุษย์
4 และในวันที่เจ็ดแห่งรัชสมัยของพระองค์ บรรดาบุตรธิดาของคูชทั้งหมดได้มารวมกันและมาอยู่ต่อหน้าโมเสส แล้วกราบลงกับพื้นต่อหน้าพระองค์
5 และบรรดาเด็กทั้งหลายก็ทูลพร้อมกันต่อหน้ากษัตริย์ว่า “ขอทรงโปรดให้คำแนะนำแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้รู้ว่าควรทำอย่างไรกับเมืองนี้”
6 เพราะบัดนี้เราได้ปิดล้อมเมืองนี้มาเป็นเวลาเก้าปีแล้ว และไม่ได้พบหน้าลูกหลานและภรรยาของเราเลย
7 กษัตริย์จึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังคำบัญชาของข้าในทุกสิ่งที่ข้าจะสั่ง พระเจ้าจะทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือเราและเราจะยึดเมืองนี้ได้”
8 เพราะถ้าเราสู้รบกับพวกเขาเหมือนในสงครามครั้งก่อนที่เราเคยสู้รบกับพวกเขาก่อนที่คิเคียนัสจะตาย พวกเราหลายคนก็จะล้มลงบาดเจ็บเหมือนครั้งก่อน
9 ฉะนั้นจงดูเถิด นี่คือคำแนะนำสำหรับท่านในเรื่องนี้ ถ้าท่านเชื่อฟังเสียงของเรา เมืองนี้ก็จะตกอยู่ในมือของเรา
10 ดังนั้นกองกำลังทั้งหมดจึงทูลกษัตริย์ว่า “สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าของเราทรงบัญชา เราจะทำตามนั้น”
11 และโมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า จงไปประกาศให้ทั่วทั้งค่ายแก่ประชาชนทั้งหมดว่า
12 กษัตริย์ตรัสว่า จงเข้าไปในป่าและนำลูกนกกระสามาด้วย คนละตัวในมือของตน
13 และผู้ใดฝ่าฝืนพระบัญญัติของกษัตริย์ และไม่นำบุตรของตนมาถวาย ผู้นั้นจะต้องตาย และกษัตริย์จะยึดทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
14 และเมื่อเจ้าพาพวกเขามา พวกเขาก็อยู่ในความดูแลของเจ้า เจ้าจงเลี้ยงดูพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะเติบโต และเจ้าจงสอนพวกเขาให้โฉบเฉี่ยวล่าเหยื่อ เหมือนอย่างลูกเหยี่ยว
15 ดังนั้นบรรดาบุตรธิดาของคูชจึงได้ยินถ้อยคำของโมเสส และพวกเขาก็ลุกขึ้นประกาศไปทั่วค่ายว่า

16 กษัตริย์ทรงมีพระราชบัญชาแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่เป็นลูกหลานของคูชว่า จงไปที่ป่าด้วยกัน และจับลูกนกกระสาแต่ละคนไว้ในมือ แล้วนำกลับบ้าน
17 และผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของกษัตริย์ ผู้นั้นจะต้องถึงแก่ความตาย และกษัตริย์จะทรงยึดทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่เป็นของเขาคืน
18 และประชาชนทั้งหมดก็ทำตามนั้น พวกเขาออกไปในป่า ปีนต้นสน และจับลูกนกกระสาได้คนละตัวในมือ แล้วนำไปเลี้ยงในทะเลทรายตามคำสั่งของกษัตริย์ และฝึกให้พวกมันโฉบเฉี่ยวเหมือนลูกเหยี่ยว
19 และเมื่อเลี้ยงลูกนกกระสาจนโตแล้ว กษัตริย์ก็ทรงสั่งให้งดอาหารลูกนกกระสาเป็นเวลาสามวัน และประชาชนทุกคนก็ปฏิบัติตาม
20 และในวันที่สาม กษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า จงเสริมกำลังตนเองและจงเป็นคนกล้าหาญ จงสวมเกราะและคาดดาบให้แต่ละคน จงขี่ม้าของตนและถือลูกนกกระสาในมือของแต่ละคน
21 และเราจะลุกขึ้นต่อสู้กับเมืองนั้น ณ ที่ซึ่งมีงูอยู่ และประชาชนทั้งหมดก็ทำตามที่กษัตริย์ทรงบัญชา
22 แล้วพวกเขาก็ต่างอุ้มลูกนกของตนไว้ในมือ แล้วก็ไป และเมื่อพวกเขามาถึงที่อยู่ของงู กษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า จงส่งลูกนกกระสาของตนออกไปจับงูเหล่านั้นเถิด
23 และพวกเขาก็ส่งนกกระสาหนุ่มของตนออกไปตามคำสั่งของกษัตริย์ และนกกระสาหนุ่มเหล่านั้นก็วิ่งเข้าตะครุบงูและกินงูเหล่านั้นจนหมดสิ้นไปจากที่นั่น
24 เมื่อกษัตริย์และประชาชนได้เห็นว่างูทั้งหมดถูกทำลายไปในสถานที่นั้นแล้ว ประชาชนทั้งหมดก็ส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี
25 และพวกเขาก็เข้าโจมตีเมืองนั้นและยึดเมืองนั้นได้ และพวกเขาก็เข้าไปในเมืองนั้น
26 ในวันนั้น ชาวเมืองเสียชีวิตไปหนึ่งพันหนึ่งร้อยคน รวมทั้งประชากรทั้งหมดของเมืองนั้นด้วย แต่ฝ่ายที่ล้อมเมืองนั้นไม่มีใครตายเลยสักคน
27 ดังนั้นบรรดาบุตรของคูชจึงต่างแยกย้ายกันกลับบ้านไปหาภรรยาและบุตรของตน และไปหาทรัพย์สินทั้งหมดของตน
28 เมื่อบาลาอัมผู้มีเวทมนตร์เห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้ว เขาจึงเปิดประตูเมืองและพาบุตรชายสองคนและพี่น้องอีกแปดคนหนีกลับไปยังอียิปต์เพื่อเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
29 พวกเขาคือบรรดาพ่อมดและนักมายากลที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ ซึ่งยืนหยัดต่อต้านโมเสสเมื่อพระเจ้าทรงส่งภัยพิบัติลงมายังอียิปต์
30 ดังนั้นโมเสสจึงยึดเมืองนั้นได้ด้วยสติปัญญาของเขา และชาวเมืองคูชก็แต่งตั้งเขาขึ้นครองบัลลังก์แทนคิเคียนัสกษัตริย์แห่งคูช
31 และพวกเขาได้สวมมงกุฎหลวงให้แก่พระองค์ และทรงยกอาโดเนียห์ ราชินีชาวคูช ภรรยาของคิเคียนัส ให้แก่พระองค์
32 และโมเสสเกรงกลัวพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา เขาจึงไม่เข้าไปหาเธอ และไม่หันสายตาไปทางเธอเลย
33 เพราะโมเสสระลึกได้ว่าอับราฮัมได้ให้เอลีเอเซอร์ผู้รับใช้ของเขาสาบานไว้ว่า “เจ้าอย่าเอาหญิงใดจากบรรดาธิดาแห่งคานาอันมาเป็นภรรยาของอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้า”
34 และสิ่งที่อิสอัคได้กระทำเมื่อยาโคบหนีจากพี่ชายของเขา เมื่ออิสอัคสั่งยาโคบว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงชาวคานาอันและอย่าหมั้นหมายกับบุตรคนใดของฮาม”
35 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงมอบฮาม บุตรของโนอาห์ และลูกหลานของเขา รวมทั้งเชื้อสายทั้งหมดของเขา ให้เป็นทาสแก่ลูกหลานของเชมและลูกหลานของยาเฟท และแก่ลูกหลานของพวกเขาต่อจากนั้น ให้เป็นทาสตลอดไป
36 ดังนั้นโมเสสจึงไม่หันใจหรือสายตาไปหาภรรยาของคิเคียนัสเลยตลอดรัชสมัยที่เขาปกครองคูช
37 และโมเสสยำเกรงพระเจ้าของเขาตลอดชีวิต และโมเสสดำเนินชีวิตต่อหน้าพระเจ้าด้วยความจริงใจด้วยสุดจิตสุดใจ เขาไม่หันเหจากทางที่ถูกต้องตลอดชีวิตของเขา เขาไม่ละทิ้งทางทั้งทางขวาหรือทางซ้าย ซึ่งอับราฮัม อิสอัค และยาโคบได้ดำเนินมา
38 และโมเสสก็เข้มแข็งขึ้นในอาณาจักรของชาวคูช และเขาก็ปกครองชาวคูชด้วยสติปัญญาตามปกติของเขา และโมเสสก็เจริญรุ่งเรืองในอาณาจักรของเขา
39 ในเวลานั้น อารามและชาวตะวันออกได้ยินข่าวว่ากษัตริย์คิเคียนัสแห่งคูชสิ้นพระชนม์ อารามและชาวตะวันออกจึงก่อกบฏต่อคูชในสมัยนั้น
40 และโมเสสได้รวบรวมชาวเมืองคูชทั้งหมด ซึ่งเป็นชนชาติที่มีอำนาจมาก ประมาณสามหมื่นคน แล้วเขาก็ออกไปรบกับอารามและชาวตะวันออก
41 และพวกเขาก็ไปหาชนชาติทางทิศตะวันออกก่อน และเมื่อชนชาติทางทิศตะวันออกได้ยินข่าวของพวกเขา พวกเขาก็ไปพบพวกเขาและต่อสู้กับพวกเขา
42 และสงครามกับชาวตะวันออกนั้นรุนแรงมาก พระเจ้าจึงทรงมอบชาวตะวันออกทั้งหมดไว้ในมือของโมเสส และมีชายประมาณสามร้อยคนถูกฆ่าตาย
43 และบรรดาชนชาติทางทิศตะวันออกก็หันหลังกลับไป โมเสสและลูกหลานของคูชจึงติดตามไปปราบปรามพวกเขา และเก็บภาษีจากพวกเขาตามธรรมเนียมของพวกเขา
44 ดังนั้นโมเสสและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจึงเดินทางจากที่นั่นไปยังแผ่นดินอารามเพื่อทำสงคราม
45 และชาวเมืองอารามก็ออกไปต้อนรับพวกเขา และต่อสู้กับพวกเขา แล้วพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของโมเสส และชาวเมืองอารามหลายคนก็ล้มลงบาดเจ็บ
46 และชาวเมืองอารัมก็ถูกโมเสสและชาวเมืองคูชปราบปรามและจ่ายภาษีตามปกติด้วย
47 และโมเสสได้นำอารัมและชาวตะวันออกไปอยู่ภายใต้การปกครองของชาวคูช และโมเสสกับประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้เดินทางไปยังดินแดนของชาวคูช

48 และโมเสสก็เสริมกำลังตนเองในอาณาจักรของชาวคูช และพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา และชาวคูชทั้งหลายก็เกรงกลัวเขา

บทที่ 74

1 เมื่อสิ้นปี กษัตริย์ซาอูลแห่งเอโดมก็สิ้นพระชนม์ และบาอัลฮานันโอรสของอัคบอร์ได้ขึ้นครองราชย์แทน
2 ในปีที่สิบหกแห่งรัชสมัยของโมเสสเหนือคูช บาอัลฮานัน บุตรของอัคบอร์ ได้ครองราชย์ในแผ่นดินเอโดมเหนือลูกหลานของเอโดมทั้งหมดเป็นเวลาสามสิบแปดปี
3 ในสมัยของพระองค์ โมอับได้ก่อกบฏต่ออำนาจของเอโดม หลังจากที่อยู่ภายใต้การปกครองของเอโดมมาตั้งแต่สมัยของฮาดัด บุตรของเบดัด ผู้ซึ่งได้โจมตีโมอับและมีเดียน และทำให้โมอับตกอยู่ภายใต้การปกครองของเอโดม
4 และเมื่อบาอัลฮานัน บุตรของอัคบอร์ ขึ้นครองราชย์เหนือเอโดม บรรดาบุตรของโมอับก็ละทิ้งความจงรักภักดีต่อเอโดม
5 และในสมัยนั้น พระเจ้าอังเกียสแห่งแอฟริกาได้สิ้นพระชนม์ และพระโอรสของพระองค์คือพระเจ้าอัซดรูบาลได้ขึ้นครองราชย์แทน
6 และในวันเหล่านั้น เจเนียส กษัตริย์แห่งบุตรของคิตติม สิ้นพระชนม์ และพวกเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในวิหารที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นสำหรับพระองค์เองในที่ราบคาโนเปียเพื่อเป็นที่ประทับ และลาตินัสได้ขึ้นครองราชย์แทน
7 ในปีที่ยี่สิบสองแห่งรัชสมัยของโมเสสเหนือชาวเมืองคูช ลาตินัสได้ครองราชย์เหนือชาวเมืองคิตติมเป็นเวลาสี่สิบห้าปี
8 และพระองค์ทรงสร้างหอคอยใหญ่โตและแข็งแกร่งสำหรับพระองค์เอง และทรงสร้างวิหารอันงดงามไว้ภายในนั้นเพื่อเป็นที่ประทับ เพื่อทรงปกครองตามธรรมเนียมปฏิบัติ
9 ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระราชดำรัสประกาศแก่บรรดาช่างฝีมือผู้ชำนาญการ ซึ่งได้สร้างเรือจำนวนมากถวายแด่พระองค์
10 และลาตินัสได้รวบรวมกำลังพลทั้งหมดของเขา และพวกเขาก็มาทางเรือเพื่อไปรบกับอัซดรูบาลโอรสของอังเกียส กษัตริย์แห่งแอฟริกา และพวกเขาก็มาถึงแอฟริกาและเข้าปะทะกับอัซดรูบาลและกองทัพของเขา
11 และลาตินัสก็มีชัยเหนืออัซดรูบาล และลาตินัสได้ยึดท่อส่งน้ำซึ่งบิดาของอัซดรูบาลได้นำมาจากลูกหลานของคิตติม เมื่อเขาได้แต่งงานกับยาเนียห์ บุตรสาวของอูซี ดังนั้นลาตินัสจึงทำลายสะพานของท่อส่งน้ำ และโจมตีทัพทั้งหมดของอัซดรูบาลอย่างหนัก
12 และบรรดาชายฉกรรจ์ที่เหลืออยู่ของอัซดรูบาลก็เสริมกำลังตนเอง และใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา พวกเขาจึงแสวงหาความตาย และเข้าต่อสู้กับลาตินัส กษัตริย์แห่งคิตติมอีกครั้ง
13 และการรบนั้นรุนแรงมากสำหรับชายชาวแอฟริกาทั้งปวง และพวกเขาทั้งหมดก็ล้มตายบาดเจ็บต่อหน้าลาตินัสและผู้คนของเขา และกษัตริย์อัซดรูบาลก็สิ้นพระชนม์ในการรบนั้นด้วย
14 และกษัตริย์อัซดรูบาลมีธิดาองค์หนึ่งที่งดงามมาก นามว่าอุชเปเซนา และชายชาวแอฟริกาทั้งหลายต่างปักรูปเหมือนของนางลงบนเสื้อผ้าของตน เพราะความงามและรูปลักษณ์อันน่ามองของนาง
15 และบรรดาคนของเมืองลาตินัสได้เห็นอุชเปเซนา บุตรสาวของอัซดรูบัล และได้สรรเสริญนางต่อลาตินัส กษัตริย์ของพวกเขา
16 และลาตินัสสั่งให้นำตัวนางมาหาเขา และลาตินัสก็รับอุชเปเซนาเป็นภรรยา แล้วเขาก็เดินทางกลับไปยังคิตติม
17 และหลังจากที่อัซดรูบาล บุตรของอังเกียส สิ้นชีวิตลง เมื่อลาตินัสเดินทางกลับดินแดนของตนจากสนามรบแล้ว ชาวเมืองแอฟริกาทั้งหมดก็ลุกขึ้นจับอนิบาล บุตรของอังเกียส น้องชายของอัซดรูบาล ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพี่ชายของเขาปกครองดินแดนแอฟริกาทั้งหมด
18 และเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงตั้งพระทัยจะไปที่เมืองชิตติมเพื่อต่อสู้กับชาวเมืองชิตติม เพื่อแก้แค้นให้แก่อัซดรูบาลผู้เป็นน้องชายของพระองค์ และเพื่อชาวเมืองแอฟริกา และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้น
19 และพระองค์ทรงสร้างเรือจำนวนมาก แล้วทรงนำกองทัพทั้งหมดขึ้นเรือเหล่านั้นไปยังเมืองจิตติม
20 อานิบาลจึงต่อสู้กับลูกหลานของคิตติม และลูกหลานของคิตติมก็ล้มบาดเจ็บต่อหน้าอานิบาลและกองทัพของเขา และอานิบาลก็แก้แค้นให้แก่พี่ชายของเขา
21 และอนิบาลได้ทำสงครามกับชาวเมืองคิตติมเป็นเวลาสิบแปดปี และอนิบาลได้อาศัยอยู่ในดินแดนของคิตติมและตั้งค่ายอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน
22 และอนิบาลได้โจมตีชาวเมืองคิตติมอย่างรุนแรง เขาได้สังหารผู้นำและเจ้าชายของพวกเขา และสังหารประชาชนที่เหลืออีกประมาณแปดหมื่นคน
23 และเมื่อสิ้นสุดวันและปี อานิบาลก็กลับไปยังดินแดนแอฟริกาของเขา และเขาก็ครองราชย์อย่างมั่นคงแทนที่อัซดรูบาลผู้เป็นพี่ชายของเขา

บทที่ 75

1 ในเวลานั้น ในปีที่หนึ่งร้อยแปดสิบแห่งการที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ มีชายผู้กล้าหาญจำนวนสามหมื่นคนเดินเท้าออกมาจากอียิปต์ จากเชื้อสายอิสราเอล ซึ่งทั้งหมดเป็นคนในเผ่าโยเซฟ จากลูกหลานของเอฟราอิม บุตรชายของโยเซฟ
2 เพราะพวกเขากล่าวว่า ช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้กับอับราฮัม ได้สิ้นสุดลงแล้ว

3 และพวกเขาก็คาดเข็มขัดและเหน็บดาบไว้ที่เอวของแต่ละคน และสวมเกราะของแต่ละคน แล้วพวกเขาก็วางใจในกำลังของตน และออกไปจากอียิปต์ด้วยกันอย่างพร้อมเพรียง
4 แต่พวกเขาไม่ได้เตรียมเสบียงสำหรับเดินทาง มีเพียงเงินและทองคำเท่านั้น แม้แต่ขนมปังสำหรับวันนั้นพวกเขาก็ไม่ได้นำมาด้วย เพราะพวกเขาคิดว่าจะได้รับเสบียงเป็นค่าตอบแทนจากชาวฟิลิสเตีย และหากไม่ได้รับ พวกเขาก็จะใช้กำลังแย่งชิงไป
5 และคนเหล่านั้นเป็นชายที่แข็งแกร่งและกล้าหาญมาก ชายคนเดียวสามารถไล่ตามคนพันคนได้ และสองคนสามารถขับไล่คนหมื่นคนได้ ดังนั้นพวกเขาจึงวางใจในกำลังของตนและไปด้วยกันเช่นนั้น
6 และพวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังเมืองกัท และเมื่อลงไปก็พบคนเลี้ยงแกะแห่งกัทกำลังเลี้ยงฝูงวัวของชาวเมืองกัทอยู่
7 และพวกเขากล่าวแก่คนเลี้ยงแกะว่า “ขอแบ่งแกะให้เราบ้าง เพื่อเราจะได้กิน เพราะเราหิว และวันนี้เราไม่ได้กินอะไรเลย”
8 และพวกคนเลี้ยงแกะก็กล่าวว่า “แกะหรือวัวพวกนี้เป็นของเราหรือ เราควรจะขายให้ท่านแม้จะมีค่าตอบแทนก็ตาม” แล้วพวกลูกหลานของเอฟราอิมก็เข้ามาจะแย่งชิงพวกมันไปโดยใช้กำลัง
9 และบรรดาคนเลี้ยงแกะแห่งกัทก็ตะโกนเรียกพวกเขา เสียงร้องของพวกเขาได้ยินไปไกล ดังนั้นเด็กๆ แห่งกัททั้งหมดจึงพากันออกไปหาพวกเขา
10 และเมื่อชาวเมืองกัทเห็นการกระทำชั่วร้ายของชาวเมืองเอฟราอิม พวกเขาก็กลับไปรวมพลชาวเมืองกัท และแต่ละคนก็สวมเกราะ แล้วออกไปต่อสู้กับชาวเมืองเอฟราอิม
11 และพวกเขาได้ต่อสู้กับพวกนั้นในหุบเขากัท การรบนั้นดุเดือดมาก และในวันนั้นพวกเขาได้ฆ่าฟันกันเป็นจำนวนมาก
12 และในวันที่สอง ลูกหลานของเมืองกัทได้ส่งคนไปประกาศแก่เมืองต่างๆ ของชาวฟิลิสเตียให้มาช่วยเหลือ โดยกล่าวว่า
13 จงขึ้นมาช่วยเราเถิด เพื่อเราจะได้กำจัดชาวเอฟราอิมที่ออกมาจากอียิปต์เพื่อมาแย่งฝูงสัตว์ของเรา และมาต่อสู้กับเราโดยไม่มีเหตุผล
14 บัดนี้ จิตใจของชาวเอฟราอิมอ่อนล้าด้วยความหิวและกระหาย เพราะพวกเขาไม่ได้กินขนมปังมาสามวันแล้ว และชายสี่หมื่นคนได้ออกไปจากเมืองต่างๆ ของชาวฟิลิสเตียเพื่อช่วยเหลือชาวเมืองกัท
15 และคนเหล่านั้นได้ต่อสู้กับชาวเอฟราอิม และพระเจ้าทรงมอบชาวเอฟราอิมไว้ในมือของชาวฟิลิสเตีย
16 และพวกเขาสังหารชาวเอฟราอิมทั้งหมดที่ได้อพยพออกมาจากอียิปต์ ไม่มีใครเหลือรอดนอกจากชายสิบคนที่หนีรอดจากการสู้รบ
17 เพราะความชั่วร้ายนี้มาจากพระเจ้าลงโทษชนชาติเอฟราอิม เพราะพวกเขาละเมิดพระวจนะของพระเจ้าเมื่อออกจากอียิปต์ก่อนกำหนดเวลาที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แก่อิสราเอลในสมัยโบราณ
18 และชาวฟิลิสเตียก็เสียชีวิตเป็นจำนวนมากเช่นกัน ประมาณสองหมื่นคน และพี่น้องของพวกเขาก็ได้นำศพไปฝังในเมืองของตน
19 และศพของผู้เสียชีวิตจากเผ่าเอฟราอิมก็ถูกทิ้งไว้ในหุบเขากัทเป็นเวลาหลายวันและหลายปี โดยไม่ได้นำไปฝัง และหุบเขานั้นก็เต็มไปด้วยกระดูกของมนุษย์
20 และบรรดาผู้ที่รอดชีวิตจากการรบได้เดินทางมายังอียิปต์ และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาให้ชาวอิสราเอลฟัง
21 และเอฟราอิมผู้เป็นบิดาของพวกเขาก็โศกเศร้าเสียใจอยู่หลายวัน และบรรดาพี่น้องของเขาก็มาปลอบใจเขา
22 และเขาไปหาภรรยาของเขา และนางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเบริยาห์ เพราะนางเป็นหญิงเคราะห์ร้ายในบ้านของเขา

บทที่ 76

1 และในสมัยนั้น โมเสส บุตรของอัมราม ยังคงเป็นกษัตริย์อยู่ในแผ่นดินคูช และพระองค์ทรงเจริญรุ่งเรืองในราชอาณาจักรของพระองค์ และทรงปกครองชาวคูชด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรม และความซื่อสัตย์สุจริต
2 และบรรดาบุตรธิดาแห่งคูชต่างรักโมเสสตลอดรัชสมัยที่ท่านปกครองพวกเขา และบรรดาชาวเมืองคูชทั้งหลายต่างเกรงกลัวท่านอย่างยิ่ง
3 และในปีที่สี่สิบแห่งรัชกาลของโมเสสเหนือเมืองคูช โมเสสประทับอยู่บนบัลลังก์ ในขณะที่พระราชินีอาโดนิยาห์ประทับอยู่เบื้องหน้าพระองค์ และบรรดาขุนนางต่างนั่งอยู่รอบพระองค์
4 และพระราชินีอาโดนิยาห์ตรัสต่อหน้ากษัตริย์และบรรดาเจ้าชายว่า “พวกเจ้า ลูกหลานของคูช ได้กระทำสิ่งนี้มานานเท่าใดกัน?”
5 แน่นอนท่านทั้งหลายรู้ว่า ตลอดสี่สิบปีที่ชายผู้นี้ครองราชย์เหนือเมืองคูช เขาไม่เคยเข้าเฝ้าเรา และไม่เคยปรนนิบัติเทพเจ้าของชาวเมืองคูชเลย
6 ฉะนั้น โอ ลูกหลานของคูชเอ๋ย จงฟังเถิด อย่าให้คนนี้ปกครองพวกเจ้าอีกต่อไป เพราะเขาไม่ใช่เชื้อสายเดียวกับเรา
7 ดูเถิด เมนาครัสบุตรชายของข้าพเจ้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ให้เขาปกครองท่านเถิด เพราะการรับใช้บุตรชายของเจ้านายของท่านดีกว่าการรับใช้คนต่างชาติที่เป็นทาสของกษัตริย์แห่งอียิปต์
8 และบรรดาประชาชนและขุนนางทั้งหลายแห่งเมืองคูชได้ยินถ้อยคำที่พระราชินีอาโดเนียห์ตรัสไว้ในพระกรรณของพวกเขา
9 และประชาชนทั้งหลายต่างเตรียมการกันจนถึงเย็น และในเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และแต่งตั้งเมนาครัส บุตรชายของคิเคียนัส เป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา
10 และบรรดาบุตรแห่งคูชต่างก็เกรงกลัวที่จะยื่นมือไปทำร้ายโมเสส เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับโมเสส และบรรดาบุตรแห่งคูชก็

ระลึกถึงคำสาบานที่พวกเขาได้ให้ไว้กับโมเสส ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ทำร้ายเขา
11 แต่ชาวเมืองคูชได้มอบของขวัญมากมายให้แก่โมเสส และส่งเขาไปพร้อมกับเกียรติอย่างยิ่ง
12 ดังนั้นโมเสสจึงออกจากแผ่นดินคูช กลับบ้าน และเลิกปกครองคูช เมื่อโมเสสออกจากแผ่นดินคูช เขามีอายุหกสิบหกปี เพราะเหตุการณ์นั้นมาจากพระเจ้า เพราะถึงเวลาแล้วที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ในสมัยโบราณ เพื่อจะนำอิสราเอลพ้นจากความทุกข์ยากของลูกหลานของฮาม
13 ดังนั้นโมเสสจึงไปที่มิเดียน เพราะเขากลัวที่จะกลับไปอียิปต์เนื่องจากฟาโรห์ และเขาไปนั่งอยู่ที่บ่อน้ำแห่งหนึ่งในมิเดียน
14 และบรรดาธิดาทั้งเจ็ดของเรอูเอลชาวมีเดียนก็ออกไปเลี้ยงฝูงแกะของบิดา
15 แล้วพวกเขาก็มาที่บ่อน้ำและตักน้ำมาให้ฝูงแกะของบิดา
16 แล้วบรรดาคนเลี้ยงแกะชาวมีเดียนก็มาขับไล่พวกมันไป และโมเสสก็ลุกขึ้นช่วยพวกเขาและให้น้ำแก่ฝูงแกะ
17 แล้วพวกเขาก็กลับบ้านไปหาเรอูเอลผู้เป็นบิดา และเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งที่โมเสสได้ทำเพื่อพวกเขา
18 และพวกเขากล่าวว่า ชายชาวอียิปต์คนหนึ่งได้ช่วยเราให้พ้นจากเงื้อมมือของคนเลี้ยงแกะ เขาตักน้ำให้เราและให้อาหารสัตว์ด้วย
19 และเรอูเอลกล่าวแก่บรรดาธิดาของตนว่า “เขาอยู่ที่ไหน? เหตุใดพวกเจ้าจึงทิ้งชายผู้นั้นไว้?”
20 และเรอูเอลจึงส่งคนไปตามเขาและพาเขากลับบ้าน แล้วเขาก็รับประทานอาหารด้วยกัน
21 และโมเสสเล่าให้เรอูเอลฟังว่า เรอูเอลได้หนีออกจากอียิปต์และปกครองแคว้นคูชเป็นเวลาสี่สิบปี ต่อมาพวกเขาก็ได้ยึดอำนาจการปกครองจากเรอูเอล และส่งเรอูเอลไปอย่างสงบด้วยเกียรติและของกำนัล
22 เมื่อเรอูเอลได้ยินคำพูดของโมเสส เรอูเอลก็คิดในใจว่า “เราจะขังคนนี้ไว้ในคุก เพื่อปรองดองกับชาวเมืองคูช เพราะเขาหนีจากพวกเขามา”
23 และพวกเขานำโมเสสไปขังไว้ในคุก และโมเสสถูกขังอยู่ในคุกสิบปี ในระหว่างที่โมเสสอยู่ในคุกนั้น ซิปโปราห์ บุตรสาวของเรอูเอล สงสารเขา และเลี้ยงดูเขาด้วยอาหารและน้ำตลอดเวลา
24 และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ยังคงอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ รับใช้ชาวอียิปต์ด้วยการทำงานหนักทุกอย่าง และอียิปต์ก็ยังคงกดขี่ข่มเหงชาวอิสราเอลในสมัยนั้น
25 ในเวลานั้น พระเจ้าทรงลงโทษฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และทรงให้พระองค์เป็นโรคเรื้อนตั้งแต่ฝ่าเท้าจรดศีรษะ เนื่องจากการกระทำอันโหดร้ายต่อชนชาติอิสราเอล โรคระบาดนี้จึงเกิดขึ้นจากพระเจ้าลงมาลงโทษฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ในเวลานั้น
26 เพราะพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของชนชาติอิสราเอล และเสียงร้องของพวกเขาก็ไปถึงพระองค์เนื่องจากการทำงานหนักของพวกเขา
27 แต่พระพิโรธของฟาโรห์ก็ยังไม่คลายลง และพระหัตถ์ของฟาโรห์ก็ยังคงเหยียดหยามชนชาติอิสราเอล ฟาโรห์ยังคงดื้อรั้นต่อพระเจ้า และเพิ่มภาระให้แก่ชนชาติอิสราเอล และทำให้ชีวิตของพวกเขายากลำบากด้วยการทำงานหนักสารพัด
28 และเมื่อพระเจ้าทรงลงโทษฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ด้วยโรคระบาด พระองค์จึงทรงขอให้ปราชญ์และหมอผีรักษาพระองค์
29 และบรรดาปราชญ์และหมอผีของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า ถ้าเอาเลือดของเด็กเล็กๆ มาทาแผลนั้น พระองค์ก็จะหายเป็นปกติ
30 และฟาโรห์ทรงฟังคำทูลของพวกเขา และทรงส่งข้าราชบริพารไปยังเมืองโกเชนเพื่อไปตามชาวอิสราเอลมาดูแลเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา
31 และบรรดาข้าราชบริพารของฟาโรห์ได้ไปแย่งชิงทารกของชาวอิสราเอลจากอ้อมอกของมารดามาถวายฟาโรห์ทุกวัน วันละคน และบรรดาแพทย์ก็ได้ฆ่าเด็กเหล่านั้นแล้วนำไปประจานที่ผู้ป่วยเป็นโรคระบาด พวกเขาทำเช่นนั้นทุกวัน
32 และจำนวนบุตรที่ฟาโรห์สังหารนั้นมีจำนวนสามร้อยเจ็ดสิบห้าคน
33 แต่พระเจ้าไม่ทรงฟังคำวิงวอนของแพทย์ประจำกษัตริย์แห่งอียิปต์ และโรคระบาดก็ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมาก
34 และฟาโรห์ทรงประสบกับโรคระบาดนั้นเป็นเวลาสิบปี พระทัยของฟาโรห์ก็ยิ่งแข็งกระด้างต่อชนชาติอิสราเอลมากขึ้น
35 และเมื่อครบสิบปีแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงลงโทษฟาโรห์ด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ อีก
36 และพระเจ้าทรงลงโทษเขาด้วยเนื้องอกร้ายและโรคในกระเพาะอาหาร และโรคนั้นก็กลายเป็นฝีร้ายแรง
37 ในเวลานั้น ข้าราชการทั้งสองของฟาโรห์ได้มาจากเมืองโกเชนซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวอิสราเอลทั้งหมด และได้เข้าเฝ้าฟาโรห์แล้วทูลว่า “พวกเราได้เห็นชาวอิสราเอลละเลยการทำงานและประมาทเลินเล่อในการงาน”
38 และเมื่อฟาโรห์ได้ยินคำพูดของบรรดาข้าราชบริพารพระองค์ก็ทรงพิโรธต่อชนชาติอิสราเอลอย่างยิ่ง เพราะพระองค์ทรงเสียพระทัยอย่างมากในความเจ็บปวดทางกายของพระองค์
39 แล้วพระองค์ตรัสตอบว่า “บัดนี้เมื่อชนชาติอิสราเอลรู้ว่าข้าพเจ้าป่วย พวกเขาก็หันมาเยาะเย้ยเรา ฉะนั้นจงเตรียมรถม้าให้ข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะไปที่โกเชนเพื่อดูการเยาะเย้ยของชนชาติอิสราเอลที่พวกเขากำลังเยาะเย้ยข้าพเจ้าอยู่” แล้วบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ก็เตรียมรถม้าให้พระองค์
40 และพวกเขาจึงพาเขาไปขี่ม้า เพราะเขาไม่สามารถขี่ม้าเองได้
41 และเขาได้นำทหารม้าสิบคนและทหารราบสิบคนไปหาชนชาติอิสราเอลที่เมืองโกเชน
42 และเมื่อพวกเขามาถึงชายแดนอียิปต์ ม้าของกษัตริย์ก็ผ่านเข้าไปในที่แคบซึ่งอยู่บนเนินสูงในบริเวณไร่องุ่น มีรั้วล้อมรอบทั้งสองด้าน อีกด้านหนึ่งเป็นที่ราบต่ำ

43 และม้าเหล่านั้นก็วิ่งอย่างรวดเร็วในบริเวณนั้นและเบียดเสียดกัน และม้าตัวอื่นๆ ก็เบียดม้าของกษัตริย์ด้วย
44 และม้าของกษัตริย์ก็ตกลงไปในที่ราบต่ำขณะที่กษัตริย์ทรงขี่อยู่ และเมื่อพระองค์ล้มลง รถม้าก็พลิกคว่ำทับพระพักตร์ของกษัตริย์ และม้าก็ทับพระองค์ กษัตริย์จึงร้องออกมาเพราะพระกายของพระองค์เจ็บปวดอย่างยิ่ง
45 และเนื้อหนังของกษัตริย์ก็ฉีกขาด กระดูกของพระองค์หัก และพระองค์ไม่สามารถทรงขี่ม้าได้ เพราะเหตุการณ์นี้มาจากพระเจ้าถึงพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของประชากรของพระองค์ คือลูกหลานของอิสราเอล และความทุกข์ยากของพวกเขา
46 และบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ก็แบกพระองค์ขึ้นบ่าทีละเล็กละน้อย แล้วพาพระองค์กลับไปยังอียิปต์ และบรรดาทหารม้าที่อยู่กับพระองค์ก็กลับไปยังอียิปต์ด้วย
47 และพวกเขานำพระองค์ไปวางไว้ที่เตียง และกษัตริย์ทรงทราบว่าพระองค์ใกล้จะสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางอัปปารานิท พระมเหสีของพระองค์จึงเสด็จมาคร่ำครวญต่อหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ก็ทรงร่ำไห้อย่างหนักพร้อมกับพระนาง
48 ในวันนั้นบรรดาขุนนางและข้าราชบริพารของพระองค์ต่างมาเข้าเฝ้าและเห็นพระราชาทรงทุกข์ทรมาน จึงร่ำไห้เสียใจอย่างมากกับพระองค์
49 และบรรดาเจ้าชายและที่ปรึกษาทั้งหลายของกษัตริย์ได้ทูลแนะนำกษัตริย์ให้แต่งตั้งผู้หนึ่งขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ในแผ่นดิน ตามที่พระองค์ทรงเลือกจากบรรดาโอรสของพระองค์
50 และกษัตริย์มีโอรสสามองค์และธิดาสององค์ ซึ่งพระนางอัปปรานิท พระมเหสีของพระองค์ได้ให้กำเนิดแก่พระองค์ นอกเหนือจากโอรสธิดาของกษัตริย์กับนางสนมอีก
51 และนี่คือชื่อของพวกเขา บุตรคนแรกชื่อโอทรี บุตรคนที่สองชื่ออาดิกัม และบุตรคนที่สามชื่อโมริออน และน้องสาวของพวกเขา ชื่อของบาเธียผู้เป็นพี่สาว และอาคูซีอีกคนหนึ่ง
52 และโอธรี บุตรคนแรกของกษัตริย์นั้น เป็นคนโง่เขลา พูดจาพล่อยๆ และรีบร้อน
53 แต่อาดิกัมเป็นคนเจ้าเล่ห์และฉลาดหลักแหลม รู้ในความรู้ทุกอย่างของอียิปต์ แต่มีรูปร่างหน้าตาไม่น่ามอง อ้วนท้วม และเตี้ยมาก สูงเพียงหนึ่งศอก
54 และเมื่อกษัตริย์ทรงเห็นว่าอธิกัมโอรสของพระองค์ฉลาดหลักแหลมในทุกสิ่ง กษัตริย์จึงทรงตั้งพระทัยว่าอธิกัมควรเป็นกษัตริย์แทนพระองค์หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์
55 และเมื่อเขาอายุได้สิบปี เก็ดูดาห์ บุตรสาวของอาบิโลท ก็ได้แต่งงานกับนาง และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายสี่คนแก่เขา
56 ต่อมาเขาจึงไปแต่งงานกับภรรยาสามคน และมีบุตรชายแปดคนและบุตรหญิงสามคน
57 และความวุ่นวายก็เกิดขึ้นกับกษัตริย์อย่างมาก และพระวรกายของพระองค์ก็เหม็นเหมือนซากสัตว์ที่ถูกทิ้งไว้กลางทุ่งในฤดูร้อน ท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนจัด
58 และเมื่อกษัตริย์ทรงเห็นว่าพระอาการประชวรของพระองค์ทวีความรุนแรงขึ้นมาก พระองค์จึงทรงสั่งให้นำพระโอรสอาทิกัมมาเข้าเฝ้า และทรงแต่งตั้งพระโอรสอาทิกัมเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินแทนพระองค์
59 และเมื่อเวลาผ่านไปสามปี กษัตริย์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความอับอายขายหน้าและน่าขยะแขยง บรรดาข้าราชบริพารจึงแบกพระศพไปฝังไว้ในสุสานของกษัตริย์แห่งอียิปต์ในเมืองโซอันมิซราอิม
60 แต่พวกเขาไม่ได้ดองศพพระองค์ตามธรรมเนียมปฏิบัติของกษัตริย์ เพราะเนื้อหนังของพระองค์เน่าเปื่อย และพวกเขาไม่สามารถเข้าไปดองศพได้เนื่องจากกลิ่นเหม็น จึงรีบฝังศพพระองค์อย่างเร่งรีบ
61 เพราะความชั่วร้ายนี้มาจากพระเจ้าถึงพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงตอบแทนพระองค์ด้วยความชั่วร้ายต่อความชั่วร้ายที่พระองค์ได้กระทำต่ออิสราเอลในสมัยของพระองค์
62 และพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความหวาดกลัวและความอับอาย และพระโอรสของพระองค์คืออธิกัมได้ขึ้นครองราชย์แทน

บทที่ 77

1. อะดิกัมมีพระชนมายุ 20 ปีเมื่อทรงครองราชย์เหนืออียิปต์ พระองค์ทรงครองราชย์เป็นเวลา 4 ปี
2 ในปีที่สองร้อยหกนับตั้งแต่ที่ชาวอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ อาดิกัมได้ครองราชย์เหนืออียิปต์ แต่การครองราชย์ของเขานั้นไม่ยาวนานเท่ากับการครองราชย์ของบรรพบุรุษของเขา
3 เพราะเมโลลบิดาของเขาครองราชย์ในอียิปต์เป็นเวลาเก้าสิบสี่ปี แต่เมื่อทรงประชวรหนักได้สิบปีก็สิ้นพระชนม์ เพราะทรงประพฤติชั่วต่อพระเจ้า
4 และชาวอียิปต์ทั้งปวงเรียกพระนามของอาดิกัมว่าฟาโรห์ ตามพระนามของบรรพบุรุษของพระองค์ ตามธรรมเนียมที่พวกเขาเคยทำกันในอียิปต์
5 และบรรดาปราชญ์ทั้งหลายของฟาโรห์เรียกชื่อว่า อะดิกัม อาฮุซ ซึ่งในภาษาอียิปต์เรียกว่า อาฮุซ
6 และอธิกัมนั้นมีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์อย่างยิ่ง สูงเพียงหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ และมีเคราดกยาวลงไปถึงฝ่าเท้า
7 และฟาโรห์ได้ขึ้นครองราชย์บนบัลลังก์ของพระบิดาเพื่อปกครองอียิปต์ และพระองค์ทรงบริหารราชการอียิปต์ด้วยพระปรีชาญาณ
8 และในระหว่างที่พระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าพระบิดาและกษัตริย์องค์ก่อนๆ ทั้งหมด และทรงเพิ่มภาระการปกครองเหนือชนชาติอิสราเอลให้หนักยิ่งขึ้น
9 และท่านได้ไปกับบรรดาข้าราชบริพารของท่านที่โกเชนไปหาชนชาติอิสราเอล และท่านได้เสริมกำลังการทำงานให้พวกเขา และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า จงทำงานให้เสร็จสิ้นในแต่ละวัน

และอย่าให้มือของพวกเจ้าละเลยงานของเราตั้งแต่วันนี้เป็นต้น
ไป เหมือนอย่างที่พวกเจ้าเคยทำในสมัยของบิดาของข้าพเจ้า
10 และพระองค์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ปกครองพวกเขาจากหมู่
ชนอิสราเอล และทรงแต่งตั้งผู้ควบคุมงานปกครองเจ้าหน้าที่
เหล่านั้นจากหมู่ข้าราชบริพารของพระองค์
11 และพระองค์ทรงวางก้อนอิฐจำนวนหนึ่งไว้ให้พวกเขาก่อ
ตามจำนวนนั้น วันแล้ววันเล่า แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับไปยัง
อียิปต์
12 ในเวลานั้น เจ้าหน้าที่ดูแลงานของฟาโรห์ได้สั่งการบรรดาข้า
ราชการของชาวอิสราเอลตามพระบัญชาของฟาโรห์ว่า
13 ฟาโรห์ตรัสว่า จงทำงานของพวกเจ้าทุกวัน และจงทำงานให้
เสร็จ และจงรักษาปริมาณอิฐที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน อย่าลด
ทอนสิ่งใดลงเลย
14 และหากเจ้าขาดแคลนอิฐประจำวัน ข้าจะให้เด็กเล็กๆ ของ
เจ้ามาแทนที่
15 และบรรดาผู้ควบคุมงานในอียิปต์ก็ปฏิบัติตามคำสั่งของ
ฟาโรห์ในสมัยนั้น
16 และเมื่อใดก็ตามที่พบว่าชาวอิสราเอลวัดปริมาณอิฐในแต่ละ
วันได้ไม่ครบตามที่กำหนด เจ้าหน้าที่ควบคุมงานของฟาโรห์ก็จะ
ไปหาภรรยาของชาวอิสราเอลและนำทารกของชาวอิสราเอลมา
จำนวนเท่ากับจำนวนอิฐที่ขาดไป พวกเขาจะแย่งทารกเหล่านั้น
มาจากตักมารดาโดยใช้กำลัง และนำไปวางไว้ในอาคารแทนอิฐ
17 ขณะที่บิดามารดาของพวกเขาร่ำไห้และคร่ำครวญอยู่เหนือ
พวกเขานั้น ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ของลูกน้อยอยู่ภายในกำแพง
ของอาคาร
18 และพวกผู้คุมงานก่อสร้างได้มีชัยเหนือชาวอิสราเอล ให้ชาว
อิสราเอลวางลูกหลานของตนไว้ในอาคาร จนกระทั่งชายคนหนึ่ง
วางลูกชายของตนไว้ในกำแพงและฉาบปูนทับไว้ ขณะที่เขา
ร้องไห้คร่ำครวญ น้ำตาของเขาก็ไหลลงมาบนตัวลูกของเขา
19 และบรรดาผู้ควบคุมงานในอียิปต์ได้กระทำเช่นนั้นกับทารก
ชาวอิสราเอลเป็นเวลาหลายวัน และไม่มีใครสงสารหรือเห็นใจ
ทารกชาวอิสราเอลเลย
20 และจำนวนเด็กทั้งหมดที่เสียชีวิตในอาคารนั้นมีสองร้อยเจ็ด
สิบคน บางคนถูกทับด้วยอิฐที่บิดาของพวกเขาทิ้งไว้ไม่ครบ และ
บางคนถูกดึงออกมาจากอาคารในสภาพที่เสียชีวิตแล้ว
21 และภาระงานที่ชาวอิสราเอลต้องแบกรับในสมัยของอาดิกัม
นั้นหนักหนาสาหัสยิ่งกว่างานที่พวกเขาต้องแบกรับในสมัยของ
บิดาของเขาเสียอีก
22 และชาวอิสราเอลก็ถอนหายใจทุกวันเพราะงานหนักของ
พวกเขา เพราะพวกเขาพูดกันว่า “ดูเถิด เมื่อฟาโรห์สิ้นพระชนม์
พระโอรสของพระองค์จะขึ้นครองราชย์และทำให้งานของเราเบา
ลง!”
23 แต่พวกเขาเพิ่มงานหลังมากกว่างานแรก และชาวอิสราเอล
ก็ถอนหายใจและร้องทุกข์ขึ้นไปถึงพระเจ้าเพราะความเหนื่อย
ยากของพวกเขา
24 และในวันเหล่านั้น พระเจ้าทรงได้ยินเสียงของชนชาติ
อิสราเอลและเสียงร้องขอของพวกเขา และพระเจ้าทรงระลึกถึง
พันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
25 และพระเจ้าทรงเห็นภาระของชนชาติอิสราเอล และงานหนัก
ที่พวกเขาต้องทำในสมัยนั้น พระองค์จึงทรงตั้งพระทัยที่จะช่วย
พวกเขาให้พ้นจากภัยนั้น
26 ในสมัยนั้น โมเสส บุตรของอัมราม ยังคงถูกคุมขังอยู่ในคุก
ใต้ดิน ในบ้านของเรอูเอลชาวมีเดียน และซิปโปราห์ บุตรสาว
ของเรอูเอล ได้จัดหาอาหารให้เขาอย่างลับๆ ทุกวัน
27 และโมเสสถูกขังอยู่ในห้องใต้ดินในบ้านของเรอูเอลเป็นเวลา
สิบปี
28 และเมื่อครบสิบปี ซึ่งเป็นปีแรกแห่งการครองราชย์ของ
ฟาโรห์เหนืออียิปต์ แทนที่พระบิดาของพระองค์
29 ซิปโปราห์กล่าวแก่เรอูเอลผู้เป็นบิดาว่า “ไม่มีใครสอบถาม
หรือตามหาชายชาวฮีบรูผู้นั้นเลย ผู้ซึ่งท่านได้จับขังคุกไว้สิบปี
แล้ว”
30 ฉะนั้น ถ้าท่านเห็นว่าเหมาะสม ก็ขอให้เราส่งคนไปตรวจสอบ
ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว แต่บิดาของนางไม่ทราบว่า
นางได้ให้การสนับสนุนเขา
31 เรอูเอลบิดาของนางจึงตอบนางว่า “เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้
เกิดขึ้นบ้างไหม ที่คนคนหนึ่งจะถูกขังอยู่ในคุกโดยไม่ได้รับ
อาหารเป็นเวลาสิบปี แล้วเขายังรอดชีวิตอยู่ได้?”
32 และซิปโปราห์ตอบบิดาของนางว่า “ท่านคงได้ยินมาแล้วว่า
พระเจ้าของชาวฮีบรูทรงยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม และทรงกระทำ
อัศจรรย์เพื่อพวกเขาอยู่เสมอ”
33 พระองค์ทรงช่วยอับราฮัมให้พ้นจากเมืองอูร์แห่งชาว
เคลเดีย และช่วยอิสอัคให้พ้นจากคมดาบของบิดา และช่วยยาโค
บให้พ้นจากทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้ต่อสู้กับเขาที่ท่าข้ามแม่น้ำ
ยับบุก
34 พระองค์ทรงทำหลายสิ่งหลายอย่างกับชายผู้นี้ คือทรงช่วย
เขาให้รอดพ้นจากแม่น้ำในอียิปต์ จากคมดาบของฟาโรห์ และ
จากลูกหลานของคูช ฉะนั้นพระองค์ก็ทรงสามารถช่วยเขาให้
รอดพ้นจากความอดอยากและทำให้เขามีชีวิตอยู่ได้
35 และเรอูเอลก็เห็นว่าเรื่องนี้เป็นที่พอใจ เขาจึงทำตามที่ลูกสาว
ของเขาบอก และส่งคนไปที่คุกเพื่อสืบหาว่าเกิดอะไรขึ้นกับ
โมเสส
36 และพระองค์ทรงเห็น และดูเถิด โมเสสผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่ใน
คุกใต้ดิน ยืนอยู่บนเท้าของเขา สรรเสริญและอธิษฐานต่อพระ
เจ้าของบรรพบุรุษของเขา
37 และเรอูเอลสั่งให้พาโมเสสออกมาจากคุกใต้ดิน พวกเขาจึง
โกนหนวดให้เขา และให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ใส่ในคุก แล้วให้เขากิน
ขนมปัง
38 หลังจากนั้นโมเสสก็เข้าไปในสวนของเรอูเอลซึ่งอยู่ด้านหลัง
บ้าน และที่นั่นเขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา ผู้ทรงกระทำ
อัศจรรย์ยิ่งใหญ่เพื่อเขา

39 ขณะที่เขากำลังอธิษฐานอยู่นั้น เขามองไปทางทิศตรงข้าม ก็เห็นแท่งไพลินปักอยู่ในดิน ซึ่งปลูกอยู่กลางสวน
40 และเขาเข้าไปใกล้ไม้เท้าและมองดู และดูเถิด พระนามของพระเจ้าแห่งกองทัพสลักไว้บนไม้เท้า เขียนและปรากฏชัดอยู่บนไม้เท้า
41 และเขาอ่านข้อความนั้นแล้วยื่นมือออกไปเด็ดมันมาเหมือนเด็ดต้นไม้ในป่าทึบ และไม้เท้าก็อยู่ในมือของเขา
42 และนี่คือไม้เท้าที่พระเจ้าของเราทรงใช้ในการทำการทั้งปวงหลังจากที่พระองค์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน รวมทั้งสิ่งต่างๆ ในนั้น ทั้งทะเล แม่น้ำ และปลาทั้งหลาย
43 และเมื่อพระเจ้าทรงขับไล่อาดัมออกจากสวนเอเดนแล้ว อาดัมก็ถือไม้เท้าในมือไปไถนาที่ซึ่งเขาถูกสร้างมาจากที่นั่น
44 และไม้เท้าก็ตกทอดมาถึงโนอาห์ และถูกมอบให้แก่เชมและลูกหลานของเขา จนกระทั่งตกมาอยู่ในมือของอับราฮัมชาวฮีบรู
45 และเมื่ออับราฮัมได้มอบทรัพย์สินทั้งหมดที่มีให้แก่อิสอัคบุตรชายของเขาแล้ว เขาก็ได้มอบไม้เท้าอันนี้ให้แก่อิสอัคด้วย
46 และเมื่อยาโคบหนีไปยังปาดานอารัมแล้ว เขาก็ถือสิ่งนั้นไว้ในมือ และเมื่อเขากลับไปหาบิดา เขาก็ไม่ได้ทิ้งสิ่งนั้นไว้เบื้องหลัง
47 เมื่อยาโคบลงไปอียิปต์ เขาก็หยิบที่ดินนั้นมามอบให้โยเซฟเป็นส่วนแบ่งมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ เพราะยาโคบได้แย่งชิงที่ดินนั้นมาจากเอซาวผู้เป็นพี่ชายด้วยกำลัง
48 และหลังจากโยเซฟเสียชีวิตแล้ว บรรดาขุนนางของอียิปต์ก็มาที่บ้านของโยเซฟ และไม้เท้าก็ตกไปอยู่ในมือของเรอูเอลชาวมีเดียน และเมื่อเขาออกจากอียิปต์ไปแล้ว เขาก็นำไม้เท้านั้นไปปลูกในสวนของเขา
49 และบรรดาชายฉกรรจ์แห่งเผ่าคินิตทั้งหลายต่างพยายามจะแย่งชิงต้นนั้นมา เมื่อพวกเขาคิดจะชิงตัวซิปโปราห์ ลูกสาวของเขา แต่พวกเขาก็ไม่สำเร็จ
50 ไม้ท่อนนั้นจึงยังคงปักอยู่ในสวนของเรอูเอล จนกระทั่งผู้ที่มีสิทธิ์ในไม้ท่อนนั้นมาเอาไป
51 และเมื่อเรอูเอลเห็นไม้เท้าในมือของโมเสส เขาก็ประหลาดใจและยกซิปโปราห์ลูกสาวของตนให้เป็นภรรยาของโมเสส

บทที่ 78

1 ในเวลานั้น บาอัล ฮันนาน บุตรของอัคบอร์ กษัตริย์แห่งเอโดม สิ้นพระชนม์ และถูกฝังไว้ในพระตำหนักของพระองค์ในแผ่นดินเอโดม
2 และหลังจากที่เอซาวสิ้นชีวิตแล้ว ลูกหลานของเอซาวได้ส่งคนไปยังแผ่นดินเอโดม และเลือกชายคนหนึ่งจากเอโดม ชื่อฮาดาดมาแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขาแทนที่บาอัลฮันนานกษัตริย์ของพวกเขา
3 และฮาดัดได้ครองราชย์เหนือชาวเอโดมเป็นเวลาสี่สิบแปดปี
4 และเมื่อพระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ทรงตั้งพระทัยจะยกทัพไปทำสงครามกับชาวโมอับ เพื่อจะนำพวกเขากลับมาอยู่ภายใต้การปกครองของลูกหลานเอซาวดังเช่นแต่ก่อน แต่พระองค์ก็ทรงทำไม่ได้ เพราะชาวโมอับได้ยินเรื่องนี้ จึงลุกขึ้นและรีบไปเลือกตั้งกษัตริย์องค์ใหม่จากหมู่พี่น้องของตน
5 ต่อมาพวกเขาได้รวบรวมผู้คนจำนวนมาก และส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากชาวอัมโมนซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขา เพื่อต่อสู้กับฮาดัดกษัตริย์แห่งเอโดม
6 และฮาดัดได้ยินเรื่องที่ชาวโมอับได้กระทำ และเกิดความหวาดกลัวอย่างมาก จึงยับยั้งตนเองไม่ให้ต่อสู้กับพวกเขา
7 ในสมัยนั้น โมเสส บุตรของอัมราม อาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียน และได้แต่งงานกับซิปโปราห์ บุตรสาวของเรอูเอลชาวมีเดียน
8 และซิปโปราห์ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของธิดาแห่งยาโคบ นางมีความชอบธรรมไม่น้อยไปกว่าซาราห์ เรเบคกา ราเชล และเลอาห์
9 และซิปโปราห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเกอร์โชม เพราะเขาพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างถิ่นในต่างแดน” แต่เขาไม่ได้ขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศตามคำสั่งของเรอูเอลพ่อตาของเขา
10 และนางตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชาย แต่ได้ขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของเขา และตั้งชื่อเขาว่าเอลีเอเซอร์ เพราะโมเสสกล่าวว่า “เพราะพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคมดาบของฟาโรห์”
11 และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เพิ่มภาระงานให้แก่ชาวอิสราเอลอย่างมากในสมัยนั้น และทรงทำให้แอกของพระองค์หนักขึ้นเรื่อยๆ บนชาวอิสราเอล
12 และพระองค์ทรงมีพระราชดำรัสประกาศในอียิปต์ว่า อย่าแจกฟางให้ประชาชนใช้ทำอิฐอีกต่อไป ให้พวกเขาไปเก็บฟางเท่าที่จะหาได้
13 และเรื่องอิฐที่พวกเขาจะทำนั้น ให้พวกเขาส่งมอบทุกวัน และอย่าลดทอนสิ่งใดลงเลย เพราะพวกเขาเกียจคร้านในการทำงาน
14 และเมื่อชาวอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โศกเศร้าและถอนหายใจ และร้องขอต่อพระเจ้าด้วยความขมขื่นในจิตใจของพวกเขา
15 และพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของชนชาติอิสราเอล และทรงเห็นการกดขี่ข่มเหงที่ชาวอียิปต์กระทำต่อพวกเขา
16 และพระเจ้าทรงหวงแหนประชากรของพระองค์และมรดกของพระองค์ และทรงฟังเสียงของพวกเขา จึงทรงตั้งพระทัยที่จะนำพวกเขาออกจากความทุกข์ยากในอียิปต์ และประทานแผ่นดินคานาอันให้พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์

บทที่ 79

1 ในวันเหล่านั้น โมเสสกำลังเลี้ยงฝูงแกะของเรอูเอลชาวมีเดียนซึ่งเป็นพ่อตาของเขา อยู่เลยถิ่นทุรกันดารสินไป และไม้เท้าที่เขาได้รับมาจากพ่อตาของเขาก็อยู่ในมือของเขา

2 และวันหนึ่งลูกแพะตัวหนึ่งหลงฝูง โมเสสจึงไล่ตามไปจนมันมาถึงภูเขาโฮเรบของพระเจ้า
3 และเมื่อเขามาถึงโฮเรบ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขา ณ ที่พุ่มไม้แห่งนั้น และเขาพบว่าพุ่มไม้นั้นลุกเป็นไฟ แต่ไฟนั้นไม่มีอำนาจที่จะเผาผลาญพุ่มไม้นั้นได้
4 และโมเสสก็ประหลาดใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นเช่นนั้น เพราะพุ่มไม้จึงไม่ไหม้หมด เขาจึงเข้าไปดูสิ่งมหัศจรรย์นั้น และพระเจ้าทรงเรียกโมเสสออกมาจากกองไฟ และทรงบัญชาให้เขาลงไปยังอียิปต์ ไปหาฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เพื่อปลดชนชาติอิสราเอลออกจากราชสำนักของพระองค์
5 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า จงไปอียิปต์เถิด เพราะบรรดาผู้ที่คิดร้ายต่อเจ้าล้วนตายหมดแล้ว และเจ้าจงไปทูลฟาโรห์ให้ทรงปล่อยชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินของพระองค์
6 และพระเจ้าทรงสำแดงหมายสำคัญและอัศจรรย์ต่างๆ แก่ฟาโรห์และเหล่าราษฎรของพระองค์ในอียิปต์ เพื่อให้พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงส่งพระองค์มา
7 และโมเสสก็เชื่อฟังทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา และเขากลับไปบอกเรื่องนั้นแก่พ่อตาของเขา และเรอูเอลก็กล่าวแก่เขาว่า จงไปโดยสันติสุข
8 และโมเสสก็ลุกขึ้นเพื่อจะไปอียิปต์ โดยพาภรรยาและบุตรชายไปด้วย และขณะที่เขาพักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งระหว่างทาง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ลงมาและหาเรื่องใส่ร้ายเขา
9 และเขาปรารถนาจะฆ่าอับราฮัมเพราะบุตรชายคนแรกของเขา เพราะอับราฮัมไม่ได้ทำพิธีสุหนัตให้แก่บุตรชาย และได้ละเมิดพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม
10 เพราะโมเสสได้ฟังคำของพ่อตาของเขาซึ่งได้กล่าวไว้ว่าอย่าให้บุตรชายคนแรกของตนเข้าสุหนัต ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เข้าสุหนัตให้บุตรชายคนนั้น
11 และซิปโปราห์เห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังหาเรื่องเอาผิดโมเสส และนางก็รู้ว่าเรื่องนี้เป็นเพราะโมเสสไม่ได้ให้เกอร์โชมบุตรชายของนางเข้าสุหนัต
12 และซิปโปราห์รีบไปหยิบหินแหลมที่อยู่ตรงนั้นมาทำพิธีสุหนัตให้บุตรชายของตน และช่วยสามีและบุตรชายให้พ้นจากมือของทูตสวรรค์ของพระเจ้า
13 และในวันนั้น อารอน บุตรของอัมราม น้องชายของโมเสสกำลังเดินอยู่ริมแม่น้ำในอียิปต์
14 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่เขา ณ ที่นั้น และตรัสกับเขาว่า “จงไปหาโมเสสในถิ่นทุรกันดารเถิด” แล้วเขาก็ไปพบพระองค์ที่ภูเขาของพระเจ้า และเขาก็จูบพระองค์
15 แล้วอาโรนเงยหน้าขึ้นมองเห็นซิปโปราห์ภรรยาของโมเสสและลูกๆ ของนาง เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า “คนเหล่านี้เป็นใครสำหรับท่าน?”
16 และโมเสสกล่าวแก่ท่านว่า “พวกเขาเป็นภรรยาและบุตรชายของข้าพเจ้า ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้าในมิเดียน และเรื่องนี้ทำให้อาโรนเสียใจมากเพราะเรื่องภรรยาและบุตรของนาง”
17 และอาโรนกล่าวแก่โมเสสว่า จงส่งหญิงนั้นและลูกๆ ของนางไปบ้านบิดาของนาง และโมเสสก็เชื่อฟังคำพูดของอาโรนและทำตามนั้น
18 และซิปโปราห์ก็กลับไปพร้อมกับลูกๆ ของนาง และพวกเขาไปที่บ้านของเรอูเอล และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งถึงเวลาที่พระเจ้าทรงมาเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์จากเงื้อมมือของฟาโรห์
19 และโมเสสกับอาโรนได้เดินทางไปยังอียิปต์เพื่อเยี่ยมเยียนชุมชนของชาวอิสราเอล และพวกเขาก็ได้ประกาศพระวจนะทั้งปวงของพระเจ้าแก่พวกเขา และประชาชนก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง
20 และในวันรุ่งขึ้น โมเสสและอาโรนก็ลุกขึ้นแต่เช้า และไปที่พระราชวังของฟาโรห์ แล้วถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือ
21 และเมื่อพวกเขามาถึงประตูวัง ก็พบว่ามีสิงโตหนุ่มสองตัวถูกขังไว้ที่นั่นด้วยเครื่องมือเหล็ก และไม่มีใครสามารถเข้าหรือออกได้ เว้นแต่ผู้ที่กษัตริย์ทรงสั่งให้มา เมื่อพวกหมอผีมาถึงและร่ายมนตร์ไล่สิงโตออกไป พวกเขาก็เข้าเฝ้ากษัตริย์
22 แล้วโมเสสก็รีบไปยกไม้เท้าขึ้นเหนือสิงโต และปล่อยสิงโตเหล่านั้น แล้วโมเสสกับอาโรนก็เข้าไปในพระราชวังของกษัตริย์
23 สิงโตเหล่านั้นก็ติดตามพวกเขามาด้วยความยินดี และพวกมันก็ติดตามพวกเขาไปและชื่นชมยินดีเหมือนสุนัขที่ชื่นชมยินดีเมื่อเจ้านายของมันกลับมาจากทุ่งนา
24 เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นเหตุการณ์นั้น พระองค์ก็ทรงประหลาดใจยิ่งนัก และทรงหวาดผวาอย่างมากเมื่อได้ยินข่าว เพราะรูปลักษณ์ของพวกเขานั้นเหมือนกับรูปลักษณ์ของบุตรของพระเจ้า
25 ฟาโรห์ตรัสถามโมเสสว่า “พวกเจ้าต้องการอะไร?” พวกเขาตอบฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรูทรงส่งพวกเรามาหาท่าน เพื่อจะทูลว่า ขอทรงส่งประชาชนของข้าพเจ้าไปรับใช้ข้าพเจ้า”
26 เมื่อฟาโรห์ได้ยินคำพูดของพวกเขา พระองค์ก็ทรงตกใจกลัวอย่างยิ่ง และตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปวันนี้ แล้วพรุ่งนี้ค่อยกลับมาหาเรา” และพวกเขาก็ทำตามคำสั่งของกษัตริย์
27 เมื่อพวกเขากลับไปแล้ว ฟาโรห์จึงส่งคนไปเรียกบาลาอัมหมอดู และยานเนสกับยัมเบรสบุตรชายของเขา รวมทั้งบรรดาหมอดู นักมายากล และที่ปรึกษาทั้งหลายที่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ มาเข้าเฝ้าและนั่งอยู่ต่อหน้ากษัตริย์
28 และกษัตริย์ทรงเล่าถ้อยคำทั้งหมดที่โมเสสและอาโรนผู้เป็นพี่ชายได้กล่าวแก่พวกเขา และพวกโหรก็ทูลกษัตริย์ว่า “แล้วพวกเขามาหาพระองค์ได้อย่างไร เพราะมีสิงโตขังอยู่ที่ประตูเมือง?”
29 และกษัตริย์ตรัสว่า “เพราะพวกเขาได้ยกไม้เท้าขึ้นต่อต้านสิงโตและปล่อยมัน แล้วมาหาเรา และสิงโตก็ดีใจที่เห็นพวกเขาเหมือนสุนัขดีใจที่ได้พบเจ้านายของมัน”
30 และบาลาอัมบุตรของเบโอร์นักมายากลได้ทูลกษัตริย์ว่า “คนเหล่านี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากนักมายากลเช่นเดียวกับพวกเรา”

31 ฉะนั้นจงส่งคนไปตามพวกเขามา และให้พวกเขามา แล้วเราจะทำการไต่สวนพวกเขา และกษัตริย์ก็ทรงทำตามนั้น
32 และในเช้าวันรุ่งขึ้นฟาโรห์ทรงส่งคนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ทั้งสองจึงถือไม้เท้าของพระเจ้าเข้าไปหากษัตริย์และทูลพระองค์ว่า
33 พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสว่า “จงส่งประชากรของเราไป เพื่อพวกเขาจะได้มาปรนนิบัติเรา”
34 และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า “ใครเล่าจะเชื่อพวกเจ้าว่าเป็นผู้ส่งสารของพระเจ้าและมาหาเราตามคำสั่งของพระองค์?”
35 ฉะนั้นจงแสดงอัศจรรย์หรือหมายสำคัญในเรื่องนี้ แล้วคำพูดที่ท่านกล่าวจะน่าเชื่อถือ
36 แล้วอาโรนก็รีบโยนไม้เท้าออกจากมือต่อหน้าฟาโรห์และบรรดาข้าราชบริพารของพระองค์ และไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู
37 และพวกหมอผีเห็นเช่นนั้น จึงโยนไม้เท้าของตนลงบนพื้นแล้วพวกเขาก็กลายเป็นงู
38 และงูที่กัดไม้เท้าของอาโรนก็ชูหัวขึ้นและอ้าปากจะกลืนไม้เท้าของพวกนักมายากลเหล่านั้น
39 และบาลาอัมนักมายากลตอบว่า “เรื่องนี้มีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว คืองูจะกลืนกินงูตัวอื่น และสิ่งมีชีวิตทั้งหลายจะกินกันเอง”
40 ฉะนั้นจงซ่อมแซมไม้เท้าของท่านให้กลับมาเป็นดังเดิมเถิด และเราก็จะซ่อมแซมไม้เท้าของเราให้กลับมาเป็นดังเดิมเช่นกัน ถ้าไม้เท้าของท่านสามารถกลืนกินไม้เท้าของเราได้ เราก็จะรู้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นท่านก็เป็นเพียงช่างฝีมือคนหนึ่งเหมือนกับเรา
41 แล้วอาโรนก็รีบเร่งยื่นมือออกไปจับหางงู และหางนั้นก็กลายเป็นไม้เท้าในมือของเขา และพวกหมอผีก็ทำเช่นเดียวกันกับไม้เท้าของพวกเขา แต่ละคนจับหางงูของตนได้ และหางงูนั้นก็กลายเป็นไม้เท้าเหมือนเดิม
42 และเมื่อพวกเขาได้รับไม้เท้ากลับคืนมาแล้ว ไม้เท้าของอาโรนก็กลืนกินไม้เท้าของพวกเขาไป
43 เมื่อกษัตริย์ทรงเห็นเหตุการณ์นั้น พระองค์จึงทรงสั่งให้นำหนังสือบันทึกเรื่องราวของกษัตริย์แห่งอียิปต์มา และพวกเขาก็นำหนังสือบันทึกนั้นมา ซึ่งเป็นพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งมีบันทึกเกี่ยวกับรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ไว้ เพราะพวกเขาคิดว่าจะพบพระนามของพระเยโฮวาห์ในนั้น แต่ก็ไม่พบ
44 และฟาโรห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “ดูเถิด เราไม่พบพระนามของพระเจ้าของท่านเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ และเราไม่รู้จักพระนามของพระองค์”
45 และบรรดาที่ปรึกษาและปราชญ์ทั้งหลายได้ทูลทูลกษัตริย์ว่า “เราได้ยินมาว่าพระเจ้าของชาวฮีบรูเป็นโอรสของปราชญ์ เป็นโอรสของกษัตริย์ในสมัยโบราณ”
46 แล้วฟาโรห์ก็หันไปหาโมเสสและอาโรน แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “เราไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกท่านได้ประกาศไว้ และเราจะไม่ส่งชนชาติของพระองค์ไป”
47 และพวกเขาทูลกษัตริย์ว่า “พระนามของพระองค์คือพระเจ้าแห่งเทพทั้งหลาย และพระองค์ทรงประกาศพระนามของพระองค์เหนือพวกเราตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของเรา และทรงส่งพวกเราไปทูลฟาโรห์ว่า จงส่งประชากรของข้าพเจ้ามาเพื่อพวกเขาจะได้มาปรนนิบัติข้าพเจ้า”
48 ฉะนั้นขอทรงส่งเราไปเถิด เพื่อเราจะได้เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสามวัน และที่นั่นเราจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ เพราะนับตั้งแต่วันที่เราลงไปอียิปต์ พระองค์ก็มิได้ทรงรับเครื่องบูชาเผา เครื่องบูชาถวาย หรือเครื่องบูชาใดๆ จากมือเราเลย และถ้าท่านไม่ส่งเราไป พระองค์จะทรงพิโรธต่อท่านและพระองค์จะทรงลงโทษอียิปต์ด้วยโรคระบาดหรือด้วยดาบ
49 ฟาโรห์ตรัสถามพวกเขาว่า “จงบอกข้าพระองค์ถึงฤทธานุภาพและฤทธิ์เดชของพระองค์เถิด” พวกเขาทูลตอบว่า “พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและปลาทั้งหลายในทะเล พระองค์ทรงสร้างแสงสว่าง ทรงสร้างความมืด ทรงบันดาลให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดินโลกและทรงรดน้ำให้ชุ่มชื้น ทรงบันดาลให้พืชและหญ้างอกงาม พระองค์ทรงสร้างมนุษย์และสัตว์เดรัจฉานและสัตว์ป่าทั้งหลาย นกในอากาศและปลาในทะเล และโดยพระโอษฐ์ของพระองค์ พวกมันจึงมีชีวิตและตาย”
50 แน่นอนว่าพระองค์ทรงสร้างเจ้าในครรภ์มารดาของเจ้า และทรงประทานลมหายใจแห่งชีวิตให้แก่เจ้า และทรงเลี้ยงดูเจ้า และทรงตั้งเจ้าไว้บนบัลลังก์แห่งอียิปต์ พระองค์จะทรงเอาลมหายใจและวิญญาณของเจ้าไป และทรงส่งเจ้ากลับคืนสู่ดินที่เจ้าถูกสร้างขึ้นมา
51 และกษัตริย์ทรงพิโรธเมื่อได้ยินคำพูดเหล่านั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ในบรรดาเทพเจ้าของประชาชาติทั้งหลายองค์ใดเล่าจะทำเช่นนี้ได้? แม่น้ำของเราเป็นของเราเอง และเราได้สร้างมันขึ้นมาเพื่อตัวเราเอง”
52 และพระองค์ทรงขับไล่พวกเขาออกไปจากที่นั่น และทรงสั่งให้การทำงานหนักแก่ชาวอิสราเอลนั้นหนักกว่าเมื่อวานและก่อนหน้านั้น
53 และโมเสสกับอาโรนก็ออกไปจากที่ประทับของกษัตริย์ และพวกเขาก็เห็นชาวอิสราเอลอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ เพราะผู้ควบคุมงานได้ให้งานของพวกเขาหนักมาก
54 และโมเสสกลับไปหาพระเจ้าและทูลว่า “เหตุใดพระองค์จึงทรงปฏิบัติต่อประชาชนของพระองค์อย่างโหดร้าย? เพราะนับตั้งแต่ข้าพเจ้ามาทูลฟาโรห์ตามที่พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาฟาโรห์ก็ปฏิบัติต่อชนชาติอิสราเอลอย่างโหดร้ายยิ่งนัก”
55 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เจ้าจะได้เห็นว่าฟาโรห์จะเหยียดพระหัตถ์และลงโทษชนชาติอิสราเอลด้วยภัยพิบัติร้ายแรง เพื่อขับไล่พวกเขาออกจากแผ่นดินของตน”
56 และโมเสสกับอาโรนอาศัยอยู่ท่ามกลางพี่น้องของพวกเขาคือชาวอิสราเอลในอียิปต์

57 และสำหรับชาวอิสราเอลนั้น ชาวอียิปต์ได้ทำให้ชีวิตของพวกเขาทุกข์ทรมานด้วยการทำงานหนักที่พวกเขาบังคับให้พวกเขาทำ

บทที่ 80

1 และเมื่อครบสองปีแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งโมเสสไปหาฟาโรห์อีกครั้ง เพื่อให้นำชนชาติอิสราเอลออกมา และให้พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
2 และโมเสสก็ไปถึงบ้านของฟาโรห์ และกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าผู้ทรงส่งเขามาแก่ฟาโรห์ แต่ฟาโรห์ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า และพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจในอียิปต์ลงโทษฟาโรห์และประชาชนของเขา และพระเจ้าทรงลงโทษฟาโรห์และประชาชนของเขาด้วยภัยพิบัติร้ายแรงมากมาย
3 และพระเจ้าทรงส่งคนโดยทางอาโรนไปเปลี่ยนน้ำทั้งหมดในอียิปต์ให้กลายเป็นเลือด รวมทั้งลำธารและแม่น้ำทั้งหมดด้วย
4 และเมื่อชาวอียิปต์คนหนึ่งมาตักน้ำ เขามองลงไปในเหยือกของเขา และดูเถิด น้ำทั้งหมดกลายเป็นเลือด และเมื่อเขามาดื่มจากถ้วยของเขา น้ำในถ้วยก็กลายเป็นเลือด
5 และเมื่อหญิงคนหนึ่งนวดแป้งและปรุงอาหาร อาหารเหล่านั้นก็กลายเป็นสีเลือด
6 และพระเจ้าทรงส่งมาอีกครั้งหนึ่ง และทำให้มีกบขึ้นมาจากน้ำทั่วบริเวณนั้น และกบเหล่านั้นก็เข้าไปอยู่ในบ้านเรือนของชาวอียิปต์
7 และเมื่อชาวอียิปต์ดื่มน้ำ ท้องของพวกเขาก็เต็มไปด้วยกบ และพวกเขาก็เต้นรำอยู่ในท้องเหมือนที่เต้นรำอยู่ในแม่น้ำ
8 และน้ำดื่มและน้ำสำหรับหุงต้มของพวกเขาทั้งหมดก็กลายเป็นกบ และเมื่อพวกเขานอนบนที่นอน เหงื่อของพวกเขาก็แพร่พันธุ์เป็นกบ
9 ถึงกระนั้น พระพิโรธของพระเจ้าก็ยังไม่คลายไป และพระหัตถ์ของพระองค์ก็เหยียดออกไปลงโทษชาวอียิปต์ทั้งปวงด้วยภัยพิบัติร้ายแรงสารพัด
10 และพระองค์ทรงส่งคนไปตีฝุ่นดินของพวกเขาให้เกิดเหา และเหาเหล่านั้นก็แพร่พันธุ์ในอียิปต์จนสูงถึงสองศอกบนพื้นดิน
11 เหาแพร่ระบาดอย่างมากในเนื้อหนังของมนุษย์และสัตว์ ในหมู่ชาวอียิปต์ทั้งปวง พระเจ้าทรงส่งเหามาสู่กษัตริย์และราชินีด้วย ทำให้ชาวอียิปต์ทุกข์โศกอย่างยิ่งเพราะเหาเหล่านั้น
12 ถึงกระนั้น พระพิโรธของพระเจ้าก็ยังไม่คลายลง และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกเหนืออียิปต์อยู่
13 และพระเจ้าทรงส่งสัตว์ป่าทุกชนิดเข้าไปในอียิปต์ และพวกมันก็มาทำลายอียิปต์ทั้งหมด ทั้งมนุษย์ สัตว์ ต้นไม้ และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในอียิปต์
14 และพระเจ้าทรงส่งงูพิษ แมงป่อง หนู พังพอน คางคก และสัตว์อื่นๆ ที่คลานอยู่ในฝุ่นมา
15 แมลงวัน ตัวต่อ หมัด แมลง และริ้น แต่ละชนิดจะรวมฝูงตามชนิดของมัน
16 และสัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมันได้มายังอียิปต์และสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวอียิปต์เป็นอย่างมาก
17 และหมัดและแมลงวันก็เข้ามาในตาและหูของชาวอียิปต์
18 แล้วแตนก็มาตอมพวกเขาและไล่พวกเขาไป พวกเขาจึงหนีเข้าไปในห้องชั้นใน และแตนก็ไล่ตามพวกเขาไป
19 และเมื่อชาวอียิปต์ซ่อนตัวเพราะฝูงสัตว์ร้าย พวกเขาก็ปิดประตูบ้านไว้ และพระเจ้าทรงบัญชาให้สุลานุทซึ่งอยู่ในทะเล ขึ้นมายังอียิปต์
20 และนางมีแขนยาว ยาวประมาณสิบศอกเท่ากับศอกของชายคนหนึ่ง
21 และนางก็ขึ้นไปบนหลังคา เปิดคานและพื้น แล้วตัดมันออก และยื่นแขนเข้าไปในบ้าน ถอดกลอนและลูกกุญแจออก แล้วเปิดบ้านเรือนในอียิปต์
22 ต่อมาฝูงสัตว์ร้ายได้บุกเข้าไปในบ้านเรือนของชาวอียิปต์ และฝูงสัตว์ร้ายนั้นได้ทำลายล้างชาวอียิปต์ ทำให้พวกเขาทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง
23 ถึงกระนั้น พระพิโรธของพระเจ้าก็ยังไม่คลายไปจากชาวอียิปต์ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกเพื่อลงโทษพวกเขาอยู่
24 และพระเจ้าทรงส่งโรคระบาดมา และโรคระบาดนั้นก็แพร่ไปทั่วอียิปต์ ทั้งในม้า ลา อูฐ ฝูงวัว ฝูงแกะ และในมนุษย์
25 และเมื่อชาวอียิปต์ตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อจะต้อนฝูงวัวไปกินหญ้า พวกเขาก็พบว่าฝูงวัวทั้งหมดตายหมดแล้ว
26 และฝูงวัวของชาวอียิปต์เหลืออยู่เพียงหนึ่งในสิบเท่านั้น ส่วนฝูงวัวของชาวอิสราเอลในโกเชนนั้น ไม่มีตัวใดตายเลย
27 และพระเจ้าทรงส่งความเจ็บปวดแสบร้อนมาในเนื้อหนังของชาวอียิปต์ ทำให้ผิวหนังของพวกเขาแตกออก และเกิดอาการคันอย่างรุนแรงทั่วทั้งตัว ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะ
28 และมีฝีมากมายในเนื้อหนังของพวกเขา ทำให้เนื้อหนังของพวกเขาเหี่ยวแห้งและเน่าเปื่อย
29 ถึงกระนั้น พระพิโรธของพระเจ้าก็ยังไม่คลายลง และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกไปเหนืออียิปต์ทั้งปวง
30 และพระเจ้าทรงส่งลูกเห็บขนาดใหญ่ลงมา ซึ่งตกใส่เถาองุ่นของพวกเขาและทำให้ต้นไม้ผลของพวกเขาหักโค่นและร่วงหล่นลงมาทับพวกเขา
31 และพืชสีเขียวทุกชนิดก็เหี่ยวแห้งและตายไป เพราะไฟได้ตกลงมาปะปนกับลูกเห็บ ดังนั้นลูกเห็บและไฟจึงเผาผลาญทุกสิ่งจนหมดสิ้น
32 และบรรดามนุษย์และสัตว์ที่พบอยู่ตามลำพังก็ตายไปเพราะเปลวไฟและลูกเห็บ และสิงโตหนุ่มทั้งหลายก็อ่อนแรงลง
33 และพระเจ้าทรงส่งตั๊กแตนจำนวนมากมายังอียิปต์ คือ ตั๊กแตนชาเซล ตั๊กแตนซาโลม ตั๊กแตนชาร์โกล และตั๊กแตนชาโกเล แต่ละชนิด ซึ่งกินลูกเห็บที่เหลืออยู่ทั้งหมดจนหมดสิ้น

34 แล้วชาวอียิปต์ก็ดีใจที่เห็นตั๊กแตน แม้ว่าพวกมันจะกินผลผลิตในทุ่งนาไปเสียหมด พวกเขาก็จับตั๊กแตนได้มากมายและนำมาดองเกลือไว้เป็นอาหาร
35 และพระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดลมทะเลแรงพัดพาตั๊กแตนทั้งหมด แม้แต่ตั๊กแตนที่ดองเกลือไว้แล้ว ลงไปในทะเลแดง ไม่เหลือตั๊กแตนสักตัวเดียวอยู่ในเขตแดนของอียิปต์
36 และพระเจ้าทรงส่งความมืดลงมายังอียิปต์ ทำให้แผ่นดินอียิปต์และปัทรอสทั้งหมดมืดมิดอยู่สามวัน จนกระทั่งคนไม่สามารถมองเห็นมือของตนเองได้เมื่อยกขึ้นไปที่ปาก
37 ในเวลานั้น ชาวอิสราเอลจำนวนมากที่กบฏต่อพระเจ้าและไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน และไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงส่งพวกเขามานั้น ได้ตายไป
38 และใครเล่าที่กล่าวว่า “เราจะไม่ออกไปจากอียิปต์ เพราะกลัวจะตายด้วยความหิวในถิ่นทุรกันดารอันเปลี่ยวร้าง” และใครเล่าที่ไม่ยอมฟังเสียงของโมเสส
39 และพระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาในความมืดมิดสามวัน และชาวอิสราเอลได้ฝังศพพวกเขาในวันเหล่านั้น โดยที่ชาวอียิปต์ไม่รู้เรื่องและไม่ได้ยินดีปรีดาเลย
40 และความมืดมิดปกคลุมอียิปต์เป็นเวลาสามวัน และผู้ใดที่ยืนอยู่เมื่อความมืดมาถึง ก็ยังคงยืนอยู่ที่เดิม และผู้ใดที่นั่งอยู่ก็ยังคงนั่งอยู่ และผู้ใดที่นอนอยู่ก็ยังคงนอนอยู่เช่นเดิม และผู้ใดที่กำลังเดินอยู่ก็ยังคงนั่งอยู่บนพื้น ณ ที่เดิม และเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับชาวอียิปต์ทุกคน จนกระทั่งความมืดมิดผ่านพ้นไป
41 และเมื่อความมืดมิดผ่านพ้นไป พระเจ้าทรงส่งโมเสสและอาโรนไปหาชนอิสราเอลตรัสว่า “จงฉลองเทศกาลของเจ้าเถิด และจงจัดพิธีปัสคาของเจ้าเถิด เพราะดูเถิด เราจะมาในเวลากลางคืนท่ามกลางชาวอียิปต์ทั้งปวง และเราจะประหารบุตรหัวปีของพวกเขาทั้งหมด ตั้งแต่บุตรหัวปีของมนุษย์จนถึงบุตรหัวปีของสัตว์ และเมื่อเราเห็นพิธีปัสคาของเจ้า เราจะผ่านเลยเจ้าไป”
42 และชาวอิสราเอลได้ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่โมเสสและอาโรนทุกประการ ในคืนนั้นพวกเขาจึงได้กระทำเช่นนั้น
43 และในตอนกลางคืนนั้นเอง พระยาห์เวห์ได้เสด็จออกไปกลางอียิปต์ และทรงประหารบุตรหัวปีทั้งหมดของชาวอียิปต์ ตั้งแต่บุตรหัวปีของมนุษย์จนถึงบุตรหัวปีของสัตว์
44 และในเวลากลางคืน ฟาโรห์ทรงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาข้าราชบริพารและชาวอียิปต์ทั้งปวง และเกิดเสียงร้องไห้คร่ำครวญไปทั่วอียิปต์ในคืนนั้น เพราะไม่มีบ้านใดที่ไม่มีศพ
45 รูปเหมือนของบุตรหัวปีแห่งอียิปต์ซึ่งแกะสลักไว้บนผนังบ้านของพวกเขาก็ถูกทำลายและร่วงหล่นลงพื้น
46 แม้แต่กระดูกของบุตรคนแรกของพวกเขาที่เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้และที่พวกเขาฝังไว้ในบ้านของพวกเขา ก็ยังถูกสุนัขของชาวอียิปต์ขุดขึ้นมาในคืนนั้น และลากไปวางไว้ต่อหน้าชาวอียิปต์
47 และชาวอียิปต์ทั้งปวงได้เห็นภัยพิบัติที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันนั้น และชาวอียิปต์ทั้งปวงก็ร้องออกมาด้วยเสียงดัง
48 ในคืนนั้น บรรดาครอบครัวในอียิปต์ต่างร่ำไห้ แต่ละคนร่ำไห้เพราะบุตรชายและบุตรหญิงของตนที่เป็นบุตรหัวปี และเสียงร่ำไห้ทั่วอียิปต์ก็ดังไปไกลในคืนนั้น
49 และในคืนนั้น บาเธียธิดาของฟาโรห์ได้ออกไปกับกษัตริย์เพื่อตามหาโมเสสและอาโรนในบ้านของพวกเขา และพวกเขาก็พบทั้งสองอยู่ในบ้าน กำลังกินดื่มและชื่นชมยินดีอยู่กับชาวอิสราเอลทั้งปวง
50 และบาเธียกล่าวแก่โมเสสว่า “นี่คือรางวัลสำหรับความดีที่ข้าพเจ้าได้ทำแก่ท่านหรือ ท่านได้เลี้ยงดูท่านและให้ท่านได้กินอิ่มนอนหลับ แต่ท่านกลับนำความชั่วร้ายนี้มาสู่ข้าพเจ้าและครอบครัวของบิดาข้าพเจ้า?”
51 และโมเสสกล่าวแก่เธอว่า “แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงส่งภัยพิบัติสิบประการมาสู่อียิปต์ เจ้าได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติเหล่านั้นหรือไม่? ภัยพิบัติใดส่งผลกระทบต่อเจ้าบ้างหรือไม่?” และเธอกล่าวว่า “ไม่มี”
52 และโมเสสกล่าวแก่เธอว่า “ถึงแม้เจ้าจะเป็นบุตรคนแรกของมารดา เจ้าก็จะไม่ตาย และภัยอันตรายใดๆ จะไม่เกิดขึ้นกับเจ้าในดินแดนอียิปต์”
53 นางจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร ในเมื่อข้าพเจ้าเห็นกษัตริย์ พระเชษฐาของข้าพเจ้า และข้าราชบริพารทั้งหลายของพระองค์ตกอยู่ในความชั่วร้ายเช่นนี้ บุตรหัวปีของพระองค์ก็ต้องพินาศไปพร้อมกับบุตรหัวปีทั้งหลายของอียิปต์”
54 และโมเสสกล่าวแก่เธอว่า “แท้จริงแล้ว น้องชายของเจ้าและครอบครัวของเขา รวมทั้งประชาชนและวงศ์ตระกูลต่างๆ ของชาวอียิปต์ ไม่ยอมฟังพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นภัยพิบัตินี้จึงเกิดขึ้นแก่พวกเขา”
55 และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จเข้าเฝ้าโมเสสและอาโรนรวมทั้งชาวอิสราเอลบางคนที่อยู่กับพวกเขา ณ ที่นั้น และทรงอธิษฐานต่อพวกเขาว่า
56 จงลุกขึ้นและนำพี่น้องของเจ้า คือบรรดาลูกหลานอิสราเอลที่อยู่ในแผ่นดินนั้น พร้อมทั้งแกะและวัวของพวกเขา และทรัพย์สินทั้งหมดที่เป็นของพวกเขา พวกเขาอย่าได้เหลือสิ่งใดไว้เลย จงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าต่อพระเจ้าของเจ้าเถิด
57 โมเสสจึงกล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “ดูเถิด แม้ท่านจะเป็นบุตรหัวปีของมารดา แต่จงอย่ากลัวเลย เพราะท่านจะไม่ตาย เนื่องจากพระเจ้าทรงบัญชาให้ท่านมีชีวิตอยู่ เพื่อจะแสดงให้ท่านเห็นถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และพระหัตถ์อันทรงพลังของพระองค์”
58 และฟาโรห์ทรงสั่งให้ส่งชาวอิสราเอลออกไป และชาวอียิปต์ทั้งหลายก็เสริมกำลังกันส่งพวกเขาไป เพราะพวกเขากล่าวว่า “พวกเราทุกคนกำลังจะตาย”
59 และชาวอียิปต์ทั้งหมดได้ส่งชาวอิสราเอลออกไป พร้อมด้วยทรัพย์สมบัติมากมาย แกะ วัว และสิ่งของมีค่าต่างๆ ตามคำสาบานของพระเจ้าที่ทำไว้ระหว่างพระองค์กับอับราฮัมบิดาของเรา
60 และชาวอิสราเอลก็ชักช้าออกไปในเวลากลางคืน เมื่อชาวอียิปต์มาหาพวกเขาเพื่อจะพาพวกเขาออกไป พวกเขาก็กล่าวแก่

ชาวอียิปต์ว่า “พวกเราเป็นขโมยหรืออย่างไร จึงควรออกไปใน
เวลากลางคืน?”
61 และชาวอิสราเอลได้ขอภาชนะเงินและภาชนะทองคำ รวมทั้ง
เครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ และชาวอิสราเอลก็ได้ปล้นเอาสิ่ง
ของเหล่านั้นจากชาวอียิปต์จนหมด
62 แล้วโมเสสก็รีบร้อนลุกขึ้นไปที่แม่น้ำอียิปต์ และนำโลงศพ
ของโยเซฟขึ้นมาจากที่นั่นและนำไปด้วย
63 ชนชาติอิสราเอลได้นำโลงศพของบิดาและเผ่าของตนมา
ด้วยคนละโลง

บทที่ 81

1 และชาวอิสราเอลเดินทางจากราเมเสสไปยังสุคโคท ประมาณ
หกแสนคนเดินเท้า รวมทั้งเด็กเล็กและภรรยาของพวกเขาด้วย
2 และฝูงชนหลากหลายกลุ่มก็ขึ้นไปกับพวกเขาด้วย ทั้งฝูงแกะ
และฝูงวัว รวมทั้งวัวควายจำนวนมาก
3 และชนชาติอิสราเอลได้พำนักอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ด้วยการทำ
งานหนักเป็นเวลาสองร้อยสิบปี
4 และเมื่อเวลาผ่านไปสองร้อยสิบปี องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำ
ชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
5 และชาวอิสราเอลได้เดินทางมาจากอียิปต์ จากโกเชน และ
จากราเมเสส แล้วตั้งค่ายอยู่ที่สุคโคทในวันที่สิบห้าของเดือน
แรก
6 และชาวอียิปต์ได้ฝังศพบุตรหัวปีทั้งหมดที่พระเจ้าทรงลงโทษ
และชาวอียิปต์ทั้งหมดได้ฝังศพผู้ที่ถูกฆ่าตายเป็นเวลาสามวัน
7 และชาวอิสราเอลเดินทางจากสุคโคทไปตั้งค่ายที่เอทอม ณ
สุดปลายทะเลทราย
8 และในวันที่สามหลังจากที่ชาวอียิปต์ฝังศพบุตรหัวปีของตน
แล้ว ชายหลายคนจากอียิปต์ก็ลุกขึ้นไปตามชาวอิสราเอลเพื่อ
ชักชวนให้พวกเขากลับไปยังอียิปต์ เพราะพวกเขารู้สึกเสียใจที่
ได้ส่งชาวอิสราเอลพ้นจากความเป็นทาส
9 ชายคนหนึ่งกล่าวแก่เพื่อนบ้านของเขาว่า “โมเสสและอาโร
นได้ทูลฟาโรห์ว่า เราจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวันเพื่อ
ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเรา”
10 ฉะนั้นในเช้าวันรุ่งขึ้น ให้เราลุกขึ้นแต่เช้าและบังคับให้พวกเขา
กลับไป และถ้าพวกเขากลับไปกับเราที่อียิปต์เพื่อไปหาเจ้านาย
ของพวกเขา เราก็จะรู้ว่าพวกเขามีศรัทธา แต่ถ้าพวกเขาไม่ยอม
กลับไป เราก็จะต่อสู้กับพวกเขาและบังคับให้พวกเขากลับมาด้วย
กำลังอันยิ่งใหญ่และอำนาจที่แข็งแกร่ง
11 และบรรดาขุนนางของฟาโรห์ก็ลุกขึ้นในเช้าวันนั้น พร้อม
ด้วยชายอีกประมาณเจ็ดแสนคน และพวกเขาก็ออกจากอียิปต์
ในวันนั้น และมาถึงสถานที่ที่ชาวอิสราเอลอยู่
12 และชาวอียิปต์ทั้งปวงได้เห็น และดูเถิด โมเสสและอาโรนและ
ชาวอิสราเอลทั้งปวงกำลังนั่งอยู่หน้าปีฮาฮิโรธ กินดื่มและเฉลิม
ฉลองเทศกาลของพระเจ้า
13 และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็กล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า “ท่านพูด
จริงหรือว่า เราจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวันเพื่อถวาย
เครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเรา แล้วจะกลับมา”
14 บัดนี้นับจากวันนี้เป็นวันที่ห้าแล้วนับตั้งแต่พวกเจ้าจากไป
เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่กลับไปหาเจ้านายของพวกเจ้าเล่า?
15 แล้วโมเสสและอาโรนก็ตอบพวกเขาว่า “เพราะพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเราทรงเป็นพยานในเราว่า ‘พวกเจ้าจะไม่กลับไปยัง
อียิปต์อีก แต่เราจะไปอยู่ในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำนม
และน้ำผึ้ง ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสาบานไว้กับ
บรรพบุรุษของเราว่าจะประทานให้แก่เรา’”
16 และเมื่อบรรดาขุนนางของอียิปต์เห็นว่าชาวอิสราเอลไม่เชื่อ
ฟังพวกเขาและไม่ยอมกลับไปยังอียิปต์ พวกเขาก็เตรียมตัวที่จะ
ต่อสู้กับชาวอิสราเอล
17 และพระเจ้าทรงเสริมกำลังใจของชนชาติอิสราเอลให้เข้ม
แข็งขึ้น จนพวกเขาเอาชนะชาวอียิปต์ได้อย่างราบคาบ การรบ
นั้นสร้างความเสียหายอย่างหนักแก่ชาวอียิปต์ และชาวอียิปต์
ทั้งหมดก็หนีไปจากเบื้องหน้าชนชาติอิสราเอล เพราะหลายคนใน
พวกเขาสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือของอิสราเอล
18 และบรรดาขุนนางของฟาโรห์ได้ไปอียิปต์และทูลฟาโรห์ว่า
“ชนชาติอิสราเอลได้หนีไปแล้ว และจะไม่กลับมายังอียิปต์อีก”
และโมเสสกับอาโรนก็ได้กล่าวแก่พวกเราเช่นนั้น
19 และฟาโรห์ทรงได้ยินเรื่องนี้ พระทัยของพระองค์และพระทัย
ของบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาของพระองค์ก็หันเหไปต่อต้าน
อิสราเอล และพวกเขารู้สึกเสียใจที่ได้ส่งชาวอิสราเอลไป และชาว
อียิปต์ทั้งหมดก็แนะนำฟาโรห์ให้ไล่ตามชาวอิสราเอลไปเพื่อให้
พวกเขากลับมารับใช้พวกเขา
20 และพวกเขาก็กล่าวแก่พี่น้องของตนแต่ละคนว่า “สิ่งที่เราทำ
นั้นคืออะไรกันเล่า ที่เราปลดปล่อยอิสราเอลให้พ้นจากความเป็น
ทาสของเรา?”
21 และพระเจ้าทรงเสริมกำลังใจชาวอียิปต์ทั้งปวงให้ไล่ตามชาว
อิสราเอล เพราะพระเจ้าทรงประสงค์จะเอาชนะชาวอียิปต์ในทะเล
แดง
22 แล้วฟาโรห์ก็ลุกขึ้นผูกรถศึกและสั่งให้ชาวอียิปต์ทั้งหมดมา
รวมกัน ไม่เหลือชายใดไว้เลยนอกจากเด็กเล็กและหญิง
23 และชาวอียิปต์ทั้งหมดก็ออกไปพร้อมกับฟาโรห์เพื่อไล่ตาม
ชาวอิสราเอล และค่ายทหารของอียิปต์นั้นใหญ่โตและหนาแน่น
มาก มีทหารประมาณหนึ่งหมื่นคน
24 และกองกำลังทั้งหมดในค่ายนี้ได้ออกไปไล่ตามชาวอิสราเอล
เพื่อนำพวกเขากลับไปยังอียิปต์ และพวกเขาก็ตามทันชาว
อิสราเอลขณะที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ริมทะเลแดง
25 และชาวอิสราเอลเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นชาวอียิปต์ทั้งหมดไล่
ตามมา ชาวอิสราเอลหวาดกลัวอย่างยิ่ง และชาวอิสราเอลก็ร้อง
ขอต่อพระเจ้า
26 และเนื่องจากเหตุแห่งชาวอียิปต์ ชนชาติอิสราเอลจึงแบ่ง
ออกเป็นสี่กลุ่ม และพวกเขาก็มีความคิดเห็นแตกต่างกัน เพราะ
พวกเขากลัวชาวอียิปต์ และโมเสสได้พูดกับแต่ละกลุ่ม

27 กองทัพกลุ่มแรกเป็นของลูกหลานรูเบน สิเมโอน และอิสสา
คาร์ พวกเขาตัดสินใจที่จะกระโดดลงทะเล เพราะพวกเขากลัว
ชาวอียิปต์อย่างยิ่ง
28 และโมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า อย่ากลัวเลย จงยืนดูอยู่เถิด
และจงดูการช่วยให้รอดของพระเจ้าซึ่งพระองค์จะทรงกระทำ
เพื่อพวกท่านในวันนี้
29 ฝ่ายที่สองเป็นลูกหลานของเศบุลุน คือเบนจามินและนัฟทา
ลี พวกเขาตั้งใจจะกลับไปยังอียิปต์พร้อมกับชาวอียิปต์
30 และโมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะอย่างที่
พวกท่านได้เห็นชาวอียิปต์ในวันนี้ พวกท่านจะไม่เห็นพวกเขาอีก
ต่อไปตลอดกาล
31 กองทัพที่สามเป็นของลูกหลานยูดาห์และโยเซฟ พวกเขา
ตั้งใจจะไปเผชิญหน้ากับชาวอียิปต์เพื่อต่อสู้กับพวกเขา
32 และโมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า จงยืนอยู่กับที่เถิด เพราะพระ
เจ้าจะทรงต่อสู้เพื่อพวกท่าน และพวกท่านจงนิ่งเงียบอยู่
33 และกองทัพที่สี่นั้นเป็นลูกหลานของเลวี กาด และอาเชอร์
พวกเขาวางแผนที่จะเข้าไปท่ามกลางชาวอียิปต์เพื่อจะขัดขวาง
พวกเขา และโมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า จงอยู่กับที่ของพวกเจ้า
และอย่ากลัว จงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงช่วย
พวกเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเขา
34 หลังจากนั้นโมเสสก็ลุกขึ้นจากท่ามกลางประชาชน และ
อธิษฐานต่อพระเจ้าแล้วกล่าวว่า
35 ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งปวง ขอทรง
ช่วยประชากรของพระองค์ที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์
ให้รอดพ้นด้วยเถิด และอย่าให้ชาวอียิปต์โอ้อวดว่าอำนาจและ
ฤทธานุภาพเป็นของพวกเขาเลย
36 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าคร่ำครวญต่อเราทำไม? จง
พูดกับชนชาติอิสราเอลเถิด เพื่อให้พวกเขาเคลื่อนทัพไป และจง
ยื่นไม้เท้าของเจ้าออกไปบนทะเลแล้วแยกทะเลออก เพื่อให้ชน
ชาติอิสราเอลเดินผ่านไปได้”
37 และโมเสสก็ทำเช่นนั้น เขาชูไม้เท้าขึ้นเหนือทะเลและแยก
ทะเลออก
38 และน้ำทะเลก็แยกออกเป็นสิบสองส่วน และชาวอิสราเอลก็
เดินผ่านไปโดยสวมรองเท้า เหมือนกับคนที่เดินผ่านถนนที่
เตรียมไว้แล้ว
39 และพระเจ้าทรงสำแดงอัศจรรย์ต่างๆ แก่ชนอิสราเอลใน
อียิปต์และในทะเล โดยผ่านทางโมเสสและอาโรน
40 เมื่อชาวอิสราเอลลงไปในทะเลแล้ว ชาวอียิปต์ก็ไล่ตามมา
และน้ำทะเลก็ท่วมพวกเขาอีกครั้ง พวกเขาทั้งหมดจมน้ำ และไม่
มีใครรอดชีวิตเลยนอกจากฟาโรห์ ผู้ทรงขอบพระคุณพระเจ้า
และเชื่อในพระองค์ พระเจ้าจึงไม่ทรงให้ฟาโรห์พินาศไปพร้อมกับ
ชาวอียิปต์ในเวลานั้น
41 และพระเจ้าทรงสั่งให้ทูตสวรรค์ไปรับพระองค์จากท่ามกลาง
ชาวอียิปต์ แล้วทรงนำไปไว้บนแผ่นดินเมืองนีเนเวห์ และทรง
ปกครองเมืองนั้นเป็นเวลานาน
42 ในวันนั้น พระยาห์เวห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือ
ของอียิปต์ และชนชาติอิสราเอลทั้งปวงได้เห็นว่าชาวอียิปต์
พินาศไปแล้ว และพวกเขาได้เห็นพระหัตถ์อันยิ่งใหญ่ของพระยา
ห์เวห์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์และในทะเล
43 แล้วโมเสสและชนอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ถวายแด่พระเจ้า
ในวันที่พระเจ้าทรงบันดาลให้ชาวอียิปต์พ่ายแพ้ต่อหน้าพวกเขา
44 และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ร้องเพลงพร้อมกันว่า “ข้าพเจ้าจะ
ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงได้รับการ
ยกย่องอย่างยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงโยนทั้งม้าและผู้ขี่ม้าลงไปใน
ทะเล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าแล้ว”
45 หลังจากนั้นชนชาติอิสราเอลก็เดินทางต่อไป และตั้งค่ายที่
เมืองมาราห์ และพระเจ้าทรงประทานกฎเกณฑ์และคำพิพากษา
แก่ชนชาติอิสราเอล ณ ที่เมืองมาราห์นั้น และพระเจ้าทรงบัญชา
ให้ชนชาติอิสราเอลดำเนินตามทางของพระองค์ทุกประการและ
รับใช้พระองค์
46 และพวกเขาเดินทางจากมาราห์มาถึงเอลิม และที่เอลิมมีบ่อ
น้ำสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเด็กๆ ตั้งค่าย
พักแรมอยู่ที่นั่นริมน้ำ
47 และพวกเขาเดินทางจากเอลิมมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนในวันที่
สิบห้าของเดือนที่สองหลังจากที่พวกเขาออกจากอียิปต์
48 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงประทานมานาให้แก่ชนชาติ
อิสราเอลกิน และพระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้พืชผลจากฟ้า
สวรรค์ตกลงมาให้แก่ชนชาติอิสราเอลทุกวัน
49 และชาวอิสราเอลได้กินมานาเป็นเวลาสี่สิบปี ตลอดระยะเวลา
ที่พวกเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร จนกระทั่งพวกเขามาถึงแผ่นดิน
คานาอันเพื่อครอบครองแผ่นดินนั้น
50 และพวกเขาจึงออกจากถิ่นทุรกันดารสินไปตั้งค่ายที่เมืองอา
ลุช
51 และพวกเขาจึงเดินทางออกจากเมืองอาลุชไปตั้งค่ายที่เมือง
เรฟิดิม
52 และเมื่อชาวอิสราเอลอยู่ที่เรฟิดิม ชาวอะมาเลก บุตรของเอ
ลีฟาซ บุตรของเอซาว น้องชายของเซโฟ ก็มายกทัพมาต่อสู้กับ
อิสราเอล
53 และเขาได้นำคนแปดแสนหนึ่งพันคนซึ่งเป็นพวกหมอดูและ
นักมายากลมาด้วย และเขาได้เตรียมการรบกับอิสราเอลที่เรฟิ
ดิม
54 และพวกเขาก็ได้ยกทัพมารบอย่างหนักหน่วงกับอิสราเอล
และพระเจ้าทรงมอบชาวอามาเลกและประชาชนของเขาไว้ในมือ
ของโมเสสและชาวอิสราเอล และอยู่ในมือของโยชูวา บุตรของ
นูน ชาวเอฟราท ผู้รับใช้ของโมเสส
55 และชาวอิสราเอลได้สังหารชาวอามาเลกและชนชาติของเขา
ด้วยคมดาบ แต่การรบครั้งนั้นสร้างความเสียหายอย่างหนักแก่
ชาวอิสราเอล
56 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ใน
หนังสือเล่มหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจสำหรับเจ้า และมอบไว้
ในมือของโยชูวา บุตรของนูน ผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าจงสั่งชน

อิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินคานาอัน เจ้าจงลบล้างความทรงจำเกี่ยวกับชาวอามาเลกให้หมดสิ้นไปจากใต้ฟ้า
57 และโมเสสก็ทำตามนั้น เขาหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาและเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงบนนั้นว่า
58 จงระลึกถึงสิ่งที่ชาวอะมาเลกได้กระทำต่อเจ้าในระหว่างทางที่เจ้าเดินทางออกจากอียิปต์
59 ใครเล่าจะมาพบเจ้าบนถนนและโจมตีข้างหลังเจ้า แม้แต่พวกที่อ่อนแออยู่ข้างหลังเจ้าเมื่อเจ้าอ่อนแรงและเหนื่อยหอบ
60 ฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานความสงบสุขแก่ท่านจากศัตรูทั้งหลายที่อยู่รอบข้างในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานให้เป็นมรดกแก่ท่านเพื่อครอบครองแล้ว ท่านจงลบล้างความทรงจำเกี่ยวกับชาวอามาเลกเสียจากใต้ฟ้า ท่านอย่าลืมพวกเขาเลย
61 และกษัตริย์องค์ใดสงสารชาวอะมาเลก หรือสงสารความทรงจำของเขา หรือสงสารเชื้อสายของเขา ดูเถิด เราจะลงโทษเขา และเราจะตัดเขาออกจากหมู่ชนของเขา
62 และโมเสสได้บันทึกเรื่องราวทั้งหมดนี้ไว้ในหนังสือเล่มหนึ่งและได้สั่งสอนชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้

บทที่ 82

1 และชาวอิสราเอลได้ออกจากเรฟิดิมไปตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย ในเดือนที่สามนับตั้งแต่พวกเขาออกจากอียิปต์
2 ในเวลานั้น เรอูเอลชาวมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้มาพร้อมกับซิปโปราห์ ลูกสาวของเขา และลูกชายสองคนของนาง เพราะเขาได้ยินเรื่องการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทรงกระทำต่ออิสราเอลคือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของอียิปต์
3 และเรอูเอลได้มาหาโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซึ่งเขาตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ซึ่งมีภูเขาของพระเจ้า
4 และโมเสสก็ออกไปพบพ่อตาของเขาด้วยความเคารพอย่างยิ่ง และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็อยู่กับเขาด้วย
5 และเรอูเอลกับลูกหลานของเขาได้อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลเป็นเวลาหลายวัน และเรอูเอลก็รู้จักพระเจ้าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
6 และในเดือนที่สามนับตั้งแต่ที่ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ ในวันที่หกของเดือนนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานพระบัญญัติสิบประการแก่ชาวอิสราเอลบนภูเขาซีนาย
7 และชาวอิสราเอลทั้งปวงได้ยินพระบัญญัติเหล่านี้ และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในพระเจ้าในวันนั้น
8 และพระสิริของพระเจ้าสถิตอยู่เหนือภูเขาซีนาย และพระองค์ทรงเรียกโมเสส และโมเสสก็มาท่ามกลางเมฆและขึ้นไปบนภูเขา
9 และโมเสสอยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เขาไม่ได้กินขนมปังและไม่ได้ดื่มน้ำ และพระเจ้าทรงสั่งสอนเขาเกี่ยวกับพระบัญญัติและคำตัดสินต่างๆ เพื่อจะสั่งสอนชนชาติอิสราเอล
10 และพระเจ้าทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอลไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่น แล้วทรงมอบให้แก่โมเสสเพื่อบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอล
11 และเมื่อครบสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสกับโมเสสจบที่ภูเขาซีนายแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงมอบแผ่นศิลาที่จารึกด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่โมเสส
12 และเมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าโมเสสยังไม่ลงมาจากภูเขา พวกเขาก็พากันไปล้อมรอบอาโรนแล้วกล่าวว่า “เราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับโมเสสผู้นี้”
13 ฉะนั้นจงลุกขึ้นสร้างพระเจ้าองค์หนึ่งสำหรับเราเถิด พระเจ้าองค์นั้นจะนำทางเราไป เพื่อเจ้าจะไม่ตาย
14 และอาโรนก็กลัวประชาชนมาก เขาจึงสั่งให้พวกเขานำทองคำมาให้เขา แล้วเขาก็หลอมทองคำนั้นเป็นรูปวัวทองคำเพื่อถวายแก่ประชาชน
15 และก่อนที่โมเสสจะลงจากภูเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงลงไปเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากอียิปต์นั้นได้ประพฤติชั่วแล้ว”
16 พวกเขาสร้างรูปวัวทองคำขึ้นมาและกราบไหว้มัน ฉะนั้นจงออกไปจากเราเถิด เพื่อเราจะได้ทำลายพวกเขาเสียจากแผ่นดิน เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ดื้อรั้น
17 และโมเสสได้วิงวอนขอพระเมตตาจากพระเจ้า และอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อประชาชนเนื่องจากรูปวัวที่พวกเขาสร้างขึ้น แล้วหลังจากนั้นเขาก็ลงมาจากภูเขา และในมือของเขามีแผ่นศิลาสองแผ่นซึ่งพระเจ้าประทานให้เขาเพื่อบัญชาชาวอิสราเอล
18 เมื่อโมเสสเข้าใกล้ค่ายและเห็นรูปวัวที่ประชาชนสร้างขึ้น โมเสสก็โกรธมากและทำลายแผ่นศิลาจารึกใต้ภูเขา
19 แล้วโมเสสก็กลับมายังค่ายและนำลูกวัวนั้นมาเผาด้วยไฟแล้วบดให้เป็นผงละเอียด จากนั้นก็โปรยลงบนน้ำและให้ชาวอิสราเอลดื่ม
20 และมีคนประมาณสามพันคนที่สร้างรูปวัวนั้นเสียชีวิตจากการถูกฟันด้วยดาบของผู้คนเหล่านั้น
21 และในวันรุ่งขึ้นโมเสสกล่าวแก่ประชาชนว่า “ข้าพเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้ทำการชดใช้บาปของพวกท่านที่ได้กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า”
22 และโมเสสก็ขึ้นไปเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้ง และอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน
23 และในระหว่างสี่สิบวันนั้น โมเสสได้วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อชาวอิสราเอล และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของโมเสสและพระเจ้าทรงตอบรับคำวิงวอนของเขาเพื่อชาวอิสราเอล
24 แล้วพระเจ้าตรัสกับโมเสสให้สลักศิลาสองแผ่นแล้วนำมาถวายพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาเหล่านั้น
25 แล้วโมเสสก็ทำตามนั้น เขาลงมาและสลักแผ่นศิลาสองแผ่นแล้วขึ้นไปบนภูเขาซีนายเพื่อทูลพระเจ้า และพระเจ้าทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาเหล่านั้น

26 และโมเสสได้อยู่กับพระเจ้าอีกสี่สิบวันสี่สิบคืน และพระเจ้าทรงสั่งสอนเขาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และคำพิพากษาเพื่อนำไปประกาศแก่ชาวอิสราเอล
27 และพระเจ้าทรงบัญชาแก่เขาเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลว่าพวกเขาควรสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระเจ้า เพื่อพระนามของพระองค์จะได้สถิตอยู่ในนั้น และพระเจ้าทรงแสดงให้เขาเห็นลักษณะของสถานศักดิ์สิทธิ์และลักษณะของภาชนะทั้งหลายภายในนั้น
28 และเมื่อครบสี่สิบวันแล้ว โมเสสก็ลงมาจากภูเขาโดยมีแผ่นศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของเขา
29 และโมเสสได้ไปหาชนชาติอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำทั้งปวงของพระเจ้าแก่พวกเขา และสอนพวกเขาถึงกฎหมาย ข้อบังคับและคำตัดสินต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสอนแก่เขา
30 และโมเสสได้บอกแก่ชนชาติอิสราเอลถึงพระวจนะของพระเจ้าว่า ควรสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระองค์ เพื่อประทับอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล
31 และประชาชนต่างยินดีปรีดาอย่างยิ่งในสิ่งดีทั้งหลายที่พระเจ้าได้ตรัสกับพวกเขาผ่านทางโมเสส และพวกเขากล่าวว่า “เราจะทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับท่าน”
32 และประชาชนก็ลุกขึ้นพร้อมเพรียงกัน และถวายของถวายอย่างมากมายแก่พระวิหารของพระเจ้า แต่ละคนนำของถวายแด่พระเจ้าเพื่อการงานของพระวิหาร และเพื่อการปรนนิบัติทั้งปวง
33 และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหลายต่างนำสิ่งของทั้งหมดที่อยู่ในครอบครองของตนมาถวายเพื่อใช้ในพระวิหารของพระเจ้า ทั้งทองคำ เงิน ทองเหลือง และสิ่งของทุกอย่างที่ใช้ได้ในพระวิหาร
34 และบรรดาปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญในการทำงานทั้งหลายได้มาสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ทุกคนต่างทำงานในงานที่ตนเชี่ยวชาญ และบรรดาปราชญ์ผู้มีปัญญาในใจทั้งหลายก็ได้สร้างสถานศักดิ์สิทธิ์และเครื่องใช้ในพิธีศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสไว้
35 และงานก่อสร้างพระวิหารในพลับพลาเสร็จสมบูรณ์เมื่อครบห้าเดือน และชนชาติอิสราเอลได้ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่โมเสส
36 และพวกเขานำเครื่องในสถานศักดิ์สิทธิ์และเครื่องใช้ทั้งหมดมาถวายโมเสส ตามแบบอย่างที่พระเจ้าทรงสำแดงให้โมเสสเห็น ชนชาติอิสราเอลก็กระทำเช่นนั้น
37 และโมเสสได้เห็นการงานนั้น และดูเถิด พวกเขาได้ทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ โมเสสจึงอวยพรพวกเขา

บทที่ 83

1 และในเดือนที่สิบสอง วันที่ยี่สิบสามของเดือนนั้น โมเสสได้พาอาโรนและบุตรชายของเขามาแต่งกายให้พวกเขา และเจิมพวกเขา และกระทำการใดๆ ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่เขา และโมเสสได้นำเครื่องบูชาทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาแก่เขาในวันนั้นมาถวาย
2 ต่อมาโมเสสได้พาอาโรนและบุตรชายของเขาไป และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าจงอยู่ที่ประตูพลับพลาเจ็ดวัน เพราะเราได้รับบัญชามาเช่นนั้น”
3 และอาโรนกับบุตรชายของเขาได้ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาผ่านทางโมเสส และพวกเขาอยู่ที่ประตูพลับพลาเป็นเวลาเจ็ดวัน
4 และในวันที่แปด ซึ่งตรงกับวันแรกของเดือนแรก ในปีที่สองนับตั้งแต่ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ โมเสสได้สร้างสถานศักดิ์สิทธิ์ขึ้น และโมเสสได้ตั้งเครื่องใช้ทั้งหมดของพลับพลาและเครื่องใช้ทั้งหมดของสถานศักดิ์สิทธิ์ และเขาได้ทำทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา
5 และโมเสสได้เรียกอาโรนและบุตรชายของเขามา และพวกเขานำเครื่องบูชาเผาและเครื่องบูชาไถ่บาปมาถวายสำหรับตนเองและสำหรับชนชาติอิสราเอล ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสไว้
6 ในวันนั้น บุตรชายทั้งสองของอาโรน คือนาดาบและอาบีฮู ได้นำไฟแปลกปลอมมาวางไว้ต่อหน้าพระเจ้าโดยที่พระองค์ไม่ได้ทรงบัญชาพวกเขา และไฟก็ลุกขึ้นจากเบื้องหน้าพระเจ้าและเผาผลาญพวกเขาจนตายต่อหน้าพระเจ้าในวันนั้น
7 ในวันที่โมเสสสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์เสร็จแล้ว บรรดาเจ้านายของชนชาติอิสราเอลก็เริ่มนำเครื่องบูชามาถวายแด่พระเจ้าเพื่ออุทิศแท่นบูชา
8 และพวกเขานำเครื่องบูชามาถวาย โดยแต่ละองค์ถวายวันละหนึ่งองค์ เป็นเวลาสิบสองวัน
9 และเครื่องบูชาทั้งหมดที่พวกเขานำมานั้น แต่ละคนนำมาในวันของตน คือ จานเงินหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเกล และชามเงินหนักเจ็ดสิบเชเกลตามมาตราเชเกลของสถานศักดิ์สิทธิ์ ทั้งสองจานบรรจุแป้งอย่างดีผสมน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องบูชาเนื้อสัตว์
10 ช้อนหนึ่งคัน หนักทองคำสิบเชเกล บรรจุเครื่องหอมเต็มช้อน
11 ลูกวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะตัวผู้หนึ่งตัว และลูกแกะอายุหนึ่งปีหนึ่งตัว สำหรับถวายเป็นเครื่องบูชาเผา
12 และลูกแพะตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
13 และสำหรับเครื่องบูชาเพื่อสันติภาพ ให้ถวายวัวสองตัว แกะตัวผู้ห้าตัว แพะตัวผู้ห้าตัว และลูกแกะอายุหนึ่งปีห้าตัว
14 ดังนั้นบรรดาเจ้าชายทั้งสิบสองแห่งอิสราเอลจึงปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละวัน แต่ละคนในวันของตน
15 และหลังจากนั้น ในวันที่สิบสามของเดือนนั้น โมเสสจึงสั่งให้ชนอิสราเอลถือเทศกาลปัสคา
16 และชาวอิสราเอลได้ฉลองเทศกาลปัสกาตามกำหนดในวันที่สิบสี่ของเดือน ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่โมเสส ชาวอิสราเอลจึงได้กระทำเช่นนั้น
17 และในเดือนที่สอง ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

18 จงนับจำนวนหัวของชายชาวอิสราเอลทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป รวมทั้งตัวเจ้าและอาโรนผู้เป็นพี่ชายของเจ้า และเจ้าชายทั้งสิบสองคนของอิสราเอลด้วย
19 และโมเสสก็ทำตามนั้น และอาโรนก็มาพร้อมกับเจ้าชายทั้งสิบสองแห่งอิสราเอล และพวกเขานับจำนวนประชากรอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย
20 และจำนวนของลูกหลานอิสราเอลตามวงศ์ตระกูล ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป มีจำนวนหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
21 แต่ลูกหลานของเลวีไม่ได้ถูกนับรวมอยู่ในหมู่พี่น้องของพวกเขา คือลูกหลานของอิสราเอล
22 และจำนวนเด็กชายทั้งหมดของชาวอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีจำนวนยี่สิบสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน
23 และจำนวนบุตรของเลวีตั้งแต่อายุหนึ่งเดือนขึ้นไป มีจำนวนยี่สิบสองพันคน
24 และโมเสสได้แต่งตั้งปุโรหิตและเลวีแต่ละคนให้ปฏิบัติหน้าที่และภาระงานในพลับพลาตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสไว้
25 และในวันที่ยี่สิบของเดือนนั้น เมฆก็หายไปจากพลับพลาแห่งพยาน
26 ในเวลานั้น ชาวอิสราเอลเดินทางต่อจากถิ่นทุรกันดารซีนายไปอีกสามวัน และเมฆก็มาปกคลุมถิ่นทุรกันดารปาราน ณ ที่นั้นพระพิโรธของพระเจ้าก็เกิดขึ้นกับชาวอิสราเอล เพราะพวกเขาได้ยั่วยุพระเจ้าด้วยการขออาหารจากพระองค์เพื่อจะได้กิน
27 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำทูลขอของพวกเขา และประทานอาหารให้พวกเขากินได้ตลอดหนึ่งเดือน
28 แต่หลังจากนั้น พระพิโรธของพระเจ้าก็เกิดขึ้นกับพวกเขา และพระองค์ทรงลงโทษพวกเขาด้วยการสังหารหมู่ครั้งใหญ่ และศพของพวกเขาก็ถูกฝังไว้ที่นั่น
29 และชาวอิสราเอลเรียกสถานที่นั้นว่า เคโบรท ฮัตตาอาวาห์ เพราะพวกเขาฝังศพคนเหล่านั้นที่ลุ่มหลงในเนื้อหนัง
30 และพวกเขาออกจากเคโบรทฮัตตาอาวาห์ไปตั้งค่ายที่ฮาเซโรท ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารปาราน
31 และขณะที่ชาวอิสราเอลอยู่ในเมืองฮาเซโรธ พระพิโรธของพระเจ้าก็เกิดขึ้นกับมิเรียมเนื่องจากโมเสส และนางก็เป็นโรคเรื้อน ผิวขาวเหมือนหิมะ
32 และนางถูกกักขังอยู่นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน จนกระทั่งนางหายจากโรคเรื้อนและกลับเข้ามาในค่ายอีกครั้ง
33 ต่อมาชนอิสราเอลก็ออกจากฮาเซโรธ และตั้งค่ายอยู่ที่ปลายทะเลทรายปาราน
34 ในเวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสให้ส่งชายสิบสองคนจากชนชาติอิสราเอล คนหนึ่งคนต่อเผ่า ไปสำรวจดินแดนคานาอัน
35 และโมเสสได้ส่งคนสิบสองคนไปยังแผ่นดินคานาอันเพื่อสำรวจและตรวจสอบ และพวกเขาได้สำรวจทั่วทั้งแผ่นดินตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารสินไปจนถึงเรโคบ เหมือนกับที่เจ้ามาถึงคาโมท
36 และเมื่อครบสี่สิบวันแล้ว พวกเขาก็มาหาโมเสสและอาโรน และนำข่าวมาบอกตามที่ใจพวกเขาคิด และชายสิบคนในจำนวนนั้นได้นำข่าวร้ายมาบอกแก่ชนอิสราเอลเกี่ยวกับดินแดนที่พวกเขาได้สำรวจมา โดยกล่าวว่า “เป็นการดีกว่าสำหรับเราที่จะกลับไปยังอียิปต์ ดีกว่าที่จะไปดินแดนนี้ ดินแดนที่ทำลายล้างผู้คนในนั้น”
37 แต่โยชูวาบุตรของนูนและคาเลบบุตรของเยฟูเนห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่สำรวจดินแดนนั้น กล่าวว่า ดินแดนนั้นดีเยี่ยมยิ่งนัก
38 ถ้าพระเจ้าทรงพอพระทัยในเรา พระองค์จะทรงนำเราไปยังแผ่นดินนี้และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เพราะแผ่นดินนี้อุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง
39 แต่ชาวอิสราเอลไม่ยอมฟังพวกเขา และกลับไปฟังคำพูดของชายสิบคนที่นำข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินมาบอก
40 และพระเจ้าทรงได้ยินเสียงบ่นของชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงพิโรธและตรัสสาบานว่า
41 แน่นอนว่า จะไม่มีชายคนใดในยุคที่ชั่วร้ายนี้ได้เห็นแผ่นดินเมื่ออายุครบยี่สิบปีขึ้นไป นอกจากคาเลบ บุตรของเยฟูเนห์ และโยชูวา บุตรของนูน
42 แต่แน่นอนว่าคนชั่วช้าในยุคนี้จะต้องพินาศในถิ่นทุรกันดารนี้ และลูกหลานของพวกเขาจะมายังแผ่นดินนั้นและพวกเขาจะครอบครองมัน ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าจึงเกิดขึ้นกับอิสราเอล และพระองค์ทรงให้พวกเขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปีจนกระทั่งถึงจุดจบของคนชั่วช้าในยุคนั้น เพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติตามพระเจ้า
43 และประชาชนอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารปารานเป็นเวลานาน แล้วจึงเดินทางต่อไปยังถิ่นทุรกันดารโดยทางทะเลแดง

บทที่ 84

1 ในเวลานั้น โคราห์ บุตรของเยทเซอร์ บุตรของเคฮัท บุตรของเลวี ได้รวบรวมชายชาวอิสราเอลจำนวนมาก และพวกเขาก็ลุกขึ้นทะเลาะวิวาทกับโมเสสและอาโรนและชุมชนทั้งหมด
2 และพระเจ้าทรงพิโรธต่อพวกเขา และแผ่นดินก็เปิดออกและกลืนพวกเขาลงไปพร้อมกับบ้านเรือนและทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขา รวมทั้งคนทั้งหมดที่อยู่ในเผ่าโคราห์ด้วย
3 และหลังจากนั้นพระเจ้าทรงให้ประชาชนเดินทางอ้อมไปตามทางภูเขาเสอีร์เป็นเวลานาน
4 ในเวลานั้นพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า อย่าก่อสงครามกับลูกหลานของเอซาวเลย เพราะเราจะไม่ยกสิ่งใดที่เป็นของพวกเขาให้แก่เจ้า แม้เพียงเท่าที่ฝ่าเท้าจะเหยียบย่างได้ เพราะเราได้ยกภูเขาเสอีร์ให้เป็นมรดกแก่เอซาวแล้ว
5 ดังนั้นในสมัยก่อน ลูกหลานของเอซาวจึงได้ต่อสู้กับลูกหลานของเสอีร์ และพระเจ้าทรงมอบลูกหลานของเสอีร์ไว้ในมือของลูกหลานของเอซาว และทรงทำลายพวกเขาเสียสิ้น และลูกหลานของเอซาวก็เข้ามาอาศัยอยู่ในที่ของพวกเขาจนถึงทุกวันนี้
6 ฉะนั้นพระเจ้าจึงตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่า อย่าต่อสู้กับลูกหลานของเอซาวพี่น้องของพวกเจ้าเลย เพราะไม่มีสิ่งใดในแผ่น

ดินของพวกเขาเป็นของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าอาจซื้ออาหารจากพวกเขาด้วยเงินและกินได้ และพวกเจ้าอาจซื้อน้ำจากพวกเขาด้วยเงินและดื่มได้
7 และชนชาติอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า
8 และชาวอิสราเอลได้เดินทางไปในถิ่นทุรกันดาร อ้อมไปตามทางภูเขาซีนายเป็นเวลานาน และไม่ได้ติดต่อกับลูกหลานของเอซาว และพวกเขาอาศัยอยู่ในบริเวณนั้นเป็นเวลาสิบเก้าปี
9 ในเวลานั้น ลาตินัส กษัตริย์แห่งลูกหลานของคิตติม สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบห้าแห่งรัชกาลของพระองค์ ซึ่งเป็นปีที่สิบสี่นับตั้งแต่ชาวอิสราเอลอพยพออกจากอียิปต์
10 และพวกเขาได้ฝังศพเขาไว้ในสุสานที่เขาได้สร้างไว้ในแผ่นดินเมืองคิตติม และอบิมนัสได้ครองราชย์แทนเขาเป็นเวลาสามสิบแปดปี
11 และในสมัยนั้น เมื่อครบสิบเก้าปีแล้ว ชนชาติอิสราเอลก็ได้ข้ามพรมแดนของชนชาติเอซาว และได้เดินทางผ่านทะเลทรายโมอับ
12 และพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า อย่าล้อมเมืองโมอับ และอย่าต่อสู้กับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยกดินแดนของพวกเขาให้แก่เจ้าเลย
13 และชาวอิสราเอลได้เดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารโมอับเป็นเวลาสิบเก้าปี และพวกเขาไม่ได้ต่อสู้กับพวกนั้น
14 และในปีที่สามสิบหกนับตั้งแต่ที่ชาวอิสราเอลอพยพออกจากอียิปต์ พระเจ้าทรงดลใจสิโฮน กษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ และเขาจึงก่อสงครามและออกไปต่อสู้กับชาวโมอับ
15 และสิโฮนได้ส่งทูตไปหาเบออร์ บุตรของยาเนียส บุตรของบาลาอัม ที่ปรึกษาของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไปหาบาลาอัมบุตรของเขา เพื่อสาปแช่งโมอับ เพื่อว่าโมอับจะได้ตกอยู่ในมือของสิโฮน
16 และบรรดาผู้ส่งสารได้ไปนำเบออร์ บุตรของยาเนียส และบาลาอัม บุตรของเขา มาจากเปโธร์ในเมโสโปเตเมีย เบออร์และบาลาอัมบุตรของเขาจึงมาถึงเมืองสิโฮน และสาปแช่งโมอับและกษัตริย์ของพวกเขาต่อหน้าสิโฮน กษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์
17 ดังนั้นสิโฮนจึงยกทัพทั้งหมดออกไปที่โมอับและต่อสู้กับพวกเขา และเขาก็ปราบปรามพวกเขาได้ และพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของสิโฮน และสิโฮนก็สังหารกษัตริย์แห่งโมอับ
18 และสิโฮนได้ยึดเมืองทั้งหมดของโมอับในการรบ และเขายังยึดเฮชบอนจากเมืองเหล่านั้นได้ด้วย เพราะเฮชบอนเป็นหนึ่งในเมืองของโมอับ และสิโฮนได้ตั้งเจ้าชายและขุนนางของเขาไว้ในเฮชบอน และเฮชบอนก็เป็นของสิโฮนในสมัยนั้น
19 ดังนั้นเบออร์และบาลาอัมบุตรชายของเขาซึ่งเป็นผู้กล่าวคำอุปมา จึงกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ว่า “จงมายังเฮชบอน เมืองของสิโฮนจะถูกสร้างและสถาปนาขึ้น”
20 วิบัติแก่เจ้าโมอับ! เจ้าพินาศแล้ว โอชนชาติเคโมช! ดูเถิด มันถูกบันทึกไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าแล้ว
21 เมื่อสิโฮนได้พิชิตโมอับแล้ว เขาได้ตั้งทหารยามในเมืองต่างๆ ที่เขาได้ยึดมาจากโมอับ และชาวโมอับจำนวนมากได้ล้มตายในการรบในมือของสิโฮน สิโฮนได้จับกุมพวกเขาเป็นเชลยจำนวนมาก ทั้งบุตรชายและบุตรหญิง และเขายังได้สังหารกษัตริย์ของพวกเขาด้วย จากนั้นสิโฮนจึงกลับไปยังดินแดนของตน
22 และสิโฮนได้มอบของขวัญมากมายเป็นเงินและทองให้แก่เบออร์และบาลาอัมบุตรชายของเขา แล้วเขาก็ให้พวกเขากลับไปเมโสโปเตเมียเพื่อกลับบ้านเกิด
23 ในเวลานั้น ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้ข้ามจากเส้นทางในถิ่นทุรกันดารโมอับ และกลับไปล้อมถิ่นทุรกันดารเอโดม
24 ดังนั้นในเดือนแรกของปีที่สี่สิบหลังจากที่พวกเขาออกจากอียิปต์ ชุมชนทั้งหมดจึงมาถึงถิ่นทุรกันดารแห่งสิน และชนชาติอิสราเอลอาศัยอยู่ที่นั่นในคาเดช ในถิ่นทุรกันดารแห่งสิน และมิเรียมก็เสียชีวิตที่นั่นและถูกฝังไว้ที่นั่น
25 ในเวลานั้นโมเสสได้ส่งผู้ส่งสารไปยังฮาดัดกษัตริย์แห่งเอโดม กล่าวว่า “พี่น้องอิสราเอลของท่านกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าผ่านไปในแผ่นดินของท่านเถิด เราจะไม่ผ่านทุ่งนาหรือไร่องุ่น เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อน้ำ เราจะเดินไปตามทางของกษัตริย์”
26 และชาวเอโดมกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าอย่าได้ผ่านเข้ามาในประเทศของข้า” แล้วชาวเอโดมก็ยกทัพไปต้อนรับชาวอิสราเอลด้วยกองกำลังอันยิ่งใหญ่
27 และลูกหลานของเอซาวปฏิเสธที่จะให้ลูกหลานของอิสราเอลผ่านเข้ามาในดินแดนของพวกเขา ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงถอยห่างจากพวกเขาและไม่ได้ต่อสู้กับพวกเขา
28 เพราะก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ทรงบัญชาชนอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าต่อสู้กับลูกหลานของเอซาว” ฉะนั้นชาวอิสราเอลจึงถอยหนีจากพวกเขาและไม่ต่อสู้กับพวกเขา
29 ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงออกจากคาเดช และประชาชนทั้งหมดก็มาถึงภูเขาโฮร์
30 ในเวลานั้นพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า จงบอกอาโรนน้องชายของเจ้าว่า เขาจะต้องตายที่นั่น เพราะเขาจะไม่สามารถเข้ามาในดินแดนที่เราได้มอบให้แก่ชนชาติอิสราเอลได้
31 และอาโรนได้ขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเจ้า ในปีที่สี่สิบ ในเดือนที่ห้า วันที่หนึ่งของเดือนนั้น
32 และอาโรนมีอายุ 123 ปีเมื่อเขาเสียชีวิตบนภูเขาโฮร์

บทที่ 85

1 และกษัตริย์อารัดแห่งคานาอันผู้ประทับอยู่ทางใต้ ทรงได้ยินว่าชาวอิสราเอลได้เดินทางมาตามทางของสายลับ พระองค์จึงทรงจัดกำลังทหารเพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล
2 และชาวอิสราเอลก็หวาดกลัวเขาอย่างมาก เพราะเขามีทัพใหญ่และแข็งแกร่ง ชาวอิสราเอลจึงตัดสินใจจะกลับไปยังอียิปต์
3 และชาวอิสราเอลก็เดินทางกลับไปยังมาเซรัธ เบนี ยาคอน ซึ่งใช้เวลาเดินทางประมาณสามวัน เพราะพวกเขากลัวกษัตริย์อารัดเป็นอย่างมาก
4 และชาวอิสราเอลไม่ยอมกลับไปยังที่อยู่ของตน จึงพำนักอยู่ในเบนี ยาคอนเป็นเวลาสามสิบวัน

5 และเมื่อลูกหลานของเลวีเห็นว่าลูกหลานของอิสราเอลไม่ยอม
กลับใจ พวกเขาก็เกิดความหึงหวงเพราะเห็นแก่พระเจ้า และ
พวกเขาก็ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวอิสราเอลซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขา
และฆ่าพวกเขาเป็นจำนวนมาก และบังคับให้พวกเขากลับไปยังที่
ของพวกเขา คือภูเขาโฮร์
6 และเมื่อพวกเขากลับมา กษัตริย์อารัดก็ยังคงจัดเตรียมกอง
ทัพเพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอลอยู่
7 และชาวอิสราเอลได้ตั้งคำปฏิญาณว่า “ถ้าท่านจะมอบชนชาติ
นี้ไว้ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำลายเมืองของพวกเขาให้สิ้น
ซาก”
8 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงของชาวอิสราเอล และพระองค์
ทรงมอบชาวคานาอันไว้ในมือของพวกเขา และพระองค์ทรง
ทำลายพวกเขาและเมืองของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง และพระองค์
ทรงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า โฮรมาห์
9 และชาวอิสราเอลได้เดินทางจากภูเขาโฮร์ไปตั้งค่ายที่โอโบท
และพวกเขาเดินทางจากโอโบทไปตั้งค่ายที่อิเยอาบาริม บริเวณ
ชายแดนของโมอับ
10 และชาวอิสราเอลจึงส่งคนไปหาโมอับ กล่าวว่า “ขอให้พวก
เราผ่านเข้าไปในดินแดนของท่านเถิด” แต่ชาวโมอับไม่อนุญาต
ให้ชาวอิสราเอลผ่านเข้าไปในดินแดนของพวกเขา เพราะชาวโม
อับกลัวมากว่าชาวอิสราเอลจะกระทำต่อพวกเขาเหมือนอย่างที่สิ
โฮน กษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ได้กระทำต่อพวกเขา ซึ่งสิโฮนได้
ยึดครองดินแดนของพวกเขาและฆ่าพวกเขาไปเป็นจำนวนมาก
11 ดังนั้นโมอับจึงไม่อนุญาตให้ชาวอิสราเอลผ่านเข้ามาในดิน
แดนของเขา และพระเจ้าทรงบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอลว่า อย่า
ต่อสู้กับโมอับ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงอพยพออกจากโมอับ
12 และชาวอิสราเอลได้เดินทางจากชายแดนโมอับมาถึงอีกฝั่ง
หนึ่งของแม่น้ำอาร์นอน ซึ่งเป็นชายแดนของโมอับ ระหว่างโม
อับกับชาวอมอไรต์ และพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่ชายแดนของสิโฮ
น กษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ ในถิ่นทุรกันดารเคเดโมท
13 และชาวอิสราเอลได้ส่งผู้ส่งสารไปยังสิโฮน กษัตริย์แห่งชา
วอมอไรต์ กล่าวว่า
14 “ให้เราผ่านเข้าไปในแผ่นดินของท่านเถิด เราจะไม่เข้าไปในทุ่ง
นาหรือไร่องุ่น เราจะไปตามทางหลวงของกษัตริย์จนกว่าเราจะ
ผ่านพรมแดนของท่าน” แต่สิโฮนไม่อนุญาตให้ชาวอิสราเอล
ผ่านไป
15 ดังนั้นสิโฮนจึงรวบรวมชาวอมอไรต์ทั้งหมดแล้วออกไปใน
ถิ่นทุรกันดารเพื่อไปพบกับชาวอิสราเอล และเขาทำสงครามกับ
อิสราเอลที่ยาฮาซ
16 และพระเจ้าทรงมอบสิโฮนกษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ไว้ในมือ
ของชนชาติอิสราเอล และอิสราเอลก็สังหารผู้คนของสิโฮนทั้ง
หมดด้วยคมดาบ และแก้แค้นให้แก่โมอับ
17 และชาวอิสราเอลได้ยึดครองดินแดนสิโหน ตั้งแต่เมือง
อารามจนถึงเมืองยาบูค ให้แก่ชาวอัมโมน และพวกเขาได้ยึด
ทรัพย์สินทั้งหมดจากเมืองเหล่านั้น
18 และชาวอิสราเอลได้ยึดเมืองเหล่านี้ทั้งหมด และชาว
อิสราเอลได้อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์
19 และบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหลายก็ตั้งใจจะต่อสู้กับชาวอัม
โมน เพื่อยึดดินแดนของพวกเขาคืนมา
20 ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่า อย่าล้อมเมือง
ของชาวอัมโมน และอย่าก่อสงครามกับพวกเขา เพราะเราจะไม่
ยกดินแดนของพวกเขาให้แก่พวกเจ้า และชนชาติอิสราเอลก็
เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และไม่ได้ต่อสู้กับชาวอัมโมน
21 และชาวอิสราเอลก็หันไปตามทางบาชานไปยังดินแดนของ
โอก กษัตริย์แห่งบาชาน และโอก กษัตริย์แห่งบาชานก็ออกไป
เผชิญหน้ากับชาวอิสราเอลในการรบ และเขามีทหารหาญจำนวน
มากและกองกำลังที่แข็งแกร่งมากจากชาวอมอไรต์อยู่ด้วย
22 และโอ๊กกษัตริย์แห่งบาชานเป็นผู้ที่มีอำนาจมาก แต่นาอา
รอนโอรสของเขามีอำนาจยิ่งกว่ามาก แข็งแกร่งกว่าเขาเสียอีก
23 และโอกคิดในใจว่า “ดูเถิด บัดนี้ค่ายทหารทั้งหมดของ
อิสราเอลกินพื้นที่สามพาร์ซาแล้ว ข้าจะโจมตีพวกเขาทีเดียวโดย
ไม่ต้องใช้ดาบหรือหอก”
24 และโอกขึ้นไปบนภูเขายาหัส และหยิบหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง
ซึ่งยาวสามปาร์สามาวางไว้บนศีรษะของตน และตั้งใจจะขว้าง
หินก้อนนั้นไปที่ค่ายของชาวอิสราเอล เพื่อจะฟาดฟันชาว
อิสราเอลทั้งหมดด้วยหินก้อนนั้น
25 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาเจาะหินบนศีรษะของโอก
และหินนั้นก็ตกลงบนคอของโอก ทำให้โอกล้มลงกับพื้นเพราะ
น้ำหนักของหินที่กดทับคอของเขา
26 ในเวลานั้นพระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่า อย่ากลัวเขา
เลย เพราะเราได้มอบเขาและประชาชนของเขา รวมทั้งแผ่นดิน
ของเขาไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว และพวกเจ้าจงทำกับเขา
เหมือนอย่างที่พวกเจ้าทำกับสิโฮน
27 และโมเสสได้ลงไปหาโอกพร้อมกับชาวอิสราเอลจำนวนเล็ก
น้อย และโมเสสได้ใช้ไม้ตีโอกที่ข้อเท้าทั้งสองข้างจนตาย
28 ต่อมาชนชาติอิสราเอลได้ไล่ตามชนชาติของโอกและผู้คน
ของเขาไป และได้เอาชนะและทำลายล้างพวกเขาจนไม่มีผู้ใด
เหลือรอดเลย
29 ต่อมาโมเสสได้ส่งชาวอิสราเอลบางคนไปสอดแนมเมืองยา
อาเซอร์ เพราะยาอาเซอร์เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงมาก
30 และพวกสายลับก็ไปที่ยาเซอร์และสำรวจดู พวกสายลับเหล่า
นั้นวางใจในพระเจ้า และพวกเขาได้ต่อสู้กับชาวเมืองยาเซอร์
31 และคนเหล่านั้นก็ยึดเมืองยาเซอร์และหมู่บ้านต่างๆ ได้ และ
พระเจ้าทรงมอบเมืองเหล่านั้นไว้ในมือของพวกเขา และพวกเขา
ก็ขับไล่ชาวอมอไรต์ที่อาศัยอยู่ที่นั่นออกไป
32 และชนชาติอิสราเอลได้ยึดครองดินแดนของกษัตริย์สอง
องค์แห่งชาวอมอไรต์ คือเมืองหกสิบเมืองซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม
ของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่ลำธารอาร์นอนจนถึงภูเขาเฮอร์มัน
33 และชาวอิสราเอลได้เดินทางมาถึงที่ราบโมอับ ซึ่งอยู่ทางฝั่ง
นี้ของแม่น้ำจอร์แดน ใกล้กับเมืองเยริโค

34 และชาวโมอับได้ยินเรื่องร้ายทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลได้กระทำต่อกษัตริย์สององค์ของชาวอมอไรต์ คือสิโฮนและโอก ดังนั้นชาวโมอับทั้งหมดจึงหวาดกลัวชาวอิสราเอลอย่างมาก
35 และบรรดาผู้อาวุโสของโมอับกล่าวว่า “ดูเถิด กษัตริย์สององค์ของชาวอมอไรต์ คือสิโหนและโอก ผู้มีอำนาจยิ่งกว่ากษัตริย์ทั้งปวงในแผ่นดินโลก ยังไม่อาจยืนหยัดต่อสู้กับชนชาติอิสราเอลได้ แล้วเราจะยืนหยัดต่อสู้กับพวกเขาได้อย่างไร”
36 แน่นอนว่าพวกเขาได้ส่งสารมาถึงเราก่อนหน้านี้แล้ว เพื่อที่จะผ่านเข้ามาในดินแดนของเรา และเราจะไม่ยอมให้พวกเขาเข้ามา บัดนี้พวกเขาจะหันมาโจมตีเราด้วยดาบอันหนักหน่วงและทำลายเรา และโมอับก็ทุกข์ใจเพราะชนชาติอิสราเอล และพวกเขากลัวชนชาติอิสราเอลอย่างมาก และพวกเขาปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกับชนชาติอิสราเอล
37 และบรรดาผู้อาวุโสของโมอับได้ตัดสินใจเลือกชายคนหนึ่งของพวกเขา คือ บาลาค บุตรชายของซิปเปอร์ชาวโมอับ และแต่งตั้งเขาเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขาในเวลานั้น และบาลาคเป็นคนฉลาดมาก
38 และบรรดาผู้อาวุโสของโมอับก็ลุกขึ้นส่งคนไปเจรจาสันติภาพกับชาวมีเดียน เพราะในสมัยนั้นมีการสู้รบและเป็นศัตรูกันอย่างหนักระหว่างโมอับและมีเดียน ตั้งแต่สมัยของฮาดัด โอรสของเบดัด กษัตริย์แห่งเอโดม ผู้ซึ่งได้โจมตีมีเดียนในทุ่งนาของโมอับ จนถึงทุกวันนี้
39 และชาวโมอับได้ส่งคนไปหาชาวมีเดียน และพวกเขาก็สงบศึกกัน และบรรดาผู้ใหญ่ของชาวมีเดียนก็มายังแผ่นดินโมอับเพื่อสงบศึกแทนชาวมีเดียน
40 และบรรดาผู้อาวุโสของโมอับได้ปรึกษาหารือกับบรรดาผู้อาวุโสของมีเดียนถึงวิธีการที่จะรักษาชีวิตของตนให้รอดพ้นจากอิสราเอล
41 และบรรดาลูกหลานของโมอับก็กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของมีเดียนว่า “ฉะนั้นบัดนี้ชนชาติอิสราเอลจึงกวาดล้างทุกสิ่งที่อยู่รอบข้างเรา เหมือนวัวเลียหญ้าในทุ่งนา เพราะพวกเขาได้กระทำเช่นนั้นแก่กษัตริย์สององค์ของชาวอมอไรต์ซึ่งแข็งแกร่งกว่าเรา”
42 และบรรดาผู้อาวุโสแห่งมีเดียนกล่าวแก่โมอับว่า “เราได้ยินมาว่า ในสมัยที่สิโฮนกษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ยกทัพมาต่อสู้กับท่าน เมื่อเขาได้รับชัยชนะเหนือท่านและยึดครองดินแดนของท่านได้ เขาได้ส่งเบออร์บุตรของยาเนียสและบาลาอัมบุตรของเขามาจากเมโสโปเตเมีย และพวกเขาทั้งสองก็มาสาปแช่งท่าน ดังนั้นสิโฮนจึงได้รับชัยชนะเหนือท่านและยึดครองดินแดนของท่านได้”
43 ฉะนั้นจงส่งคนไปหาบาลาอัมบุตรชายของเขาด้วย เพราะเขายังคงอยู่ในแผ่นดินของเขา และจงจ่ายค่าจ้างให้เขา เพื่อเขาจะได้มาสาปแช่งชนชาติทั้งหลายที่พวกท่านหวาดกลัว ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของโมอับจึงได้ยินเรื่องนี้ และพวกเขาก็พอใจที่จะส่งคนไปหาบาลาอัมบุตรชายของเบโอร์
44 ดังนั้น บาลาค บุตรของซิปเปอร์ กษัตริย์แห่งโมอับ จึงส่งผู้ส่งสารไปบอกบาลาอัมว่า
45 ดูเถิด มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ พวกเขาปกคลุมทั่วแผ่นดิน และพวกเขาตั้งรกรากอยู่ตรงข้ามกับเรา
46 ฉะนั้นจงมาสาปแช่งชนชาตินี้เพื่อเราเถิด เพราะพวกเขาแข็งแกร่งเกินกว่าเราจะเอาชนะได้ บางทีเราอาจจะชนะในการต่อสู้กับพวกเขาและขับไล่พวกเขาออกไปได้ เพราะเราได้ยินมาว่าผู้ใดที่ท่านอวยพร ผู้นั้นก็จะได้รับพร และผู้ใดที่ท่านสาปแช่ง ผู้นั้นก็จะถูกสาปแช่ง
47 ดังนั้นบรรดาผู้ส่งสารของบาลาคจึงไปหาบาลาอัมและนำบาลาอัมมาสาปแช่งผู้คนให้ต่อสู้กับโมอับ
48 และบาลาอัมได้มาหาบาลาคเพื่อจะสาปแช่งอิสราเอล แต่พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า อย่าสาปแช่งชนชาตินี้เลย เพราะชนชาตินี้ได้รับพร
49 และบาลาคยุยงบาลาอัมทุกวันให้สาปแช่งอิสราเอล แต่บาลาอัมไม่เชื่อฟังบาลาคเพราะพระวจนะของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสกับบาลาอัมไว้แล้ว
50 และเมื่อบาลาคเห็นว่าบาลาอัมไม่ยอมทำตามความประสงค์ของเขา เขาก็ลุกขึ้นกลับบ้าน และบาลาอัมก็กลับไปยังดินแดนของตน และจากที่นั่นเขาก็ไปยังมีเดียน
51 และชาวอิสราเอลได้เดินทางจากที่ราบโมอับไปตั้งค่ายริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่เบธเยสิโมทจนถึงอาเบลชิตติม ณ ปลายที่ราบโมอับ
52 และเมื่อชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในที่ราบชิตติม พวกเขาก็เริ่มประพฤติผิดศีลธรรมกับธิดาของชาวโมอับ
53 และชาวอิสราเอลก็เข้าใกล้โมอับ และชาวโมอับก็ตั้งเต็นท์อยู่ตรงข้ามกับค่ายของชาวอิสราเอล
54 และชาวโมอับก็หวาดกลัวชาวอิสราเอล และชาวโมอับก็จับลูกสาวและภรรยาของชาวอิสราเอลทั้งหมดที่มีรูปร่างหน้าตาดีมาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ทำจากทองคำ เงิน และของมีค่า
55 และชาวโมอับได้ให้หญิงเหล่านั้นนั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ของพวกเขา เพื่อชาวอิสราเอลจะได้เห็นพวกนางและหันมาหาพวกนาง และจะไม่ต่อสู้กับโมอับ
56 และบรรดาชาวโมอับได้กระทำเช่นนั้นต่อชาวอิสราเอล โดยแต่ละคนต่างวางภรรยาและลูกสาวไว้ที่หน้าเต็นท์ของตน และชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เห็นการกระทำของชาวโมอับนั้น และชาวอิสราเอลก็หันไปหาลูกสาวของชาวโมอับและปรารถนาพวกนางจึงเข้าไปหาพวกนาง
57 และต่อมาเมื่อชาวฮีบรูคนหนึ่งมาถึงประตูเต็นท์ของชาวโมอับ และเห็นหญิงสาวชาวโมอับคนหนึ่ง เขาปรารถนาในตัวนาง และพูดคุยกับนางที่ประตูเต็นท์ตามที่เขาปรารถนา ขณะที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น คนในเต็นท์ก็จะออกมาพูดกับชาวฮีบรูคนนั้นว่าประมาณนี้ว่า:
58 แน่นอนท่านทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นพี่น้องกัน เราทุกคนเป็นลูกหลานของโลทและเป็นลูกหลานของอับราฮัมผู้เป็นน้องชายของ

เขา เหตุใดท่านทั้งหลายจึงไม่ร่วมอยู่กับเรา และเหตุใดท่านทั้งหลายจึงไม่รับประทานอาหารและเครื่องบูชาของเรา?
59 เมื่อบรรดาบุตรของโมอับได้กล่าวถ้อยคำหวานหูและล่อลวงพระองค์ด้วยคำพูดเยินยอแล้ว พวกเขาก็เชิญพระองค์เข้าไปในเต็นท์ ปรุงอาหารและถวายเครื่องบูชาแก่พระองค์ และพระองค์ก็ทรงรับประทานเครื่องบูชาและขนมปังของพวกเขา
60 แล้วพวกเขาก็ให้เหล้าองุ่นแก่เขา และเขาก็ดื่มจนเมามาย แล้วพวกเขาก็นำหญิงสาวสวยคนหนึ่งมาอยู่ต่อหน้าเขา และเขาก็ได้ร่วมหลับนอนกับนางตามใจชอบ เพราะเขาไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร เนื่องจากดื่มเหล้าองุ่นไปมากแล้ว
61 ดังนั้นชาวโมอับจึงกระทำการเช่นนั้นต่อชาวอิสราเอล ณ ที่ราบชิตติม และพระเจ้าทรงพิโรธต่ออิสราเอลเนื่องจากเรื่องนี้ พระองค์ทรงส่งโรคระบาดมาในหมู่พวกเขา และชาวอิสราเอลก็ตายไปสองหมื่นสี่พันคน
62 มีชายคนหนึ่งในวงศ์ตระกูลของสิเมโอน ชื่อซิมรี บุตรของซาลู ได้ไปมีความสัมพันธ์กับคอสบี หญิงชาวมีเดียน บุตรสาวของซูร์ กษัตริย์แห่งมีเดียน ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งปวง
63 และฟีเนียส บุตรของเอลาเซอร์ บุตรของอาโรนปุโรหิต เห็นความชั่วร้ายที่ซิมรีได้กระทำ เขาจึงหยิบหอกขึ้นมาไล่ตามพวกเขาทั้งสอง และแทงพวกเขาเสียชีวิต แล้วโรคระบาดก็ยุติลงจากชนชาติอิสราเอล

บทที่ 86

1 ในเวลานั้นหลังจากเกิดโรคระบาดแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสและเอลาเซอร์ บุตรของอาโรนปุโรหิตว่า
2 จงนับจำนวนหัวหน้าชุมชนทั้งหมดของลูกหลานอิสราเอล ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกไปรบในกองทัพ
3 และโมเสสกับเอลาเซอร์ได้นับจำนวนประชากรอิสราเอลตามตระกูลของพวกเขา และจำนวนประชากรอิสราเอลทั้งหมดมีเจ็ดแสนเจ็ดร้อยสามสิบคน
4 และจำนวนของลูกหลานของเลวี ตั้งแต่อายุหนึ่งเดือนขึ้นไป มีจำนวนยี่สิบสามพันคน และในจำนวนนี้ ไม่มีใครสักคนที่เป็นคนในกลุ่มที่โมเสสและอาโรนนับไว้ในถิ่นทุรกันดารซีนาย
5 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขาว่าพวกเขาจะตายในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาจึงตายกันหมด ไม่มีใครเหลือรอดอยู่เลย นอกจากคาเลบ บุตรของเยฟูเนห์ และโยชูวา บุตรของนูน
6 หลังจากนั้นพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า จงบอกแก่ชนอิสราเอลให้แก้แค้นชาวมีเดียนเพื่อพี่น้องของพวกเขาคือชนอิสราเอล
7 และโมเสสก็ทำตามนั้น และชาวอิสราเอลได้เลือกชายหนึ่งหมื่นสองพันคนจากหมู่พวกเขา โดยให้เผ่าละหนึ่งพันคน แล้วพวกเขาก็ไปยังมิเดียน
8 และชาวอิสราเอลได้ทำสงครามกับชาวมีเดียน และพวกเขาได้ฆ่าชายทุกคน รวมทั้งเจ้าชายทั้งห้าของชาวมีเดียน และบาลาอัม บุตรของเบโอร์ ก็ถูกฆ่าด้วยดาบ
9 และชาวอิสราเอลได้จับภรรยาของชาวมีเดียนพร้อมกับลูกเล็กๆ และปศุสัตว์ รวมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของพวกนางไปเป็นเชลย
10 และพวกเขานำของที่ริบมาได้และของที่ยึดมาได้ทั้งหมดมามอบให้โมเสสและเอลาเซอร์ ณ ที่ราบโมอับ
11 และโมเสส เอลาเซอร์ และบรรดาเจ้านายแห่งชุมชนทั้งหลายก็ออกไปต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดี
12 และพวกเขาได้แบ่งของที่ยึดมาได้ทั้งหมดจากชาวมีเดียน และชาวอิสราเอลก็ได้แก้แค้นชาวมีเดียนเพื่อเห็นแก่พี่น้องของพวกเขาคือชาวอิสราเอล

บทที่ 87

1 ในเวลานั้นพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด วันเวลาของเจ้าใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว จงรับโยชูวาบุตรของนูนผู้รับใช้ของเจ้ามาไว้ในพลับพลา และเราจะบัญชาเขา” และโมเสสก็ทำตามนั้น
2 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏในพลับพลาในเสาเมฆ และเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ทางเข้าพลับพลา
3 และพระเจ้าทรงบัญชาโยชูวาบุตรของนูนว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำชนชาติอิสราเอลไปยังแผ่นดินซึ่งเราได้สาบานว่าจะมอบให้แก่เขา และเราจะอยู่กับเจ้า”
4 และโมเสสกล่าวแก่โยชูวาว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำชนชาติอิสราเอลได้รับแผ่นดินเป็นมรดก และพระเจ้าจะทรงอยู่กับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งเจ้า อย่ากลัวหรือท้อแท้เลย”
5 และโมเสสเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมาและกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านได้เห็นสิ่งดีทั้งหลายที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่านในถิ่นทุรกันดารแล้ว
6 ฉะนั้นจงปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้ทุกประการ และดำเนินตามทางของพระเจ้าของท่าน อย่าหันเหไปจากทางที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ไม่ว่าจะไปทางขวาหรือทางซ้าย
7 และโมเสสได้สอนชาวอิสราเอลถึงกฎเกณฑ์ คำพิพากษา และกฎหมายต่างๆ เพื่อให้ปฏิบัติตามในแผ่นดินตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
8 และพระองค์ทรงสอนพวกเขาถึงทางของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ ดูเถิด พระบัญญัติเหล่านั้นได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ชนชาติอิสราเอลโดยทางโมเสส
9 และโมเสสได้สั่งสอนชนชาติอิสราเอลเสร็จแล้ว พระเจ้าตรัสกับเขาว่า จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมและตายที่นั่น แล้วไปอยู่รวมกับชนชาติของเจ้าเหมือนอย่างที่อาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไป
10 และโมเสสก็ขึ้นไปตามที่พระเจ้าทรงบัญชา และเขาเสียชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับตามพระบัญชาของพระเจ้า ในปีที่สี่สิบหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

11 และชาวอิสราเอลร่ำไห้เพื่อโมเสสในที่ราบโมอับเป็นเวลาสามสิบวัน และวันแห่งการร่ำไห้และไว้ทุกข์เพื่อโมเสสก็สิ้นสุดลง

บทที่ 88

1 และหลังจากโมเสสสิ้นชีวิตแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโยชูวาบุตรของนูนว่า
2 จงลุกขึ้นและข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่ชนชาติอิสราเอล และเจ้าจงให้ชนชาติอิสราเอลได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก
3 ทุกหนทุกแห่งที่ฝ่าพระบาทของพวกท่านเหยียบย่างไปนั้น จะเป็นของพวกท่าน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารเลบานอนไปจนถึงแม่น้ำใหญ่เปราธนั้น จะเป็นเขตแดนของพวกท่าน
4 ไม่มีใครจะลุกขึ้นต่อต้านเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า ดังที่เราอยู่กับโมเสส เราก็จะอยู่กับเจ้าเช่นกัน ขอเพียงเจ้าเข้มแข็งและกล้าหาญที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกประการที่โมเสสได้บัญชาไว้ อย่าหันเหไปจากทางนั้น ไม่ว่าจะทางขวาหรือทางซ้าย เพื่อเจ้าจะได้ประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำ
5 และโยชูวาได้สั่งบรรดาเจ้าหน้าที่ของอิสราเอลว่า จงเดินตรวจตราไปทั่วค่ายและสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้สำหรับตัวพวกเจ้าเอง เพราะอีกสามวันพวกเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปครอบครองดินแดนนั้น
6 และบรรดาเจ้าหน้าที่ของชาวอิสราเอลก็กระทำเช่นนั้น พวกเขาสั่งการประชาชนและทำทุกอย่างตามที่โยชูวาได้สั่งไว้
7 และโยชูวาได้ส่งคนสองคนไปสอดแนมเมืองเยริโค และคนทั้งสองก็ไปสอดแนมเมืองเยริโค
8 และเมื่อครบเจ็ดวันแล้ว พวกเขาก็มาหาโยชูวาที่ค่ายและบอกเขาว่า “พระเจ้าทรงมอบแผ่นดินทั้งสิ้นไว้ในมือของเราแล้ว และชาวเมืองก็หวาดกลัวเพราะเรา”
9 และต่อมาในเช้าวันรุ่งขึ้น โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับชาวอิสราเอลทั้งปวง และพวกเขาก็เดินทางจากชิตติมไปยังแม่น้ำจอร์แดน โดยโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งปวงข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และเมื่อโยชูวาข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับชาวอิสราเอลนั้น เขามีอายุแปดสิบสองปี
10 และในวันที่สิบของเดือนแรก ประชาชนก็ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน และตั้งค่ายอยู่ที่กิลกัล ซึ่งอยู่ทางมุมตะวันออกของเมืองเยริโค
11 และชาวอิสราเอลได้ฉลองเทศกาลปัสกาที่กิลกัล ในที่ราบเยริโค ในวันที่สิบสี่ของเดือน ตามที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส
12 และในวันรุ่งขึ้นหลังเทศกาลปัสกา มานาก็หยุดลง และไม่มีมานาให้แก่ชนอิสราเอลอีกต่อไป พวกเขาจึงต้องกินผลผลิตจากแผ่นดินคานาอันแทน
13 และเมืองเยริโคก็ปิดตายสนิท ไม่ให้ชาวอิสราเอลเข้าหรือออกได้เลย
14 และในเดือนที่สอง วันที่หนึ่งของเดือนนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงลุกขึ้นเถิด ดูเถิด เราได้มอบเมืองเยริโคพร้อมทั้งประชาชนทั้งหมดไว้ในมือของเจ้าแล้ว และทหารของเจ้าทั้งหมดจงเดินลาดตระเวนรอบเมืองวันละครั้ง เช่นนี้เป็นเวลาหกวัน”
15 และพวกปุโรหิตจะเป่าแตร และเมื่อท่านได้ยินเสียงแตร ประชาชนทั้งหลายจะโห่ร้องเสียงดัง เพื่อกำแพงเมืองจะพังทลายลง ประชาชนทั้งหลายจะยกทัพไปต่อสู้กับศัตรูของตน
16 และโยชูวาได้ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
17 และในวันที่เจ็ด พวกเขาเดินวนรอบเมืองเจ็ดรอบ และพวกปุโรหิตก็เป่าแตร
18 และเมื่อถึงรอบที่เจ็ด โยชูวาจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า จงโห่ร้องเถิด เพราะพระเจ้าทรงมอบเมืองทั้งเมืองไว้ในมือของเราแล้ว
19 เฉพาะเมืองและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในเมืองนั้นเท่านั้นที่จะถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า จงระวังสิ่งต้องสาปแช่งนั้น เกรงว่าจะทำให้ค่ายของอิสราเอลถูกสาปแช่งและเกิดความเดือดร้อน
20 แต่เงิน ทอง ทองเหลือง และเหล็กทั้งหมดนั้น จะต้องถวายแด่พระเจ้า และจะต้องนำมาไว้ในคลังของพระเจ้า
21 และประชาชนก็เป่าแตรและส่งเสียงโห่ร้องดังลั่น กำแพงเมืองเยริโคจึงพังลง และประชาชนทั้งหมดก็ขึ้นไปบนกำแพงเมือง ทุกคนตรงไปข้างหน้า และเข้ายึดเมืองนั้นได้ และทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองนั้นอย่างสิ้นเชิง ทั้งชายหญิง เด็กและผู้ใหญ่ วัว แกะ และลา ด้วยคมดาบ
22 และพวกเขาเผาเมืองทั้งเมืองด้วยไฟ แต่ภาชนะเงิน ทองคำ ทองเหลือง และเหล็กนั้น พวกเขาเก็บไว้ในคลังของพระเจ้า
23 ในเวลานั้นโยชูวาจึงสาบานว่า “ผู้ใดสร้างเมืองเยริโค ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง เขาจะต้องวางรากฐานเมืองนั้นด้วยบุตรคนแรกของเขา และเขาจะต้องสร้างประตูเมืองนั้นด้วยบุตรคนสุดท้องของเขา”
24 และอาคาน บุตรของคาร์มี บุตรของซับดี บุตรของเซราห์ บุตรของยูดาห์ ได้กระทำการทรยศในสิ่งของต้องสาป และเขาได้นำสิ่งของต้องสาปนั้นไปซ่อนไว้ในพลับพลา และพระพิโรธของพระเจ้าก็เกิดขึ้นกับอิสราเอล
25 และหลังจากที่ชาวอิสราเอลกลับมาจากการเผาเมืองเยริโคแล้ว โยชูวาจึงส่งคนไปสอดแนมเมืองไอด้วย และให้ไปยกทัพไปโจมตีเมืองนั้น
26 แล้วพวกเขาก็ขึ้นไปสอดแนมเมืองไอ และกลับมาบอกว่า อย่าให้คนทั้งหมดขึ้นไปกับท่านที่เมืองไอเลย ให้เพียงคนประมาณสามพันคนขึ้นไปโจมตีเมืองนั้นก็พอ เพราะคนในเมืองนั้นมีจำนวนน้อย
27 และโยชูวาได้ทำตามนั้น และมีชาวอิสราเอลประมาณสามพันคนยกทัพไปต่อสู้กับชาวเมืองไอ
28 และการรบนั้นรุนแรงมากสำหรับอิสราเอล ชาวเมืองไอได้สังหารชาวอิสราเอลไปสามสิบหกคน และชาวอิสราเอลก็หนีไปจากชาวเมืองไอ

29 เมื่อโยชูวาเห็นเหตุการณ์นั้น เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนและก้มลงกราบที่พื้นต่อหน้าพระเจ้า พร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลและพวกเขาก็เอาฝุ่นมาโรยบนศีรษะของตน
30 โยชูวาจึงทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า เหตุใดพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา? ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้หลังจากที่ชาวอิสราเอลหันหลังให้แก่ศัตรูของพวกเขา?"
31 ฉะนั้นชาวคานาอันทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้จะได้ยินเรื่องนี้ และจะล้อมเราและทำลายชื่อเสียงของเรา
32 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า "เหตุใดเจ้าจึงล้มลงกราบ? จงลุกขึ้นเถิด เพราะชาวอิสราเอลได้ทำบาปและนำสิ่งต้องสาปเข้ามา เราจะไม่ร่วมทุกข์กับพวกเขาอีกต่อไป เว้นแต่พวกเขาจะทำลายสิ่งต้องสาปนั้นเสียจากท่ามกลางพวกเขา"
33 และโยชูวาจึงลุกขึ้นเรียกประชุมประชาชน และนำอูริมมาตามพระบัญชาของพระเจ้า และเผ่าของยูดาห์ก็ถูกจับ และอาคานบุตรของคาร์มีก็ถูกจับด้วย
34 โยชูวาจึงทูลอาคานว่า "บอกพ่อหน่อยสิลูก เจ้าทำอะไรมา" อาคานจึงทูลว่า "ข้าพเจ้าเห็นของที่ยึดมาได้นั้น มีเสื้อผ้าชั้นดีจากชินาร์ เงินสองร้อยเชเกล และทองคำแท่งหนักห้าสิบเชเกล ข้าพเจ้าโลภอยากได้จึงเอามา และดูเถิด ของทั้งหมดนั้นถูกซ่อนไว้ในดินกลางเต็นท์"
35 และโยชูวาได้ส่งคนไปรับพวกเขามาจากเต็นท์ของอาคาน และนำพวกเขามาให้โยชูวา
36 และโยชูวาได้พาอาคานและเครื่องใช้ในครัวเรือนเหล่านั้นรวมทั้งบุตรชายและบุตรหญิงของเขาและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา ไปยังหุบเขาอาโคร
37 และโยชูวาได้เผาพวกเขาทั้งหมดที่นั่นด้วยไฟ และชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เอาหินขว้างอาคานจนตาย และก่อกองหินขึ้นเหนือเขา ดังนั้นโยชูวาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าหุบเขาอาโครเพื่อพระพิโรธของพระเจ้าจะได้สงบลง และต่อมาโยชูวาก็ได้เข้าเมืองนั้นและต่อสู้กับเมืองนั้น
38 และพระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวและอย่าท้อแท้ ดูเถิดเราได้มอบเมืองไอ กษัตริย์และประชาชนของเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้าแล้ว เจ้าจงกระทำต่อพวกเขาเหมือนที่เจ้าได้กระทำต่อเมืองเยริโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่จงยึดทรัพย์สินและปศุสัตว์ของเมืองนั้นเป็นของรางวัลสำหรับตัวเจ้าเอง และจงวางแผนซุ่มโจมตีเมืองนั้นจากด้านหลัง
39 โยชูวาจึงทำตามพระวจนะของพระเจ้า และเลือกชายฉกรรจ์ผู้กล้าหาญสามหมื่นคนจากบรรดานักรบ แล้วส่งพวกเขาไปซุ่มโจมตีเมืองนั้น
40 และท่านได้สั่งพวกเขาว่า "เมื่อพวกท่านเห็นพวกเรา เราจะหนีไปต่อหน้าพวกเขาด้วยความเจ้าเล่ห์ และพวกเขาจะไล่ตามเราจากนั้นพวกท่านจงลุกขึ้นจากที่ซุ่มโจมตีและยึดเมืองนั้น" และพวกเขาก็ทำตามนั้น
41 และโยชูวาได้ต่อสู้ และชาวเมืองก็ออกไปทางอิสราเอล โดยไม่รู้ว่ามีพวกนั้นซุ่มโจมตีพวกเขาอยู่ด้านหลังเมือง
42 และโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดแสร้งทำเป็นเหนื่อยล้าต่อหน้าพวกเขา แล้วพวกเขาก็หนีไปตามทางในถิ่นทุรกันดารด้วยความอุบาย
43 และชาวเมืองไอได้รวบรวมผู้คนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเพื่อไล่ตามชาวอิสราเอล พวกเขาออกไปและถูกล่อลวงให้ออกไปจากเมือง ไม่มีใครเหลืออยู่เลย และพวกเขาก็ออกจากเมืองไปไล่ตามชาวอิสราเอล
44 และบรรดาผู้ที่ซุ่มโจมตีอยู่ก็ลุกขึ้นจากที่ของตน รีบเข้าไปในเมืองและยึดเมืองนั้นได้ และจุดไฟเผาเมืองนั้น ชาวเมืองไอจึงถอยทัพกลับไป และดูเถิด ควันจากเมืองนั้นก็ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าพวกเขาไม่มีทางถอยทัพกลับไปได้ไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง
45 และชาวเมืองไอทั้งหมดก็อยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล บางคนอยู่ทางด้านนี้ บางคนอยู่ทางด้านนั้น พวกเขาโจมตีชาวอิสราเอลจนไม่เหลือใครเลย
46 และชาวอิสราเอลได้จับเมโลช กษัตริย์แห่งไอ มาให้โยชูวาและโยชูวาได้แขวนเขาไว้บนต้นไม้จนเขาตาย
47 และชาวอิสราเอลก็กลับเข้าไปในเมืองนั้นหลังจากเผาเมืองนั้นแล้ว และพวกเขาใช้ดาบฟันคนทั้งหลายที่อยู่ในเมืองนั้นจนตาย
48 และจำนวนผู้เสียชีวิตในเมืองไอ ทั้งชายและหญิง มีจำนวนหนึ่งหมื่นสองพันคน ส่วนปศุสัตว์และทรัพย์สินที่ริบได้จากเมืองนั้น พวกเขายึดไปเป็นของตนเอง ตามพระดำรัสของพระเจ้าที่ตรัสกับโยชูวา
49 และบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ทางฝั่งแม่น้ำจอร์แดน คือบรรดากษัตริย์แห่งคานาอัน ได้ยินถึงความชั่วร้ายที่ชาวอิสราเอลได้กระทำต่อเมืองเยริโคและเมืองไอ พวกเขาจึงรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล
50 มีเพียงชาวเมืองกิเบโอนเท่านั้นที่กลัวการต่อสู้กับชาวอิสราเอลอย่างมาก เกรงว่าตนเองจะพินาศ จึงวางแผนอย่างแยบยล พวกเขาไปหาโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมด แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า "เรามาจากดินแดนไกลโพ้น ฉะนั้นจงทำพันธสัญญากับเราเถิด"
51 และชาวเมืองกิเบโอนได้รุกรานชนชาติอิสราเอล และชนชาติอิสราเอลได้ทำพันธสัญญากับพวกเขา และพวกเขาก็สงบศึกกับพวกเขา และบรรดาเจ้านายแห่งชุมชนได้สาบานต่อพวกเขา แต่ภายหลังชนชาติอิสราเอลก็รู้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนบ้านและอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
52 แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ฆ่าพวกเขา เพราะพวกเขาสาบานต่อพระเจ้าไว้กับพวกเขา และพวกเขาก็ได้เป็นคนตัดไม้และตักน้ำ
53 โยชูวาจึงทูลถามพวกเขาว่า "เหตุใดพวกเจ้าจึงหลอกลวงเราและทำเช่นนี้กับพวกเรา?" พวกเขาทูลตอบว่า "เพราะเรื่องที่ท่านได้กระทำต่อบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์นั้น มีคนเล่าให้พวกข้ารับใช้ของท่านฟัง และพวกเรากลัวตายมาก จึงทำเช่นนี้"
54 และในวันนั้นโยชูวาได้แต่งตั้งพวกเขาให้ตัดฟืนและตักน้ำและเขาได้แบ่งพวกเขาเป็นทาสให้กับเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

55 และเมื่ออาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม ทรงทราบถึงสิ่งที่ชาวอิสราเอลได้กระทำต่อเมืองเยริโคและเมืองไอ พระองค์จึงทรงส่งคนไปทูลโฮฮัม กษัตริย์แห่งเฮบรอน และปิรามกษัตริย์แห่งยาร์มุท และยาเฟีย กษัตริย์แห่งลาคิช และเดเบอร์กษัตริย์แห่งเอกลอน ตรัสว่า
56 จงเข้ามาหาเราและช่วยเราเถิด เพื่อเราจะได้โจมตีชาวอิสราเอลและชาวเมืองกิเบโอนผู้ซึ่งได้ทำสนธิสัญญาสันติภาพกับชาวอิสราเอล
57 และพวกเขารวมตัวกัน และกษัตริย์ทั้งห้าของชาวอมอไรต์ก็ยกทัพไปพร้อมกับค่ายทหารทั้งหมด เป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่และมากมายดุจทรายริมทะเล
58 และบรรดากษัตริย์เหล่านั้นก็มาตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองกิเบโอน และเริ่มต่อสู้กับชาวเมืองกิเบโอน และชาวเมืองกิเบโอนทั้งหมดก็ส่งคนไปบอกโยชูวาว่า “รีบมาช่วยเราด้วยเถิด เพราะบรรดากษัตริย์อมอไรต์ได้รวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับเรา”
59 และโยชูวาและเหล่าทหารทั้งหมดได้ขึ้นไปจากกิลกัล และโยชูวาได้มาถึงพวกเขาอย่างฉับพลัน และสังหารกษัตริย์ทั้งห้าองค์นั้นอย่างมากมาย
60 และพระเจ้าทรงทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ต่อหน้าชาวอิสราเอล พระองค์ทรงลงโทษพวกเขาด้วยการสังหารหมู่ที่น่าสยดสยองในเมืองกิเบโอน และทรงไล่ตามพวกเขาไปตามทางที่ขึ้นไปยังเบธโฮรอนจนถึงมักเคดาห์ และพวกเขาก็หนีไปจากชาวอิสราเอล
61 และขณะที่พวกเขากำลังหนีอยู่นั้น พระเจ้าทรงส่งลูกเห็บลงมาจากฟ้าลงมาใส่พวกเขา และมีคนตายเพราะลูกเห็บมากกว่าคนที่ตายเพราะการสังหารหมู่ชาวอิสราเอลเสียอีก
62 และชาวอิสราเอลก็ไล่ตามพวกเขาไป และพวกเขาก็ยังคงทำร้ายพวกเขาบนถนนต่อไป
63 และเมื่อพวกเขากำลังโจมตีอยู่นั้น เวลาก็ใกล้ค่ำแล้ว โยชูวาจึงกล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งหมดว่า “ดวงอาทิตย์เอ๋ย จงหยุดอยู่เหนือเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย จงอยู่เหนือหุบเขาอาจาลอน จนกว่าชนชาติจะได้แก้แค้นศัตรูของตน”
64 และพระเจ้าทรงสดับฟังคำทูลของโยชูวา ดวงอาทิตย์จึงหยุดนิ่งอยู่กลางฟ้าเป็นเวลาสามสิบหกนาที และดวงจันทร์ก็หยุดนิ่งอยู่เช่นกัน ไม่ตกดินไปตลอดทั้งวัน
65 และไม่มีวันใดเหมือนวันนั้น ทั้งก่อนวันนั้นและหลังจากนั้น ที่พระเจ้าทรงฟังเสียงของมนุษย์ เพราะพระเจ้าทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล

บทที่ 89

1 แล้วโยชูวาจึงร้องเพลงนี้ในวันที่พระเจ้าทรงมอบชาวอมอไรต์ไว้ในมือของโยชูวาและชนชาติอิสราเอล และเขากล่าวต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งปวงว่า
2 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์อันน่าทึ่ง ใครเล่าจะเหมือนพระองค์ได้? ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามของพระองค์
3 พระองค์ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพเจ้า เป็นหอคอยสูงตระหง่าน ข้าพเจ้าจะร้องเพลงใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงขอบพระคุณแด่พระองค์ พระองค์ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพเจ้า
4 บรรดากษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ บรรดาเจ้าชายแห่งโลกจะขับขานบทเพลงถวายพระองค์ ชนชาติอิสราเอลจะชื่นชมยินดีในความรอดของพระองค์ พวกเขาจะขับขานและสรรเสริญฤทธานุภาพของพระองค์
5 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้วางใจในพระองค์ และกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นที่พึ่งและป้อมปราการอันแข็งแกร่งของเราในการต่อต้านศัตรู
6 เราได้ร้องขอต่อพระองค์โดยไม่รู้สึกอับอาย เราวางใจในพระองค์และได้รับการช่วยให้รอด เมื่อเราร้องขอต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเสียงของเรา พระองค์ทรงช่วยชีวิตเราให้พ้นจากคมดาบ พระองค์ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์แก่เรา พระองค์ทรงประทานความรอดแก่เรา พระองค์ทรงทำให้จิตใจของเราชื่นบานด้วยพละกำลังของพระองค์
7 พระองค์ทรงเสด็จมาเพื่อช่วยเราให้รอด พระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของเราจากสวรรค์แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากคนนับหมื่น
8 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หยุดนิ่งอยู่บนฟ้า และพระองค์ทรงพิโรธต่อผู้กดขี่ข่มเหงเรา และทรงบัญชาพิพากษาลงโทษพวกเขา
9 บรรดาเจ้าชายแห่งแผ่นดินโลกต่างลุกขึ้นยืน บรรดากษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายได้รวมตัวกัน พวกเขาไม่หวั่นไหวต่อการปรากฏตัวของท่าน พวกเขาปรารถนาจะเข้าร่วมการรบกับท่าน
10 พระองค์ทรงลุกขึ้นต่อต้านพวกเขาด้วยพระพิโรธ และทรงลงโทษพวกเขาด้วยความโกรธ พระองค์ทรงทำลายพวกเขาด้วยพระพิโรธ และทรงตัดขาดพวกเขาจากพระทัยของพระองค์
11 ประชาชาติทั้งหลายถูกทำลายล้างด้วยพระพิโรธของพระองค์ อาณาจักรทั้งหลายล่มสลายเพราะพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ทรงทำร้ายกษัตริย์ทั้งหลายในวันที่พระองค์ทรงพิโรธ
12 พระองค์ทรงเทพระพิโรธลงมาเหนือพวกเขา พระพิโรธของพระองค์เข้าครอบงำพวกเขา พระองค์ทรงหันความชั่วช้าของพวกเขามาลงโทษพวกเขา และทรงตัดพวกเขาในความชั่วร้ายของพวกเขา
13 พวกเขาได้วางกับดัก พวกเขาตกลงไปในกับดักนั้น พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในตาข่าย เท้าของพวกเขาติดอยู่
14 พระหัตถ์ของพระองค์พร้อมสำหรับศัตรูทั้งหลายของพระองค์ที่กล่าวว่า “พวกเขาครอบครองแผ่นดินด้วยดาบของพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองด้วยกำลังของพวกเขา”

พระองค์ทรงทำให้พวกเขาอับอายขายหน้า พระองค์ทรงทำให้พวกเขาล้มลงกับพื้น พระองค์ทรงทำให้พวกเขากลัวด้วยพระพิโรธของพระองค์ และทรงทำลายพวกเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์
15 แผ่นดินสั่นสะเทือนและไหวไปตามเสียงพายุที่พระองค์ทรงบันดาลเหนือพวกเขา พระองค์มิได้ทรงยับยั้งวิญญาณของพวกเขาจากความตาย และทรงนำชีวิตของพวกเขาลงสู่หลุมฝังศพ
16 พระองค์ทรงไล่ตามพวกเขาไปในพายุของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายพวกเขาในพายุหมุนของพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนฝนของพวกเขาให้เป็นลูกเห็บ พวกเขาตกลงไปในหลุมลึกจนขึ้นมาไม่ได้
17 ซากศพของพวกเขานั้นเหมือนขยะที่ถูกทิ้งไว้กลางถนน
18 พวกเขาถูกทำลายล้างด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดด้วยฤทธานุภาพของพระองค์
19 ฉะนั้นใจของเราจึงชื่นชมยินดีในพระองค์ และจิตวิญญาณของเราจึงปีติยินดีในความรอดของพระองค์
20 ลิ้นของเราจะกล่าวถึงฤทธานุภาพของพระองค์ เราจะร้องเพลงและสรรเสริญพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์
21 เพราะพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากศัตรูของเรา พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากพวกที่ยกทัพมาต่อสู้กับเรา พระองค์ทรงทำลายพวกเขาต่อหน้าเรา และทรงปราบพวกเขาไว้ใต้พระบาทของเรา
22 ข้าแต่พระเจ้า ศัตรูทั้งหลายของพระองค์จะพินาศไป และคนชั่วจะเหมือนแกลบที่ปลิวไปตามลม ส่วนผู้ที่พระองค์ทรงรักจะเหมือนต้นไม้ที่ปลูกอยู่ริมน้ำ
23 ดังนั้นโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงกลับไปยังค่ายที่กิลกัล หลังจากที่ได้สังหารกษัตริย์ทั้งหลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือผู้รอดชีวิตแม้แต่คนเดียว
24 และกษัตริย์ทั้งห้าองค์นั้นก็หนีออกจากสนามรบไปโดยลำพัง และซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ โยชูวาจึงออกตามหาพวกเขาในสนามรบ แต่ก็หาไม่พบ
25 ต่อมามีคนมาบอกโยชูวาว่า “พบตัวกษัตริย์เหล่านั้นแล้วและดูเถิด พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ”
26 โยชูวาจึงกล่าวว่า “จงแต่งตั้งคนไปเฝ้าที่ปากถ้ำ เพื่อไม่ให้พวกเขาหนีไป” และชาวอิสราเอลก็ทำตามนั้น
27 โยชูวาจึงเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมา และกล่าวแก่เจ้าหน้าที่การรบว่า จงเหยียบย่ำคอของกษัตริย์เหล่านี้ และโยชูวากล่าวว่า พระเจ้าจะทรงกระทำเช่นนั้นแก่ศัตรูของพวกท่านทั้งหมด
28 ต่อมาโยชูวาจึงสั่งให้ฆ่ากษัตริย์เหล่านั้นและโยนศพลงไปในถ้ำ แล้วให้เอาหินก้อนใหญ่ปิดปากถ้ำไว้
29 ต่อมาโยชูวาได้พาผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับเขาในวันนั้นไปยังเมืองมักเคดาห์ และเขาใช้ดาบฟันเมืองนั้นจนพังพินาศ
30 และพระองค์ทรงทำลายชีวิตและทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองนั้นอย่างสิ้นเชิง และทรงกระทำต่อกษัตริย์และประชาชนของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่ทรงกระทำต่อเมืองเยริโค
31 และโยชูวาได้เดินทางไปยังลิบนาห์และต่อสู้กับเมืองนั้น พระเจ้าทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเขา และโยชูวาได้ฟันเมืองนั้นด้วยคมดาบและสังหารผู้คนทั้งหมดในเมืองนั้น และเขาได้กระทำต่อเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เขากระทำต่อเมืองเยริโค
32 และจากที่นั่น โยชูวาได้ไปยังเมืองลาคิชเพื่อต่อสู้กับเมืองนั้นและโฮรัมกษัตริย์แห่งกาซาได้ขึ้นไปช่วยเหลือชาวเมืองลาคิชและโยชูวาได้สังหารเขาและผู้คนของเขาจนไม่มีใครเหลืออยู่เลย
33 และโยชูวาได้ยึดเมืองลาคิชและชาวเมืองทั้งหมด และกระทำต่อเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่กระทำต่อเมืองลิบนาห์
34 และโยชูวาได้เดินทางจากที่นั่นไปยังเอกลอน และยึดเมืองนั้นได้ด้วย โดยใช้ดาบฟันทำลายเมืองนั้นและประชาชนทั้งหมด
35 และจากที่นั่น พระองค์เสด็จไปยังเมืองเฮบรอนและทรงยกทัพไปยึดเมืองนั้นและทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง แล้วพระองค์เสด็จกลับจากที่นั่นพร้อมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดไปยังเมืองเดบีร์และทรงยกทัพไปยึดเมืองนั้นและทรงใช้ดาบฟันทำลายล้างเมืองนั้น
36 และพระองค์ทรงทำลายชีวิตทุกคนในเมืองนั้น ไม่เหลือใครไว้เลย และทรงกระทำต่อเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่ทรงกระทำต่อเมืองเยริโค
37 และโยชูวาได้สังหารกษัตริย์ทั้งหมดของชาวอมอไรต์ตั้งแต่คาเดชบาร์เนียถึงอาซาห์ และยึดครองดินแดนของพวกเขาได้ในทันที เพราะพระเจ้าทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล
38 และโยชูวาพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดได้มาถึงค่ายที่กิลกัล
39 เมื่อยาบินกษัตริย์แห่งชาซอร์ได้ยินเรื่องทั้งหมดที่โยชูวาได้กระทำต่อบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ ยาบินจึงส่งคนไปบอกโยบัตกษัตริย์แห่งมีเดียน ลาบันกษัตริย์แห่งชิมรอน เยฟาลกษัตริย์แห่งอัคชาฟ และบรรดากษัตริย์แห่งชาวอมอไรต์ทั้งหลายว่า
40 จงรีบมาช่วยเราเถิด เพื่อเราจะได้โจมตีชนชาติอิสราเอลก่อนที่พวกเขาจะมาโจมตีเรา และกระทำต่อเราเหมือนที่พวกเขาได้กระทำต่อกษัตริย์องค์อื่นๆ ของชาวอมอไรต์
41 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้ทั้งหมดได้ฟังคำของยาบินกษัตริย์แห่งฮาโซร์ และพวกเขาก็ยกทัพออกไปพร้อมกับค่ายทหารทั้งหมด สิบเจ็ดองค์ และผู้คนของพวกเขาก็มากมายดุจเม็ดทรายริมทะเล พร้อมด้วยม้าและรถศึกจำนวนนับไม่ถ้วนพวกเขามาตั้งค่ายรวมกันที่ริมน้ำเมโรม และรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล
42 และพระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวพวกนั้นเลย เพราะพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบศพพวกนั้นทั้งหมดให้เจ้า เจ้าจะต้องตัดนวมม้าของพวกนั้นและเผารถศึกของพวกนั้นด้วยไฟ

43 และโยชูวาพร้อมด้วยทหารทั้งหมดก็เข้าโจมตีพวกเขาอย่างฉับพลัน และพวกเขาก็ล้มลงในมือของพวกอิสราเอล เพราะพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของชนชาติอิสราเอล
44 ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงไล่ตามกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมค่ายทหารไป และโจมตีพวกเขาจนไม่มีใครเหลืออยู่เลย และโยชูวาก็ได้กระทำต่อพวกเขาตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขาไว้
45 ในเวลานั้นโยชูวาจึงกลับไปยังเมืองชาซอร์ และใช้ดาบฟันเมืองนั้นจนตายสิ้นทุกคน และเผาเมืองนั้นด้วยไฟ จากนั้นจากชาซอร์ โยชูวาจึงไปยังเมืองชิมรอนและฟันเมืองนั้นจนพังพินาศสิ้นเชิง
46 จากนั้นเขาก็ไปหาอัคชาฟ และเขาก็ทำกับเมืองนั้นเหมือนที่ทำกับชิมรอน
47 จากนั้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองอาดูลัม และทรงสังหารผู้คนทั้งหมดในเมืองนั้น และทรงกระทำต่อเมืองอาดูลัมเช่นเดียวกับที่ทรงกระทำต่อเมืองอัคชาฟและเมืองชิมรอน
48 และพระองค์เสด็จผ่านไปยังเมืองต่างๆ ของกษัตริย์ที่พระองค์ได้ทรงโจมตี และทรงโจมตีผู้คนที่เหลืออยู่ทั้งหมด และทรงทำลายล้างพวกเขาอย่างสิ้นเชิง
49 พวกอิสราเอลยึดเอาแต่ทรัพย์สินและปศุสัตว์ของพวกนั้นมาเป็นของตนเอง แต่สังหารมนุษย์ทุกคน ไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว
50 พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสอย่างไร โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ทำตามนั้น พวกเขาไม่ล้มเหลวในสิ่งใดเลย
51 ดังนั้นโยชูวาและบรรดาชาวอิสราเอลจึงบุกยึดแผ่นดินคานาอันทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงบัญชา และสังหารกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขา รวมเป็น 31 กษัตริย์ และชาวอิสราเอลก็ยึดครองแผ่นดินของพวกเขาได้ทั้งหมด
52 นอกจากอาณาจักรของสิโฮนและโอกซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งโมเสสได้ทำลายเมืองต่างๆ มากมาย และมอบให้แก่ชาวรูเบนและชาวกาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์
53 และโยชูวาได้สังหารกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และมอบดินแดนเหล่านั้นเป็นมรดกแก่เผ่าทั้งเก้าและเผ่าครึ่งหนึ่งของอิสราเอล
54 โยชูวาทำสงครามกับกษัตริย์เหล่านั้นเป็นเวลาห้าปี และเขาได้มอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ชาวอิสราเอล และแผ่นดินก็สงบสุขจากการสู้รบในเมืองต่างๆ ของชาวอมอไรต์และชาวคานาอัน

บทที่ 90

1 ในปีที่ห้าหลังจากที่ชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน และหลังจากที่ชาวอิสราเอลได้พักจากการทำสงครามกับชาวคานาอันแล้ว ก็เกิดการสู้รบครั้งใหญ่และรุนแรงขึ้นระหว่างเอโดมกับชาวคิตทิม และชาวคิตทิมได้ต่อสู้กับเอโดม
2 และในปีนั้น คือปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ อาบิอานัสได้ยกทัพไปพร้อมกับนักรบผู้เก่งกาจจำนวนมากจากเชื้อสายคิตทิม และพระองค์ได้เสด็จไปยังเมืองเสอีร์เพื่อต่อสู้กับเชื้อสายเอซาว
3 และฮาดัดกษัตริย์แห่งเอโดมได้ยินเรื่องราวของเขา จึงยกทัพใหญ่และกำลังพลไปพบเขา และเข้าสู้รบกับเขาในทุ่งเอโดม
4 และชาวคิททิมได้มีชัยเหนือลูกหลานของเอซาว และลูกหลานของคิททิมได้ฆ่าลูกหลานของเอซาวไปสองหมื่นสองพันคน และลูกหลานของเอซาวทั้งหมดก็หนีไปจากพวกเขา
5 และลูกหลานของคิตติมก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงฮาดัดกษัตริย์แห่งเอโดม ผู้ซึ่งกำลังวิ่งหนีอยู่ พวกเขาจึงจับฮาดัดได้ทั้งเป็น และนำตัวไปให้อาเบียนัส กษัตริย์แห่งคิตติม
6 และอาเบียนัสสั่งให้สังหารพระองค์ และฮาดัดกษัตริย์แห่งเอโดมก็สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์
7 และลูกหลานของคิททิมก็ไล่ตามเอโดมต่อไป และพวกเขาได้สังหารหมู่เอโดมเป็นจำนวนมาก และเอโดมก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของลูกหลานคิททิม
8 และลูกหลานของคิททิมได้ปกครองเอโดม และเอโดมก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของลูกหลานคิททิมและรวมเป็นอาณาจักรเดียวกันตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
9 และนับจากนั้นเป็นต้นมา พวกเขาก็ไม่อาจเงยหน้าขึ้นได้อีก และอาณาจักรของพวกเขาก็รวมเป็นหนึ่งเดียวกับลูกหลานของคิตติม
10 และอาเบียนัสได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในเอโดม และชาวเอโดมทั้งหมดก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองและจ่ายบรรณาการแก่อาเบียนัส และอาเบียนัสก็กลับไปยังดินแดนของตนที่ชื่อคิตติม
11 และเมื่อเขากลับมา เขาก็ฟื้นฟูการปกครองของเขาขึ้นใหม่ และทรงสร้างพระราชวังที่กว้างขวางและแข็งแกร่งเพื่อเป็นที่ประทับของกษัตริย์ และทรงปกครองอย่างมั่นคงเหนือลูกหลานของคิตติมและเอโดม
12 ในสมัยนั้น หลังจากที่ชาวอิสราเอลขับไล่ชาวคานาอันและชาวอมอไรต์ออกไปหมดแล้ว โยชูวาก็มีอายุมากแล้ว
13 และพระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า “เจ้าแก่แล้ว อายุมากแล้ว และยังมีดินแดนอีกมากที่ยังไม่ได้ครอบครอง”
14 ฉะนั้นจงแบ่งแผ่นดินนี้ให้เป็นมรดกแก่เผ่าทั้งเก้าและเผ่าครึ่งหนึ่งของมนัสเสห์เถิด และโยชูวาได้ลุกขึ้นทำตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขา
15 และพระองค์ทรงแบ่งแผ่นดินทั้งหมดให้แก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลเป็นมรดกตามส่วนแบ่งของพวกเขา
16 แต่สำหรับเผ่าเลวีนั้น พระองค์ไม่ได้ประทานมรดกใดๆ ให้แก่พวกเขา เครื่องบูชาที่ถวายแด่พระเจ้าเป็นมรดกของพวกเขาตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกเขาโดยผ่านทางโมเสส
17 และโยชูวาได้มอบภูเขาเฮบรอนให้แก่คาเลบ บุตรชายของเยฟุนเนห์ เป็นส่วนแบ่งที่มากกว่าพี่น้องของเขา ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ผ่านทางโมเสส
18 ดังนั้นเมืองเฮบรอนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบและลูกหลานของเขาจนถึงทุกวันนี้

19 และโยชูวาได้แบ่งแผ่นดินทั้งหมดโดยการจับฉลากให้แก่ชาวอิสราเอลทั้งหมดเป็นมรดก ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเขาไว้
20 และชาวอิสราเอลได้มอบเมืองต่างๆ จากมรดกของตนให้แก่ชาวเลวี และแบ่งเขตชานเมืองสำหรับปศุสัตว์และทรัพย์สินของพวกเขา ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโมเสส ชาวอิสราเอลก็ได้กระทำเช่นนั้น และพวกเขาได้แบ่งแผ่นดินโดยการจับฉลาก ไม่ว่าจะเป็นแผ่นดินใหญ่หรือเล็กก็ตาม
21 และพวกเขาก็ได้รับมรดกแผ่นดินตามเขตแดนของตน และชาวอิสราเอลได้มอบมรดกส่วนหนึ่งให้แก่โยชูวาบุตรของนูนในหมู่พวกเขา
22 ตามพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาได้มอบเมืองที่เขาปรารถนา คือเมืองทิมนาทเซรัคบนภูเขาเอฟราอิม ให้แก่เขา และเขาได้สร้างเมืองนั้นและอาศัยอยู่ในเมืองนั้น
23 นี่คือมรดกที่เอลาเซอร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรของนูนและหัวหน้าของบรรพบุรุษของแต่ละเผ่าได้แบ่งสรรให้แก่ลูกหลานอิสราเอลโดยการจับฉลากที่ชิโลห์ ต่อหน้าพระเจ้า ณ ประตูพลับพลา และพวกเขาจึงหยุดการแบ่งแผ่นดิน
24 และพระเจ้าทรงประทานแผ่นดินนั้นแก่ชาวอิสราเอล และพวกเขาก็ครอบครองแผ่นดินนั้นตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกเขา และตามที่พระเจ้าได้ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา
25 และพระเจ้าทรงประทานความสงบสุขแก่ชาวอิสราเอลให้พ้นจากศัตรูทั้งหลายที่อยู่รอบข้าง และไม่มีใครลุกขึ้นต่อต้านพวกเขา และพระเจ้าทรงมอบศัตรูทั้งหลายไว้ในมือของพวกเขา และไม่มีสิ่งใดล้มเหลวจากสิ่งดีทั้งหลายที่พระเจ้าได้ตรัสไว้กับชนชาติอิสราเอลเลย แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่ง
26 และโยชูวาได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมา และอวยพรพวกเขา และสั่งให้พวกเขาปรนนิบัติพระเจ้า แล้วจึงส่งพวกเขาไปและแต่ละคนก็กลับไปยังเมืองของตน และไปยังมรดกของตน
27 และชนชาติอิสราเอลรับใช้พระเจ้าตลอดรัชสมัยของโยชูวา และพระเจ้าทรงประทานความสงบสุขแก่พวกเขาจากทุกทิศทุกทาง และพวกเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองของตนอย่างปลอดภัย
28 และในวันเหล่านั้น กษัตริย์อาเบียนัสแห่งคิตติมสิ้นพระชนม์ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ คือปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์เหนือเอโดม และพวกเขาได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ในสถานที่ที่พระองค์ทรงสร้างไว้สำหรับพระองค์เองและลาตินัสได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์เป็นเวลาห้าสิบปี
29 และในรัชสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงยกทัพไปรบกับชาวเมืองบริทาเนียและเคอร์นาเนีย ซึ่งเป็นบุตรของเอลีชา บุตรของยาแวน และพระองค์ทรงมีชัยเหนือพวกเขาและทำให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์
30 ต่อมาลาตินัสได้ยินว่าเอโดมได้ก่อกบฏต่อชาวคิตทิม และเขาก็ไปปราบปรามพวกเขา และมอบพวกเขาให้อยู่ภายใต้การปกครองของชาวคิตทิม และเอโดมก็รวมเป็นอาณาจักรเดียวกับชาวคิตทิมตลอดมา
31 และเป็นเวลาหลายปีที่ไม่มีกษัตริย์ปกครองเอโดม การปกครองของพวกเขาอยู่ภายใต้ลูกหลานของคิททิมและกษัตริย์ของพวกเขา
32 และในปีที่ยี่สิบหกหลังจากที่ชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน คือปีที่หกสิบหกหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ โยชูวาก็แก่ชราแล้ว มีอายุหนึ่งร้อยแปดปีในสมัยนั้น
33 และโยชูวาได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของพวกเขา หลังจากที่พระเจ้าทรงประทานความสงบสุขแก่ชาวอิสราเอลทั้งหมดจากศัตรูรอบข้างแล้ว โยชูวาจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลและผู้พิพากษาของพวกเขาว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าแก่แล้ว มีอายุมากแล้ว และท่านทั้งหลายได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงกระทำอะไรบ้างต่อชนชาติทั้งหลายที่พระองค์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าท่าน เพราะพระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย”
34 ฉะนั้นจงเสริมกำลังตนเองเพื่อรักษาและปฏิบัติตามพระบัญญัติของโมเสสทุกประการ อย่าหันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย และอย่าเข้าไปปะปนกับชนชาติที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น และอย่าเอ่ยพระนามของเทพเจ้าของพวกเขา แต่จงยึดมั่นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้กระทำมาจนถึงทุกวันนี้
35 และโยชูวาได้กำชับชนอิสราเอลอย่างยิ่งให้รับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา
36 และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กล่าวว่า “เราจะรับใช้พระเจ้าของเราตลอดชีวิตของเรา ทั้งเราและลูกหลานของเรา และเชื้อสายของเราตลอดไป”
37 ในวันนั้นโยชูวาได้ทำพันธสัญญากับประชาชน และเขาได้ส่งชาวอิสราเอลออกไป และแต่ละคนก็ไปยังดินแดนและเมืองที่เป็นมรดกของตน
38 ในสมัยนั้น เมื่อชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองของตนอย่างมั่นคงแล้ว พวกเขาก็ได้ฝังศพของบรรพบุรุษจากเผ่าต่างๆ ที่พวกเขานำขึ้นมาจากอียิปต์ โดยแต่ละคนได้ฝังไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของตน คือบุตรชายทั้งสิบสองคนของยาโคบ ชาวอิสราเอลก็ได้ฝังศพพวกเขา โดยแต่ละคนได้ฝังไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของตน
39 และนี่คือชื่อเมืองต่างๆ ที่พวกเขาฝังศพบุตรชายทั้งสิบสองคนของยาโคบ ซึ่งชนชาติอิสราเอลได้พาขึ้นมาจากอียิปต์
40 และพวกเขาได้ฝังรูเบนและกาดไว้ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดนในโรมซึ่งโมเสสได้มอบให้แก่ลูกหลานของพวกเขา
41 และซีเมโอนและเลวีได้ฝังศพไว้ในเมืองมาอูดา ซึ่งเป็นเมืองที่เขาได้มอบให้แก่บุตรของซีเมโอน และชานเมืองนั้นเป็นของบุตรของเลวี
42 และชาวเผ่ายูดาห์ถูกฝังไว้ในเมืองเบนยามิน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเบธเลเฮม
43 และพวกเขาได้ฝังกระดูกของอิสสาคาร์และเซบูลุนไว้ในไซดอน ในส่วนที่ตกเป็นของลูกหลานของพวกเขา

44 และดานถูกฝังไว้ในเมืองของลูกหลานของเขาที่เอชทาเอล ส่วนนัฟทาลีและอาเชอร์ถูกฝังไว้ที่คาเดช-นัฟทาลี แต่ละคนถูกฝังไว้ในสถานที่ที่เขาได้มอบให้แก่ลูกหลานของเขา
45 และพวกเขานำกระดูกของโยเซฟไปฝังไว้ที่เชเคม ในที่ดินส่วนหนึ่งซึ่งยาโคบได้ซื้อมาจากฮาโมร์ และซึ่งตกเป็นมรดกแก่โยเซฟ
46 และพวกเขาฝังศพเบนยามินในเยรูซาเล็มตรงข้ามกับเมืองเยบุส ซึ่งเป็นเมืองที่มอบให้แก่ลูกหลานของเบนยามิน ลูกหลานของอิสราเอลฝังศพบิดาของตนแต่ละคนในเมืองของลูกหลานของตน
47 และเมื่อครบสองปี โยชูวาบุตรของนูนก็สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี และโยชูวาได้ปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 28 ปี และอิสราเอลรับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของเขา
48 และเรื่องราวอื่นๆ ของโยชูวา การรบของเขา คำตักเตือนที่เขาใช้ตักเตือนชาวอิสราเอล และทุกสิ่งที่เขาได้บัญชาพวกเขา และชื่อเมืองต่างๆ ที่ชาวอิสราเอลครอบครองในสมัยของเขา ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือถ้อยคำของโยชูวาถึงชาวอิสราเอล และในหนังสือสงครามของพระเจ้า ซึ่งโมเสส โยชูวา และชาวอิสราเอลได้เขียนไว้
49 และชาวอิสราเอลได้ฝังโยชูวาไว้ที่ชายแดนแห่งมรดกของเขา ในทิมนาทเซราค ซึ่งได้รับมอบให้แก่เขาบนภูเขาเอฟราอิม
50 และในสมัยนั้น เอลาเซอร์ บุตรชายของอาโรน ก็เสียชีวิต และพวกเขาได้ฝังศพเขาไว้บนเนินเขาที่เป็นของฟีนีอัส บุตรชายของเขา ซึ่งได้รับมอบให้แก่เขาในภูเขาเอฟราอิม

บทที่ 91

1 ในเวลานั้น หลังจากโยชูวาเสียชีวิตแล้ว ลูกหลานของชาวคานาอันยังคงอยู่ในแผ่นดิน และชาวอิสราเอลตั้งใจจะขับไล่พวกเขาออกไป
2 และชนชาติอิสราเอลทูลทูลพระเจ้าว่า “ใครจะเป็นคนแรกที่จะยกทัพไปรบกับชาวคานาอันเพื่อพวกเรา?” พระเจ้าตรัสว่า “ยูดาห์จะเป็นผู้ที่ยกทัพไป”
3 และลูกหลานของยูดาห์กล่าวแก่ซีเมโอนว่า “จงขึ้นไปกับพวกเราในส่วนของพวกเรา และเราจะต่อสู้กับชาวคานาอัน และพวกเราก็จะขึ้นไปกับท่านในส่วนของท่านด้วย” ดังนั้นลูกหลานของซีเมโอนจึงไปกับลูกหลานของยูดาห์
4 และชาวเผ่ายูดาห์ก็ยกทัพไปต่อสู้กับชาวคานาอัน พระเจ้าจึงทรงมอบชาวคานาอันไว้ในมือของชาวเผ่ายูดาห์ และพวกเขาก็ได้โจมตีชาวคานาอันที่เมืองเบเสก ได้ทหารหนึ่งหมื่นคน
5 และพวกเขาได้ต่อสู้กับอดอนิเบเสกที่เมืองเบเสก และเขาหนีไปจากพวกเขา พวกเขาจึงไล่ตามและจับเขาได้ พวกเขาจึงจับเขา และตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วเท้าใหญ่ของเขาออก
6 และอาโดนิเบเสกกล่าวว่า “กษัตริย์เจ็ดสิบองค์ถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วเท้าใหญ่ แล้วมารับประทานอาหารใต้โต๊ะของข้าพเจ้าเหมือนที่ข้าพเจ้าเคยทำ พระเจ้าจึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าเช่นนั้น” แล้วพวกเขาก็นำพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ที่นั่น
7 และลูกหลานของซีเมโอนได้ร่วมกับลูกหลานของยูดาห์ และพวกเขาได้ฟันชาวคานาอันด้วยคมดาบ
8 และพระเจ้าทรงอยู่กับลูกหลานของยูดาห์ และพวกเขาก็ได้ครอบครองภูเขา และลูกหลานของโยเซฟได้ขึ้นไปยังเบธเอล ซึ่งก็คือเมืองลูซ และพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา
9 และบรรดาบุตรของโยเซฟได้ไปสอดแนมเบธเอล และยามเฝ้าเมืองเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินออกมาจากเมืองนั้น พวกเขาจึงจับเขาไว้แล้วพูดกับเขาว่า “จงบอกทางเข้าเมืองให้เราทราบ แล้วเราจะแสดงความเมตตาต่อเจ้า”
10 และชายผู้นั้นได้ชี้ทางเข้าเมืองให้พวกเขาดู แล้วลูกหลานของโยเซฟก็มาและฟันเมืองนั้นด้วยคมดาบ
11 และพวกเขาก็ส่งชายผู้นั้นพร้อมครอบครัวไปอยู่กับชาวฮิตไทต์ และสร้างเมืองขึ้นแห่งหนึ่ง แล้วตั้งชื่อเมืองนั้นว่าลูซ ชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น และลูกหลานของอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น และลูกหลานของอิสราเอลก็รับใช้พระเจ้าตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ที่สืบต่อมาจากโยชูวา และได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
12 และพวกผู้ใหญ่ได้ปกครองอิสราเอลหลังจากโยชูวาเสียชีวิตเป็นเวลาสิบเจ็ดปี
13 และบรรดาผู้อาวุโสทั้งหลายก็ได้ร่วมรบในสงครามระหว่างอิสราเอลกับชาวคานาอัน และพระเจ้าทรงขับไล่ชาวคานาอันออกไปจากดินแดนของอิสราเอล เพื่อให้อิสราเอลได้เข้าไปตั้งรกรากในดินแดนของพวกเขา
14 และพระองค์ทรงทำตามคำที่พระองค์ได้ตรัสกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบทุกประการ และตามคำสาบานที่พระองค์ได้ทรงสาบานไว้ คือประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขาและลูกหลานของพวกเขา
15 และพระเจ้าทรงประทานแผ่นดินคานาอันทั้งหมดแก่ชนชาติอิสราเอล ตามที่พระองค์ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และพระเจ้าทรงประทานความสงบสุขแก่พวกเขาจากผู้ที่อยู่รอบข้าง และชนชาติอิสราเอลก็อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในเมืองของพวกเขา
16 ขอพระเจ้าทรงได้รับพระพรตลอดไป อาเมน และอาเมน
17 จงเสริมกำลังตนเอง และจงให้ใจของพวกท่านทั้งหลายที่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้ามีความกล้าหาญเถิด จบ.